GLEN MEADE

NISIPURILE SAKKAREi

Capitolul 1

Cairo

Era aprilie şi sufla khamsinul,vântul turbat al deşertului, ce biciuia străzile cu rafale de nisip orbitor, în vreme ce taxiul trăgea în faţă la morgă şi coboram, mă întrebam ce-o fi fost în mintea mea să bântui pe aici într-o noapte atât de păcătoasă, fără alte probe în afara cadavrului unui bătrân adus la ţărm de apele Nilului.

Doriţi să vă aştept, domnule? Şoferul de taxi era un tânăr cu barbă şi cu dinţi stricaţi.

De ce nu? Cu siguranţă că nu era o noapte în care să te apuci să cauţi alt taximetru.

Morga era o clădire dintre acelea mari, ridicate din pietre solide şi vechi, cum vezi în Egipt mai la tot pasul, o relicvă a trecutului colonial, dar acum era cam mohorâtă, veşmântul său de granit fiind înnegrit de anii de poluare şi nepăsare.

Am observat alături o alee murdară, pe care mizeria dansa parcă în rafale de vânt.

O lumină se strecura de pe o terasă cu uşă albastră, cu grilaj de metal în mijloc. Am coborât pe a- lee şi am sunat. Am auzit sunetul undeva în clădire

şi, după câteva momente, grilajul s-a deschis, apărând din spate o faţă nebărbierită.

- Ismail?

Omul încuviinţă.

- Am venit să văd corpul bătrânului, am spus în arabă. Cel pe care l-au pescuit din Nil. Căpitanul Halim de la poliţia din Cairo mi-a spus să te caut.

Părea surprins că-i vorbeam limba, dar deschise uşa zgomotos, facându-mi loc să intru. Am lăsat a-fară vântul amar, mi-am scuturat haina de nisip şi am intrat în hol. Simţeam în piept o urmă de entuziasm, lată-mă, îmi ziceam, un bărbat de peste 50 de ani, simţindu-mă de parcă eram un puştan care spera să dezvăluie bizarul mister care mă bântuia de atâţia şi atâţia ani încoace.

înăuntru era surprinzător de răcoros şi un miros copleşitor mă întâmpina. Parfum amestecat cu miros de came în descompunere. Un hol cu boltă de lemn ducea direct în morgă, iar lumina slabă era susţinută de câteva lumânări aromate, aproape arse. Câteva mese de metal erau aşezate în toată camera, iar peste cadavre erau aruncate cearşafuri albe, tocite, iar în pereţii înalţi de granit ai morgii erau construite cel puţin 10 volte de metale, cu suprafeţe zgâriate.

Ismail se holba la mine, cu o privire tristă, pe care de atâtea ori o afişase. Era

mic şi obez şi purta o haină uzată de bumbac.
- Erai înrudit cu mortul?
- Sunt jurnalist.
Expresia de compasiune dispăru instantaneu.
- Nu înţeleg! se încruntă Ismail. Ce cauţi aici?
4

Mi-am scos portmoneul şi din el câteva bancnote pe care i le-am întins.

- Pentru deranj.
- Poftim?
- Pentru timpul tău. Nu-ţi răpesc prea mult. Vreau doar să văd cadavrul bătrânului. Crezi că se poate? Poate descopăr şi eu un subiect pentru un articol, mă înţelegi?
Evident că Ismail înţelesese. Banii i-au retezat orice tentativă de a se opune, aşa că zâmbi şi-i îndesă în buzunar.
- Desigur, cum doriţi. îmi face întotdeauna plăcere să stau la dispoziţia presei. Sunteţi american?
- Corect.
- Mă gândeam eu. Poftiţi pe aici.
*

Mă conduse în morgă. Era răcoare, iar pereţii de culoarea albăstrie a ouălor de raţă şi filigranele a- rabe de pe marginile de lemn şi de pe uşi erau o artă în sine, dar totul părea ponosit, o renovare fiind absolut necesară.
Ismail făcu un gest înspre ceea ce părea a fi o cameră de lucru, despărţită de o perdea de mărgele. Cadavrul este aici. Tocmai mă ocupam de el când ai sunat. Nu-i o privelişte agreabilă — mai ales că a stat în apă timp de mai multe zile. Tot mai vrei să-l vezi?
- Doar este motivul pentru care sunt aici.
L-am urmat şi a dat la o parte perdeaua. Două lu-
5

mânări parfumate ardeau pe marginea lespezii de marmură, pe care era aşezat corpul gol al unui bărbat. în apropiere, o măsuţă de metal cu uneltele legistului. Funie cernită, vată, câteva lighene cu apă. Dichisurile morţii nu se schimbau prea mult, fie că erai în Kansas sau Cairo. Câteva haine curate împăturate vegheau lângă masă, un costum vechi de pânză, o cămaşă şi o cravată, şosete şi pantofi aşteptau să fie îmbrăcate pe cadavru.
Bărbatul de pe lespede avea în jur de 70 de ani şi era destul de înalt. Avea ochii sticloşi şi deschişi, cu părul grizonat dat pe spate. Pielea era albă şi încreţită, din cauză că stătuse prea mult în apă, cu trăsăturile contorsionate dezagreabil. Nu era însă nici o cicatrice de-a lungul pieptului, semn că ar fi fost autopsiat şi apoi cusut. în ţările musulmane, morţii se îngroapă repede, de obicei la apus, dacă moartea survine dimineaţa, sau în ziua următoare; cei morţi fiind consideraţi sacri, abia erau atinşi.
Chiar şi victimele unor crime sunt tratate cu o necropsie fugară: doar o inspecţie în exterior, pentru a stabili cauzele morţii, de cele mai multe ori şi acestea pe ghicite.
Un fior mi-a cuprins tot corpul, mai ales că parfumul lumânărilor nu atenua deloc duhoarea de descompunere, şi am arătat înspre corp.
- Ce poţi să-mi spui despre el?
Legistul a ridicat nepăsător din umeri, ca şi cum încă o moarte în haosul

oraşului nu prea mai conta.
- Ieri l-au adus. Poliţia l-a găsit în apă lângă podul de cale ferată de peste Nil. în actul de identitate scrie că-l cheamă Johann Halder, un german, şi că are un apartament în districtul Imbaba.
6

Chestiile astea le ştiam deja.
- A revendicat cineva cadavrul?
- încă nu. II vom ţine aici până i se vor găsi rudele. Dar încă nici urmă de ele. Se pare că trăia singur.
- Să presupun că nu era de credinţă musulmană?
- Era creştin. Aşa zice poliţia.
- S-a înecat?
Ismail încuviinţă.
- Patologul aşa zice. După cum vezi, pe corp nu sunt alte răni. Crede că bătrânul o fi căzut în apă din greşeală, se mai întâmplă şi aşa ceva. Sau poate s-a sinucis.
Ismail îşi mângâie barba.

- E imposibil să ştim cu siguranţă ce s-a întâmplat.
- Altceva ce ai mai putea să-mi spui?
- Mă tem că nu mare lucru. Ca să afli mai multe, ar trebui să vorbeşti cu poliţia.
Din câte am auzit, s-a descoperit că prietenul nostru mort mai avea încă un set de acte ascunse în apartament. Erau cam vechi, ce-i drept, şi pe numele de Hans Meyer.
Ismail afişă aceeaşi nepăsare.
Eu sunt doar legist. Nici nu mă interesează a-semenea chestiuni. Dar ştiu că în Cairo locuiesc mulţi străini, inclusiv gennani. Tu lucrezi la un ziar american?
- Sunt corespondentul lor din Orientul Mijlociu.
- Interesant.
Am privit înspre cadavru.
- Dar nu la fel de interesant ca şi bătrânul ăsta.
- îl cunoşti? mă întrebă Ismail cu surprindere.
7

Hai să zicem că dacă acest om este cine cred eu că este, s-ar putea acum să ne uităm la ce a mai rămas dintr-un om extraordinar şi despre care se crede că e mort de peste cincizeci de ani.
- Adică?
E o poveste lungă, mult prea lungă să o pot spune acum. Dar dacă e el, vei avea o companie remarcabilă în noaptea asta.
Ismail fluieră.
Atunci nu-i de mirare că şi celălalt domn era aşa de interesat!
- Care celălalt domn?
A fost aici cam de vreo jumătate de oră. A venit să inspecteze cadavrul. Un american mai în vârstă. Cam obişniuit să obţină ce dorea, la fel ca toţi americanii. A dat buzna aici şi mi-a pretins să- i arăt rămăşiţele.
Ismail rânji.
Vai, dar nu era aşa de generos ca alţii. Când i-am cerut ceva bacşiş, m-a ameninţat că-mi taie mâna.
- Cine era tipul?

Ismail se scărpină în cap.
- Cred că a zis că-l cheamă Harry Weaver.
Eram intrigat. Am simţit o furnicătură ciudată pe şira spinării.
- Harry Weaver? Eşti sigur de numele ăsta?
- Cred că da.
- Descrie-mi-l.
Cam înalt. Peste şaptezeci şi cinci de ani, poate chiar mai bătrân, dar se ţinea destul de bine. Părea un tip foarte capabil.
Ismail păru surpins când m-a văzut că tresar.
- II cunoşti pe acest domn Weaver?
8

- Nu personal, dar am auzit de el.
- Părea a fi un om important. Obişnuit să dea ordine. Genul de militar.
- Cu siguranţă că a fost militar, am spus eu. Şi poţi să-i mulţumeşti lui Allah că nu ţi-ai pierdut viaţa, nu mâna. Harry Weaver cu siguranţă nu e genul care să ofere mită. E un model de autoritate. Timp de aproape patruzeci de ani a fost consilier în paza preşedinţiei americane.
Ismail îşi desfăcu braţele într-un gest de neputinţă.
- Dar lumea nu funcţionează fără bacşiş!
- Mie-mi spui? Mi-am ridicat gulerul la haină şi am dat să plec.
Ismail spuse:

- Crezi că trupul o fi al germanului de care vorbeai?
M-am uitat înspre cadavru.
- Doar Dumnezeu ştie. Sărmanul, e aşa într-o stare că nu ştii nici care-i capul. Nu ştii unde s-a dus domnul Weaver?
- La apartamentul germanului. L-am auzit vorbind cu şoferul taxiului care l-a aşteptat afară.
- Devine din ce în ce mai interesant. Nu ştii cumva adresa?
- Bineînţeles că o ştiu. Am fost chiar ieri până acolo să iau nişte haine pentru înmormântare, la instrucţiunile poliţiei.
Ismail scrise adresa pe o bucată de hârtie pe care i-o dădusem.
- Apartamentul lui e la ultimul etaj.
- L-a sigilat cumva poliţia?
9

- Nu, nu era necesar, bătrânul nu avea prea multe. Dar dacă s-au ostenit să închidă uşile, administratorul are cheia.
în timp ce îndesam adresa în portofel, Ismail spuse:
- Altceva?
Am mai aruncat o privire asupra cadavrului înainte să plec.
- Nu, mulţumesc. Mi-ai fost de mare ajutor.

Imbaba e districtul clasei muncitoare, în mare parte o mahala cu căsuţe mizere din lemn şi beton, lângă malurile Nilului. Străzile sunt pline de noroiul ieşit din canalizări, iar casele sunt lipite una de alta, de parcă ar încerca să se apere de sărăcia şi de mizeria din jur. Şoferul de taxi găsi adresa fără bătaie de cap. Casa era construită în stil arab, o locuinţă veche, maronie de lemn şi cam dărăpănată. Ferestrele e- rau acoperite cu draperii vechi şi decolorate, iar balconul, sculptat în lemn, ieşea în afară la primul etaj. Nu mai era alt taxi în faţă, dar uşa de la intrare era deschisă, mişcându-se după cum o ducea vântul şi descoperind în spate un hol întunecat.

- Aşteaptă aici, i-am spus şoferului şi am coborât din taxi.

10

în hol era un miros apăsător de urină şi mâncare stricată. În timp ce urcam scările, lemnul crăpă. Auzeam plânsetul unui copil şi un cuplu certân-du-se undeva în bezna casei. Ajungând sus, am zărit o uşă deschisă şi am intrat. Camera în care intrasem era tipic egipteană, dar sărăcăcioasă şi în mare dezordine. Sertarele erau deschise şi conţinutul deşertat, ca şi cum cineva percheziţionase locul. Hârtii vechi, scrisori, haine şi obiecte personale, o pereche de ochelari sparţi, stăteau toate aruncate pe podea. Alte uşi duceau în altă încăpere, iar o fereastră dădea înspre Nilul a-coperit de noapte. M-am uitat printre hârtii şi scrisori, dar n-am găsit nimic interesant. Am închis unul din sertare şi, din neatenţie, am dat jos o lampă de birou. Căzu pe podea cu un zăngănit şi, din-tr-o dată, una din uşi se deschise.

Când m-am întors, am văzut un bărbat mai în vârstă, înalt, intrând în cameră în forţă. Dormitorul din care ieşi îl lăsase în mare dezordine, cu hârtii aruncate peste tot, iar în mână ţinea o pereche de ochelari de citit. Purta un pardesiu decolorat, părul argintiu era plin de nisip, iar privirea bronzată era parcă bântuită. Ştiam că are în jur de optzeci de ani, dar se ţinea incredibil de bine, avea o anume prospeţime care îl făcea să arate cu vieo zece ani mai tânăr. Şi avea încă acea constituţie de militar, înalt cam de un metru optzeci, cu trăsături cizelate, chiar dacă umerii erau uşor lăsaţi, iar înţepătorii ochi verzi tulburi din cauza anilor.

Mă abordă imediat:

- Cine mama dracului mai eşti şi tu? comandă el, cu un accent indiscutabil american.

11

Aş putea pune exact aceeaşi întrebare, dacă nu ştiam deja răspunsul, colonele Weaver.

Bătu în retragere.

- Mă cunoşti?

Nu personal, dar care american nu a auzit de Harry Weaver? O legendă încă în viaţă. Consilier în paza prezidenţială americană timp de aproape patruzeci de ani.

- Şi tu cine eşti? pufni Weaver.
- Frank Camey, după nume.

Nu păru impresionat deloc, dar avu o licărire în ochi şi se încruntă.

Eşti cumva reporterul Camey de la New York Times?

- Mă tem că da.

Weaver se destinse pentru un moment.

Obişnuiam să-ţi citesc articolele. Nu că aş fi fost de acord cu ce scriai. Totuşi, erai de acord cu ceva, gândii eu.

- Eram un mic reporter în Dallas când Kennedy a fost asasinat. Erai unul din consilierii lui de securitate. Dumneata i-ai spus să nu plece, îţi aminteşti?
- Erau prea multe puncte slabe. Prea multe fisuri în paza locală. Şi el era o pradă sigură în maşina decapotabilă, în ciuda măsurilor de protecţie luate de Serviciile Secrete.
- Dacă Jack Kennedy v-ar fi ascultat, azi ar fi fost sigur în viaţă. Am mai spus asta în articolul scris după eveniment.

Weaver clătină capul cu regret.

- Acum e prea târziu. Dar, dacă mă gândesc bine, îmi amintesc articolul tău.

Era o înfăţişare e- xactă şi nepărtinitoare a celor întâmplate.
12

- Asta pentru că îmi făcusem temele. Am citit totul despre dumneata şi despre ce făceai în acea vreme. Fără încredere în nimeni şi suspicios de fiecare dată — motoul personal după care vă ghidaţi. Cu o carieră ca a dumneavoastră, păreaţi omul de la care merita să primeşti sfaturi.
- Să zicem că e vorba de experienţă. Anii ce trec te fac din ce în ce mai puternic. Weaver mă privi din nou cu suspiciune.
- Nimic din toate astea nu explică ce dracu' faci aici. Te afli pe o proprietate privată.
- Din nou aş putea întreba acelaşi lucru. Administratorul v-a lăsat să intraţi?
- Ce dracu' îţi pasă ţie? Răspunde naibii la întrebare!
- O, cred că şi ghicesc de ce. Eram amândoi la morgă din acelaşi motiv: Johann Halder. Incontestabil, una dintre cele mai mari enigme ale celui de-al doilea război mondial.

Weaver pufni.
- Ai fost la morgă!
- Imediat după ce aţi plecat. Şi, apropo, paznicul era nemulţumit că nu i-aţi lăsat bacşiş.
- Să se bucure că nu i-am tăiat urechea! Privirea lui Weaver se îngustă cu prudenţă. Cum ai aflat de Johann Halder?
- Egiptologia se întâmplă să fie pentru mine un interes statornic, de aceea am petrecut ultimii cinci ani ca şi corespondent de presă la Cairo. Cu câţiva ani în urmă, mă documentam pentru un articol despre Franz Halder, un german înstărit, colecţionar de artefacte egiptene. îmi propusesem să scriu o carte despre câteva din nepreţuitele comori egipte-
13

ne care au dispărut prin colecţiile private şi prin muzeele din Europa, în decursul ultimului război, multe dintre ele nici acum localizate.

îi stârnisem interesul lui Weaver.
- Aşa, şi?
- înainte de război, Halder deţinea una dintre cele mai rafinate colecţii din Germania, fiind donatorul Muzeului Egiptean. A pierit când aliaţii au distrus Hamburgul într-un raid aerian cu bombe, în 1943. Puţin timp după aceea, întreaga sa colecţie a dispărut. Am încercat să sap mai adânc, să aflu dacă avea vreo rudă în viaţă, cineva care să ştie ceva despre colecţie. Aşa că am contactat un prieten jurnalist din Berlin şi l-am rugat să se intereseze pentru mine. Nu mai trăia nimeni din familie, oricum nimeni care să poată să-mi ofere nişte informaţii, dar apoi s-a descoperit că Halder avea un fiu, înrolat în timpul războiului. Actele de la armata germană confirmau faptul că acesta murise în acţiune în 1943, dar nu menţiona cum sau unde anume. Totuşi, prietenul meu a descoperit că Halder fusese recrutat de Abwehr în 1940. Asta era agenţia de securitate germană din timpul războiului.
- Ştiu ce era, Carney. Continuă.
- Johann Halder studiase în America, până la tragica moarte a mamei, în timp ce dădea naştere celui de-al doilea copil. După eveniment, tatăl l-a adus înapoi în Berlin, cu toate că aparent se întorcea în State aproape în fiecare vară. Familia din partea mamei avea cândva o moşie la nord de New York. Am fost acolo cu câţiva ani în urmă. Dar locul era schimbat, casa dărâmată şi nimeni unşi mai amintea de familia Halder.
14

Nu sunt deloc surprins. Vorbeşti despre un trecut mult prea îndepărtat.

Johann Halder vorbea şi el fluent câteva limbi, inclusiv araba, şi obţinuse rangul de maior în timpul războiului, cu toate că nu a făcut parte din gruparea nazistă. Restul trecutului său militar e în mare parte un mister, în afară de o mică perioadă petrecută în Africa de Nord, fără detalii despre misiunea în care se presupune că ar fi murit.

- Ce altceva ai mai aflat? întrebă Weaver încet.

De aici încolo, devine interesant. Nici nu m-am mai gândit la asta decât recent, când am luat un interviu unuia dintre foştii directori ai Muzeului Egiptean, Kemal Assan, cu puţin timp înainte să moară. L-am menţionat pe Franz Halder în trecere, şi Assan mi-a spus că i-a cunoscut fiul, Johann, în 1939, când a luat parte la nişte săpături arheologice în Sakkara. De fapt, tot el mi-a spus că l-a întâlnit în Cairo după război. Considerând că Halder era mort, acest lucru pare prea puţin credibil.

Weaver deveni dintr-o dată interesat.

- Şi ce ţi-a spus exact Assan?

În urmă cu zece ani, era în Cairo la o cafenea, văzându-şi de treabă, când observă un bărbat la masa de lângă el. Lui Assan i se păru cunoscut. Când îl întrebă dacă nu cumva se cunosc, acesta zâmbi, răspunzând în germană: „Ne-am cunoscut demult, în altă viaţă" Apoi se ridică şi plecă. Assan ştia şi el ceva germană şi a fost convins că bărbatul era Johann Halder.

Ochii lui Weaver sclipeau.

- Nu a încercat să-l urmărească?
- A încercat el, dar l-a pierdut prin bazar.

Weaver se dezumflă.

- înţeleg. Deci tu ai crezut că Halder încă mai trăieşte?
- E un mister care mă macină de atunci. Nu ştiam ce să cred — totul era un adevărat puzzle. Dai ştiam că ceva tot e. Dacă Halder încă trăia, era o şansă să ştie ce s-a ales de colecţia tatălui său. Apoi, am dat peste o menţiune în Gazetei egipteană de ieri, despre corpul unui bătrân german pescuit din apele Nilului. Aparent, actele îl dădeau drept Johann Halder, şi poliţia întreba în dreapta şi în stânga în speranţa unei informaţii care să-i ajute. Când am auzit numele, le-am pus pe toate cap la cap, sperând să rezolv enigma.

L-am privit pe Weaver care înregistra în memorie toate informaţiile, fără să spună însă un cuvânt.

- întrebarea e ce cauţi dumneata aici, colonele? Ştiam că locuiţi la Washington, aşa că sunt tentat să întreb ce căutaţi în Cairo? Dar, dacă mă gândesc bine şi dacă ţin minte corect, aveaţi şi dumneavoastră un real interes pentru Egipt. Aveţi la activ câteva săpături arheologice şi aţi servit aici în armata americană în timpul războiului. Pot doar presupune că motivul real al prezenţei dumneavoastră aici este că, evident, ştiaţi de Halder.

Weaver nu-şi prea găsea cuvintele, prins în propria capcană. Suspină, se aruncă pe unul din scaune, fără să rostească un cuvânt.

L-am privit din nou.

- Era Johann Halder cel de la morgă?

Weaver nu răspunse.

- Spuneţi-mi cel puţin de ce sunteţi aici? Şi cum aţi aflat de Halder? Totuşi, nu în fiecare zi dau pes-

te un băi bat care fusese declarat mort şi care s-ar putea să fie viu cincizeci de ani mai târziu. Weaver nu răspunse nici acum.
Mă holbam la el.
- Am impresia că vorbesc cu pereţii, colonele! Stătea acolo, nemişcat.
- Cel puţin, spuneţi-mi de ce sunteţi aici? O întrebare simplă. E aşa de greu?
Weaver părea că îşi pierde răbdarea.

Dumnezeule, Camey, parcă ai fi un câine alergând disperat după un os. M-am săturat de întrebările tale tâmpite! Se ridică, de parcă vroia să plece, sau să pună punct conversaţiei, şi spuse ferm:

Pentru mine, eşti un străin. Şi nu discut chestiuni personale cu străinii.

Bine, colonele, dacă asta ţi-e dorinţa... Dar aş vrea să-ţi spun ceva. O altă chestiune.
Weaver era deja exasperat.
- Taci, Camey, nu am dispoziţia necesară!
- Cred că totuşi doriţi să aflaţi ce am de spus.
- Chiar? Ei, bine, nu cred. [A]

Ascultaţi-mă un minut. în momentul în care v-am auzit numele la morgă, am simţit un fior pe şira spinării. Mi-ar plăcea să cred că s-ar putea să fie soarta în ceea ce ne priveşte, în care egiptenilor le place atât de mult să creadă.
Weaver îşi îngustă privirea.
- Despre ce dracu' vorbeşti?

Despre articolul pe care l-am scris despre dumneata în Dallas. Nu m-ai întiebat cum de ştiu atât de multe despre trecutul dumneavoastră personal, din moment ce aceste informaţii nu erau la discreţia oricui.
17

Weaver se încruntă, încuviinţând.

îmi amintesc vag ce scria în articol. La ce te referi?

- Numele de Tom Camey îţi spune ceva? Weaver tresări, total luat prin surprindere, ca şi cum cineva l-ar fi pocnit în moalele capului.
- Căpitanul Tom Camey?
- Acelaşi. Era bătrân. Aţi servit împreună în Serviciile Secrete şi aţi debarcat în Africa de Nord, în timpul Operaţiunii Torţa, în 1943. Aţi fost rănit de un şrapnel, după ce un obuz de mortier a lovit unitatea plecată în recunoaştere în afara Algerului. V-a cărat pe braţe înapoi la baza americană, sub o ploaie de gloanţe. A şi primit o medalie, la recomandarea dumneavoastră. A fost rănit de două ori atunci şi a fost trimis acasă.
Duritatea dispăru de pe faţa lui Weaver, o dată cu toată agresiunea, şi începu să mă studieze cu a- tenţie.

Să fiu al naibii! Aşadar, tu eşti fiul lui Tom Camey?

Bătrânul meu mi-a vorbit mult despre dumneata. Am impresia că aţi fost prieteni la cataramă. Weaver încuviinţă, iar ochii i se umeziră pe măsură ce îşi amintea.

A fost un om minunat. Curajos. Onest. Unul dintre cei mai buni. Am regretat mereu că nu am ţinut legătura. Am auzit că a murit, poate de vreo zece ani?

Doisprezece. Si nici acum nu trece o zi fără să-mi lipsească.

L-am privit atent pe Weaver.
- Cred că uneori vieţile se intersectează, chiar 18 foarte puţin, din tot felul de

motive pe care noi, muritorii, nu le înţelegem întotdeauna. Poate că ne e scris în stele. Ca şi dumneavoastră, şi tatălui meu. E destul de ciudat, dar tatăl meu vorbea deseori despre destin. Şi poate că dacă nu era cu dumneata atunci când aţi fost răniţi, lucrurile ar fi stat altfel. Soarta e ciudată, colonele. Şi când am auzit numele dumneavoastră menţionat la morgă, m-am gândit că poate soarta mi-a întins o mână de ajutor. Kismet-ul a făcut să ne întâlnim pentru un motiv anume. Afacerea asta cu Halder nu-mi dădea pace de câţiva ani, o enigmă care nu vroia să dispară şi pe care aş vrea să o dezleg. Aşa că, dacă aţi putea să mă ajutaţi, oricum, v-aş fi recunoscător. Nu vreau să invoc favoruri de familie, colonele, cre-deţi-mă. Dar presupun că tatăl meu era un om de încredere. Vă cer doar să aveţi încredere în mine.
Weaver tăcea din nou.
Credeţi poate că cer prea mult? Două întrebări, simple. De ce sunteţi aici şi cum l-aţi cunoscut pe Halder?
Weaver suspină, un suspin venit din rărunchi, ca şi cum ar fi încercat să arunce afară o durere care de multă vreme îl chinuia.
Da, l-am cunoscut pe Halder, recunoscu în-tr-un târziu. Cu mult timp în urmă.
Acum chiar că mă surprindeţi. Eu ştiu de ce sunt aici. Dar dumneata? Din ce motiv?
Weaver se aşeză mai bine pe scaun şi părea a-cum mult mai bătrân, ca şi cum insistenţa mea îl e- puizase, iar acum, priveam un bătrân obosit şi trist.
- Ei, sunt mai multe motive, Camey. Multe, te asigur.
19

începu parcă să mai spună ceva, dar se răzgândi.
- Aşadar, crezi că e vreun subiect interesant de scris în toate astea?
- Eu cam speram să fie. Şi chiar dacă nu, cel puţin să-mi satisfac curiozitatea.
Weaver ezita, ca şi cum încerca să decidă ceva, apoi se hotărî.
- Cred că poţi spune că e ceva de scris aici, dar mă îndoiesc că te va ajuta să afli ce s-a întâmplat cu colecţia lui Franz Halder. E posibil să fi ajuns pe mâinile ruşilor, după dezastrul din Berlin. A- proape toate lucrurile de valoare au ajuns pe mâna lor.
- Mă gândeam eu că aşa e. Dar ce facem cu Johann Halder. Cred că e singura legătură ce duce la dezlegarea misterului. Ce îmi puteţi spune despre el?
Weaver nu se simţea prea bine, ca şi cum durerea pe care o dase afară ar fi revenit. Privi în jurul camerei.
- Aici nu există nimic de băut?
- Nu cred.
La naiba! Weaver se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Vântul batea în continuare, iar înalţii palmieri de pe malul Nilului făceau plecăciuni dintr-o parte în alta. Nici nu privea înapoi în timp ce vorbea, aproape absent.
- Cairo era un loc minunat în timpul războiului, ştiai asta? Puteai spune că destinul întregii lumi se hotăra aici.
- într-adevăr? Nu îmi povestiţi şi mie?
Weaver tăcu pentru moment, pierdut în gânduri, privind pe fereastră. îţi spun eu despre ce să scrii,
20

Camey. Poate cel mai ciudat lucru pe care l-ai auzit până acum. Apare însă întrebarea: vei crede?
- Puneţi-mă la încercare.

Se întoarse cu o privire foarte serioasă.

Cu o condiţie. Nu publici nimic decât după moartea mea.

M-a surprins.

Arătaţi ca un om într-o foarte bună condiţie, colonele. Va fi o aşteptare cam lungă.

Poate nu chiar aşa de lungă pe cât crezi. Sunt bătrân, Carney, nu mai am mult de trăit. Şi cred că în faza asta, adevărul nu mai are pe cine deranja, nu acum că au trecut atâţia ani. Dar ştii ce-i mai ciudat? N-am spus nimănui povestea mea. Puteam să o fac, mi-am şi dorit-o de multe ori, pentru că mă obseda, dar am ţinut-o pentru mine de peste cincizeci de ani. Şi poate că a venit vremea să-mi descarc povara pe altcineva, până nu-i prea târziu.
Weaver începu să se plimbe.

S-ar putea să ai dreptate în ceea ce priveşte soarta. Despre destinul care îşi joacă rolul. Apoi, că ţi-am citit articolele şi dacă semeni măcar puţin cu tatăl tău, cred că ai putea fi un om cinstit, care îmi va respecta dorinţa.
I-am întâlnit privirea şi am încuviinţat.

- Aveţi cuvântul meu.

Weaver aruncă o privire prin camera mizerabilă, ca şi cum l-ar fi incomodat.

- Te superi dacă plecăm?
- E un taxi afară. Pot să vă duc undeva.

într-o seară ca asta nu spun nu. Apropo, stau la noul Shepheard's. Nu prea seamănă cu vechiul hotel, dar cel puţin servesc un scotch american adevărat.

Aşa mai merge.
Weaver şi-a ridicai cu mult tact gulerul pardesiu-lui, ieşi din cameră în forţă şi se îndreptă repede spre scări.
Am mai aruncat o scurtă privire asupra apartamentului mai mult decât mizer, am închis uşa şi l- am urmat îndeaproape.

*

Drumul înspre hotelul Shepheard's era un fel de încercare. Dintr-un anume motiv, Weaver abia dacă mai vorbea, privea doar absent pe fereastră, pierdut cu desăvârşire într-o lume numai a sa. Mă încerca groaznicul sentiment că s-ar putea pur şi simplu să se răzgândească şi să nu-mi mai spună povestea deloc, dar când am ajuns la hotel, şi-a scuturat nisipul de pe pardesiu şi spuse în timp ce intră în hol:

Ne vedem la bar în zece minute. Vreau un De-wers mare. Sec.
Intră în lilt, iar eu m-am îndreptat înspre bar Vechiul hotel Shepheard's avea ceea ce ghidurile turistice numesc atmosleră. Avea o oarecare glorie ştearsă, care sugera acea bel Ic epoque% cu lemn de culoare închisă şi coloane de marmură, covoare scumpe şi mobilă veche. Pc vremuri, era unul din marile hoteluri, construite pentru a-i primi pe europenii bogaţi.
Noul hotel Shepheard's era o imitaţie nereuşită prin comparaţie, cu toate că încă atrăgea foarte

mulţi turişti. Nu era nimeni la bar în acea seară, doar un cuplu de afacerişti străini, care pălăvrăgeau în voie, la un păhărel.

M-am aşezat şi eu lângă geam şi am comandat două Dewers mari, dar la scurt timp m-am răzgândit şi i-am spus chelnerului să-mi aducă o sticlă întreagă.

Weaver coborî după zece minute. Se schimbase într-un pulovăr şi pantaloni

de bumbac care îl prindeau foarte bine şi, privind în jur, părea mult mai în largul lui.

- La naiba, nu mai seamănă deloc cu vechiul hotel.
- Hotelul ăsta îţi stârneşte multe amintiri, colonele?
- Mă tem că mult prea multe, răspunse Weaver, aproape copleşit de o profundă melancolie. Şi nu-mi tot spune „colonele". M-am pensionat de peste douăzeci de ani.

Studie camera.

- Ştiai că Greta Garbo obişnuia să stea în vechiul hotel? Să nu mai vorbesc de Lawrence al Arabiei, primul-ministru Winston Churchill şi jumătate din spionii Gestapoului din timpul războiului, veniţi la Cairo.

Am umplut din nou paharele şi am aşezat sticla între noi.

- Am citit undeva că Rommel a dat un telefon de la recepţie pentru a lace o rezervare după căderea Tobrukului, crezând că va ajunge la Cairo într-o săptămână, cel târziu.

Dacă nu mă înşală memoria, vechiul hotel Shepheard's a ars până la temelie în timpul revoltelor

devastatoare pentru independenţă din anul 1952. Se pare că majoritatea egiptenilor îl vedeau ca pe un simbol din cale afară de enervant al imperialismului britanic.

- Se vede că ştii istorie, Camey.

Tocmai de aceea, ceva mă deranjează cu adevărat. Dacă tot ce am aflat despre Johann Halder este adevărat şi dacă fusese de fapt în viaţă în tot acest timp, de ce a ales să se ascundă unde nu l-a putut găsi nimeni şi să rămână atâta vreme un mister de nedesluşit?

Cred că erau mai multe motive. Unul dintre ele ar fi tocmai faptul că Statele Unite ale Americii aveau dovezi suficiente să-l condamne ca trădător. Poate îl şi spânzurau.

M-am încruntat.

Pentru ce? Halder era cetăţean german în adevăratul sens al cuvântului, nu? Cum putea el să fie trădător?

Era într-adevăr cetăţean german, dar născut în America. Numele său real era Johann, deşi era cunoscut de toată lumea sub numele de Jack. Şi dispariţia lui avea legătură cu misiunea de care vorbeai, cea în care se presupune că ar fi murit. Probabil cea mai îndrăzneaţă misiune a naziştilor. Şi a avut loc chiar aici, în Egipt.

- Nu înţeleg.

Halder a condus o echipă pregătită sâ-i asasineze pe preşedintele Roosevelt şi pe primul- minis-tru Winston Churchill, aflaţi în Cairo, la ordinele directe ale lui Adolf Hitler.

Eram cu adevărat uluit.

- Acum chiar m-aţi surprins. Un american nativ

trimis de Hitler să-l ucidă pe preşedintele american?

Cam trasă de păr.

Weaver puse jos paharul.

- Şi probabil cel mai bun preşedinte american de până atunci. Misiunea lui Halder era să schimbe valul războiului în favoarea naziştilor. Şi erau mult mai multe în joc, când Kennedy a fost împuşcat la Dallas.

Viitorul întregii lumi, nu mai puţin. Şi s-a întâmplat când Roosevelt şi Churchill

luau parte la Conferinţa de la Cairo din noiembrie 1943, una dintre cele mai importante conferinţe ale Aliaţilor din timpul războiului.
- Printre altele, preşedintele Rooselvelt şi primul-ministru Churchill se aflau în Cairo la o conferinţă, pentru a accepta planurile secrete ale Operaţiunii Overlord, invazia Europei. Dacă planul meschin al lui Hitler ar fi reuşit şi dacă i-ar fi asasinat, Aliaţii ar fi fost complet bulversaţi, invazia nu ar fi avut loc şi Germania ar fi câştigat cu siguranţă războiul.
Weaver îşi apropie degetul mare de arătător, profund îngândurat.
- Crede-mă, Camey, era atât de aproape să reuşească. Şi acum mă înfior când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla.
Eram copleşit.
- Vorbiţi serios, nu-i aşa? Chiar s-a întâmplat cu adevărat?
Weaver spuse ferm:
- O, desigur că s-a întâmplat, fără îndoială. Şi era treaba mea să-l opresc pe Halder şi să-l omor.
25

Dar nu era ceva care să fie menţionat în cărti le de istorie. Era o chestiune mult prea delicată şi compromiţătoare.
L-am privit nerăbdător.
- Dar nu înţeleg. Chiar presupunând că Halder ar fi supravieţuit, de ce aţi vrea să-l găsiţi după atâţia ani? Să fie condamnat ca trădător? E cam târziu pentru asta, nu credeţi?
Privirea lui Weaver se întristă. Privi înspre Nil, înainte să revină.
- Nu, motivele sunt mult mai personale, spuse încet.
Mi-am dat seama atunci ce emoţie puternică îi domina vocea.
- Dar nu uita un lucru, Camey. Halder a schimbat cu adevărat cursul istoriei.
- îmi spuneţi şi cum?
Weaver sigur a observat confuzia din privirea mea, dar n-a răspuns. în schimb, privi din nou pe fereastră, cu ochii îngânduraţi, de parcă ar fi vrut să vadă trecutul.
Gălăgioasa furtună de nisip încetase, ridicând vălul de pe vechiul oraş, iar măreţul Nil se vedea în toată splendoarea lui, cu bărcile, cu aleile întunecoase şi minaretele ridicate, cu fantoma piramidei Giza în depărtare.
îmi puteam imagina cu uşurinţă cum arăta cu cincizeci de ani în urmă, un oraş plin de mister şi intrigi.
Când Weaver privi din nou spre mine, avu o expresie profundă. Tristeţe poate, sau durere, nu-mi dădeam seama.
- Poate ar fi bine să încep cu începutul. Vezi tu,
26

îl întâlnisem pe Jack Halder cu mult înainte de război. Eram prieteni din copilărie. Pot spune că eram ca fraţii.
TI

Capitolul 2
Cairo

Odată, fuseseră toţi împreună.
Erau tineri şi locul se numea Sakkara. O echipă arheologică descoperise intrarea într-o cameră funerară secretă, aproape de piramida faraonului Zo-ser, aproape de vechiul oraş Memphis, la aproape treizeci de kilometri sud de Cairo. Grupul internaţional venit în primăvară pentru a ajuta la săpături era

format din tineri de douăzeci de ani din Franţa, Germania, Marea Britanie şi America. Erau a-proape o sută, unii arheologi erau egiptologi, alţii ingineri sau aventurieri entuziaşti, şi lucrau toţi la un loc sub soarele dogoritor, motivaţi, fericiţi şi hotărâţi să se simtă bine, în ciuda furtunilor războiului.
Alături de toţi aventurierii aruncaţi în acest decor exotic, se simţea un element de ataşament. Pentru doi tineri, Harry Weaver şi Jack Halder, săpăturile în Sakkara erau o afacere aranjată. Fiul unei frumoase mame socialiste din New York şi cu un bogat tată prusac, a cărui pasiune pentru Egipt era notorie, Jack Halder era prin natura sa un aventurier.
La douăzeci şi patru de ani, era cu un an mai în

vârstă decât Weaver, care trăise prima experienţă de călătorie în străinătate. Tatăl său luci ase ca îngrijitor pe moşia familiei mamei lui Jack Halder şi, în ciuda statutului social diferit, cei doi tineri s-au împrietenit repede în copilărie şi prietenia lor dura şi acum. După moartea mamei lui Halder, îşi petreceau împreună verile, când Franz Halder venea în fiecare an la New York. Dar în Sakkara era o mică problemă. Amândoi erau îndrăgostiţi de aceeaşi femeie.

Rachel Stern era o tânără arheoloagă de douăzeci şi trei de ani, proaspăt absolventă, fiica unui tată german de religie catolică şi a unei mame e-vreice. Blondă cu ochi albaştri, părea să fi moştenit atât frumuseţea, cât şi inteligenţa părinţilor. Ambii erau arheologi cu renume, iar tatăl ei, profesor, era directorul săpăturilor. Rachel Stern era şi ea atrasă de ambii tineri, dar nu se putea hotărî pe care îl iubea de fapt, aşa că era mulţumită să petreacă timpul toţi trei împreună.

În acea vară, au organizat excursii la Cairo şi Luxor, explorând bazarele şi pieţele, Valea Regilor şi a Reginelor, ruinele templului de la Karnak. Făcuseră un obicei din serile dansante de la sfârşit de săptămână, sau din numeroasele petreceri de la hotelul Mena House, construit în umbra piramidei Giza, să nu mai vorbim de cinele în restaurantele mici şi intime, sau în cluburile de noapte plutitoare pe Nil.

O dată, Harry Weaver a făcut o fotografie în care erau toţi trei împreună, stând între mormintele din arzătorul deşert din Sakkara, cu piramida cu trepte în fundal, toţi trei bronzaţi şi zâmbind în obiectiv.

Rachel stătea la mijloc, cu braţele cuprinzându-i pe amândoi. Şi, cu toate că nimeni nu recunoştea, fiecare ştia că era o perioadă fericită, poate cea mai fericită din viaţa lor.
Dar vara trebuia să se sfârşească. Nici unul nu îşi mai amintea data exactă în care s-au cunoscut, dar nici unul nu va uita tristeţea copleşitoare a despărţirii: septembrie 1939. Era luna în care fusese declanşat războiul în Europa, Hitler invadase Polonia, şi vieţile lor, la fel ca a multor oameni, erau pe punctul de a se schimba pentru totdeauna.

*

în acea după-amiază, când jeepul acoperit se opri iar Harry Weaver coborî, căldura parcă sclipea deasupra imensului deşert din spatele piramidelor. îşi şterse fruntea cu mâneca, apoi îşi luă de pe bancheta din spate geanta de piele uzată, înainte să pornească spre şirul de corturi ridicate pe locul săpăturilor sakkariene. Zeci de membri ai echipei erau ocupaţi cu eliberarea locului de echipamentele folosite la excavare, pe care le şi încărcau în nişte camionete şi, pe măsură ce Weaver se apropia de ei, un bărbat cărunt, foarte distins, cu o pălărie de paie şi o cămaşă kaki tropicală, udată de transpiraţie, ieşi dintr-un

cort.
Profesorul David Stern avea o figură de intelectual, dar nu era lipsită de umor, şi, zărindu-l pe Weaver, îşi scoase ochelarii, îi şterse viguros cu o batistă şi zâmbi.
33

- Harry, te-ai întors. Era şi timpul. Era cât pe ce să trimit după tine o echipă de salvare.
- îmi cer scuze, profesore. Am făcut o oprire şi la Shepheard's, să văd dacă nu sunt noutăţi.
- Ce bârfe se mai vehiculează despre războiul?
- Varşovia e încă în flăcări. Bombardierele germane rad totul. Nimeni nu se aşteaptă ca polonezii să reziste prea mult.
- Nebunul ăla de Hitler, murmură Stern printre dinţi. înainte să-ţi dai seama, va transforma Europa în ruine. Dar la ce să te aştepţi de la un nebun atât de periculos?
Schimbă imediat subiectul, pentru că discuţia devenea acum supărătoare, şi privi înspre locul în care un generator Diesel torcea în căldura uscată. Cabluri electrice erau aruncate într-o groapă largă, deschisă chiar la suprafaţa solului, cu un gard de lemn construit pentru siguranţă şi o scară fixată în groapă vertical.
- Stăm bine. Să mai aducă sus ultimele piese de echipament din tunel şi ne putem ocupa de curăţarea suprafeţei. Ai ridicat corespondenţa?
Weaver ridică geanta.
- Toată-i aici. Ultimele scrisori. Şi am avut grijă să transmit la Ministerul Antichităţilor lista cu a-dresele echipajului, în caz că mai apare vreo scrisoare după ce vom pleca.
- Excelent. Stern îşi puse mâinile în şold, privi cu coada ochiului soarele arzător, apoi privi locaţia în ansamblu.
- Ei, bine, timpul petrecut în Sakkara se cam a-propie de sfârşit. Ce spui de asta, Harry? Weaver părea trist.
34

Să fiu sincer, nu prea am aşteptat momentul ăsta. Nu se întâmplă des ca băieţi ca mine să aibă şansa de a vizita Egiptul şi să ia parte la aşa ceva. Am impresia că această aventură va fi cea mai mare reuşită a vieţii mele.
Stern zâmbi şi-i puse mâna pe umăr.
- Nici vorbă. Eşti tânăr. Câţi ani ai, Harry? Cam la fel ca şi ceilalţi din echipă, douăzeci şi trei, douăzeci şi patru?
- Douăzeci şi trei, domnule.
Deci ai viitorul înainte. Şi vor mai fi zeci de a-venturi, sunt sigur.
- Dar dumneavoastră, profesore? Mai plecaţi la Istambul?
Stern încuviinţă.
Peste patru zile. Am hotărât să accept postul temporar de profesor, chiar dacă propunerea a venit pe neaşteptate, dar Istambulul e un oraş frumos şi sunt convins că soţiei mele şi lui Rachel le va plăcea. Una peste alta, mă va ţine ocupat o perioadă.
îşi şterse sudoarea de pe frunte, apoi întinse mâna după scrisori, arătând înspre groapă.
Rachel şi Jack, şi alţii sunt încă în subteran. Căldura e insuportabilă, aşa că n-ar strica să mergi să-i ajuţi să termine curăţenia; eu o să împart scrisorile.

Weaver coborî scara în groapă. Pe margini erau roci solide, cobora aproape

cincisprezece metri.
35

apoi ajunse la câteva pasaje înguste care se ramificau în diferite direcţii. Pereţii de argilă galbenă şi tavanul erau susţinuţi de suporturi de lemn şi luminaţi de un şir de becuri, alimentate de generatorul electric de la suprafaţă. Pasajele duceau către trei morminte individuale, care fuseseră descoperite recent, iar tavanul era atât de jos, încât un om putea trece doar dacă se apleca. Dar, comparativ cu temperatura excesivă de afară, aerul în tunel era plăcut, aproape răcoros, şi se simţea parcă o senzaţie aproape lugubră, dar Weaver era deja obişnuit cu aşa ceva, aşa că îşi continuă sprinten drumul, până când ajunse la capătul pasajului şi auzi voci.
Un sarcofag imens, cândva mormântul unei prinţese necunoscute din dinastia Zoser, fusese aşezat pe un perete îndepărtat. Rămăşiţele mumificate fuseseră scoase chiar după descoperire, capacul fiind sprijinit de perete, frumos sculptat cu hieroglife, iar membrii echipajului erau ocupaţi cu a- dunarea echipamentului şi a cablurilor electrice din zonă. Weaver îi zări pe Jack Halder şi pe Rachel lucrând din greu, cu hainele acoperite de praf Rachel se întoarse şi îl zări.
Părul ei auriu era legat la spate, accentuându-i oasele destul de înalte ale obrajilor, iar mici picături de transpiraţie se jucau pe faţa şi gâtul bronzate. Cu toate că purta o cămaşă largă de culoare kaki şi pantaloni, silueta era evidentă şi arăta extrem de bine, ca de obicei. îi oferi lui Weaver un zâmbet perfect, un zâmbet care l-a făcut să reacţioneze imediat.
- Harry! Tocmai vorbeam despre tine.
36

- Sper că nu de rău.
- Sigur că nu. Ne întrebam doar ce te-o fi reţinut atât.
Ea se apropie să-l sărute pe obraz, murdărindu-l cu praf.
- Uite ce-am făcut.
îl şterse, râzând, şi, când îl atinse, Weaver simţi un fior în tot corpul. Ori de câte ori o privea pe Ra-chel sau ori de câte ori o atingea, îl încerca un intens sentiment de atracţie, chiar din ziua în care o întâlnise, şi îi era greu să se controleze.
- M-am oprit pe la Shepheard's. Veştile nu sunt prea bune. Varşovia arde încă. Se zvoneşte că, în curând, Polonia va fi obligată să se predea.
- E atât de dureros, spuse Rachel, sincer preocupată. Nu-i aşa, Jack?
Jack Halder avea o figură neliniştită, bine conturată, cu ochi albaştri şi un zâmbet uşor întotdeauna fixat la locul lui, un zâmbet care sugera că el considera viaţa ca fiind infinit mai interesantă decât spera. Dar acum, zâmbetul dispăruse şi clătină din cap.
- E groaznic. în acest moment, aproape că mi-e ruşine că sunt german.

Weaver puse mâna pe umărul prietenului său.
- Cred că toţi suferim din cauza evenimentelor, Jack. Dar nici tu şi nici alt german din echipa nu a început.Hitler er a făcut-o.
- Cred că ai dreptate. Halder privi absent pentru un moment sarcofagul, apoi îşi trecu mâna peste suprafaţa fină a capacului de mormânt.
- O să-mi pară rău să spun la revedere locului de odihnă al prinţesei noastre. Când te gândeşti, nu-i incredibil?
37

- Ce anume?
- Mii de ani a stat aici singură, până să o găsim noi. Cândva a fost poate obiectul adoraţiei bărbaţilor. Acum e mumificată şi stă în pivniţele Muzeului Egiptean, aşteptând să fie disecată şi studiată, ca alte mumii pe care le-am descoperit. Şi toate întrebările importante pe care ai vrea să le pui vor rămâne poate fără răspuns. Cum arăta? Ce viaţă a trăit? Cui i-a dăruit dragostea? Mă îndoiesc că cineva va pune astfel de întrebări despre noi. Cel puţin ea a câştigat într-un fel nemurirea.

Rachel zâmbi.

- Jack, tu eşti un visător romantic...

Weaver spuse strâmbând din nas:

- Să sperăm că nu e nici un blestem aruncat asupra prinţesei, că am încurcat-o!
- Ei, dar tu nu crezi în blesteme, nu-i aşa, Harry? întrebă Rachel sceptică.
- Să-mi pui întrebarea asta peste câţiva ani, când voi fi plin de bube roşii, pe moarte, din cauza unei incurabile maladii necunoscute.

Râseră. Un sunet străbătu de undeva din spatele lor, se auziră paşi pe lemnul scării şi profesorul Stern apăru dintr-un pasaj.

- Se pare că vă distraţi bine şi n-aş vrea să vă stric buna dispoziţie, dar am împărţit scrisorile a- dusc de Harry. Din câte mi-am dat seama, mai toate aduc veşti rele. Cel puţin zece din echipă au fost recrutaţi şi nici unul nu pare încântat.

Hary ne-a spus despre Varşovia, spuse Halder.

- Nici nu vteau să mă gândesc la asta, spuse abătut piofesorul Stern. Deja m-a deprimat suficient.

Cercetă atent zona. Ai lucrat bine, Rachel. Şi tu, Jack.

- Toate într-o zi de muncă, profesore, răspunse Halder. Dacă ne mai ajută şi Harry, în câteva ore suntem gata.
- înainte să uit, Jack, în corespondenţă era şi o scrisoare pentru tine. Profesorul îi înmână un plic. Cred că e din Germania.

Halder se apropie de şiragul de becuri, rupse plicul şi citi conţinutul. Faţa i se întunecă perceptibil, împături frumos scrisoarea şi o îndesă în buzunarul de la piept.

- Ce s-a întâmplat? Veşti rele? întrebă Rachel.

Harry se forţă să scoată un zâmbet.

- într-un fel. Scrisoarea e de la tatăl meu.

Nu mai spuse nimic, ca şi cum subiectul îl interesa doar pe el, iar Stern rupse liniştea, devenind sprinten şi puse mâna pe umărul lui Weaver.

- Bine, hai să ne apucăm de treabă. Vreau să fie totul gata înainte de lăsarea întunericului, ca să ne putem bucura de petrecerea de mâine.
- Ce petrecere? întrebă Weaver, în timp ce toţi îl priveau pe profesor.

Stern zâmbi.

- Un secret pe care l-am păstrat pentru mine, dar e timpul să vi-l dezvălui. Mai ţineţi minte că v-am spus săptămâna trecută despre restrângerea cheltu- ielior, aşa încât să ne permitem nişte camere ieftine de hotel la Cairo şi o masă pe gratis pentru fiecare din echipă? Ei bine, va fi mai bine decât atât. Ce mai rămâne de făcut în Sakkara va fi acoperit de Ministerul Antichităţilor, desigur, dar au hotărât că

săpăturile făcute de noi au fost un real succes, iar petrecerea va fi organizată

la reşedinţa ambasadorului american. Se ştie foarte bine despre realul său interes în arheologie, aşa că a insistat să fie gazda evenimentului organizat în cinstea noastră. Vom avea parte de un splendid bufet, au fost invitate persoane distinse şi, din câte am auzit, ambasadorul a aranjat să vină şi o formaţie. Mă gândesc că-i frumos din partea lui.

- Ei, e perfect pentru noi! spuse Halder, înveselit.
- Sunt veşti extraordinare, tată, spuse Rachel. Nu-i aşa, Harry?
- De mult n-am mai auzit aşa veşti bune.
- Mă gândeam eu că o să ne binedispună.

Profesorul îşi suflecă mânecile.

- Hai să ducem echipamentul împachetat sus şi apoi putem şi noi să ne relaxăm.

Soarele se ducea la culcare, aruncând o năframă portocalie peste deşert. Cina fusese servită de bu- cataiii beduini; kofta, orez cu şofran şi pâine proaspăta şi, pentru că petreceau ultima noapte în corturi, profesorul Stern le-a asigurat o cantitate mare de bere egipteană şi vin pe cheltuiala lui.

Stăteau toţi în jurul focului de tabără, dar nu se prea vorbea despre război, pentru că nici unul din echipă nu dorea să strice atmosfera cu probleme politice. Unul dintre francezi cânta la acordeon, a-

companiat de doi englezi cu chitări, fiecare intervenind cu entuziasmul tipic celor tineri, şi, pe când să se satureze de vorbit şi de cântat, miezul nopţii batea la uşă, jarul era stins şi fiecare se îndrepta către culcuş.

Halder era cam pilit, dar aduse încă trei sticle de bere şi, cu un rânjet, le dădu câte una lui Rachel şi lui Weaver.

- Mă gândeam să mai bem câte un păhărel înainte de culcare. Ce ziceţi dacă am merge să-i spunem pentru ultima oară noapte bună lui Zoser?
- Nu văd de ce nu, fuse de acord Rachel, şi toţi trei o porniră către piramida lui Zoser, cu o bună dispoziţie asigurată de alcoolul consumat.Weaver lumina drumul cu o lampă de kerosen. S-au aşezat pe una din treptele masive de la bază, cum făcuseră în aproape fiecare noapte întreaga vară, încă uimiţi de frumuseţea şi măreţia mormântului, vechi de peste cinci mii de ani.
- Deci asta a fost, spuse Halder cu reală tristeţe. Ultima noastră noapte în Sakkara.

Rachel era abătută.

- Nici nu vreau să mă gândesc că plecăm. Am a-vut parte aici de experienţe minunate, de multă distracţie. Se uita la amândoi. Şi totul se datorează ţie, Jack, şi ţie, Harry. Aţi luat parte la cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea. Vreau să vă mulţumesc.

Halder spuse dintr-o dată:

Mai ţii minte fotografia pe care ne-a făcut-o Harry? Cea în care suntem toţi trei împreună?

- Desigur. De ce?

Halder îşi mută privirea de la sticlă şi rânji răutăcios.

Ştii, mă gândeam. Avem nevoie de mai mult decât de o fotografie pentru a sărbători vara noastră împreună. Ceva care să dureze secole de acum încolo.

- La ce anume te referi, Jack? întrebă Weaver.

Halder se ridică, dar pasul îi era destul de nesigur.

- Aşteptaţi aici.

Luă lampa de kerosen, se împletici până la unul din corturile ocupate de muncitorii egipteni şi se întoarse peste puţin timp cu geantă zdrenţuită.

Weaver întrebă:
- Ce naiba ai de gând, Jack?
Ai răbdare. Linişte, vă rog. Nici un cuvânt, că mă întrerupeţi. Şi nu vă uitaţi până nu vă spun eu.
Se duse puţin mai departe, pe treapta de piatră, puse lampa jos şi scoase din geantă un ciocan şi o daltă. Stătu acolo muncind la lumina lămpii, lovind cu putere piatra, şi, când în sfârşit totul a fost gata, îşi şterse fruntea de sudoare şi zâmbi.
- O.K., gata. Puteţi veni să vedeţi.
Ridică lampa, iar ei i se alăturară.
De-a lungul bazei piramidei lui Zoser erau câteva inscripţii în piatră, care din prima lor zi în Sak- kara îi incitase; sute şi sute de nume şi iniţiale sculptate de-a lungul secolelor de nenumăraţii vizitatori. Cu toate că era ilegal, era un obicei pe care nici o autoritate nu fusese capabilă să îl prevină. Unele inscripţii datau chiar de pe vremea romanilor.
Printre ele, Jack Halder sculptase: RS HW JH. 1939.

- Jack, râse Rachel. Nu numai că eşti beat, dar eşti şi nebun.Tata ar fi îngrozit să afle că am dete riorat un monument atât de preţuit.
- Poate, dar acum suntem nemuritori, zâmbi. Ca şi prinţesa noastră. Ani de acum înainte, oamenii vor veni aici şi poate, doar poate, se vor întreba cine am fost. Suntem şi noi o parte a misterului piramidelor.
Rachel îi atinse braţul cu drag.
- Ştii ceva? Mă bucur că ai sculptat iniţialele noastre. A fost o vară specială cea petrecută aici, pare ceva normal. Nu-i aşa, Harry?
- Cel puţin va rămâne ceva care să amintească şi de noi, mult după ce vom muri. Weaver îşi ridică berea. Aş vrea să propun un toast. Pentru noi. Şi pentru Sakkara.
- Pentru noi. Şi pentru Sakkara.
Au închinat toţi în cor, apoi au râs, au vorbit, în timp ce urmăreau luminile care ardeau peste Cairo în distanţa întunecată, până când Rachel se ridică şi îşi scutură praful de pe pantaloni.
- Acum, ar cam trebui să mă duc la culcare. Abia aştept petrecerea de mâine seară. Aţi face bine amândoi să-mi rezervaţi câte un dans.
îi sărută pe amândoi pe obraji, cu o tandreţe venită din suflet.
- Noapte bună, Jack. Noapte bună, Harry. Somn uşor, iubiţii mei.
- Nu vrei să-ţi luminăm drumul?
- Nu, staţi şi terminaţi-vă berea. îmi este de ajuns lumina lunii.
Se îndreptă către corturi şi, mult timp, Weaver îi urmări silueta argintie dispărând ca o fantomă, pâ

nă când privirea sa îl întâlni pe Halder, care facea şi el acelaşi lucru, ca prins într-o transă.
- Te gândeşti şi tu la acelaşi lucru?
- Nu ştiu, Jack. Spune-mi.
- Că ea este cea mai frumoasă, cea mai minunată femeie pe care am întâlnit-o.
- Mi-ai citit gândurile, ca întodeauna.

- Să fim sinceri, Harry. Adevărul e că amândoi suntem îndrăgostiţi de Rachel. De ce nu lăsăm noi la o parte prostiile astea cu mândria masculină şi să îi spunem ce simţim? E un lucru despre care am tot evitat să vorbim. Pentru că nu-i uşor pentru noi, bărbaţii. întotdeauna ne ascundem sentimentele reale. Uneori, chiar şi faţă de noi.
- Vrei să spun adevărul în legătură cu ceea ce simt?
- Vreau. Să punem cărţile pe masă. Promit să fac la fel.
Weaver privi aiurea spre întunecatul Cairo.
- Azi noapte, gândurile la ea nu m-au lăsat să dorm, mai ales că ştiam că acestea sunt ultimele zile pe care le voi petrece în compania ei. Şi nu a trecut nici o zi de când am cunoscut-o fără să mă gândesc la ea, fără să nu-mi doresc să fiu cu ea. Chiar numai să-i văd faţa. Să-i aud vocea. Ea e prima femeie de care m-am îndrăgostit cu adevărat.
Halder adoptă o mină solemnă.
- Hmm, aşa rău?
- Cred că da. Şi nu mai vrea să treacă.
- Dar nu i-ai spus niciodată, nici măcar vag despre ceea ce simţi?
- Ştii bine că nu. Şi tocmai asta-i nebunia. Ceva mereu mă reţine. Teama de a fi respins, poate, sau

de a-i pierde prietenia, în cazul în care ea nu simte la fel, şi că lucrurile s-ar complica.
Weaver ridică din umeri.
- Sau poate era altceva. Nu sunt foarte sigur. Dar tu?
Pentru o secundă, Halder păru dintr-o dată foarte tânăr, ca un băieţel, jenat să-şi spună secretul, dar apoi, secunda trecu.
- În primul rând, aş dori să îţi spun ceva. Ceva ce n-am mai spus nimănui. Când mama era pe moarte, nu i-a dat voie tatălui meu să o vadă şi să-i spună adio. Nu pentru că nu îl iubise, ci exact invers. L-a iubit enorm. Să-şi spună adio ar fi fost prea dureros, prea final pentru amândoi, şi ea ştia asta.
Se întoarse spre Weaver.
- Au trăit o dragoste fascinantă. Şi, într-un fel, întotdeauna mi-am dorit şi eu ceva la fel. O dragoste adâncă, plină de pasiune.
- Dar ce simţi pentru Rachel? Fii sincer.
- Uneori – deseori – stau treaz şi visez, neliniştit, la toate lucrurile pe care mi-aş dori să le am alături de ea. îmi imaginez că suntem împreună. Mi-o imaginez însărcinată cu copilul meu. îmi imaginez că facem dragoste – nu doar sex, ci dragoste dată de Dumnezeu. Acea tandreţe pe care orice bărbat o simte pentru femeia pe care o iubeşte. Şi de multe ori doream să i-o spun.
Halder privi în jur.
- Tu ştii cât de nesăbuit şi impulsiv sunt eu de obicei şi nu pot spune că nu am fost tentat să-i spun toate astea. Dar, ca şi tine, n-am putut pur şi simplu.

- De ce?
- Probabil din acelaşi motiv ca şi tine. Nu am vrut să stric ce era deja frumos.
- La ce te referi?
Halder puse o mână prietenoasă pe umărul lui Weaver.
- Există şi un alt fel de dragoste – nu fizică, dar frăţească, sau acea prietenie adâncă, spune-i cum vrei, dar e la fel de importantă. Tu mi-ai fost mereu cel mai bun prieten. Poate că dacă unul dintre noi i-ar fi făcut avansuri,

ar fi stricat totul. Nu mă refer doar în ceea ce ne priveşte pe noi doi, pentru că sunt convins că legătura dintre noi nu se rupe uşor, dar mă refer la prietenia din vara asta. Şi nu vroiam să se întâmple aşa ceva.

- Cred că ştiu la ce te referi. Apoi, dacă ne gândim bine, toţi trei am petrecut de minune. Şi poate că doar asta contează.

- Totuşi, Harry, amândoi am cam încurcat-o. Şi trebuie să existe o soluţie practică.

Halder se trezise dintr-o dată din beţie şi îşi îngădui un zâmbet jucăuş.

- Lăsând prietenia la o parte, dacă există o şansă cât de îndepărtată ca Rachel să fie îndrăgostită de unul din noi?

- Ce vrei să spui?

- Dacă ar fi aşa, n-ar ti păcat să nu lăsăm natura să-şi ducă planul la bun sfârşit? Altfel, amândoi nc-am petrece restul vieţii regretând că nu i-am spus ninic înainte să plece. Măcar unul dintre noi ar ti fericit. La fel şi Rachel. Ce spui de asta?

C hiar crezi că s-ar putea să fie îndrăgostită de unul dintre noi?
46

Halder zâmbi din nou.
- Oricum, mâine este ultima noastră ocazie de a afla.
47

Capitolul 3

Reşedinţa ambasadorului american era plină de demnitari internaţionali, crema societăţii egiptene şi europene expatriate, toţi de la staruri de cinema la diplomaţi, de la ofiţeri militari în rezervă la academicieni. Petrecerea era în toi, toţi binedispuşi, şi, în timp ce se îndrepta spre ringul de dans, Weaver dădu mâna cu alţi membri ai echipei, spunându-şi cuvinte de rămas bun. Presa fusese, de asemenea, invitată, un fel de piedestal fusese ridicat în foaier, iar doi poliţişti egipteni păzeau câteva din minunăţiile descoperite în urma săpăturilor: coliere din pietre nestemate, scarabei, amulete de aur şi proiectile de piatră. Weaver mulţumi celor din echipă pentru urări, alţii deja îl oboseau, aşa că simţi o disperată nevoie de a fi singur.
- Mă scuzaţi, vă rog? Mă duc să iau puţin aer.
îşi făcu loc prin mulţime şi ieşi pe balcon. Era destul de răcoare, iar aerul era parfumat de florile de lotus, toate pervazele ferestrelor fiind pline de flori. Grădinile reşedinţei erau magnifice, un pavilion de lemn era luminat dc lumini colorate, iar maiestuosul Nil curgea de-a lungul zidurilor. în acea noapte însă, dădea oraşului o incredibilă nemişcare, gălăgia traficului obişnuit fiind doar o şoaptă.
51

Stând acolo, profitând de singurătate şi de aerul parfumat, uşa se deschise şi Rachel apăru, într-o rochie neagră, simplă, care îi îmbrăţişa silueta, iar Jack Halder o urma îndeaproape. El purta un costum de pânză, iar în mână ţinea o sticlă rece de şampanie şi trei pahare. Le înmână paharele şi zâmbi.
- O petrecere reuşită, nu? Dar tu arăţi de parcă te-ai săturat de dans pe seara asta. Ne gândeam noi că te găsim într-un loc ferit de zgomot. Mai ia un pahar.
- De ce nu? Weaver luă şampania, iar Rachel îşi puse paharul plin pe marginea balconului, neatins, pe faţă citindu-i-se o extenuare neaşteptată.
- Obosită? întrebă Weaver.
Ea zâmbi.
- Mi-e teamă că tu şi Jack m-aţi epuizat.
Halder spuse:
- Apropo, înainte să uit, câteva persoane importante vor să te cunoască.
- Cine?
- Ambasadorul vrea să-şi prezinte omagiile şi un tip, Kemal Assan. E fiul unui demnitar egiptean, o cunoştinţă a tatălui meu. E şi un profesor de la Muzeul Britanic, care a băut cam mult şi care vorbeşte cam aşa: Halder se prinse de nas într-un gest de batjocură şi imită un accent perfect de englez din înalta societate.
- Sunt o trupă plictisitoare, dragă, aşa că le-am spus tovarăşilor că eşti obosită şi să nu te reţină. Să-i invit înăuntru?
Rachel chicoti.
- Mulţumesc, Jack.
52

Plecă, iar Rachel spuse:
- Aşadar, asta e ultima noastră seară petrecută împreună. Harry, o să-mi lipseşti.
- Chiar crezi asta?
- Bineînţeles. îl privi în ochi şi spuse: Ştii ce-i ciudat? Ştiu aşa de puţine despre trecutul tău. Jack e o carte deschisă. O mamă americană şi un tată prusac înstărit, un binecunoscut colecţionar de obiecte egiptene. A studiat limbile şi clasicii la Hei-delberg, şi un an la Oxford, între. Ea râse. Poţi să-ţi dai seama imediat când imită acel amuzant accent englezesc al înaltei societăţi. Dar tu nu prea ai vorbit niciodată despre trecutul tău, în afară de câteva lucruri pe care mi le-ai spus mie. Ai absolvit ingineria la Universitatea din New York şi că tu şi Jack sunteţi prieteni din copilărie. Zâmbi. Trebuie să fie mult mai mult, doar dacă nu cumva ai secrete de ascuns? Spune-mi, cum v-aţi întâlnit voi doi? Mi-ar plăcea să ştiu.
Weaver îşi sorbi şampania, privind peste balcon.
- Nu am multe de spus. Când aveam cinci ani, tatăl meu a fost angajat ca îngrijitor pe o moşie care aparţinea familiei mamei lui Jack. Undeva la nord de New York. Noi doi eram singurii copii, amândoi singurii fii, şi cred că era normal să devenim prieteni sau rivali. Dar noi ne-am împrietenit chiar din prima clipă. Peste tot mergeam împreună şi ne făceam de cap pe moşie. Cei doi neastâmpăraţi, aşa ne spunea tatăl lui Jack. Sigur, ai lui erau bogaţi, iar ai mei doar oameni obişnuiţi, dar Franz Halder ne-a tratat întotdeauna cu respect, nu conta proveniența noastră. Nu a fost niciodată un snob şi nu l-a lăsat nici pe fiul lui să devină unul. Cu Jack mă
53

distram întotdeauna şi era o companie nemaipomenită. Nu are nici măcar un os pretenţios în corp.
- Ce te-a adus în Egipt?
- După ce am absolvit anul trecut, m-am angajat la o firmă de inginerie în New York. Dar, să fiu sincer, după câteva luni a început să mă plictisească. Tatălui lui Jack îi plăcea să-şi ţină unele obiecte de colecţie la moşie. Copii fiind, avusesem posibilitatea să vedem tot felul de lucruri exotice, pe care le vezi doar în cărţi sau muzee – scarabei, bijuterii vechi – şi toate erau extraordinare, stăteam ore întregi privindu-le. Când Jack mi-a scris să-mi spună că merge în Egipt să ajute la săpături, m-a întrebat dacă nu mi-ar plăcea să merg şi eu. Abia ne văzu-serăm în ultimele cinci luni, fusese ocupat în a-şi ajuta tatăl cu interesele de afaceri ale familiei în Germania şi, pe lângă asta, eram gata să accept orice pentru a scăpa de biroul sufocant din Manhattan. Părea o ocazie care apare doar o singură dată în viaţă. Aşa că am hotărât să pun laolaltă acei câţiva dolari pe care îi adunasem, mi-am dat demisia şi am acceptat oferta.
- N-ai lăsat în urmă vreo iubită?
- Nimeni important.
- Şi nu regreţi ce-ai făcut?
- Nimic. Doar că m-am răsfăţat aici. Nu cred că pot să mă întorc la cariera de dinainte. Cel puţin nu înainte de a rămâne fără bani. A fost mult mai a-muzant să-mi pun la bătaie cunoştinţele inginereşti aici la săpaturi, decât să construiesc drumuri în New York.
- Ştii ce mă surprinde? Că Jack nu s-a făcut arheolog.
54

- Cred că e prea neliniştit pentru a se lega de ceva. Chiar el spune despre el

că va fi mereu un amator fanatic, la fel ca tatăl său. L-a adus aici în vizită când era mic, dar cred că ştii asta deja. Şi ştiu că de mult s-a îndrăgostit de această ţară, e chiar fascinat de ea, dar nu numai de istoria sa, ci de tot ce o reprezintă, cultură, oameni. Cred că m-am molipsit şi eu de această fascinaţie.
- Ţii mult la Jack, nu-i aşa?
- A fost mereu cel mai bun prieten al meu, răspunse Weaver sincer. E ca fratele pe care nu l-am avut. Îi sunt recunoscător pentru această prietenie. Şi, în plus, dacă nu era tatăl lui, probabil că nici nu mergeam la facultate.
- Ce vrei să spui?
- Franz Halder mi-a plătit studiile. Tatăl meu nu şi-ar fi putut permite niciodată, chiar dacă tot ce a-vea el de făcut la moşie era să aibă grijă ca grădina să fie plină de crini albi, florile preferate ale mamei lui Jack.
Rachel ezită.
- De aceea nu prea vorbeşti despre trecutul tău? Te simţi îndatorat lui Jack şi familiei lui?

- Deloc, spuse Weaver cert. Ei erau doar nişte oameni cu suflet care au dorit să mă ajute sa obţin o educaţie potrivită. Voi ti mereu recunoscător. Şi tatăl lui Jack nu e genul care să aştepte complimente. Şi nimic nu poate strica prietenia care mă leagă de Jack, sunt sigur de asta. De fapt, nimic n-a făcut-o până acum. Nc-am înţeles mereu toarte bine.
- Niciodată nu v-aţi certat?
- Nici măcar o dată. Cred că-i destul de remar-
55

cabil. Sigur, am avut şi noi puncte de vedere diferite, dar am găsit mereu calea de mijloc.
Rachel îl privi şi spuse cu sinceritate:
- Ştii ceva? Cred că sunteţi amândoi nişte norocoşi. Vă aveţi unul pe altul. Aţi devenit aşa buni prieteni. Mă gândeam eu că-i aşa, chiar de când v-am cunoscut. E un lucru rar. Un lucru nepreţuit. Şi sper ca nimic să nu vă despartă vreodată.
Zâmbi din nou, îl privi în ochi, dar în privirea ei zăcea o tristeţe inexplicabilă şi, în urma unui impuls, luă o floare de la una din ferestre şi i-o puse la rever, înainte să se aplece şi să-l sărute tandru pe buze.
- Un mic dar din partea mea. Ceva mai puţin decât cursurile de le universitate, dar dăruit cu sinceritate. Mă bucur că ai venit să ajuţi la săpături. Nici nu-mi imaginez cum ar fi fost fără tine şi fără Jack.
Weavero privi şi el, îi privi ochii albaştri şi figura frumoasă şi reacţionă instantaneu.
- Şi tu o să-mi lipseşti, Rachel.
- Sigur nu mă minţi?
- Mai mult decât pot să-ţi spun. Dar sunt îngrijorat.
- De ce?
- Auzim tot ce se vorbeşte despre ororile prin care trec evreii în Germania. Dacă te întorci acolo...
Lăsă tăcerea să apese, apoi Rachel spuse încet:
- Nu te teme, nici cu şi nici părinţii mei nu ne întoarcem în Germania. Nu înainte să se termine războiul şi naziştii să-şi piardă puterea. Deocamdată. Istambulul ne va fi casa şi voi fi în siguranţă. Tatăl meu are o mulţime de relaţii acolo şi e sigur că o să obţină un post permanent de lector. Dar, sinceră
56

să fiu, eu sunt mai mult îngrijorată în ceea ce îl priveşte pe Jack.
- Ce vrei să spui?
- A fost chemat să plece în Germania, probabil că va fi recrutat. Dar pare să fie optimist în ceea ce priveşte durata războiului. Crede că lucrurile se vor linişti înainte de Crăciun, o dată ce Hitler va anexa Polonia.
- El a spus asta?
- L-am auzit în seara asta. Şi cred că asta spun mai toţi. Optimiştii, în general. Dar eu, eu nu sunt sigură. Eu cred că dacă va continua, va fi foarte dureros. Schimbă subiectul, că să mai înveselească atmosfera.
- Totuşi, am petrecut atâta timp împreună. E ceva. Ceva de preţuit şi de ţinut minte. Întotdeauna.
Privirile li se întâlniră şi ceva se întâmpla între ei, Weaver era sigur de asta, şi o privi mai multă vreme înainte să înceapă să vorbească, dorind să-i spună ce simţea, dar apoi o văzu întorcând privirea înspre petrecere, dintr-o dată facându-i-se rău.
- Ce s-a întâmplat?
- Nimic... Nimic.
Weaver privi peste umăr prin uşa deschisă şi văzu un bărbat egiptean cu faţa lunguiaţă şi nas cârn, îmbrăcat cu un costum de pânză de culoare deschisă, care fuma o ţigară, rezemat de una din coloanele de marmură. Cu pielea de pe faţă ciupită de vărsat, arăta destul de sinistru. Aruncă o privire piezişă spre ei, dar când observă că Weaver se holba la el, dispăru în mulţime. Weaver se întoarse spre Rachel.
- Bărbatul acela... s-a legat de tine?

Rachel se înfioră.
- M-a urmărit toată seara.
- Poate ar trebui să aflu cine este?
Ea îi prinse braţul.
- Nu, lasă, nu te deranja, e probabil inofensiv. Doar că m-a făcut să mă simt puţin ciudat, asta-i tot. Dar acum a plecat.
În acel moment, sosiră pe verandă doi bărbaţi, conduşi de Halder, unul ambasadorul american, înalt şi distins, iar celălalt un tânăr bărbat egiptean, destul de formal, cam de vreo douăzeci de ani, purtând tradiţionala robă arabă, galabiya, cu fire de aur şi argint.
Halder înainta cu un zâmbet.
- Mă tem că în ceea ce-l priveşte pe profesorul englez, se încearcă trezirea sa; e complet afumat. Dar dă-mi voie să ţi-i prezint pe domnul ambasador şi pe Kemal Assan.
Ambasadorul îi strânse lui Rachel mâna cu căldură.
- Domnişoară Stern, îmi face o deosebită plăcere. Sunt un mare admirator al muncii tatălui dumneavoastră. Şi Kemal abia a aşteptat să vă întâlnească în această seară. Este foarte interesat de săpăturile făcute de voi, nu tocmai neaşteptate, luând în considerare faptul că tatăl dumneavoastă este unul dintre înalţii oficiali ai Ministerului Antichităţilor, să nu mai vorbim despre strânsa sa prietenie cu regele Farouk.
Kemal Assan salută în arabă, îşi duse mâna la inimă apoi la cap.
- O nemăsurată plăcere să vă cunosc, domnişoară Stern. Ţara mea vă datorează dumneavoastră Şi

echipei tatălui dumneavoastră enorm. Aţi făcut o treabă excelentă. Sunt convins că regele Farouk şi guvernul vor dori să vă mulţumească pentru eforturile depuse şi să vă asigure că de fiecare dată când veţi veni în Egipt, veţi fi oaspeţi de onoare.

- Eşti foarte amabil, Kemal. Rachel privi înspre luminile oraşului, conştientă de puterea liniştii.

- Niciodată nu am crezut că oraşul Cairo poate fi atât de liniştit. Pare liniştea dinaintea furtunii.

- Mă tem că se simte o anumită nelinişte în aer, se înfioră Assan. Parcă tot oraşul aşteaptă cu înfrigurare cele mai groaznice veşti despre război.

Jack Halder îl privi şi spuse cu diplomaţie:

- Şi acum, domnilor, mă tem că trebuie să vă duc înapoi. Rachel are de prins un tren care o va duce mâine la Port Said, aşa că are nevoie de somnul de frumuseţe.

- Sperăm să vă revedem cât mai repede în Egipt, domnişoară Stern, spuse Kemal Assan. Ambasadorul le strânse mânile.

- Până data viitoare. Şi mii de mulţumiri, voi tinerilor aţi făcut o treabă minunată. Ambasadorul şi Assan plecară. Jack Halder sorbi din şampanie, puse paharul jos şi privi înspre
Cairo.

- Ai dreptate, acolo e o linişte de mormânt.

Rachel dădea semne de oboseală şi se uită la ceas.

- Nu vreau să stric petrecerea, dar sunt foarte obosită. Părinţii mei mă aşteaptă să plecăm, sunt frânţi amândoi. Aşa se întâmplă de fiecare dată du-Pă o perioadă de săpături, mai ales cu clima asta. Ş>-au pus tot sufletul în lucrări, până nu le-a mai rămas nici un pic de energie.

- Nici nu mă mir. Au muncit enorm amândoi. Halder zâmbi cicălitor. Chiar şi când ceilalţi dormeau. Dimineaţa trecută i-am văzut abia târân-du-se înspre cort, arătând de parcă ar fi săpat toată noaptea. Ce pune la cale profesorul, Rachel? A descoperit ceva ce vrea să ţină secret faţă de noi?

Rachel zâmbi.

- Nici vorbă. Dar îl cunoşti pe tata, niciodată nu se opreşte. Munca de aici înseamnă totul pentru el

Halder îi făcu cu ochiul lui Weaver într-un mod conspirativ.

- Ei, Harry, ai întrebat?

Weaver scuturâ jenat din cap, iar Halder spuse:

- Nici eu.

- Despre ce vorbiţi voi acolo? întrebă Rachel Ce să întrebe?

Halder luă o gură mare de şampanie, să-şi stăpânească nervii, şi inspiră adânc.

- S-ar putea să fie cam jenant. Dar, ce naiba, e momentul. Eu şi Harry vroiam de mult să te întrebăm ceva, dar nu am avut curajul. Dar, având în vedere că pleci mâine, pleci la Pord Said şi de acolo la Istambul, ne-am gândit că cel mai bine ar fi să ne luăm inima în dinţi şi să întrebăm.

- Ce să întrebaţi?

- Există cea mai mică posibilitate ca tu să fii îndrăgostită de unul dintre noi?

Rachel roşi. îşi muşcă buza şi, pentru un moment, păru neliniştită.

- Ce-ar h... Ce-ar ti să vă fac o promisiune. Vă voi scrie la amândoi şi voi îmi veţi răspunde. Vom avea timp să ne cunoaştem mai bine. Şi vom vedea ce-o să se întâmple.

Halder îşi pierdu entuziasmul.

- Cred că eşti foarte diplomată.

- Nu, Jack. Doar sinceră. Viaţa mea e aşa de agitată acum... Plecarea din Egipt, mutatul în Istambul...

- Te-am cam deranjat cu întrebarea?

- Nu, Harry.

Halder spuse:

- Atunci, de ce mă simt aşa de prost?

- Nu-i nevoie. Pentru nici unul dintre voi. Voi ştiţi cât de mult ţin eu la voi.

- Doar ţii?

- Te rog, Jack. Nu e momentul.

- îmi pare rău că am deschis subiectul, Rachel, spuse Weaver luând-o de braţ. Văd că eşti obosită. Mă duc să mă interesez dacă vreo maşină a ambasadei e liberă să te ducă acasă. Noi te vom însoţi.

- Nu, nu-mi plac despărţirile. Staţi amândoi şi simţiţi-vă bine, o meritaţi din plin. Ezită, iar buzele îi tremurau de emoţie privindu-i. Pot să vă spun ceva? Mi-aţi oferit cea mai frumoasă perioadă din viaţă. Să ştiţi. Până când ne vom revedea, adio!

Totul s-a întâmplat foarte repede, ochii îi lăcrimau în timp ce îi îmbrăţişa pe amândoi, apoi s-a dus.

Formaţia cânta un vals, iar după ce Rachel a plecat, Halder şi-a luat paharul de şampanie.

- Părea cam supărată. Dar nu a răspuns la întrebare. Eu unul sunt puţin dezamăgit.

61

Weaver se gândi un moment.

- Poate că mă înşel, dar propunerea ei de a ne scrie nu putea însemna decât trei lucruri.

- Care?

- Unul, nu vrea să se lege de nici unul dintre noi. şi aşa era cel mai simplu. Doi, îi place de unul din noi, dar am pus-o într-o situaţie stânjenitoare, fiind amândoi de faţă. Nu putea să spună nimic, să nu dezamăgească pe unul din noi.

- Şi trei?

- Ţine la amândoi la fel de mult, nu se poate hotărî la unul, şi are nevoie de un anumit timp să- şi pună ordine în gânduri.

- Chiar crezi?

Weaver scutură din umeri.

- E doar un sentiment, dar cred că e cel de-al treilea motiv. Poate că ar trebui să avem încredere în Rachel. De fapt, arc dreptate. Se întâmplă multe lucruri în viaţa ei acum. Familia ei nu se poate întoarce în Germania, iar Istambulul e o lume cu totul nouă, cu care trebuie să se obişnuiască. Şi în seara asta era epuizată. Cred că tot efortul depus la săpături a dat-o gata.

Dintr-o dată-pari cam blazat, nu?

- îmi place să cred că a fost sinceră, Jack. Nu e genul de femeie care să sară într-o relaţie. Are nevoie de timp. Aşa că, cel mai bine ar fi s-o lăsăm baltă deocamdată.

- Dar eşti dezamăgit că nu ne-a dat un răspuns Se vede clar.

Desigur că sunt dezamăgit. Prelungeşte chinul Dar de ce să nu aşteptăm să

vedem ce se întâmpk'-să nu ne mai batem capul cu asta?
62

Halder zâmbi forţat.

Acum vorbeşte înginerul din tine. Chiar şi când eşti dezamăgit din dragoste, partea pratică este mai tare. Şi poate că ai dreptate. Mi-aş dori să fiu ca tine, dar Dumnezeule, mi-e dor de ea. Am petrecut atât de minunat şi ce păcat că totul s-a sfârşit. Alături de ea, am avut parte de cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea.

Weaver ridică sticla de şampanie şi umplu paharele.

Hai să schimbăm subiectul. Când pleci din Cairo?

Marţi. Plec acasă cu avionul. Nu prea am de ales... Am fost înrolat.

Weaver rămase profund şocat.

- Deci asta era treaba cu scrisoarea?

Mă tem că da. Halder se înfiora. Ştii că tatăl meu provine dintr-o familie cu un şir lung de ofiţeri prusaci, unii dintre ei fondatorii academiei militare. S-ar răsuci în morminte dacă aş ignora chemarea la război.

Weaver îl luă de după cap.

Trebuia să-mi fi spus, Jack. Totul pare aşa de neaşteptat! îmi voi face griji pentru tine.

Să fiu sincer, nu am vrut să stric aceste ultime zile cu această veste. Şi am încercat din toate puterile să nu mă gândesc la asta. Dar nu-ţi fa griji. Cu referinţele mele, probabil o să ajung într-un birou plictisitor.

Crezi că războiul se va termina înainte de Crăciun? Rachel spunea că tu aşa crezi.

Halder încuviinţă ferm.
63

- Cred că aşa va fi. Germanii de rând nu vor un alt război. Prea mulţi dintre ei îşi amintesc de ororile celuilalt. Sunt aproape sigur că până la urmă va învinge bunul simţ. Dar tu? Tu ce-o să faci?

- în acest moment, nu prea ştiu. Profesorul Stern a spus că mai trebuie curăţat locul aici în Sakkara, unde au avut loc săpăturile, înainte ca locul să fie predat autorităţilor egiptene. M-am oferit să ajut. împreună cu alţi voluntari. Şi am mai primit o propunere în seara asta, să plec într-o expediţie în deşert, aşa că poate o vreme o să mai stau pe aici, să învăţ şi limba arabă. De altfel. America şi-a declarat neutralitatea. Noi nu luăm parte la acest război.

- Foarte bine pentru voi. Să sperăm că se va linişti curând. Dar adevărul e că toată lumea a lua- t-o razna.

- La ce te referi?

- Războiul a început deja să se extindă. Circulă un zvon că englezii au dezgropat un radio- emiţător german, ascuns într-un câmp de lângă Drumul Piramidelor. Se parc că spionii lucrează deja şi în Cairo.

Weaver încuviinţă.

- Am auzit şi eu zvonul. Dar ce legătură arc chestia asta?

- După ce, în urmă cu o săptămână, s-a dat la radio declaraţia de război, l-am auzit pe unul din grupul de britanici spunând că eu şi Rachcl, împreună cu ceilalţi germani care luau parte la săpături, suntem de fapt agenţi inamici cu gânduri nu prea bune Ai mai auzit asemenea porcării? Adică, mama ci e evreică, în primul rând. Apoi, profesorul Stern ¡' detestă pe nazişti.
64

- Dar tu ce crezi despre naziști, Jack?

Era prima oară când discutam chestiuni politice, iar Halder era oarecum surprins.

- Eu? Eu îmi iubesc țara, dar cred că ți-ai dat seama până acuma că nu prea îl simpatizez pe Hider.

- Din cauza Poloniei? Sau din cauza ororilor la care îi supune pe evrei? Am auzit o grămadă despre aceste legi privind rasele și lagărele de concentrare.

- Din cauza ambelor. Și nu-mi place nici acea cruzime, nici mie și nici germanilor care au un pic de minte. Și suntem prieteni de suficientă vreme ca să-ți dai seama că nu aș fi de acord cu legile impuse de naziști evreilor, sau cu felul în care Hider i-a alungat pe mulți din Germania. Dar nu-i numai asta. Hider vorbește prea tare și nu are pic de umor. Întotdeauna o combinație nereușită, mai ales pentru un austriac. Halder zâmbi trist. Mă tem că e și arogant. Și, cel mai important lucru, are toate trăsăturile unui tiran. Și toți tiranii sunt lași până la urmă. De aceea, cred că o s-o lase baltă înainte de a merge prea departe.

- Aș vrea să ai dreptate. Dar trebuie neapărat să te întorci acasă?

- Există un cuvânt german. Pflict. Poate l-ai auzit pe tata folosindu-l. înseamnă datorie. Și mai mult decât atât. E un cuvânt des folosit în familia Halder. De fapt, e motoul familiei. Așa că, într-un fel, sunt onorat – nu am de gând să pătez numele familiei. Oricare ar fi părerea tatălui meu despre Hider, nu cred că ar putea trăi cu gândul că are un fiu care nu și-a dus datoria la capăt.

- în cazul ăsta, nu-mi pasă că englezii spun despre tine că ești spion. Am auzit că unii germani au lansat aceleași acuzații despre câțiva membri francezi și britanici din echipă. Weaver zâmbi. Până a-cum, sunt singurul despre care nu am auzit astfel de speculații. Asta mă cam îngrijorează.

Halder râse, iar Weaver scrută cu atenție mulțimea și spuse, devenind serios:

- Era un bărbat care a tot urmărit-o pe Rachel în seara asta. Egiptean. Slab, de vreo patruzeci de ani. cam sinistru la față, cu un costum de pânză. L-ai observat?

- Nu, de ce?

Weaver scutură din umeri.

- Poate nu-i nimic. Poate are un admirator secret. Ezită. Știi la ce mă gândesc? Dacă ar intra A- merica în război și am fi în tabere opuse, ce părere ai avea?

- Groaznică. Halder dădu ferm din cap. Noi nu am putea fi niciodată dușmani, Jack. Niciodată. Cel puțin nu personal, oricare ar fi divergențele pe care le-ar avea țările noastre.

- Așa zic și eu. Weaver lăsă paharul deoparte și zâmbi. Dar crezi că am mai putea fi amici dacă Racilei l-ar alege pe unul din noi?

- întotdeauna. Orice nc-ar aduce viitorul. Ochii lui Halder sclipiră. Dar trebuie să recunosc, e o femeie atât de atrăgătoare, că aș fi aproape în stare să mă lupt pentru ea, dacă s-ar ajunge acolo. Zâmbi bine dispus și ridică paharul. Un toast final. Pentru prietenie și pentru o vară minunată.

Weaver își ridică paharul.

- Pentiu prietenie. îmi va lipsi compania ta, Jack. Sincer. Așa că încearcă să ai grijă de tine Sper ca războiul ăsta nenorocit să nu se întindă prea mult.

- Şi eu. Dar dacă există vreo şansă pentru vreunul din noi, fie ca scrisoarea cea mai bună să cucerească mâna domniţei.

*

Jack Halder se întoarse în Germania via Roma, cu o cursă italiană de pasageri cu plecarea din Cairo, într-o săptămână, s-a înrolat la Wehrmacht şi a plecat la Berlin pentru cursuri de ofiţeri. Cu toate că nu era un admirator al naziştilor, se dovedi a fi un ofiţer curajos şi cu spirit de aventură, iar inteligenţa sa ascuţită şi faptul că stăpânea mai multe limbi l-au adus în atenţia securităţii militare germane. A fost recrutat personal de către amiralul Wilhelm Canaris, care se ocupa de operaţiunile speciale din Balcani şi Marea Mediterană, şi, când războiul începu cu adevărat în Africa de Nord, a fost în cele din urmă ataşat diviziei Orientului Mijlociu, care lupta alături de trupele africane ale lui Rommel.

Pentru că nu primise veşti de la Rachel Stern de mai bine de şase luni de când se întorsese acasă, a întâlnit-o şi s-a îndrăgostit de Helga Ritter, fiica unui doctor din Hamburg. Nu anticipase aşa ceva, pentru că o parte din el încă o mai iubea pe Rachel, şi se gândea la ea de nenumărate ori. Dar noua lui s°ţie se dovedi o tânără interesantă, vivace şi plină

de dragoste. După zece luni de căsnicie, îi dărui şj un fiu, Pauli.

Rachel Stern nu le scrisese nici unuia dintre cei doi. După trei zile de la petrecerea dată de ambasador, a plecat împreună cu părinţii ei spre Port Said, îmbarcaţi pe Izmir, singurii pasageri cu plată la bordul vechiului cargo de marfa turcesc ce mergea spre Istambul. în cea de-a doua noapte pe mare, stătând la tribord şi gândindu-se la vara care trecuse, camera motoarelor a explodat. Explozia a scufundat vasul şi a omorât paisprezece oameni, unul dintre ei fiind mama sa.

Supravieţuitorii au abandonat nava, în timp ce flăcările ajungeau pe punte, iar Rachel şi tatăl ei au reuşit să scape cu o barcă de salvare, împreună cu doi marinari turci, grav răniţi. Tatăl ei ţinea strâns valiza cu valoroasele documente şi hărţi de la săpăturile din Sakkara. S-au îndepărtat în întuneric de celelalte bărci de salvare şi, puţin înainte de miezul nopţii, izbucni o furtună. Barca o fost aruncată de colo-colo de valuri şi de vânturile năprasnice. Vremea s-a îmbunătăţit în zori, dar, pe la prânz, marinarii erau morţi, iar ea şi tatăl ei erau epuizaţi, deshidrataţi şi arşi de necruţătorul soare mediteranean.

Târziu după-amiaza, o umbră apăru la orizont îndreptându-se înspre ei. La început, Rachel crezu că e o navă englezească în căutare de supravieţuitori, dar, pe măsură ce se apropia, observă că era de fapt una din navele militare germane. Ea şi tatăl ei au fost reţinuţi la bordul vasului, care a oprit o singură dată ca să se alimenteze, iar două săptămâni

mai târziu au ajuns la Hamburg şi au fost predaţi

prompt Gestapoului.

Harry Weaver a rămas în Egipt mai mult timp decât crezuse, lucrând alături de un grup într-o expediţie de descoperire de ruine, şi a plecat înainte cu şase luni de la debarcarea lui Rommel la Tripoli, în februarie 1941. Apoi a zburat la Lisabona, revenind în Statele Unite, cu escală la Southampton. S-a înrolat ca voluntar a doua zi după atacul japonezilor de la Pearl Harbour.

A auzit de scufundarea vasului Izmir pe când era încă în Sakkara. Era puţin trecut de miezul nopţii, când cineva i-a adus la cort un ziar şi i-a arătat ştirea, care spunea că erau doar patru supravieţuitori, toţi membri ai echipajului, care

fuseseră salvaţi de un pescar maltez.

Când a citit ştirea la lumina lămpii, începu să plângă. O iubise pe Rachel cu adevărat şi, în acea seară, la petrecerea ambasadorului, şi-ar fi dorit atât de mult să i-o spună, dar nu s-a ivit ocazia potrivită şi nici nu a avut curajul. Şi, în acel moment, făcu ceea ce ar fi făcut oricare tânăr lovit de o durere atât de mare. Lăsă la o parte ziarul, luă o sticlă de whiskey din geantă şi se îmbătă.

Dar ultimul lucru pe care îl făcu, totuşi, înainte să adoarmă, a fost să arunce o privire asupra fotografiei pe care o preţuia atât de mult. El, Rachel şi Jack. Trei tineri zâmbitori, unul în braţele celuilalt, în nisipurile deşertului din Sakkara.

Fusese o perioadă fericită.

69

Noiembrie 1943

Capitolul

Cairo
10 noiembrie
De treizeci şi şase de ani nu mai fusese o vară aşa de fierbinte. Oraşul vechi, construit la umbra piramidelor Giza, puţea dintotdeauna, dar acum mirosea ca un canal colector putred. În toată Africa de Nord şi în Europa, cerul senin şi o căldură dogoritoare adăugaseră un neplăcut discomfort rigurozităţii războiului. Şi totuşi, în ciuda climatului, era un an monumental pentru Aliaţi. O dată ce măreţul Rommel fusese înfrânt, Armata a 5-a germană a mareşalului de infanterie von Paulus se predase la Stalingard, trupele generalului Patton au debarcat în Sicilia, iar cel de-al doilea oraş al Reich-ului, portul Hamburg, fusese transformat în ruine.
Apoi, veni toamna. Vremea se mai răcorea, germanii începeau să se regrupeze, iar războiul stagna, în Cairo, astfel de veşti erau mult mai puţin importante decât vântul răcoros şi ploaia binecuvântată, care în sfârşit venise de pe Mediterană, la început de noiembrie.
Pentru Mustapha Evir, târându-se printre umbrele pinilor, căldura opresivă a verii părea că nu vrea
73

să plece. Era o noapte nu prea călduroasă şi, totuşi sudoarea îi curgea pe cămaşă şi pe spate, ghâdilân-du-l pe faţă şi bărbie, iar trupul parcă îi lua foc. De frică, desigur. Pentru a-şi tempera teama, se juca cu nişte bile arabe ieftine în mâna dreaptă. Având în vedere pericolul la care urma să se supună, Evir ştia că o singură mişcare greşită l-ar costa viaţa.
Era un bărbat de statură mică, slăbănog, şi purta un costum uzat de culoare neagră, sandale de piele vechi şi ele şi o cămaşă de culoare închisă, fără guler. Faţa nerasă de multă vreme îi dădea un aspect de vulpe bătrână epuizată, constant fugărită de ogari. Se afla pe teritoriul unei vile luxoase, împrejmuite de ziduri, în înstăritul district Garden City, cartier care adăpostea mai multe case ale ambasadorilor străini şi ale familiilor acestora. Aşteptase cu răbdarea unui vânător mai bine de o oră şi acum era momentul să atace. La şaizeci de paşi peste pajişte stătea măreaţa vilă a ambasadorului american. Două santinele înarmate păzeau poarta dublă de stejar şi alte două stăteau la intrare. Evir aruncă o privire în spate, înspre grădinile în pantă, dincolo de pavilion şi de santinele şi de poarta paznicilor, să vadă dacă gărzile erau acolo. Dincolo de porţile din fier forjat, în întunericul îndepărtat, putea vedea podul Kasr-el-Nil şi maiestuosul Nil, umbrele albe ale felucilor plutind deasupra apei tremurătoare luminate de lună. Observă minaretul înalt al unei moschei în partea îndepărtată a Nilului şi spuse încet o rugăciune, nu că acest lucru i-ar fi schimbat ceva în mizerabila viaţă, dar acum simţea nevoia să se calmeze. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se reîntoarcă în celula mur-
74

dară pe care o împărţise cu alţi doisprezece prizonieri, aşa că îl implora pe Allah să îl ajute.
Cum se întoarse, un candelabru lumină coridorul vilei şi Evir devenea din ce în ce mai tensionat. Câteva momente mai târziu, auzi motorul unei maşini pomindu-se, apoi un Ford impozant ieşi din spatele apartamentelor servitorilor şi se opri în faţa intrării. Santinelele îşi măriră atenţia în momentul în care porţile de stejar s-au deschis şi un bărbat îmbrăcat în haine de seară ieşi din casă şi intră în maşina cu şofer.

Ambasadorul american avea o privire bine hrănită, iar Evir scuipă în întuneric, dispreţuindu-1. Ce ştia el ce înseamnă să ai de hrănit şapte guri? Sau să trăieşti într-o cocioabă amărâtă? Sau cum un bărbat trebuie să muncească pe brânci o zi întreagă pentru o bucată de pâine, într-un oraş aspru ca şi Cairo? Evir văzu Fordul îndepărtându-se, iar la câteva secunde după, lumina din hol se stinse. De îndată se maşina trecu de porţile principale, santinelele se relaxară, iar cei din afara vilei s-au aşezat pe scările de granit, aprinzându-şi câte o ţigară. Evir se tupilă printre umbrele copacilor timp de vreo încă cinci minute, apoi îşi şterse sudoarea de pe faţă, aruncă bilele în buzunar şi îşi masă genunchii. Era timpul să acţioneze.

Reşedinţa ambasadorului american era renumită pentru înaltul grad de securitate, dar şi Mustapha

Evir avea reputaţia lui. Cei care au profitat de serviciile sale îi spuneau Vulpoiul. Nu era o casă în care să nu fi pătruns, sau un seif pe care să nu-l fi spart. Dar trei pedepse grele în iadul din închisoarea Torah din Cairo, în peste treizeci de ani de infracţiuni, i-au mai domolit dorinţa de muncă. După eliberarea sa în urmă cu trei luni, era hotărât să ducă o viaţă cinstită, dar singura muncă ce îi era oferită era aceea de rob. Trebuia să care în spate saci de bumbac pe străzile vechi şi petecite din piaţa oraşului, pentru un comerciant de pânză grăsun, care îl trata ca pe un câine şi îl plătea mizerabil, că abia îşi putea hrăni familia. Dar în seara asta, a-ceastă afacere putea să-i aducă o mare avere.

Pentru Evir nu contau prea mult nici paznicii şi nici santinelele. Urmărise vila mai bine de o săptămână, observând santinelele, schiţându-şi planurile împrejurimilor, încercând să aprecieze distanţele şi să anticipeze obstacolele. Erau prea multe în joc ca să poată greşi. Dar fusese foarte simplu să treacă zidurile care înconjurau vila, iar santinelele nu au apărut să-l vadă cum se târăşte pe burtă peste pajişte, spre curtea interioară din partea îndepărtată a clădirii. Presupuse că o dată germanii fiind deja învinşi în Africa de Nord, gărzile erau mai relaxate. Ajunse la uşile transparente şi aşteptă, în timp ce transpiraţia îi curgea în şiroaie pe faţă. Scoase de sub haină un cuţit lung şi subţire, strecură lama între geamuri şi sparse încuietoarea tară e-fort şi trecu prin nişte perdele într- un birou întunecat din lemn de stejar.

în acea seară, bazarul Khan el Khalili era, ca de obicei, aglomerat, zgomotul, mirosurile de condimente şi de trupuri transpirate erau copleşitoare, dar Evir, facându-şi loc prin mulţime două ore mai târziu, era mulţumit de ce realizase. Străzile înguste de labirint răsunau de strigătele vânzătorilor şi ale cerşetorilor. Evir îşi ţinea mâinile pe obiectul valoros din buzunar. Chiar şi un hoţ putea fi uşor jefuit în bazar. Erau unii care erau în stare să fure chiar şi pomana strânsă de un cerşetor orb.

Doi copii ca vai de ei se îndreptară spre el, cerşind:

- Bacşiş?
- Valea, fii de târfa!

Băieţii l-au scuipat, au râs şi au luat-o la fugă. Evir nu s-a obosit să fugă după ei şi să le taie urechile. Avea lucruri mult mai importante de făcut. Pe la jumătatea bazarului, ajunse la o intersecţie a-glomerată, cu magazine şi restaurante zgomotoase. Străzile şi trotuarele erau pline de viaţă, în cafenele şi magazine muzica era asurzitoare, oamenii se înghesuiau în autobuze şi în

tramvaie, unii atârnaţi periculos de balustrade şi pe scări.
în ciuda războiului, nu prea erau restricţii în Cairo; câteva girofaruri, faruri şi lămpi de pe stradă erau vopsite cu un albastru deschis regulamentar, altele deloc. Taxiurile vechi se rostogoleau pe străzi, majoritatea cu piese lipsă — faruri, aripi lovite şi parbrize crăpate. Traficul motorizat era infernal, mai ales că nu lipseau nici căruţele trase de cai şi nici ciurdele de capre, oi, vaci şi cămile.
Şi ca tabloul să fie complet, trotuarele erau pline de soldaţi ieşiţi în permisie, beţi: englezi, ameri-
77

câni, australieni, bătând barurile şi restaurantele Cil nume de genul „Casă, Dulce Casă" sau „Cafe Bar Vechea Anglie".

Rememorând instrucţiunile, Evir aşteptă la jn. tersecţie. Ciorchini de bărbaţi arabi palavragii stăteau pe terase, pufăind pipe şi jucând table în timp ce îşi sorbeau băutura. Maşinile fugeau în stânga şi în dreapta, şi cinci minute mai târziu, Evir zări o motocicletă verde, plină de noroi, care cobora în jos pe stradă din dreapta şi încetini pentru oprire.

Şoferul era un arab cu barbă ce purta o galabiya. îi făcu un gest să îl urmeze. Evir urcă pe motocicletă şi plecară.

Bărbatul privea mereu peste umăr în timp ce conducea, să se asigure că nu erau urmăriţi. Se îndreptă spre moscheea El Hakim, printre străduţele înguste până ce, zece minute mai târziu, au ajuns în-tr-o curte împrejmuită de case înalte de cărămidă. Coborâră de pe motocicletă, arabul o legă cu un lanţ şi un lacăt şi îi făcu semn lui Evir să îl urmeze. Păşi în holul unei case şi urcă pe nişte scări de lemn la primul etaj. Ajunse la o uşă închisă cu trei lacăte, pe care arabul o deschise cu trei rânduri de chei.

- Ei, bine? întrebă bărbosul.
- Am făcut ce mi-ai cerut.

Bărbatul părea mulţumit.

- Eşti sigur că nu te-a văzut nimeni la reşedinţă-
78

Evir râse.

- Dacă cineva m-ar fi văzut, crezi că mai eram aici?

Mai fusese în acest apartament de două ori până acum, când bărbatul îl chemase să-i arate cum funcţionează echipamentul. Era curat, dar funcţional, o masă pentru cafea şi câteva perini aruncate pe podea, o sobă de metal lipită de perete, dar camera mirosea a putregai şi Evir gândi că nu prea era locuită.
Bărbatul ridică mâna.

- Dă-mi aparatul.
- Mai întâi să-mi dai banii, ceru Evir.
- îţi primeşti banii apoi.

Evir dădu din cap.

- îi vreau acum.
- Mai târziu, răspunse bărbatul ferm. După ce-ţi examinez opera. Dacă nu ies fotografiile, va trebui să intri din nou.

Din nou?

- Din nou. Acum, dă-mi aparatul.

Evir auzi fermitatea din vocea arabului şi îi văzu privirea ameninţătoare. Părea un om periculos şi Evir nu se simţea în largul lui. Scoase micul aparat de fotografiat Leica şi i-l înmâna.

- Aşteaptă aici.

*

Bărbatul intră în dormitor şi închise uşa. Toaleta era folosită ca şi cameră obscură, de unde ieşeau mirosuri de substanţe chimice. Intră şi trase uşa

glisantă, trase de un cordon aflat deasupra capului şi se aprinse o luminiţă roşie, care dezvălui câteva borcane cu materialul developant şi fixator. Mai avea acolo un cronometru, câteva tăvi pentru înmuiat pozele, un uscător electric şi o cutie subţire de lemn cu capac de sticlă opacă, luminată pe dedesubt cu câteva beculeţe. Umplu o tavă cu material developant, scoase fimul din aparat, îl introduse în lichid, pomi cronometru! şi aşteptă trei minute. în timp ce studia unul din negativele paginilor marcate cu strict secret, se zgudui şocat.
îi luă câteva minute să se reculeagă, apoi luă un prosop şi îşi şterse mâinile. Probabil că încă mai era şocat după ce a ieşit din baie, că Evir îl întrebă:
- Ce s-a întâmplat? Care e problema?
Bărbatul dădu din cap.
- Nimic. Ai făcut o treabă excelentă. Aruncă prosopul. Acuma, hai să dispărem de aici.
- Unde mergem?
- Vrei bani, nu?

Douăzeci de minute mai târziu, ajunseră la un vechi depozit în docurile de lângă Nil. Locul era pustiu, porţile de metal deschise, iar bărbatul îndreptă motocicleta spre o curte întunecată din faţă.
Lui Evir începea să-i fie teamă.

- De ce am venit aici?
Bărbatul opri motorul.
- Vino, o să-ţi primeşti banii.

Coborî de pe motocicletă, o sprijini de perete şi intră în depozit. Evir îl urmă ezitant. Clădirea era mare şi cavernoasă, de mult părăsită şi într-o stare deplorabilă, murdărită de rugină, iar pereţii mari de beton murdari de ulei. într-un colţ era o lampă cu ulei, o aprinse şi aruncă chibritul.
Depozitul se inundă imediat cu o lumină plăcută. Bărbatul scoase din buzunar un plic gros, pe care îl flutură.

înainte să te plătesc, trebuie să-ţi mai pun câteva întrebări. Ai mai luat şi altceva din seif?
Evir văzu că este intens studiat. îşi simţea ochii arzând.

Pe vieţile copiilor mei. Am făcut doar ce mi-ai cerut.
Bărbatul continua să îl privească insistent.
- Eşti sigur că îmi spui adevărul?
Evir se simţea din ce în ce mai încolţit, iar frica îi ghâdila şira spinării.

Mi-ai spus să fotografiez fiecare document pe care îl găsesc în seif. Am făcut exact cum mi-ai spus. Acum, vreau banii.

Ai răbdare. Şi eşti sigur că nu ai spus nimănui despre aranjamentul nostru?

Nimănui. Să-mi taie Allah limba dacă mint. Evir spunea adevărul. Oricum, fusese dinainte prevenit de consecinţe.
Bărbatul dădu din cap mulţumit şi zâmbi.

- Bun. încă un singur lucru.
Evir se încruntă.
- Ce?
Bărbatul puse jos plicul şi bägă mâna în buzunar. Când o scoase, zâmbetul dispăru, iar Evii zări lama
81

curbată a unui pumnal cu mâner de fildeş, sălbatică, asemeni unui cârlig de metal.
- Nu te pot lăsa să pleci. Deja ştii prea în plus, mi-ai văzut şi faţa.

82

Capitolul 5

Golful Chesapeake,
Virginia,
12 noiembrie Ora 8:50
În acea dimineaţă, soarele se ascundea în spatele norilor mari şi negri de ploaie, în timp ce structura mare şi gri a navei de război USS lowa – de opt mii de tone, mândria flotei americane – ancora la cinci mile depărtare de coasta Virginiei.
Căpitanul Joe McCrea privea de pe pod, în timp ce nava îşi făcea loc spre ţărm, printre valurile liniştite. Era escortată de vreo cinci vase răspândite în jurul ei, ca nişte cloşti protectoare. McCrea primise semnalul în urmă cu douăzeci de minute, semnal care îl anunţa că VIP-urile erau gata de îmbarcare. Una era cu siguranţă cea mai importantă dintre personalităţile pe care le transportase vreodată pe vasul său, în peste douăzeci de ani de muncă impecabili, şi McCrea era conştient că era pe punctul de a începe cea mai grea misiune a vieţii sale. Se întoarse spre tânărul locotenent de lângă el.
- Pregăteşte-te să aduci pasagerii la bord.
83 – Da, căpitane.

McCrea îşi puse binoclul, în timp ce locotenentul cobori pe puntea principală. Vasul lowa era un mic oraş plutitor, cu un echipaj de două mii cinci sute de oameni. înţesată de şiruri impresionante de armament greu şi arme antiaeriene, cu platformele de peste 9 acri, şi, în ciuda mărimii, putea atinge o viteză de peste treizeci şi trei de noduri, cea mai rapidă navă din clasa ei. Departe de zgomotul Nor-folkului, împrăştiată pe valurile cenuşii, plutea escorta sa formată din încă cinci vase pline cu arma-ment gata de atac şi această privelişte îi dădea în acea dimineaţă lui McCrea un sentiment de siguranţă. Aceasta putea fi cea mai mare flotă din istorie, dar, cu siguranţă, era cea mai vitală şi desigur ţinută în cel mai mare secret. îşi verifică uniforma, apoi coborî pe puntea inferioară să-şi întâmpine pasagerii.
Când nava ajunse într-un final de-a lungul coastei, McCrea zări cel puţin zece persoane aşteptând, civili şi personal naval. Activitatea se înteţi în timp ce marinarii pregăteau funiile pentru ancorare. Din cauza înălţimii navei, între punte şi apă era o distanţă de peste 30 de picioare. O trapă a fost lăsata spre valuri pentru a uşura îmbarcarea, dar atunci veni şi dificultatea. Nu în fiecare zi ţi se urcă pe vas preşedintele Statelor Unite. Franklin Delano Roosevelt era infirm, îşi petrecuse aproape toata
84

viaţa în scaunul cu rotile, aşa că punea o problemă |Ţlai deosebită. Nu putea să

pună piciorul pe trapă, aşa că au fost aduse nişte hamuri, cu ajutorul cărora preşedintele să fie îmbarcat pe lowa.
McCrea privi în jos înspre valurile liniştite, în timp ce agenţii secreţi urcau trapa în şir indian, a- poi veni rândul preşedintelui. Văzu apărând silueta familiară a lui Roosevelt, cu figura blândă şi zâmbetul mereu la locul lui, fiind ajutat să se ridice din scaunul cu rotile. Picioarele i-au fost legate cu berete de metal; membrele erau subţiri ca ale unui băietan, o amintire din copilărie care îi provoca o constantă agonie. Fu nevoie de doi agenţi din Serviciul Secret pentru a-l duce înspre hamuri, pentru a-i asigura toate măsurile de siguranţă şi pentru a-l ridica înspre navă.
într-un fel, era o privelişte care provoca milă, o privelişte pe care McCrea o detesta. Preşedintele celui mai puternic stat de pe pământ, omul de care depindea câştigarea războiului, era ridicat înspre navă cu ajutorul hamurilor de lemn şi gruielor de ambarcaţie. Dar, pe faţa preşedintelui nu se citea nici frică şi nici autocompătimire, ci doar demnitate. McCrea aşteptă răbdător, cu inima la gură, ru- gându-se lui Dumnezeu să nu se întâmple vreun accident, să nu cumva să se rupă frânghiile şi preşedintele Americii să alunece din ham şi să se înece.
în cele din urmă, Roosevelt era ajutat să urce la bord, iar McCrea răsuflă uşurat. O grămadă de agenţi ai Serviciului Secret i-au sărit în ajutor, scaunul cu rotile apăru şi el pe punte, iar unul din-tre agenţi aşeză pe umerii preşedintelui mantaua
85

grea navală, atât de familiară. McCrea observă admiraţia de pe feţele membrilor echipajului în timp ce urmăreau procesiunea, marinari americani tineri şi nu prea tineri, care s-au adunat pe punte să-l zărească pe faimosul pasager. Priveau în continuare cu admiraţie şi surprindere, aşteptând să aplaude, dar ordinul era să nu se prezinte onorul pasagerilor care se îmbarcau, aceasta fiind o misiune secretă, iar echipajul de pe lowa în slujba unui singur om.
McCrea salută.
- Bun venit la bord, domnule preşedinte.
Roosevelt zâmbi cu căldură şi-i dădu mâna.
Căpitane McCrea, deci tu eşti sărmanul care s-a procopsit cu plăcerea de a mă duce pe mine în siguranţă la destinaţie?
Eu sunt, domnule. Cabinele vă sunt pregătite. Vă invit să veniţi pe aici...
McCrea lăsă discuţia neterminată, amintindu-şi dintr-o dată de infirmitatea preşedintelui, privind scaunul cu rotile. Fusese o greşeală prostească, iar McCrea roşi ca un rac. Fusese ajutorul naval al lui Roosvelt mai bine de doi ani şi, totuşi, hotărârea de oţel a bărbatului te facea de fiecare dată să uiţi nu numai că era infimi, dar şi faptul că suferea de inimă.
Roosevelt dădu la o parte legăturile, luă cu căldură braţul lui McCrea şi începu să râdă.
-Nu-ţi face griji, căpitane. Mă descurc destul de bine în dispozitivul ăsta, aşa că deschide calea.

86

Când au intrat în cabina lui Roosevelt de pe puntea superioară, McCrea spuse:
- Mi-am permis să vă aduc şi câteva hărţi cu rutele pe care le vom străbate, să vă explic cum vom proceda, domnule preşedinte.
Preşedintele scoase o ţigară Lucky Strike şi o îndesă într-o sipcă.

- Foarte amabil din partea ta, căpitane.
Unul dintre agenţi îi oferi un foc, înainte de a împinge scaunul cu rotile înspre masă. Un altul stătea pe aproape, cărând o geantă neagră plină cu medicamente de prim ajutor: pilulele pentru inima preşendintelui, amestecurile pentru masaj în caz de transpiraţie abundentă, care îl năpădea de fiecare dată după discuţii încordate, sticle cu diferite calmante şi, ca de obicei, o sticluţă de whiskey.
McCrea aşteptă până Roosevelt îşi puse ochelarii, apoi îi arătă harta.
- Ne-am gândit să facem o cursă prin sud, peste Azore, apoi spre nord-est, spre strâmtoarea Gibral-tar, şi apoi mai departe, spre Oran. Trebuie să ajungem peste nouă zile, pe 20, domnule preşedinte. Apoi, vă veţi îndrepta spre Cairo cu avionul, tară nici un fel de probleme.
Roosevelt zâmbi uşor, sipca scrâşnind între dinţi.
- Presupun că eşti bine echipat pentru toate astea.
- Avem viteză şi o escortă de distrugătoare. Ambele trebuie să fie mult mai bune decât submarinele germane. Dar nu se ştie niciodată. E un risc pe care ni-l asumăm, domnule.
Roosvelt se scutură.
87

- Preţul războiului, căpitane.
- Vom trimite avioanele să depisteze orice activitate a vreunui submarin, iar distrugătoarele îşi vor folosi sonarele în acelaşi scop. Cele care pun probleme reale sunt submarinele germane. Sunt extrem de periculoase.
Roosevelt scoase din gură sipca, îşi ridică privirea care devenea din ce în ce mai serioasă.
- Aceasta e o călătorie foarte importantă, căpitane. Poţi spune chiar că sute sau mii de vieţi – să nici nu vorbesc despre cursul războiului şi despre viitorul acestei ţări – depind de sosirea mea. Crezi că vom reuşi?
McCrea se gândi înainte să răspundă.
- Nu-i uşor să prevezi aşa ceva, domnule preşedinte, mai ales cu atâta activitate inamică în Atlantic. Dar, pe de altă parte, germanii nu ştiu de planurile noastre şi o să ne mişcăm repede, aşa că sunt destul de încrezător că vom ajunge cu bine la destinaţie.
Roosevelt îşi scoase ochelarii şi îşi arătă faimosul zâmbet:
- Căpitane, se pare că soarta mea este acum în mâinile tale.

Bărbatul purta o pelerină de muşama de culoare închisă, ţinuta standard a Gărzii de Coastă, şi aşteptă aproape trei ore, întins pe iarba udă de pe ţărmul Norfolkului, în timp ce ploaia continua să cadă, pe
88

braţ odihnindu-se un binoclu marin de mare fineţe Pe când să observe nava trecând printre valuri'şi venind înspre ţărm, ploaia se oprise şi vizibilitatea era mai bună. Stătu acolo, observând vasele cât putea mai bine de la o asemenea distanţă. Cinci minute mai târziu, vârî binoclul sub manta şi fugi înspre potecă. îşi recuperă bicicleta ascunsă în iarba înaltă, se aruncă în şa şi o pomi la drum.
89

Capitolul 6

Berlin
14 noiembrie Ora 8:30
Amiralul Wilhelm Canaris era un bărbat ciudat. îşi târşâia papucii de casă de colo-colo prin biroul în care mereu era dezordine. Portretul obligatoriu al lui

Adolf Hitler nu era nicăieri, pentru că Wilhelm Canaris – sau Micul Amiral, după cum fostul comandant pe un submarin era alintat de vechii lui prieteni – nu simţea decât dispreţ faţă de pomposul lider nazist. Era un dispreţ pe care îl ţinea pentru el cu zgârcenie, mai ales că Wilhelm Canaris era capul Abwehr-ului, inteligenţa militară germană din timpul războiului, având în subordine un personal de peste douăzecii de mii de oameni şi agenţi din treizeci de ţări din toată lumea.
Era pe la prânz, când tânărul adjutant prusac bătu la uşa biroului din Cartierul General al Abwehr- ului de pe Tirpitz Ufer 74-76, în Berlin, deasupra canalului Landwehr, şi, neprimind nici un răspuns, intră. Adjutantul era nou venit, îşi preluase postul cam de o săptămână, dar se obişnuise deja cu excentricităţile amiralului. Zări un om de mi
90

că statură, cam de vreo cincizeci şi cinci de ani, cu sprâncene mari şi cenuşii, gârbovit, ca un profesor provincial, cu papucii roşii şi cu o uniformă navală şifonată, în genunchi, pe covor, hrănind cu resturi doi copoi cam nervoşi.
Adjutantul tuşi.
- Herr Amiral.
Canaris îşi ridică privirea zăpăcit.
- Ce este, Bauer?
- Un telefon de la Cartierul General al trupelor SS, din partea generalului Schellenberg.
- Oare de data asta ce mai vrea şi Walter?
- Generalul v-a solicitat o întâlnire urgentă la ora 9.
- în ce scop?
- Nu mi-a spus, Herr Amiral. Doar că e urgent.
Dintr-o dată, se auziră sirenele unui îndepărtat raid aerian. Canaris suspină, mângâie câinii să îi calmeze, se ridică în picioare şi îşi scutură ge- nuncii de praf. Toată săptămâna, fortăreţele aeriene americane B-17 făcuseră mai multe raiduri deasupra Berlinului în timpul zilei, cu efecte mortale, şi, după câte se auzea, aveau de gând să înceapă din nou.
- Foarte bine, cred că ar trebui să te duci să pregăteşti maşina. Şi să faci bine să te miştі repede, să temini înainte ca americanii să se apuce de lucru.
- Zu Befehl, Herr Amiral! urlă Bauer, salută şi îşi pocni călcâiele inteligent, agitând ambele animale. Canaris se încruntă nemulţumit.
- Fă-mi o favoare, Bauer. Las-o mai moale cu urlatul şi cu lovitul călcâielor, e perfect să o faci la parade, dar abţine-te aici la birou. îi sperii pe câini.
91

Bauer roşi.
- Cum doreşte Herr Amiral.
După plecarea adjutantului, Canaris îşi privi multiubiţii câini, cu boturile în bolul cu mâncare, şi suspină cu un aer obosit.
- Cei răi nu au odihnă, copiii mei. Am sentimentul că Walter iar pune ceva la cale.

Walter Schellenberg era unul dintre cei mai neor-todocşi ofiţeri ai inteligenţei SS pe care Canaris îi întâlnise vreodată şi probabil cel mai plăcut. Un tânăr de treizeci şi doi de ani, de profesie avocat, era mai degrabă frumos şi cuceritor, cu gusturi rafinate. Absolvent al Universităţii din Bonn, se înrolase cu viclenie în SS, după ce Hitler veni la putere în 1933, şi a obţinut un post în SD, un departament în inteligenţa germană, unde, cu atitudinea sa ascuţită şi

abilităţile de afacerist, l-a atras imediat pe Himm Ier.
Schellenberg ajunse repede membru în echipa personală a lui Himmler, ca să fie până la urmă desemnat conducătorul ramurei inteligenţei internaţionale, SD Ausland, pentru că, la fel ca şeful

său, era maestru în intrigi, în subterfugii şi în secrete, fără de care nu putea trăi.
Fuma neîntrerupt şi era bine dispus când Canaris intră în biroul de la etajul al treilea şi, în ciuda bombardamentului de afară, nori de fum de ţigară erau alungaţi de ventilatorul din perete.
92

- Ia loc, Wilhelm. Schellenberg zâmbi. Ca de o-bicei, arăţi de parcă toate problemele globului ar sta pe umerii tăi.
Schellenberg purta uniforma neagră a SS, iar bu-tonii de argint de la manşetă erau inscripţionaţi cu RFSS, Reichsfuhrerder S echipa personală a lui Himmler. Vederea manşonului cu inscripţia îl în-fioră pe Canaris. Detesta de fiecare dată să vină în vizită la Biroul Principal al Securităţii Reich-ului de pe Prinz-Albrecht-Strasse, Cartierul General al trupelor SS şi al Gestapo-ului, de unde Heinrich Himmler şi subordonaţii lui domneau peste imperiul răului. Uniformele negre şi împrejurimile sumbre de fiecare dată îi dădeau un fior pe şira spinării.
- Câteodată parcă aşa şi este, răspunse Canaris. Deci, de data asta ce mai e, Walter?
Bombardamentul luă o mică pauză şi Canaris auzi un zgomot de cauciucuri oprind în curtea clădirii, în timp ce o camionetă şi un Mercedes trăgeau în faţă, într-o succesiune rapidă. Oameni ai Gestapo-ului în geci de piele au ieşit din maşini în viteză şi au început să descarce încărcătura umană, care urma să ajungă în celulele de tortură. Câţiva ofiţeri seniori Wehnnacht se aflau printre prizonieri, majoritatea oameni în vârstă, unul sau doi pe care Canaris îi cunoştea vag, alţii împreună cu familiile şi soţiile şocate. Oamenii Gestapo-ului îi pocneau cu patul pistoalelor, în timp ce îi mâna ca pe o ciurdă către intrarea de la subsol.
- Ce dracu' se întâmplă?
- O afacere murdară. Schellenberg observă scena de afară. Subversivi suspecţi, majoritatea. Himmler are motive să creadă că există un grup de tră-
93

dători intriganţi care complotează împotriva Ftih-rer-ului. Dovezi recente obţinute în urma interogatoriilor indică o încercare a unor ofiţeri de rang superior de a-i bombarda avionul în luna martie a anului trecut. Numai Dumnezeu l-a ajutat să scape.
Doamne Dumnezeule, păli Canaris. Vorbeşti serios?
- Foarte serios, din păcate. Cine ar fi crezut că cineva care a depus un jurământ de credinţă Fuh- rer-ului şi-ar dori să-l vadă mort? Dar îi stârpim noi din rădăcină, fii fără grijă. Până la ultimul, chiar dacă vom fi nevoiţi să interogăm întreaga armată, din flota aeriană şi din cea maritimă.
Schellenberg plecă de la fereastră, luă o ţigară, o aprinse şi suflă fumul spre tavan.
- Dar să revenim. Ultimele informaţii venite de la agenţii noştri din Persia şi din Orientul Mijlociu sunt extrem de interesante. Se pare că toate semnele spun că la Cairo şi Teheran întâlnirile Aliaţilor sunt în plină desfăşurare, aşa cum şi credeam. Şi, precum ştii, Roosevelt trebuie să decidă cum se va

desfăşura iminenta invazie a Europei
Canaris se forţa să-şi ia privirea de la groaznica scenă de afară, simţi un fior rece în tot corpul, suspină greu, ca şi cum prevedea ce urmează.
De ce am oare impresia că iar îţi fuge mintea la nişte planuri exotice? Schellenberg rânji.
Dragul meu Wilhelm, acesta e unicul scop al existenţei mele. Ce ar fi viaţa fără micile subterfugiu care o fac atât de interesantă?
Cred că ar fi bine să-mi spui.

întâi, spune-mi ce părere ai despre preşedintele Roosevelt.
Canaris ridică o sprânceană.
- Ce-i asta? O întrebare capcană cu care să mă spânzuri?
între cele două agenţii ale inteligenţei germane exista o alianţă incomodă, iar Canaris suspectă că era pe cale să fie aruncat într-o capcană.
- Din contră. O întrebare simplă la care aş aprecia un răspuns sincer.
Canaris scuturâ din umeri.
- Trebuie să recunosc că există aspecte pe care le apreciez la omul respectiv, chiar dacă ne este duşman. Un infirm care şi-a petrecut aproape toată viaţa suferind într-un scaun cu rotile şi, totuşi, să obţină mandatul de preşedinte, merită o anumită admiraţie în ceea ce priveşte opinia publicului american. Este probabil cel mai admirat preşedinte de la Lincoln încoace. A scos economia din cea mai mare cădere din istorie aproape de unul singur şi este respectat pentru asta, chiar dacă noi, germanii, îl dispreţuim pentru că a atras America în război şi ne bombardează oraşele, lăsându-le în ruine.
- O evaluare sinceră. Schellenberg se ridică şi se aşeză pe marginea biroului.
- Ce ştii despre agentul meu din Cairo?
- Să presupun că te gândeşti la Privighetoarea? Doar că am auzit că e cel mai bun agent pe care l-ai avut vreodată.
Schellenberg râse şi dădu din cap.
- Uită de el, e de domeniul trecutului. Vorbesc de prezent acum.

- Absolut nimic. Ştii bine că această informaţie o ţii doar pentru tine.
Schellenberg zâmbi.
- Dar vremurile se schimbă şi acum e timpul să cooperăm. Războiul nu prea e în favoarea noastră. Unii spun că suntem chiar departe de câştigarea lui.
Canaris îşi ridică sprâncenele şi spuse blând:
- Eu nu mi-aş exprima această părere cu voce tare, Walter. Doar dacă vrei să-ţi iei adio de la carieră şi să-ţi remodelezi testiculele în închisoare.
Schellenberg îşi aruncă capul pe spate şi începu să râdă.
- Asta-mi place la tine, Wilhelm, întotdeauna te gândeşti la ce-i mai bine pentru mine. Dar să revenim ia problemele noastre. De fapt, avem doi a -genţi activi în Cairo. Cel mai important se numeşte Harvey Deacon, cu numele de cod Besheeba. S-a născut în Hamburg, acum patruzeci şi opt de ani.
- E cetăţean german?
- Englez, de fapt. Destul de ironic, dacă ne gândim că îi urăşte pe Aliaţi până la răzbunare.
- Pot să întreb de ce?
- Englezii sunt responsabili de uciderea tatălui său.
- Un motiv suficient de bun.
- Exact. E afacerist şi proprietarul unui club de noapte. Pot să-ţi mai spun că nu are milă şi că e extrem de capabil. S-a descurcat foarte bine în misiunile în

care a fost trimis de noi, chiar foarte bine aş putea spune.
- Şi celălalt?
- Un arab. Hassan Sabry. Nume de cod: Phoe-

nix. L-am introdus printre oamenii lui Rommel înainte să îl mutăm la Cairo. Motivul său real e să- i alunge pe britanici din Egipt. Totuşi, deşi ambii au şiretenia şobolanilor din canale, sunt destul de limitaţi când este vorba de chestii mai mari.

- De ce-mi spui mie toate astea?

Schellenberg mai scoase o ţigară pe care o aprinse rapid.

- Am nevoie de ajutorul tău. Am o misiune care are nevoie de asistenţa câtorva oameni de-ai tăi, care să-i ajute pe Deacon şi Sabry.

- La ce anume?

Schellenberg adoptă o atitudine extrem de serioasă.

- Pentru că, dragul meu Wilhelm, împreună, o să-l ucidem pe preşedintele Roosevelt.

*

în cameră se aşternu o linişte de mormânt, că se auzea şi ticăitul ceasului. Fusese luat prin surprindere, dar, după ce şi-a revenit, spuse:

— Curaj ar fi fost cuvântul pe care l-aş fi folosit. Şi uiţi că în urmă cu numai şase săptămâni, trupele SS ale colonelului Otto Skorzeny l-au salvat pe Mussolini dintr-o garnizoană extrem de bine păzită. înainte să preluăm misiunea, toate indiciile duceau spre eşec — estimasem un procent de 10% de reuşită – şi totuşi, ne-am descurcat de minune. De la debarcare până la salvare ne-a luat exact patru minute, fără să pierdem vreun om.

Eliberarea curajoasă din 12 septembrie a ducelui din hotelul Campo Imperatori din Abruzzi, centrul Italiei, unde era închis, era şi acum un prilej de laudă pe coridoarele Cartierului General al SD şi era desigur un triumf răsunător. Cu toate astea, Ca-naris dădu din cap.

- Ceea ce propui tu este cu totul altceva. Ştim amândoi că Roosevelt, la fel ca şi Churchill, are o securitate impecabilă, cu agenţi care îl păzesc zi şi noapte. Un astfel de lucru ar fi imposibil.
- Nimic nu e imposibil, iar vremurile disperate cer măsuri disperate. De altfel, totul depinde de planificare.

Canaris spuse îngrijorat:

Şi cum anume propui tu să îl asasinăm pe preşedintele Americii?

Mai întâi, îngăduie-mi să-ţi arăt ceva. Schel-lenberg îi înmână o foaie de hârtie de pe birou. în timp ce Canaris citea, Schellenberg îi spuse:

E un mesaj destul de important din partea lui Deacon. Cred că eşti de acord că a scos la iveală o grămadă de aur.

Canaris citi mesajul descifrat şi îşi ridică privirea, pălind.

- E adevărat?

Schellenberg zâmbi.

Mă gândeam eu că o să te surprindă. După cum vezi, practic ne confirmă faptul că Roosevelt va ajunge la Cairo pe data de 22 a acestei luni, peste opt zile, înainte să plece înspre Teheran. Se pare că va avea o conferinţă privată cu Churchill şi cu delegaţia chineză, pentru a găsi sprijin din partea noilor Aliaţi pentru războiul din Orientul îndepăr-

Eliberarea curajoasă din 12 septembrie a ducelui din hotelul Campo Imperatori din Abruzzi, centrul Italiei, unde era închis, era şi acum un prilej de laudă pe coridoarele Cartierului General al SD şi era desigur un triumf răsunător. Cu toate astea, Ca-naris dădu din cap.

- Ceea ce propui tu este cu totul altceva. Ştim amândoi că Roosevelt, la fel ca şi Churchill, are o securitate impecabilă, cu agenţi care îl păzesc zi şi noapte. Un astfel de lucru ar fi imposibil.
- Nimic nu e imposibil, iar vremurile disperate cer măsuri disperate. De altfel, totul depinde de planificare.

Canaris spuse îngrijorat:

- Şi cum anume propui tu să îl asasinăm pe preşedintele Americii?
- Mai întâi, îngăduie-mi să-ţi arăt ceva. Schel-lenberg îi înmână o foaie de hârtie de pe birou. în timp ce Canaris citea, Schellenberg îi spuse:
- E un mesaj destul de important din partea lui Deacon. Cred că eşti de acord că a scos la iveală o grămadă de aur.

Canaris citi mesajul descifrat şi îşi ridică privirea, pălind.

- E adevărat?

Schellenberg zâmbi.

Mă gândeam eu că o să te surprindă. După cum vezi, practic ne confirmă faptul că Roosevelt va ajunge la Cairo pe data de 22 a acestei luni, peste opt zile, înainte să plece înspre Teheran. Se pare că va avea o conferinţă privată cu Churchill şi cu delegaţia chineză, pentru a găsi sprijin din partea noilor Aliaţi pentru războiul din Orientul îndepăr-

tat. Dar Himmler este convins că motivul real al vizitei lui Roosevelt este să stabilească data invaziei Europei împreună cu Churchill. Dacă invazia are loc, nici nu are rost să mă gândesc, ar trebui să luptăm pe toate fronturile.

Canaris reciti semnalul, apoi îl ridică spre Schel-lenberg.

- Poţi tu să fii sigur de această informaţie?
- Toţi agenţii SD au fost instruiţi să se foloseas

că de orice mijloace pentru a aduna informaţii despre întâlnirile de la Teheran şi Cairo, la fel ca şi a- genţii tăi. Unul dintre agenţii americani a văzut nava lowa plecând din golful Chesapeake în urmă cu două zile, după ce au luat şi câţiva pasageri civili la bord. Nimic deosebit până aici, dar noi credem că numai o navă de talia acestei ar putea fi cel mai potrivit mijloc de transport care să-l ducă pe Roosevelt în Africa. Desigur, e doar o suspiciune, mai avem nevoie de informaţii. Din fericire pentru noi, Deacon a venit cu bunătăţi. A reuşit să facă rost de nişte fotografii ale unui memoriu secret, ţinut în seiful din biroul ambasadorului american, document care confirmă datele conferinţelor. Microfilmul a ajuns noaptea trecută din Spania, prin curierat diplomatic.

- Cum a reuşit tipul ăsta, Deacon, să fotografieze memoriul?

Schellenberg râmji.

- Cu câteva săptămâni în urmă, ne-a trimis informaţii despre o clădire ce se construia pe lângă celebrul hotel Mena, în vecinătatea piramidelor Giza, despre care se zvonea că va adăposti un fel de întâlnire secretă plănuită cât de curând. Evident

că i-am dat urgent instrucţiuni să adune cât mai multe informaţii, dar nu a descopeiit decât faptul că un număr mare de trupe şi de ingineri militari au fost aduşi în zona hotelului, zonă sigilată imediat de armată. Mi s-a părut că ar putea fi locul conferinţei. Din disperare, i-am ordonat lui Deacon să încerce să treacă ori de paza de la Rezidenţa Engleză, ori de la Ambasada Americană,

care erau cele mai probabile locuri în care ar putea fi ascunse informaţiile. Era un ordin destul de deplasat, periculos până la extrem, dar după ore de supraveghere, am estimat că ambele locaţii erau mult prea bine păzite.
- Şi mă gândesc că şi imposibil de pătruns!
- Chiar de aceea, Deacon şi-a îndreptat atenţia către reşedinţa americană. Casa ambasadorului nu era aşa de bine păzită. Deacon a aflat de la un diplomat spaniol că ambasadorul va participa peste o săptămână la o cină de gală la ambasada Turciei, aşa că zarurile au fost aruncate. A angajat un hoţ, unul dintre cei mai buni din Cairo, să facă ceea ce avea de făcut. Schellenberg zâmbi. Dar ideea e că ştim despre vizita sigură a preşedintelui în Cairo şi mai ştim şi data cu aproximaţie. O şansă trimisă din cer, pe care ar fi păcat să o ratăm, nu crezi?
- Dar dacă informaţia e menită să ne inducă în eroare?
- Ei, hai, chiar crezi că toate acestea ar fi ţinute sub un secret atât de mare dacă Aliaţii vroiau ca noi să aflăm ceva? Şi Deacon e sigur că nimeni nu suspectează faptul că s-a intrat în reşedinţa ambasadorului pentru a se fotografia memoriul.'Ceea ce înseamnă că deţinem un element de surpriză.
100

Canaris puse la o parte mesajul, destul de sceptic.
- Tu chiar vorbeşti serios, nu? Chiar ai de gând să duci chestia asta până la capăt? Schellenberg încuviinţă.
- Mă gândesc la un atentat la Teheran pe timpul conferinţei, dar Persia e un teritoriu mult prea ostil. Cu atâtea trupe aliate prin zonă şi cu paranoia lui Stalin, o astfel de misiune ar putea fi împiedicată de o serie de dificultăţi.Totuşi, în Egipt, treaba stă altfel. Securitatea e mult mai relaxată, iar Rommel nu mai reprezintă o ameninţare. Şi e departe de liniile frontului, aşa că Aliaţii nici nu s-ar gândi la un atac. Dar este sigur că e unica noastră şansă. A-vem armele necesare,

Luftwaffe, submarinurile din Atlantic sunt în alertă, cu speranţa de a localiza convoiul lui Roosevelt şi pentru a-l distruge. Dar nu mă prea bazez pe asta, aşa că vom pune în aplicare planul, ca şi cum viaţa noastră ar depinde de asta.
- Şi ce anume intenţionezi?
Din nefericirie, memoriul nu dezvăluia locaţia în care va fi cazat preşedintele şi nici aranjamentele de securitate, care pune într-adevăr o problemă, dar nu una insurmontabilă. în ceea ce priveşte misiunea, se va desfăşura în două locuri, un plan asemănător celui pe care l-am folosit cu Mussolini. În primul rând, vom trimite o echipă pentru a afla locaţia exactă a preşedintelui şi gradul de securitate. O dată stabilite toate acestea, vom încerca să aflăm o cale prin care să ne infiltrăm; în orice pază există întotdeauna măcar un punct slab, după cum Prea bine ştii. Când au ajuns la obiectiv, ne vor da
101

un semnal prin staţiile radio. Atunci începe fa2a a doua şi, de fapt, ultima a operaţiunii. Câteva avioa. ne din trupele SS conduse de Skorzeny vor fi pregătite pe o bază aeriană italiană – ştim amândoi la fel de bine că trupele aeriene SS sunt cele mai bine pregătite din lume. Există oameni care sunt gata să-şi dea viaţa pentru Führer fără ezitare. O dată semnalul primit, vor zbura spre Cairo, unde vor ateriza pe un teren lângă oraş, zonă asigurată dinainte de trupele noastre şi unde se va aduce tot echipamentul necesar, de la vehicule, camionete, pentru ca oamenii lui Skorzeny să se poată deplasa la ţintă. Dacă

Roosevelt va fi cazat la hotelul Mena, ceea ce bănuiesc, cu atât mai bine, e perfect pentru noi. Trupele SS ale lui Skorzeny au dovedit deja că pot pătrunde chiar şi într- un hotel foarte bine fortificat, la fel cum au facut-o în Abruzzi. Vor acţiona atât de repede, încât Aliaţii nu vor avea timp nici să realizeze ce li s-a întâmplat.

Şi de ce nu-l omori şi pe Churchill dacă tot ai ocazia? întrebă Canaris înfiorându-se.

O ţintă e mult mai uşor de doborât decât două. Să-l ucidem şi pe Churchill ar fi un bonus nesperat, iar dacă se iveşte oportunitatea, sigur nu va fi scăpată. Dar Roosevelt e în capul listei.

Canaris suspină.

Cred că-i o prostie. Securitatea Aliaţilor va fi extrem de bine pusă la punct. Atât la sol, cât şi în aer.

Schellenberg zâmbi.

Dar, după experienţa cu Mussolini, ai văzut că există întotdeauna câte o fisură, dragul meu prieten. Şi cred că încă nu apreciezi cum se cuvine acel

succes. Moartea oricăruia dintre lideri va fi un dar de la Dumnezeu, dar noi îl vizăm în mod special pe Roosevelt. El este veriga care îi ţine uniţi pe Aliaţi şi depozitul lor de provizii. Cu acesta dat la o parte, Aliaţii vor fi aruncaţi într-un haos de nedescris. Şi cu preşedintele mort, mă îndoiesc că americanii vor mai avea curajul pentru o invazie vara viitoare, după cum şi-ar dori englezii şi ruşii. Probabil că i-ar şi dezbina pe Aliaţi, ceea ce nouă ne-ar conveni de minune, pentru că ne-ar da timp să ne regrupăm. Şi gândeşte-te şi la valoarea propagandistică, ar fi un extraordinar impuls pentru moralul trupelor noastre. Şi apoi, ar trebui să le dăm o lecţie. Americanii vor trebui să recunoască faptul că nu au voie să bombardeze oraşele gennane şi că nici nu au de ce să se amestece într-un război care nu-i treaba lor. E timpul să-i pleznim un pic.

- Spui deci că misiunea va fi sigur pusă în aplicare?
- Cu siguranţă, cu excepţia cazului în care trupele noastre din Atlantic reuşesc să distrugă nava Iowa. I-am dat deja şi un nume: Operaţiunea Sphinx.
- Mi-ai luat-o mult înainte. Cine a dat ordinul?
- Himmler.

Canaris dădu din cap cu nemulţumire.

- Nu-mi spune că şi Fuhrer-ul este de acord cu această nebunie!
- Deja s-a dat misiunii prioritate maximă, uită-te şi tu. Schellenberg îi dădu o scrisoare la capătul căreia Canaris putu observa semnătura lui Adoll Hider.

Citi scrisoarea, după care ridică privirea.

- O misiune comună pentru Abwehr şi trupele SD nu-i ceva la ordinea zilei.
- De acord. Dar Fuhrer-ul e încă nemulţumit de ultimul tău fiasco din Cairo, nu se pote hotărî dacă a fost lipsă de loialitate sau incompetenţă. De a-ceea, vrea să preiau eu conducerea acestei misiuni, dar numai cu ajutorul tău. Aşa că sunt aproape sigur că nu-i va plăcea o eventuală lipsă de colaborare din partea ta. Schellenberg rânji cu şiretenie. Mai rău, ferească Dumnezeu să te punâ în aceeaşi oală cu cei suspectaţi că acţionează împotriva lui.

Abwehr-ul, cu toate că era în stare să născocească cele mai grandioase misiuni, se întâmpla ca u- neori să nu le poată duce la bun sfârşit. Spionul lor de bază din Egipt, John Eppler, fusese retras în urmă cu un an, după ce englezii l-au prins când informaţiile lui despre Banca Sterling s-au dovedit a fi excelente,

dar erau falsuri, fapt care a şi dus în final la arestarea lui. Dar, fusese o eroare şi mai gravă, pe care Canaris o ţinea pentru el.
Cu un an în urmă, unul din agenţii lui din Spania primise o informaţie conform căreia Roosevelt şi Churchill urmau să se întâlnească în Casablanca. Ne-a transmis la Berlin data, locul şi ora. Dar cum agentul era spaniol, un idiot din Abwehr a tradus şi „Casablanca" – aşa că a reieşit că Aliaţii se întâlnesc nu în Maroc, ci în Washington, la Casa Albă.
Canaris se aprinsese la faţă la auzul ameninţării şi puse scrisoarea la o parte.
- Se pare că nu prea am de ales. La care dintre oamenii mei te-ai gândit?
- În primul rând, voi avea nevoie de unul dintre agenţii tăi egipteni. Preferabil pe cineva care locu-
104

ieşte undeva în deşert, nu mai departe de vreo două zile distanţă de Cairo. Cineva demn de încredere.
Canaris dădu din cap.
- Cred că aş putea găsi pe cineva. Continuă.
- Apoi, mă gândeam că Jack Halder ar fi conducătorul ideal al echipei iniţiale, care va merge să facă toate aranjamentele. E unul dintre cei mai buni oameni ai tăi, se descurcă prin Cairo, vorbeşte araba şi e capabil să ducă totul la bun sfârşit. Este, de asemenea, american după naştere şi vorbeşte engleza cu un accent american sau britanic fără cusur, ultimul mulţumită faptului că şi-a petrecut ceva timp studiind la Oxford. Calităţi de care se poate folosi la momentul în care va trebui să se apropie de locaţia în care va sta Roosevelt.
Canaris se întunecă.
- Aşadar, de aceea i s-a cerut ieri dosarul la biroul Reichsfuhrer-ului? Credeam că era vorba de misiunea lui din Sicilia de acum câteva luni.
Schellenberg zâmbi.
- Trebuie să recunoşti că Halder are o reputaţie impresionantă. Este deja o legendă faptul că a reuşit să se infiltreze în liniile Aliaţilor, în timp ce îşi facea serviciul în Africa de Nord. O lună în Cairo şi în Alexandria, deghizat în ofiţer englez, adunând informaţii chiar de sub nasul duşmanilor? O chestie remarcabilă, eu aşa zic.
- Este, cu siguranţă, unul dintre cei mai buni, dar îţi pierzi vremea degeaba.
Canaris dădu din cap. Dacă i-ai citit dosarul, ai aflat sigur că şi-a cam pierdut echilibrul de când cu povestea cu tatăl şi fiul lui. Nu prea îl mai interesează mare lucru şi îşi petrece majoritatea timpului la o căbănuţă pe ma-
105

Iul lacului Wannsee. L-am vizitat luna trecută şi arăta ca dracu' de nefericit ce era.
Schellenberg spune cu tristeţe:
- Este, într-adevăr, tragic ceea ce s-a întâmplat. Dar dacă l-aş putea eu convinge?
- E sinucidere curată, Walter. L-ai trimite spre moarte sigură.

- Te asigur că planul va reuşi, spune Schellenberg cu fermitate. Şi cei care vor supravieţui operaţiunii vor fi aduşi înapoi în siguranţă. Mai mult, vei fi de acord când vei primi toate detaliile.
Canaris ştia că nu are rost să se opună. Spuse înfrânt:
- Cunoscându-l pe Halder, cred că există totuşi o şansă de reuşită.
Schellenberg zâmbi învingător: -Trebuie să fie aşa. Altfel, capetele noastre vor cădea cu siguranţă.

- Dar ajunge o săptămână să punem la cale o operaţiune de asemenea amploare?
- Tocmai de aceea, de acum înainte trebuie să acţionăm extrem de rapid. Nu mai avem timp de pierdut.

Capitolul 7

Berlin

Era trecut de ora unsprezece în exact aceeaşi dimineaţă în care Mercedesul lui Schellenberg opri lângă o cabană retrasă pe malul lacului Wannsee, la zece kilometri depărtare de Berlin. Satul liniştit de la marginea Grunewald-ului era printre preferatele ofiţerilor germani, mulţi dintre ei având acolo case de vacanţă minunate. Norii de ploaie fuseseră a-lungaţi de vânt, iar vremea era prea frumoasă pentru luna noiembrie, cu un cer senin şi un soare luminos de toamnă.

Cabana albă de lemn, cu un singur etaj, dădea spre lac. Avea un gărduleţ de lemn şi o terasă, iar Schellenberg zâmbi când observă bicicleta unei femei sprijinită de gard. Urcă scările, ducând în mână o servietă de piele.

Uşa de la intrare era deschisă, aşa că intră într-o sufragerie destul de îngustă. Casa nu avea mai mult de două camere, cu câte o sofa de fiecare parte a şemineului, o masă şi câteva scaune, o bucătărie minusculă şi un singur dormitor. Câteva cărţi erau aruncate pe rafturi, un bust al regelui Tut şi o fotografie cu ramă de argint a unei frumoase blon-

de şi a unui băiat, dar camera în sine era într-o mare dezordine. Observă pe o măsuţă o sticlă de şampanie neterminată şi două pahare, o pereche de pantofi de damă şi o fustă gri de uniformă aruncata pe podea, iar pe scaun câteva prosoape curate.

- Halder? Eşti aici?

Un moment mai târziu, uşa dormitorului se deschise şi apăru o femeie-caporal destul de frumuşică. Purta doar partea de sus a uniformei, cu picioarele goale, lenjeria vizibilă, şi apoi, surprinsă, apucă repede un prosop să se acopere.

- Cine naiba eşti?

Schellenberg zâmbi.

- Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare, doamnă. Sunt generalul Schellenberg. Tu?

Era tânără şi tulburătoare, cu părul în dezordine, de parcă atunci ar fi ieşit din pat, dar când observă uniforma SS şi auzi numele, expresia de pe faţă i se schimbă şi roşi.

- Hei... Heidi Schmidt, Corpul Medical Wehr-macht.
- încântat. Relaxează-te, Heidi, nu eşti la paradă. Poate îmi poţi spune pe unde e Halder?
- El... A ieşit să alerge şi să înoate.
- E unul din prietenii tăi?

-Noi... Noi ne-am întâlnitîntr-un bar din Wann-see, se bâlbâi fata. Părea cam deprimat, aşa ca... am venit aseară după ce am terminat tura...să vad dacă se simte bine.

Schellenberg rânji.

- Te-a adus instinctul matern, nu? Totuşi, mă bucur că are cine să-i ţină companie. Dumnezeu ştie că are mare nevoie. Bicicleta de afară e a ta?

- Da, domnule.
Schellenberg se aplecă să ridice de pe jos fusta şi i-o dădu fetei.

- Ei bine, Heidi, cred că ar fi mai bine să te îmbraci şi să pleci. Am de discutat o afacere cu Hal-der şi nu vreau să fim deranjaţi.

*

Jack Halder alerga pe malul lacului. Nu avea cămaşă, iar pieptul bronzat dezvelea câteva mici ci- catrici. Purta nişte tenişi şi o pereche de pantaloni de trening. Părul purta semne premature de în- cărunţire şi câteva riduri îşi făcuseră loc pe frunte şi-i dădeau un aer solemn. Când ajunse lângă nişte stânci, pomi cronometru!, pe care îl opri după ce alergă. Rezultatul însă îl nemulţumi.
- La naiba, Halder. Poţi să scoţi un timp mai bun!
începu din nou să fugă, îşi adună toate puterile,
iar transpiraţia curgea din abundenţă după cinci kilometri de alergare în viteză. Când ajunse din nou la stânci, observă uniforma neagră şi se holbă la Schellenberg, care stătea pe nisip şi râdea, cu o ţigară în mână.
- Ei, Jack, văd că încerci să intri iar în formă. E un semn foarte bun. Mă gândeam să înot şi eu puţin alături de tine, dar cred că mă abţin. Ţine, ai mai multă nevoie de el.
Schellenberg îi aruncă un prosop. Halder îl prinse şi-şi şterse sudoarea de pe faţă.
- Cretinule, ce dracu' vrei?

- Nu aşa se întâmpină un vechi camarad. Schel-lenberg privea cicatricile de pe pieptul lui Halder Se pare că te-ai vindecat destul de bine. Şi apropo mi-a plăcut tipa care ţi-a alinat rănile. Apoi, spuse cu o mină mai serioasă:
- Te-a ajutat să-ţi revii, prietene?
- Nu-i treaba ta.
- Ai dreptate. Schellenberg se ridică, îşi scutură uniforma de nisip şi apucă servieta.
- Ce-ai zice să plecăm înspre cabană? Avem ceva de discutat.

*

Schellenberg turnă ultimele picături de şampanie în două pahare. Unul i-l oferi lui Halder, care refuză dând din cap.
- Pentru mine nu. Ce vrei? Făcuse un duş şi se schimbase într-o cămaşă şi pantaloni scurţi şi se aşeză pe canapea.
- O mică discuţie între prieteni, răspunse Schellenberg. Chestiuni militare.
- Ultima dată când am auzit fraza asta a fost în urmă cu două luni. L-ai pus pe Canaris să mă trimită ca ofiţer al Serviciilor Secrete Americane într-o misiune de salvare a unui general SS dintr- un centru de interogare din spatele liniilor inamice din Sicilia. M-am ales cu un glonţ în picior şi cu un şrapnel de grenadă în piept.
Schellenberg sorbi din pahar.
- Din nefericire, dar nimeni nu s-ar fi descurcat

cu atâta credibilitate. De aceea aveam nevoie de tine. Te-ai ridicat la toate aşteptările mele şi te-ai descurcat admirabil. Eşti sigur că nu vrei puţină şampanie, Jack? E realmente delicioasă...
- Du-te dracului!
Schellenberg ridică din umeri şi aruncă o privire înspre sticla de pe masă.

- Un Don Perignon excelent. Din 1936. Văd că ai grijă de tine.
- Dacă chiar vrei să ştii, am primit şampania de la un prieten.
-Nu-i nevoie să te explici. Schellenberg trase o carte de pe raft.
- Operele complete ale lui Cari Jung. O lectură cam deprimantă filosofia lui, nu crezi? Bătrânul Cari nu prea avea chef de glume, nu?
- Se potriveşte cu starea mea de acum.
- Ce-o să ne facem cu tine, prietene? Schellenberg puse cartea la loc pe raft şi privi spre fotografia cu ramă de argint. Se întoarse:
- I-ai iubit enorm, nu-i aşa Jack?

Schellenberg observă o durere enormă inundându-i faţa şi o tristeţe profundă în privire. Halder se ridică şi spuse jenat:
- Tipa de la Wehnnacht pe care ai întânit-o e tare de treabă. Cineva cu care m-am îmbătat şi asupra căreia mi-am descărcat durerea. Poate că în sfârşit aveam nevoie de cineva cu care să vorbesc. Şi dacă chiar vrei să ştii, nu m-a alinat deloc.
- Ultimii ani nu prea te-au scutit de durere, nu-i aşa? Să-ţi pierzi soţia atât de tânără, şi apoi întâmplarea din Hamburg. Mi-a părut foarte rău să aud de tatăl tău. Schellenberg spuse în şoaptă: 111

- Sincer îmi pare rău. Sper că-mi accepţi condoleanţele. Băiatul încă se reface?
- Mult timp de acum înainte. Dar toate au trecut Să le lăsăm aşa cum sunt. Schellenberg îşi scoase ochelarii şi arăta astfel mai pregătit de afaceri.
- Dar încă eşti furios şi ai dreptate să fii. Este o furie de care te poţi folosi. Deschise servieta şi scoase un dosar pe care îl puse pe masă.
- Ce-i asta?
- E în legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu tatăl şi cu fiul tău. Ultimele noastre informaţii spun că Aliaţii încă bombardează Hamburgul.
- Şi ce-i cu asta?
- Se pare că raidurile au aprobarea guvernelor american şi englez. S-au înţeles că vor distrugere totală şi absolută, să-i înveţe pe germani o lecţie crudă. S-a dovedit cel mai mare act de devastare din întreaga istorie. Tu cunoşti efectele dezastrului?
Halder se înfurie.
- Uită ce e, Schellenberg. Eu ştiu că mi-am pierdut tatăl, iar fiul meu a ars într-un asemenea hal, încât va fi norocos dacă va mai putea vreodată să meargă.
- Tatăl tău a ales un moment destul de prost să-şi viziteze rudele din Hamburg împreună cu nepotul.
Halder era trist.
- Eram la spital, la refacere după mica escapadă din Sicilia pe care tu mi-ai aranjat-o, îţi aminteşti? De Pauli avea grijă bunicul lui.
112

- Nu poţi să mă învinuieşti pe mine pentru cele întâmplate, Jack. Aliaţii au comis un act de nebunie. Zece kilometri pătraţi ai celui de-al doilea oraş german raşi de pe suprafaţa pământului, peste şaizeci de mii de morţi, majoritatea civili, şi o sută de mii de răniţi. Au folosit intenţionat bombele incendiare, ca să facă mai multe victime. Am auzit că, după bombardament, oraşul arăta ca o scenă din iad, cu oameni arzând ca torţele, iar căldura era atât de intensă, încât străzile arătau ca nişte râuri de foc. Şi se pare că Aliaţii vor face acelaşi lucru şi în Berlin, cât de curând. Goebbels a ordonat deja evacuarea a un milion de cetăţeni.

Halder ignoră dosarul, iar privirea i se aspri.
- Treci la subiect.
- Este o chestiune pe care vreau să o discutăm. O misiune îndrăzneaţă şi cu un mare grad de risc, care să mai aducă un pic de viaţă în sufletul tău torturat. Canaris s-a oferit să mi te împrumute, dacă eşti de acord.
- Eu nu lucrez pentru SD. Iar răspunsul este nu, oricare ar fi misiunea. Nu mă interesează. Sunt mulţumit să stau deoparte cât va mai ţine războiul.
- Şi apoi, ce-o să faci? Aştepţi ca Aliaţii să te spânzure ca trădător? Poţi tu să fii cetăţean german, dar te-ai născut american şi cu dosarul tău de război e un scenariu posibil. Ce s-ar alege de fiul tău? El are nevoie de tine, Jack. Acum chiar mai mult. Şi pentru că rănile ţi s-au vindecat, i-ai prinde bine fiindu-i aproape, mai ales cu războiul ăsta din jur. Dacă mă ajuţi la această misiune, îţi fac un dosar curat şi vei fi liber să pleci.
- Adică să plec din Abwehr?

- Adică să pleci din Germania. Să fugi de război, dacă asta vrei.
Schellenberg observă surprinderea pe faţa lui Halder.
- Ai cuvântul meu, Jack. Şi pe cel al lui Himm-ler, chiar şi pe cel al Fuhrer-ului. Tu şi fiul tău o puteţi lua de la capăt, împreună, undeva în siguranţă.
Halder se încruntă.
- Şi care-i preţul pe care trebuie să-l plătesc?
Schellenberg zâmbi.
- Acum te grăbeşti.
- Spune-mi!
Şi Schellenberg îi spuse.

Halder nu-şi putea reveni din uimire, apoi începu să râdă.
Walter, cu siguranţă că pe măsură ce îmbătrâneşti eşti tot mai nebun.
Te asigur, planul este bun. Şi mă cunoşti deja, îmi fac mereu temele.
- Amiralul ştie de toate astea?
E o operaţiune comună. Neobişnuită, ştiu, dar necesară în aceste condiţii. Voi prelua personal comanda.
Halder se îndreptă spre fereastră, ridică o mână în aer şi se întoarse.
Să-l omori pe Roosevelt? Ştiu că tu mă consideri un aventurier, dar asta nu include şi o vocaţie

pentru sinucidere. Oricine ar accepta această misiune ar avea şansele de scăpare ale unui om fără un picior, prins într-o pădure în flăcări.
Schellenberg izbucni în râs.
- O comparaţie interesantă, dar pe departe corectă. Planul e chiar simplu, dacă stai să te gândeşti. O dată ajunşi la Cairo, tu şi echipa ta veţi fi cazaţi într-o locaţie sigură. Orice echipament pentru a vă mişca în voie prin oraş – uniforme ale Aliaţilor, vehicule – va fi fost de mult asigurat de către agenţii mei de acolo, care vă vor ajuta dacă va fi nevoie. Tot ceea ce trebuie tu să faci e să afli cu exactitate unde va fi cazat Roosevelt – cel mai probabil la hotel Mena – şi să găseşti o fisură în paza acestuia. Va trebui să ne asiguri un loc unde să putem ateriza, cam la vreo zece kilometri de piramidele Giza, şi care să nu fie păzit. O dată ce ţi-ai atins obiectivele, ne transmiţi prin radio. Când trupele SS vor ateriza, va trebui să le conduci la ţintă. Apoi, dispari.
- Cum?
- La fel cum vor face şi oamenii lui Skorzeny, pe calea aerului.

- Asta dacă va fi vreunul norocos să scape. Şi de ce dracu' ai nevoie de mine?
- Ţi-am spus, poate că agenţii mei din Cairo sunt şireţi, dar nu sunt capabili să ducă la capăt singuri o misiune de o asemenea amploare. Tu, pe de altă parte, eşti candidatul perfect. Ai mai lucrat în spatele liniilor inamice din Egipt, vorbeşti în mod fluent araba şi cunoşti Cairo-ul foarte bine.
- Alte motive mai bune nu ai? Sunt convins că ai agenţi care vorbesc araba şi care cunosc mult mai bine oraşul.
115

Schellenberg scuturã din cap.
- De fapt, nu am prea mulţi. Şi, cu siguranţă, nu de calibrul tău. Te-ai dat de multe ori drept ofiţer american sau englez şi de fiecare dată ai atins perfecţiunea, aşa că nu e o noutate pentru tine.
Deschise servieta şi desfăcu o hartă.
- Am adus o hartă să te ajute să te familiarizezi din nou cu oraşul Cairo.
- Mă iei cam repede. Nici măcar nu m-am hotărât. Şi nu mi-ai spus nimic despre restul echipei.
- Mă gândesc la încă trei oameni – doi bărbaţi din SS şi o femeie.

- Spune-mi câte ceva despre ei.
- Cei doi agenţi SS sunt maiorul Dieter Kleist şi Feldwebel Hans Doring. Amândoi fac parte din grupa de comando a lui Otto Skorzeny.
- Dieter Kleist? Halder privi cu dispreţ. E un animal fără milă, cea mai groaznică brută în uniformă. L-am văzut operând în Balcani. Are prostul obicei de a împuşca partizani suspecţi fără nici o logică şi de a-şi viola prizonierele înainte de a le trimite pe lumea cealaltă.
- Poate, dar chiar şi o brută îşi are folosul său. E foarte eficient şi e o armă mortală, recent transferat sub comanda lui Skorzeny, şi un agent excelent pe teren. Vorbeşte şi el engleza rezonabil, la fel şi araba, şi cunoaşte Egiptul. A lucrat cândva pentru o companie germană, la supravegherea terenurilor cu petrol.
- Ce poţi să-mi spui despre Doring?
- Şi-a petrecut mare parte a timpului în Orientul Mijlociu înainte de război, ca şi şofer-mecanic al unei echipe arheologice. Acum e specialist în ope-
116

raţiile sub acoperire din spatele liniilor inamice ş. are recomandări foarte bune.
- De la cine?
- Chiar de la Skorzeny. Himmler a insistat ca oamenii lui Skorzeny să facă parte din prima echipă. Sunt convins că toţi veţi fi în stare să vă descurcaţi.
Halder dădu din cap.
- Până acum, nu sunt prea mulţumit. Ce-mi spui despre femeie?
- Se numeşte Rachel Stern.

*

Halder rămase ca lovit de trăznet şi, după o lungă tăcere, Schellenberg îşi aprinse o ţigară.
- E de înţeles. Eşti şocat. Mă gândesc că o cunoşti.
Halder era încă palid şi nu răspunse. Schellenberg spuse:
- Ce s-a întâmplat?
- A trecut multă vreme de când nu am mai auzit acest nume.
Schellenberg zâmbi.
~ M-am uitat din nou prin dosarul tău, cu permisiunea lui Canaris, desigur. în echipa arheologică la care te-ai alăturat tu în 1939 erau şi câţiva germani, care

lucrau pentru SD. Unul dintre ei, cu numele de cod Privighetoarea, era unul dintre cei mai buni agenţi. Am verificat şi dosarul lui de curiozitate. Numele tău şi al fetei erau menţionate. Se pa-re că erai destul de apropiat de ea. Destul de în-
117

drăzneţ, Jack, mai ales că era pe jumătate evreica Informaţiile mele te surprind?

- Nimic nu mă mai poate surprinde. Unde a fost ea în tot acest timp? Ce s-a întâmplat cu familia ei?
- Un om interesant, profesorul ăsta. Un arheolog renumit cu câteva descoperiri semnificative la activ. Totuşi, era un antinazist virulent. Şi, în ciuda faptului că îşi petrecea timpul mai mult prin străinătate, agenţii Gestapo-ului erau nerăbdători să pună mâna pe el. Au reuşit într-un final, din întâmplare.
- Cum adică?
- În urmă cu patru ani, o fată şi tatăl acesteia au fost salvaţi în Mediterană de Kriegsmarine. Erau pasageri pe un vas turcesc, ce se îndrepta spre Istambul. Vasul s-a scufundat din cauza unei explozii, produsă în camera motoarelor, în urma căreia soţia profesorului şi-a pierdut viaţa. De atunci, fata a fost ţinută într-un lagăr de femei din Ravens-bruck, păstrată pentru plăcerea Ftihrer- ului, iar tatăl ei a fost închis la Dachau pentru treizeci de ani.

Halder luă foc de mânie.

- Tocmai mi-ai adus aminte de ce am început să-l urăsc pe Hider.

- Hai, Jack. Nu sunt eu de vină. Şi, ca să fiu sincer, nici mie nu-mi place această campanie împotriva evreilor. Şi o să trec cu vederea peste spusele tale, nu se cuvine să faci astfel de remarci.
- M-am întrebat mereu ce s-a întâmplat cu Rachel şi cu familia ei, şi acum ştiu. Ceea ce nu înţeleg eu, care este rolul ei în toată afacerea asta. De ce ai nevoie de ea?
118

- Ea va fi asigurarea ta. Gândeşte-te la ea ca la o poliţă temporară, dar totuşi necesară.
- Ce vrei să spui?
- La fel ca şi tine, vorbeşte foarte bine engleza şi araba, şi se descuică bine prin Egipt. Dar, mai presus de toate, este un arheolog expert, la fel ca tatăl ei. Fără să te superi, dar în domeniul acesta tu ai fost mai mult un amator.
- De ce este importantă profesia ei?
- Simplu. De dragul aparenţelor, ca parte a misiunii, intenţionez ca deghizarea voastră să fie într- o echipă de arheologi, prinsă în Orientul Mijlociu din cauza războiului. Sursele mele îmi spun că sunt o grămadă de astfel de echipe care pierd vremea în zonă din cauza ostilităţilor. Nu are rost să mai spun, nu pot trece în revistă chiar toate detaliile înainte să-mi confirmi că te implici, dar poţi fi sigur că veţi avea acte falsificate impecabil, care să treacă de orice test. Dar nu va trebui să vă folosiţi de deghizare prea multă vreme. Va trebui să staţi în Cairo cel mult două, trei zile.
- Puteai să găseşti poveşti şi mai palpitante. Eşti sigur că nu te foloseşti de ea pentru a mă amăgi pe mine să accept misiunea?

Schellenberg rânji.

~ Eşti foarte perspicace, Jack, dar avem nevoie de ea din cu totul alt motiv. Şi poate unul extrem de important, pe care nu pot să ţi-l dezvălui acum. Toate la timpul lor, dacă accepţi misiunea.

~~ Uiţi un lucru foarte important, Walter. Ce te face să crezi că va coopera?

Schellenberg zâmbi cu subînţeles.
- Există destule modalităţi de convingere. Şi, în

plus, ea nu va cunoaşte intenţiile noastre reale. în ceea ce o priveşte, va fi o mică adunare a agenţilor în Cairo.
Halder dădu din cap.
Nu-mi place ideea de a o folosi. Dacă a fost prizonieră într-un lagăr, sunt sigur că a suferit destul.
Mă tem că nu avem pe nimeni care să se potrivească misiunii. Himmler i-a citit deja dosarul şi o consideră alegerea ideală. Şi trebuie să-ţi spun că şi eu sunt de acord.
Halder spuse atunci cu o voce rugătoare:
- Nu ea, Walter. Fă-mi această favoare.
îmi pare rău, dar nu depinde de mine. Schel-lenberg făcu deliberat o pauză. Sunt sigur că fata va fi în siguranţă, mai ales dacă vei merge şi tu. Mai ales că va trebui să-l suporte pe Kleist. Mi-e teamă pentru siguranţa ei, mai ales după ce nu va mai fi de nici un folos.
Halder izbucni de furie.
- Eşti un cretin, Walter!
Şi am de câştigat un război. Sentimentele nu-şi au locul aici.
Doar nu crezi că afacerea asta dementă are vreo şansă de câştig?
Din contră, sunt convins că va fi un succes. Ceea ce a reuşit Skorzeny în Italia se poate repeta şi în Egipt. Şi cu consecinţe mai puţine. Va fi o operaţiune rapidă, gen „loveşte şi fugi". Oamenii noştri vor da lovitura atât de repede, încât Aliaţii nici nu vor realiza ce s-a întâmplat, decât atunci când va fi prea târziu. Schellenberg se opri. în ceea ce priveşte echipa noastră, mi s-a spus despre

Cairo că, mai nou, este un oraş cosmopolit Plin de europeni şi de americani, să nu mai vorbesc despre trupele de toate naţionalităţile. într-un oraş atât de mare, cu peste două milioane de locuitori, câteva feţe noi vor trece neobservate. Va trebui să te mişti cu nonşalanţă. Şi, apropo, Himmler ţi-a promis Crucea Cavalerilor dacă accepţi.
- Poţi să-ţi păstrezi naibii medalia!
Schellenberg râse.
- Mă gândeam că o să spui asta. Mai mult, a fost de acord să-ţi acorde drum liber spre Suedia, pentru tine şi fiul tău. Şi, de acolo, treaba ta ce vei face.
- Nu ştiu ce să zic. Sună cam periculos.
- Ai încredere, are toate şansele de reuşită. Şi gândeşte-te: un germano-american trimis la o operaţiune de asasinare a lui Roosevelt! Desigur, e un fel de justiţie poetică. Ştii ce se poate întâmpla dacă Aliaţii câştigă şi eşti prins de Amisl
Schellenberg folosi denumirea de dispreţ dată de germani americanilor.
- Ori o sentinţă grea şi lungă, ori cu funia de gât. Aşa măcar ai o şansă. O ultimă misiune, şi cu asta basta. Şi mai ai şi un bonus.
- Care?
Schellenberg arătă spre dosarul de pe birou.
- Raportul asupra bombardamentelor din Hamburg. Ar trebui să-l citeşti. Roosevelt şi-a dat acordul complet pentru efectuarea raidurilor, de fapt le-a ordonat personal echipelor să fie nemiloase. A-cum, Germania are de egalat un

scor, iar tu ai şansa să-i răzbuni pe tatăl şi pe fiul tău. Pe plan personal desigur, dar am considerat mereu că motivele personale sunt cele mai puternice.

- Cine spune că vreau să mă răzbun?
- Se vede în ochii tăi, Jack. îţi scrie pe faţă. Ţara mamei tale ţi-a omorât tatăl şi ţi-a mutilat fiul. Asta îţi dă şansa să te răzbuni.
- Şi dacă nu accept?

Schellenberg se scuturã.

- Un câine înţelept nu pleacă din haită. Dar dacă refuzi, te asigur că nemulţumirea lui Himmler va fi neiertătoare. Gândeşte-te şi la fată. Ar fi mult mai în siguranţă în mâinile tale decât în mâinile Iui Kleist.
- Cine va conduce echipa?
- Prima fază a operaţiunii va fi în întregime sub conducerea ta. Tu şi Kleist aveţi acelaşi rang, desigur, dar voi avea grijă să se supună ordinelor tale directe. Asta, până când paratrupele vor ateriza în Cairo. O dată ce au ajuns, Skorzeny va prelua întreaga conducere.
- Aliaţii controlează spaţiul aerian deasupra sudului Mediteranei. Vei avea nevoie de un pilot foarte curajos sau de unul complet naiv să treacă cu un avion neînarmat înspre Egipt, fără o escortă Luftwaffe, presupunând că aşa ai de gând să procedezi.

Schellenberg încuviinţă.

- Sunt convins că eşti familiarizat cu unii dintre cei mai buni piloţi pe care îi avem, cei care au participat la misiunile organizate de Abwehr. Şi, dacă te linişteşte, te las pe tine să-ţi alegi unul. Tăcu,

apoi zâmbi.

- Ei, eşti cu noi? Atât te mai întreb, după care eşti liber.

Capitolul 8

Cairo
15 noiembrie Ora 8:30

Harry Weaver se trezi cu o durere insuportabilă de cap. Fereastra dormitorului era deshisă, iar lumina soarelui intra nestingherită. Din spatele perdelei răzbăteau vocile trecătorilor şi motoarele traficului intens. Se ridică din pat înjurând.

Avea dureri pe tot corpul, iar capul îi vâjâia. Coborî din pat, dădu drumul la duş şi se privi în oglindă. Ochii îi erau umflaţi şi roşii de durere, iar carnea de pe faţă stătea ca nişte bucăţi de cauciuc. Apoi îşi aminiti şi de ce. Fusese la o petrecere de adio la hotelul Shepheard’s, o petrecere dată de nişte ofiţeri britanici care fuseseră transferaţi acasă, iar nebunia s-a întins până pe la vreo trei dimineaţa.

Se bărbieri şi intră sub apa clocotită, care îl readuse la viaţă. Apoi se îmbrăcă. Purta o uniformă de locotenent-colonel american, iar când ajunse jos, îl zări pe Aii în bucătărie prăjind nişte ouă, şuncă şi pregătind cafeaua. Servitorul casei era un nubian cărunt.

- Bună dimineaţa, Aii. Ceilalţi au plecat?
- Au plecat toţi, domnule. Sunteţi ultimul care ia micul dejun. Effendi nu arată prea bine în dimineaţa asta.
- Crezi că ginul care se serveşte la Shepheard’s este real? Cineva mi-a spus aseară că şoferii de taxi îl folosesc în loc de benzină.

Aii zâmbi.
- Cine ştie? S-ar putea să aveţi dreptate.
Weaver izbucni în râs şi ieşi în curte. Masa fusese deja pusă şi se aşeză unde era umbră, căci era o dimineaţă călduroasă. Pâinea era proaspătă, iar sucul de mango rece ca gheaţa, şi îşi turnă un pahar. II bău dintr-o suflare şi îşi unse o felie de pâine cu unt. Stătea într-o vilă mare şi veche în Zamelek, împreună cu alţi doi ofiţeri americani, un locotenent şi un translator la ambasada americană. Zamelek era unul dintre cele mai bune cartiere din Cairo, situat pe o insulă largă din mijlocul Nilului, iar vila fusese odată căminul unui comerciant italian înstărit. Avea grădini private cu lămâi şi portocali, curtea pietruită, iar marginile erau protejate de palmieri răcoroşi şi de o fântână cu apă rece şi proaspătă.

Pe masă era un ziar, Gazeta egipteană. Când veni Aii să îl servească, Weaver răsfoia ziarul. Câteva articole i-au stârnit interesul. Armata Roşie trecuse râul Dnieper şi sparse apărarea germană, invazia Italiei avea loc la sud de Roma şi se zvonea că germanii vor evacua în curând cea mai mare parte a oraşului. Churchill declarase că şaizeci de submarine au fost distruse în ultimele trei luni, iar preşedintele Roosevelt promisese într-un discurs

în faţa Congresului că forţele aeriene americane vor continua bombardarea oraşelor germane, până când Hider va fi înlăturat sau va accepta înfrângerea. Toate veşti bune, cu toate că Weaver se gândea că nici una din astea nu va influenţa Germania pentru a se preda, dar era sigur că îi cam pusese pe fugă.

Aşează ziarul deoparte, se uită la ceas şi termină repede de mâncat. Era trecut de ora nouă şi întârzia la serviciu.

- Veşti bune, effendi?

Weaver îşi termină cafeaua, luă jacheta şi zâmbi.

- Aii, se pare că vom câştiga războiul.

*

Biroul lui Weaver era destul de aproape, în Cartierul General al Armatei Britanice, pe strada Tolom-batîn Garden City. Cunoscut sub denumirea de Stâlpii Gri, era o clădire cu patru etaje, care fusese cândva sediul unei companii italiene de asigurări, înconjurată de un gard de sârmă ghimpată. Ca şi ofiţer american al Serviciului de Informaţii cu birou ataşat, Weaver trebuia să ţină legătura cu Comandamentul Britanic şi se subordona direct ataşatului militar britanic, generalul George Clayton de la Ambasada Americană.

Fusese transferat la serviciul de informaţii după ° lună de la terminarea cursurilor de ofiţer, unde experienţa sa dobândită în Egipt, precum şi fluenţa sa m arabă, fuseseră imediat exploatate, cu ocazia

primei invazii a trupelor americane în Africa de Nord, Operaţiunea Torţa, şi, mai târziu, când a fost detaşat la ambasada din Cairo cu rangul de locote-nent-colonel. Se bucurase să revină în Egipt, dar acum munca de aici i se părea plictisitoare. Departe de câmpul de luptă, ofiţerii îşi petreceau timpul răsfoind hârtii şi angajându-se în ambuscade birocratice nesfârşite, practică pentru care Weaver găsea prea puţin timp. Avea desigur o viaţă socială foarte activă. Câteva pahare la barul de la Shep- heard’s sau la Gezira Club, unde se găseau suficiente motive de conversaţie cu toată lumea, golf şi tenis, partide de polo, navigări, petreceri, invitaţii la cină, fără să mai amintim de femeile frumoase. Cairo era în plină înflorire, acum că ameninţarea lui Rommel fusese înlăturată.

Weaver luă liftul până la biroul lui de la etajul doi şi îşi scoase jacheta. Pe

birou avea o fotografie cu ramă de argint, în care era el, Rachel şi Jack Halder, fotografia din Sakkara. După ce aflase de moartea lui Rachel, a înrămat o copie a fotografiei pe care o privea deseori, rememorând minunata perioadă a acelei veri. Pe birou avea un morman de dosare, rapoarte de îndosariat şi de scris, şi chiar începuse să se ocupe de ele când cineva bătu la uşă.

- Intră.

Intră o femeie locotenent. Helen Kane fusese ajutorul lui Weaver în ultimele şase luni. În ciuda numelui, era jumătate englezoaică, jumătate egip-teană. întunecată şi cu trăsături exotice vagi, avea ochi negri, expresivi, părul negru legat în coc, cu câteva fire lăsate pe gât, iar pe mâneca de la cos-

turn insigna Serviciului de Informaţii. Fusese şi ea |a petrecerea de la Shepheard's şi dansase cu ea aproape toată noaptea, ieşind în societate pentru prima dată de când lucrau împreună. îşi amintea şi acum prea bine trupul ei în timp ce dansau, parfumul ei, dar băuse cam mult şi acum se simţea cam jenat.

- Bună dimineaţa, domnule, să nu vă supăraţi, dar nu arătaţi foarte bine astăzi.
- Se vede?
- Mă tem că da.
- Sper că nu m-am făcut de râs, Helen.

Zâmbi jucăuş.

- Nu mai mult decât alţii.
- S-a întâmplat ceva ce eu ar trebui să ştiu?
- Locotenent-colonel Sanson doreşte să vă vorbească în biroul său.

Serviciul de Informaţii Britanic avea două diviziuni: Serviciul Operaţional şi Serviciul de Informaţii propriu-zis. Alfred Sanson făcea parte din ultimul şi era responsabil cu scurgerile de informaţii. El şi Weaver nu erau tocmai prieteni, dar ştia că Samson fusese înainte de război inspector în corpul poliţienesc britanic din Cairo, acum ridicat în rang de mai multe ori. Avea reputaţia unui ofiţer dur şi meticulos şi cam singuratic. în seara trecută, la Shepheard's, Weaver îl văzu stând singur la una dintre mese, cu un pahar în faţă şi privindu-i pe el şi pe

Helen cu un interes trecător.

~ *A* spus despre ce este vorba?

~~ Nu, domnule.

Weaver se ridică şi îşi luă haina. îi era greu să-şi imagineze spunându-i şi acum „domnule",

după ce dansaseră atât de strâs noaptea trecută.

- Cred că cel mai bine ar fi să văd ce vrea.

Biroul lui Sanson era pe acelaşi coridor, o încăpere cu pereţii scorojiţi, cu miros de mucegai, cu un birou de lemn zgâriat şi cu câteva scaune. În dimineaţa aceea, pe birou erau deja pregătite cănile cu ceai, iar Weaver fusese condus înăuntru de un caporal.

Sanson se ridică, dar nu-i dădu mâna.

- Locotenent-colonel Weaver. Te rog, ia loc. Un ceai?

Englezul era un bărbat înalt, bine făcut, cu figura desfigurată asemeni unui bătăuş. Ochiul drept era acoperit de un bandaj de piele, iar sub barbă o cicatrice roz. Rana de pe faţă, care fusese cusută cândva inestetic de un chirurg, îi conferea impresia unui zâmbet torturat, iar efectul devenea

neplăcut. Weaver se aşează.
- Mulţumesc.
Sanson îi turnă o ceaşcă.
- Presupun că îţi place serviciul tău aici, în Cairo.
- Desigur. Weaver ignoră ceaiul, ştiind că San-son nu e genul carc-şi pierde vremea cu mărunţişuri.
- De ce doreai să mă vezi?

Sanson îşi aprinse o ţigară, deschise sertarul şi scoase un dosar.
_ Noaptea trecută, poliţia din Cairo a recuperat din Nil cadavrul unui bărbat, aproape de vechile jocuri. în partea de nord, ca să fiu exact. A fost găsit de un membru al echipajului unui feribot. Se afla în apă de mai multe zile.
Weaver ştia că nu este un fapt neobişnuit ca un cadavru să fie adus la ţărm de apele Nilului. Râul era preferat de sinucigaşi şi de criminali.
-Şi?
- în ciuda faptului că trupul fusese mutilat, poliţia a reuşit să-l identifice. E un infractor notoriu, bine cunoscut atât lor, cât şi mie. Se numea Mus-tapha Evir.
- Şi ce legătură are asta cu mine?
-Evir a fost ucis, i-au tăiat gâtul. Când i s-a percheziţionat casa, unul dintre poliţişti a găsit asta ascunsă printre lucruri.
Sanson scoase din dosar o hârtie şifonată, încercă să o îndrepte, după care i-o dădu. Weaver observă că era o schiţă în creion, mai multe pătrate şi forme, semăna cu desenul unui copil. Părea a fi o casă mai mare cu grădini, marcată cu un pătrat. Mai erau şi câteva linii care păreau a fi copaci şi o nnagine mai ciudată, ca un fel de pavilion. Mai erau încă două figuri pe care Weaver nu le putea descifra. Studie schiţa, îl privi pe Sanson şi ridică din umeri.
- încă nu-mi dau seama la ce te referi.
Cel care investighează crima este căpitanul Arkhan, un vechi coleg de-al meu. O vreme, a fost şeful gărzii Ambasadei Americane. El crede că

aceasta e schiţa ambasadei. Terenurile au o formă distinctă, şi în grădină este un pavilion. Şi aproape toate formele corespund cu câte ceva din cadrul reşedinţei. Arkhan doreşte să arunci şi tu o privire, să-ţi dai cu părerea.
Weaver mai privi o dată schiţa. îşi aminti planul casei, cu pavilionul, cu grădinile.
S-ar putea să ai dreptate. Dar tot nu înţeleg ce legătură are asta cu mine.
Mustapha Evir avea reputaţia unui mare spărgător de seifuri. Printre criminali, i se spunea Vulpea. Dar, cu ceva vreme în urmă a fost prins şi a stat optsprezece luni la închisoare. Fusese eliberat în urmă cu trei luni. Şi, de atunci, a încercat să ducă un trai onest, dar a găsit numai munci prost plătite.
Sanson făcu o pauză.
Căpitanul Arkhan crede că Evir vroia să se întoarcă la vechea lui carieră. Şi asta poate însemna spargerea seifului ambasadorului şi de aceea şi-a făcut schiţa. Se ştia faptul că îşi pregătea atacurile cu meticulozitate, deşi să pătrundă într-o casă bine păzită a unui ambasador străin nu-i era în obicei. Dar, fiindcă a fost ucis, Arkhan crede că informaţiile culese de el au ajuns deja la destinaţie şi poate au şi legătură cu moartea lui.
Weaver se încruntă:
- Ce informaţii?
Poliţiştii au interogat-o pe soţia lui. Evir avea bani puţini şi ea se tot

plângea. A declarat că soţul ei îi spusese că are de făcut o afacere importantă chiar în seara în care a fost ucis şi chiar se lăudase că după noaptea aceea vor scăpa de griji. Dar nu s-a mai întors acasă.
130

_ Vrei să spui că a pătruns în casa ambasadorului şi că a furat ceva din seif?
Sanson îşi supse buzele, îşi pocni degetele şi încuviinţă.
- Poate a furat ceva de mare valoare. Ceva pentru care să merite să fie ucis. Mai trebuie să ştii ceva. Evir lucra pentru cineva. Datorită talentelor sale, deseori era angajat pentru câte un furt. Noi credem că tot el este cel care a furat nişte date confidenţiale din servieta unui ofiţer de-al nostru în urmă cu câţiva ani. Precis au fost date unui agent german sau simpatizant, cine ştie. Dar furtul a fost descoperit abia după douăzeci şi patru de ore, aşa că a fost prea târziu. Evir nu a recunoscut nimic a- tunci când l-am supus unui interogatoriu. Şi pentru că nu aveam nici o dovadă, am fost nevoiţi să-l eliberăm.
- Nu am auzit de nici un furt care să fi avut loc la reşedinţa ambasadorului.
- Există posibilitatea ca acesta să fi trecut neobservat.
- Mă îndoiesc. Reşedinţa e mult prea bine păzită.
Sanson zâmbi amuzat de naivitatea lui Weaver.
- Dacă am învăţat ceva ca poliţist este faptul că aici în Cairo nici o pază nu este de nepăcălit. Am auzit de hoţi care au furat absolut tot din case, fără ca ceilalţi să vadă sau să audă ceva. Şi apoi, lui Evir nu i se spunea degeaba Vulpea. Cele mai mul-,c dintre spargerile sale au fost descoperite după ce el era departe.
~ Au reţinut poliţiştii vreun suspect?
Sanson dădu din cap.
131

- Până acum, nu. Arkhan a interogat toate cunoştinţele lui Evir şi este convins că nici unul nu are nimic de-a face cu moartea sa.
- Cum a fost mutilat?
Fesele şi picioarele i-au fost tăiate cu elicea unei nave. Sanson strivi ţigara. Văduva susţine că nu ştie de ce a fost ucis soţul ei şi nici cine a făcut asta. Dar face parte dintr-o familie de hoţi şi de mincinoşi, aşa că nu poţi fi sigur de spusele ei. Totuşi, ai putea să-l ajuţi pe Arkhan la investigaţii.
- Cum?
La fel ca majoritatea ţăranilor egipteni, soţia lui Evir se teme de autorităţi. Arkhan crede că la vederea unor ofiţeri în uniformă se va pierde şi-şi va da drumul la limbă.
- Chiar crezi că aşa ceva ar merge?
Sanson scuturâ din umeri.
- În acest moment, cazul l-a cam zăpăcit pe Arkhan, aşa că ar aprecia mult ajutorul meu. Şi, în plus, dacă soţia lui Evir ştie mai multe decât vrea să ne spună, sau dacă a fost vreo fisură în pază, cred că ar trebui să ştim.
Sanson îşi luă cascheta.
- Luăm maşina mea.
*

În maşină era zăpuşeală şi Weaver deschise geamul. Pentru siguranţă, se ţinea de portieră când Sanson intră cu maşina pe o stradă întortocheată şi trecu pe lângă o căruţă trasă de cămile şi încărcată
132

până la refuz cu pepeni. Ochiul acoperit părea să intuiască şi cele mai periculoase curbe.
De când s-a întors în Egipt, Weaver era din ce în ce mai surprins de cât de internaţional devenise Cairo-ul. Străzile înguste erau pline de comercianţi şi de soldaţi, mănunchiuri de trupuri şi de mirosuri aproape peste tot. În afară de trupele Aliaţilor compuse din peste o jumătate de milion de soldaţi de toate naţionalităţile, mai erau şi ruşi, francezi, e-vrei, gennani, englezi şi greci. Peste o sută de refugiaţi se adunaseră în oraş de când începuse războiul, iar străzile vuiau de zecile de dialecte. Egiptenilor părea să nu le pese; restaurantele, bordelurile, pensiunile şi bazarurile făceau afaceri înfloritoare.
Dacă nu ar fi fost uniformele, în Cairo nici n-ai fi zis că-i război, pentru că aici nu lipsea nimic. Peste tot se vindeau tot felul de bunătăţi cu specific egiptean, mâncăruri exotice care atrăgeau prin aspectul şi gustul minunat. Comercianţii strigau de la uşile magazinelor, invitându-şi clienţii la un pahar de ceai de mentă sau la o ceaşcă de cafea turcească, gata să se târguiască atât pentru un ac, cât Şi pentru o şa de cămilă. Rafturile erau pline de condimente, bijuterii ieftine şi de tot felul de tinichele, de bumbac şi de papirus, de covoare şi de pânzeturi, dar şi de o mare varietate de oale. Şi, peste tot, ca de obicei, în aer, mirosul pregnant de haşiş.
Sanson intră pe o străduţă mizerabilă cu un canal de aerisire deschis şi opri în faţa unei case dărăpă-nate. Era o ruină care stătea să se prăbuşească. oate ferestrele erau sparte şi fuseseră înlocuite cu Pânză zdrenţuită şi cu bucăţi de lemn. Câţiva copii
133

jigăriţi se jucau în nisip cu nişte jucării ca vai de ele, erau slabi de li se vedeau oasele, iar câinii lă- trau ca sălbaticii pe lângă ei.

Sanson îl conduse spre intrare, dând la o parte o perdea ce ţinea loc de uşă.

Intră, iar Weaver îl urmă îndeaproape. Mirosul greu îi lovi de la intrare. Un fel de amestec de mirosuri de urină, transpiraţie şi mâncare putrezită, un miros totuşi des întâlnit în cartierele mărginaşe ale oraşului Cairo. Locul arăta dezastruos. Avea un mic cămin care nu era altceva decât o gaură în perete, o masă de lemn şchioapă şi fără scaune, iar pe jos era ciment.

într-un colţ stătea bocind o femeie îmbrăcată în negru, strângând la piept un copil. Era înconjurată de trei femei care şi ele boceau, toate îmbrăcate în negru, în ciuda călduril dogoritoare. Weaver presupuse că erau fie rude, fie vecine cu văduva. Vreo cinci copii desculţi şi gălăgioşi erau adunaţi în cealaltă parte a camerei. Nu păreau deloc afectaţi de nenorocirea din casă, aşa că râdeau şi glumeau cu vizitatorii. Sanson i-a vânturat cu un gest al braţului.

- Barra! Bana! Afară! Afară!

După ce copiii au fost alungaţi, Sanson schimbă câteva cuvinte cu bocitoarele, care apoi părăsiră casa, lăsându-i singuri cu văduva şi cu copilul din braţele ei.

- Ea e văduva lui Evir. Nu vorbeşte englezeşte, normal. Şi poate îţi va fi greu să-i înţelegi dialectul, aşa că mai bine îţi traduc.

Femeia părea să aibă peste patruzeci de ani, avea riduri pe frunte, dar Weaver se gândi că probabil e
134

cu vreo zece ani mai tânără. Şase naşteri, o viaţă de mizerie, plus locul în care locuia, în care nu aveau n¡ci măcar paturi, doar nişte pături vechi, aruncate pe podea. Weaver simţi că cineva îl trage de haină şi coborî privirea. Un băietan de vreo zece ani, cu ochi mari şi murdar pe faţă, îi zâmbea. Weaver îl mângâie

pe creştet şi văzu cu groază că era plin de păduchi.
Sanson îi strigă:
- Barra!
Băiatul se agăţă de Weaver, dar Sanson îl trase înapoi.
-Nu, lasă-1. Nu-i nici o problemă.
- Ascultă un sfat din partea unui poliţist, Weaver. Băiatul poate că deja ţi-a şi furat portofelul. Ăştia se nasc cu hoţia în sânge.
Băiatul părea inofensiv, dar Weaver şi-a dat seama că Sanson s-ar putea să aibă dreptate.
- Cred că ar trebui să-i explicăm de ce suntem aici. Arătă înspre femeie.
- Vrei să o întrebi dacă ştie de unde are soţul ei schiţa?
Sanson i se adresă femeii, dar ea continua să bocească. După câteva momente, îngână ceva. Era un dialect pe care îl vorbea cu repeziciune, iar Weaver nu înţelesese aproape nimic.
Sanson păru frustrat.
~ Spune că habar nu are de unde să aibă soţul ei a$a ceva. Spune că e nedumerită. Nu numai din Cauza schiţei, ci mai ales de ce un effendi aşa de ImPortant ar vizita-o acasă.
Spune-i că informaţia ar putea fi extrem de im-antă. Şi orice ajutor din partea ei va fi răsplătit.

135 în timp ce Sanson traducea, băiatul îl trăgea în continuare de haină. Băgă mâna în buzunar şi îi du o gumă de mestecat. Băiatul zâmbi încântat, desfăcu ambalajul şi îşi îndesă guma în gură. După ce femeia termină, Sanson spuse:
Spune că soţul ei nu vorbea niciodată despre afacerile lui. Şi nici nu ştie unde să se fi dus în noaptea în care a fost ucis. Dar, cu o noapte înainte, i-a spus că merge să se întâlnească cu cineva. A plecat pe la vreo nouă şi s-a întors înainte de miezul nopţii. Vrea să ştie dacă te ajută cu ceva.
- Cu cine s-a întâlnit?
Susţine că nu ştie. Soţul ei nu i-a spus nici unde merge şi nici cu cine se întâlneşte.
- E sigură?
Sanson încuviinţă.
- Sunt sigur că spune adevărul, Weaver.
Femeia mai spuse ceva, iar Sanson îi răspunse în arabă:
- Taci.
- Ce-a spus? întrebă Weaver.
- Vrea să-ţi spun că dulapul e gol şi că are şase guri de hrănit şi că i-ar fi binevenit orice ajutor. Şi că Allah îţi va zâmbi dacă o ajuţi. Dar nu-i da importanţă.
Weaver se uită la copilul din braţele femeii şi la mizeria din jurul lor şi scoase portofelul. Experienţa războiului îl făcuse să nu-l mai înduioşeze aproape nimic, dar nu putea să îndure priveliştea femeii cu droaia de copii flămânzi din jur. Sanson spuse:
- Nu-i nevoie să faci asta, Weaver. Oamenii ca ei supravieţuiesc mereu. Şi apoi, nici măcar nu ne-a spus mare lucru.
136

- Nu, vreau eu să o fac. Weaver scoase cu generozitate câteva bancnote pe care le lăsă pe masă. Femeia strânse copilul şi îl legăna în dreapta şi în stânga, mulţumind printre sughiţuri. în timp ce-şi puse portofelul la loc, simţi că iar e tras de haină.

- Lasă-mă, băiete.

Băiatul băigui ceva. Weaver îl privi pe Sanson:

- Ce dracu' tot spune?
- Crede că ştie unde a plecat tatăl lui.

Capitolul 9

Weaver privea prin parbriz cum Humber, ajutorul lui Sanson, îşi facea loc înspre bazarul Khan el Khalili. Străzile erau pline pe margini cu magazine unele lângă altele, cu rafturi mari de lemn şi cu vânzători de mâncare. Chelneriţe hărţuite fugeau de colo-colo, ducând pe tăvi de argint ceaiuri şi cafele, balansându-le deasupra capului. Copiii, care cărau saci mari cu bumbac, treceau şi ei cu spatele plecat ca oamenii mari, iar traficul pietonilor şi al trăsurilor trase de măgari era haotic. Un cerşetor fără picioare, cu bucăţi de cauciucuri tăiate şi purtate în loc de membre, trecu pe lângă ei cu o tărie înfiorătoare. Sanson claxonă în timp ce intra cu maşina în curte.

- Spune că de când tatăl său a ieşit din închisoare, îşi dorea să îl cunoască din nou, dar el nici măcar nu se obosea să îi vorbească. Aşa că, de câteva ori, l-a urmărit. De două ori s-a dus la o casă în Gamaliya, nu departe de moscheea El Hakim.

Pe băiat îl chema Jamal şi dorise să stea în faţă. Stătea între ei, iar Sanson îl interoga fără încetare de când au urcat în maşină. Weaver cunoştea cartierul El Gamaliya. Străzile lui înguste adăposteau Khan el Khalili, un cartier înţesat de pensiuni,

apartamente şi baruri cu dansatoare din buric, care efau de fapt şi bordeluri.

_ O dată, continuă Sanson, a aşteptat până ce tatăl său a intrat în casă, apoi l-a urmărit. L-a văzut urcând la primul etaj, bătând la o uşă. Un bărbat a ¡cşit pe coridor, apoi au intrat amândoi înăuntru.

_ De unde ştie el că tatăl lui a fost acolo în noaptea în care a fost omorât?

- Nu ştie. Dar în acea seară l-a urmărit până la moscheea El Hakim. Tatăl lui l-a văzut şi i-a spus să plece acasă. Băiatul crede că s-o fi dus tot acolo.
- L-a văzut la faţă pe acel bărbat?
- Era înalt şi cu barbă.

Weaver îi dădu puştiului încă o gumă de mestecat. Băiatul o strecură în buzunar, mulţumind. în sfârşit, Sanson o luă pe o străduţă îngustă, care intra într-o curte mică plină de praf, închisă de câteva clădiri posomorâte, cu patru etaje şi cu trotuare sfărâmate. Locul arăta destul de neprietenos pentru un străin. Majoritatea clădirilor erau neglijate, haine rupte agăţate de sârmele de la ferestre sau pe balcoane, iar pe la colţuri leneveau câţiva bărbaţi zdrenţuroşi. La vederea maşinii, efectul a fost imediat. Toţi au dispărut.

Băiatul indică o casă cu poarta deschisă, care dezvăluia un coridor întunecat.

~ Acesta este locul, spuse Sanson.

Opri maşina, trase frâna de mână, iar Weaver îi spuse băiatului să rămână în maşină.

Bine, hai să aruncăm o privire.

în timp ce traversau curtea, Weaver şi-a amintit brusc că în caz de probleme nici măcar nu are arma la el. Rareori îşi lua la muncă pistolul automat, dar Sanson avea un revolver, unul standard Smith & Wesson, calibrul 38. Pe măsură ce se apropiau de casă, Weaver îl văzu eliberând siguranţa.

- Nu ar fi trebuit să-l sunăm pe prietenul nostru Arkhan?
- Avem timp destul şi pentru asta. Acum avem noi câteva întrebări la care să aflăm răspunsul. Poarta principală a clădirii era deschisă şi au intrat într-un hol răcoros şi întunecat. Podeaua era mizerabilă, iar aerul duhnea a lemn putrezit. Erau uşile câtorva apartamente individuale şi scările ca-l re duceau la etaj.
- Aşteaptă aici un moment.

Sanson bătu la prima uşă de pe coridor. Ieşi o femeie mai în vârstă, îmbrăcată în negru. Când zări uniforma lui Sanson, se alarmă. Weaver nu auzea prea bine ce vorbeau, dar, imediat ce terminară, femeia intră înapoi şi răsuci yala.

Sanson reveni.

- Un arab locuieşte singur la primul etaj, şi fe- ! meia a confirmat descrierea băiatului. Femeia îl cunoaşte doar din vedere, nu ştie cum îl cheamă. 1 închiriază apartamentul de vreo nouă luni şi vine şi pleacă la orice oră. E destul de retras şi ea habar nu are cu ce se ocupă.
- Altceva? - Nu l-a prea văzut în ultimele zile. Sanson privi în sus printre scări. Hai să vedem dacă e acasă.

Weaver îl urmă pe scările crăpate. Când au ajuns

la primul etaj, au observat o uşă solidă, închisă cu trei lacăte.

-E prudent, trebuie să recunoaştem. Sanson cio—ni Nu răspunse nimeni. Bătu apoi zgomotos, tot fără răspuns, şi mai încercă o dată. Până la urmă, se întoarse spre Weaver şi îi spuse cu frustrare în glas:

- Aşteaptă aici.
- Unde pleci?

Sanson răspunse simplu:

- Mă întorc repede.

Coborî la parter şi reveni câteva minute mai târziu, cu o rangă adusă de la maşină. în Cairo, uni- fonnele militare aveau suficientă autoritate să facă aproape tot ce vroiau, dar Weaver se alarmă.

- Ai de gând să intri fără mandat?

- Bărbatul este suspect de crimă şi probabil că deja a şi dispărut. Femeia spune că nu l-a văzut de câteva zile. Şi apoi, m-am uitat la clădire. Nu ai cum să ajungi la fereastră cu o scară, iar într-un astfel de cartier, cu siguranţă că până şi ferestrele sunt încuiate. Crede-mă, Weaver, aşa nu pierdem vremea.
- Dar s-ar putea ca omul să fie nevinovat...
- Dar la fel de bine poate să fie vinovat. Dacă nu, am să-mi cer scuze şi o să-i şi repar uşa.

Fara sa mai adauge ceva, Sanson luă ranga şi forţa intrarea. Apoi scoase pistolul, dărâmă uşa şi ntrara în apartament.

Mizeria era singura care locuia în apartament. Lumina soarelui intra pe fereastră, blocată doar dc perdelele murdare. O canapea veche, acoperită cu o catifea roşie, era aşezată lângă fereastră, o măsuţă de cafea, câteva perne aruncate pe podea şi o sobă de metal lângă perete. O uşă deschisă ducea înspre bucătărie. Weaver văzu un aragaz, o chiuvetă şi câteva accesorii.

Camera era mobilată sărăcăcios şi, în timp ce Sanson verifica celelalte camere, Weaver intră în bucătărie. Pe rafturi zăceau câteva conserve, un

borcan cu zahăr, cafea, condimente, dar dulapurile erau goale. Observă în chiuvetă o pată neagră. îşi linse degetul, îl apăsă pe pată şi apoi gustă.

- Cafea.

Sanson îl strigă.

- Vino aici!

Weaver intră în dormitor. Ca şi celelalte camere, era aerisit şi funcţional. Pe jos era o saltea acoperită de câteva pături murdare. Pe pereţi nu erau nici un fel de tablouri sau alte lucruri personale, cu excepţia unor cutii de lemn de pe podea şi o servietă băgată sub pat, în care erau înghesuite câteva obiecte de îmbrăcăminte.

- Weaver?

Un moment, Weaver nici nu-l văzu pe englez, dar apoi observă o baie mică în peretele din dreapta, luminată de un singur bec roşu. Sanson era înăuntru. Se înghesui şi el în cămăruţă.

- Ce avem aici?

Pe un raft, era un aparat de fotografiat în miniatură, câteva borcane cu substanţe chimice şi nişte role de film. Un şnur era legat de pe un perete pe

altul, pe care erau puse la uscat câteva negative.

Sanson spuse:

- Se pare că prietenul nostru este pasionat de fotografie. Scrută camera cu privirea, căutând alte detalii care ar putea fi importante. Un aparat Leica gennan. Altceva?

- Nimic.

- O să cercetăm apartamentul în amănunţime. Voi avea nevoie de un om care să stea de pază, până ce uşa va fi reparată şi sigilată. Până la urmă, o să punem apartamentul sub urmărire, poate descoperim ceva. E un telefon în staţia de la gară. Pot să te rog să aştepţi aici până dau un telefon la Cartierul General?

- Şi ce să fac dacă arabul apare între timp?

Sanson scoase revolverul şi i-l înmână.

- Ia asta pentru siguranţă. Vin cât pot de repede. Lipsesc vreo zece minute, poate chiar mai puţin.

Weaver deschise fereastra. Vântul abia adia. Privi în jos pe aleea pe care veniseră. În spatele clădirilor era o curte mică, pietruită, plină cu gunoaie, iar poarta prin care se intra în curte era scoasă din ţâţâni. Se aşeză pe canapea, puse revolverul pe măsuţa de cafea şi îşi roti privirea prin cameră. Locul era funcţional, nimic mai mult. Nu erau nici fotografii, nici obiecte personale, nimic ce să fi dezvăluit personalitatea omului care locuia acolo. Dar chiar şi numai atât – salteaua, cele câteva haine, la-

cătele – puteau să-ţi dezvăluie câte ceva. Omul era plin de secrete, prudent, cu nevoi simple şi care trăia de unul singur.

Bărbatul era, de asemenea, şi spion, de asta erau siguri. Şi nemilos, având în vedere că putea fi asasinul lui Evir. Weaver era intrigat. De ce fusese Evir ucis? Şi ce punea la cale arabul în Cairo? Germanii racolau agenţi de prin baruri, bordeluri şi de prin cluburi, dar, de când Rommel fusese înfrânt, aceştia nu prea mai erau de folos.

însă altceva îl intriga. Dacă bărbatul era spion, probabil avea un radio de transmisie. Ştia că ar fi trebuit să-l lase pe Sanson să facă cercetările, dar curiozitatea nu-i dădea pace. Se ridică şi intră în bucătărie. îşi sufleca mânecile şi începu să verifice podelele şi pereţii. Nu erau dulapuri false nicăieri. Căută şi în restul camerelor, dar fără rezultat.

Se reîntoarse în camera din faţă, căutând şi aici. Nimic. Singurul lucru necercetat era soba de metal. Se aplecă, gândindu-se la cărămizile de la bază. Una dintre ele se desprinse, apoi încă una. După ce scoase încă patru cărămizi, descoperi o ascunzătoare secretă. Introduse mâna înăuntru şi simţi ceva pc care apoi îl scoase la lumină. Era o servietă dc piele cu mâner puternic şi cu câteva curele. Le desfăcu. înăuntru era aparatură germană de transmisie, o pereche de căşti şi un cod morse. Presupuse că bateria era la încărcat sau ascunsă altundeva.

Weaver zâmbi şi fluieră.

— Ştii ceva, Harry, cred că ai noroc.

Biusc, auzi în spatele lui un zgomot şi se întoarse. Un arab înalt cu barbă stătea în pragul uşii cu un pistol Walthcr în mână. Purta o galabiya, iar pe
144

fată avea o expresie lividă care sugera că îi fusese invadat spaţiul personal. Weaver se ridică.

_ Cine dracu'...

_ Pleacă de lângă aparatură! îi ordonă arabul în engleză. Şi fără mişcări bruşte.

Weaver se dădu înapoi. Revolverul lui Sanson era încă pe măsuţa de cafea. Arabul îl zări şi el cu coada ochiului.

- Nici nu te gândi. Poate vrei să zboare vreun glonţ. Goleşte-ţi buzunarele pe masă.

Weaver făcu ce i se spuse. Arabul luă actul de în-dentitate şi îl examină.

- Eşti american. Ce cauţi aici?
- Am venit să caut un prieten şi am văzut uşa deschisă.
- Pe mine să nu mă minţi, că te omor. Răspunde la întrebare – ce cauţi aici?

Weaver aruncă o privire înspre aparatura radio.

- Cred că-i evident.
- Dă-mi aparatura.

Weaver închise servieta şi i-o dădu. în acel moment, se auziră paşi urcând scările. Arabul se uită m spate speriat. Weaver profită de moment şi se mişcă rapid. în timp ce bărbatul privea în urmă, reuşi să-i înhaţe pistolul şi îi dădu un pumn în faţă. Se auzi o ruptură de os. Când arma se descărcă, glonţul intră în perete, iar bărbatul se plecă înapoi. În timp ce Weaver se lupta să ia arma, mâna liberă a arabului lovi. Weaver văzu strălucirea unei lame ?' simţi o durepe apăsătoare la gât. Urlă, aruncă Pistolul, iar arabul îl lovi cu picioarele până îl lăsă lat Pe podea.
145

Afară se auziră strigăte şi câteva momente mai târziu apărură doi dintre oamenii lui Sanson cu armele aţintite. în urma lor, venea Sanson neînarmat Arabul apucă aparatura şi se trase spre fereastră şi trase două focuri în timp ce încerca să iasă. Unul dintre oameni a fost împuşcat în piept şi trântit la perete, în timp ce Sanson şi celălalt căutau să se ascundă.

- La pământ, Weaver! urlă Sanson.

Weaver pierdea mult sânge prin rana de la gât, dar reuşi să se ridice şi să ia revolverul de pe masă. Se împletici până la fereastră. Pe alee, îl zări pe arab suind pe o motocicletă, încercând să scape. Weaver ţinti cu mâna stângă, dar mâna arabului fusese mai rapidă, cele două glonţuri trase de el zbâr-nâiră pe lângă urechea lui Weaver şi intrară în peretele casei.

Auzi motocicleta îndepărtându-se şi când se uită din nou, văzu că bărbatul era destul de departe. Weaver încercă să-şi fixeze mâna la fereastră, dar se simţea foarte slăbit. Observă cum sângele îi curgea în şiroaie pe piept,

colorându-i haina neagră. Sanson ajunse la el într-o clipă, luându-i arma din mână.

- Dă-mi-o mie!

Sanson ochi de la fereastră şi descărcă revolverul într-un tir rapid.

Ultimul lucru pe care Weaver reuşi să îl vadă fusese galabiya arabului fluturând în vânt, în timp ce motocicleta trecu colţul, dispărând. Apoi, vederea începu să-i scadă şi simţi cum cade. în cele din urmă, totul se întunecă.

Capitolul 10

Berlin

15 noiembrie

Spitalul din suburbiile Charlottenburg-ului era construit din cărămizi roşii, ridicat la mijlocul secolului şi împrejmuit de pereţi înalţi. Era abia trecut de ora unsprezece când sosi Halder. Câteva convoaie de ambulanţe şi camionete militare se opreau în faţă, iar soldaţii, alături de personalul medical, ajutau la descărcarea tărgilor cu zeci de civili răniţi. O recunoscu pe una din surorile medicale care coborau şi îi spuse:

- Din ce în ce mai multe probleme, după câte văd.
- Englezii şi americanii ăştia nenorociţi, cu bombardamentele lor cu tot, răspunse plină de ură. Chiar nu au pic de ruşine? Cei mai mulţi morţi sunt femei şi copii.

Pe lângă ei trecu un doctor cu o adolescentă care sângera abundent, iar asistenta plecă să îl ajute. Halder urcă scările şi se îndreptă spre intrare. Era un haos de nedescris, urletele de durere şi cele ale personalului medical răsunau peste tot, iar medicii alergau de colo-colo. Observă biroul la capătul condorului, bătu şi o voce neliniştită îi răspunse:

- Intră!

Un doctor în vârstă, îmbrăcat în alb, trecut de mult de vârsta pensionării, răsfoia nişte dosare a- runcate pe birou.

- Da, ce este?
- Sunt aici să-l văd pe fiul meu, Pauli Halder. E internat la secţia de arsuri.
- Va trebui să reveniţi. Am pe cap peste cincizeci de răniţi, paturi pentru jumătate din ei şi Dumnezeu ştie unde o să-i pun pe restul.
- Vă rog să mă scuzaţi. Doctorul Weiss nu este de gardă?
- Weiss, împreună cu familia sa, a fost ucis ieri, în timpul raidurilor aeriene. Casa lui a fost lovită în plin.
- îmi pare rău să aud asta. Era un om bun.
- Din păcate. Nici măcar doctorii nu sunt imuni în faţa bombelor.
- Am fost anunţat ieri că doctorul Weiss vrea să mă vadă. Dar nu era de gardă şi nici nu mi-a răspuns la telefon, aşa că m-am gândit să trec pe aici în caz că are ceva important să-mi spună în legătură cu fiul meu.

Doctorul suspină şi căută într-un sertar pînă ce găsi raportul medical pe care îl dorea.

- Pauli Halder, de aproape trei ani. A fost transferat de la Hamburg?
- Da, chiar el.

Doctorul citi raportul şi dădu din cap.

Nu este prea bine, nu-i aşa? Se vindecă, desigur, în urma grefelor de piele, dar majoritatea corpului său a lost acoperită cu arsuri de gradul trei din cauza bombelor cu fosfor şi încă e într-o stare

gravă. Are nevoie să schimbe mediul. Aliaţii au a-runcat recent bombe şi aproape de spital, iar bubuiturile îi fac rău. Nici nu mă mir, mai ales după tragedia de la Hamburg. Doctorul suspină din nou. Am aici un bilet în legătură cu doza de morfină pe care voia să i-o dea, să-i aline durerea. Cred că de aceea dorea doctorul Weiss să vă vadă.

- La ce anume vă referiţi?

- Abia mai avem medicamente pentru cazurile urgente. Va trebui să-i micşorăm doza.

- Am venit aici în fiecare zi de când fiul meu a fost internat, spuse Halder nervos. Am văzut agonia prin care trece. Dacă faceţi asta, va suferi şi mai mult!

- Mulţi alţi civili răniţi suferă, Halder, să nu mai vorbesc de soldaţii noştri. Fabricile sunt distruse de bombe, medicamentele şi echipamentele medicale sunt acum o reală problemă. Soldaţii au prioritate la ceea ce avem, aşa că alocaţiile noastre au fost reduse. Nu pot face nimic din păcate.

Telefonul sună şi doctorul răspunse.

- Da, la naiba! Acuma vin!

Aruncă telefonul în furcă.

- Uite ce e, îmi pare rău. Sunt chemat la o operaţie.

Halder ieşi din birou ca o furtună şi urcă la cel de-al doilea etaj. Era plin de pacienţi noi, dar găsi Patul de la colţul salonului protejat de nişte perde-

O asistentă stresată ieşi, cu o tavă de pansamen-te proaspăt schimbate.

-Of, iarăşi dumneavoastră, Hem Halder. Tocmai l-am pansat pe Pauli. Se odihneşte, dar puteţi intra.

Halder dădu la o parte perdeaua. Băieţelul era acoperit cu bandaje din cap până în picioare. Pielea îi arsese în aşa hal, că trebuise să i se pună o grămadă de grefe, în special pe picioare, care au fost afectate cel mai grav. I se vedea doar faţa, care avea totuşi câteva pete rozalii şi roşii de la foc, iar ochii fără gene erau închişi. Pe frunte se scurgeau câteva picături de transpiraţie şi chiar şi prin somn se vedea clar că suferă.

- Pauli, mă auzi?

Băiatul îngăimă ceva, dar era mult prea drogat să poată fi coerent. Lângă pat era un singur scaun, un lighean cu apă şi o cârpă. Halder stătu acolo ore în şir, ştergând cu grijă fruntea copilului şi privindu-i faţa torturată. Când îi atinse mâinile badajate, copilul se văită prin somn. Ii venea foarte greu să se împace cu durerea provocată de imaginea copilului în chinuri şi mai ales ştiind că nu poate face nimic. Halder simţi un val de durere, care îl copleşea şi care aproape îl facea să plângă.

O asistentă îşi vârî capul de după perdea.

El îşi şterse lacrimile.

- Un domn vrea să vă vadă. E jos, în sala de aşteptare.

Când coborî, Wilhelm Canaris stătea pe una dintre bănci. Era îmbrăcat în civil, un costum negru şi uzat, palton şi pălărie. Se ridică şi întinse mâna.

- Jack, îmi pare bine să te văd.

Halder nu îi răspunse la salut, iar Canaris spuse: îmi imaginez că nu prea te bucuri să mă vezi. Presupun că te-ai întâlnit cu Schellenberg.

- Şi cc-i cu asta?

Canaris arătă înspre curtea spitalului.

_ Ţe superi dacă ieşim puţin? Vreau să vorbim în linişte.
Amiralul mergea înainte, pe o cărare mărginită de copaci, şi după câţiva paşi, spuse:
- Cum e fiul tău?
- Ce dracu' îţi pasă ţie?

- Eram sincer interesat, Jack. Nu te supăra.
- Nu-i bine deloc.
- Săracul băiat! îmi pare rău să aud asta.
- De ce ai venit să mă vezi?
Canaris trase aer în piept.
- Vreau să ştii că planul lui Schellenberg e în totalitate născocirea lui. Am vorbit aseară cu Himm-ler şi am încercat să îl conving să te lase în pace, dar a fost o pierdere de vreme. Şi-a pus mari speranţe în reuşita misiunii. Crede că va reuşi, tocmai pentru că tu eşti alegerea perfectă.
- Dar tu ce crezi?
Canaris scutură din umeri.
- Are vreo importanţă? E încă un plan dement născocit de cei din SD. Şi, la fel ca şi tine, nu pot decât să mă conformez. Dar Himmler e nebun, nu acceptă nici un fel de eşec. După părerea lui, sunt multe în joc, şi prin asta se referă ori la o victorie totală, ori la înfrângere. Dacă misiunea se va încheia cu succes, se va ţine de cuvânt. Îţi va da tot ce ţi-a promis şi chiar mai mult. Canaris ezită. Dar, dacă eşuezi...
- Spune până la capăt, Willy!
Canaris îl privi.
~ Presupun că având în vedere faptul că te-ai născut american, Himmler e cam sceptic cu privire la loialitatea ta. De aceea vor merge cu tine Kleist

şi Doring – să se asigure că îţi faci treaba. Dacă eşuezi, sau dacă nu te implici în totalitate în misiune, Himmler m-a asigurat că nu-ţi vei mai vedea fiul niciodată. Mai există şi riscul la Kleist să te împuşte, dacă cumva nu îţi vezi de treabă.
Halder îl fulgeră cu o privire plină de mânie.
- Ce cretin ordinar!...
Asta o spun şi alţii. Ba chiar mai abitir. Dar în zadar. Şi încă ceva. Schellenberg vrea ca tu să vorbeşti cu Rachel Stern.
- De ce dracu' să vorbesc eu?
Uniforma neagră pe care o poartă Walter stârneşte frica în majoritatea oamenilor. Şi, pe lângă asta, el crede că va fi mai receptivă dacă va fi conştientă de implicarea ta. Canaris îi înmânã un plic. Toate detaliile sunt aici, inclusiv propunerea lui Schellenberg care să o ajute să se decidă. Eşti aşteptat la Ravensbruck în această seară, ca oaspete la biroul Reichsfuhrer-ului. Unul din şoferii mei te va lua pe la ora şapte.
- Ştii cumva prin ce a trecut?
Canaris observă grija de pe faţa lui Halder.
Astfel de locuri nu sunt niciodată prea plăcute, dar la Ravensbruck nu este cel mai rău. Şi, în ultimele zile, Schellenberg a avut grijă să fie tratată special, a primit mai multă mâncare, a fost consultată de un medic şi aşa mai departe. Mi s-a spus, de asemenea, că nu a fost tratată mizerabil, chiar dacă a fost închisă. Se pare că unul dintre ofiţerii lagărului a fost unul din studenţii tatălui ei. Din fericire, s-a îngrijit să nu fie tratată rău şi i s-au dat munci nu prea grele. Canaris se opri şi îl privi. Ai iubit-o, Jack?

Halder privi într-o parte, spre curtea din faţa spitalului.
_ Dumnezeu mai ştie. Parcă a fost o altă viaţă.
_ Dacă te consolează cu ceva, i-am spus lui Schellenberg că vreau să ştiu tot ce se întâmplă, în cele din urmă tu eşti unul dintre cei mai buni oameni ai mei şi mă simt oarecum responsabil. Canaris ezită, iar faţa i se întunecă. încă ceva. Walter e un mizerabil, care ştie să se facă plăcut, dar în ceea ce-i priveşte pe ceilalţi camarazi, n-aş avea încredere în ei nici cât negrul sub unghie.
- Ce vrei să spui?
Canaris scuturâ din umeri.

- Spune-i intuiţie dacă vrei, dar este fără îndoială şi experienţa acumulată în mulţi ani de zile. Afacerea asta murdară în care sunt nevoit să te trimit îmi ridică multe semne de întrebare. Am un sentiment că nici unul nu ştim toate detaliile, că ni se pregăteşte ceva pe la spate. Ştii bine ce mult îi plac intrigile şirete. Pentru el, e ca un joc de strategie.
- Ce crezi că pune la cale?
- Din păcate, n-am nici cea mai vagă idee. Dar ai fost avertizat, aşa că ai mare grijă.
Haider vârî plicul sub haină.
- O să încerc. îmi faci o favoare, Willy?
- Orice!
Ai grijă de Pauli cât timp sunt plecat. Te rog să te asiguri că este bine îngrijit în caz că nu mă întorc. îmi promiţi?
~ Desigur. Canaris îi puse mâna pe umăr. Mult noroc, Jack. Atât pot să spun. Şi încearcă să te întorci întreg şi sănătos.
153

Capitolul 11
Berlin
Lagărul de concentrare Ravensbruk fusese construit în 1935 la ordinele lui Heinrich Himmler, unul dintre primele lagăre destinate în exclusivitate femeilor. Construit pe teren mlăştinos, găzduia o mare varietate de delicvenţi politici, ţigănci şi evreice, prostituate, prizoniere de război, agenţi aliaţi capturaţi şi adepţi ai Rezistentei.
Era întuneric şi ploua în seara în care Mercede-sul pomi de la Potsdam în direcţia nord. Pe bancheta din spate, Halder purta o jachetă de piele şi o pălărie pleoştită. Norii negri ai nopţii erau aprinşi de focurile armelor şi mare parte a suburbiilor Berlinului era prinsă de flăcări.
- O noapte împuţită, spuse şoferul.
Sergentul privi înjur. Pasagerul avea figura unui
agent Gestapo, cu pălăria şi cu haina de piele.
- Şi se pare că va fi din ce în ce mai rău. Aliaţii ne bombardează deja dc trei nopţi. Trăim vremuri periculoase.
Halder deschise fereastra, în timp ce Mercedesul părăsi şoseaua principală şi coti la stânga. Un semn indica spre Ravensbruck, iar alt semn sub acesta,
154

Verboten. Intrarea interzisă. La capătul drugului era o poartă mare de lemn, cu garduri de sârmă ghimpat şi cu un post de pază în spate. Un fior îi străbătu tot corpul, iar Halder simţi cum inima începe să-i bată cu putere. Doi sergenţi SS le-au ieşit în întâmpinare şi le-au cerut actele la control. După verificarea

obişnuită, au fostlăsaţi să intre.
*
Camera din baraca de lemn dărăpănată avea doar o masă şi câteva scaune. Halder era singur, aşteptarea i se părea insuportabilă şi bătea cu nerăbdare masa cu degetele. în stomac simţea un sentiment de mult uitat, un fel de frică amestecată cu nerăbdare. Intr-un final, uşa se deschise şi două femei-santinele SS au intrat, aducând-o pe Rachel. Era palidă şi purta o uniformă de lagăr în dungi. Părul ei blond fusese tăiat scurt, dar nu până la piele.
- Bună, Rachel.
Timp de câteva secunde, păru că nu-şi dă seama de prezenţa lui.
~ Jack...?
hi ciuda paloarci, era încă tulburătoare cu obra-Tf cu ochii şi cu gura generoasă, iar Halder simţi ca se sufocă de emoţie. Trimise gărzile:
~ Lăsaţi-ne singuri.
tând uşa se închise în urma gărzilor, Rachel stă-!ea privea în tăcere. El se ridică şi, cu tandreţe, ii puse mâna pe obraz.
" Draga mea Rachel, ce ţi-au făcut?

155

Eu... Eu nu pot să cred că eşti tu... Mă bucur mult să te văd. Atât de mult! Părea copleşită şi începu să plângă, aruncându-i-se în braţe. El simţi imediat căldura trupului ei, emanată prin pânza subţire a hainei. Au rămas aşa preţ de câteva minute, îmbrăţişaţi.
- E în regulă. Totul e în regulă acum. Te rog, ia loc.
O duse înspre masă şi se aşezară.
- A trecut aşa de mult... Cum eşti?
îşi şterse lacrimile.
Sunt în viaţă. Cred că ar trebui totuşi să mai conteze.
Te rog să mă ierţi. Abia am aflat ce s-a întâmplat cu tine şi cu părinţii tăi. Dacă aş fi ştiut mai repede ...
Vocea îi tremura. Rachel spuse:
- De asta ai venit, să mă vezi?
Nu, nu acesta e motivul. Dar aş vrea să vorbim. Te simţi în stare?
- Să vorbim? Despre ce?
Luă dosarul şi îl puse pe masă, îl deschise şi îl răsfoi.
Ţi-a fost tare greu, nu mă îndoiesc. Prizonieră aici de mai bine de partu ani, cu tatăl la Dachau. Sunt convins că nu a fost foarte plăcut.
Lin moment nu răspunse, apoi, dintr-o dată, se îmbujoră, iar ochii îi aruncau văpăi de mânie şi dispreţ.
- Pentru cine lucrezi, Jack? Pentru Gestapo?
- Nici pe departe.
Ea îl privi, observând pălăria şi haina de piele.
- După cum eşti îmbrăcat, aşa se pare.
Halder dădu din cap.
156

_ înseamnă că nu am fost prea inspirat Sunt maior în Abwehr Serviciul de Informaţii. Am o propunere pentru tine, Rachel Sau mai degrabă supe-noni mei au o propunere pe care eu trebuie să ţi-o prezint. Ţi-ar plăcea să te întorci împreună cu mine în Egipt9
0 văzu nedumerită.
_ Ai răbdare puţin, să îţi explic despre ce este vorba. Vrei să-ţi revezi tatăl şi să

fiţi amândoi li-ben din nou?
Părea extrem de uimită
- Si.. Sigur că da
- Atunci pot să-ţi garantez că va fi eliberat de la Dachau şi internat intr-un spital privat excelent, unde i se vor acorda toate îngrijirile necesare pentru a-şi recăpăta sănătatea. Dar, mai presus de toate, iţi pot promite că veţi fi amândoi liberi să părăsiţi Germania în schimb, tu va trebui să accepţi să participi la misiune. E o operaţiune simplă, la Cairo se vor aduna mai mulţi agenţi din Serviciul de Informaţii. Evident, tu nu ştii mare lucru, dar oraşul e acum pe mâinile Aliaţilor.
- Nu înţeleg. Ce fel de adunare?
Halder dădu din cap.
~ E o măsură de securitate, nu te priveşte pe tine, va trebui decât să faci parte dintr-o echipă sub acoperire, sub pretextul că aceasta e o echipă de arheologi experţi, blocaţi în Africa de Nord din cau-Za Oboiului. E foarte simplu. O treabă de câteva Z 'ecel mult, apoi tu şi tatăl tău veţi fi liberi.
"Pe cuvântul lui Heinrich Himmler, Reichsfuh-e^al SS, şi pe al amiralului Wilhelm Canaris, şe-ful Abvvehr-ului.
157 îl privea ca şi cum îl considera nebun, apoi izbucni în râs. Halder o întrebă: – Ce-i aşa amuzant?

- Mai degrabă aş avea încredere în Satan. Vrei ca eu să îi ajut pe naziţti? Cum să am eu încredere în ei după ce ne-au făcut mie şi tatălui meu?
- Răspunsul e că nu poţi. Dar dă-mi voie să-ţi spun că şi eu sunt prins în aceeaşi barcă. între Dracul şi adânca mare albastră.
- Cum?
- E o poveste lungă, care nu te priveşte pe tine. Deocamdată, nu trebuie decât să te hotărăşti.
- Şi ce se întâmplă dacă accept?
- Vei fi eliberată şi transferată la Berlin, unde te vei întâlni cu restul grupului şi vei fi infonnată ce va trebui să faci. Imediat după aceea, vom zbura spre Egipt. Aş minţi dacă ţi-aş spune că nu există şi un element de risc. Dacă vom fi prinşi pe teritoriul Aliaţilor, ai putea fi împuşcată ca spion inamic. Dar, dacă totul se va desfăşură conform planului, riscul este minim. Când ne vom îndeplini misiunea, ne vom întoarce în Germania. După aceea, tu şi tatăl tău veţi fi liberi şi, în decurs de douăzeci şi patru de ore, veţi fi îmbarcaţi pe un vas spre Suedia.
- Şi dacă nu sunt de acord?
Halder sc ridică încet, se îndreptă spre fereastră şi privi ploaia care cădea în rafale. Ezită mult înainte să răspundă.
- Dacă nu, mi s-a spus că până dimineaţă veţi fi amândoi împuşcaţi.
Ea se holba la el fără nici un fel de expresie pe faţă, ca o femeie care demult şi-a terminat resurse-
158

le emoţionale. Halder dădu din cap, supărat din acelaşi motiv.
- îmi pare rău, Rachel. Eu nu am nimic de a face cu asta. Eu sunt doar un mesager, şi fără voia mea. Dar părerea mea este că aceste câteva zile în Egipt, plus şansa de a deveni liberă, sună mai bine decât plutonul de execuţie. Ştiu că te întrebi dacă poţi să crezi promisiunile pe care ţi le-am făcut. Dar va trebui să ai încredere în mine atunci când îţi spun că şi eu trebuie să îi cred.
- Tu chiar vorbeşti serios, nu-i aşa?
- Foarte serios. Cred că te-ai întrebat de ce ţi-au dat porţii de mâncare mai

mari şi de ce doctorul lagărului a fost dintr-o dată interesat de sănătatea ta. Acum ştii. Dar cum ţi-am mai spus, eu sunt doar mesagerul. Soarta ta şi a tatălui tău nu depind de mine. Nimic din ceea ce aş face sau aş spune nu ar schimba situaţia cu nimic.
Halder se întoarse şi se aşeză. Simţi un nod în stomac.
- Ar mai fi un lucru pe care doream să ţi-l spun demult, dacă te ajută cu ceva. Şi oricare va fi alegerea ta, vreau să-l ştii.
- Ce anume?
- Ceva ce nu ţi-am mai spus, pentru că Harry simţea şi el acelaşi lucru. Şi pentru că am fost mereu prieteni atât de apropiaţi. Dar prima dată când le-am văzut în Sakkara m-am şi îndrăgostit. Coup defoudre, cum spun francezii. Lovitură de fulger. Cea mai puternică dragoste din câte există.
Ea nu răspunse, iar tăcerea era acum apăsătoare. Halder se ridică şi împinse scaunul la loc. Era conştient de emoţia puternică ce îl răscolea şi o privi:
159

- Te las singură puţin, să te gândeşti la oferta mea.

Era trecut de miezul nopţii când şoferul îl lăsă pe Halder la Wannsee. Continua să plouă în rafale, iar el urcă pe terasă. în faţa casei era parcat un Opel negru, în care stăteau doi agenţi Gestapo îmbrăcaţi în haine de piele. Mercedesul lui Schellenberg era parcat lângă, iar acesta aştepta deja în camera din faţă, fumând şi relaxându-se pe canapea. Focul ardea şi îi lumina paharul de şampanie din mână.
- O noapte împuţită, aşa că m-am gândit să mă simt ca acasă şi să mă servesc cu nişte răcoritoare. Sper că nu te superi. Schellenberg rânji. Ei, cum a mers?
Halder îşi scutura haina de apă şi spuse nervos:

- A acceptat. Deşi nu mă surprinde deloc, având în vedere propunerea ta.
- Aşa funcţionează lucrurile, Jack.
Schellenberg părea entuziasmat şi se ridică în picioare. Goli paharul de şampanie.
Se pare că suntem pe drumul cel bun. Excelent.
- Sper ca şi ea să fie în stare.
Prostii. E într-o condiţie fizică bună. Şi oricum, c prea târziu să găsim pe altcineva, chiar şi dacă am li putut. Va trebui să o supraveghem îndeaproape şi să ne asigurăm că va face ce i se va cere. Normal, vom pune la socoteală şi faptul că
160

este război şi că a fost la Ravensbruck. Dar nu va cunoaşte situaţia reală a lucrurilor. Schellenberg zâmbi. Va şti doar atât cât va fi nevoie.
_ Vreau să faci ceva pentru mine.
- Ce anume?
- Fiul meu are nevoie de morfină. Cei de la spital spun că le-au fost tăiate proviziile. Nu vreau ca Pauli să sufere mai mult decât suferă deja. Şi aş vrea să fie transferat la un spital din afara Berlinului, undeva unde se bombardează mai puţin.
Schellenberg încuviinţă.
- O să văd ce pot face.
Halder întări cele spuse.
- Nu vedea, ci fa!

- Controlează-te, Jack! sări Shellenberg. Ţi-am promis că va fi îngrijit şi intenţoinez să-mi respect promisiunea. Ce te-a apucat?
- Să spunem că nu prea sunt de acord cu tacti-cile tale. Şi ştii ceva? Am un sentiment neplăcut în legătură cu toată povestea asta. Unul foarte neplăcut.
- Prostii. O să meargă. Trebuie să meargă.
- Şi încă ceva. Dacă Rachel Stern scapă cu viaţă, ai face bine să-ţi ţii promisiunea. Altfel, vin după tine cu artileria grea, Walter. Pe viaţa mea, îţi jur. Chiar dacă mă aşteaptă apoi plutonul de execuţie.
-Vorbe dure, într-adevăr. Şi nu sunt sigur că îmi place tonul pe care vorbeşti. Schellenberg răspunse ferm. Dar promisiunea va fi ţinută, poţi fi sigur de asta.
Halder îşi dădu jos haina udă şi o aruncă pe un scaun.
- Ce se întâmplă de acum înainte?
161

- Te vei întâlni mâine dimineaţă cu ceilalţi din e-chipă. La ora şapte, la barăcile SS de la Lichterfeld. Fata va fi transferată acolo în noaptea asta. Voi trimite pe cineva să te ia pe la ora şase şi jumătate.
- Şi apoi?
- Timpul ne cam presează, aşa că va trebui să ne mişcăm foarte repede. Veţi fi informaţi în detaliu despre misiune chiar mâine dimineaţă – tu, Kleist şi Doring. Asta va dura trei zile, după care veţi avea timp să vă obişnuiţi unul cu celălalt. Şi, pe urmă – presupunând că submarinele şi celelalte nave ale noastre nu vor fi reuşit în mod miraculos să rezolve această treabă murdară în locul nostru -veţi zbura spre Roma şi de acolo spre Egipt, probabil în aceeaşi seară. Un mesaj detaliat va ajunge şi la principalul nostru agent din Cairo, prin care va fi informat despre intenţiile noastre. Va primi instrucţiuni să obţină echipamentul de care aveţi nevoie şi să vă pregătească sosirea.
- Totul îmi pare destul de rapid.
- Lăsând la o parte constrângerile timpului, prognozele vremii în Mediterană nu sunt tocmai bune. Aşa că vreau să fim pregătiţi din toate punctele de vedere, în caz că nu vă putem duce la timp. Nu ne putem asuma riscul unei amânări sau a unei anulări a misiunii.
- Va trebui să-mi mai văd fiul o dată, înainte să plec.
Schellenberg dădu din cap.

- Imposibil. Din motive de securitate. Din acest moment, eşti implicat în misiune şi te afli sub protecţia mea. Va trebui ca în această noapte să dormi în barăcile de la Lichterfeld.
162

Halder se pregătea să protesteze, dar Schellen-berg spuse:
_ Las-o baltă, Jack, e numai pierdere de timp. Acestea sunt instrucţiunile date de Himmler şi cei doi ţipi de la Gestapo au ordin să nu te lase să pleci nicăieri iară permisiunea mea. Schellenberg se ridică. Şi acum, ar fi bine să donni, mâine ai o zi plină. Se îndreptă spre uşă, o deschise şi privi ploaia torenţială. Slavă domnului că ploaia a mai oprit bombardamentele. începu să tremure de frig, îşi puse fularul şi privi înapoi cu o expresie curioasă.
- Mai nutreşti sentimente pentru fată, Jack?
- Ce-ţi pasă ţie?
Schellenberg ridică din umeri.
- Pur şi simplu eram curios.
- Poţi să te duci dracului!
- Presupun că ţi-a spus Canaris despre ameninţarea lui Himmler?

- Da, mi-a spus.
-Bătrânul crede ce spune. Neplăcut, ştiu, dar asta este. Eu nici nu m-aş gândi să dau greş, Jack, sau să nu mă implic sută la sută în această misiune. Viaţa n-ar mai conta, după cum se spune, nici pentru tine şi nici pentru fiul tău. Schellenberg rânji cu răutate, în timp ce se îndrepta spre ieşire. Dar stai liniştit, fiul tău va fi pe mâini bune până ai să te întorci.

Capitolul 12

Cairo

Weaver îşi răsuci capul şi încercă să stea nemişcat, în timp ce o doctoriţă îi punea copci la gât. Se afla într-un spital anglo-american. O soră medicală îi făcuse o injecţie cu morfină, şi nu simţea decât o stare de exaltare. Durerea avea să vină mai târziu, după ce medicamentele îşi vor fi pierdut efectul.

Femeia îi mai puse o copcă, zâmbi şi spuse:

- Un lucru minunat morfina asta! Te face să uiţi de toate problemele. Ai o tăietură destul de urâtă. Eşti tare norocos că ai scăpat cu viaţă.

Era o englezoaică foarte atrăgătoare, cu ochi sensibili, de culoarea cerului.

- Deci, ia povesteşte-mi ce s-a întâmplat!
- Cred că e evident.

Incidentul era o chestiune care ţinea de acţiunile Serviciului de Informaţii şi nu era ceva despre care să-i povestească, oricât de frumoasă ar fi fost.

- Mai ai mult?
- O singură copcă şi gata.

Străpunse carnea din nou, încheind sutura, apoi îl bandajă.

- O să mă fac bine?

- Sigur. Va rămâne doar o cicatrice urâtă după ce rana se va vindeca. Dar eşti destul de slăbit, aşa că va trebui să te odihneşti timp de vreo două săptămâni. Bea multe lichide câteva zile, mănâncă supă şi glucoză amestecată cu apă, altfel o să te doară când înghiţi. Îţi las şi câteva pastile de morfină ca să-ţi controlezi durerea. între timp, încearcă să nu-ţi prea mişti gâtul, să nu iasă firele.
- Chiar trebuie să mă odihnesc?
- Locotenent-colonel Weaver, aţi pierdut mult sânge, iar rana e adâncă. Puţin dacă era mai adâncă, acum eraţi la morgă. Aşa că odihna la pat este necesară.

Uşa se deschise şi intră Helen Kane. Părea îngrijorată.

- Doamnă doctor, cum se simte?

- E în viaţă. Doctoriţa îi înmână lui Weaver o cutie cu pastile. Ia câte două, ori de câte ori durerea se înrăutăţeşte. Vei amorţi un pic, dar nu-i mare lucru. Pe viitor, să fii mai precaut.

Zâmbi jucăuş, după care ieşi împreună cu asistenta. Halen Kane spuse:

- Cum vă simţiţi, domnule?
- Mizerabil.
- Totuşi, aţi putea avea un motiv de bucurie.
- Care?
- Cred că doamna doctor v-a cam îndrăgit. Prea vă privea numai în ochi.

Weaver era tentat să zâmbească, dar se abţinu. Puse mâna pe bandajul de la gât. Era strâns. Capul abia şi-l putea mişca şi se şimţea ameţit. Nici nu-şi amintea cum ajunsese la spital, şi tot ceea ce se întâmplase după ce arabul îl

groasă. Se ridică de pe pat şi se întinse după jachetă. Helen Kane se grăbi să îl ajute.

- Nu credeţi că ar trebui să vă odihniţi un timp?

Va fi timp şi pentru asta mai târziu. Ce ştii despre arab, Helen?

Locotenent-colonel Sanson vrea să vă vorbească. Aşteaptă pe coridor.

*

Sanson era într-una din sălile de aşteptare când sosiră Weaver şi Helen Kane. Ferestrele erau deschise, iar ventilatorul de pe tavan aerisea încăperea. Când observă gâtul bandajat al lui Weaver şi hainele pline de sânge uscat îl compătimi.

- Arată destul de rău. Te simţi în stare să vorbim?
- Desigur.

Sanson spuse atunci politicos:

- Helen, dacă nu te superi, ai putea să mă aştepţi în maşină?
- Da, domnule.

Când Helen Kane ieşi, Sanson îşi aprinse o ţigară şi o urmări trecând prin grădină.

Parc să iic destul de interesată de sănătatea ta, Weaver. Este ceva între voi doi?

- C a de la ofiţer la ofiţer, dacă îmi permiţi, nu cred că e treaba ta.

Sanson roşi. Păru să se simtă ofensat şi, cu o expresie rece, se îndreptă spre una din bănci.

- Ia loc.

S-au aşezat pe o bancă lângă geam. în curtea scăldată de soare, asistentele se plimbau împreună cu soldaţii fără picioare, în cârje, în scaune cu rotile sau grav răniţi, ajutându-i să-şi revină după războiul din Italia. Privindu-i pe pacienţii răniţi, apoi pe Sanson cu faţa plină de cicatrici şi cu un ochi a-coperit, Weaver se simţi fericit că tăietura nu a fost foarte gravă. Ultima dată fusese rănit în Algeria, când un şrapnel i-a penetrat coapsa. Fusese destul de aproape de moarte, pentru că pierduse mult sânge, iar unitatea lui era sub o ploaie de gloanţe şi nici măcar nu se putea mişca. Unul d'ntre ofiţeri şi-a riscat viaţa cu eroism, târându-se printre împuşcături şi ajutându-l să ajungă în siguranţă în spatele liniilor americane. Dacă atunci nu ar fi fost salvat, Weaver ar fi murit cu siguranţă. După şase săptămâni de recuperare într-un spital din Alger, fusese fericit să-şi reia activitatea.

Ai avut noroc să scapi, spuse Sanson tăios. Sergentul meu nu a avut această şansă. A murit în urmă cu zece minute într-o rezervă de aici.

- îmi pare rău să aud asta.

Şi mie mi-a părut. Era un soldat bun, conform oricărui standard. Sanson era furios. Şi am să-ţi mai spun ceva, Weaver. Ceva care este treaba mea. Dacă ai fi fost mai vigilent şi ai fi aşteptat cum ţi-am spus, fără să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbea oala, sergentul meu poate ar fi fost acum în viaţă.

Weaver spuse încruntat:

Poate că ai dreptate. Dar după expresia pe care o avea arabul, sunt convins că avea de gând să o-moare pe oricine i-ar fi stat în cale. Pe toţi cei aflaţi acolo, dacă ar fi fost cazul. Eram sincer când ţi-am

 spus că îmi pare rău pentru sergentul care a murit. Dar la fel de bine

puteam să fiu eu în locul lui. Sanson îşi scoase un carneţel şi răspunse împăciuitor:

Las-o baltă. Weaver. Acum n-am nici un chef de ceartă. Mai bine mi-ai spune ce s-a întâmplat e-xact după plecarea mea.

Weaver îi povestea ce se întâmplase, iar Sanson nota toate detaliile.

Dacă prietenul tău e aşa de bun pe cât se crede, probabil că şi-a găsit deja altă ascunzătoare. Va trebui să verificăm toate hotelurile, pensiunile, să vedem dacă nu descoperim ceva. E probabil inutil să supraveghem apartamentul, nu cred că s-ar mai întoarce acolo vreodată. Am trimis o notă informativă şi la toate secţiile de poliţie din Cairo, să supravegheze orice transmisie care se va face prin undele radio. Şi să ştii că aparatul pe care l-am găsit este ideal pentru fotografierea documentelor şi foloseşte o rolă de film în miniatură. Cu asta şi cu aparatul de transmisie, poţi fi sigur că nenorocitul e pus pe fapte mari. Ai ceva experienţă în spionii inamici, Weaver?

Securitatea internă în Egipt era treaba englezilor, ci aveau cea mai mare experienţă, iar americanii se trăseseră pe banca din spate.

- Cred că nu.

Aş putea spune că prinderea lor e un scop personal de-al meu. Sanson îşi duse mâna la faţă, la o-chiul bandajat şi la cicatrice, şi spuse cu amărăciune în glas:

Fără îndoială, tc-ai întrebat de unde m-am ales cu astea. E un cadou din partea unui individ pe nu-

me Raoul Hosiny, care lucra pentru germani. L-am urmărit până la un apartament din Alexandria în urmă cu optsprezece luni, în timp ce transmitea un mesaj către una din bazele lui Rommel. Şi el mâ- lUlia foarte bine cuţitul. Atât de priceput era, că m-a lăsat fără un ochi.

- A scăpat?

-Nu pentru multă vreme. L-am vânat din nou şi când l-am găsit nu m-am zgârcit la gloanţe. Sanson aruncă ţigara pe jos şi o strivi cu cizma.

-Nu e prea greu să prinzi spioni italieni – localizezi cea mai frumoasă femeie din oraş şi cauţi la ea sub pat. Şi pentru că sunt nişte indivizi sensibili, se predau fără să se opună prea mult. Dar cu germanii e o altă poveste. Ei au agenţii cei mai cruzi şi mai nemiloşi din câţi există. Şi nici nu-i de mirare, mai ales că sunt instruiţi de Gestapo şi în trupele SD.

- Dar arabul nostru?

- O, păi e şi el spion, fără nici o îndoială. întrebarea este: ce pune la cale? Şi ce treabă a avut cu Evir de a trebuit să-l omoare?

- Chiar crezi că a reuşit să trecă de paza de la reşedinţa ambasadorului?

Sanson se ridică, dominându-l pe Weaver şi spuse tăios:

- Am face bine să verificăm şi să aflăm, nu crezi? Dar dacă vrei o părere sinceră, îţi dau eu u-na- Sunt poliţist de zece ani şi simţurile îmi spun că suntem pe pista cea bună. Ştim amândoi că preşedintele nostru, împreună cu prim-ministrul, trebuie să vină săptămâna viitoare pentru o conferinţă secretă. Serviciul nostru de Informaţii spune că germanii au încercat cu disperare să facă rost de de-

talii. De ce anume e evident şi cred că e un motiv suficient ca să ne îngrijorăm, tu ce zici?

*

Gezira Sporting and Racing Club era cel mai prestigios club din Cairo, situat pe

insula Gezira, o mică oază luxuriantă în mijlocul Nilului, aşezată pe un teren de grădini de patrusprezece acri, cu terenuri de tenis, trei bazine de polo, piscine, restaurante şi câteva baruri.
Membrii erau cei mai mulţi diplomaţi, europeni bogaţi şi ofiţeri aliaţi, iar lista de aşteptare cu cei care doreau să intre în club era nesfârşită.

Barul mebrilor era plin cu civili şi ofiţeri în afara orelor de program, când Weaver sosi imediat după prânz. Comandă un whisky cu apă minerală, luă o gură şi înghiţi cu greu. Făcuse un duş şi se schimbase în haine de civil, un costum de pânză de culoare deschisă şi o cămaşă descheiată la gât. Nu putea să poarte uniforma şi cravata din cauza bandajului. Anestezia începea să treacă şi durerea revenea din ce în ce mai pronunţată.
îl văzu pe generalul George Clayton intrând în bar cu uniforma imaculată şi călcată impecabil ca de obicei, şi cu stelele lustruite strălucind pe epoleţi. Ataşatul militar american era un agent al Serviciului de Informaţii cu o reputaţie de dur.
Bună, Larry. Arăţi de parcă ai avut o dimineaţă dată dracului.
Se poate spune şi aşa, domnule.
170

în urma lui Clayton venea ambasadorul american, încălţat cu tenişi albi, cu un prosop la gât şi cu o rachetă de tenis în mână. Alexander Kirk era un bărbat înalt şi bine făcut, cu maniere desăvârşite, iar ochii săi albaştri ascundeau o licărire şireată.
- Domnule ambasador. îmi cer scuze pentru întreruperea meciului.
- Locotenent-colonel Weaver. Mă bucur să te revăd.
Dădură mâinile şi Clayton arătă înspre una din mesele goale de pe terasă.
- Mai bine facem câţiva paşi, să nu fim deranjaţi.
Ambasadorul şi generalul ieşiră pe terasă şi s-au aşezat la o masă. Câteva bărci luminate se plimbau graţios pe Nil. în spatele palmierilor şi al oleandrilor se vedeau cu întreruperi piramidele Giza, la douăsprezece mile depărtare, unde Weaver ştia că inginerii americani şi englezi pregăteau locul pentru conferinţa secretă.
Clayton îşi aprinse o ţigară şi îi făcu un semn să plece chelnerului, care intenţiona să se apropie mai mult.
~ Ş'» ia spune, ce-i cu arabul ăsta care a încercat să-ţi taie gâtul?
Weaver explică ce s-a întâmplat, iar după ce termină, se aşternu o tăcere apăsătoare, până când ambasadorul spuse:
- Vrei să spui că Sanson crede că hoţul ăsta a reuŞit să-mi spargă seiful, fără ca eu să ştiu? Mi se Pare imposibil.
~ crede că e posibil, domnule.
171

- Reşedinţa are o pază excelentă, remarcă Clay-ton. Tu ştii asta, Harry.
- Şi nici nu lipsea nimic din seif, adăugă ambasadorul.
- Poate ar fi mai bine să vă spun ce am aflat. Clayton lăsă ţigara la o parte.
- Poate aşa ar fi cel mai bine.
Weaver îl privi pe ambasador.
- Am găsit câteva zgârieturi superficiale la ferestrele franceze care duc spre birou, zgârieturi făcute cu ajutorul unui cuţit. Plus câteva urme în pământul din jurul unor copaci din grădină. Locote-net-colonel Clayton crede că sunt urme de pantofi. Mai căutăm şi amprente, dar e devreme să pot da certitudini.
Ambasadorul se agita în scaun.

- Dar tu ce crezi, locotenent-colonel Weaver?
- Adevărul este că hoţul a fost ucis, din motive necunoscute încă. Şi arabul avea un aparat radio pentru transmiterea informaţiilor şi ar fi fost gata să mă omoare pentru acesta. Ceea ce înseamnă că aparatul era vital şi este posibil să fie în legătură cu germanii. Mai avea şi un aparat foto. Poate că nu a fost luat nimic din seif, dar documentele de acolo puteau foarte bine să fie fotografiate. Vă mai amintiţi programul de săptămâna trecută, domnule?
- Luni am vizitat ambasada Angliei în cadrul unei întâlniri intime şi m-am întors pe la ora cinci şi jumătate. Marţi am fost acasă. Miercuri am participat la o gală la Ambasada Turciei. Am plecat pe la ora opt şi m-am întors la miezul nopţii. Joi am stat la reşedinţă şi am lucrat până târziu în birou, a-veam de pus la punct nişte acte. Vineri la fel.

- Câte gărzi aţi avut miercuri?
_ Cel puţin zece, ca de obicei. Opt la reşedinţă şi intrare şi încă doi la poarta principală. Au patrulat prin întreaga reşedinţă, şi afară şi înăuntru, la intervale regulate.
- Ofiţerul însărcinat cu paza a spus că nu au fost semnalate evenimente deosebite. Dar, cu permisiunea dumneavoastră, aş dori să vorbesc cu cei care au fost de pază în acea seară.
- Desigur, dar mă îndoiesc că îţi vor spune ceva nou.
Weaver evita întrebarea. Spuse cu delicateţe:
- Aţi putea să-mi spuneţi dacă seiful conţinea documente de mare importanţă în acel moment?
- Documentele secrete sunt de obicei ţinute la ambasadă.
- Sunt conştient de asta, domnule. Dar cu tot respectul, nu aceasta era întrebarea mea.
Kirk nu răspunse, în schimb se făcu tot roşu. Clayton spuse:
- Cred că ar trebui să-i spuneţi, domnule ambasador.
Kirk îşi drese vocea ruşinat.
- Cred că era un document secret, copia unui semnal decodat pe care am trimis-o la Washington, după ce mi-a fost lăsată de primul secretar.
Weaver întrebă:
-Ce fel de semnal era acela, domnule ambasador?
- Confirma faptul că pregătirile pentru conferinţa de aici sunt aproape gata, iar peste o săptămână toate măsurile de securitate vor fi luate pentru întâmpinarea preşedintelui şi a primului-ministru britanic.

Ambasadorul se roşi, adăugând imediat:
- Cu toate acestea, nu erau nici un fel de detalii cu privire la natura întâlnirii şi nici cu privire la măsurile de securitate, de asta vă pot asigura chiar eu.
Weaver tăcu. Ambasadorul era vizibil jenat, ca şi cum ar fi fost compromis.
Clayton spuse:
- Pentru numele lui Dumnezeu, Harry, chiar crezi că un singur spion arab ar putea reprezenta o astfel de ameninţare? Vom avea peste o mie de oameni care vor păzi întreaga zonă, iar securitatea va fi extraordinar de severă. Nimeni nu se va putea a-propia de locul respectiv, nici chiar dacă va avea permisiune scrisă de Dumnezeu însuşi. Şi apoi, cele mai apropiate linii germane sunt la o distanţă de o mie de mile.
- Sincer, nu ştiu ce să mai cred, domnule. Dar, în decursul anilor, am învăţat să nu cred în coincidenţe. Ultimele rapoarte ale agenţilor noştri confirmă faptul

că germanii suspectează că ceva se va întâmpla şi că agenţii lor se omoară pentru câteva detalii semnificative. Mi-ar plăcea să ştiu ce are de gând prietenul nostru cu radioul. Şi nici nu vreau să aflu pe pielea mea.
Clayton aruncă o privire înspre ambasador. Kirk îşi muşca buzele, iar pe faţă se vedea îngrijorarea şi îi răspunse privirii cu un suspin. Clayton îi spuse lui Weaver:
- O.K., ai face bine să-l găseşti pe tipul ăsta. Vreau să rezolvăm cazul înainte de sosirea preşedintelui şi a primului-ministru. Dar nu vom face prea multe valuri şi nici nu vom suna goarna prin

oraş, decât dacă vom fi băgaţi până în gât. Deocamdată, o ţinem pentru noi.
- Dar, domnule, ce facem cu locotenent-colonel Sanson?
- Vreau ca voi doi să vă ocupaţi personal de a-ceastă problemă. Voi vorbi şi cu persoanele importante de la Cartierul General; e o problemă care îi priveşte şi pe ei la fel de mult. Dar, mai bine lasă-l pe Sanson să-şi facă treaba. În cele din urmă, cazul este sub jurisdicţia britanică. Şi are o reputaţie pe care nu şi-a dezminţit-o niciodată.

Clayton se ridică şi îşi stinse ţigara.
- Să nu dai greş, Harry. E un ordin.

PARTEA A DOUA
16 – 20 noiembrie 1943

Capitolul 13

Cairo
16 noiembrie
Agentul cunoscut sub numele de Harvey Deacon, despre care discutaseră Schellenberg şi Canaris la Prinz-Albrecht-Strasse, era un cetăţean britanic naturalizat, care locuia în Egipt de mai bine de treizeci de ani. Era om de afaceri, proprietar al unui iaht de pe Nil, care funcţiona uneori ca şi casino, şi al unui club de noapte, Sultan Club.
Deşi nu se număra printre cele mai respectabile localuri din Cairo – acest bar plutitor care fusese decorat în interior asemeni restaurantelor franţuzeşti, cu lumină obscură şi mobilier bombastic, era cu siguranţă foarte popular. Şi nu numai datorită barului bine aprovizionat şi a trupei excelente care asigura atmosfera, ci mai degrabă din pricina fetelor care dansau erotic şi care erau dispuse să presteze şi în dormitor dacă preţul care li se oferea era bun. Era o practică încurajată de Harvey Deacon, considerând că erau afaceri care nu dădeau niciodată faliment.
În acea după-amiază era în biroul lui de pe iaht, °cupându-se de nişte hârţoage. Cu o figură impo-

zantă, păr cărunt ondulat şi fizic impresionant, Dea-con purta un halat de mătase şi o eşarfa înnodată la gât, iar nasul câm îi dădea în plus o grandoare aspră. Auzi o bătaie în uşă şi lăsă stiloul la o parte.
- Intră.
Uşa se deschise şi apăru un servitor nubian.
Un domn doreşte să vă vadă, effendi. Nu şi-a dat numele.
Nu-ţi fa griji, ştiu despre ce este vorba. Trimi-te-l înăuntru. Şi să nu fim deranjaţi.

Câteva momente mai târziu, Hassan intră, purtând o galabiya. Deacon îl privea cu consternare, în timp ce îşi luă o ţigară din cutia de pe birou.

- Ei, bine? Aştept.

Arabul se aruncă într-unul din scaunele împletite din faţa biroului. Maxilarul îi era rănit, iar buzele umflate, ochiul drept învineţit, iar câţiva dinţi lipseau. În timp ce vorbea, durerea era vizibilă.

- Băiatul era fiul lui Evir. Ştiam eu că l-am mai văzut undeva. Pierdea vremea în staţia de tren în-tr-una din nopţile în care m-am întâlnit cu taică-său. I-a spus băiatului să plece acasă, dar se pare că ne-a urmărit până la apartament.

Deacon izbucni, aruncând ţigara neaprinsă.

- Exact asta mai lipsea! Trebuia să fi fost mai prudent.

Hassan stătea în scaun prost dispus şi îl privea în ochi pe Deacon, ca într-un război al privirilor.

- Băieţii ăştia de pe stradă seamănă între ei. Şi aju-ţi aminte, chiar tu mi-ai spus să îl duc pe Evir la apartament şi să-l învăţ cum să folosească aparatul de fotografiat. Dacă nu plecam atunci şi nu vedeam maşina din faţa clădirii, armata ar fi stat să supravegheze clădirea şi să ne aştepte.

în această privinţă, arabul avea dreptate şi Dea-con ştia, mai ales că arabul îşi riscase viaţa pentru recuperarea radioului. Scotea însă fum pe nări pentru că îi fusese descoperită ascunzătoarea.

- Aparatul de fotografiat a rămas la ei şi au văzut radioul, nu? Acum ştiu că un agent german operează în oraş şi probabil că le-ai şi omorât măcar un om. E un dezastru nenorocit. Ai face bine să te dai la fund pentru câteva zile. Poliţia şi armata cu siguranţă te vor căuta.

- Să mă caute, spuse Hassan sfidător, că oricum nu mă vor găsi. Nu într-un oraş aglomerat ca şi Cairo-ul. Tot ce au văzut este un egiptean cu barbă şi cu o galabiya pe el. Şi nu au de unde şti că Evir a pătruns în reşedinţă, nu au nici o dovadă. El a făcut doar fotografii.

Deacon se gândea că în spusele arabului sunt şi urme de adevăr, dar asta nu-l încălzea cu nimic.

-Am dat de belea şi nu-mi prea convine. Aliaţii nu sunt proşti, vor şti că ceva se întâmplă. Pe ofiţerul pe care l-ai tăiat îl chema Weaver, nu?

Hassan îşi duse mâna la maxilar.

- American. Şi data viitoare când îl văd, îl omor.

- Nu va mai fi nici o dată viitoare, dacă eşti cât de cât conştient. Ţine-te departe de acest Weaver şi de cei de teapa lui, că dacă nu, îţi vei pierde mai mult decât câţiva dinţi. Ce ai făcut cu motocicleta?

- Am lăsat-o la vilă.

- Va trebui să-i găseşti o ascunzătoare mai sigură. Nu acolo. Nu vreau să rişti să fii văzut. Deacon se gândi un moment. Cel mai bine ar fi să o duci la Ezbekiya, la hotelul Imperial. Acolo ar trebui să fii protejat. Te voi suna în momentul în care îmi vei fi necesar.

- Necesar pentru ce?

- Avem de trimis la Berlin un răspuns în această seară. După pachetul pe care l-am trimis, cred că vor pune ceva la cale. Deacon deschise sertarul de la birou şi scoase un teanc de notiţe pe care i le în-mână. la-le şi ai grijă să nu fii recunoscut. Rade-ţi barba. Tunde-te şi cumpără-ţi un costum. Şi, de a-cum înainte, fii prudent, ai înţeles? Stai la hotel până te chem. Doar pentru că te

crezi invincibil nu înseamnă că trebuie să ne pui în pericol pe amândoi.
Hassan luă banii supărat şi plecă fără să mai spună un cuvânt. Deacon se îndreptă spre oglinda de lângă fereastră şi suspină disperat. Arabul lucrase pentru germani la Tripoli, până în urmă cu nouă luni, când cei din Berlin au sugerat că le-ar putea fi de ajutor. Când Rommel era pe cale să cucerească Alexandria, Deacon se trezi cu o grămadă de lucruri pe cap şi, fără îndoială, avea nevoie de ajutor. Hassan avea multe calităţi, dar din punctul lui de vedere era cam încrezut şi ultimul lucru de care avea nevoie într-o astfel de situaţie erau aroganţa şi superficialitatea, altfel amândoi ar fi ajuns la spânzurătoare. Deacon se privi în oglindă, aprobând însprе imaginea lui înainte de a pleca să se îmbrace.
182

_ Ce mizerie trebuie să înduri, Harvey! Asta te va duce la moarte.
Harvey Deacon se născuse drept Harvald Frede-rick Mandle, în luna decembrie a anului 1894, la Hamburg. Tatăl său, Klaus, emigrase împreună cu unicul său fiu spre Transvaal, cu speranţa de a începe o viaţă nouă în Africa de Sud, după moartea fulgerătoare a soţiei lui din cauza epidemiei de gripă, care devastase Gennania cu un an înainte.
Dar un armistiţiu neplăcut exista deja între englezi, germani şi boerii aşezaţi în Germania şi nimeni nu a fost surprins când şi în Africa de Sud a început cu adevărat războiul în 1899. Când forţele boerilor au fost aproape decimate de infanteria engleză la Bloemfontein un an mai târziu, a început un amar război de guerilă, cu raiduri ale trupelor de comando care atacau bazele englezilor, o campanie care a avut ca rezultat represalii sângeroase. Familiile boere au fost atacate, fermele arse până-n temelii, iar animalele confiscate. Klaus Mandle şi fiul său de şase ani au fost trimişi într-un lagăr, alături de alte mii de familii. În acele lagăre, condiţiile erau foarte aspre, boli-'e Şi malnutriţia de necontrolat – toate astea din Pr|cina administraţiei defectuoase şi a lipsei de igienă, care au dus la moartea a peste douăzeci de mii de bărbaţi, femei şi copii. Când tatăl său s-a îmbolnăvit de TBC şi a murit opt luni mai târziu,
183

tânărul Harvald Mandle a încetat să mai mănânce şi s-a retras în sine, până când, într-un final, a intervenit doctorul lagărului, care a găsit un cuplu de englezi de vârsta a doua dornic să-I înfieze.
Frank Deacon emigrase împreună cu soţia Iui din Birmingham la Johannesburg, unde administra o fabrică de îmbrăcăminte. Deşi încântat de ideea asigurării unui cămin confortabil pentru băiat, nu peste multă vreme s-a dovedit a fi un dezastru. Noul lor fiu era plin de toane şi rebel peste limite, cu un comportament agresiv şi incapabil să se ataşeze de noii săi părinţi.
în acelaşi an, Frank Deacon a acceptat să preia funcţia de administrator al unei fabrici de bumbac din Cairo, primind un salariu generos şi opţiunea cumpărării unei vile pe malul Nilului, cu o sumă nominală după primul an de contract.
- I-ar prinde bine puştiului, Vera! i-a spus Deacon soţiei, compătimindu-l încă pe băiat. O să-l schimbe şi o să-l ajute să treacă peste trauma care îl chinuie.
în cinci ani, reuşi să aducă mari beneficii fabricii din Cairo. Ajunsese într-o funcţie de conducere, care i-a adus bani mulţi, dar nimic din toate astea nu au schimbat comportamentul fiului adoptat. Harvey Deacon vedea în Egipt aceeaşi aroganţă pe care o întâlnise şi în Africa de Sud şi faţă de noile cunoştinţe şi prieteni ai părinţilor nutrea sentimente de dispreţ, majoritatea dintre ei fiind expatriaţi englezi de clasă mijlocie. Deacon observă încetul cu încetul că fiul

său detesta tot ce era englez, cu o ură ce nu putea fi eliminată, cu o intensitate care trecea de limitele rezonabilului.
184

Când cei doi au sfârşit targic într-un accident cu automobilul în timp ce se întorceau acasă de la un bal de Anul Nou ţinut la hotelul Mena, Harvey peacon avea douăzeci şi şase de ani şi nu vărsă nici o lacrimă. Moşteni prin testament două mii de lire şi vila de pe Nil, iar primul lucru care îi trecu prin minte a fost să se apuce de afaceri.

Sultan Club era un local de noapte jigărit, care a-parţinea fiului unui italian bogat, importator de vinuri din Alexandria, care investise în acest club doar fiindcă era o modalitate de a agăţa femei. Era aproape de faliment când Deacon devenise partener egal, iar afacerea a început să prospere de îndată ce Deacon a angajat vreo zece animatoare franţuzoaice şi americane, plus o trupă de jaz, care i-au crescut reputaţia cât ai zice peşte.
Se simţea în apele lui în rolul de playboy pe care începuse să îl cultive, întreţinându-se cu o largă varietate de femei. Orice legătură cu ţara sa de origine era acum inexistentă, dar prin 1936, naziştii erau deja la putere şi nu mică i-a fost surprinderea lui Deacon când într-o după-amiază primi un telefon din partea unei femei, care se prezentă ca fiind Christina Eckart. Susţinea că-i este verişoară, că se af a în Egipt cu o delegaţie germană şi că lucrează Ca adjunct al ministrului. Putea să-l invite la cină?
Ultima dată când o văzuse pe Christina era o fe-t'ţă urâţică de vreo patru ani, stând pe docurile din
185

Hamburg, împreună cu o grămadă de rude, pljctj, sită, în timp ce-i facea cu mâna în semn de adio, a-tunci când plecase împreună cu tatăl său spre Cape Town. A hotărât să se întâlnească numai împins de curioziate.
Când o întâlni acum pe Christina Eckart rămase ca trăznit. Anii o transformaseră într-o femeie superbă. Zveltă, cu păr blond şi cu picioare lungi, se dovedi a fi şi inteligentă şi o companie excelentă. Era surprinzător necăsătorită şi, după ce toată seara au stat la povesti şi au băut şampanie, ea i-a sugerat să iasă afară pentru o gură de aer curat.
- Aşadar, şefii tăi nazişti par să facă ceva de folos, remarcă Deacon în timp ce se plimbau pe malul Nilului. Din câte aud, în Germania, atmosfera e senzaţională.
Era o conversaţie doar de dragul de a vorbi ceva, fiindcă adevărul era de fapt că, pentru el, Christina Eckart era o sursă inepuizabilă de distracţie, iar ea ştia că el era deja îndrăgostit până peste urechi. Toată noaptea simţise o atracţie sexuală puternică, iar dacă nu i-ar fi fost verişoară, cu siguranţă că mergeau mult mai departe.
- Şi lucrurile merg din ce în ce mai bine, spuse Christina zâmbind. Fiihrer-ul are planuri măreţe.
- Altceva mă surprinde. Eşti o femeie inteligentă, seducătoare, dar nu eşti căsătorită. De ce? Christina zâmbi.
- Cred că eu sunt un fel de amantă cu acte în regulă.
- Amanta cui?

- A partidului nazist.
186

Şi asta mă surprinde. De ce şi-ar lua ministrul secretara cu el într-o astfel de călătorie? Doar în cazul în care se culcă cu ea?
Râse din nou.
_ Mici pe departe. Înclinaţiile şefului meu sunt de altă natură. Dar să spunem că sunt ceva mai mult decât o simplă secretară.
Răspunsul ei conţinea o umbră de mister şi, înainte ca Deacon să încerce să afle mai multe, Christina îşi îndreptă privirea spre barăcile militare dinspre Kasr-el-Nil, unde câţiva grenadieri mărşăluiau înţepaţi printre porţi.
- Uită-te la ei. Nu fac nici un pas în plus. Sunt soldaţi ai naibii de buni, englezii ăştia, trebuie să recunosc.
Deacon se scutură şi spuse cu dispreţ:
- Se poartă de parcă ei ar fi darul lui Dumnezeu pe pământ.
- încă îi mai urăşti pentru ce i-au făcut tatălui tău?
- Sunt nişte nenorociţi încrezuţi. Au fost mereu şi vor fi şi de acum încolo.
Christina se opri din mers, îi luă braţul şi spuse ca întâmplător:
- Ce ai spune dacă ai lucra pentru ţara ta, Har-vey? Cu siguranţă va izbucni războiul şi Germania nu-şi poate permite luxul de a pierde. Trebuie să plantăm seminţele succesului, să ne aşezăm oa- men,i în locurile potrivite pentru a fi gata când va fi cazul. Simpatizanţii din toate părţile globului pot fi extrem de folositori pentru cauza noastră. îl privi pe Deacon în ochi. Marea Britanie va fi inamicul nostru din nou, iar Egiptul este o colonie a engle-

zilor, aşa că nu va fi lăsat la o parte dacă izbucneşte conflictul.
Deacon simţi atingerea ei pe braţ şi îşi dori a-tunci să nu fi fost rude. începu să râdă.
- Deci, despre asta era vorba? Berlinul vrea să mă recruteze ca şi spion. Şi cine să o facă dacă nu cineva cunoscut mie. Dar de ce eu, pentru Dumnezeu? Ce aş putea face eu?
- Te-ai încadra perfect în ceea ce vrem noi. Un cetăţean englez, cu nici o legătură aparentă cu Germania, trecutul tău fiind bine ascuns în urma adopţiei. Un cetăţean în aparenţă loial Coroanei. Tu eşti candidatul ideal. Şi am sentimentul că vei putea fi şi de mare ajutor. Ei bine, ce spui?
Deacon o privi pe Christina Eckart, îmbătat de figura ei feminină şi deosebit de frumoasă, ştiind că ar face orice pentru ea, apoi îşi aminti de ultimele ziie ale tatălui său în lagăr, cu febră şi tuşind cu sânge.
- Ce vrei să fac?
Ochii ei erau şireţi.
- în primul rând, vreau să facem sex. Apoi vreau să vii cu mine la Berlin.

*

Trei luni mai târziu, Deacon îşi aranjă o vacanţă de zece săptămâni în Europa. A fost aşteptat la gara din Zürich, a primit un paşaport fals şi a fost dus peste graniţă, în Germania, spre Berlin.
La cartierul general SD Ausland, Serviciul Se-

creţ pentru care lucra Christina, a fost supus unei serii de interviuri riguroase timp de mai bine de trei zi-le. A fost recrutat ca şi agent şi imediat a început instrucţia, care a durat două luni. A învăţat cum să folosească un radio de transmisie-recepţie, cum să comunice prin coduri, cum să citească o hartă, să evite să fie supravegheat şi să adune cât mai multe informaţii. Şi, mai presus de toate, fusese pregătit pentru observare. Unde erau arsenalu-rile inamicilor, tancurile şi avantajele aeriene? Unde erau duse trupele? Artileria? Câtă şi unde

era poziţionată? Căi ferate? Ce linii erau active, pe unde mai aveau ascunzători? Era o treabă grea, dar se dovedi o experienţă incitantă şi, fiindcă se afla din nou printre oameni asemeni tatălui său, Harvey Deacon se simţea pentru prima dată în viaţa lui ca peştele în apă.
Sfârşiturile de săptămână le petrecea în patul Christinei, având parte de plăceri cum nu mai avuse până atunci, deşi experienţele din Cairo nu fuseseră puţine. Era prima dată când Harvey Deacon simţea ce însemna de fapt dragostea pasională. În ultimul lor weekend împreună, în timp ce făceau dragoste, ea îi şopti în întuneric:
- Să înfaptuieşti lucruri măreţe pentru Führer, cat timp eşti în Egipt, Harvey. Şi, cine ştie, poate candva, noi doi vom fi împreună. Deacon se întoarse la Zürich şi petrecu zece zile vizitând Euro- Pa> ca să nu dea de bănuit, apoi se reîntoarse în Egipt.
Ea instrucţiunile primite de la SD şi cu bani pri-ITI|ţi printr-o bancă elveţiană, cumpără pe loc toate aC'iunile localului Sultan Club, extinzându-şi afa-
189

cerile cu o licenţă în jocuri. Când războiul izbucni până la urmă, clubul era locul unde circulau cele mai fierbinţi bârfe, zvonuri şi informaţii, aşa cum şefii lui preziseră. O dată ce trupele britanice soseau cu miile de soldaţi pentru înfruntarea cu Rom-mel, barurile, cluburile de noapte şi bordelurile erau locurile destinate recreaţiei. Băutura şi femeile îi faceau pe bărbaţi să vorbească, iar Deacon îşi ţinea ochii deschişi şi urechile ciulite. Curând, avea mai multe informaţii decât putea transmite, cu contacte şi informatori în toate straturile sociale, de la subalterni în armată până la oficialităţi din Palatul Regal. Când nu transmitea informaţiile prin radio, le dădea unui funcţionar de la Ambasada Spaniei, care folosea căile diplomatice pentru trimiterea documentelor prin Madrid înspre Berlin.
*

Era trecut de ora unsprezece, când Deacon se îndrepta, la volanul maşinii sale Packard de culoare neagră, înspre piramidele Giza. În loc să o ia pe drumul din vest spre piramide, el o porni spre sud, de-a lungul malurilor Nilului, şi zece minute mai târziu ajunse la vilă.
Maison Fleuve era o clădire mare şi văruită în alb, cu obloanele trase. Avea două etaje cu patru dormitoare şi cu o grădină mică înconjurată de pereţi îmbrăcaţi în plante cătărătoare. În zonă era singura vilă, cu un râu curgând prin faţă, şi fusese construită de unul dintre generalii de campanie ai lui
190

Napoleon, care îşi aducea aici amantele. Reconstruită de câteva ori înainte să intre în posesia părinţilor adoptivi ai lui Deacon, abia fusese folosită, pentru că el prefera iahtul plutitor. De altfel, aceste vile erau doar refugii pentru weekend ale bogătaşilor oraşului, libere în timpul săptămânii, aşa că pe proprietate nu exista nici măcar un telefon.
Opri maşina la umbra copacilor din grădina din faţă şi coborî. Era o noapte cu lună plină şi putea discerne silueta marii piramide a lui Cheops la zece mile depărtare.
Descuie uşa şi intră în holul întunecat. Vila nu avea curent electric, dar câteva lămpi cu ulei de palmier aşteptau pe o masă să fie aprinse. Se chinui să aprindă una cu un chibrit. În spatele lui încuie uşa principală şi introduse o bucată de metal la încuietoare, ca o măsură de prevedere şi pentru o mai bună protecţie. Nimeni nu putea intra acum cu uşurinţă prin poarta principală.
Se îndreptă spre o altă uşă care îl scotea din hol, o descuie şi pe aceasta şi

dădu peste nişte scări. La baza scărilor fusese odinioară o pivniţă de vinuri, iar praful şi pânzele de păianjeni acopereau acum zeci de sticle de vin care fuseseră depozitate acolo. Dar generalul găsise o altă folosinţă pentru pivniţă: 0 ieşire secretă. La capătul pivniţei era un tunel scurt, care ducea spre o uşă de metal, ruginită la balamale.
Deacon deştepeni uşa şi o deschise, iar aerul curat pătrunse imediat înăuntru. în faţa uşii crescuseră trestii înalte, care ascundeau şi cărăruia de pietre Ce ducea înspre râu. La mal era o barcă mică cu vâs>e, îmbunătăţită cu un motor şi acoperită cu o
191

prelată. Se întoarse înapoi la baza scărilor, unde nu erau alte piese de mobilier decât un scaun şi un dulap. Deschise dulapul şi scoase radiolul de transmisie ascuns, ignorând pistolul Luger cu gloanţe de nouă milimetri, apoi scoase cablul afară şi îl co-nectă la baterie, îl pomi şi se aşeză în scaun. Luminiţa verde se aprinse pe consolă, dar mai avea de aşteptat încă zece minute până la începerea transmisiei.
îşi aduse aminte ce se întâmplase în apartamentul lui Hassan. Uciderea lui Evir, marele hoţ, fusese o afacere murdară, dar omul putea să vorbească şi ar fi pus în pericol totul. Chiar dacă a supravieţuit timp de patru ani fără să fie bănuit, Deacon ştia că Aliaţii nu erau proşti deloc. Din acest moment, vor căuta peste tot, un motiv în plus să fie de două ori mai prudent.
Mai ales acum, că cei din Berlin aveau dovada faptului că Roosevelt şi Churchill vor vizita Cairo-ul. Cu războiul în plină desfăşurare în Germania, avea sentimentul că informaţia va provoca un fel de răspuns – de ce altceva cei din Berlin doreau confirmare urgentă, dacă nu cumva Schellenberg avea ceva de gând?
în urma raportului de seara trecută, îşi dădu seama că Berlinul era conştient de problema seifului descoperit şi aştepta răspuns. Când radioul se încălzise, îi dădu drumul. O staţie intermediară din Roma trimise mesajul său la cartierul general SD şi, o dată ce informaţia ajunse la ei, îşi pregăti instrumentul de scris. Semnalul era mai lung ca de obicei şi, când auzi literele AR, ştiu că e aproape gata. Apoi, „Mult noroc!" şi în final K, ca să termi-
192

ne Răspunse cu un şir lung de R-uri pentru Recepţionat! Apoi începu decodarea mesajului.
Când termină, nu-şi mai desprindea ochii de pe hârtie. Era mult prea mult pentru el. Copleşit de informaţie, gura i se usca. îşi simţi stomacul prefa-cându-se în apă, iar pe spate simţea transpiraţii reci. Nu-i venea să creadă ce citea şi fluieră cu zgomot.
- Să fiu al naibii! spuse Deacon încântat. Se pare că ne apucăm de lucruri serioase!

în acelaşi moment, Hassan se plimba pe străzile aglomerate din Ezbekiya, un cartier haotic cu pensiuni şi restaurante unsuroase, plin de arabi şi de refugiaţi europeni.
Hotelul Imperial arăta ca o ruină, aşezat în mijlocul unui şir de hoteluri la fel de ieftine şi de dărâmate, cu ferestre care abia se mai ţineau şi cu pereţii crăpaţi. Mai stătuse acolo şi înainte, când se întoarse prima dată la Cairo, după ce trecuse liniile Aliaţilor. De data asta, aştepta cu grijă pe o alee a-proape toată seara, ca să se asigure că hotelul nu em supravegheat. Când i se păru că poate intra fa-ra probleme, urcă la recepţie.

Un bărbat bine clădit şi obez, care umbla de par-Ca avea picioare de aur, se îndreptă spre colţul tejghelei, înfruptându-se dintr-un pumn de curmale. Urta pe cap un fes şi un costum ros, ars de scru-IT|ul de ţigară, cu pantalonii scurţi şi cu obrajii £r°?i pufăind. Abia îşi privi clientul.
193

- Nu mai avem locuri libere.
- VereTarik!

Omul păli când îl recunoscu pe Hassan şi, cu un gest rapid, îl invită la el în birou. Se uită îngrozit la faţa umflată.
- Ce ţi s-a întâmplat?
- Armata mă caută. Am nevoie de o ascunzătoare sigură.
- Dar ce ai făcut?
- S-ar putea să fi omorât un soldat englez.

Tarik zâmbi.
- Am camera pe care ai mai folosit-o. Acolo vei fi în siguranţă.
- Ai toată gratitudinea mea, Tarik.

Făcu un gest prin care îi spunea că nu-i nevoie.
Camera era la etajul al doilea, mică şi goală, cu un pat de o persoană, cearşafuri uzate, o oglină spartă agăţată pe perete deasupra unui bazin cu apă ciobit. Arăta ca o cămară mai mare. Tarik abia mai putea respira după ce urcă scările şi deschise uşa cu o cheie specială, pe care o ţinea în buzunar. Arătă spre o sonerie electrică mică deasupra uşii, care abia dacă se mai vedea sub vopseaua peretelui şi a fumului impregnat după ani întregi de ţigări aprinse.
- Mai ţii minte semnalul?

Hassan încuviinţă. Tarik îi spusese despre butonul de alarmă de sub biroul lui: o dată pentru a- ten(ie, de două ori pentru fugă.
- Orice ai nevoie, îţi stau la dispoziţie, şuiera Tarik.
- Mâine va trebui să mă bărbiereşti şi să mă tunzi. îţi voi da şi nişte bani pentru un costum de la un magazin de mâna a doua.

194

_ E înţelept să te deghizezi, răspunse simplu Tarik. Ţine minte, camera e foarte sigură. Nici nu e scrisă în registru, iar personalul nici nu are cheie; în ceea ce-i priveşte, nici nu există. Ca să ieşi şi să intri discret foloseşte scara de incendiu de la capătul holului. Nimeni nu te va vedea dacă vei fi prudent. Noapte bună, vere!

Se îmbrăţişară, Tarik atingând cu grijă maxilarul rănit, apoi îl lăsă singur. Hassan se dezbrăcă pe întuneric şi îşi luă faţa în palme, iar cu limba verifică găurile din gingie. Mintea îi fierbea de dorinţa răzbunării.

Un lucru era sigur. Orice ar spune Deacon, ofiţerul de la Serviciul American de Informaţii va plăti scump.
195

Capitolul 14

Cairo
16 Noiembrie

Weaver aruncă pe birou un teanc de hârţoage cu mare zgomot, îşi scoase haina, îşi suflecă mânecile şi se apucă de lucru.

Dosarele erau ale simpatizanţilor Axei, cel puţin cu cei despre care germanii aflaseră deja. După ce trupele africane fuseseră înfrânte, toţi agenţii cunoscuţi din Egipt au fost puşi la treabă, dar adevărul era că nu era deloc surpinzător că oamenii V -Vertrauensmänner, termenul german pentru agenţi -

operaseră în toată ţara. Egiptenii erau demult prog-ermani şi grupuri de agenţi nazişti fuseseră puşi pe poziţii cu cinci ani înainte de începerea războiului, transmiţând fluxuri constante de informaţii, cele mai multe de o importanţă semnificativă.

Weaver citea dosarele persoanelor notorii. În 1942, Abwehr-ul plasase un spion pe coasta Libiei. Numele lui era lohn Eppler şi se născuse în Alexandria, dintr-un tată german şi o mamă egipteana. Avea la el un aparat de radio şi o valiză plină de bani falşi. Trecuse deşertul într-o călătorie de peste 1.700 de mile, cu ajutorul unui ungur pe nume con
196

tele Almaszy, ajungând într-un final şi la Cairo. Deehizat într-un tânăr arab plin de bani, Eppler închine un iaht de lux de pe Nil, trăind pe picior mare cu numeroase femei de la care obţinea informa-tii strict secrete de la ofiţerii aliaţi. Mesajele erau trimise cu o carte codificată după originalul lui Daphne Du Maurier, Rebecca, prin agenţii săi către posturile lui Rommel, până când gennanii s-au prins după ce au identificat bancnotele falsificate care i-au dus direct la el.

Simpatizanţii erau mai comuni decât agenţii reali. Aceştia erau oameni suspectaţi de suport pro- gennan. Aparţineau tuturor claselor sociale: de la barmani, ospătare, portari de hotel şi dansatoare din buric la diplomaţi minori, afacerişti neutri, ofiţeri în annata egipteană şi chiar membri seniori ai guvernului egiptean. Unii erau naţionalişti – aparţinând Frăţiei Musulmane, patrioţi sau extremişti, gata să elimine orice englez care ar intra în ţară, în timp ce alţii o făceau doar din plăcerea banilor. Mai mulţi simpatizanţi erau cunoscuţi ca trăind printre cei o sută de mii de oameni din comunitatea străină din Cairo, unii dintre ei refugiaţi de război sau pur şi simplu plasaţi de nazişti acolo unde era nevoie de ei.

În timpul „loviturii" din primăvara-vara anului '942, când englezii se temeau că vor fi înfrânţi, au Organizat un fel de raid în care îi interogau pe toţi cei care erau suspectaţi de legături cu Axa. Dar mu'ţi le-au scăpat din plasă, din lipsa dovezilor concludente sau pur şi simplu au dispărut înainte Sa fie arestaţi, şi ale acestora erau dosarele pe care Aeaver le studia unul câte unul. Primise instrucţi-
197

uni din partea generalului Clayton să-l prindă pe spionul arab. Dar ce fel de om era acesta, cum se ascundea acum şi care era modus operandi-u\ lui? Totuşi, era hotărât să-l prindă pe cel care încercase să-l omoare şi, după patru ore, nu reuşise să vadă toate dosarele, dar adunase vreo cinci suspecţi simpatizanţi ai naziştilor – cinci egipteni şi un om de afaceri turc – ale căror descrieri fizice semănau cu arabul.

Auzi o bătaie în uşă şi Helen Kane intră, aducând un ibric plin cu cafea.

- M-am gândit că asta o să vă ajute.
- Mersi. Nu ai terminat încă pe ziua de azi?
- Tocmai mă pregăteam să plec. Vă simţiţi mai bine?

Weaver ignorase sfaturile doctorului care îi recomandau odihnă, şi acum plătea pentru asta; gâtul îi lua foc.

- Nu prea bine.

Helen ezită şi spuse:

- Dacă vă ajută cu ceva, aş putea să vă pregătesc cina după ce terminaţi aici...Zâmbi. Am uitat, trebuie să vă limitaţi la lichide. Totuşi, sunt convinsă că

pot să pregătesc ceva. Chiar şi ceva de băut, dacă se poate...
- E drăguţ din partea ta, Helen. Eşti sigură că nu-i prea mare deranjul?
- Dacă era, nu v-aş fi întrebat. Am să vă dau adresa apartamentului meu.
În timp ce termină de scris adresa şi i-o dădea, uşa se deschise şi Sanson intră cu un dosar sub braţ. Observă bucata de hârtie din mâna lui Weaver şi roşi discret.
198

__încă nu ai plecat, Helen ?
_Tocmai plecam.
*
Când Helen Kane plecă, Sanson spuse tăios:
- Ei, ai avut ceva succes, Weaver?
- Uită-te peste dosarele astea.
Sanson îşi scoase dosarul de sub braţ şi se aşeză pe un scaun să studieze dosarele date de Weaver.
- Presupun că sunt probabil inofensivi. Cei mai mulţi simpatizanţi arabi sunt inutili Berlinului, mai mult vorbesc decât acţionează. Totuşi, îi vom aduce aici să le vedem feţele.
Weaver îi interogase deja pe cei care fuseseră de gardă la reşedinţă. în rapoarte nu semnalaseră nimic deosebit, dar ofiţerul de serviciu a recunoscut că miercuri seara, cam pe la ora nouă, i s-a părut că aude un zgomot ca o uşă trântită într-una din camerele de la parter. Cercetase personal întrega clădire şi constată că nu lipsea nimic. Era ceva, dar de fapt nimic. Weaver se gândi:
-Ce se aude cu cercetările hotelurilor şi ale pensiunilor?
- Căutăm în continuare, dar mai durează cel pu-ĩ'n o zi sau două până să le terminăm. Până acum, nu am găsit nimic. Iar în ceea ce-l priveşte pe administratorul clădirii, din spusele soţiei, acesta e în Alexandria cu afaceri. Se întoarce doar peste câte-
Va zile, dar noi, între timp, încercăm să-l localizăm.
Sanson luă dosarul pe care îl adusese sub braţ şi
199

Weaver observă că pe copertă sta scris: Strict secret. Totuşi, aş vrea să vezi ceva.
- Ce-i asta?

- Este înregistrarea unor transmisii interceptate pe parcursul anului trecut.
Weaver ştia că mesajele erau interceptate de englezi şi de americani dintr-o bază aflată pe o fostă colonie italiană, de unde scanau mesajele noaptea, când acestea erau transmise în marea lor parte. înregistrau totul pe bandă, iar mesajele care veneau din Africa de Sud şi nu aparţineau vreunui serviciu militar erau considerate ca fiind ale spionilor care le trasmiteau la Londra sau Washington pentru prelucrare.
Sanson deschise dosarul şi îi arătă lui Weaver o înregistrare radio despre trupele de întărire care se îndreptau spre Cairo.
- Mesajul e de acum un an, transmis de un agent cu nume de cod Besheeba. Băieţii mei au dat peste el.
- Şi de ce-i aşa de interesant?
- Dincolo de faptul că încă nu l-am prins, vei vedea o coincidenţă remarcabilă într-unul din semnale. Dar uită-te la acestea întâi. îi arătă lui Weaver alte două mesaje înregistrate înainte cu şase luni. De această dată,

ofereau detalii despre moralul trupelor engleze şi americane care staţionau în oraş şl sosirea înlocuitorilor din Noua Zeelandă în Ma-adi, o suburbie a oraşului Cairo.

“ E adevărat ceva din toate astea?

- Informaţia este fără greşală. Nu e doar un colecţionar de bârfe, ci un profesionist de nota zece.

Citeşte-i mesajele. Succinte, dar detaliate. A tran-

smis mesaje de peste douăzeci de ori în ultimele optsprezece luni, dar de obicei nu se lungeşte prea mult, ceea ce ne pune nouă probleme în localizarea lui.

- Noi ştim ceva despre el?

- Furnizează informaţii excelente, probabil locuieşte în Cairo şi intră în contact cu personalul militar, şi se semnează Besheeba. Dar, în afară de acestea, nu ştim absolut nimic.

- Şi ce-i cu acea coincidenţă de care vorbeai mai devreme?

Sanson îşi frecă maxilarul plin de cicatrici.

- Acum chiar că devine interesant. Ii înmână lui Weaver un alt mesaj. A fost interceptat joia trecută, chiar după miezul nopţii.

De această dată, mesajul era mai lung şi doar o serie de cifre şi litere aparent fără sens. Weaver îl privi pe Sanson.

- Nu înţeleg. Nu a fost decodat.

- Imediat după ce Eppler a fost capturat, germanii şi-au întărit operaţiunile şi codul lui Besheeba s-a schimbat. Probabil că a transmis pe un canal care nu poate fi descifrat. Şi oricum, nu are rost. Besheeba nu transmite atât de des, iar când totuşi o face, informaţia este importantă. Credem că Evir a fost ucis cândva în seara zilei de miercuri, săptămâna trecută. Nu mult după crimă, a fost interceptată această transmisiune. Nu spun chiar acum că aceste două evenimente ar fi legate, deşi e o coincidenţă interesantă, nu crezi?

- Dar tu crezi că Besheeba e cel care a transmis mesajul?

- Sunt în stare să pun pariu.

- De ce?

Nu numai că a folosit una din frecvenţele lui obişnuite, dar fiecare dintre cei care transmit astfel de mesaje are şi el un fel de semnătură proprie. E un stil individual – un fel distinct de operare cu codul morse. Mai repede sau mai încet, mai puternic sau mai moderat, există întotdeauna un anume ritm care scoate în evidenţă persoana care face transmisia. Şi e suficient pentru cei care intercepteazâ transmisia să poată recunoaşte emiţătorul fără nici un fel de probleme. Iar cel care a interceptat mesajul joia trecută este un tip cu experienţă, care l-a prins pe Besheeba transmiţând de mai multe ori.

Crezi că Besheeba ar putea fi amicul nostru arab?

Dumnezeu ştie, dar presupun că există şi a-ceastă posibilitate. După cum spuneam, e un profesionist şi nici nu cred că au mai rămas în Cairo prea mulţi spioni nazişti care să fie atât de bine pregătiţi. Sanson îşi ridică privirea. Afară era deja întuneric, trecut de ora nouă. Puse mesajele la loc în dosar şi se ridică.

O.K. Ajunge pentru azi. Hai să ne vedem din nou mâine dimineaţă la ora şase. Poţi să continui

cu dosarele.

- Tu ce vei face?

Am un morman de rapoarte pe care le-am capturat când Jerry a evacuat

Tunisia. Sunt într-un depozit din cartierul Ezbekieh. N-am reuşit încă să le sortez pe toate, mai ales că nu am avut nevoie urgentă de ele de când Rommel a primit ce-a meritat. Cunosc germana rezonabil, dar am aranjat să vină
202

câţiva traducători să mă ajute să le cercetez mâine la prima oră.
- în ce scop?
- Sunt curios să văd dacă nu găsim ceva informaţii despre Besheeba.
- Crezi că este posibil?
Sanson scuturã din umeri.
- Deocamdată nu am o idee mai bună. Este posibil ca oamenii lui Rommel să fi ştiut de el şi îi interceptau mesajele. Ar fi o posibilitate. Pe vremea aceea, germanii erau în alertă şi aveau mare nevoie de informaţii cât mai urgent — dacă ar fi trecut aceste informaţii prin Berlin, ar fi pierdut timp valoros.
După ce termin aici mâine şi dacă nu te deranjează compania mea, aş putea să te însoţesc?
Sanson îşi ridică privirea.
- Umbli după vreo medalie, Weaver?
Weaver se întinse să-şi ia haina.
- Nu, umblu după un spion german periculos.

Apartamentul lui Helen Kane se afla pe strada Ibrahim Pasha. Weaver făcu un duş rapid şi se schimbă la vilă şi, deşi gâtul îi făcea încă probleme, încerca să nu mai ia pilule de morfină numai în momentul în care durerea devenea insupoitabilă. Fluieră după un taxi şi merse până dincolo de grădinile din Ezbekieh, unde se hotărî că are nevoie de puţin aer şi că va merge restul drumului pe jos.
203

Mergea încet, trecând prin Birka, un cartier celebru al felinarelor roşii. Era aglomerat, dominat de un zgomot asurzitor, dar pe străzi patrula poliţia militară. Zona era înconjurată cu o bandă albă şi marcată cu X-uri negre, ceea ce însemna că nimeni nu poate pătrunde, dar asta nu conta pentru poliţişti. Fete tinere şi femei mai în vârstă se aplecau peste balcoane, răcorindu-se cu evantaie de hârtie. Majoritatea erau egiptence, unele erau negrese nu-biene sau de prin Sudan şi toate zâmbeau oferin-du-şi trupurile bărbaţilor care treceau, în timp ce peştii lor arabi îşi lăudau marfa:
- Hei, prietene, îţi place fata asta? E drăguţă, e curată... La un preţ special.
Weaver îi respinse cu un gest. Uneori, mai trecea prin Birka pentru puţină „alinare", ca majoritatea ofiţerilor, de altfel, burlaci sau căsătoriţi, dar experienţa îl lăsa de fiecare dată cu sufletul gol. Adevărul era că, deşi îi era greu să recunoască, deşi trecuseră mai bine de patru ani, nu reuşise să o uite definitiv pe Rachel Stern. Atunci fusese unicul moment în care îşi dorise cu adevărat pe cineva, când fusese îndrăgostit până peste urechi, şi tot ceea ce a urmat după aceea a fost fără nici o valoare. încercă să-şi pună amintirile deoparte, gândin-du-se că abia aştepta să o vadă pe Helen Kane.
Pe străzi, nu era nimic nou, ofiţerii şi soldaţii având mereu câte un obstacol de trecut. Peşti, vânzători insistenţi, cerşetori, femei plângând cu copii în braţe, murdari de praf şi plini de păduchi. Băie-tanii umblau să cureţe pantofii celor care arătau că ar avea mai mulţi bani de dat şi atunci lui Weaver
204

îi veni o idee: Care erau şansele să găsească un a-gent inamic într-o astfel de

îmbulzeală?
Cinci minute mai târziu, ajunse la apartamentul lui Helen Kane. Se dovedi a fi un loc curat, cu două dormitoare şi o bucătărie mică, în care aşteptau câteva pahare şi două sticle de băutură. Când intră, Helen Kane era încă în uniformă.
- Jenny, colega mea de apartament, e plecată la Alexandria pentru o săptămână. îi explică despre Jenny care era dactilografa la Cartierul General al armatei americane. A întâlnit un ofiţer de care s-a îndrăgostit până peste cap. Te rog, serveşte-te cu ceva de băut. Fac repede un duş şi mă schimb.
Când Helen părăsi camera, Weaver îşi turnă puţin scotch. Durerea de la gât începuse să îl deranjeze şi înghiţi două pilule de morfină. Se uită înjur. Pe rafturi erau o grămadă de cărţi, multe despre E-gipt, dar erau şi câteva romane. Observă o fotografie a unui bărbat atrăgător în uniformă, în cameră era foarte cald, iar când Helen Kane reveni, deschise o fereastră. Ea purta o fustă de culoare albastră şi o cămaşă albă, iar părul era lăsat pe spate. Era pentru prima dată când Weaver o vedea fără uniformă – nici măcar la petrecerea de la Shepheard's nu renunţase la costumul kaki – iar schimbarea era remarcabilă.
- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.
- Eşti schimbată, asta-i tot.
- Vrei să spui că nu mai arăt ca un ofiţer în cadrul Serviciului de Informaţii?
- Vroiam să spun că eşti... eşti foarte drăguţă.
Roşi.

- Mulţumesc. îşi turnă ceva de băut şi se aşeză lângă el. Crezi că-l vom găsi pe spionul arab?
- Trebuie să îl găsim, nici nu putem şti ce pune la cale. Are un aparat radio cu care ar putea lua legătura cu Berlinul sau cu oricare alt post care îi poate prelua mesajele.
Weaver îşi scoase ochelarii şi privi fotografia de pe raft. înainte să poată întreba ceva, ea spuse:
- Peter era iubitul meu. Era în Creta când au invadat germanii, în urmă cu doi ani. De atunci, n-am mai auzit nimic despre el.
- îmi pare rău.
- Am trecut peste asta, dar mi-a trebuit multă vreme să reuşesc.
- Povesteşte-mi ceva despre tine.
Ea schiţă un zâmbet şi Weaver spuse:
- Ce-i aşa de amuzant?
- Tu. Să-mi pui o întrebare atât de intimă... E destul de greu să mă obişnuiesc cu formalitatea militară de la birou. Dar nu am mare lucru de spus. Tatăl meu a lucrat la Cairo la o firmă de avocatură, când a întâlnit-o pe mama. în copilărie am locuit aici, apoi ne-am mutat în Anglia.
- Tatăl tău unde este acum?
- A murit pe când aveam doisprezece ani.
- Şi mama?
- Locuieşte la Boston. S-a căsătorit până la urmă cu un avocat american simpatic. Zâmbi şi îi umplu din nou paharul. Acum e rândul tău. Cum ai ajuns în Egipt?
începu să-i povestească despre perioada din Sak-kara, despre Rachel Stern şi despre Jack Halder. Mai era un lucru pe care Weaver nu-l putea trece

cu vederea. Acea atracţie sexuală puternică pe care o simţise prima dată la

petrecerea de la Shepheard's. Linia sânilor era evidentă prin cămaşă şi picioarele ei goale şi zvelte îl excitau. Erau în vreme de război, moartea era o posibilitate reală şi oamenii căutau bucuria în orice, dar Weaver ştia că dacă mai rămâne are toate şansele să se facă de râs.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

-Nimic, minţi el. Cred că ar trebui să plec. Mulţumesc pentru trataţie. Când se ridică, simţi că a- meţeşte. Amestecul de morfină şi alcool s-au dovedit a fi o combinaţie nu tocmai reuşită, ce i s-a urcat la cap. Stătea în picioare şi se clătina.

- Ce-i cu tine?
- Sunt puţin ameţit, atât. O să iau un taxi.

Poate ar fi bine să te odihneşti puţin. Ai pierdut foarte mult sânge. Doar nu ai de gând să leşini pe bancheta din spate a taxiului. Şi nici taximetriş-tii nu sunt de mare încredere. Ezită. Patul lui Jenny e gol, dacă te hotărăşti să rămâi...

încercă să o privească, dar imaginea era neclară.

- Eşti...Eşti sigură?
- Da, sunt foarte sigură.

îl conduse într-un dormitor mare cu un pat cam strâmt. Camera mirosea a parfum, iar pe noptiera de lângă pat stătea o lumânare neaprinsă. Aprinse lumânarea, apoi îl ajută să-şi scoată haina. Alcoolul şi pilulele îşi mai faceau încă efectul, dar, din

cine ştie ce motiv, se aplecă să o sărute şi rămase foarte surprins când şi ea deschise gura cu nerăbdare. S-au sărutat multă vreme, apoi ea spuse:

- Cum te simţi?
- Dintr-o dată, mă simt mult mai bine.

Helen izbucni în râs şi atmosfera se încălzi. Weaver îi puse o mână pe obraz.

- Ştii ce se spune despre femeile egiptene?
- Nu. Spune-mi.
- Ele vorbesc cu ochii. Timp de secole, a fost unica modalitate prin care femeile ascunse în văluri puteau să-şi împărtăşească sentimentele unui bărbat, iar obiceiul se păstrează încă.

Ea zâmbi.

- Şi ochii mei ce spun?
- Multe lucruri. Weaver roşi. Unele care nu pot fi spuse. O mângâie tandru cu degetele. Am mai observat ceva. La petrecerea de la Shepheard's, Sanson nu-şi putea lua privirea de la tine. Noi doi nu prea ne înţelegem şi am impresia că el bănuieşte că între noi există ceva. Şi nu prea îi convine.
- Dar există ceva între noi doi?
- Cred că asta depinde de tine. îmi spui ce-i cu voi doi?

Am luat cina de câteva ori. Mi-a trimis flori şi mi se părea că s-a îndrăgostit de mine. Mi-a spus că îi amintesc de soţia lui. Ştii că a murit. Pe unul dintre submarinele care a fost scufundat în timp ce ducea înapoi în Marea Britanie soţiile ofiţerilor în timpul marii lovituri. Nu erau căsătoriţi de multă vreme. Cred că de asta îi şi urăşte atât de mult pe germani. Durerea imensă pe care a simţit-o la moartea ei l-a făcut să fie atât de rece şi de nemi-

los, şi să se cufunde în muncă. Uneori, mi se pare că acesta e războiul lui personal şi că încearcă să se răzbune pe germani pentru ceea ce i-au făcut. Cred că i-a fost greu să mă abordeze şi mie chiar mi-a plăcut...

-Dar?

îi puse un deget pe buze:

- Nu atât de mult cât te plac pe tine.

Se priviră în ochi şi se întinseră pe pat. încet, îşi deschise bluza, scoţându-şi la iveală sânii rotunzi şi apetisanţi. îşi scoase şi fusta pe care o aruncă pe podea şi Weaver îi mângâie pielea, picioarele fine şi şoldurile curbate. O trase înspre el, iar ea îşi încolăci braţele de gâtul lui şi începu să îl sărute, în timp ce el îşi cobora mâinile pe sâni, până între coapse.

Ea îi săruta pieptul, îi muşcă încet sfârcurile şi îl gâdilă cu limba, până ajunse la buric şi între picioare. Weaver ajunse la ea în gură şi simţea o plăcere care întrecea durerea de la gât şi, dintr-o dată, un val de extaz îi invadă trupul.

Helen se ridică, dând la o parte şuviţa de păr de pe faţă.

- Ei bine, am reuşit să te înnebunesc puţin?
- Mai mult decât atât.

Privirile li se întâlniră din nou.

- Pătrunde-mă, Harry.

El ezită un moment, apoi trecu peste ea şi o privi drept în ochi în timp ce o penetra, iar ea gemea de plăcere.

Capitolul 15

Berlin
16 noiembrie Ora 7

Era o dimineaţă friguroasă şi era încă întuneric când Mercedesul de serviciu opri în faţa comandamentului din Lichterfeld, la barăcile de instrucţie, în timp ce Halder coborî, îl zări pe Schellenberg ieşind dintr-un hol luminat, cu haina de piele pe umeri şi cu o servietă sub braţ.

- Ei, văd că ai ajuns, Jack. Ai dormit bine?
- Lasă vorbăria măruntă. Nu am nici un chef.
- Presupun că încă eşti nervos că nu ti-ai văzut fiul?
- Tu ce dracu' crezi?
- îmi pare rău, nu am ce să fac. Dar ai dreptate, să nu mai pierdem timpul aiurea. Am organizat o şedinţă pentru informare; Kleist şi Doring ne aşteaptă. Colonelul Skorzeny va veni mai târziu să te vadă.
- Unde-i Rachel?
- Doarme într-o baracă. I s-au dat nişte pilule să doarmă mai mult, ca să-şi mai recapete din puteri. O vei vedea diseară.

- Tot nu mi-ai spus care e cel de-al doilea motiv care o face atât de importantă pentru această misiune.
- Vei afla înainte să plecaţi. Urmează-mă.

Schellenberg îl conduse la o baracă înconjurată
de un gard de sârmă ghimpată, păzită de zece trupe SS cu mitraliere şi de câţiva câini alsacieni cu priviri înfometate. La intrare, era şi un semn: Strict pentru personalul autorizat. Schellenberg îşi scoase legitimaţia şi li se dădu drumul înăuntru. Din curte, se observa o clădire înaltă de un etaj şi construită din cărămidă roşie şi cu o lanternă mare la intrare. La poartă erau postate două gărzi cu doi câini alsacieni, care au luat poziţia de drepţi la vederea lui

Schellenberg, care veni să descuie poarta.
- Măsuri de securitate, spuse el şi îl invită pe Halder înăuntru, apoi încuie uşa în urma lor. Misiunea se va desfăşură în cea mai mare taină, aşa că trebuie să fim foarte prudenţi. Oricine intră aici fără permisiunea mea va fi împuşcat, dacă nu, îl termină câinii mai repede. Animalele astea pot omorî un om într-o secundă.
Clădirea era mare şi destul de simplă în interior, şi arăta ca o sală de clasă, cu o catedră de lemn şi trei scaune, o tablă şi o sobă cu lemne în mijloc. Doi bărbaţi stăteau în picioare lângă sobă şi se încălzeau, amândoi îmbrăcaţi în civil. Unul avea în jur de treizeci de ani şi evident militar, masiv şi fioros, cu o figură sălbatică şi cu nasul turtit. Arăta ca o brută, ochii negri scoţând la iveală natura sa primitivă. Cel de-al doilea bărbat avea vreo douăzeci şi cinci de ani, era mai slab, cu faţă lunguiaţă şi cu o gură mică şi fioroasă.

- îl ştii deja pe maiorul Kleist. Iar tânărul este Feldwebel Dornig. Faceţi cunoştinţă cu maiorul Halder.
Kleist întinse primul mâna.
- Ei, Halder, iată că ne întâlnim din nou. Data trecută erai într-o operaţiune la Sarajevo, îţi mai aduci aminte?
Halder îi ignoră mâna întinsă.
- îmi aduc aminte foarte bine. Şi nu pot să spun că-mi face plăcere să te văd. Nu după ce am văzut ce le-ai făcut prizonierilor.
Kleist se înroşi ofensat, iar ochii i se micşorară amenințător.
- Metodele aspre sunt uneori necesare, domnule maior. Tu ar trebui să ştii asta.
- Eu sunt soldat, nu măcelar, Kleist. Sau poate tu nu eşti în stare să faci distincţia. Şi nu cred că violând şi torturând femei este o modalitate onorabilă de a duce un război. Comportamentul tău face de ruşine uniforma germanilor. Dacă era după mine, erai împuşcat demult.
Kleist îşi ridică privirea şi rânji maliţios.
- Mă mir părerea ta, mai ales că am primit o grămadă de laude pentru operaţiunea respectivă. Dar, evident, domnul maior nu are stomac pentru astfel de treburi.
Halder ignoră provocarea. Doring rânjea şiret, amuzat de discuţia dintre cei doi, şi Halder imediat hotărî că nu-i place omul.
- îmi face plăcere să vă cunosc, domnule! spuse Doring.
- încântat, sunt convins.
Schellenberg suspină şi aruncă servieta pe masa.

- Perfect. Acum că este foarte clar că o să vă înţelegeţi ca şoarecele şi pisica, luaţi loc să putem începe.

*

Schellenberg deschise servieta, scoase câteva hărţi şi desfăcu una care detalia nordul Egiptului.
- Veţi primi imediat detaliile necesare, dar, pe scurt, structura misiunii sună cam aşa: veţi zbura în nordul Egiptului şi vă veţi întâlni cu unul dintre agenţii noştri locali pe o bază aeriană părăsită, iar el vă va ajuta să ajungeţi la Cairo, deghizaţi în arheologi. Acolo veţi întâlni alt agent local, care vă va caza într-un loc sigur. De acolo încolo – pe parcursul a nu mai mult de vreo două, trei zile – veţi face tot posibilul să aflaţi exact unde anume vor fi cazaţi Roosevelt şi Churchill. Noi credem că vor sta la hotelul Mena, dar ajungem acolo şi mai

târziu. O dată aflată locaţia, va trebui să vă faceţi un plan cu care să spargeţi paza şefilor Aliaţilor şi să vă apropiaţi de ei suficient cât să puteţi să-i ucideţi. O dată înfăptuit acest lucru – presupunând că toate obiectivele vor fi fost atinse – restul este foarte clar. Veţi transmite informaţiile la Berlin, iar colonelul Skorzeny cu paratrupele sale vă vor aştepta pe o bază aeriană în afara oraşului Cairo, pe care va trebui să o asiguraţi voi din timp. După ce Skorzeny va ateriza, îl veţi pune la curent cu toate evenimentele şi îl veţi transporta, împreună cu oame-nn Ini, la locaţia în care se vor afla Roosevelt şi
213

Churchill, şi îi veţi ajuta să treacă de gărzi. După aceea, Skorzeny va duce treaba la capăt şi rolul vostru ia sfârşit. Nu cred că mai este nevoie să vă spun cât de importantă este această misiune pentru supravieţuirea Germaniei. Este absolut vital să reuşiţi. Indiferent de obstacolele care ar putea să se ivească, obiectivele voastre rămân ferme: să ajungeţi la Cairo şi să faceţi ce trebuie. Nu veţi abandona misiunea sub nici o fonnă, numai dacă eu personal vă voi spune asta. Aţi înţeles?

- Cum vom ţine legătura? întrebă Halder.

Besheeba, agentul pe care îl veţi întâlni la Cairo, are un aparat de radio pentru transmisii. Semnalele sunt transmise la Berlin printr-un receptor via Pvoma. Dacă vremea o va permite, putem comunica la intervale de o oră, sau două cel mult. Mai aveţi o alternativă, un post din Atena – în caz că intervin ceva probleme. Schellenberg se aplecă peste una din hărţi. Aşadar, să detaliem. Italienii s-au predat, desigur, dar trupele noastre se află încă înjumătăţea de nord a Italiei, inclusiv la Roma, de unde în mai puţin de trei ore pot zbura pe coasta Africii de Nord. Peste patru zile veţi ajunge la Roma cu un avion, unde veţi aştepta semnalul meu. Presupunând că în Egipt totul e aranjat pentru sosirea voastră, intenţia noastră e să vă ducem pe o bază aeriană părăsită, lângă un sătuc numit Abu Sammar, la treizeci de kilometri sud-vest de Alexandria, unde veţi ajunge pe la ora cinci dimineaţa. Baza nu este altceva decât un teren nisipos, dar e ideal pentru ceea ce avem noi nevoie. Este părăsit, mai trăiesc acolo doar câteva familii de beduini, dar la câteva mile depărtate, care însă nu vor pune
214

nici un fel de probleme. Agentul nostru de acolo a primit deja instrucţiuni să vă aştepte. Vă va face un semnal de la sol, ca să ştiţi unde să aterizaţi, şi apoi vă va duce spre Alexandria. De acolo, vă veţi îmbarca pe primul tren spre Cairo, care pleacă dimineaţa la ora şapte şi ajunge în staţia Ramses două ore mai târziu. Dacă totul decurge conform planului, veţi lua legătura cu Besheeba şi veţi fi duşi la un adăpost sigur.

- Cum vom lua legătura cu el? întrebă Kleist.
- Este o cafenea populară numită Grădina Faraonului, doar treceţi strada din gară. Veţi merge acolo imediat după ce coborâţi din tren, vă veţi a-şeza la o masă afară şi veţi comanda fiecare câte o cafea. Unul dintre voi îşi va pune biletele la şapcă, pentru a fi recunoscuţi. Un bărbat vă va provoca la o discuţie – va purta o şapcă panama şi va avea un exemplar din Gazeta egipteană sub braţul drept şi un trandafir la haină. O chestiune de rutină, dar e sigură. Vă va întreba care este cel mai scurt drum până la Muzeul Egiptean. îi veţi spune că vă îndreptaţi chiar înspre acolo, aşa că îl puteţi conduce. Vom trece în revistă celelalte detalii mai târziu, inclusiv semnalele de avertizare, în caz că există pericolul să fiţi descoperiţi şi întâlnirea nu poate să aibă loc, şi dacă este necesar un nou loc de stabilire a contactului. Dacă din orice motiv nu prindeţi primul tren, contactul se va face la fiecare sosire a vreunui tren de la

Alexandria, până la primul din dimineaţa următoare. Dacă nici atunci nu veţi fi ajuns, va trebui să ne aşteptăm la ce-i mai rău.

~ §' dacă nu ne va aştepta nimeni la baza aeri-ană? întrebă Halder.

- Cel care trebuie să vă aştepte e un tip de încredere. Eu personal l-am instruit ce trebuie să facă.

- Dar tot nu ne-ai spus ce se va întâmpla dacă nu apare.

Schellenberg zâmbi.

- Precaut ca întotdeauna, Jack. Dar, ca să te liniştești, în caz de obstacole extreme – pe care nu le anticipez – o barcă cu motor vă va aştepta aici. Schellenberg le arătă un punct pe hartă – în Delta Nilului, chiar la marginea oraşului Rashid. Râul vă va duce direct la Cairo, în aproximativ şase ore. Din nou, restul detaliilor mai târziu.

Halder studie harta.

- Dar oraşul Rashid e la cel puţin douăzeci de mile de Alexandria?

Îţi scapă esenţialul. Dacă întâmpinaţi greutăţi la sol şi cu deşertul din jurul vostru, calea de pe râu este singura modalitate prin care să ajungeţi la Cairo, iar oraşul Rashid este unul dintre cele mai apropiate puncte din care puteţi ajunge la Nil. Be-sheeba consideră traseul ca fiind foarte sigur, în caz că vor fi probleme. Am aranjat, de asemenea, să vă asigure tot echipamentul necesar, de la arme la mijloace de transport, şi orice altceva veţi mai cerc. Schellenberg zâmbi, l-am dat deja o listă de cumpărături cu lucrurile de care veţi avea nevoie. Trei camionete americane, un feribot pentru oamenii lui Skorzeny, un jeep şi uniforme ale poliţiei militare pentru tine, Kleist şi Doring, plus toată hârţogăria şi actele necesare pentru a vă deplasa prin oraş ftră probleme. Vom verifica lista împreună în această după-amiază. Dar uniformele şi jeepul au şi alte utilizări, ajung şi acolo imediat.

_ Cer permisiunea să vă vorbesc, Herr General.

_ Da, Kleist?

- Sunteţi sigur că putem avea încredere în Bes-heeba?

_ în totalitate. Este un om care s-a dovedit a ne fi de mare folos şi este unul dintre cei mai buni a- genţi pe care îi avem. Va fi şi el ajutat, desigur, de un arab, un fost agent de-al lui Rommel.

- Niciodată nu am avut încredere în arabi, remarcă Kleist cu acreală.

- E un tip de încredere. Aşa că va trebui să îl trataţi cu respect atunci când îl întâlniţi, în ciuda faptului că este inferior standardelor impuse de SS. E un ordin, aţi înţeles?

- Da, Herr General!

- Alte întrebări? Da, Doring?

- Ce ne puteţi spune despre transportul aerian? Vom fi supuşi unui mare risc dacă zburăm pe deasupra teritoriului inamic.

Schellenberg zâmbi larg.

- Eu nu mi-aş face griji în privinţa asta, totul a fost aranjat. De fapt, veţi avea o mare surpriză în momentul respectiv.

- Şi actele noastre?

- Fiecare dintre voi va avea toate documentele puse la punct şi orice altceva veţi mai avea nevoie veţi primi înainte de plecare. Jack, tu vei avea identitate de american, evident. Kleist şi Doring, voi veţi fi sud-africani. Domnişoara Stern va avea acte pe numele unei evreice din Germania. Spre deosebire de germanii din Egipt, germanii-evrei nu au fost prinşi – ei au posibilitatea să facă ce vor. Să sperăm că autorităţile egiptene nu vă vor deranja

prea mult. Din câte ştiu eu, sunt destul de superficiali la verificarea documentelor. Dar, ca să ne asigurăm că totul e în ordine, trei dintre agenţii mei cei mai buni vă vor interoga pe toţi în amănunţime, ca să nu vă daţi de gol.
Halder îl întrerupse:

Stai puţin. E foarte bine că agentul tău din Cairo ne-a făcut rost de camionetele americane şi de feribot pentru oamenii lui Skorzeny ca să ajungă la Roosevelt. Dar noi vorbim acum despre aproape o sută de oameni în uniformă de război. Dacă din orice motiv camionetele vor fi oprite la vreun punct de control, vom fi terminaţi.

Schellenberg zâmbi.

Avem şi noi un as în mânecă în caz că apare vreun obstacol. Dar toate la timpul lor, Jack. Vei afla absolut toate detaliile înainte să plecaţi. Dar să fii conştient că partea cu Skorzeny a operaţiunii va fi făcută cu viteza luminii, fără pierdere de vreme. După ce paratrupele vor ateriza, te vei consulta rapid cu Skorzeny şi îi vei da toate detaliile necesare, îi vei transporta pe el şi pe oamenii lui direct la ţintă, fără ocolişuri inutile.

Puse la o parte harta Egiptului şi luă alta a oraşului Cairo şi a împrejurimilor, pe care o desfăcu pe masă.

Şi acum, partea mai interesantă, hotelul Mena, unde presupunem că vor sta şefii Aliaţilor. Tot ceea ce ştim cu siguranţă este că zona din jurul hotelului este fortificată şi foarte bine păzită. Avem câteva detalii precise în ceea ce priveşte interiorul hotelului, dintr-o broşură turistică tipărită înainte de război, pe care o vom studia în această după'

amiază. Dar mă aştept ca Besheeba să afle mai multe informaţii pe când vă veţi întâlni la Cairo. Oricum, repet, ideea principală este că, înainte de începerea atacului, va trebui să găsiţi o modalitate je a pătrunde în zonă, pentru a confirma prezenţa acolo a celor doi – Roosevelt şi Churchill. Şi dacă aceştia vor fi acolo, va trebui să ştiţi cu exactitate în ce loc. E destul de greu să intri, să afli o asemenea informaţie şi apoi să ieşi fără să fii prins.

Schellenberg le îndreptă atenţia către harta oraşului Cairo.

- Presupunând că veţi atinge acest obiectiv, va trebui să asiguraţi această zonă – la vreo douăzeci de minute de hotel – pentru ca oamenii lui Skorze-ny să poată ateriza în siguranţă. Ne-am gândit să îi paraşutăm, dar e mult prea riscant. Paraşutele ar putea fi văzute uşor şi să fie dată alarma. Baza pro-priu-zisă este la zece kilometri depărtare de Giza, lângă oraşul Shabramant. E un câmp de instrucţie care aparţinuse Forţei Aeriene Egiptene, o organizaţie nesemnificativă, mai mult cu valoare de simbol, iar baza fusese folosită ocazional de englezi şi de americani. Din informaţiile culese înainte de Besheeba, se pare că e foarte slab păzită, dar, având în vedere faptul că la Cairo va avea loc o vizită extrem de importantă, s-ar putea ca lucrurile să se schimbe. Din nou o problemă pe care va trebui să 0 rezolvaţi la faţa locului.

~ Şi cum naiba o să aduci tu la Cairo două avi-°ane pline cu soldaţi peste teritoriile Aliaţilor? Schellenberg zâmbi din nou.

- Există soluţii întotdeauna, doar să ştii să le găseşti, în principiu, vom proceda cu ei la fel ca şi cu

voi. Destul de ingenios, dacă stau să mă gândesc. Dar, aşa cum am mai spus, va trebui să aşteptat! până atunci să aflaţi despre ce surpriză este vorba. Cât despre cum vă vom scoate apoi, veţi primi ordine precise la plecare, dar acum important este să ajungeţi la Shabramant, de unde vă va prelua un avion.

împreună cu Besheeba, ca să nu uit. După asta, ne va fi suficient ajutorul lui în Egipt. Dacă lucrurile vor merge prost la Shabramant – dar nu va fi aşa – Besheeba va fi organizat deja o altă cale de ieşire. Vă va da toate detaliile când vă veţi întâlni.
- Călătoria noastră pe calea aerului va fi riscantă, nu? Aliaţii probabil că păzesc bine şi spaţiul aerian.
- Ai răbdare, spuse Schellenberg. Ca să previn şi un astfel de „necaz", am aranjat câteva raiduri deasupra oraşelor Cairo şi Alexandria de la bazele noastre din Rhodos şi Creta ca un fel de diversiune, imediat după ce oamenii lui Skorzeny vor ateriza, tocmai ca să-i ţinem puţin ocupaţi. Da, Kleist?
- Când ne întâlnim cu fata?
- Poimâine, când veţi primi hainele şi obiectele personale. După cum v-am spus, ea nu va şti scopul adevărat al misiunii, aşa că nimeni nu va discuta nimic relevant în prezenţa ei. Aveţi foarte mare grijă.
Se auzi o bătaie în uşă şi Schellenberg spuse:
- Intră.
Un bărbat masiv intră în cameră cu un aer de încredere în sine, ca şi cum ar putea trece şi printr- un perete, fără să se zgârie. Era mai înalt de şase picioare, cu umeri enormi şi cu o faţă sculptată parcă într-o stâncă. Purta o uniformă de colonel SS cu
220

embleme de paratrupe, cu Crucea Cavalerilor atârnată cu mândrie de gât. Execută celebrul salut nazist şi îşi pocni călcâiele.
- Herr General!
- Colonele Skorzeny, se lumină Schellenberg, tocmai la timp. Tocmai încheiam prima şedinţă. A-cesta este maiorul Halder.
Skorzeny îl salută şi pe acesta şi îi întinse o mână enormă, cu o strângere de fier.
- Domnule maior, îmi face plăcere.
Halder se scuturã.
- Din câte am auzit, plăcerea ar trebui să fie de partea mea. Din câte ştiu, ziarele Reich-ului spun că sunteţi cel mai periculos om din Europa. Salvarea lui Signore Mussolini este o chestiune de palmares.
- Sper să nici nu mai trec prin aşa ceva. Dar nici tu nu stai mai rău, Halder. Trebuie să recunosc, sunt impresionat, mi-ar prinde bine în trupele mele un ofiţer cu calităţile tale.
- Din păcate, colonele, prefer să stau cu picioarele pe pământ. E mult mai sigur.
- Păcat, ridică din umeri Skorzeny. Dar cine ştie, după o aventură ca asta, poate o să te mai gândeşti. Se întoarse spre Schellenberg:
- Scuzele mele, Herr General. Nu vreau să vă întrerup.
- Nici vorbă, aproape că eram gata. Se întoarse către ceilalţi. Cu excepţia chestiunii în legătură cu jeepul şi cu uniformele poliţiei militare. După cum vă puteţi imagina, în zona hotelului, gărzile se vor schimba periodic. Besheeba va şti mai multe de-

221 talii, dar mi se pare că aceasta e o bună oportunitate de a intra în hotel.
- Cum? întrebă Halder.
Schellenberg zâmbi.
Un tip valoros cum eşti tu va găsi cu siguranţă o modalitate, Jack. Alte întrebări?
Camera se umplu de tăcere. Schellenberg stătea cu mâinile pe şolduri.

Foarte bine. în următoarele zile veţi încerca să vă obişnui ţi unii cu alţii şi să vă familiarizaţi cu noile identităţi. Veţi studia hărţile în amănunţime, până vă veţi obişnui cu Alexandria şi cu Cairo – nu vrem să scăpăm nimic. Vom revedea detaliile şi planurile hotelului Mena împreună cu colonelul Skorzeny, care va participa şi el la întâlnirile viitoare, pentru ca totul să fie bine pus la punct. Şi ca să ştiţi, eu voi merge cu voi până la Roma, de unde vă voi expedia cu toate urările de succes şi de drum bun.

îi privi pe Kleist şi pe Doring.

Va trebui să vă informaţi câtuşi de puţin despre săpăturile arheologice, ca să nu puneţi în pericol misiunea. Maiorul Halder, împreună cu alţi câţiva experţi, vă va ţine un curs fulger. între timp, domnilor, la lucru!

*

în acea seară ploua torenţial, o ploaie urâtă care cădea din cerul întunecat de deasupra Berlinului- Halder deschise uşa barăcii şi intră, cu hainele ude

picurând. Rachel era singură, stând pe un pat de cazarmă.

_ Schellenberg mi-a spus că te găsesc aici.

_ Ce vrei?

Îşi scoase pălăria, o scutură şi zâmbi amar.

- Nu e tocmai primirea caldă pe care mi-o imaginam. Mă gândeam să luăm masa împreună, la mine în cameră.

_ Prefer să rămân singură.

- Chiar e nevoie de toate astea, Rachel?

- Ce anume?

-Acest tratament rece pe care mi-l aplici. În ciuda situaţiei neplăcute, nu putem fi totuşi prieteni?

Ea se întoarse cu spatele, dar Halder o apucă de braţ.

- Chiar mă dispreţuieşti atât de mult?

- Dă-mi drumul!

O lăsă şi îi observă privirea obosită şi vulnerabilă.

- Cu siguranţă crezi că mi-am vândut sufletul naziştilor. Dar vrei să ştii adevărul? O iei o dată pe calea greşită şi, înainte să îţi dai seama, e prea târziu să te mai întorci. Halder ezită. Nu ţi-am spus asta niciodată, dar pentru că nu mi-ai mai scris, am întâlnit pe altcineva şi m-atn căsătorit. Era o femeie minunată, în multe privinţe îţi semăna.

Rachel îl privi stingherită.

- A murit imediat după ce l-a născut pe fiul nostru. Şi nici unul dintre noi nu a scăpat de acest război tară să fie rănit, Rachel. Toţi suntem victime. În urmă cu trei luni, la Hamburg, a avut loc un raid aerian al Aliaţilor. Cel mai mare dezastru din isto-rie- Tatăl meu a pierit, fiul meu a supravieţuit. Da-

că poţi spune asta despre un băiat ars pe tot corpul şi infirm pe viaţă.

Faţa i se întunecă.

îmi pare... îmi pare foarte rău să aud asta. Foarte rău.

- Sunt deja la timpul trecut.

Rachel vru să spună ceva, dar se răzgândi. Hal-der pomi spre ieşire.

Schellenberg va trece mâine pe la tine să-ţi spună despre misiunea sub acoperire. Peste câteva zile, îi vei întâlni şi pe ceilalţi.

- Cine sunt aceştia?

Fără îndoială vei afla mâine. Tot ce trebuie să ştii e că amândoi fac parte din SS. Mă îndoiesc că sunt oamenii cu care ţi-ai dori să călătoreşti, mai ales după anii petrecuţi în lagăr. Şi eu simt la fel. Dar nu avem ce face. între timp, încearcă să te o-dihneşti cât mai mult. Vei avea nevoie.

între ei se lăsă tăcerea. Halder îşi luă pălăria udă, îşi suci fularul la gât şi ieşi. Rachel se apropie de fereastră plângând, în timp ce Halder se îndepărta prin ploaie.

Capitolul 16
Cairo
17 noiembrie

Sanson fusese cel care găsise memoriul, chiar înainte să le lase pe toate baltă.

Căutaseră până înainte de miezul nopţii şi deja erau extenuaţi. Erau în depozitul din Ezbekieh, lângă Operă. O cameră mai mare la etajul al doilea cu obloanele trase, o masă de lemn şi câteva scaune. Documentele şi dosarele erau aşezate în teancuri, pe masă şi pe podea. Multe dintre ele erau arse sau deteriorate de apă, altele erau ca vai de ele. Agenţii germani fuseseră surprinşi în timp ce încercau să ardă documentele, atunci când Aliaţii au cucerit Tunisia. Weaver observă chiar şi pete mari de sânge pe câteva dintre ele. Cineva a murit, încercând să distrugă acele documente.

Sanson studie memoriul şi sări ca ars.

- Cred că am găsit ceva! li arătă lui Weaver pagina dactilografiată în germană şi datată cu nouă luni înainte. Fusese arsă Parţial, dar conţinutul putea încă fi citit. Observă nmriele lui Besheeba şi întrebă nerăbdător:

- Ce scrie?

- Pare a fi un memoriu intern din partea unui agent, Hauptmann Berger, către comandantul său din Tunisia. Sanson înmână documentul unuia dintre traducători, un tânăr sergent cu ochelari cu rame negre.

- Tradu-ne exact, sergent!

- Da, domnule. „Rommel are nevoie de mai multe detalii: numărul trupelor, armele şi mişcările artileriei. Berlin i-a dat instrucţiuni lui Phoenix să plece imediat spre Cairo. Besheeba îl va întâmpina. Eforturile combinate vor da rezultate mai bune.” Sergentul îşi ridică privirea. Cam asta ar fi, domnule.

Sanson îi spuse lui Weaver:

- Se pare că prietenul nostru Besheeba şi-a făcut rost de ajutor.

- De ce oare?

- Este uşor de priceput. în urmă cu nouă luni, Jerry era foarte presat de Monty şi avea nevoie şi de cea mai mică informaţie. Aproape toate semnatele treceau pe aici. Sanson ridică din umeri. Nu mai contează prea mult acum, doar că, dacă mai lucrează împreună, avem de prins doi iepuri. Căscă, îşi lăsă mânecile în jos, îşi luă haina şi te dădu liber celor doi traducători.

- Ce urmează? întrebă Weaver obosit. Avea nevoie de somn, noaptea trecută nu dormise jumătate din noapte pentru că făcuse dragoste cu Helen Ka-ne, iar corpul îl durea într-un mod totuşi plăcut. A doua zi, la serviciu, te fusese foarte greu să păstreze distanţa şi să ascundă mica lor aventură. De câte ori se apropia de el, ea zâmbea cu subînţeles şi nu puteau ignora electricitatea care se crea între ei.

Dacă nu era ocupat cu prinderea arabului, i-ar fi plăcut să o vadă şi în seara

asta. îl privi pe

Sanson
;i compătimi, acum că îi cunoştea povestea tragică.
_ Vom continua căutările aici mâine, după ce donnim puţin; poate mai găsim ceva. Mă voi interesa şi prin închisori dacă nu cumva l-au capturat pe Hauptmann Berger atunci când am cucerit Tunisia.
în ciuda descoperirii lor, Weaver se simţea foarte dezamăgit. Ştia că nici nu se apropiau măcar de Besheeba. Dacă nu putuse fi localizat în urma semnalelor, şansele lor erau chiar mai mici.
- Pare destul de greu de crezut. Nu prea avem şanse să-l prindem, nu?
Sanson îşi frecă ochiul sănătos. Se holbă la Weaver.
- într-un oraş cu un milion de oameni? Nu prea. Dar nu avem de ales, Weaver. Nu avem de ales.

*

La Sultan Club nu mai încăpea nici măcar un vârf de ac. Formaţia cânta pe scenă, un grup de francezi cu frizuri ridicole. înainte de ora zece, Harvey Deacon coborî şi îl chemă pe chelnerul-şef.
- Găseşte-mi o masă mai în spate, Sammy. Numărul şapte ar fi ideal.
~ Desigur, domnule.
Chelnerul se evaporă, nerăbdător să-şi mulţumească patronul. Deacon îl urmări în timp ce se în-
227

drepta spre masa unor soldaţi americani. Se iscă o ceartă, în timp ce chelnerul încerca să îi convingă că masa era rezervată. Bărbaţii bombăniră, dar în-tr-un final au acceptat să se mute, după ce le-a fost promisă câte o bere cu scuzele de rigoare. Când chelnerul se întoarse, îl conduse pe Deacon la masă.
Aş bea un pahar cu şampanie. Deacon se uită la ceas nervos. Ce dracu îi reţine pe ăştia din formaţie? De ce nu începi?
- încep într-un moment, domnule.
Când chelnerul îi turnă şampania, Deacon îşi aprinse o ţigară. Era încordat şi nu dormise de mai bine de douăzeci şi patru de ore. Avea cearcăne mari şi negre în jurul ochilor şi era extenuat, dar era şi mulţumit, pe de o parte. Semnalul primit de la Berlin era clar, iar intenţia la fel. Patru oameni vor sosi pentru pregătirea operaţiunii, şi apoi pa-ratrupele. Era cu siguranţă un plan ambiţios, doar timpul va putea spune dacă era şi excepţional. Un singur lucru era sigur: dacă funcţiona, războiul era ca şi câştigat.
Dar, la fel de important, s-ar răzbuna pentru tot ce i se întâmplase Christinei.
Şi acum îl treceau fiorii când se gândea la moartea ei. în timpul primului raid american deasupra Berlinului, în urmă cu şase luni, apartamentul ei fusese făcut bucăţi. Nu i-au găsit niciodată trupul, iar Deacon fusese devastat la aflarea veştii venite din Spania prin intermediul unui curier. Ideea uciderii lui Roosevelt şi a lui Churchill îi ridica adrenalina din sânge.
228

Dar trebuia să se mişte repede şi lui Deacon nu îi plăceau deloc treburile făcute în mare viteză. Se arunca în ape adânci şi trebuia să procedeze cu prudenţă. Dar, fără nici o îndoială, era încântat de această idee.
în timp ce zăcea acolo pe scaun, cortina se dădu la o parte. Cinci femei se fâţâiau pe scenă, purtând sutiene minuscule şi pantaloni de harem, acompaniate de sunetul unei tobe egiptene. Tanya, steaua spectacolului, era în

mijloc şi farmecele ei erau evidente: păr lung şi negru, ochi migdalaţi şi un trup voluptos, cu sâni incredibili şi curbe splendide. Era jumătate italiancă, jumătate arăboaică, o combinaţie potentă.

Formaţia începu şi fetele dansau scoţându-şi hainele. Muzicienii încercau din răsputeri să menţină ritmul, dar fetele nu prea aveau talent la dans. Dar audienţei nici că-i păsa.

Un bărbat trecea prin mulţime, ducând un pahar de şampanie deasupra capului, iar ochii îi luceau în timp ce le privea pe fete. Era înalt şi atrăgător, cu o privire a dracului, cu mâinile îngrijite şi cu un costum western scump, ca semn că era plin de bani. Ofiţer în foitele aeriene egiptene, Omar Rah- man era fiu de ministru şi un ardent simpatizant nazist. Nu putea să-şi ia ochii de la Tanya, care se dezbrăca.

~ Dumnezeule, ce femeie! Şi sânii ăia ar înnebuni orice bărbat.

Deacon zâmbi indulgent.

~ Vei avea timp şi pentru asta. Mi-ai adus informaţia de care am nevoie?

Omar îi strecură un plic din buzunar, pe care i-l dădu pe sub masă.

- Totul e acolo. Tot ce mi-ai cerut.

Pe nevăzute, Deacon vâri plicul în buzunar.

- Ei bine, Omar, poţi să o faci?

Căpitanul zâmbi.

- Mă cunoşti. Sunt gata mereu să risc.
- Dar se poate aranja?

Să fur avionul nu-i mare lucru. Până în urmă cu câteva luni, englezii controlau Flota Aeriană E-gipteană cu pumnul strâns – nu puteam nici să decolăm şi nici să aterizăm fără permisiunea lor, iar combustibilul îl primeam cu porţia. Dar, de când l-am învins pe Rommel, treaba e mai relaxată. Şi sunt sigur că planul sugerat de tine va merge. Atâta vreme cât te ţii şi tu de cuvânt.

De asta poţi fi sigur, spuse Deacon. Bine, aşadar ne-am înţeles.

Reprezentaţia fetelor se apropia de final. Se mai auzea doar o singură tobă care ţinea ritmul. Tanya făcu un pas în faţă, aproape dezbrăcată. începu să agite pompoanele, dând o reprezentaţie ridicolă pe melodia ‚JLet me entertain youMişcările ei erotice înnebuneau spectatorii care se agitau din ce în ce mai tare, până când melodia luă sfârşit. Urmă un moment de linişte, apoi bărbaţii de la mese au început să lovească mesele cu sălbăticie, să dea din picioare şi să aplaude. Tanya făcu o reverenţă, sco-tându-şi sânii apetisanţi şi mai mult în evidenţă. Deacon îl văzu pe Omar lingându-se pe buze.

- O vrei câteva ore în pat?

Omar rânji.

- Prietene, pentru mine ar fi raiul pe pământ.

Deacon izbucni în râs.

_ Vino, să mergem la garderobă.

Zece minute mai târziu, Deacon era la el în birou, terminând de citit informaţiile din plic. Hassan intră, dar Deacon abia îl recunoscu. Nu mai avea barbă şi purta acum un costum care îl schimba total. Arabul se aruncă în scaunul de lângă el. Umflăturile coborâseră spre buza de jos şi maxilar, iar vânătăile începeau şi ele să se vindece.

Deacon întrebă:

- Ei, bine, te-ai întâlnit cu Salter?

- Ne aşteaptă la depozit într-o jumătate de oră.
- Excelent. Deacon deveni mai relaxat. Cei din Berlin au fost foarte specifici în ceea ce priveşte lucrurile de care vor avea nevoie, şi cred că Reggie Salter ne va ajuta să facem rost de cea mai mare parte dintre ele.
- Nu am încredere în Salter şi nici în partenerul lui grec, spuse Hassan agasat.
- Nu putem fura chiar noi nici maşinile şi nici uniformele, ar fi imposibil şi extrem de periculos. Nu prea avem de ales. Poate fi el unul dintre cei mai mari gangsteri din Cairo, dar numai el ne poate asigura marfa de care avem nevoie, cu garanţia eă nu va afla poliţia. Ce ne trebuie mai mult?
Hassan îşi masa bărbia cu grijă.
" Dar va face ce-i vei cere?
Deacon îşi termină şampania şi stinse ţigara.

- Să sperăm că da, altfel suntem terminaţi din start.

Malta

În aceeaşi noapte, la douăsprezece mile depărtare, prim-ministrul Winston Churchill terminase de mâncat o bucată de came de pui fiert cu legume proaspete, în camera sa de la bordul crucişătorului de război HMS Renown, ancorat la Valetta, capitala malteză, pentru o mică oprire de la ruta spre Egipt.

îşi petrecuse prima parte a serii la reşedinţa guvernatorului, discutând despre Africa de Nord cu generalii Eisenhower şi Alexander, iar apoi s-a reîntors pe vas, pentru a se ocupa de nişte hârtii urgente înainte de masă. Nu servi desert, dar nu se abătu de la tabieturile lui – un trabuc şi o porţie mare de coniac cu sifon, servite de unul dintre ofiţerii vasului.

- Nu vreau prea mult sifon, tinere. Ucide gustul coniacului. Churchill îşi mută privirea spre generalul Hastings Ismail, şeful cabinetului său, care stătea cu el la masă.
- Ce zici, Hastings, ne întoarcem la cabină?
- Desigur, domnule.

Churchill îi mulţumi ofiţerului care i-a pregătit coniacul şi ieşi pe punte cu paharul în mână. Era o noapte plăcută, adia o briză mediteraneană, iar apele erau inundate de lumina lunii. Churchill, din respect faţă de regulile de la bord, nu îşi aprinse ţigara până nu ajunse la cabină. Era o încăpere mică,

cu o noptieră, două scaune şi un pat de campanie, şi simplitatea nu-l afecta deloc pe omul obişnuit cu mult mai multe prin poziţia sa, dar puţini ştiau ca prim-ministrul lor era un războinic simplu.
- la loc, Hastings.
în timp ce Churchill luă un scaun şi îşi aprinse ţigara cu un chibrit, Ismail observă că prim- ministrul era palid la faţă şi departe de a fi sănătos. O infecţie severă la gât şi injecţiile contra febrei tifoide şi contra holerei îl ţinuseră în pat mai multe zile. Şi pentru că nu era de ajuns, îl aştepta un program de trei săptămâni foarte încărcat: cinci zile la Cairo cu Roosevelt pentru discutarea operaţiunii Overlord, invadarea Europei, apoi cu Chiang Kai-shek. liderul chinez, pentru a decide tacticile din Orientul îndepărtat şi din Pacific, apoi la Teheran cu Roosevelt şi cu Stalin pentru strategia Aliaţilor, apoi din nou la Cairo, tot cu Roosevelt, pentru încercarea de a rezolva consideraţiile tehnice ridicate în urma conferinţei. Războiul atinse un punct critic: cu invazia Siciliei şi a pământului italian, valul se îndrepta încet înspre Aliaţi. Ismail ştia că

hotărârile care vor fi luate în următoarele zile vor decide fie eşecul, fie un succes aşteptat.
- Aşteptaţi cu nerăbdare conferinţa, domnule prim-ministru? întrebă Ismail, luând loc pe celălalt scaun.
- M-am cam săturat de toate conferinţele, Hastings, m-aiu săturat de război. Mă rog la Dumnezeu ca nebunia asta să ia sfârşit. De aceea, trebuie să facem treabă bună la Cairo. Până în pânzele albe. Vom pune la punct strategia pentru Europa şi Balcani, pentru Rusia şi pentru Orientul îndepăr-
233

tat. Apoi, luăm mingea la noi în teren şi fugim cu ea cât putem de repede. Churchill îi aruncă o privire tăioasă, care ar fi înspăimântat pe cineva care nu ştia că de fapt astfel îşi dovedea sinceritatea completă. Dacă nu, mă tem că vom fi în pericolul de a pierde acest război.
Ismail se aplecă nerăbdător:
- Ştiu că măsurile de securitate vor fi la cel mai înalt grad, dar aţi citit ultimele rapoarte ale spionilor noştri de la Londra? Aparent, germanii au aflat că ceva li se pregăteşte. Spionii din Lisabona şi Istambul au făcut tot posibilul să afle vreun indiciu despre mişcările lor şi despre cele ale preşedintelui Roosevelt.
- Da, am citit.
- Agenţii noştri de la contrainformaţii consideră că cei din Berlin sunt în stare să conceapă planuri disperate, mai degrabă decât mai târziu, acum că îl punem pe Hilter la înghesuială.
- Şi asta am citit. Adică, să ne omoare.

- Ar fi posibil. Moartea unuia dintre domniile voastre: Roosevelt, Stalin sau dumneavoastră ar fi un dar ceresc pentru nazişti. Ar arunca totul într-un haos şi ar opri ofensiva Aliaţilor. Cine ştie ce turnură va lua războiul după o asemenea catastrofa?
- Nu ştiu. Churchill se ridică din scaun, se duse spre hublou şi spuse fără să se întoarcă:
- Personal, niciodată nu am crezut că naziştii ar fi în stare să ducă la bun sfârşit o operaţiune de asemenea amploare.
- Dar pe Mussolini l-au scos de la Abmzzi. Şi a fost un gest extrem de riscant. Eu nu i-aş subestima, domnule. Puteau să-l asasineze pe duce la fel
234

de bine cum l-au salvat. Şi tipul ăsta, Skorzeny, care era în fruntea paratrupelor, trebuie să recunoaşteţi că operaţiunea lui a fost de primă clasă.
_ E adevărat. Ai de gând să bagi frica în mine, Hastings?
- Mă îndoiesc că aş putea reuşi vreodată, domnule. Vreau doar să prevăd un eventual pericol, dacă ar fi să ne luăm după aceste rapoarte. Poate că ar fi înţelept – dacă se iveşte vreo problemă – să re-programăm conferinţele?
- Imposibil. S-au făcut deja programările şi ştii câte compromisuri înainte de a fi planificate. Şi e vital ca acestea să aibă loc acum, când situaţia este destul de critică. Şi tu ştii asta cel mai bine. De noi depind mii de vieţi. Cu cât câştigăm mai repede bătălia, cu atât mai bine, morţile nevinovate şi distrugerile vor lua sfârşit.
- Dar, dacă nu se poate altfel, domnule?
-Atunci, decizia îmi va aparţine. Churchill sorbi
din băutură, privind în continuare prin hublou. Dar sunt sigur că sunt pe mâini mai bune decât fusese Mussolini. Şi mai e un luciu pe care cei din Berlin nu-l

ştiu.
- Care, domnule?
- Decât să mor de mâinile asasinilor lui Hider, mai degrabă aş dori să mor în somn, la o vârstă înaintată, cu toată familia în jurul meu. Şi mai avem multe de spus, Hastings.
Ismail nu se putu abţine şi schiţă un zâmbet.
- Cu un trabuc în gură şi cu paharul de coniac alături, desigur!
Churchill se întoarse şi ridică paharul.
- Exact!

Capitolul 17
Cairo
Depozitul mare şi vechi din Piaţa Khan-El-Khalili arăta pe dinafară ca oricare altul din bazar, o clădire dărăpănată, cu pereţi negri de funingine, înăuntru însă era o cu totul altă privelişte.
O casă plină de comori, de care oricare comerciant ar fi mândru. De la podea până la tavan erau aşezate sticle cu alcool, medicamente, pantofi, pături, conserve cu mâncare şi ulei de măsline, pânzeturi şi tot felul de bunuri care puteau fi vândute la preţuri mari pe piaţa neagră.
Reggie Salter stătea la un birou de la primul etaj, numărând teancuri groase de bancnote egiptene, transpirat ca de obicei când număra bani. Era un om de statură mică de vreo treizeci de ani, bine clădit, cu o jachetă de pânză pătată de transpiraţie, cu un Browning automat la îndemână. Căldura şi umiditatea erau insuportabile în acea seară şi, din când în când, îşi ştergea faţa cu o batistă.
În faţa uşii, un băiat egiptean desculţ, de zece ani, stătea pe nişte saci cu faină, învârtind cu mâinile o pereche de pedale de bicicletă cât de repede putea, pentru a pune în mişcare un mecanism de

făcut vânt, montat pe tavan, dar efectul nu era cel scontat.
Nu poţi să învârţi drăcia aia mai repede, băiete? se răsti Salter. Copilul era ud de transpiraţie, dar facea tot posibilul să se conformeze. Se auzi o bătaie în uşă şi Salter urlă, fără să-şi ridice ochii de pe masă:
- Sunt ocupat, ce dracu' vrei?
Uşa se deschise şi apăru una dintre gărzile de coip. Părea destul de periculos, avea mai mult de şase picioare, era mare şi plin de muşchi, cu cica-trici pe faţă în formă de pânze de păianjen.
- Baldy Reed a venit să te vadă, Reggie. Şi a venit şi Deacon, aşteaptă jos.
Salter vârî banii într-un sertar pe care îl încuie.
Lasă-l pe Deacon să aştepte şi trimite-l întâi pe Baldy. Apoi, caută-l pe Costas jos în pivniţe şi spu-ne-i că am nevoie de el, şi repede.
- Am înţeles, şefu'!
Când uşa se închise, Deacon intră în cameră şi îi dădu un bobâmac puştiului:
- Ieşi, băiete! Eşti inutil!
Copilul extenuat coborî de pe saci, dar fiindcă nu se mişca suficient de repede, Deacon îl împinse afară.
- Eşti surd? Am spus să ieşi afară! Acum!
Băiatul se repezi afară şi puţin mai târziu uşa se deschise din nou şi apăru un sergent englez îmbrăcat în uniformă. Wally Recd nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, cu o faţă de băiat, dar după ce îşi

scoase casca de pe cap, avea abia câteva fire de păr. Salter ieşi din spatele biroului, tot un zâmbet, şi le strânse mâna.
237

Mă bucur să te revăd, Baldy. Ce ai pentru mine de data asta? Ceva interesant, sper!

Am optzeci de galoane de petrol, zece sticle de vin franţuzesc de cea mai bună calitate şi patru bu căţi de came de vită.

Şi pe cine ai fost nevoit să omori pentru bunătăţile astea?

Reed râse.

- Omul trebuie să şi trăiască. Eşti interesat?
- Cât ceri?
- Patruzeci de lire.

Eşti un hoţ mai mare decât mine. Treizeci şi nimic mai mult. Salter rânji. Dar ca să nu ai resentimente, îţi dau o sticlă de scotch.

- S-a făcut. Vrei să-ţi las marfa la locul obişnuit?

Aş aprecia. Salter îl lovi peste umăr prieteneşte şi îl conduse afară. Şi după miezul nopţii, ca de obicei. Mă bucur că am făcut afacerea, Baldy.

*

în ziua în care Reggie Salter a plecat din Annata a 8-a, viaţa i se schimbase în bine. Era pus sub urmărire, dar era bogat. Când începu campania în Africa dc Nord, mii de soldaţi speriaţi au fugit de la bazele în care se aflau şi s-au ascuns în Delta Nilului şi prin oraşe, de frică să nu primească un glonţ german în cap. în cazul lui Salter, nu frica îl determinase să fugă în miezul nopţii, ci mai degrabă bunul simţ.
238

în Egipt existau peste douăzeci de mii de dezertori aliaţi, dar armata nu ar fi recunoscut acest lucru. Mulţi dintre ei se organizau în grupuri şi jefuiau casele şi magazinele civililor. Salter era şi el unul dintre aceştia. Şi probabil cel mai de succes, având o carieră veche în mârşăvii la Londra, înainte să fie înrolat. Acum, era şeful unei găşti de douăzeci de dezertori periculoşi şi înarmaţi până în dinţi, englezi şi americani, ajutaţi şi de o mână de arabi, operând într-una din cele mai profitabile pieţe negre din Egipt.
Uşa se deschise, în timp ce Salter se sprijinea de marginea biroului său, şi apăru un bărbat oacheş, cu mustaţă neagră. Costas Demiris era fiul unui comerciant grec şi, asemeni lui Salter, partenerul său de afaceri, era un dezertor. Ochii săi negri erau în-tr-o continuă mişcare, nelăsând să-i scape nimic.

- Care-i problema, Reggie?

Salter îşi aprinse o ţigară din pachetul de pe masă.

- Deacon e aici.

Costas râni.

- Aşadar, v-aţi adunat să vă faceţi socotelile? Ai de gând să-i plăteşti cele două sute de lire pe care le-ai pierdut la ruletă? A trecut deja mai bine de o lună.

Salter îşi uni degetele şi le pocni pe rând, cu un rânjet vicios pe faţă.

- Pe dracu'! Zarurile erau oricum măsluite! Dacă se pune cu mine, ştie că are numai de pierdut! Rânjetul lui Costas se lărgi, pentru că anticipase o nouă afacere murdară. Una din gorilele lui

Salter deschise uşa, iar Harvey Deacon intră urmat de
239

Hassan, dar Salter îl întâmpină calm şi îi întinse mâna.
- Mă bucur să te revăd, Harvey. Vrei ceva de băut? Am pentru tine pusă deoparte o sticlă de scotch vechi de zece ani.
Deacon dădu din umeri.
- De ce nu?
- Costas, toamă-i un pahar lui Harvey.
Grecul scoase o sticlă dintr-un sertar, şterse două pahare cu cămaşa şi le umplu. Salter ciocni cu Deacon.
- Aşadar, cu ce pot să te ajut, bătrâne? Arătă înspre Hassan. Băiatul ăsta al tău zice că e ceva urgent.
- Nu sunt băiatul lui, ripostă Hassan.
- Nu vorbeam cu tine, copilaş. Aşa că, de ce dra-cu' nu-ţi ţii gura dacă nu eşti întrebat? Salter îl înfruntă pe arab cu o privire tăioasă, apoi se întoarse spre Deacon.
- Deci, care-i problema, Harvey?
- Nici o problemă. Am o afacere, dacă eşti interesat.
- Eu sunt mereu interesat. Te ascult. Ce ai vrea? Câteva lăzi cu scotch de pe piaţa neagră?
- De data asta nu. Deacon se aşează pe unul din scaune. îşi deschise un nasture de la cămaşă, în cameră căldura fiind insuportabilă, apoi privi amuzat la rafturile pline cu marfa de contrabandă.
- Ştii, sunt şi acum uimit la culme cum de nu te-a prins încă poliţia militară. Te plimbi prin oraş de parcă ar fi al tău, deşi a fost pusă o recompensa pe capul tău. Cred că tu ai un curaj nebun, Reggie> Sau poate ai un înger păzitor...

Salter rânji şi îşi ridică ochelarii.
_ E secretul meu, fiule. Dar să ştii că poliţia are de prins capturi mult mai mari decât mine. Cum ar fi de exemplu unchiul Adolf.
De fapt, depozitul lui Salter era unul din multele pe care le avea în tot oraşul, şi fiecare dotate cu tu-nele şi căi de scăpare, cu iscoade peste tot, şi rareori dormea de două ori în acelaşi pat. Avea şi o linie de informatori care se întindea până chiar la biroul lui Provost Marshall, un serviciu pentru care plătea din greu, pentru că îi asigura evitarea plutonului de execuţie de optsprezece luni de când era pe fugă.
Deacon spuse încet:
- Acea datorie la ruletă pe care o ai la mine... Ce-ai zice să uit de ea, ba mai mult, să mai câştigi ceva pe lângă banii ăia?
Salter îi aruncă o privire lui Costas, apoi ridică privirea zâmbind.
- Mi-ar plăcea tare mult, iubiţel. Dar care-i şmecheria, ca să-l parafrazez pe bunicu-meu?
- Am nevoie de un jeep, unul american de armată, cu însemnele poliţiei.
Salter zâmbea în continuare.
- Doar atât?
- N-am terminat. Mai vreau şi o uniformă de căpitan american, două de poliţist, cu toate armele

- necesare, plus trei mitraliere. Şi trei camionete americane, fără probleme mecanice. Şi, desigur, toate actele necesare acestor maşini.

Salter îl privea amuzat şi începu să râdă zgomotos.

- Ce ai de gând să faci, Harvey? Să provoci un nou război?

Deacon scoase de la buzunarul de la piept un plic gros, pe care i-l aruncă.

- Ai aici un avans de o mie de lire sterline. Ca să vezi că nu-mi pierd vremea.

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Salter, căruia îi făcu un semn să ia plicul şi să-l verifice.

- Pare în regulă, Reggie. Lire sterline, după cum a spus.

Salter verifică şi el banii, apoi îl studie pe Deacon.

- Pentru cine-i toată afacerea asta? Precis nu pentru tine. Şi e cam târziu să te apuci să îţi plăteşti soldaţi...

- Sunt nişte clienţi de-ai mei. Deacon zâmbi. Care ar dori să rămână anonimi.

Salter rânji înapoi.

- Şi tu cu ce te alegi?

-Nu rămân pe dinafară, stai liniştit. întrebareae, poţi să-mi asiguri ce ţi-am cerut?

- Mă cunoşti prea bine. Pot să fac rost de orice îţi pofteşte inimioara. Dar te costă.

- Cât ceri?

Salter rânji larg.

- Mult. Un jeep, trei camionete, uniforme şi arme? E ceva. Să spunem trei mii de lire pentru tot.

- O sumă destul de mare.

- E tot ce pot să fac. Salter dădu din umeri. Oamenii mei ar putea fi împuşcaţi pentru marfa asta. Mai au în grijă orfani şi văduve, şi aşa mai departe. Asta e. Accepţi sau nu?

_ Mai este doar o singură problemă. Vreau să ştiu că ai obţinut jeepul, uniformele şi armele în cel puţin patruzeci şi opt de ore, să zicem până vineri seara. Camionetele îmi vor trebui mai târziu.

Salter fluieră.

_ E o treabă rapidă, Harvey, amice!

- Dar poţi s-o faci?

Salter dădu din umeri şi, în sfârşit, aruncă un zâmbet:

- Nu văd de ce nu.

- Vreau să le ţii tu într-un garaj până voi reuşi să vin să le iau.

Salter se încruntă.

- Câtă vreme?

- Probabil nu mai mult de o zi.

Salter încuviinţă.

- Atâta vreme cât plăteşti depozitarea, nici o problemă. Să spunem o sută de

lire pe zi pentru tot. Deacon se ridică.
- De acord. Batem palma.
- Nu trebuie să te consulţi cu clienţii tăi în privinţa preţului?
- Nu-i nevoie. Au încredere în mine.
- Foarte bine. Vreau încă cinci sute când jeepul, uniformele şi armele vor fi gata pentru inspecţie. Restul când primeşti camionetele. Plăteşti depozitarea când îţi ridici marfa. Unde vrei să se facă schimbul?
- Vom hotărî asta mai târziu.
- Perfect. Salter vârî plicul cu bani în buzunar.
Deacon îl privi drept în ochi.
- Să nu mă dezamăgeşti, Reggie. Mă bazez pe tine.

Salter îl bătu pe spate, în timp ce îl conducea spre ieşire.
- Nu-ţi fa probleme, mă ocup de toate. Doar să aduci banii vineri şi totul va fi perfect, bătrâne!
*
Reggie Salter îşi mai turnă nişte scotch şi stătea la geam, privindu-i pe Deacon şi pe arab părăsind clădirea şi dispărând în bazar.
îşi frecă barba.
- Oare ce are de gând Harvey?
Costas veni lângă el.
- Crezi că spune adevărul?
Salter luă o înghiţitură, ridică din umeri şi îşi şterse sudoarea de pe frunte.
S-ar putea. Dar, din câte îl ştiu eu, nu-i genul care să se amestece în afaceri murdare. Sigur va veni la noi cu câteva lăzi de băutură furate când o să fie în pană cu banii, dar cam atât.
Uniforme de poliţist, un jeep, arme şi trei camionete. Cam multe, Reggie.
Dar şi trei mii sunt bani mulţi. Trebuie să iasă ceva mare din chestia asta. Ceva consistent. Aşa că nu pot să nu mă întreb ce pun clienţii ăştia ai lui la cale?
- Ai vreo idee?
Salter îşi scoase ochelarii.
Scot pe cineva de la pâmaie, fură artefacte valoroase, jefuiesc bijuteriile regelui Farouk, cine ştie? Mai ţii minte jaful de acum trei luni din Port Said? Tipii ăia au fugit cu vreo zece bătrâne. De-

zertori în uniforme de ofiţeri, conducând camionete furate şi mult noroc.
- Cred că ceva se întâmplă. Costas se încruntă, mângâindu-şi mustaţa.
- Nu credeam niciodată că Deacon s-ar putea implica în aşa ceva.
Salter privi în jur.
- Tocmai asta e. Trebuie să fie mult mai mult decât ne lasă pe noi să aflăm. Sigur, cineva l-ar putea folosi pe Deacon să îi facă cumpărăturile. Dar ei nu sunt criminali înrăiţi, că altfel ar fi făcut afaceri direct cu mine. Dar, orice se întâmplă, trebuie să fie ceva de amploare, mai ales cu materialul pe care mi l-au cerut.
Ochii lui Salter sclipiră dintr-o dată şi Costas îl privi întrebător.
- Cunosc privirea asta, Reggie. Ce pui la cale?
Salter îi făcu cu ochiul viclean şi îşi pocni degetele.
-Nimic deocamdată. Dar am sentimentul că putem face şi noi ceva. Şi s-ar putea să facem rost de mai bine de trei bătrâne.

Capitolul 18
Cairo Ora 11:45
Weaver studia feţele celor doi arabi din faţa lui. Fuseseră ridicaţi în acea seară de către poliţia egipteană şi aduşi la biroul lui Provost din barăcile de la Kasr-el-Nil. Unul dintre bărbaţi era proaspăt ras, altul avea o barbă neîngrijită şi arătau ca două creaturi patetice în cătuşe. În sfârşit, Weaver se întoarse spre Sanson şi dădu din cap.
- Eşti sigur?
- Foarte sigur.
Sanson le făcu un semn celor doi sergenţi de lângă uşă.
- Bun. Puteţi să-i scoateţi afară deocamdată.
Weaver ştiuse din momentul în care cei doi fuseseră aduşi în încăpere că nici unul nu era cel care îl înjunghiase. Feţele lor nu aveau urme de violenţă, dar chiar şi aşa, îi studiase pe ambii cu grijă, mai ales pe cel cu barbă, ca să fie sigur. Când sergenţii i-au condus afară, Sanson se aşeză suspinând, îşi scoase casca şi deschise dosarul din mână.
- în ceea ce-i priveşte pe ceilalţi patru suspecţi pe care i-ai scos de pe lista cu simpatizanţi, poli! ia

246 spune că unul dintre ei – afaceristul turc – s-a mutat la Istambul în urmă cu aproape un an, altul este închis la Luxor pentru furt, iar al treilea are un alibi puternic.
_ Ce fel de alibi?
- E mort şi îngropat. A fost înjunghiat acum trei luni, într-o bătaie cu un soldat din infanteria marină britanică.
- Dar cu ultimul ce e?
Sanson verifică dosarul înainte să ridice privirea.
- Nu-ţi ţine răsuflarea. Poliţia încearcă de vreo cinci luni să îl prindă. E un extremist musulman, căutat pentru atentat criminal şi incendiere premeditată. A luat un pistol de la un gardian şi l-a împuşcat pe un altul, a dat foc la câteva camionete de annată şi de atunci s-a făcut nevăzut. Poliţia îi ţine apartamentul sub urmărire şi s-a dat sfară în ţară că este căutat, dar se pare că se ascunde undeva în sud, în Assyut sau la Luxor. S-ar putea să se înşele, evident, iar el să fie de fapt undeva aici în oraş.
- Ar putea fi omul nostru?
- E greu de spus. E cu siguranţă un simpatizant al naziştilor şi îi place să mânuiască cuţitele. Dar inspectorii din Brigada Specială Egipteană nu cred că e spion.
Weaver se ridică de pe scaun ca ars.
- Deci, o luăm de la capăt!
- Aşa se parc, spuse Sanson descumpănit, aruncând dosarul pe masă.
Pe Weaver îl apuca deja disperarea. Trecuseră deja ti ci zile fără nici un rezultat şi era deja extenuat, mai ales că şi gâtul îl durea în continuare.
247

încerca să ignore durerea şi să stea concentrat, dar ştia că nu va găsi nimic. Administratorul clădirii fusese şi el intervievat şi le-a spus că cel care închinase apartamentul se numea Farid Gabar şi că se mutase acolo de mai bine de nouă luni. îşi plătea chiria întotdeauna la timp, dar singura informaţie pe care putea să le-o ofere era că lucrase pentru un binecunoscut comerciant de bumbac din Old Town şi că venea din Luxor, dar administratorul credea că are accent de Cairo. Când au fost şi aceştia chestionaţi, comerciantul şi personalul său susţineau că ei nu au auzit niciodată de Farid Gabar. Zona a fost pusă sub

urmărire atentă în cazul în care şi-ar fi făcut apariţia, şi fiecare comerciant de bumbac fusese vizitat de poliţie. Semnalmentele lui Gabar au fost trimise şi la autorităţile din Luxor, cu speranţa că ceva va ieşi la iveală.

- Nu că ne facem noi prea multe speranţe, recunoscu Sanson. Numele este probabil unul fals şi sunt sigur că a minţit când a spus că este din Luxor.

Au revăzut şi declaraţiile vecinilor lui Gabar. Cei care l-au întâlnit măcar o dată spuneau că era destul de retras şi că nu vorbise cu ei niciodată. Nimeni nu-şi amintea numărul de la motocicletă şi nu reieşea nimic important nici din documentele capturate de la germani. Arabul se mutase în apartament la şase zile după data de pe memoriu.

- Nu putem să presupunem că avem de-a face cu acelaşi tip, Phoenix, dar nu se ştie niciodată, comentă Sanson. M-am ocupat să fim şi noi informaţi în caz că prietenul nostru va transmite vreun

mesaj. Se urmăresc nonstop toate canalele de transmisie, poate descoperim ceva.

Weaver se îndreptă spre fereastră, imediat după ce Sanson plecă, şi stătu acolo preţ de mai multe minute, privind un pluton mărşăluind prin curte. în lagăr, activitatea era în toi. Barăcile de la Kasr- el-jsfil şi de la Huckstep, baza americană, au sărit în ajutorul celor care pregăteau conferinţa. Ştia că singura şansă ar fi să transmită Besheeba din nou şi dacă ar reuşi să îl localizeze. Dar asta numai dacă timpul transmisiei ar fi suficient de mult pentru ca semnalul să poată fi localizat. Dar, având în vedere măiestria lui, era puţin probabil.

Weaver îşi privi ceasul. Era miezul nopţii.

Se frecă la ochi. în ultimele două zile o văzuse pe Helen doar în trecere, la birou. în această seară îl chemase la ea şi, în ciuda faptului că era extenuat şi că durerea îi invada atât corpul, cât şi mintea, abia aştepta să o vadă. Căută cutia cu medicamente şi tocmai vroia să ia o pilulă când Sanson se reîntoarse, cu o figură mulţumită.

- Iată şi câteva veşti bune. Cred că l-am găsit pe cel care a scris memoriul. Conform unor documente recent cercetate, un anume Hauptmann Manfred Berger din Serviciul German de Informaţii fusese capturat în urmă cu şase luni în Tunis.

- Acuma unde e?

~ Este la Bitter Lakes. Tocmai am dat telefon -e la ei cu siguranţă, conform spuselor comandantului lagărului.

Bitter Lakes era la o distanţă de două ore de Cai-ro> spre sud-est, câteva lacuri sărate lângă Suez, o zonă plină de ţânţari şi cu o căldură înăbuşitoare.

Mii de naţionali ai Axei erau internaţi acolo, germani şi italieni, alături de alţi prizonieri de război Walter se trezi brusc din oboseală, uitând şi durerea.

- Când putem vorbi cu el?

Sanson îşi luă casca.

- De îndată ce ajungem acolo.

Baldy Reed era beat. Dar nu atât de beat încât să nu poată să se întoarcă la baracă de la bordelul pe care tocmai îl vizitase. Nu observă însă maşina de culoare măslinie care îl urmărea numai în momentul în care opri lângă un şanţ şi un bărbat în uniformă îl interpelă.

- Reggie vrea să-ţi vorbească.

Reed înghiţi şi se îndreptă spre maşină. Salter stătea înăuntru deghizat în soldat, cu haina de la o uniformă de maior englez pe umeri.

Baldy, bătrâne. Scuză teatrul, dar a intervenit o chestiune urgentă şi am mare nevoie de tine. Reed îşi şterse faţa de sudoare.

- Un minut am crezut că m-au prins.

Salter râse.

- Nu tu, băiete. Tu eşti prea prudent.

îi înmână o grămadă de bancnote.

Un avans de cinci sute. Plus încă cinci sute mâine când ţi-ai făcut treaba.

Reed se încruntă.

- Ce treabă?

Când Salter îi spuse despre ce avea nevoie, Reed păli, devenind dintr-o dată foarte atent, şi vru să- i dea banii înapoi.

_ Doamne, Reggie! Vehicule militare, arme şi uniforme? M-aş înfunda pentru chestiile astea până peste gât! Sincer!

Salter se întoarse către el.

-Tu să faci ce-ţi spun, amice. Şi le vreau pe toate în patruzeci şi opt de ore.

- Reggie, ai milă...

Maşina pomi, Salter vârî banii în buzunarul hainei lui Reed, îl mângâie pe obraz şi îi arătă portiera.

- E o treabă importantă, amice. Fă ce-ţi cer. Atât. Altfel, anumite părţi ale corpului tău vor atârna în cuţitul vreunui arab...

Capitolul

Berli

17 noiembrie

Schellenberg intră în baracă împreună cu Rachel miercuri dimineaţa, după ora şapte. Afară era întepător de frig şi căzuse întunericul, iar soba din colţ funcţiona la capacitate maximă, cu toate acestea, însă, în cameră era frig.

- Domnilor, a venit timpul să cunoaşteţi şi restul echipei, anunţă Schellenberg frecându-şi mâinile nerăbdător. Daţi-mi voie să v-o prezint pe Fraulein Stern. De acum înainte, o veţi cunoaşte sub numele de Maria Taubert, expert arheolog şi o evreică germană strămutată. Se întoarse spre ea. Pe maiorul Halder îl ştii deja. Dar, în cadrul acestei misiuni, el este Paul Mallory, un profesor american de arheologie. Actele pe care le are sunt chiar reale. Adevăratul Mallory a fost capturat de trupele noastre în Sicilia acum trei luni – e lector la Universitatea Americană din Cairo şi ajută armata americană în identificarea artefactelor romane găsite de trupele noastre în Africa de Nord. Aceştia sunt ceilalţi domni de care ţi-am povestit. Numele lor de acum

sunt Kari Uder şi Peter Farnback, ambii sud-afri-cani. jCari dădu din cap şi îşi lovi călcâiele, apoi rânji:

- îmi face plăcere, Fraulein.

Racliel îl ignoră şi îl privi pe Schellenberg:

- Dacă maiorul Flalder se presupune că este american, de ce nu are uniformă? Schellenberg zâmbi încântat.

- O observaţie excelentă. Mă bucur să văd că intri în joc, dar fii liniştită, ne-am ocupat deja şi de asta. în fişa sa medicală are un diagnostic ce îl scuteşte de serviciul militar; e o chestie convenabilă. Acum, să trecem la treabă.

Pe masă erau câteva genţi destinate fiecăruia dintre membrii echipei. Schellenberg îi dădu actele lui Rachel.

- Aveţi aici câteva obiecte personale şi actele necesare. Vă sfătuiesc să vă familiarizaţi cu noile identităţi şi cu povestea de acoperire. Dacă cumva sunteţi opriţi şi interogaţi în Egipt, pentru o singură scăpare aţi putea plăti cu viaţa. Acum, fiecare să-şi treacă în revistă lucrurile primite.

îşi deschiseră genţile şi găsiră înăuntru haine şi obiecte personale. Flacoane de plastic pentru apă, costume de safari, pălării mari şi largi de culoare kaki, alături de câteva ţinute mai convenţionale. Toate hainele erau uzate.

- Cred că veţi aprecia faptul că croitorii noştri au făcut o treabă excelentă cu aceste haine. Toate hainele au fost luate de la prizonieri aliaţi, capturaţi şi refugiaţi din Africa de Nord, tocmai pentru a nu atrage atenţia asupra voastră. înainte de a pleca, veţi primi şi nişte bani egipteni.

Halder scoase un pachet de Lucky Strike din geanta care îi revenise lui.

- Se pare că ţi-ai adus aminte. Frumos din partea ta.

Schellenberg zâmbi.

- Varietatea germană v-ar da imediat de gol, aşa că ar fi bine să te obişnuieşti cu ţigările astea. Cele egiptene nu prea ajung la Berlin, e lesne de înţeles. Dar şi astea sunt bune. Scoase un pachet de ţigări americane şi îşi aprinse o ţigară. îşi puse mâinile în şolduri, pregătit de treabă.

- Acum, să mai trecem în revistă toate faptele. Doar cele strict necesare, de care trebuie să ştie şi Fraulein Rachel. Apoi, vă las să încercaţi hainele, să vedeţi dacă vi se potrivesc, să vă familiarizaţi cu hărţile şi mai ales să vă obişnuiţi unii cu alţii.

*

Halder studia o hartă a oraşului Cairo, iar Rachel stătea lângă el, când Kleist veni în spatele lor şi făcu un gest înspre hartă.

- A trecut ceva vreme de când n-am mai fost în iadul acela de oraş. Şi nici nu-mi lipseşte – e o mare porcărie!

- E păcat că numai aşa l-ai cunoscut, răspunse Halder sec. Evident că ai pierdut peste şase mii de ani de istorie. Poate ai fi învăţat ceva din asta.

- Dar pentru ce? Adevărata istorie se întâmplă aici, în Germania, rânji Kleist. Egiptencele sunt totuşi frumuşele, asta o recunosc. Cele mai bune bor-

deluri pe care le-am vizitat au fost în Cairo şi la Alexandria. După părerea mea, femeile pe care le plăteşti sunt cele mai bune.

- Fără îndoială, eşti expert în domeniu...

Kleist izbucni în râs.

- Cred că poţi spune şi aşa. Aruncă o privire spre Rachel. Schellenberg mi-a spus că tu şi femeia vă cunoaşteţi de mult.

- Şi ce-i cu asta?

De data aceasta, Kleist o studie pe Rachel de sus până jos cu poftă.

- Abia aştept să o cunosc mai bine pe Fraulein. Recunosc că pentru o evreică arată foarte bine.

Halder se răsuci şi îi aruncă o privire îngheţată.

- Hai să lămurim un lucru. Dacă îi faci vreun rău cât de mic, eu cu mâna mea îţi trag un glonţ în cap!

- Halder, asta-i cumva o ameninţare?

- Poţi s-o iei şi ca pe o avertizare prietenească. Şi, în locul tău, aş lua-o în serios. Halder o luă pe Rachel şi dădură să iasă, dar Kleist îl prinse brusc de un braţ, se apropie de el şi îl privi drept în ochi.

- Chiar aşa?

Namila de om avea acum privirea periculoasă.

- Eşti sigur că eşti în stare?

în acel moment, Halder ridică genunchiul şi îl lovi pe Kleist sub centură. Se îndoi de durere, dar Halder îi apucă un braţ, îl răsuci atât cât să-l doară cât mai tare, apoi îl trânti de perete.

~ Să mergem, pentru Dumnezeu! O să-mi rupi mâna!

- Data viitoare o să-ţi rup gâtul. Poate că avem acelaşi rang militar, Kleist, dar adu-ţi aminte cine conduce această operaţiune. Aşa că, pe viitor, va

trebui să mă respecţi ca pe un ofiţer şi să mi te adresezi cu „domnule maior”, s-a înţeles?

Kleist era deja palid de durere.

Da... Da, domnule maior. Cum spuneţi, domnule maior...

Halder îi dădu drumul şi îl împinse, dar ochii lui Kleist turbau de mânie. Halder spuse rapid: Eu n-aş merge mai departe. Numai dacă ai chef de probleme. încă o ieşire ca asta şi vei avea de lucru nu numai cu mine, dar şi cu Schellenberg. Acum, treci înapoi la treabă.

Kleist îşi înghiţi nervii şi i se alătură lui Doring.

Halder îi luă mâna lui Rachel şi o conduse spre ieşire. în timp ce traversau curtea, el spuse: îmi cer scuze. Bărbatul acela e un bătăuş care nu ştie să-şi ţină gura. Voi vorbi cu Schellenberg înainte să meargă mai departe. între timp, ai mare grijă când te afli în preajma lui. E un animal periculos, în stare să te

omoare dacă are chef. Dacă ar fi după mine, nici nu l-aş lua în misiune, dar din păcate nu pot face nimic.
- Nu trebuie să îmi iei apărarea.
Rachel vorbi cu asprime, iar Halder se opri şi o luă uşor de mână, apoi o întoarse să o poată privi. Lagărul te-a schimbat complet, nu-i aşa? întinse mâna să-i mângâie faţa. Draga mea Rachel!
Ea se trase.
Ti-am mai spus, nu mă atinge! Şi nici nu am nevoie de protecţia ta! Pot să-mi port singură de grijă. Apoi se întoarse brusc şi plecă.
256

Kleist stătea la fereastra barăcii suferind în urma loviturilor primite. îi urmări pe Halder şi pe femeie traversând curtea. Ochii lui exprimau crimă şi, în „cel moment, ura îl copleşea, trecută de mult peste limitele raţionalului.
Doring veni lângă el şi amândoi o văzură pe Rachel Stern lăsându-l pe Halder singur, care stătu puţin înainte să plece şi el.
E tare nenorocitul! Totuşi, femeia nu pare deloc încântată de ce a făcut. Eu mă gândeam că ar fi încântată să aibă un cavaler care să o apere.
Kleist lovi cu piciorul în podea.
- Poate are mai multă minte decât credem. Halder e un nenorocit de aristocrat prusac. Şi, pe deasupra, e şi îngâmfat.
-Aşa?
- Nu ştiai? Acelaşi tip de oameni bogaţi care şi-au muls ţara timp de mai multe secole şi i-au ţinut pe ţărani sub călcâie. Bătrânul meu a muncit o viaţă întreagă pentru un om ca el, şi pentru ce? O pensie neînsemnată şi un mormânt timpuriu. După părerea mea, Fiihrer-ul ar fi trebuit să le aplice a-celaşi tratament ca şi evreilor. Tipii ca Halder îmi provoacă greaţă.
Doring rânji.
- Deci asta era? Credeam că între voi e ceva personal. Totuşi, e capabil să-şi poarte de grijă. E prima oară când am văzut pe cineva că te apucă de testicule şi scapă cu viaţă!
Kleist se întoarse spre cl.
~ Şterge-ţi rânjetul ăla împuţit de pe faţă, până nu ,c Şterg eu de tot!
Doring se supuse instantaneu.
257

- îmi cer scuze, Herr!
- Nu ştiu ce dracu' ţi se pare aşa de amuzant. Toţi cei ca Halder se cred superiori nouă, dar ne ţin aşa de prea mult. Dar ar trebui să i se dea o lecţie. Nu am devenit agent SS ca să fiu tratat ca un gunoi de un prusac arogant.
- Te gândeşti la răzbunare, domnule maior?
- Nu-ti fa griji! O să mă gândesc eu la ceva. Un rânjet sinistru apăru pe faţa lui Kleist. Şi ţine minte, Halder îşi va primi porţia, atunci când n va veni rândul.
258

Capitolul 20
Biller Lakes
Şoseaua era pustie în orele dimineţii, aerul era răcoros şi nu trecea nici o maşină. Weaver încerca să doarmă, dar nu reuşea decât să aţipească pe un loc din spate, până puţin după ora patru dimineaţa, când Sanson părăsi şoseaua principală şi o coti pe un drum lăturalnic. După ce parcurseră două mile. Sanson spuse:

- Trezeşte-te! Am ajuns.
Weaver se trecă la ochi şi observă un indicator rutier pe care scria atât în engleză, cât şi în arabă: Zonă accesibilă exclusiv personalului militar.
Se aflau într-o vale puţin adâncă, primele raze ale soarelui se iveau una câte una la orizont, iar atmosfera era feerică. Weaver observă o vastă colecţie de barăci de lemn înconjurate de garduri de sârmă ghimpată, cu turnuri de control care dominau întunericul.
Merseră cu maşina până la bariera de la intrarea principală şi se opriră. Două gărzi le-au examinat actele, apoi i-au telefonat ofiţerului de serviciu să c dea drumul. Au fost întâmpinaţi în faţa clădirii

administraţiei de un maior obosit, cu trăsături ci englez, care i-a condus înăuntru.

Presupun că sunteţi aici pentru a-l interoga pe Berger, domnule? îl întrebă pe Sanson. O oră des tul de ciudată pentru o astfel de treabă, dacă nu vă supăraţi că vă spun...

E o chestiune de securitate, spuse Sanson simplu. Am dori să vedem dosarul prizonierului. Maiorul nu continuă cu întrebările.

- Cum doriţi.
Plecă şi se întoarse peste câteva minute, cu un dosar pe care i-l înmână.
- îl cunoşti pe Berger personal? întrebă Weaver.
- S-ar putea spune şi aşa, domnule.
- Ce fel de om este?

E un german decent. Pot spune chiar că este un prizonier model. Maiorul zâmbi. Şi este un jucător de şah extrem de inteligent. Mă bate de fiecare dată. Dădu din umeri, ca şi cum s-ar fi scuzat că este prieten cu prizonierul şi pentru faptul că englezii îşi tratau prizonierii cu decenţă, lucru care îi uimea mereu pe americani. Mi-e teamă că nu prea avem ce face pe aici. Un bărbat chiar s-a sinucis din cauza plictiselii. Vă las câteva minute să îi studiaţi dosarul înainte să îl trezesc, domnule. Nu veţi avea nevoie de interpret. Berger vorbeşte engleza excelent.
Ofiţeail i-a escortat până jos, într-o cameră cu o masă şi câteva scaune. După ce plecă, Weaver şi Sanson au citit din dosarul lui Berger toate detaliile. Pe lângă nume, rang şi codul numeric pe care le spuse celor care l-au capturat, Berger fusese o bligat să le dea mai multe detalii în legătură cu

ofiţerii britanici cu care vorbise şi cu care se împrietenise, cu care purtase discuţii personale. La vârsta de douăzeci şi cinci de ani, avea o carieră de ofiţer în Serviciul de Informaţii, era căsătorit şi a-vea o fetiţă, şi era licenţiat în matematică la Universitatea din Dresda. După ce servise o perioadă în Rusia, unde fusese grav rănit şi piciorul stâng amputat, i se dăduse un postîntr-un birou din A- frica de Nord, cu optsprezece luni în urină.
Weaver spuse cu îndoială:
- Chiar dacă Berger recunoaşte că îi ştie pe Bes-heeba şi pe Phoenix, mă îndoiesc că le cunoaşte identitatea reală, sau orice altceva despre trecutul lor. Un ofiţer minor din cadrul Serviciului de Informaţii nu prea are acces la astfel de informaţii, el doar se supune unor ordine.
- Probabil că ai dreptate. Dar oricum, ştie mai multe decât noi.
Câteva minute mai târziu, gărzile îl aduceau pe prizonier. Berger era înalt şi palid, cu o figură plăcută de băietan, cu o gură fină şi ochi neliniştiţi,

inteligenţi. Şchiopăta evident, trăgându-şi după el un picior fals, şi purta o unifonnă germană uzată şi mult prea mare. Părul era lipit de cap, era încă adormit şi părea extrem de confuz.
- Hauptmann Manfred Berger?
Tânărul german clipi:
- Ja.
- Eu sunt locotenet-colonel Sanson, de la Serviciul de Informaţii. Şi acesta este locotenent-colo- nel Weaver. Vorbeşti englezeşte, nu?
- Da, fluent. Pot să întreb despre ce este vorba?
- Ia loc.

Berger se frecă la ochi şi îşi trase un scaun în faţa lor. Fără introducere, Sanson îi arătă memoriul*
- Tu ai scris asta?
Berger studie hârtia şi un sentiment de prudenţă îi apăru pe faţă.
- Este posibil. În ceea ce priveşte războiul, nouă luni pare o viaţă de om.
- Tu ai scris asta? repetă Sanson.
- Mă tem că nu-mi amintesc.
- Numele tău apare scris jos, Hauptmann Man-fred Berger.
Berger dădu din umeri.
Da, văd asta. Dar, conform instrucţiunilor şi din cauza slujbei pe care o aveam, îmi puneam numele pe multe hârtii şi eram obligat să-i ajut pe agenţii noştri să treacă dincolo de linii. Nu am cum să-i ţin minte chiar pe toţi.
Agentul este la Cairo şi are numele de cod Besheeba, iar celălalt este Phoenix. Poţi să-mi spui ceva despre ei?

- Nu-i cunosc pe nici unul dintre aceşti oameni.
Memoriul sugerează contrariul, Berger, îl presă Sanson. Cu siguranţă ştiai tu ce scrii, aşa că fa bine şi nu mă minţi!
La sugestia ameninţării, gennanul roşi. îi studie pe ambii interogatori.
- Pot să fac o observaţie?
- Poţi.
Pentru Germania, războiul nu mai are loc în Africa de Nord. Aşa că agenţii noştri de acolo nu ne mai sunt utili... Berger îşi ridică privirea curios. Şi totuşi, doi ofiţeri seniori vin la ora patru dimineaţa să mă interogheze. Pot să întreb de ce?

Sanson ignoră întrebarea.
- Te mai întreb încă o dată...
- Şi dă-mi voie să-ţi reamintesc faptul că, în virtutea Convenţiei de la Geneva, sunt obligat să îţi spun doar numele, rangul şi codul numeric. Nimic mai mult. Ştiţi asta cu siguranţă, doar sunteţi soldaţi.
Sanson dădu cu pumnul în masă.
- Nu dai doi bani pe Convenţia de la Geneva, Berger. Răspunde dracului la întrebare.
Berger nu părea prea afectat de ostilitatea lui Sanson, dar apoi spuse încet:
- îmi pare rău. Nu pot să vă ajut. Ar trebui să ştiţi că ofiţerii ca mine nu au acces la informaţii confidenţiale, cum ar fi adevăratele identităţi ale agenţilor. Acea informaţie o deţin cei din Cartierul General de la Berlin.
- De obicei, dar nu întotdeauna. Şi mai sunt şi zvonuri care circulă peste tot, mai ales printre a -genţii ca tine. Oricât de insignifiantă ţi se pare această

informaţie, pe noi ne poate ajuta. Şi sunt convins că ştii măcar ceva despre operaţiunea din Cairo. Cum a trecut Phoenix dincolo de linii? A fost ajutat, sau a reuşit de unul singur? Cum s-a întâlnit cu Besheeba? Dă-mi câteva răspunsuri!
Berger nu răspunse, iar Sanson deschise dosarul germanului.
- Ai fost arestat în Tunis şi purtai haine de civil.
- Evident, încercam să evit să fiu prins...
- Un soldat deghizat în haine de civil pe teritoriu inamic nu poate fi decât spion. Spionii sunt duşi în faţa plutonului de execuţie, Berger. Asta-i legea. Chiar şi conform Convenţiei de la Geneva.
263

Germanul păli.
- Eu, spion? Desigur că glumeşti!
Sanson şi Berger se priviră drept în ochi preţ de câteva minute.
- Crezi? Eşti pe deasupra şi ofiţer în Serviciile Secrete, o altă dovadă dacă e nevoie.
- Eu nu sunt spion! spuse Berger enervat. Şi chiar dacă aş şti ceva despre povestea asta – deşi nu ştiu nimic – tot nu aş putea să vă ajut. Privi în jur, cu o umbră de mândrie în voce. Sunt încă un ofiţer german onorabil. Niciodată nu mi-aş trăda ţara în faţa inamicilor. Niciodată!
Sanson îşi împinse scaunul cu zgomot şi se ridică.
- Te las singur cinci minute să îţi revizuieşti atitudinea şi să te aduni. Apoi, vreau răspunsuri, nu porcării, altfel vei suporta consecinţele. Dacă aş fi în locul tău, m-aş gândi foarte serios la plutonul de execuţie.

Sanson se plimba nervos pe hol.
- Crezi că ştie mai multe decât ne spune?
- Sunt sigur de asta! El a scris memoriul. Sanson se opri. Noi nu suntem din Gestapo, dar într-o situaţie ca asta, uneori uiţi de reguli.
- Ce vrei să spui?
Sanson îşi scoase bastonul de cauciuc din buzunar.
- Asta! Şi chiar mai rău, dacă va fi necesar.

264

Weaver sesiză hotărârea rece din ochii englezului-
_ Bătaia aplicata unui prizonier e considerată tortură. E ilegal, Sanson.
___Nu mă lua cu porcării legale acum, Weaver Sau cu cât de simpatic e Berger. Suntem în război, nu la un joc de crichet. Stăm cu spatele la perete. Dacă am avea timp, am putea să procedăm aşa cum se face de obicei, dar nu ne putem permite acest lux.
- Şi ce propui?
- Dacă refuză în continuare să ne spună ceea ce ştie, îl luăm cu noi la Cairo, pentru a-l mai putea interoga. Sanson pocni cu bastonul în palmă. Dar oricum, dacă Berger ştie ceva, Dumnezeu mi-e martor, o să-l fac să vorbească.
Când reintră în cameră, Sanson puse bastonul pe masă. Berger îl privi agitat.
-Ei bine, te-ai mai gândit?
Când germanul ezită, Sanson luă bastonul în mână şi, într-o clipă, îl lovi peste faţă. Germanul ţipă, aproape căzu de pe scaun şi îşi prinse bărbia.
- Nu... Nu ştiu nimic despre operaţiunea din Cairo.
-Am stabilit deja că tu ai scris memoriul. Ceea ce sugerează faptul că ştiai ceva despre cei implicaţi. Să-ţi aduc aminte ce scrie. Sanson scoase hâr-ba din dosar

şi începu: „Rommel are nevoie de mai multe detalii: numărul trupelor, armelor şi mişcă-rilor artileriei. Berlinul i-a dat instrucţiuni lui Bhoenix să plece imediat spre Cairo. Besheeba îl Va întâmpina. Eforturile combinate vor da rezultate mai bune
265

Sanson ridică privirea.
- Ultimul rând te dă de gol, Berger. „Eforturile combinate vor da rezultate mai bune.” La ce rezultate te refereai? Cu siguranţă ştiai tu ceva despre aceşti agenţi. Spune-mi.
Berger era speriat. Sanson spuse:
- Bine, Berger, aştept!
- Numele, rangul şi codul numeric, atât sunt obligat...
- Nu are nici un rost să continuăm aşa, spuse Sanson frustrat. Chiar tu ai recunoscut, războiul germanilor nu mai are loc în Africa de Nord. Ce speri să obţii dacă nu-mi răspunzi la întrebări?
- Ţi-am spus deja. Nu ştiu nimic. De câte ori trebuie să repet?
- Poţi repeta de câte ori vrei, dar eu ştiu că minţi. Şi deja îmi pui răbdarea la încercare. Ai putea fi împuşcat ca spion, tu chiar nu realizezi?
- Ich bin Manfred Berger, Hauptmann, nummer...
Sanson zbură din scaun şi apucă bastonul. De
această dată îl lovi cu putere peste faţă. Germanul urlă de durere şi căzu pe podea. Weaver nu mai putea suporta şi se întreba dacă Berger le putea fi de ajutor. Se duse şi îl ajută să se ridice.
Sanson reacţionă imediat.
- Ce dracu’ faci, Weaver. Lasă-l în pace!
- Pentru Dumnezeu, e rănit!
- Am spus lasâ-1
Un moment, Weaver crezu că Sanson avea de gând să îl lovească, dar englezul îi aruncă în schimb o privire ucigătoare. Weaver se trase înapoi. Sanson se apropie de german cu mâinile în şold.
- Hai, Berger. Adevărul! Spune tot!
266

Berger zăcea pe jos, cu faţa udă de transpiraţie, ¡ar piciorul fals atârna hidos.
- Vă rog...
___Gândeşte-te, Berger! Gândeşte-te bine. Chiar nu ştii nimic? Chiar merită o bătaie şi un glonţ când ţara ta oricum pierde războiul? Gândeşte-te la copilul tău! Ai vrea să o revezi pe fiica ta, nu? Sau ai prefera ca ea şi soţia ta să primească o telegramă care să anunţe moartea ta?

Berger reacţionă, era aproape de a ceda, buzele îi tremurau, iar ochii vărsau lacrimi. Ridică o mână să se apere, când Sanson se apropie să-l mai lovească o dată.
- Nu... Vă rog! Vă spun tot ce ştiu!

Berlin
19 noiembrie Ora 16:00
Heinrich Himmler, cel mai mare din Gestapo şi din SS, era de obicei un bărbat distant şi auster. Un fost fermier bavarian, care a trimis milioane de oameni în lagărele de concentare fără să se gândească de două ori, avea o figură lipsită de orice emoţie.
În acea după-amiază, Schellenberg era condus în biroul din Prinz-Albrecht-

Strasse. Era o zi mizerabilă, ploaia curgea în şiroaie, iar vântul îngheţat sufla puternic.
267

Himmler purta uniforma de Reichsfuhrer şi ochelari pince-mz. Stătea în spatele biroului masiv cu un teanc de hârţogării în faţă şi cu un stilou în mână. În birou era semiîntuneric, totul era auster şi impersonal, singura căldură venind de la un buştean care ardea într-un colţ.
Schellenberg salută.
- Aţi trimis după mine, Reichsfuhrer?
Himmler puse jos stiloul, îi indică tăcut un scaun şi, cu mişcări lente şi precise, puse hârtiile deoparte, în afara unui teanc de rapoarte, şi se pregăti să treacă la discuţii. Arătă dezgustat spre restul hârtiilor pe care le dase la o parte:
- Ultimele cifre venite din partea agenţilor noştri din Africa de Nord, precum şi rapoartele de pe Luftwaffe şi Kriegsmarine. Ar trebui să le citeşti.
Schellenberg studie pagină cu pagină, în timp ce Himmler se ridică şi ieşi din spatele biroului. Se opri un moment în faţa focului, încălzindu-şi mâinile, atinse un buştean cu pantoful lustruit, până ieşiră scântei, apoi se întoarse.
- Ei, bine?
Schellenberg lăsă la o parte rapoartele.
- Informaţiile nu sunt tocmai bune, Reichsfuhrer!
Ce spui? Sunt dezastruoase! Navele noastre nu au reuşit încă să depisteze convoiul lui Roosevelt. Degeaba ne-am trimis cei mai buni comandanţi, că tot au dat greş. Cel mai recent raport spune că a fost depistată o flotă de protecţie în jurul navei Iowa, pe care credem că se află preşedintele american. A fost zărită din aer azi la prânz, la aproximativ patru sute de mile depărtare de coasta ma-
268

rocană, şi se pare că urmau o rută destul de aiurea. Goering spune că e prea departe pentru ca noi să o putem bombarda. Cât despre Kriegsmarine, e aproape imposibil să poată sparge securitatea navei.
- îmi imaginez, Reichsflihrer!
- Şi pentru că nu era destul, agenţii noştri nu au reuşit să descopere nici locaţia în care va fi dus Ro-osevelt. Fără informaţii precise, nu avem cum să atacăm. Şi, o dată ce Roosevelt ajunge la ţărm, nu avem cum să aflăm ce va face până va ajunge la Cairo. Himmler suspină supărat, îşi scoase ochelarii şi îi şterse meticulos cu o batistă. Aşadar, Wal-ter, se pare că până la urmă totul a rămas pe seama ta. Să mă informezi despre mersul lucrurilor.
- Mă bucur să văd că totul se desfăşoară conform planului, Reichsflihrer.
Schellenberg zâmbi.
- Pari încrezător. Eşti sigur că femeia va fi în stare să facă ce i se va spune?
- Cu gândul la salvarea tatălui ei, sunt convins că va face tot posibilul!
- Sper că nu te înşeli. Şi Halder?
- Se dă pe brazdă. Schellenberg zâmbi din nou. A avut un mic conflict cu Kleist, dar mă aşteptam la asta.
Himmler îşi puse ochelarii la loc şi îi fixă la marginea nasului.

- A, da! Kleist. O brută, dar e omul pe care te poţi baza. Mult mai previzibil decât Halder. Şi Deacon?
- Reichsfuhrer?
- Rezultatele lui în Cairo?
~ Aştept un semnal din partea lui în următoarele douăzeci şi patru de ore, cu

informaţii proaspete.
269

- În legătură cu adăpostul, nu au apărut probleme?
- Nu, conform ultimului său raport. Dacă ar fi apărut ceva, sunt convins că ne-ar fi anunţat.
- Halder ştie toate astea?

Un zâmbet şiret apăru pe buzele lui Schellenberg

- Nu am crezut că e necesar să îl mai încarc şi cu această informaţie, Reichsftihrer. Are la ce să se gândească.

Himmler încuviinţă.

- Poate ai dreptate. Dar dacă Deacon nu reuşeşte să obţină mijloacele de transport şi echipamentul într-un timp atât de scurt?
- Sunt sigur că putem merge înainte. Va rămâne pe seama lui Halder şi a celorlalţi să se descurce, o dată ajunşi acolo. Dar sunt sigur că sunt capabili.

Himmler nu comentă şi stătu o clipă privind înspre foc, pierdut în gânduri.

- Foarte bine. Având în vedere rapoartele pesimiste pe care le-ai citit şi tu mai devreme, eşti liber să demarezi Operaţiunea Sphinx. Ai şi aprobarea Fiihrer-ului.

Schellenberg se ridică încântat.

- La ordinele dumneavoastră, Reichsftihrer!

Mâine îl vei duce pe Halder şi pe ceilalţi la aerodromul din Gatow şi, de acolo, spre poziţia lor din Roma, de unde se vor pregăti de plecare. Himmler reveni la biroul său, se aşeză şi, cu grijă, îşi aduse în faţă teancul de hârtii, semnal că întâlnirea s-a terminat. Şi, ca de obicei, să mă ţii la curent cu toate detaliile.
270

Bitter Lakes

- Nu-i mare lucru, dar e ceva! Sanson îşi aprinse o ţigară, în timp ce o oră mai târziu, după ce Berger fusese dus înapoi, erau încă în camera de interogatoriu.

Weaver stătea tăcut, în timp ce Sanson recitea notiţele.

- Acum ştim cu certitudine că Phoenix a ajuns la Cairo în urmă cu nouă luni, pentru a-i ajuta pe toţi agenţii germani să se adune. Mai ştim din spusele lui Berger că prietenul nostru, cel pe care îl căutăm, e probabil Farid Gabar. Şi mai ştim că, după ce a trecut de liniile noastre, s-a ascuns o noapte într-o casă din Ezbekiya, într-un hotel al unui simpatizant german, înainte să ia legătura cu Be-sheeba.

Informaţiile primite de la Berger erau puţine, dar, cu toate acestea, semnificative. Doar transcrise semnalul pentru comandantul său, dar totuşi a recunoscut că i-a văzut de două ori pe arabul descris de Sanson în timpul unor şedinţe de informare care au avut loc în Tunis. După cum suspectase Weaver, Berger nu ştia nici identităţile celor doi şi nici despre trecutul lor. Nu ştia mare lucru nici despre Besheeba, doar că auzise un zvon, conform căruia acesta era spionul numărul unu al germanilor în Egipt.

~ Va trebui să găsim acest hotel. Doar că Gabar a stat acolo în urmă cu nouă luni.

~ E totuşi o pistă, Weaver. Şi acum, asta-i tot ce avem. Vei sta de vorbă cu câţiva informatori de-ai n°Ştri şi vom mai studia o dată lista cu simpati-
271

zanţi. Poate descoperim vreun suspect. Dacă nu vom cerceta fiecare hotel până

dăm de vreunul.
Weaver se ridică şi Sanson îl întrebă:
- Unde pleci?

- Să văd dacă Berger e bine. L-ai lovit cam tare.
Sanson spuse furios:
- Las-o baltă, Weaver. Ştii bine că în faţa unui prizonier în timpul interogatoriului nu ai voie să dai dovadă de slăbiciune. Ai făcut un lucru tâmpit când ai încercat să îl ajuţi. Mi-ai subminat autoritatea.
- Nu era un interogatoriu, Sanson. A fost tortură, oricare ar fi rezultatele. La treburi de genul ăsta mă aşteptam din partea Gestapo-ului.
Sanson era gata să explodeze. Se ridică în picioare şi îşi îndesă caietul cu notiţe în buzunar.
- Ţi-am mai spus, ăsta e războiul. Sau chiar nu înţelegi? Dacă nu-ţi plac metodele mele, n-ai decât. într-o astfel de situaţie, rezultatele sunt cele care contează. Acum, să ne întoarcem la Cairo. Dacă vrem să-l găsim rapid pe Gabar, va trebui să ne grăbim.
T12

Capitolul 21

Berlin
în aceeaşi zi, la două mii de mile depărtare şi puţin după ora opt seara, amiralul Wilhelm Canaris îşi facea procese de conştiinţă în timp ce intră în barul de la subsol.
Era plin de fum, plin cu soldaţi în permisie şi berlinezi posomorâţi, iar trupe de pe scenă arătau ca nişte condamnaţi la moarte, ceea ce nu era deloc surprinzător. Toţi erau cu nervii la pământ din cauza bombardamentelor. Canaris se strecură spre o masă liberă şi comandă o halbă de bere. Se privi într-o oglindă aflată în apropiere. Arăta stresat, extenuat, abia donnise în ultimele cinci zile de când se întâlnise cu Schellenberg. Oh ce pânze blestemate ţesem, când învăţăm să trişăm prima dată. Nici nu era de mirare că era stresat. Ţinuse secretul de mai mulţi ani şi era un secret destul de periculos. Era un trădător, unul dintre complotanţii împotriva lui Hitler, o sfidare pentru care în curând va plăti cu viaţa, spânzurat în vreun lagăr din Flossenburg.
Dar adevărul era că, în acea seară, nu-i păsa de multe şi, în plus, soarta nemiloasă avea să vină

doar peste câteva luni. Purta haine civile ponosite o pălărie şi un palton, şi, pentru că era un maestru al spionajului, nu-i fusese greu să scape de agentul Gestapo care îl urmărea din momentul în care îşi părăsise apartamentul.
Luă o gură de bere din halba din faţa lui şi se uită la ceas. Femeia care intră în bar după două minute era suplă şi blondă, iar faţa frumos sculptată şi trupul la fel de minunat erau ascunse de prea mult machiaj şi de haine prea largi. îl zări pe Canaris. îşi lăsase pălăria la marginea mesei, semnal că era în siguranţă şi putea să îl întâlnească. Se aşeză pe scaunul din faţa lui şi zâmbi.
- Wilhelm. ‘
- Draga mea Silvia, spuse cu drag Canaris. Dacă nu i-ar fi fost fidel soţiei, ar fi putut foarte uşor să se îndrăgostească de îngerul divin din faţa lui. Contesa Silvia Königsberg era soţia unui diplomat suedez şi, totodată, o prietenă veche.
- Ai ajuns aici fără probleme?
- Fără. Şiretenia îi străluci în ochi. Am scăpat de cel care mă urmărea

undeva prin subsol. Sărmanul, acum probabil face vreo criză de nervi!
Canaris îi comandă şi ei o bere şi aşteptă până ce chelneriţa se îndepărtă.
- Aşadar, în noaptea asta zbori spre Stockholm.
- La miezul nopţii. Aveai ceva foarte important să îmi spui?
Canaris îşi drese vocea. Nu putea să-i dea nimic scris, pentru că era o dovadă care putea fi folosită împotriva lui. Silvia, pe de altă parte, avea imunitate diplomatică şi prieteni cu influenţă, printre care se număra însuşi regele Suediei. Interogatoriul

brutal ieşea din discuţie, chiar dacă ar fi fost prinsă. Dar asta nu însemna ca nu~şi risca viaţa. Gestapo-ul era talentat în aranjarea accidentelor fatale.
- Draga mea Sivia, trebuie să îţi încredinţez un mesaj urgent şi vital. Atât de crucial, că ar putea decide soarta războiului. Eşti gata să mă asculţi?
Silvia nici nu clipi. O femeie curajoasă, gândi Canaris, cu acea abilitate nordică de a rămâne calmă chiar şi în cele mai grave situaţii.
- Spune-mi! replică ea simplu.
Canaris ezită. Ştia că prin acest act le pregătea lui Halder şi femeii eşecul, chiar moartea, şi îi era greu să facă acest lucru care îl măcina deja de cinci zile. Dar alternativa era pur şi simplu prea oribilă.
- Schellenberg şi Himmler au pus la cale un plan pentru a-i ucide pe preşedintele american şi pe prim-ministrul britanic. Ei ştiu că Roosevelt va ajunge la Cairo să se întâlnească cu Churchill cândva prin data de 22, de azi în trei zile. Intenţia este ca amândoi să fie asasinaţi.
De această dată, îngerul suedez păli şi îşi deschise gura ca să poată respira.
Canaris spuse:
- Trebuie să transmiţi mesajul la persoana noastră de contact obişnuită. Dacă acest plan dement reuşeşte, cunoaştem amândoi consecinţele.
~ Cum... Cum se va întâmpla?
~ O echipă de specialişti va pomi în curând spre Cairo şi se va ocupa de această operaţiune. Vor pleca pe calea aerului peste patruzeci şi opt de ore, poate chiar mai repede.
În acel moment, se auziră sirenele care anunţau Un nou raid aerian. Muzica se opri, oamenii au în-

tratîn panică, scaunele erau date la o parte, iar personalul îi îndruma pe oameni spre adăpost.
- Dumnezeule, începe din nou! spuse Canaris palid. Ţara asta va ajunge toată ruine! O luă pe Silvia repede de mână.
- Eşti sigură că vei putea lua avionul în noaptea asta?
Ea dădu din cap afirmativ.
- Soţul meu are treburi diplomatice foarte importante la Stockholm. Şi avem şi o escortă pe culoar, ca de obicei.
Era absurd, şi Canaris ştia. În mijlocul celui mai aspru război din istorie, un culoar aerian fusese acceptat tacit de către germani şi Aliaţi, pentru siguranţa pasagerilor suedezi de la bord, care erau neutri. Afară începuse nebunia, tavanul se scutura, a-runcând peste ei tencuiala, iar luminile clipeau.
Silvia se ridică agitată.
- Ar trebui să plec. Dacă rămân blocată aici, aş putea pierde avionul.
- Dumnezeu să te aibă în pază, Silvia, spuse Canaris. Şi ai mare grijă acolo, te rog, să nu mă dezamăgeşti!
Mai căzu o bombă, undeva pe străzile de afară, iar soldaţii strigau către

oameni să se grăbească spre adăposturi.
- Prietenul nostru din Stockholm ar trebui să a-fle mai multe, adăugă repede Canaris.
- Nu mai am timp, Wilhelm, spuse Silvia în-drcptându-se spre uşă.
- Dar trebuie neapărat să-ţi mai dau câteva detalii... O apucă pe Silvia de braţ şi în timp ce o ajută

să ajungă la ieşire, mai căzu o bombă care aproape îl dezechilibră.
- Sunteţi surzi? Jos, repede! înainte să fiţi împrăştiaţi în bucăţi!
în timp ce soldaţii începură să-i împingă spre adăpost, fără să scoată un cuvânt, Silvia se strecură pe lângă ei şi se îndreptă spre ieşire.
- Târfa proastă, ai înnebunit? urlă un soldat care pomi imediat după ea. Canaris îl prinse de braţ.
-Nu, las-o să plece!
- N-are decât, tataie, dar dacă vrei să-ţi mai apuci pensia, ar fi bine să treci în adăpost. Mişcă! Canaris o urmări pe Silvia până ce dispăru pe scări şi un nor de praf intră în adăpost după încă o bubuitură. îşi duse mâna la gură şi nici nu mai putu respira. Doamne! Dacă va fi ucisă în acest raid şi nu va scăpa? Şi dorise cu disperare să-i dea mai multe detalii, ca să se asigure că Serviciul Britanic de Informaţii va afla că Halder şi cu femeia erau pioni nevinovaţi, prinşi într-un joc periculos, dar era prea târziu. Silvia plecase, iar soldaţii îl împingeau spre adăpost.
La doi kilometri depărtare în acelaşi Berlin, Schel-lenberg vizita un alt fel de pivniţă. O pivniţă care era de fapt o închisoare a Gestapo-ului, şi astfel de vizite îl deprimau pe Schellenberg de fiecare dată. Era un loc mizerabil, în care răsunau urletele victi-
T17

melor torturilor, dar în această după-amiază era într-o formă de zile mari. Gardianul îl conduse pe scări în jos.
Au mers până la capătul unui coridor întunecat şi răcoros. Gardianul se opri în faţa unei celule şi scoase cheia. Schellenberg îşi aprinse o ţigară.
- Cum se simte?
- Mai bine decât majoritatea celorlalţi de aici, Herr General. Are trei mese pe zi, nu mai primeşte nici bătaie şi nici nu este torturat. Dar cred că nu mai e întreg la cap. Abia mai vorbeşte.
- A zis ceva de fiica lui?
- Din câte ştiu eu, nu! Doar că plânge mult. De fapt, rareori se opreşte din plâns.
Şi chair în acel moment, Schellenberg auzi pe cineva suspinând şi privi spre o celulă de la celălalt capăt al coridorului.
- Staţi un moment.
Se întoarse şi aprinse o lumină, trase închizătoa-rea de metal şi privi în celulă. Văzu doi băieţi tineri, unul cam de zece ani, celălat de aproape patrusprezece ani, cu feţele umflate, amândoi înghesuiţi într-un colţ. Cel mai mic suspina fără să se mai poată controla. Clipind în lumina puternică, erau două creaturi patetice şi înspăimântate.
- Cu ăştia doi ce-i? îl întrebă pe temnicer.
- Sunt doi fraţi trădători, care au complotat împotriva Ftihrer-ului! Herr General! încă nu au mărturisit, dar vă asigur eu că o vor face. Şi, până la urmă, vor primi ce li se cuvine!
Schellenberg se scutură dezgustat auzind şi urletele unei femei venind de

undeva din străfundurile pivniţei. Se întoarse spre temnicer şi îi spuse:
278

- Acum poţi deschide uşa aceasta.
Temnicerul se supuse şi lumină celula de din
afară. Schellenberg intră în celula care mirosea dezgustător. Abia încăpeau doi oameni, era un pat de metal cu pături gri murdare şi o găleată, iar un bec din tavan abia reuşea să lumineze. Un bărbat cărunt, odată distins, stătea ghemuit într-un colţ, cu mâinile la faţă, scâncind ca un copil şi legănân- du-se înainte şi înapoi.
- Am auzit că ai fost tratat bine, remarcă Schellenberg încet.
Bărbatul nu răspunse şi nici nu-şi ridică privirea, iar gardianul urlă:
-Răspunde-i generalului când îţi vorbeşte!
Schellenberg pocni din degete înfuriat.
-Lasă-ne! Ieşi!
Temnicerul îşi pocni călcâiele şi se supuse instantaneu. Schellenberg mai trase un fum şi îl privi pe prizonier.
- Mă tem că va trebui să-i ierţi pe aceşti oameni. Unii sunt mai răi ca bestiile. Dar am şi câteva veşti bune, care ar trebui să-ţi ridice moralul. Fiica ta a acceptat propunerea mea. Dacă va face ce i se cere, şi supravieţuieşte, această situaţie neplăcută va lua sfârşit în curând. Ei bine, ce spui?
Bărbatul scânci şi îşi luă mâinile de la faţă nervos. Faţa lui bărboasă fusese rănită sever, iar petele roşii erau răni care se vindecau. Se holba ca un nebun, cu ochii tulburi, apoi începu să plângă, îşi acoperi din nou faţa şi începu să plângă.
Schellenberg suspină disperat, îşi aruncă ţigara şi o strivi cu călcâiul.

279

Am un sentiment teribil că nu mai poţi fi salvat! Brutele astea ţi-au sucit minţile. Ieşi din celulă şi îi spuse temnicerului:
Cheamă un doctor. Nu unul care vine de obicei pe aici. Un doctor adevărat. Şi vreau să-i văd raportul.
- Da, Herr General!
Uşa se trânti cu zgomot, iar Schellenberg se retrase pe coridor.

*

Cairo
18 noiembrie
În acea după-amiază de joi, Reggie Salter era prost dispus, şi pe bună dreptate. Unul dintre depozitele sale fusese supus unui raid în noaptea care trecuse, nu de către poliţie, ci de o gaşcă bine organizată de hoţi arabi. Au tăiat gâtul uneia din gărzi şi au dispărut cu marfa de peste cinci mii de lire.
Oamenii lui îl îngropaseră deja în deşert pe cel ucis şi, nu peste multă vreme, nenorociţii care l-au ucis îşi vor săpa şi ei mormintele îngroziţi. Cei care i-au jefuit depozitul aveau să plătească scump. Din păcate însă, şansele ca Reggie să-şi recupereze marfa erau minime.
încă era furios din cauza pierderilor de peste cinci mii de lire, când Costas urcă din depozitul de la subsol, ştergându-şi mâinile cu o cârpă plină de ulei.
280

_ Deacon tocmai a venit, Reggie. E jos. Vrei să-l trimit sus?
- Nu, cobor eu. Ce se aude despre nenorocitul de jeep?

- E jos în curte. Băieţii îl verifică.
- Bine, hai să vedem ce culoare au banii lui Deacon. Salter coborî scările spre depozit, iar Costas îl unna. Deacon şi arabul îi aşteptau.
- Harvey, bătrâne! Mă bucur să te revăd!
- Ai jeepul şi uniformele?
- Azi eşti pus pe afaceri, nu? Ţi-am promis că nu te las baltă, şi m-am ţinut de cuvânt. Le-am obţinut chiar mai repede decât mi le-ai cerut. Ur-mează-mă.
Salter îl conduse prin depozit spre o curte din spate. Doi dintre oamenii săi lucrau sub capota u- nui jeep american, în timp ce altul se ocupa de curăţarea semnelor poliţiei militare din lateral.
- Costas spune că motorul e excelent – aproape nou, explică Salter. E numai bun să străbaţi cu el deşertul.
Deacon cercetă vehiculul.
- De unde-l ai?
Salter îl lovi peste nas, rânjind.
- Cu cât ştii mai puţine, cu atât eşti mai în siguranţă.
~ Dar eşti sigur că actele sunt bune şi că jeepul nu poate fi detectat?
Salter izbucni în râs.
- Mai scuteşte-mă, Harvey! Sigur că totul e în ordine. Dacă mi-aş conduce afacerile altfel, aş fi fost demult îngropat.

Deacon trecu cu mâna peste vopseaua maşinii iar Salter spuse:
- N-ai decât să cercetezi marfa. Tu eşti cumpărătorul.
Deacon se urcă în jeep şi îl pomi. Motorul torcea încet, Coborî şi se uită sub capotă cu ajutorul lui Hassan.
- Arată bine, se pronunţă Deacon, ştergându-se pe mâini.
- Crezi că eu aş fi în stare să-mi bat joc de tine? Salter îi dădu şi actele maşinii. Totul este în ordine, după cum vezi!
Deacon cercetă atent actele.
- Par să fie în ordine. Şi uniformele?
Salter făcu un semn către unul din oameni.
- Adu cealaltă marfa din depozit, Joey!
Omul se duse în depozit şi veni cu câteva genţi
militare pe umăr. Salter deschise una şi deşertă conţinutul pe jos. Era o uniformă de căpitan american şi una de sergent, ambele cu toate „ornamentele" necesare, plus un pistol Colt de 54 milimetri şi două mitraliere americane, cu muniţia necesară fiecăreia.
- Tot ce mi-ai comandat! Dar, să mai verificăm o dată, să fim siguri.
Deacon examină fiecare geantă şi Salter îl întrebă:
- Mulţumit?
- Arată bine!
- Am spus că mai costă încă cinci sute.
- Uniformele şi armele vreau să mi le livrezi la club la noapte. Foloseşte intrarea de serviciu şi, în numele lui Dumnezeu, fii discret!

- Să fiu discret? La asta mă pricep cel mai bine!
- Sigur nu-i nici o problemă să mai las aici jeepul câteva zile, până când voi avea nevoie de el?
- Nici o problemă, atâta timp cât plăteşti depozitarea, aşa cum ne-am înţeles.
Deacon scoase un plic din buzunar pe care i-l înmâna. Salter numără bancnotele, să se asigure că suma era întreagă, apoi şi-l ascunse în buzunar.

- Mi-a făcut plăcere să facem afaceri, Harvey!
- încă nu am terminat. Ce se aude de camionete?
Salter îşi aprinse o ţigară şi îşi scărpină barba.
- Mi-e teamă că am întâmpinat o mică problemă, nu-i aşa, Costas?
Grecul scuturã din umeri.
- Se pare că armata îşi pune labele pe orice vehicul zilele astea, Harvey. Dumnezeu ştie de ce, dar se pare că duc lipsă de camionete. Nu-ţi fa griji, ne ocupăm noi şi de asta.
- Sper că faceţi pe dracu-n patru, spuse Deacon îngrijorat. Trebuie să fiu sigur că voi avea la dispoziţie camionetele în următoarele două zile.
În privirea lui Deacon se citea o urmă de disperare, iar Salter observă imediat şi spuse:
- Mă voi ocupa de asta personal, Harvey, stai liniştit. Le vei avea la timp, chiar dacă va trebui să le fur chiar eu. E o promisiune sfântă.
- Bine. Deacon părea uşurat, îi făcu un semn lui Hassan şi dădu să plece.
- Ţinem legătura?
~ Te informez de îndată ce am rezolvat, bătrâne! [A] Salter îi urmări părăsind curtea şi, după ce pleca-
îşi chemă doi oameni:
283

- Ştiţi ce aveţi de făcut. Oriunde merge Deacon, cu oricine vorbeşte, vreau să ştiu. Dacă cumva vă descoperă, ajungeţi mâncare pentru crocodili, aţi înţeles?
- Sigur, Reggie!
Cei doi plecară. Costas se apropie, rânjind şiret.
- Crezi că va merge?
Salter îşi pocni degetele.
- Ar face bine să meragă, Costas, băiete. Am pierdut azi noapte cinci mii de lire din cauza nenorociţilor de hoţi arabi şi intenţionez să mi-i recuperez cât mai repede. Orice s-ar întâmpla, o să scoatem nişte bani, fie că o să-i placă lui Deacon sau nu.
284

Capitolul 22
Berlin
20 noiembrie
Aerodromul Luftwaffe din Gatow era aglomerat în acea după-amiază, iar Mercedesul lui Schellenberg trecu bariera, urmat de o camionetă acoperită în care erau Halder şi ceilalţi. Au oprit lângă un hangar, iar Schellenberg îi conduse într-o încăpere laterală. înăntru era parcat un aparat de zbor, camuflat cu vopsea de culoarea nisipului, fără alte semne pentru a putea fi identificat. Vreo cinci mecanici lucrau la el, în timp ce doi piloţi erau ocupaţi în carlingă.
- Vito! strigă Schellenberg, iar bărbatul care stătea pe locul căpitanului îl salută de la fereastră, apoi câteva minute mai târziu coborî treptele de metal.
~ Herr General!
~ Cum merg pregătirile?
Vito Falconi era un italian înalt, foarte atrăgător, cu păr negru, ondulat şi un nas fin de roman. Era destul de în vârstă pentru a mai putea fi pilot, avea aProape patruzeci de ani. Purta o haină de piele de Pdot pe umeri cu însemnele Luftwaffe, o eşarfa
285

albă de mătase înnodată la gât, iar ochii erau plinj de energie.
- Bene. Am luat aparatul la zbor de două ori în această dimineaţă şi se descurcă foarte bine. Fal-coni se întoarse spre Halder şi îi strânse mâna călduros. Jack, după câte văd, eşti încă în viaţă.
- Bună, Vito! A trecut ceva vreme ...
Falconi zâmbi.
- Nu sunt sigur dacă mă bucur să te văd. Nu după ce am aflat că a fost ideea ta ca eu să pilotez a-vionul. Ai de gând să mă omori? Aşadar, cum mai eşti, prietene?
- între disperare şi acceptabil!
Falconi izbucni în râs.
- La fel ca noi toţi. Războiul ăsta nenorocit ne-a înnebunit pe toţi. Şi acum ce puneţi la cale? Ceva strict secret, de care depinde soarta acestui război?
- Asta să-l întrebi pe Herr General.
- Mi-e teamă că nu-i treaba ta, Vito, spuse Schellenberg blând şi făcu prezentările. Acesta este Gruppenkommandant Falconi, pilotul vostru. El vă va duce până în Egipt.
Vito îi sărută mâna lui Rachel.
- O plăcere, bella signorina. Şi trebuie să spun că un pasager atât de minunat ca dumneavoastră nu am mai cunoscut de multă vreme.
- Nu-l lua în seamă pe Vito! remarcă Schellenberg. E un fermecător de primă clasă.
Kleist îi întrerupse, cu o figură acră.
- Herr General, pilotul este italian. De ce nu este german? Nenoroci̧ii ăştia s-au predat inamicului. Şi nu ne-au provocat decât necazuri. Cât despre pi-

loţii lor, toată lumea ştie că sunt inutili. Am putea să ne luăm şi certificatele de deces de pe acum. Falconi îi aruncă lui Kleist o privire îngheţată.
- Dacă nu ai auzit încă, să ştii că mii de italieni zac morţi la marginile Moscovei şi printre ruinele din Stalingrad. Eu cred că şi asta contează măcar puţin, nu crezi?
Schellenberg îşi întoarse privirea spre Kleist.
- Aşa este. Şi eu nu mi-aş face griji în privinţa abilităţilor sale de pilot. Este instructor la noi din 1940 şi este unul dintre cei mai buni piloţi. Are şi multă experienţă în zboruri deasupra Africii. Sunteţi pe mâini bune.
- Cu tot respectul, ar trebui să fii mai atent când îţi recrutezi oamenii, îi spuse Falconi lui Schellenberg. Prietenul tău ar face bine să-şi revizuiască atitudinea. Am stat lângă el doar două minute şi deja îmi este de ajuns.

Schellenberg se adresă lui Kleist:
- Să faci bine să-ţi muşti limba şi să îţi controlezi manierele. Am aflat şi de la maiorul Halder că ţi-ai mai ieşit o dată din fire. Ţine minte că el este conducătorul suprem a acestei părţi a misiunii, aşa că trebuie să îl tratezi cu respectul cuvenit. E un ordin.
Kleist se strâmbă, apoi luă poziţia de drepţi:
- Da, Herr General.
~ Şi acum, Vito, explică-ne despre transport.

Falconi îi conduse spre aparatul de zbor, iar Halder întrebă cu obişnuita curiozitate:
- Pentru numele lui Dumnezeu, asta ce-i?

- E un avion cargo C-47 american, cunoscut şi sub denumirea de Dakota, sau Pasărea Gooney. Probabil cel mai bun mijloc de transport pe care îl au Aliaţii. Această frumuseţe a rămas fără combustibil şi a fost părăsită pe un câmp din nordul Italiei. O patrulă SS a reuşit să o descopere înainte ca piloţii să o arunce în aer. Am reparat-o şi am adus-o aici, pentru operaţiuni speciale.
- Şi care-i ideea?
- Acest aparat de zbor este foarte comun pentru Aliaţi, de aceea este ideal.
- Ideal ca să ne putem strecura printre barajele de securitate aliate?
Falconi rânji.
- Exact!
- A fost ideea lui Vito, explică Schellenberg. Mai avem încă două aparate ca acesta, pentru colonelul, prietenul nostru. Astfel aveam toate şansele să vă ducem la destinaţie fără a trezi suspiciuni în rândul patrulelor de coastă.

Şi, pentru moment, sunt destul de ocupate, din câte am auzit, spuse Falconi. Cu aparatele lor Spitfires şi Tomahawks vânează zi şi noapte, şi cu succes. Bombardierele Luftwaffe din Italia au încercat în ultimele săptămâni să lovească Sicilia şi Alexandria, dar cu pierderi foarte mari. Mulţi dintre nenorociţi au fost doborâţi înainte de a ajunge la ţintă.
- Pentru noi, e destul de ameninţător, remarcă Halder. Chiar nu avem nevoie de însemnele aliaţi-

lor? Sigur nu vom risca să fim aruncaţi în aer de vreuna din patrulele lor?
_ Când vom ateriza la Londra pentru realimentare, vom picta însemne ale americanilor. Vom fi în avantaj folosind Italia ca punct de plecare, pentru că Aliaţii controlează atent plecările de pe câmpurile germane din Rhodos şi Atena, având în vedere că sunt mai aproape de Nordul Africii. O dată porniţi, vom arăta ca un avion al aviaţiei americane. Falconi zâmbi. Şi, ca să vă liniştiţi şi mai mult, avioanele Luftwaffe au fost retrase din zonă, ca să nu riscăm să fim loviţi de ai noştri.
- Şi apoi? întrebă Halder.
- Ruta pe care o vom aborda pentru a ajunge în Africa de Nord va fi în cea mai mare parte peste ape. Când ajungem la destinaţie, veţi debarca repede, iar eu voi decola imediat. Rezervorul aparatului e suficient de mare pentru a avea suficient combustibil să ajung înapoi la Roma.
- Ce se întâmplă dacă Aliaţii vor intercepta convorbirile noastre?
Falconi dădu din umeri.
-E şi aceasta o posibilitate, desigur. Dar, dacă se întâmplă, va trebui să găsim o modalitate de a ne descurca. Ştii, de fapt noi nici nu vom şti dacă cineva încearcă să ne interpeleze prin radio.
- De ce?
~ Din motive de securitate, frecvenţele se schimbă zilnic, uneori se schimbă şi pentru fiecare Patrulă în parte, aşa că nu avem de unde să ghicim frecvenţa.
~ Dar dacă vor încerca să ia legătura cu noi şi noi nu răspundem?

Falconi dădu din cap.

- Dacă nu vor reuşi să comunice cu noi prin metodele obişnuite, atunci vor folosi semnale vizuale codate, ori prin codul morse sau cu o armă cu flăcări. Sau poate nici nu se vor obosi cu semnalele ci să ne împuşte direct acolo.
- Şi cu asta mi-ai dat multă încredere, Vito! Mai ai alte veşti la fel de bune?
Falconi izbucni în râs.

- Avem avantajul că zburăm cu unul din aparatele lor. Nu prea cred că ne vor împuşca înainte şi apoi să pună întrebările. Aşa vom avea o şansă să ne eschivăm, cu ideea că nu ne merge aparatura de transmisie, şi să fugim înainte ca ei să realizeze.

- Nu prea este o opţiune convenabilă. Ei au aparate mult mai performante şi care ating viteze mult mai mari.

Schellenberg îi întrerupse:

- După cum spunea, Jack, există şi riscuri. Dar cunoşti foarte bine experienţa lui Vito, care nu se află pentru prima dată în faţa unei astfel de încercări. Sunteţi pe mâini excelente.

Pe mine mă preocupă mai mult vremea, îi spuse Falconi lui Halder. Prognozele indică un front cam urât care se apropie rapid către Mediterană. Se pare că vin furtuni cu tunete şi fulgere în următoarele douăzeci şi patru de ore spre Alexandria, şi pe coasta nordică a Egiptului sunt anunţate furtuni de nisip.

- Minunat!

- Dar veştile bune sunt că furtuna îi va ţine pe inamici la sol.

290

- Chiar crezi că vom fi în siguranţă? întrebă Rachel.

Falconi zâmbi fermecător:

- Suntem în război, bella signorina, şi nimeni nu este în siguranţă, mai ales în situaţia noastră. Dar chiar şi Dracul are zilele lui bune şi, pentru că am ajuns la vârsta asta, evident că încă nu m-a lăsat baltă.

- Şi ca să vă liniştiţi, spuse Schellenberg, o echipă de mecanici vă aşteaptă la Roma pentru a-i mai face o inspecţie aparatului de zbor. Ultimul lucru de care aveţi nevoie sunt problemele tehnice apărute în timpul zborului, care ar putea fi dezastruoase. Suntem gata, Vito?

- Copilotul meu, Remer, m-a ajutat să verificăm toate detaliile.

Schellenberg îi privi pe fiecare pe rând.

- Alte întrebări mai sunt? Bine. Urcaţi şi aşeza-ţi-vă bine lucrurile. Plecăm imediat.

Era aproape ora unu când în sfârşit Dakota decolă de pe aerodromul Gatow. Falconi urcă la paisprezece mii de picioare înainte de a-l lăsa pe mai tânărul său copilot să preia controlul, iar el începu să verifice hărţile.

În spate, Halder stătea lângă Rachel pe jos, iar în faţa lor – Kleist şi Doring. Schellenberg stătea mai În faţă, pe jos, cu braţele încrucişate, ţinând servie-la la piept, cu chipiul pe ochi, ca şi când ar încerca

291

să doarmă. Aparatul C-47 era destul de simplu, ră scaune. O dată ajunşi la altitudinea de zbor' lui Haldei* începu să-i fie frig şi observă că Rachel este palidă şi trasă la faţă.

- Cum te simţi?

- Sunt obosită şi mi-e frig.

- Va fi un zbor lung. Să caut ceva cu care să te acoperi.

Merse să caute câteva pături, dar când se întoarse, Rachel dormea dusă, ghemuită ca un copil, cu capul pe o parte.

Halder puse o pătură peste ea, apoi fără să-şi poată explica de ce, se aplecă şi o sărută pe gât. în faţă, îl observă pe Kleist şoptindu-i ceva lui Do-ring, apoi amândoi rânjiră. Apoi Kleist îl privi curajos, cu ochii plini de ură.

Halder ignoră provocarea, se acoperi şi el cu o pătură, îşi lăsă pălăria pe ochi şi adormi şi el curând.

Capitolul 23

Cairo
Ora 13:45 p.m

_ îi spune „Imperial”, spuse Reeves. Are în total douăzeci de camere. Arată oribil. Cred că mai degrabă aş înnopta într-un canal cu şobolani decât acolo!

Weaver se sui în maşină lângă Sansón, amândoi înarmaţi şi îmbrăcaţi civil. Luaseră un taxi şi o porniră pe străzile fierbinţi şi întortocheate din Ez-bekiya, pentru a se alătura oamenilor lui Sansón care supravegheau Imperialul. Unul dintre ei, Reeves, un tânăr ofiţer cu mustaţă, stătea pe scaunul şoferului, şi el îmbrăcat în civil.

Peste stradă, Imperialul era cu mult sub ceea ce sugera denumirea: era o dărăpănătură de hotel, cu ferestre care abia se mai ţineau, cu pereţi crăpaţi în exterior, erau gata-gata să cadă, cu patru etaje şi aşezat într-un lung şir alături de alte hoteluri la fel de decăzute.

~ *Ce* ştii despre proprietar?

Sansón stătea cu un caiet de notiţe deschis în poală.

Tarik Nasar e un afacerist mărunt, fără con-

damnări. Hotelul a fost vizitat de poliţia locală în urmă cu trei zile, dar aceştia susţin că registrul era în regulă. Recepţionerul le-a spus că nu au cazat pe nimeni care să semene cu Farid Gabar. Un informator de-al nostru ne-a spus că Tarik Nasser ar putea să fie un simpatizant al nemţilor. A fost auzit lăudându-se că dacă germanii ar veni în Cairo el i-ar primi cu braţele deschise. Nimic neobişnuit am putea spune, dar se pare că are şi un motiv serios – în urmă cu câţiva ani, fratele lui mai mic a fost împuşcat mortal, în timp ce fura dintr-un magazin al armatei din Berlin. Şi, deocamdată, Nasser este unicul nostru suspect.

Şi celelalte trei hoteluri din cartier erau puse sub urmărire, iar Sansón era nerăbdător să progreseze.

- Spune-mi ce s-a întâmplat! îi spuse lui Reeves.
- I-am cerut recepţionerului o cameră iar el mi-a spus că totul e ocupat, toate cele douăzeci de camere, timp de vreo două luni. La fel şi la celelalte hoteluri. Nu poţi obţine o cameră sub nici o formă.

Sansón suspină. Intenţia fusese să infiltreze pe cineva în Imperial, să vadă dacă vreunul din clienţi seamănă cu Gabar.

- Asta ne cam dă planurile peste cap. Probabil că singura opţiune ar fi să facem un raid şi să-l ridicăm pe Nasser să îl supunem unui interogatoriu. Dar ceilalţi clienţi?
- Majoritatea sunt europeni refugiaţi, dar sunt şi câţiva arabi, din câte am văzut.
- Ai reuşit să vezi registrul?
- Nu, domnule. Nu a fost posibil.
- Ai văzut pe cineva venind sau plecând, care să semene cu Gabar?

- Nu, domnule.
- Dar Nasser?
- Am cerut să-l văd pe proprietar, că poate îmi face el rost de o cameră, doar ca să-l văd mai bine la faţa. A ieşit chiar el. I-am spus povestea cu camera, că sunt disperat, că nu mai ştiu ce să fac, dar nu a contat – mi-a spus că absolut

totul e ocupat şi că nu poate face nimic. A ieşit în unnă cu o oră şi încă nu s-a întors. Briggs îl urmăreşte, domnule. Reeves privi afară pe geam. Staţi o secundă, iată-l pe Briggs.

Un bărbat se apropie de maşină, îmbrăcat într-un costum de civil şi cu o pălărie pe cap, şi urcă lângă
şofer.

- Unde-i Nasser? întrebă Sanson.

Briggs făcu un semn spre geam.

- Acela este, domnule. A luat masa la un restaurant grecesc la două străzi depărtare. Apoi şi-a cumpărat nişte alimente de la un magazin de după colţ.

Pe partea cealaltă a străzii, văzură un bărbat cu pieptul dezgolit, mușcând dintr-un măr. Intră în hotel şi urcă scările cu dificultate, respirând greu din cauza grăsimii de pe tot corpul.

Sanson deschise portiera.

- Perfect, hai să-l prindem până mai putem. Re-eves> tu hai cu noi, Briggs, ia-o prin spate. Dacă cineva încearcă să fugă, îl împuşti, dar vezi să nu-l omori. Dacă fug înseamnă că au ceva de ascuns şi vreau să aflu exact ce anume.

Hassan stătea întins pe pat, curăţându-şi cu grijă pistolul cu o cârpă unsă.

Camera mult prea mică îl înnebunea şi se simţea ca un animal prins într-o cuşcă. Pe podea zăcea un teanc de ziare arabe pe care le citise de cel puţin zece ori. Era neliniştit şi avea nevoie de o plimbare, îi chiorăiau şi maţele şi îşi aduse aminte că era vremea prânzului şi că restaurantul grecesc din colt avea o mâncare excepţională. În costum şi fără barbă, începuse deja să se simtă puţin mai în siguranţă astfel deghizat.

Lăsă pistolul la o parte, se dădu jos din pat, îşi luă costumul şi pălăria de pe cuier şi începu să se îmbrace.

Weaver intră alături de Sanson în holul hotelului, iar Reeves îi urma îndeaproape. Locul mirosea a mâncare stricată şi a fum de ţigară. La dreapta era o tejghea de lemn, în spatele căreia era un tânăr funcţionar arab, pe care Sanson îl întrebă:

- Tarik Nasser, unde îl pot găsi?

Funcţionarul clipi des.

- Nu... Nu ştiu, domnule.

- Nu mă minţi! L-am văzut mai înainte intrând.

Tânărul făcu un gest nervos înspre o uşă.

Acolo e biroul domnului Nasser, poate îl găsiţi înăuntru...

Sanson se îndreptă spre uşă împreună cu Weaver şi Reeves, o împinse cu putere şi intrară într-un

birou mic. Tarik Nasser stătea la birou verificând corespondenţa şi tresări văzându-i tăbărând în birou.

_ Tarik Nasser?

_ Da, sunt Nasser.

- Eu sunt locotenent-colonel Sanson, de la Serviciul de Informaţii. Acesta este locotenent- colonel Weaver.

Nasser încerca să se stăpânească, deşi picioarele începuseră să îi tremure, şi era gata să cedeze din cauza greutăţii corpului.

- Cărui fapt datorez această plăcere?

Sanson îi făcu un gest lui Reeves.
-Verifică registrul. Repede.
-Ce se întâmplă aici? protestă Nasser.
Reeves plecă, iar Sanson îi spuse:
- Luaţi loc, domnule Nasser.
Nasser se aşeză, speriat, iar inima îi palpita cu repeziciune. Se gândi să apese butonul de alarmă de sub birou, dar se răzgândi.
- Tot nu mi-aţi spus despre ce este vorba.
- Voi trece direct la subiect. Eşti suspectat că ascunzi spioni germani, domnule Nasser. Şi că sunteţi agent german.

Cu siguranţă, avea probleme. Nasser simţi că se sufocă şi că îl trec transpiraţii reci, dar începu să râdă nervos, cu toate că nu era deloc convingător.
- Aveţi chef de glume proaste?
~ Nu mai fa pe inocentul, domnule Nasser. A-Vem declaraţia unui agent german capturat.
Nasser înghiţi în sec, se întinse după batista de Pe biiou şi îşi şterse fruntea de sudoare.
297

Cred... Cred că este o greşeală. Eu... Eu sunt un om de afaceri cinstit...
Reeves se întoarse câteva momente mai târziu cu un registru gros.
Gabar nu este înregistrat. Am cercetat toate datele din urmă cu nouă luni.
De îndată ce auzi numele, Nasser simţi o durere şi mai puternică în piept şi îi venea să vomite, dar se aplecă în schimb tremurând, să apese butonul de alarmă. Sanson îl privi.
Vom percheziţiona toate camerele, una câte una. Apoi vei veni cu noi la sediu pentru interogatoriu. Dar înainte, îţi ofer posibilitatea de a mărturisi. Ce spui, Nasser?
Nasser se hotărî. Tremurând, cu batista în mână, repede apăsă de două ori butonul de alarmă. Sanson îl prinse de braţ şi i-l răsuci la spate.
- Ce dracu' ai de gând?
Nasser strigă de durere.
Sanson îl dădu la o parte şi se aplecă sub birou, găsind butonul.
Nenorocitul a avertizat pe cineva! îşi scoase revolverul. Pun pariu că arabul e aici. Stai cu ochii pe el, Reeves, şi păzeşte holul. Weaver, urmea-zămă, repede!
*
Hassan abia îşi puse costumul şi se privi în oglinda crăpată, când auzi alarma, un sunet ascuţit care semăna cu bâzâitul unui ţânţar mare şi flămând.

298
Tresări, se uită la butonul de alarmă de pe perete, care mai sună o dată.
O dată pentru atenţie. De două ori pentru a fugi. într-o clipă, îşi luă pistolul, scana camera ca să fie sigur că nu lăsa nici o urmă, apoi o pomi spre ieşire.
*
Weaver îşi scoase pistolul, în timp ce îl urmă pe Sanson în hol.
Vom verifica pe rând fiecare etaj, spuse Sanson, şi el cu arma scoasă. Eu mă ocup de primul, tu urcă-te la al doilea şi apoi mai sus. Şi, pentru Dumnezeu, ai mare grijă.

Urcară amândoi scările, cu Sanson în faţă, şi apoi se despărţiră la primul etaj. Weaver mai urcă un etaj şi ajunse într-un hol scurt, cu o fereastră la capăt, cu un covor roşu ros pe jos şi cu aceleaşi mirosuri insuportabile.

Nu zări nici o uşă deschisă. O încercă pe prima, din partea dreaptă. încuiată. Se împinse să o deschidă şi dintr-o dată auzi un zgomot înăuntru. Uşa se deschise şi apăru un european mai în vârstă, cu o servietă veche în mână. Părea alarmat.

Mâinile sus! Weaver îndreptă arma spre capul bărbatului şi îl împinse înapoi în cameră.

Eu ... Am acte în regulă... Bărbatul se bâlbâia, tremurând din toate încheieturile. Eu... Eu mă numesc Josef Esher. Sunt refugiat maghiar...

Bărbatul cu siguranţă nu era Gabar, şi Weaver văzu că în cameră nu mai era nimeni.

- Eu caut un arab. II descrise pe Gabar. L-ai văzui?

Bărbatul dădu din cap tremurând în continuare.

- Nu, nu l-am văzut...
- Stai în cameră şi încuie uşa, ordonă Weaver, apoi ieşi din nou în hol. închise uşa după el, apoi auzi cum bărbatul o încuie.

*

încercă următoarea uşă. încuiata. Se repezi la următoarea şi încercă clanţa. Uşa se deschise. Era o cameră mică, patul era răvăşit ca şi cum cineva dormise în el. Un teanc de ziare zăceau pe podea. Părea că cineva părăsise locul în grabă. Weaver ieşi înapoi în hol. Fereastra din capăt era pe jumătate deschisă. Se apropie repede şi privi în jos. O scară de incendiu ducea spre alee, dar nu văzu pe nimeni.

- La naiba!

Brusc, Weaver auzi două focuri de armă venind de undeva din hotel, apoi încă două, care păreau a fi un ecou de pe alee. Fugi pe coridor şi coborî scările.

- E mort, domnule. A încercat să scape... S-a apropiat de uşă. Am tras câteva focuri de avertisment ca să îl sperii, iar el a căzut, cu mâinile la piept. Cred că şocul i-a provocat un infarct. Am încercat să-l resuscitez, dar fără rezultat. Funcţionarul a chemat o ambulanţă, dar nu prea mai are rost.

în timp ce Reeves explica, Weaver privea corpul obez al lui Tarik Nasser care zăcea pe covor. Faţa de obicei roşiatică era acum vânătă.

Sanson îngenunche şi îi verifică pulsul pentru a fi sigur.

- La dracu 7 Trebuia să-l interogăm pe nenorocit! Ai văzut ceva, Weaver?
- Era o fereastră deschisă la etajul al doilea. Cred că cineva a coborât pe scara de incendiu, dar nu am văzut pe nimeni. Weaver îl privi pe Reeves. Am auzit încă două împuşcături. Unde-i Briggs?
- Ar trebui să continuăm verificarea zonei, domnule.

Sanson păli şi se ridică în picioare.

- în spate! Să mergem în spate ...

Când se pregătiră să iasă. Briggs intră pe uşa din faţă, agitat, cu pistolul în mână, şi Sanson îl întrebă rapid:

- L-ai prins pe arab?
- A scăpat, domnule.
- La dracu. Să-l ia dracu.

Ora 14:45
Deacon întoarse maşina pe o alee de lângă staţia Ramses.
Era furios. Avea planificate pentru acea după-amiază lucruri importante, înainte de a trimite semnalul la Berlin, dar dezastrul neaşteptat îi
301

dăduse programul peste cap. Putea să distrugă totul.
Opri maşina, trase frâna de mână şi lăsă geamul. Aleea pustie era mizerabilă şi puturoasă. Îşi aprinse o ţigară ca să nu simtă mirosul oribil, apoi ieşi din maşină şi spuse cu voce tare:
- Poţi ieşi. Eşti în siguranţă.
O secundă mai târziu, Hassan apăru din spatele unei uşi, cu pistolul în mână, pe care şi-l strecură apoi la brâu.
- De ce nu ai venit mai repede? Te-am sunat în urmă cu o jumătate de oră.
- Am ajuns cât am putut de repede, spuse Dea-con înfuriat. Dar lasă asta, ce dracu' s-a întâmplat?
Hassan îi povesti, nedumerit.
- Nu înţeleg. Am fost foarte atent când am intrat sau când am ieşit din hotel. De unde ştia armata că sunt acolo? Tarik mi-a spus că poliţia verifică toate hotelurile din oraş, dar zicea că nu păreau suspi-cioşi. Poate că erau, dar s-au prefăcut? Poate că puseseră hotelul sub urmărire de mai multă vreme.
Deacon spuse acru:
- Trebuie să fie mai mult decât atât, pentru că dacă ar fi fost siguri, te-ar fi înhăţat mai demult. Eşti sigur că Tarik nu te-a dat de gol?
Hassan se simţi jignit.

- Niciodată. Este vărul meu. El mi-a salvat viaţa.
Acum, Deacon nu gândea limpede şi nu putea sa
găsească o soluţie. Era doar foarte îngrijorat pentru că simţea că avea să se întâmple o nenorocire.
- Te-a văzut cineva părăsind hotelul?
Hassan negă.
- Am fugit pe aleea din spate.
302

_ Asta nu înseamnă că nu te-a văzut nimeni. Unii dintre clienţii cazaţi acolo ar fi putut să te vadă. Ai spus că s-a şi tras?
- Aveau un om aşteptând pe aleea din spate. Cred că m-a văzut coborând pe scara de incendiu şi a tras două focuri. Am mai auzit două împuşcături în hotel. Şi l-am văzut pe ofiţerul american, Weaver.
- Poftim?
- L-am zărit verificând scara de incendiu. Eu eram sus pe acoperiş, aşteptând un moment prielnic pentru a fugi. Ochii lui Hassan erau plini de ură. Dacă i-au făcut ceva lui Tarik, americanul va muri de mâna mea.
Deacon era exasperat şi deschise maşina. Nu-i spuse lui Hassan că întârziase pentru că trecuse prin faţa hotelului şi că văzu o ambulanţă în faţă, cu doi asistenţi cărând pe o targă un corp acoperit. Ii va spune mai târziu, după ce va afla ce se întâmplase.
-N-o să omori pe nimeni. Treci în portbagaj. Nu poţi sta cu mine în faţă, e prea riscant. Dar fii liniştit, vei putea respira.
Hassan ezită.
- Unde mă duci?
- La vilă. Nu mai am alte soluţii. De acum îna-inte vei sta acolo, până îţi voi

spune eu că poţi ieşi. S-a înţeles? Şi roagă-te să nu ne oprească nimeni şi să yerifice maşina.
303

Capitolul 24

Cairo Ora 16:00

Weaver stătea în jeep pe scaunul din dreapta, iar Helen Kane îl conducea spre Giza.

- A spus Sanson despre ce este vorba?
- Doar că generalul Clayton vrea să te vadă urgent la Mena.

Trecuseră un pod şi intrară într-un sat cu case de cărămidă şi cu câmpuri cu sfeclă de zahăr. Ajunseră la marginea deşertului. Erau la opt mile depărtare vest de Cairo, iar drumul prăfuit era intens circulat de maşini şi motociclete americane şi britanice.

Weaver se simţea prost, pentru că nu o văzuse de mai bine de trei zile şi se gândea dacă nu se grăbise culcându-se cu ea atât de repede.

- Uite ce e, Helen, îmi pare rău pentru noaptea trecută.
- Mie nu-mi pare rău.
- Eşti sinceră?
- Desigur. Aş vrea să nu-ţi mai faci atâtea gânduri. îl privi drept în ochi. Dragul meu Harry, ţi- am dat peste cap toată existenţa?

304

- Ceva de genul ăsta.

Ea zâmbi jucăuş.

- Ar fi trebuit să ştii până acum că femeile sunt date dracului!
- Nu crezi că astfel lucrurile s-ar complica prea mult?

-Numai dacă le laşi. Suntem oameni, trecem şi printr-un război, şi aşa ceva se întâmplă mereu, indiferent de ce spun regulamentele militare. Eu cred că putem să ne facem treaba cum trebuie în continuare, nu?

El se aplecă şi o sărută pe obraz.

- Eşti o fată extraordinară, ştiai asta?

Ea îi zâmbi.

- Ai grijă, că altfel aş fi tentată să merg şi mai departe. Dacă ai timp, crezi că am putea lua cina împreună în seara asta?
- E cea mai bună ofertă pe care am primit-o în ultimele zile, dar stai să vedem cu ce ne aşteaptă generalul Clayton. Şi, după ce s-a întâmplat la Imperial, nu cred că e prea bine dispus.

Pe drum, se iviră vilele luxoase ale bogaţilor, după care ajunseră şi în mizerabilul sat Nazlat as- Sa-man, aproape de Sfinx şi de piramidele Giza. Mai sus pe acelaşi drum care se lărgea, zăriră o clădire vopsită în alb, înconjurată de un gard.

Mena House fusese înainte o cabană pentru vânătoare şi apoi cumpărată de un cuplu englez şi transformată într-un hotel de lux extrem de elegant, un loc preferat de capetele încoronate şi de bogaţi. Avea balcoane cu privelişti uluitoare către piramide, piscine, grădini bogate, toate construite în stil colonial.
305

Ce trebuie să facă o fată pentru a obţine un sfârşit de săptămână aici?

- Sunt sigur că ai găsi tu o soluţie.

Râse.

- Sunt sigură că amândoi am putea găsi o soluţie.

O.K, hai să vedem cum stăm cu paza. Mai bine scoate legitimaţia.

Conduse jeepul spre hotel. Strada largă avea două puncte de control, la o distanţă de o sută de yarzi. Drumul era blocat de bariere vopsite cu alb şi roşu, iar pe margini era un gard de sârmă ghimpată, cu soldaţi gata de atac în caz de incidente, înarmaţi cu mitraliere. Un semn atenţiona: INTERZIS ÎNTREGULUI PERSONAL.' INTRAREA STRICT INTERZISĂ!

La primul punct de control, un căpitan american se apropie şi le recomandă să oprească motorul. Le examină actele cu mare atenţie, inclusiv legitimaţiile speciale pe care le primiseră de la Cartierul General, apoi căpitanul folosi telefonul din cabina de control, în timp ce alţi cinci soldaţi verificau jeepul în amănunţime. Peste câteva momente, căpitanul reveni, le dădu actele înapoi şi îi salută.

Totul este în regulă, domnule. Sunteţi aşteptaţi. Unul dintre oamenii mei vă va conduce până la hotel.

- Nu este nevoie, domnule colonel.

Acesta zâmbi.

Procedura, domnule. Fără escortă, soldaţii de la intrare ar putea foarte bine să vă zboare creierii, fără să vă pună nici o întrebare.

Merseră mai departe până la al doilea punct de control, escortaţi de un sergent cu o mitralieră în mână. Acelaşi ritual se repetă şi aici, după care ajunseră în sfârşit la intrarea în hotel şi parcară pe un loc destinat vizitatorilor speciali. Cinci tancuri Sherman şi maşini blindate erau parcate aproape de intrare, iar pe acoperiş erau trăgători de elită cu mitraliere. Locul era plin de activitate, unii plecau, iar alţii veneau. La recepţie în hotel era încă un post de control. Poliţişti americani şi britanici roiau peste tot, iar în faţă nişte ingineri montau o rampă mobilă, din lemn şi metal. Weaver presupuse că era montată pentru a-i uşura intrarea în hotel preşedintelui Roosevelt.

- Impresionant, îi spuse Weaver sergentului de alături. Şi nu e locul în care să intri pe furiş la o oră ca aceasta.
- Şi încă nu aţi văzut nimic, domnule. Zona e înconjurată de un inel de oţel.

Generalul Clayton cobora vioi scările, iar San-son îl urma, alături de un maior englez cu mustaţă, obosit. Weaver salută.

- Aţi dorit să mă vedeţi, domnule?
- Treci înapoi în jeep, Harry, trebuie să vorbim, spuse repede Clayton. Sanson şi englezul veniră lângă el, iar Clayton făcu prezentările.
- Acesta e maiorul Blake, agent SIS.

Blake îi întinse mâna lui Weaver.

- E o plăcere să vă cunosc, domnule.

Sanson spuse aspru:

~ Poate ar trebui să faci turul de onoare, Weaver. Vom vorbi pe drum. îi făcu apoi un semn lui He-

len. Ia maşina, Helen. Şi ai grijă pe unde mergi, terenul este minat în câteva locuri.

*

Le trebuiră douăzeci de minute să facă turul terenului. Wever observă că în jurul hotelului fusese ridicat un gard de sârmă ghimpată, păzit de soldaţi cu mitraliere şi de gărzi care patrulau peste tot. Inginerii militari ridicau încă câteva corturi pentru a adăposti trupele care soseau în număr mare, şi chiar în

afara împrejmuirii Sfinxul şi Piramidele Giza stăteau maiestuoase, parcă privindu-i.
- Avem peste o mie de oameni care păzesc zona, explică Clayton. Până va ajunge preşedintele, locul va fi mai bine păzit decât Fort Knox. Fiecare delegaţie va avea propriile apartamente, plus personal care să îi apere, în funcţie de rang şi statut. Şi, pe lângă toate astea, preşedintele va fi protejat tot timpul de douăzeci de agenţi ai Serviciilor Secrete. Şi nimeni, am spus nimeni nu va putea intra aici fără permisele necesare. Din această dimineaţă, zona din jur este patrulată de o serie de agenţi RAF şi de soldaţii noştri din trupele aeriene de la Cairo, dotaţi cu armament suficient să doboare orice aparat Luftwaffe care ar putea să apară.
- Preşedintele unde va fi cazat?
- într-unul din apartamentele din hotel. Dacă va trebui să îl mutăm din motive de securitate, îl vom duce la vila ambasadorului, la o milă depărtare de aici. La fel ca şi această zonă, vila va fi extrem de

bine păzită, dar nu de către băieţii noştri. în ceea ce iveşte hotelul, toţi angajaţii au fostînlocuiţi tem-norar de soldaţi, cu excepţia directorului. Personalul arab a plecat într-o vacanţă bine plătită. A trebuit să mutăm chiar şi câteva familii beduine pe timpul conferinţei. Ceea ce ne aminteşte de prietenul nostru arab.
Generalul era serios şi evident nemulţumit.
- Ceea ce s-a întâmplat a fost un dezastru. Va trebui să verifici oraşul mai atent, Harry.
Făcuseră un tur complet şi Helen Kane opri în fata hotelului. Inginerii tocmai terminaseră de montat rampa specială.
Clayton suspină şi coborî din jeep.
- S-a mai întâmplat ceva grav. Maior Blake, ar trebui să explici tu.
Maiorul se adresă lui Weaver:
-Noaptea trecută, unul dintre informatorii noştri din Stockholm a primit un mesaj important, trimis printr-un intermediar suedez de către o sursă germană de rang înalt. Informaţia spunea clar că nemţii intenţionează să-l omoare pe preşedintele american şi pe prim-ministrul britanic.
Weaver se încruntă:
- Cum?
- Detaliile sunt puţine, dar se pare că sursa noastră ştie sigur că va sosi la Cairo o echipă cândva înainte de data de 22, care va pune la cale un plan pentru asasinarea oficialilor. O echipă de specia- *'Şti germani, care urma să pregătească operaţiunea, trebuia să fie trimisă în Egipt în 48 de ore. În-ormatorul nostru a primit informaţia seara trecută.
sta înseamnă că echipa va ajunge aici cel târziu

mâine seară. Blake se opri. Asta e tot ce ştiu, domnule.
Weaver păli.

- înţeleg.
- Cred că asta ne dă de gândit, spuse Clayton. Se pare că suspiciunile tale în ceea ce-l priveşte pe arab au fost corecte de la început. Spaţiul aerian e păzit mult mai atent de azi dimineaţă. Se pare că vremea se va înrăutăţi curând, în nopţile care vin, dar trebuie să fim extrem de prudenţi. Nemţii sunt disperaţi şi sunt în stare de orice pentru a-şi atinge scopurile.

- Şi nu-i vom trata cu mănuşi, remarcă Sanson. Sau nu eşti de acord, Weaver?
Weaver nu răspunse, dar Clayton adăugă:
- Parcă pui ceva la cale, fiule. Spune-ne şi nouă.
- Nu-i nimic, domnule, răspunse Weaver.
Clayton le spuse celorlalţi:
- Locotenente, domnilor, vă rog să ne scuzaţi. Harry, hai să facem câţiva paşi.
II duse pe Weaver înspre grădini.
- Am să fiu sincer, fiule. Am impresia că tu şi Sanson nu vă prea aveţi la inimă.
- Domnule?
- Mi-a povestit ce s-a întâmplat cu Berger. Să baţi un prizonier nu e tocmai pe placul tău, dar suntem în război, Harry, şi suntem deja sătui. Cum am mai spus, Sanson are mai multă experienţă în astfel de lucruri. Şi obţine şi rezultate. De acum înainte, va trebui să te obişnuieşti cu metodele lui. Ai înţeles?
- Da, domnule.
310

- Dacă germanii vor încerca ceva, sunt sigur că o vor face cât de curând. Gabar sau cum dracu' îl cheamă, precis e implicat şi el, aşa că mă bazez pe tine şi pe Sanson să îl prindeţi şi să-l puneţi la punct. Orice aveţi nevoie, veţi primi. Dacă echipa nemţilor nu este doborâtă în zbor, vreau să te ocupi personal de ei.
-Am înţeles, domnule.
-Sper că ai înţeles, Hany. Preşedintele ajunge în treizeci şi şase de ore. Vreu să văd rezultate. Gă- seşte-l pe arab. Găseşte-l cât mai repede.
311

Capitolul 25

Giza
Ora 16:00
Satul Nazlat as-Saman era o colecţie de case de cărămidă şi de câteva tarabe la şosea. Piramidele se ridicau la câteva mile depărtare, iar satul exista numai datorită micuţelor magazine cu suveniruri pentru turişti.
Maşina lui Harvey Deacon era plină de praf şi, de îndată ce opri, o grămadă de copii desculţi ca vai de ei s-au adunat în jurul Packard-ului. 11 depis-tă pe puştiul cel mai puternic şi-i aruncă nişte mărunţi.
- Mai primeşti când mă întorc dacă ai grijă de maşină. Dacă vreunul se atinge de maşină, îţi tai urechi Ic jos.
Deacon îl mângâie pe obraz pe băietan şi intră apoi într-o curte care îl duse în celălalt capăt al satului. Merse pe drumul nepavat înspre piramide. Zona antică descoperea o priveliţte uluitoare înspre Valea Nilului, iar el trecu pe lângă câteva capre care găsiseră un smoc de iarbă la marginea deşertului. Observă pungile de nisip din faţa Sfinxului, apărând faţa umană a zeului morţii, un perete
312

construit de englezi pentru a proteja monumentul de bombardamentele germane.
Zona era aglomerată. În apropiere erau parcate câteva maşini militare şi câteva trăsuri trase de cai. Grupuri de soldaţi americani şi englezi care

veniseră din oraş cu aceste trăsuri se fotografiau pe cămilele beduinilor, în timp ce zeci de civili se plimbau admirând monumentele, pietre în formă rectangulară care marcau mormintele nobililor faraoni şi ale prinţeselor egiptene. Vizitatorii erau a- bordaţi la tot pasul de localnici care încercau să le vândă câte ceva, sau se ofereau să le fie ghizi. Cele i mai multe dintre morminte aparţineau dinastiei a patra sau a cincea, din secolul trei î.Hr. Deacon ştia că multe fuseseră excavate, dar munca era grea şi dura foarte mult, şi grupuri de studenţi arabi şi arheologi erau ocupaţi săpând printre ruine.

Nu erau gărzi în această zonă, singura prezenţă militară erau soldaţii în permisie. Merse până la capăt şi apoi se opri. înspre sud putea observa siluetele piramidelor din Sakkara. îşi puse mâna la ochi să se protejeze de soarele puternic şi se prefăcu că admiră priveliştea dinspre Nil. Când fu sigur că nimeni nu îl urmăreşte, se întoarse spre nord.

Mena House se vedea bine de sus şi era la o depărtare de mai puţin de o jumătate de kilometru. Se uită să vadă cât mai bine, notându-şi în minte toate detaliile pe care putea să le observe: mărimea perimetrului, amplasamentul mitralierelor, tancurile şi maşinile blindate parcate la intrare. Adăuga alte informaţii la notiţele pe care le obţinuse zilele trecute, iar seara asta trebuia să trimită semnalul, informând Berlinul că era pregătit.
313

Ceea ce se întâmplase la Imperial îl supăra în continuare, dar se hotărâse să nu lase acest fapt să- i afecteze munca. Nu înţelegea nici acum cum reuşise armata să îl depisteze pe Hassan, trebuie să fi fost un noroc chior, sau poate destinul, dar ştia că mai aveau ceva de lucru până să îl prindă. Nu era nici o dovadă care să îl lege pe el sau pe Hassan de Tarik Nasser. Iar omul nu-i mai deranja – murise în urma unui infarct. Un telefon la hotel sub pretextul că vroia să rezerve o cameră şi câteva întrebări puse recepţionerului l-au lămurit ce se întâmplase. Simţindu-se mulţumit de ceea ce realizase, pomi înapoi spre sat.

Băiatul era încă acolo, scărpinându-se la soare, păzind maşina. Deacon îi mai aruncă un pumn de mărunţiş, urcă în maşină, pomi motorul şi pomi spre aerodromul de la sud de Shabramant.

Ora 17:00

Când Weaver se întoarse la Cartierul General, se duse direct în biroul lui şi se aşeză, într-o confuzie totală. Tot personalul de la Imperial fusese interogat cu mare atenţie şi era evident că nu ştiau nimic despre Gabar. Camera fusese percheziţionată, dar nu găsiră nimic relevant. Briggs abia îl zărise pe arab coborând pe scara de incendiu, sau cel puţin crezu că era arabul, pentru că bărbatul purta un costum şi nu o galabiya. Briggs nu-i văzuse faţa,
314

dar îl soma să se oprească şi trase două focuri de avertisment. Nici unul dintre clienţii hotelului nu recunoşteau pe nimeni cu descrierea arabului. Dar Weaver ştiar că fusese el.

Bordelurile din oraş erau vizitate şi acestea de poliţie, la fel ca toate pensiunile, iar armata organiza puncte de control la tot pasul, dar timpul curgea în defavoarea lor. îşi privi biroul şi teancul de hârtii care se adunase în ultimele cinci zile. Privirea i se opri asupra fotografiei pe care o făcuse în Sakkara, alături de Rachel Stern şi de Jack Halder. Părea că trecuseră ani buni şi îşi aminti că fusese o perioadă fericită.

- Revino-ţi, Harry ! se atenţionă singur. Apăsă un buton al interfonului şi

Helen Kane intră.

- Ce veşti avem despre percheziţionarea hotelurilor, Helen?
- Acţiunea a luat sfârşit în această după-amiază.

-Şi?

- Mă tem că nu au descoperit nimic. Absolut nimic.

Weaver suspină, nici nu ştia ce altceva putea să facă. Era extenuat, abia dormise de când revenise de la Bitter Lakes.

- Unde este locotenent-colonel Sanson?
- A lăsat vorbă că pleacă la cartierul general al RAF. Era o chestiune legată de trupele aeriene de care vorbise şi înainte. A spus că nu stă mult.

Pe Weaver îl durea gâtul, dar nu vroia să mai ia Morfină. îl moleşea şi nici nu putea gândi limpede.

- Dosarele arabilor simpatizanţi unde sunt? Aş Vrea să le revăd. Cred că va trebui să trecem peste

cina din seara asta. Doar dacă mergem până la Ka-lafa? Şi apoi ne întoarcem să verificăm dosarele împreună.

Kalafa era pe strada vecină, şi mâncarea nu era excelentă. Localul ieftin era de obicei plin de personal militar. Helen Kane zâmbi încântată de o-fertă.

- Anunţ ofiţerul de serviciu unde putem fi găsiţi, în caz că intervine ceva.

Ora 16:45

Deacon observă zona pentru aterizare de pe drum. Era înconjurată de un gard de sârmă ghimpată, înalt de un metru şi jumătate. Zări şi pista acoperită de noroi şi cele două hangare lângă, cu câteva a-parate de zbor care staţionau.

Era a doua vizită pe care o făcea la Shabramantîn ultimele trei zile şi nu se schimbase nimic. Cele două barăci erau păzite de două santinele de la Forţele Aeriene Egiptene, stând la umbră şi răcorindu-se cu evantaie de hârtie. Păreau moleşiţi şi, când Deacon trecu pe lângă ei, nu făcură nici un gest.

La unul din aparatele de zbor lucaru doi mecanici, şi asta era singura activitate desfăşurată acolo. Ştia de la căpitanul Rahman că aerodromul era folosit în special pentru zborurile de antrenament, iar în timpul zilei nu erau mai mult de douăzeci de oameni. Noaptea chiar, mai puţini. Pe la ora şase

seara, uneori chiar mai repede, toţi ofiţerii se întorceau la Cairo, iar pe aerodrom mai rămâneau doar vreo cinci soldaţi de serviciu. Chiar şi atunci, Dea-con ştia că paza este slabă. Şi tot conform spuselor lui Rahman, aflase că unii din soldaţii care trebuiau să asigure paza obişnuiau să dispară prin barurile din oraş sau pur şi simplu să plece acasă pe timpul nopţii.

Aerodromul era perfect – un drum drept de acolo spre Giza şi apoi spre Mena House, la o distanţă de mai puţin de cinci mile. întrebarea era dacă trupele vor ateriza în siguranţă înainte să vină careva să dea alarma şi să le facă probleme. Deacon trecu pe lângă aerodrom cu maşina şi mai merse două mile pe drumul prăfuit spre Shab- ramant, unde pierdu douăzeci de minute în piaţă, de unde îşi cumpără legume proaspete. Apoi se întoarse şi reveni înspre Cairo, în timp ce soarele se retrăgea la culcare.

Când aproape trecu de aerodrom, trebui să se oprească timp de câteva minute, până când un păstor reuşi să îi facă loc pe drum prin turma de capre. Deacon aştepta răbdător, relua în minte toate detaliile şi verifica notiţele şi schemele pe care şi le desenase în memorie: distanţa de la barăci până la hangar, aerodromul, liniile de telefon care se întindeau până în sat, precum şi radioul

care capta undele de pe acoperişul unei clădiri.
Dar îi scăpă totuşi ceva. Motociclistul care îl urmărise de la Cairo şi care acum oprise şi el la o suficientă depărtare ca să nu fie descoperit.
317

Ora 17:30
La Kalafa era înghesuială, dar reuşiră să găsească o masă liberă aproape de uşă. Mâncarea era mizerabilă şi prea prăjită. Când îşi terminară de băut cafeaua, Weaver spuse:
- Cred că nu ne-am prea văzut zilele asta. îmi pare rău, Helen.
- Să nu-ţi pară. îi puse mâna pe braţ. Când toate astea se vor sfârşi, vom găsi timp să recuperăm.
Uşa restaurantului se deschise şi Sanson veni direct la masa lor.
- Aici erai, Weaver. Helen, ne scuzi te rog un moment? Am ceva să-i spun.

Ea roşi, luându-şi mâna de pe Weaver.
- Desigur. Oricum era timpul să plec. îl privi ruşinată pe Weaver. Vă voi pregăti dosarele, domnule.
Când plecă, Sanson îşi scoase chipiul, îl puse pe masă şi se aşeză.
- Foarte comfortabil. Mă mir că mai ai timp şi pentru aşa ceva, mai ales în această perioadă de criză.
- Am venit să mâncăm. Despre ce este vorba?
- Am vorbit cu comandantul de la RAF. Ne vor anunţa dacă apare ceva. Unul dintre noi va trebui să stea la birou peste noapte. M-am gândit să-ţi acord ţie această onoare.
- Ce ştii despre Gabar?
- în acest moment, sperăm ca percheziţionarea bordelurilor şi a pensiunilor să ducă la ceva rezultate. Sanson era tulburat. Şi încă ceva. Am înţeles că ai discutat cu generalul.
318

- Aşa este.
- Perfect. Asta înseamnă că îţi cunoşti foarte bine rolul. Acesta e un război aspru, Weaver, şi e treaba mea ce metode folosesc. Dacă nu-ţi place, n-ai decât să te duci la superiori, dar să nu mai îndrăzneşti niciodată să te opui ordinelor mele, mai ales în faţa vreunui prizonier. Am fost suficient de clar?
- Suficient.
Sanson îşi luă chipiul.
- Voi fi acasă să dorm puţin, în caz că ai nevoie de mine. Altfel, ne vedem mâine dimineaţă. Pomi spre ieşire. Sper că totul e clar între noi doi, Weaver. Dacă germanii reuşesc cumva să-şi aducă e-chipa în Egipt, va fi de datoria noastră să-i vânăm. Să-i ucidem dacă va fi nevoie. Ultimul lucru de care am nevoie e un ofiţer care nu respectă ordinele şi nu-şi face datoria.
319

Capitolul 26

Roma
20 noiembrie
Dakota pomi peste ape şi ateriză pe aerodromul militar Practica di Mare de pe coastă, cu puţin trecut de ora şapte seara. A aterizat şi se îndrepta a-cum spre unul din hangare. Uşile se deschiseră, lumina din interior era asigurată de lămpi Klieg, iar zona era păzită de soldaţi înarmaţi.
O dată ce avionul intră înăuntru, Falconi opri motoarele şi uşile hangarului s-

au închis. Vreo cinci mecanici ai Luftwaffe şi-au găsit imediat de lucru, pregătiţi să asigure ultima verificare a avionului, iar o echipă de vopsitori au început să picteze pe aripi şi fuselaj însemnele americane. Hal-der observă încă două avioane Dakota, care erau deja parcate înăuntru, proaspăt camuflate în culoarea nisipului, nelipsind nici însemnele americane.

Schellenberg îşi conduse oamenii afară, coborând scările de metal şi intrând într-un birou privat pe care acum îl foloseau pentru a se putea odihni. înăuntru era o masă şi câteva scaune, cinci paturi de cazarmă, sandvişuri şi cafea proaspăt făcută.
320

Falconi şi copilotul i-au urmat înăuntru, italianul zâmbind când simţi aroma.

_ Cafea adevărată. Nu-mi vine să cred. Te-ai întrecut pe tine, Walter. Sper numai că asta nu-i ultima noastră masă...

- Să sperăm că nu, aşa că profitaţi cât mai puteţi.

Falconi îşi turnă cafea într-o cană şi bău o gură plină.

- Dumnezeule, e excelentă! Nu se compară cu mizeria care se serveşte la Berlin, îi spuse lui Schel-lenberg. Presupun că nu mai avem timp măcar câteva ore să vizităm Oraşul Etern?

- Cu siguranţă nu. Va trebui să rămâneţi aici la bază.

Falconi zâmbi.

- Păcat. Am aici o domnişoară pe care nu m-ar fi deranjat să o văd. Luă câteva sandvişuri şi se îndreptă împreună cu copilotul spre uşă. încercaţi să ne lăsaţi şi nouă ceva cafea pe când ne întoarcem, mergem să vedem prognozele meteo pentru următoarele ore.

Când Falconi şi Remer plecaseră, un sergent SS intră şi salută.

- Herr General, am un mesaj pentru dumneavoastră.

Schellenberg îşi puse cascheta sun braţ, deschise hârtia şi citi conţinutul, apoi îi dădu liber sergentului.

~~ Poţi pleca. Nu am nici un răspuns. Mai bine caută-l pe colonelul Skorzeny şi spune-i că am ajuns.

" Colonelul este deja pe drum.
321

- Excelent. Schellenberg îl luă pe Halder deoparte şi le spuse celorlaţi:

- Iar acum, vă rog să vă bucuraţi de bunătăţile de aici, până discut cu maiorul.

îl conduse pe Halder prin hangar spre un birou privat din spate, de unde se vedea marea întunecată, închise uşa şi îşi aşeză servieta pe masă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Halder.

- M-am gândit că aş putea să îţi dau câteva veşti bune, dar din păcate navele noastre nu au reuşit să intercepteze convoiul lui Roosevelt. Ultimele informaţii confirmă faptul că au trecut de strâmtoarea Gibraltar ieri seară, dar convoiul este foarte bine echipat, şi înarmat şi, pe deasupra, îşi schimbă traseul atât de frecvent, încât este imposibil de lovit. Din socotelile mele, preşedintele ar trebui să ajungă la Cairo în următoarele patruzeci şi opt de ore, luând în calcul şi eventualele opriri.

- Deci asta este. Toată nădejdea e pusă în noi.

Schellenberg încuviinţă. Acum mai aşteptăm
doar un semnal care să ne confirme că totul este în regulă. îşi deschise servieta. Ţi-am spus că mai era un motiv pentru care prezenţa lui Rachel Stern în această misiune era importantă. A venit timpul să-l afli şi tu. Din câte

probabil ştii, vechilor egiptenilor le plăceau să construiască pasaje secrete. Era o practică frecventă, care a continuat chiar şi până în
322

prezent. Se spune că oraşul Cairo e plin de tunele subterane secrete.
- Şi ce-i cu ele?
- în perioada în care ai fost în Egipt, în anul 1939, a avut loc o descoperire importantă în zona piramidelor Giza, nu foarte departe de hotelul Me-na. Este vorba despre un pasaj subteran, care duce la piramida lui Cheops. Se pare că pasajul este parte a unei caverne subpământene, restul fiind luat de profanatorii de morminte din trecut.
Halder se încruntă.
-N-am auzit niciodată despre asta.
-Dintr-un motiv întemeiat. îţi explic imediat. îţi mai aduci aminte de săpăturile din Sakkara?
- Desigur. De ce?
- Pasajul despre care vorbeam a fost descoperit de profesorul Stern. Soţia şi fiica lui au lucrat alături de el la săpături. Dar au păstrat secretul în familie.
Halder rămase surprins.
- De unde ştii toate astea?
- Ţi-am mai spus, Jack, eu îmi fac întotdeauna temele cu mare grijă. Hărţile şi notiţele profesorului au fost găsite când au fost recuperaţi de una din vasele noastre. A recunoscut adevărul în timpul unui interogatoriu la care l-au supus agenţii Ges-tapo-ului.
- Eşti sigur că şi Rachel a fost implicată?
~ Foarte sigur. Profesorul avea de gând să se întoarcă în Egipt după război şi să continue săpăturile la Giza. Destul de viclean profesorul, nu crezi? ~ Şi cum ne va ajuta pe noi acest pasaj secret?

Schellenberg ridică din umeri.
323

- Nu ştiu sigur cum. Va trebui să-l vezi tu şi să te hotărăşti, dar pare o alternativă bună dacă planul iniţial cade. Şi de acest pasaj ar putea beneficia chiar oamenii lui Skorzeny, astfel bazându-şi atacul pe un element surpriză.
- Skorzeny a aflat de tunel?
- Sigur. El trebuie să ştie toate oportunităţile pe care le-ar putea folosi.
Schellenberg scoase din servietă o hartă pe care o desfăşură pe masă. Era o hartă care aparţinuse profesorului şi care prezenta zona piramidelor Giza şi a împrejurimilor acestora. Intrarea în pasajul secret este pe undeva pe aici, cam la două sute de metri depărtare de piramida lui Cheops. Se termină sub mormântul unui nobil necunoscut, şi profesorul a considerat că e mai bine să lase pe moment mormântul neatins. Abia aştepta să îl studieze, pentru că el credea că va descoperi lucruri extraordinare, dar a izbucnit războiul şi nu a reuşit să îşi ducă munca la bun sfârşit.
- Tot nu mi-ai spus unde vrei să ajungi.
- Conform spuselor profesorului Stern, hotelul Mena a fost înainte o cabană de vânătoare. Cu mii de ani înainte, se pare că era un amplasament în care lucrau muncitorii la construirea piramidelor. Stern considera că probabil muncitorii de atunci au găsit întâmplător caverna naturală şi că au fost suficient de lacomi ca să-şi rişte vieţile şi să o folosească mai târziu pentru a pătrunde în mormânt să fure bogăţiile.
- Toate acestea sunt irelevante, desigur, dar pasajul ar putea să te ajute să

pătrunzi în zona hotelului Mena, sau, cu puţin noroc, chiar foarte aproape de hotel. Dar nu putem şti nimic sigur, numai după

ce intri în tunel şi îl verifici. Besheeba a confirmat în ultimul său raport că la Giza au loc şi acum săpături arheologice, ceea ce înseamnă că acoperirea voastră va fi excelentă şi poate fi folosită în acest scop.

Schellenberg îl privi.

- Ce s-a întâmplat? Parcă te preocupă ceva.

- Acum că mi-ai spus, mi-am adus aminte că profesorul şi soţia lui obişnuiau să dispară în timpul nopţii.

Schellenberg rânji.

- Păi vezi? Ar trebui să fi ştiut până acum că nu poţi avea încredere în nimeni. Dar, deocamdată, nu-i spune nimic lui Fraulein Stern. Cel puţin nu înainte de a ajunge la Cairo şi de a avea nevoie de ajutor. Ei, ce spui?

Halder ridică din umeri.

- Ar putea să ne fie de folos. Dar multe depind de paza din zonă şi de starea în care se află tunelul.

- Trebuie să dai tot ce poţi din tine, Jack. Eu ţi-am mai spus că această misiune nu are voie să eşueze. Trebuie să ştim exact cum stăm, înainte ca trupele lui Skorzeny să acţioneze. încearcă să memorezi harta. Nu poţi să o iei cu tine din motive lesne de înţeles, în cazul în care eşti oprit la vreun punct de control, dar Fraulein cu siguranţă îşi va aminti detaliile, de asta poţi fi sigur.

În timp ce Halder studia harta, se auzi o bătaie în uŞă. Otto Skorzeny îşi făcu apariţia. Colonelul avea sub braţ un baston şi era îmbrăcat în uniforma SS. Ridică mâna să salute.

- Herr General, aţi ajuns cu bine.

- A, Otto. Asta te interesează şi pe tine cu siguranţă. îi dădu hârtia cu mesajul, pe care Skorzeny îl citi.

- Aşadar, totul a rămas pe seama noastră, replică Skorzeny după ce îşi ridică privirea. Zâmbi în aşa fel încât s-ar fi crezut că se bucură de veştile primite.

- Aşa se pare. Tocmai îi spuneam lui Halder despre tunel.

- O posibilitate interesantă, spuse Skorzeny lovind harta cu bastonul. Să sperăm că ne va n de folos. îl privi pe Halder, cu o privire ameninţătoare. Sper să nu ne laşi baltă, nici pe mine şi nici pe oamenii mei. De această dată intrăm în bârlogul ursului. Foarte multe depind de tine şi de ceea ce ai tu de făcut. Ai sub comandă doi dintre cei mai buni oameni ai mei, care îşi vor face datoria, orice ar fi. Vezi să ţi-o faci şi tu, Halder.

- Am o întrebare, colonele. Nu e nici o îndoială că apărarea Aliaţilor include şi o zonă aeriană din jurul oraşului Cairo. Cum veţi evita riscul de a fi depistaţi şi doborâţi?

Skorzeny zâmbi larg.

- Cu uşurinţă. Celelalte avioane Dakota pe care le-ai văzut ne vor asigura nouă transportul. Din fericire pentru noi, terenul din deşert peste care zburăm este destul de plat. O dată ajunşi la cincizeci de kilometri de pista de aterizare, vom coborî cam la două sute de metri deasupra pământului. Rada- nal nu ne va putea depista în acest fel. Echipamentul ar fi de prisos. Şi chiar dacă duşmanul ne localizează vizual, vor observa însemnele Aliaţilor şi vor crede că este avionul lor.

- Ţi-am spus eu, Jack, completă Schellenberg satisfăcut, avem tot ce ne trebuie.
- Mai avem o problemă pe care nu am discutat-o, continuă Halder. Şi o întrebare care necesită şi un răspuns. Cum îi vom transporta pe colonel şi pe oamenii lui în siguranţă, după aterizare? Dacă maşinile vor fi oprite şi percheziţionate?
- Hai să-i dăm şi răspunsul, Otto, spuse Schellenberg.
-Cu plăcere, Herr General. Skorzeny se îndreptă către uşă, o deschise şi urlă: locotenente Eber- hard, prezintă-te la mine.
Halder observă un tânăr de vreo douăzeci de ani, cu păr blond şi cu o faţă de copil, care aşteptase la uşă şi care acum intra semeţ. Purta o uniformă de ofiţer de marină american, cu o caschetă şi cu un pistol Colt automatic de calibrul 45 la brâu. Salută şi aşteptă ordinele.
- Foarte bine, Eberhard, spuse Skorzeny. Spu-ne-ne câte ceva despre anii petrecuţi în America.
- Am locuit la Philadelphia timp de doisprezece ani, domnule, răspunse Eberhard într-o engleză a-mericană perfectă. Am emigrat împreună cu părinţii mei când am fost copil. Tatăl meu a lucrat ca maistru, până când, împreună cu mama, a hotărât că e timpul să ne întoarcem în Germania, în 1934.
- Desfa-ţi tunica, Eberhard, ordonă Skorzeny.
~ Da, domnule! Eberhard îşi desfăcu haina şi pe dedesubt purta o cămaşă de ofiţer SS.
~ încheie-te, Eberhard. Eşti liber.
Locotenetul îşi încheie haina şi apoi părăsi încăperea. Skorzeny se întoarse spre Halder rânjind.
327

- Eberhard vorbeşte engleza fluent, după cum ai şi auzit. Şi cu un accent american impecabil. Un băiat american din toate punctele de vedere, nu crezi?
- Cu tot respectul, colonele, un om deghizat din-tr-o sută, oricât de bun ar fi accentul său, nu ajunge să-i duci de nas pe duşmani în caz că maşinile vor fi oprite la vreun punct de control.
- Nu cred că ai înţeles cum trebuie, Jack! îl întrerupse Schellenberg. Când colonelul va zbura spre Cairo, toţi oamenii lui vor purta astfel de uniforme americane, peste ţinuta germană.
- înţeleg, spuse Halder ridicând privirea. Din nou se pare că v-aţi gândit la toate.
- O dată ce vor intra în hotel, îşi vor da jos uniforma americană şi numai după aceea îşi vor lua uniformele SS din geantă şi le vor îmbrăca pe acestea. îşi vor lua şi armele şi vestele antiglonţ. Dar, până atunci, deghizarea în americani va trebui să îi ajute să pătrundă în zona unde se va afla preşedintele. Cel puţin zece din oamenii mei vorbesc engleza la perfecţie, cu accent american acceptabil. Schellenberg se întoarse spre Skorzeny. Oamenii tăi sunt pregătiţi, Otto?
- Cât se poate de bine, Herr General. Ca şi mine, aşteaptă cu nerăbdare semnalul lui Halder. Ne faceţi onoarea de a-i inspecta?
- Mai târziu, desigur, şi cu mare plăcere.
Se auzi o nouă bătaie în uşă. Schellenberg spuse:

- Intră!

Sergentul SS se întoarse.

- Un mesaj urgent pentru dumneavoastră, Herr General. îi înmână un plic sigilat. Schellenberg îl
328

deschise, scoase cele două hârtii, le studie, apoi îi dădu liber sergentului. Halder întrebă:
- Vreo problemă?
Schellenberg dădu din cap.
- Dimpotrivă. Omul de legătură este gata şi vă aşteaptă pe un aerodrom de lângă Abu Sammar, conform planului. Iar la Cairo, totul este sub control. Sunteţi aşteptaţi cu braţele deschise.
Zâmbi triumfător către Skorzeny, apoi se întoarse înspre Halder.
- Jack, se pare că totul e pregătit pentru decolare. la-ţi lucrurile şi la drum!
*
Toţi se schimbaseră deja pentru drum, când Fal-coni şi copilotul au revenit. Italianul purta o jachetă cu guler de blană de oaie, peste uniforma de căpitan în Trupele Aeriene ale Armatei Statelor Unite. Copilotul purta o uniformă de locotenent. Ambii aveau la brâu pistoale Colt automate.
- Mă simt de parcă aş merge la un bal mascat, comentă Falconi zâmbind. Rachel purta un costum de culoare kaki, la fel ca Şi ceilalţi, cu o eşarfa de bumbac la gât, iar Falconi izbucni în râs când îl văzu şi pe Halder astfel echipat.
- Parcă ai fi un figurant de la Hollywood, Jack. Nu-mi spune, pleci să descoperi minele regelui Solomon?
329

- Nu mai râde, Vito. încerc să-mi intru în rol.
- Sunt sigur că Cecil B. De Miile ar fi impresionat.
Schellenberg le mai verifică o dată lucrurile aşezate în genţile Gladstone pe care le primiseră fiecare.
- Totul pare să fie în ordine, anunţă el, după ce termină verificarea. E mai bine să nu luaţi cu voi lucruri care nu vă sunt necesare. E un obicei urât, care v-ar putea da de gol. O dată am pierdut un a- gent excelent pentru că prostul uitase să-şi scoată din geantă ceasul german înainte de a pleca în misiune. Pentru această eroare a plătit cu viaţa. Ce spun prognozele meteo?
- în Africa de Nord nu sunt tocmai bune.
- Ce înseamnă asta?
Falconi zâmbi.
- Furtuni, fulgere, vânturi puternice. Probabil că la sol vor fi şi furtuni de nisip. Nu e o combinaţie plăcută. Dar partea bună este că patrulele aliate vor sta mai mult la sol.
Schellenberg părea îngrijorat.
- Dar tu ce părere ai?
- Eu am zburat pe condiţii mult mai rele, spuse Falconi dând din umeri. Pasagerilor mei li se va părea neplăcut să fie aruncaţi de colo-colo.
- Noi ne vedem de misiune, oricare ar fi condiţiile vremii, spuse Schellenberg ferm.
- Atunci, eu sunt gata.
Schellenberg îi adună pe Halder, Kleist şi pe Doring în jurul lui.
- Băieţi, se pare că acesta e momentul. Mult noroc tuturor!
330

Le mai verifică o dată ţinuta şi lucrurile, le strânse mâinile, apoi Kleist şi

Doring urcară în avion. în timp ce Falconi şi copilotul urcau scările de metal, Schellenberg spuse:
-Ai mare grijă de pasageri, Vito. Sunt o încărcătură valoroasă, întreaga misiune depinde de ei.
- Desigur, Herr General!
Rachel urca şi ea scările de metal, iar Halder o urma îndeaproape.
Schellenberg îl prinse de braţ şi îi spuse încântat:
- Aşadar, începem!
- Să sperăm că vom avea parte de un final fericit.
Schellenberg îl salută pentru ultima oară.
- Asta depinde de voi, Jack. Ţine minte, implicarea să fie de sută la sută! Sper că nu trebuie să-ţi reamintesc despre importanţa misiunii. Din acest moment, supravieţuirea Germaniei şi cursul războiului sunt în întregime în mâinile tale!
Halder îi aruncă o privire întunecată, apoi se alătură celorlalţi.
331

PARTEA A TREIA
21-22 noiembrie 1943

Capitolul 27
Abu Sammar 21 noiembrie
Ahmed Famad se trezi înjurând în întuneric.
Se întinse şi opri sursa enervării sale – un ceas deşteptător englezesc vechi – apoi se şterse la ochi şi se uită la ceas.
Ora trei dimineaţa.
Se ridică în pat, se scărpină, şi o privi pe soţia lui care sforăia. „Căţeaua asta puturoasă ar fi în stare să doarmă chiar dacă s-ar cutremura pământul," gândi el. Se forţa să iasă din aştemuturile calde şi se scutură de frig când atinse podeaua rece. Simţea şi în oase frigul din cameră. Ştia că treaba lui din această dimineaţă era foarte periculoasă şi stomacul îl durea de nervi. La o oră atât de tânără ştia foarte bine că întreaga populaţie din Abu Sammar – adică vreo două sute de suflete – dormea dusă, dar când auzi lătratul unui câine care trecu pe stradă, se repezi la fereastră şi studie atmosfera de afară.
Satul era cufundat în întuneric şi frânturi de nori negri întunecau faţa lunii. Vântul gemea, iar nisipul se ridica dansând pe străzi. Nu era tocmai o vreme bună pentru o misiune atât de importantă.
335

Câinele încetă să latre, iar satul se cufundă din nou în linişte. Numai vântul se mai făcea auzit. Ach- med se îmbrăcă repede şi coborî la parter, din ce în ce mai agitat.
Hotelul Seti era un fel de han decăzut, cu şase dormitoare, dar, în comparaţie cu celelalte clădiri din cărămidă de pe stradă, era totuşi locuibil. O dată fusese popular printre comercianţii arabi care făceau ruta Tunisia-Egipt, dar acum, singurul vizitator pe care l-a zărit Achmed era un om de afaceri în drum spre Cairo. Dar când germanii erau aproape de cucerirea Alexandrei, lucrurile au stat altfel.
Atunci, hotelul era plin de ofiţeri englezi şi servise mai demult ca şi comandament. Achmed făcuse tot posibilul să îi mulţumească pe ofiţeri, lingându-i ca un câine credincios, iar proştii au considerat că le era loial. Au avut încredere în el, i-au povestit eşecurile şi succesele, şi Achmed află multe despre tacticile şi felul lor de a gândi. Ceea ce ofiţerii nu ştiau era că Achmed

avea un pistol Luger şi un aparat radio pentru transmisii ascunse în hotel. Germanii l-au plătit cu bani frumoşi pentru informaţii, dar el ar fi făcut toate astea chiar şi pe gratis. îi ura pe englezi din tot sufletul şi, cu cât aceştia erau alungaţi din Egipt, cu atât era mai fericit. Trecând pe la recepţie, Achmed se opri să ia o geantă ascunsă după colţ.

- E timpul să trec la treabă!

Curtea împrejmuită şi şopronul din spatele hotelului erau folosite ca locuri de depozitare. Mai avea i un coteţ pentru pui şi capre, precum şi un garaj pentru camioneta sa Fiat. Un darnic căpitan englez i- a mulţumit pentru ospitalitate cu vehiculul italian furat, pe care Achmed îl păstrase într-o stare excelentă. înainte să urce în maşină, îşi mai deschise o dată sacoşa. Avea tot ce-i trebuia: lanternele şi bateriile de rezervă. Verifică apoi şi roata de rezervă, pentru a nu fi luat prin surprindere, şi rezervorul. Satisfăcut, traversă curtea şi deschise porţile din spate.

Un vânt puternic pătrunse în curte, deranj ându-i caprele şi puii. Nu ştia dacă i se pare sau într-ade- văr vremea se înrăutăţea. Ştia el că seara trecută vremea era cât se poate de neprielnică, dar nici chiar aşa. Se aşează pe locul şoferului şi pomi motorul. Vântul acoperea zgomotul făcut de motor, dar, fără îndoială, măcar unul dintre vecini putea să îl audă. Achmed nu putea să facă nimic şi pomi cu Fiatul peste străzile nepavate spre drumul principal din sat. Trecea prin deşert, la nord-est de Alexan-dna, dar după cinci mile coti spre sud înspre un drum dezafectat.

Se opri în faţa unor porţi de metal cu gard de sâr-ma ghimpată de fiecare parte. Nisipul era aruncat de vânt pe parbriz şi, cu toate acestea, zări în spa-tele porţilor închise o pistă de aterizare. După ce războiul din deşert se sfârşise, fusese abandonată, angarele şi cele câteva bараci ruginite se ridicau a el ca nişte monumente uitate în întuneric şi fur-.Jla' Nimeni nu mai venea pe aici, în afara bedui-Or care mai căutau printre mormanele de fier

obiecte necesare la trib. Achmed cobori din maşină, deschise porţile care nu fuseseră încuiate şi intră apoi cu maşina în zonă.

îşi acoperi faţa din cauza nisipului şi se îndreptă către un hangar. înăuntru mirosea a lemn putrezit şi a excremente, iar pe pereţi scria: „Fugi, Rommel, fugi! Bert a fost aici!"

Achmed auzi un sunet în întuneric, apoi strigă:

- Eşti aici?

Din beznă, ieşi un băiat de vreo doisprezece ani, frecându-şi ochii de somn.

- Da, tată!

Achmed văzu pătura din colţ şi o bucată din mâncarea pe care i-o lăsase fiului său. Cinci capre dormeau lângă culcuşul fiului său, retrase din calea vântului. Au început să behăie slab, dar nici una nu s-a ridicat.

- A venit cineva?
- Nu, tată. Nu am văzut pe nimeni.

Ai făcut o treabă bună, Mafouz. Achmed îşi mângâie fiul pe cap. îl lăsase ieri pe aerodrom, sub pretextul că îşi adăpostea aici caprele. Trebuia să fie sigur că nu venea vreun beduin să se refugieze pe acolo – un lucru obişnuit pentru ei în condiţii de vreme rea – şi să-i strice planurile. Mafouz era un băiat inteligent şi de încredere.

- Ajută-mă cu lanternele!

îşi puse geanta pe podeaua murdară şi scoase cele patru lanterne. Mafouz

îl ajută să le verifice din nou pe fiecare. Funcţionau. Achmed folosea o torţă pentru a semnaliza că se poate ateriza în siguranţă, iar celelalte trei le va aşeza pe pista de aterizare în formă de L, pentru a o marca.
338

O dată ce aparatul de zbor îi va retuma semnalul, aterizarea va putea începe. Achmed îşi privi ceasul: ora 4 dimineaţa. Peste o oră, dacă totul merge bine, germanii vor sosi. El nu ştia de ce vin, dar oricum asta nu era treaba lui. Simţea totuşi că venirea lor era crucială. Nu operau ei atât de departe de liniile inamice iară un motiv bine întemeiat. Spera doar ca vântul să mai cedeze, altfel aterizarea ar putea pune probleme. O rafală de vânt lovi acoperişul, iar băiatul privi în sus, nerăbdător.

- Tată, chiar va veni avionul?
- Cu voia lui Allah, fiule.

Şi Achmed era nerăbdător, dar era şi puţin speriat. Asistase o dată la prăbuşirea unui avion din cauza khamsinului puternic, care avusese loc chiar pe această pistă. Aparatul de zbor fusese ridicat de câteva ori de vânt chiar înainte de aterizare, apoi fusese aruncat la pământ. Explozia a fost imediată, iar echipajul ucis.

Acum nu bătea khamsinul, dar se pregătea o furtună puternică.

Rafalele de vânt au mai lovit o dată acoperişul.

Achmed aştepta acum cu nerăbdare sosirea aparatului de zbor.

- Să sperăm, prieteni, că veţi avea noroc!

339

Ora 4:20

în Dakota era foarte frig, şi Halder se trezi din aţipeală. Cu surprindere o văzu pe Rachel că doarme şi acum dusă, aşa că se îndreptă spre cabina piloţilor care îşi sorbeau cafeaua dintr-un termos.

- Nu ai stare? urlă Falconi peste zgomotul făcut de motoare.
- Aşa se pare. Emoţiile misiunii, probabil.
- Prin astea trecem toţi. Ia nişte cafea.

Luă cana de metal pe care i-o întinse Falconi şi se aşeză pe scaunul operatorului. Când privi cerul, văzu luna care lumina cât să poată vedea cât de cât. Nori pufoşi apăreau unul câte unul în calea lor, iar stelele străluceau în întuneric.

- Unde suntem?

Remer îi arătă harta deschisă pe genunchi.

- Suntem la jumătatea drumului dintre Sicilia şi Egipt, la vest de Creta. în mai puţin de o oră vom trece pe lângă Alexandria. Până acum a fost linişte.
- Să sperăm că aşa va şi rămâne. Ce se aude despre vreme, Vito?

Falconi îi arătă în depărtare o adunătură ameninţătoare de nori, iar Halder observă fulgerele furioase care luminau cerul.

- Dumnezeule, arată groaznic!
- Cam aşa ceva. Dar vom încerca să evităm cât putem, poate să ocolim zona respectivă. Deşi vom fi afectaţi şi noi şi, din păcate, nu pot face mare lucru.

Halder îşi scoase ţigările şi le oferi şi celorlaţi doi. în timp ce îi aprindea ţigara lui Falconi, spuse:
340

_ Mă gândeam că o să te retragi din războiul ăsta nenorocit. Nu-mi spune că

începe să îţi placă? Falconi zâmbi.

Nici vorbă. Ori lupt de partea germanilor, ori mă aşteaptă un lagăr de concentrare. Şi asta numi convine.

- Ai putea să te întorci în Sicilia şi să te predai...

Falconi izbucni în râs.

Recunosc că m-am gândit şi la asta. Doar că Remer nu ar fi de acord. Şi, în plus, am un frate într-un lagăr nemţesc din Milan, de când Italia s-a predat în urmă cu două luni. Ştii ce soartă ar avea dacă eu aş dezerta.

- Se pare că Walter ne-a aranjat bine pe toţi.
- Şi pe tine?
- Mi-e teamă că da.

-Nenorocitul! Un sentiment de compasiune a-păruîn privirea lui Falconi. Mi-a povestit despre tatăl şi despre fiul tău, Jack. O treabă groaznică, îmi pare rău, prietene!

Halder dădu din cap şi spuse:

- Mă duc să văd ce fac ceilalţi.
- Mai avem nişte cafea dacă prietena ta doreşte.

~ Mulţumesc. Halder dădu să iasă. Nu uita să fii cu ochii în patru.

E un zbor lin, Jack. Falconi zâmbi ca să-l liniştească. Cerul e liniştit pentru o astfel de vreme. Dc fapt, condiţiile de la sol mă neliniştesc. Să sperăm că vom ateriza în siguranţă şi nevătămaţi.

Ora 4:35

Locotenentul de zbor Chuck Carlton, din Dallas, cânta The Yellow Rose of Texas şi stătea pe întuneric în cabină, încercând să nu adoarmă. În scaunul din spatele lui stătea Bert Higgins, care nu mai rezista. Acesta era singurul cântec pe care îl cânta Carlton şi, mai rău, avea o voce groaznică.

- Alte cântece nu ştiţi, domnule? îi sugeră Higgins prin interfon.

Carlton rânji.

- Ăsta-i cel mai frumos din câte ştiu, băiete! La naiba, voi englezii nu sunteţi în stare să recunoaşteţi un cântec oricât de bun ar fi.
- Cu tot respectul, domnule, dar în seara asta l-am auzit deja de o sută de ori.

Carlton izbucni în râs. Era un pilot cu peste cincisprezece ani de experienţă de zbor, deşi avea doar treizeci şi ceva de ani. Ochii albaştri erau mereu neliniştiţi, ca şi cum viaţa nu era în stare să se ţină de ritmul lui. Cu ceva timp în urmă, pe când avea şaptesprezece ani, a început să lucreze la un serviciu poştal privat şi traversa în zbor America în lung şi în lat, pe vreme bună sau rea. Apoi, timp de doi ani a pilotat un avion care arunca îngrăşăminte în Atlanta, şi un an nemaipomenit la circ. Nimic din toate acestea nu explica de ce acum pilota pentru RAF 201 în afara oraşului Alexandria. Izbucni războiul şi, asemeni conaţionalilor săi americani, s-a oferit voluntar să lupte pentru englezi.

- O.K., suntem aproape gata. începu încet manevrele de aterizare de la paisprezece mii de metri. Ajută-mă să ducem puiul ăsta acasă şi urechile tale

de englez nerecunoscător vor fi mulţumite să nu mă mai audă cântând.

Avionul Beaufighter zbura lângă postul de control de pe coastă. Higgins controlă busola şi verifică poziţia faţă de Alexandria. Erau la nord-vest de

portul egiptean şi estimau că vor ateriza peste o jumătate de oră.

Se uită la norii negri din dreapta care anunţau furtuna şi la fulgerele care apăreau unul după celălalt. Jos începuse deja furtuna de nisip şi puteau vedea vârtejurile portocalii, chiar dacă erau la şaptezeci de mile depărtare de coastă. Centrul de prognoză îi avertizase în legătură cu vremea rea, dar Higgins lua legătura cu postul de control la fiecare jumătate de oră. Furtuna de nisip nu ajunsese încă în oraş şi pistele de aterizare erau deocamdată în condiţii bune. Aparatul Beaufighter zbura acum la doisprezece mii de picioare. Privi în jos şi tresări când zări silueta unui alt aparat de zbor cam la o milă depărtare.

- Avem o ţintă mai jos, spre dreapta!

Carlton deveni tensionat şi începu să scaneze cerul întunecat. Lumina lunii nu le era de mare ajutor, dar ochii lui erau obişnuiţi cu întunericul şi observă avionul care zbura la zece mii de picioare.

- Te-am găsit, amice! O.K., hai să coborâm şi să aruncăm o privire.

Carlton întoarse avionul spre dreapta şi pomi mărind viteza. Botul avionului coborî cu o viteză din ce în ce mai mare. Carlton iubea acest aparat. Avea doar două locuri şi era un vis să zbori cu el, mai ales că era unul dintre cele mai rapide. Şi acum, ştia că este în avantaj. Ţinta era în faţa lui şi

probabil că nici nud va vedea că se apropo în două minute ajunse la o jumătate de milă distanţi de avion $1 recunoscu imediat aparatul Dakota ca muflat, cu însemnele americane pe aripi Sc reiau

- E unul dintre ai noştri, spuse prin intertbn
- Da. văd $1 eu. domnule
- Oare ce fac ei aici° Carlton cern orarul de trafic în urmă cu numai câteva minute şi nu era trecut nici un alt aparat
- O K bai să vedem ce fac Deschise aparatura dc transmisie (47 aici c patrula dc coastă, sun tem apmapc de voi. identificaţi-vă Terminat

Vi răspunse nimeni (ariton încercă din nou (47 uientihcaţi vft, vă rog Sunt lângă voi. Terminat

(and nu primi răspuns nici dc această dată, (ari ton verifici şi celelalte trei canale dc comunicaţie 1 nul era pentru turn şi ba/â, celelalte pentru trec venţele proaste, folosite numai în ca/ de urgenţă şi n cazul în care avionul avea probleme. Le verifică pe fiecare, să vadă dacă nu cumva ceilalţi încearcă să transmită ceva. Nimic.

- Oare nu le merge aparatura de transmisie? îl întrebă pe Higgins.

În fuselajui aparatului Beaufighter erau acopente trei lanterne mari: una cu lumină roşie, alta albă şi cealaltă verde Puteau fi aprinse în combinaţii diferite, pentru a tnmite un semnal codat, care se schimba în fiecare zi. Inamicii nu aveau cum să afle codul sau răspunsul corect şi, prin această metodă extrem de simplă, avioanele Aliaţilor se puteau identifica între ele, chiar dacă aparatura dc transmisie era defectă

Cariton era încă prudent. Dacă C-47 avea probleme tehnice, ultimul lucru care îi trecea prin cap -ra să distrugă unul din aparatele lor. Un raport al Serviciului de Informaţii spunea că germanii ar utea încerca să pătrundă în Africa de Nord şi că fiecare aparat trebuie verificat. Cariton intenţiona să le semnalizeze cu codul zilei, dar dori mai întâi să se asigure.

- Aşteaptă puţin cu luminile, îi spuse lui Hig-eins. Sună repede la tumul de control din Alexandria, să vezi dacă în zonă ar trebui să fie vreun aparat C-47.

Cariton îl auzi pe Higgins apelând tumul şi auzi imediat răspunsul în căşti:

Aici turnul de control din Alexandria către patrula de coastă Beaufigh-ter. Nu avem ştire de nici un C-47 aliat în zonă. Urmă un moment de pauză, după care au revenit: Ar fi bine să-l aduceţi înapoi.

Cariton se entuziasmă. în ultimele trei luni abia avuse parte de ceva acţiune. Ceea ce fusese o patrulare plicticoasă începea acum să prindă viaţă. Totuşi, avionul C-47 putea să fie în regulă, dar ştia că germanii erau în stare să fure aparatele Aliaţilor. Oricum, avea de gând să afle ce se întâmplă, şi asta foarte repede. Avionul C-47 era neînarmat şi destul de incet. Aparatul Beaufighter era mult mai rapid şi înarmat până în dinţi. Cariton putea foarte uşor sa-l spulbere chiar acolo şi atunci, dacă era necesar.

Apăsă butonul care indica „Foc" şi pregăti mitraliera.

O-K., totul este pregătit. Hai să le transmitem semnalul cu lanternele. Dacă nici acum nu vor

răspunde, tragem un foc de avertisment şi vedem ce se întâmplă.

Dakota intră într-un front cu turbulenţe, apoi se linişti. Rachel se trezi înfrigurată. Privi în jur şi îi văzu pe cei doi militari SS care dormeau şi pe Halder care ieşea din cabină cu termosul cu cafea în mână.

M-am gândit că o să-ţi prindă bine nişte cafea. Te va mai încălzi.

Acceptă cafeaua fără să comenteze şi Halder spuse:

- Sunt chiar atât de respingător?

Poate din cauza uniformei pe care o porţi. Cât despre tine ca om, încă nu m-am convins. Halder zâmbi.

E totuşi o îmbunătăţire, în sfârşit. O văzu cum tremură. Ţi-e frig?

- Puţin.

Ingenunche şi puse peste ea încă o pătură.

- Rachel, ţi-e frică?
- încă nu ştiu ce simt.

E destul de ciudat să fim amândoi împreună, în astfel de circumstanţe. Nici acum nu-mi vine să cred.

Ea spuse încet:

- Povesteşte-mi despre soţia ta. Ai iubit-o mult?

Privirea lui Halder se umplu de durere. Ea îi atinse braţul uşor şi îl mângâie tandru.

_ Am fost sinceră când ţi-am spus că îmi pare rău, Jaok-

în acel moment, auziră zgomotul făcut de o mitralieră, iar aparatul se scutură violent. Halder spuse:

_Ce dracu'... ?

Avionul se mai scutură o dată şi Halder căzu peste Kleist şi Doring, care atunci se treziră.

-Ce naiba ...? urlă Kleist.

- Staţi acolo toţi! strigă Halder, se ridică şi fugi spre cabină.

Capitolul 28

Când Halder intră în cabină, îl găsi pe Falconi îngrijorat.

- Ce s-a întâmplat?

Suntem unnăriţi de un Beaufighter! urlă Falconi. Nici nu ştiu de unde a apărut, dar ne-a semnalizat. Când nu am răspuns, nenorocitul a tras câteva

focuri de avertisment. Ar trebui să îl vedem imediat.
Halder se îndreptă spre geam şi văzu aparatul în dreapta, cu doi piloţi în cabină. Avionul începu să-şi mişte aripile.
- Ce face? întrebă Halder.
Ne spune politicos că vrea să îl urmăm la Alexandria şi să aterizăm. Dacă nu, ne spulberă aici.
- Groaznic. Şi noi nu putem face nimic?
Aparatele Beaufighter sunt mult mai rapide. Nu putem sub nici o formă să îl depăşim.
- Nu poţi să-i răspunzi la semnal?
Nu are rost, Jack. Nu avem cum să ştim combinaţia exactă de culori. Cei de pe Beaufighter ar putea presupune că avem probleme tehnice, dar, după părerea mea, cred că ne-au mirosit.
- Cât de departe suntem de coastă?

_ Mai avem cam treizeci de mile. Mai puţin de zece minute de zbor.
Halder spuse ferm:
- Trebuie să scăpăm de el, Vito! Fă tot ce poţi!
- E uşor să vorbeşti. Falconi îşi şterse de pe faţă sudoarea şi se aşeză mai bine în scaun. Să văd ce pot face. Dar avertizează-i şi pe ceilalţi. Spune-le să se aştepte la ce-i mai rău, apoi vino înapoi şi cal-meză-te. Ar putea deveni din ce în ce mai rău.

Carlton văzu cum aparatul C-47 coboară, cu botul lăsat. Cabina era în întuneric, dar putea totuşi să vadă siluetele echipajului. îi spuse lui Higgins:
- O.K., hai să respectăm ordinele. Nu-l scăpa pe nenorocit din ochi!
- Am înţeles, domnule!
Carlton mări viteza până se apropie la o jumătate de milă de C-47.
- îl vezi?
- Da, domnule, răspunse Higgins de pe scaunul din spate.
Carlton îşi verifică instrumentele şi începu şi el să coboare.
~ O.K., hai să-i ducem pe nenorociţii ăştia la Alexandria şi să vedem despre ce este vorba!

Când Halder reveni în cabină şi se aşeză pe scaunul operatorului, Falconi transpira din ce în ce mai rău.
- Le-ai spus celorlaţi?
- Aşa cum m-ai rugat.
- Ce fac?

- Sunt îngrijoraţi că dracu'! Ce se întâmplă?
Falconi făcu un semn înspre coastă.
- Vezi? în lumina slabă a răsăritului, se vedea un vârtej portocaliu-maro, semn al furtunii puternice. Nisipul se ridica în atmosferă pe toată coasta deşertului.
- Suntem la zece mile de aterizare, explică Falconi. Singura soluţie să scăpăm de prietenul nostru din spate este să intrăm în furtună. Dacă intrăm rapid şi ne ţinem cât mai jos, s-ar putea să ne piardă.
- Dar nu este periculos?
- Eu aş folosi alt cuvânt: mortal. O asemenea furtună ne-ar putea fi fatală. Nisipul care intră la motoare ne aruncă pe pământ cât ai clipi.

- Alte veşti bune nu ai?
- Vizibilitatea este aproape zero. Dacă încercăm să zburăm cât mai jos, riscăm să ne lovim de vreo dună de nisip. Dar nu prea mai avem de ales. Doar dacă vrei să-l urmăm pe prietenul nostru şi să suportăm consecinţele.
- Nici vorbă, Vito! Poate aparatul ăsta să trecă de furtună?
Falconi dădu din umeri.
- Dakota este destul de bun. Dar nu pot garanta nimic în astfel de condiţii.
Se apropiau mult de pământ, erau la opt mii de

picioare, iar Marea Mediterană de sub ei era neagră ş» agitată. Vântul de pe coastă biciua deşertul fioros, iar vârtejul se ridica din ce în ce mai mare şi mai sus. Câteva momente mai târziu, se îndrepta spre Alexandria.
-O.K.. Acum se aşteaptă ca noi să îl urmăm. Dar acum o vom lua la sănătoasa. Falconi trecu pe lângă Beaufighter şi făcu cu mâna.
- Arrivederci, amico! îl privi pe Halder îngrijorat. Ţine-te cât mai bine. Şi dacă nu scăpăm cu viaţă, să ştii că mi-a făcut plăcere să te cunosc Jack! începem! îi strigă apoi lui Remer.
Copilotul îl ajută pe Falconi să întoarcă avionul pe care îl îndreptau acum în mare viteză spre furtuna de nisip. Halder văzu că Beaufighter îşi continua traiectoria, dar în ultimul moment îi văzu şi se roti pentru a-i urmări în mare viteză.
- La naiba! Ne-a văzut! strigă Falconi. Acum chiar am încurcat-o.
Se auzi o explozie venind de la mitralierele de pe Beaufighter. Falconi coborî la o mie de metri, se echilibra şi intră în mijlocul furtunii, cu duşmanii în urmă şi cu focurile de armă luminând furtuna.
*
Parcă zburau printr-un fum gros, galben şi înecă-tor Vizibilitatea era redusă, nu vedeau decât la Cateva sute de metri în faţă, iar nisipul se izbea de Parbriz. Dakota se scutura violent, dar Falconi incerca să menţină echilibrul.

Halder văzu cum duşmanii din spate aruncau cu rachete în dreapta lor.
- Nenorocitul, încă ne urmăreşte!
- Şi nu are de gând să renunţe, după cum se vede!
Se mai auzi o explozie şi aripa din dreapta se găuri.
Faiconi se strâmbă, iar sudoarea îi curgea în şiroaie.
- La naiba! Nu vrea să ne lase în pace! Asta înseamnă că va trebui să încercăm o manevră extrem de periculoasă. Şi dacă nici asta nu va merge, mă tem că vom fi terminaţi!
*
Chuck Carlton transpira abundent. Aparatul Beau-fighter rezista cu greu în furtună şi ştia că motoarele vor ceda. Nu se aşteptase ca ţinta să intre direct în furtună. Era acum sigur că avea de a face cu un avion inamic, iar adrenalina îi creştea, anticipând lupta sângeroasă. Aparatul C-47 avea un mic avantaj – putea rezista la furtunile cele mai groaznice. Dar Carlton nu avea de gând să renunţe. Şi apoi, mai zburase el în condiţii şi mai proaste şi era conştient că va putea mânui avionul atât cât va rezista.
- Şi-au găsit ei naşul! urlă Higgins în spate.
Higgins era într-o stare de agitaţie continuă, urmărind prin nisipul care se lovea de ei avionul inamic din faţă. Era cu nervii întinşi la maxim. Dacă

cumva C-47 ar fi încetinit viteza, s-ar fi spulberat în urma ciocnirii.

_ Poate, poate ... poate reuşim să scăpăm de aici, domnule! urla impacientat.

- Nici vorbă, răspunse Carlton. îi avea acum în vizor şi putea să-i lovească. Aproape i-am prins pe nenorociţi şi am de gând să-i spulber în mii de bucăţi! Carlton apăsă butonul şi trase furios înspre ţintă.

O împuşcătură pătrunse în cabină şi îl lovi pe Re-mer în umăr, gata să-l arunce din scaun. Urlă şi puse o mână pe geam. Haldei* dori să fugă să îl ajute, dar Falconi urlă:

-Lasă-1! Nu-mi distrage atenţia!

Remer gemea de durere, iar sângele îi ieşea în şuvoaie din rană. Halder spuse:

- Pentru numele lui Dumnezeu,Vito, scoate-ne de aici!

Falconi nu răspunse, cu privirea fixată înainte, ca şi cum ar fi descoperit ceva în mijlocul furtunii înfricoşătoare. O altă lovitură trecu prin partea dreaptă. Falconi încerca din răsputeri să o evite. Deja erau aproape de pământ, iar nisipul intra ne-stingerit la motoare. Halder zări în faţă o dună luare de nisip şi urlă:

~~ Pentru Dumnezeu, Vito!

Dar părea că Falconi aşteptase exact această oportunitate. Se ridică rapid şi reuşi să o evite.

353

- Vito, în numele lui Dumnezeu! Era cât pe ce... Pe faţa lui Falconi sudoarea curgea şi acum.

- Să sperăm doar că prietenul nostru nu va vedea pericolul la timp!

Carlton îşi ţinea privirea aţintită asupra aparatului C-47, pregătind să tragă din nou, când îl văzu cum se ridică dintr-o dată.

- Stai la acelaşi nivel, nenorocitule! Ce dracu'...?

O secundă mai târziu, Carlton văzu în faţă o ridicătură masivă de nisip.

- lisuse Hristoase! încercă să o evite.

Higgins urlă. Fusese ultimul lucru pe care Carlton l-a auzit în căşti, înainte de a se izbi de duna de nisip. Avionul pierdu controlul şi explodă.

- Cred că am scăpat! urlă Falconi şi ieşi din norul gros de la o mie de picioare şi privi în urmă. Observă cum flăcările se ridicau până deasupra furtunii. în vocea lui nu era nici urmă de triumf

- Săracii! Să-i ierte Dumnezeu.

îşi şterse sudoarea de pe faţă şi echilibră avionul.

- Mamma Mia!

354

- Ce jocul dracului te-ai gândit să joci acolo?

_ E chiar un joc pe care îl jucam pe când pilotam avioanele serviciului poştal. Zburam cât mai jos şi încercam să evităm dunele! Făceam orice numai să scăpăm de plictiseală. E plăcut să te joci aşa, mai ales pe vreme bună. Mai bine du-te să vezi cum e Remer.

Halder verifică pulsul copilotului. Era foarte slab şi încă sângera.

- E încă în viaţă.

- Du-te şi adu trusa de prim-ajutor din spate şi vezi dacă poţi opri sângerarea. Verifică şi ce fac cei din spate. Dar grăbeşte-te Halder. Starea lui

Remer nu e din cele mai bune.
Halder ieşi din cabină şi o văzu pe Rachel ţinân-du-se strâns de o bară din spate, palidă şi speriată. Kleist şi Doring erau şi ei speriaţi în urma experienţei, pentru că fuselajul din spate fusese şi acesta găurit. Nimeni nu fusese rănit atât de rău ca şi Remer.

- A trecut ce a fost mai rău, sau de abia acum urmează? întrebă Kleist.
- Se pare că deocamdată am scăpat. Găsiţi-mi trusa de prim-ajutor, copilotul este foarte grav rănit. Kleist se repezi să o caute, iar Halder o întrebă Pe Rachel:
- Eşti bine?
- Eu... Eu nici nu mai ştiu! încerc să îmi revin. A fost una dintre cele mai groaznice experienţe din viaţa mea.
- Dar suntem încă în viaţă şi acesta e lucrul cel mai important.

355

Kleist găsi trusa de prim-ajutor. Când Halder se îndreptă din nou spre cabina piloţilor, Rachel întrebă:

- Nu ai nevoie de ajutor?
- Deocamdată, nu. Dar te strig în caz că vom avea nevoie de tine.

Dintr-o dată, avionul începu să piardă din altitudine. Motoarele abia se mai auzeau, dar Falconi încerca din răsputeri să redreseze aparatul.

- Jos! Toţi! Halder fugi înapoi în cabină şi îl văzu pe Falconi extrem de îngrijorat. Ce s-a întâmplat?
- Motoarele. Probabil că a intrat nisip care le-a dat peste cap. Şi mai pierdem şi combustibil. Halder bandajă rana lui Remer. Bărbatul era inconştient, dar gemea de durere.
- Crezi că vom putea ateriza? întrebă Halder.
- Suntem foarte aproape, cam la vreo opt mile depărtare, dar e imposibil, spuse Falconi tensionat. Va trebui să aterizez forţat.
- Exact de asta mai aveam nevoie!

Halder încerca să se uite pe geam, dar nu vedea nimic. Erau din nou în mijlocul furtunii de nisip. Falconi folosi toată puterea avionului, dar motoarele abia reacţionau.

- Nu are rost, spuse Falconi! Nu are de gând să răspundă!

în exact acel moment, motoarele se opriră. Se lăsă o tăcere înspăimântătoare, întreruptă doar de urletul vântului. Dakota cădea vertiginos.

- Motoarele au murit! urlă Falconi. Leagă-ţi centura, Halder! Repede!
- Dar ce facem cu ceilalţi?

356

-Nu mai avem timp! Fă ce-ţi spun!

Halder îşi legă centura pe scaunul operatorului Simţea cum parcă se scufundă, apoi văzu rafalele de nisip şi deşertul. Se pregăti de impact în ultimul moment, Falconi încercă să redreseze oarecum avionul, dar nu reuşi. Se lovirăde pământ cu o forţă incredibilă. Avionul alunecă o perioadă pe pământ, apoi se opri într-o mare adunătură de metal.

357

Capitolul 29

Berlin

21 noiembrie

Era încă întuneric, deşi trecuse de ora opt a dimineţii când Canaris sosi la spitalul din Charlotten- burg. Când văzu camagiul şi distrugerile, aproape că

plânse. Trupurile zăceau pe jos într-un şir nesfârşit, acoperite de cearşafuri albe. în ploaia care cădea încet, parcă erau nişte fantome. Pompierii din Berlin încercau încă să stingă focul. Jumătate din clădire era însă o ruină, iar aerul era încărcat de fum.

Când ajunse cu Mercedesul pe pietriş, opri şi coborî, iar un doctor în halat alb veni să îl întâmpine.

- Herr Amiral, eu sunt doctorul Schumacher.

- Herr doctor, nu-i o imagine prea plăcută. Câţi morţi sunt?
- Cincizeci şi şapte de pacienţi şi patru oameni din personal.

Canaris îşi încleştă fălcile, dar veştile nu l-au surprins. Cea mai mare parte a Berlinului pe care o traversase cu maşina era o ruină după raidul de noaptea trecută.

- Dumnezeule, e din ce în ce mai rău! în ce stare e băiatul?
- E încă în viaţă. Oricum era rău de când a fost adus aici, dar acum ... Doctorul dădu din umeri neputincios. Mi-ai spus să te chem dacă se întâmplă ceva cu acest copil...
- Desigur, suspină Canaris din tot sufletul. Să mergem înăuntru.

*

Camera de urgenţă fusese amenajată într-una din încăperile de la subsol neatinse de bombardament. Lumina era slabă, dată de câteva lămpi mici. Când intră Canaris, personalul medical era ocupat cu bandajarea răniţilor. Doctorul îl conduse spre un pat protejat de o perdea, unde un alt doctor şi o asistentă stăteau lângă băiat.

- Cum se simte? întrebă Canaris.
- Nu prea bine.

Canaris privi faţa inocentă a copilului şi îl copleşi mila. Băiatul abia respira, avea ochii închişi, iar bandajele de pe corp erau pline de sânge.

- Pauli, mă auzi?

Copilul nu reacţionă. Unul dintre doctori spuse:

- Vă pierdeţi vremea. Este în stare se şoc.
- Dar ce s-a întâmplat?
- O bombă a căzut...
- Ştiu despre bombele astea nenorocite! izbucni Canaris. Ne-au lovit toată săptămâna! Ce i s-a întâmplat exact copilului?

- A intrat un obuz prin tavan, care a spulberat pereţii încăperii. Tavanul care a căzut peste băiat i-a strivit bazinul.

Canaris întrebă cu inima strânsă:

- Ce şanse mai are?

Doctorii schimbară câteva priviri şi dădură din cap.

- Nu mai puteţi face absolut nimici imploră Canaris.
- Mă tem că e în zadar. E surprinzător că a rezistat până acum.

în acel moment, asistenta spuse:

- Cred că se duce, domnule doctor!

Câteva minute mai târziu copilul gemu, pieptul se dezumflă, iar ochii clipiră de câteva ori. Doctorii au început procedura de resuscitare, dar fusese în zadar. Capul copilului căzu într-o parte şi viaţa îi părăsi trupul.

- S-a dus! spuse doctorul în cele din urmă.

Canaris mai văzuse oameni murind, dar trecerea

în nefiinţă a unui copil atât de devreme era o experienţă zguduitoare. Privi faţa inocentă a copilului şi se întristă profund.

- Bietul copil! spuse Canaris şi începu să plângă.

*

O oră mai târziu, era la el în birou scriind nişte rapoarte, când aghiotantul îl conduse înăuntru pe mult prea obositul Schellenberg. Amiralul nici nu-şi
360 ridică privirea, dar îşi aruncă stiloul pe masă şi spuse:

- Ia loc.

Avea o voce gravă. Schellenberg se aşează, iar Canaris îl abordă:

- Ai primit mesajul meu?

Schellenberg reuşea să scoată o mină tristă.

- Da. O adevărată calamitate. Dar ce te aştepţi din partea unora ca şi Roosevelt sau Churchill? Şi-au trimis bombele ca să ne distrugă oraşele, să ne mutileze oamenii, să ...

-Taci odată, Schellenberg! Nu am chef de astfel de discursuri! I-ai promis lui Halder că te vei ocupa de transferarea fiului său la un spital din afara Berlinului. Cererea lui a fost foarte clară, aşa că de ce nu te-ai ocupat de asta?

Schellenberg tresări la auzul vocii amenințătoare a lui Canaris.

- Nu cred că îmi place tonul pe care îmi vorbeşti.

-Răspunde la întrebare, lua-te-ar naiba! De ce?

- Abia am ajuns de la Roma în urmă cu o oră. Nu am avut timp.

“Aveai timp înainte să pleci!

~~ Nu chiar.

~ Să te ia naiba din nou, Schellenberg! Dacă ai fi respectat promisiunea, băiatul ar fi fost acum în viaţă!

Schellenberg se ridică şi împinse scaunul nervos.

- Trebuie să accept un astfel de tratament din Partea ta!

361

- Stai jos! Nu am terminat! Ai minţit-o şi pe Rachel Stern.

Schellenberg se încruntă:

- în legătură cu ce?

- Cu tatăl ei! M-am interesat la Dachau. Conform rapoartelor lor, profesorul Stern nici nu a fost dus acolo după arestarea sa din urmă cu patru ani. Ce se întâmplă, Schellenberg? Prietenii tăi de la Gestapo s-au ocupat de el după arestare? Fără îndoială că a fost împuşcat său omorât în bătaie întruna din celule. Sau poate încă mai putrezeşte undeva? M-ai minţit, nu-i aşa?

Schellenberg ridică din umeri indiferent.

- Minciuna şi subterfugiul fac parte din acest joc şi ştii asta la fel de bine ca şi mine. E adevărat, nu ţi-am spus toată povestea. Şi ce-i cu asta?

- Aşadar, acum iese totul la suprafaţă? Ai păcălit-o pe femeie şi nici nu ţi-ai respectat promisiunea faţă de Halder. Şi era singurul lucru pe care ţi l-a cerut. Singura lui grijă era ca fiul său să fie în siguranţă, îl iubea enorm. Eşti un mizerabil, Schellenberg, la fel ca toţi prietenii tăi din Gestapo şi SS. Aţi adus această ţară la marginea prăpastiei.

Canaris explodase, iar faţa îi era roşie ca focul.

- Şi mai ştii ce mă enervează cel mai mult? Faptul că toţi ne îndreptăm împreună spre iad.

Schellenberg ignoră ieşirea lui Canaris.

- Nu vrei să afli în ce fază suntem cu misiunea?

- Oricât de ciudat ar părea, în acest moment nu-mi pasă deloc!

Aceasta era desigur o minciună, dar Canaris încerca să îşi ascundă

curiozitatea. Se lupta încă cu conştiinţa pentru că i-a trădat pe Halder şi pe
362

Rachel Stern. Şi oricât de necesară ar fi fost această trădare, îl apăsa încă greu pe umeri.
_ Dakota a dispărut. Ori s-a prăbuşit, ori a fost nevoită să aterizeze pe teren inamic, sau a fost depistată de inamici şi spulberată. Agentul nostru din Abu Sammar ne-a transmis că nava nu a ajuns la locul de întâlnire. Şi nici nu s-a reîntors în Italia.
Canaris păli. Probabil că mesajul lui transmis prin intermediul Sylviei a ajunşi
Aflarea faptului că probabil a contribuit la moartea lui Rachel şi a lui Halder îi provoca remuşcări dureroase. Mai târziu, va trebui el să plătească pentru toate pierderile de vieţi nevinovate.
- înţeleg.

Era trist şi în stare de şoc.
- Aşadar, s-a terminat totul... Sunt fie morţi, fie capturaţi?
- Mă tem că da.

Cairo Ora 7:00
Weaver se trezi la strigătul unui muezin. Jumătate din noapte dormise foarte rău în biroul său, pe un pat de campanie împrumutat. Când se ridică, avea dureri pe tot corpul. Jaluzelele erau trase, iar capul 1 durea îngrozitor din cauza dosarelor cu simpatici* arabi pe care le citise şi recitise.
Se şterse la ochi şi deschise fereastra. Oraşul
363

Cairo era inundat de lumina răsăritului. Pe la miezul nopţii descoperise ceva care îi stârnise interesul. Un arab de vârsta lui Gabar, care lucrase ca şi servitor la Ambasada Germană înainte de război. Fusese angajat şi la un magazin cu aparate de radio în Oraşul Vechi, fapt care pe Weaver l-a pus pe gânduri. Se întreba cum de l-a scăpat pe acesta prima dată când a verificat dosarele. În dosar apărea şi adresa lui. Şi-o notă şi el pentru a o verifica dimineaţă la prima oră. Totuşi, după un duş şi după ce-şi va rade barba. în timp ce se pregătea să pornească spre casă, în birou intră Helen Kane, ducând pe braţe o tavă cu cafea aburindă şi comuti proaspete.
- M-am gândit că nu ţi-ar strica micul dejun.
- Ai ajuns cam devreme.
- Sunt dedicată muncii, spuse ea zâmbind. Ai dormit bine?
- Toată noaptea m-am întors de pe o parte pe cealaltă.
- Păcat că nu am putut să-ţi ţin companie.
- Locotenent Kane, nu mă ispiti cu astfel de gânduri. Weaver zâmbi.
Când Helen aşează tava pe birou, Weaver sorbi repede o gură de cafea şi se pregăti să plece.
- Nu mai pot rămâne, Helen. Când ajunge San-son, spune-i că mă întorc în câteva ore. îl voi verifica pe unul dintre simpatizanţii noştri. Dosarul e la mine pe birou.
- Dar am un raport care acum a sosit şi pe care trebuie să îl vezi. Ţi-l aduc acum.
- Nu, mai bine spune-mi despre ce este vorba. Câştigăm un pic de timp.
364

- În Alexandria a avut loc un incident curios. Am primit informaţia în urmă cu

câteva minute. Weaver dădu din cap.
- Ce incident?
- Un avion al patrulei de coastă, un Beaufighter RAF 201, a raportat un aparat neidentificat american Dakota în zbor, la nord-vest de Alexandria. Pilotul a încercat să îl intercepteze, dar se pare că mai târziu au pierdut contactul cu tumul de control şi apoi au dispărut. E adevărat că şi condiţiile meteo erau foarte rele.
- Şi ce ştii despre avionul Dakota?
Halen Kane dădu din cap.
- Nici cu ei nu se ştie ce s-a întâmplat. Comandamentul de pe coastă susţine că avionul Dakota era un intrus şi acum îl caută să vadă dacă a aterizat pe undeva sau dacă a fost doborât de furtună. S- au gândit că ne interesează şi pe noi.
Weaver se îndreptă către hartă. O studie preţ de câteva momente şi se gândi la cele auzite, apoi o privi entuziasmat:
- Interesează-te şi află cât mai multe despre Dakota.
~ Şi dacă nu sunt date suficiente?
~ întreabă dacă ştiau destinaţia acestuia atunci când pilotul de pe Beaufighter i-a contactat prima dată. Oricare alte informaţii ne pot fi de folos.
" Mă ocup de asta imediat.
Weaver era din ce în ce mai entuziasmat. Putea Sa~l verifice pe arab mai târziu.
' APoi, sună-l pe Sanson să vină aici cât mai

repede.

Capitolul 30

22 de mile sud-vest de Alexandria
Ora 5:30
Halder se trezi cu o durere de cap insuportabilă. Batea un vânt puternic, care îi arunca nisipul drept în faţă. Geamurile de la carlingă erau sparte, dar el era încă imobilizat în scaunul operatorului. Aparatul stătea sprijinit pe partea stângă, şi Halder se lovise la cap în momentul răsturnării. Lui Remer îi curgea sânge din gură şi era spânzurat de centura de siguranţă într-un mod grotesc. Ochii lui văzuseră moartea, care l-a şi luat. Falconi gemea şi el de durere, aruncat de pe scaun.
Halder îşi puse mâna la faţă să se apere de vânt şi strigă:
- Vito, eşti rănit?
- Mi-am prins piciorul! Nu pot să mă mişc! Halder îşi desfăcu centura şi se mişcă înspre Vito. Piciorul drept al acestuia era prins sub pedala de direcţie, iar sub genunchi avea o tăietură urâtă. Halder îşi scoase cureaua şi îi legă piciorul ca să oprească sângerarea. încerca să elibereze piciorul prins, dar era în zadar.
- Nu reuşesc. Am nevoie de ajutor.

Falconi se holba la trupul neînsufleţit al copilotului.
- Săracul! Avea doar douăzeci şi doi de ani!
- Nu-i vina ta. Te-ai descurcat de minune, mai ales în astfel de circumstanţe.
- Chiar şi Dracu are zile rele. Cred că am intrat cu aripa într-o dună de nisip.
Afară, furtuna urla, dar Halder era nerăbdător să afle ce s-a întâmplat cu ceilalţi, cu Rachel în special.

- încearcă să nu te mişti. Să văd ce este şi cu ceilalţi.

Intră în cabina din spate. Era într-o stare mai bună decât carlinga, era crăpată în câteva părţi. Kleist îl ajuta pe Doring să se ridice, iar Rachel îşi bandaja o rană la cap care sângera. Era şocată. Halder < întrebă:
- Eşti bine?
- M-am ţinut cât am putut de bine, dar tot am fost azvârlită prin cabină când ne-am prăbuşit. Ce s-a întâmplat?
Halder i-a spus întreaga poveste. Rachel se încruntă:
- Nu înţeleg. Cum de nu a izbucnit avionul în flăcări?
" Am pierdut tot combustibilul înainte să cădem. Stai să-ţi văd rana. Nu pare ceva grav. Cum te simţi?
367

- Mă simt de parcă cineva m-ar fi bătut cu un ciocan.
Halder îi scoase fularul de la gât şi îl puse pe rană.
- Tine-l acolo până se opreşte sângerarea.
O ajută să se ridice, apoi se adresă celorlaţi:
- Sunteţi răniţi?
Avem câteva vânătăi, dar suntem vii, spuse Kleist. Aveam dreptate în ceea ce-i priveşte pe piloţii italieni. Sunt ai dracului de inutili.
Lucrurile puteau sta mult mai rău, aşa că mai bine ai fi recunoscător. Hai în faţă şi dă-mi o mână de ajutor. Copilotul e mort, iar Falconi imobilizat. Intrară toţi în carlingă şi Halder încercă împreună cu Kleist să-l ajute pe Falconi să-şi elibereze piciorul. Spaţiul era însă foarte mic, şi asta le îngreuna munca. Falconi era transpirat şi se vedea că durerea era deja insuportabilă pentru el.

- N-ar rost, Jack. Nu ai cum să găseşti o rangă atâta de mare.
- Nu putem sta aici zile în şir, protestă Kleist. Imediat ce se va potoli furtuna, cu siguranţă că inamicii îşi vor trimite patrulele în cercetare.
Pentru asta ne facem griji mai târziu. Halder se întoarse spre Falconi. Unde naiba suntem, Vito?
- Cam la şase mile de punctul de aterizare.
Nu avem cum să ajungem la întâlnire la timp. Să traversăm deşertul pe o vreme ca asta e imposibil.
E un sat arab la vreo opt mile de aici, ştiu locul de dinainte de război. Aţi putea merge până acolo pe jos. După aceea. Dumnezeu mai ştie. Pe mine
368

mai bine lăsaţi-mă aici. Aş fi o povară şi v-aş încetini.
Halder dădu din cap.
- Mai întâi te eliberăm, apoi mai vedem. Halder îl privi pe Kleist. Stai aici, eu ies afară.
Halder părăsi cabina, dar Kleist îl urmă şi îl a pucă de braţ.
- Ascultă-mă Halder, pilotul ne va încetini chiar dacă va putea să se mişte. Are piciorul rupt şi pe deasupra mai şi pierde sânge.
- Şi ce propui?
- Să-l lăsăm aici. Chiar el a spus. Dar mai bine ar fi să-l omorâm. Ţi-am spus, nu am încredere în italienii ăştia. Dacă inamicii îl vor prinde, sigur ne va da de gol ca să-şi salveze pielea. Kleist făcu un gest cu cuţitul la gât. O fac eu. Doar spune-mi.
Halder îl împinse.

- Eşti un mizerabil, Kleist.
- Viețile nostre sunt'în pericol dacă rămânem aici, insistă Kleist. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine. Probabil că avionul inamic a raportat prezența noastră în zonă. După ce vor găsi avionul nostru prăbuşit, poţi fi sigur că zona va fi inundată de patrule. Şi nu uita, noi suntem agenţi inamici. Ne aşteaptă plutonul de execuţie! Sau poate nu ai auzit?
-Te afli încă sub comanda mea, răspunse Halder tăios. Nu mai vreau să aud că ai de gând să omori Pe cineva. Şi nimeni nu pleacă nicăieri până nu e-valuăm care ne sunt şansele prin furtuna asta. Acum, aşteaptă aici. E un ordin.
Halder trecu prin cabină pe lângă Doring şi Rachel, forţă uşa avionului, îşi acoperi faţa şi sări
369

afară. Vremea era groaznică, vântul sufla cu putere şi el abia putea să se mişte. Aerul mirosea a ulei şi a cherosen, avionul fiind răsturnat într-o parte. 0 jumătate de aripă fusese distrusă, mai rămăsese doar o bucată îndoită de metal. Găsi o bucată ruptă din aripă şi intră rapid înapoi în carlingă.
Kleist aştepta nemulţumit.
- Ei, care-i verdictul?
- Nu avem nici o şansă să plecăm în aceste condiţii. Vom aştepta până se mai domolește furtuna. Acum pune mâna şi ajută-mă să-l eliberăm pe Fal-coni.

*

Le-a luat aproape jumătate de oră până când au reuşit să-l elibereze pe Falconi. Piciorul era rănit grav şi se umfla. Nu se oprise nici sângerarea. Halder îl ajută să se ridice de pe scaun, dar italianul urlă de durere.
- Pentru Dumnezeu, Jack! Mai încet!
L-au cărat pe Falconi în cabină, iar Halder îi legă cureaua mai bine pentru a opri sângerarea abundentă. Ii controlă rana.
Pe lângă o tăietură urâtă, se pare că osul e rupt sau fracturat. Nu sunt sigur.
- Orice ar fi amice, mă doare ca dracu'!
Furtuna părea să se mai liniştească. Kleist ieşi să
vadă care e situaţia afară. îl întrebă pe Halder:

- Când plecăm?
370 _ imediat ce găsim o modalitate pentru a-l transporta pe Vito. Vezi ce poţi găsi acolo. Şi făcu un semn spre pereţii fuselajului.
- Revino-ţi Halder! Pentru numele lui Dumnezeu! Ţi-am mai spus, nu va face altceva decât să ne
încetinească.
- Are dreptate, Jack, spuse Falconi. Aveţi mai multe şanse dacă nu mai trebuie să vă faceţi griji şi pentru un olog.
Halder îl ignoră şi îi spuse tăios lui Kleist:
- Ascultă ordinul, Kleist! Ii făcu un semn şi lui Doring: Pune şi tu mâna la lucru!
Kleist se întoarse furios şi, împreună cu Doring, încerca să rupă nişte hamuri fixate de perete. Rachel găsi nişte pansament şi începu să-i bandajeze piciorul rănit.
- Grazie, signorina.
- încearcă să nu te mişti, ca să nu se agraveze rana.
- Eşti asistentă?
- Mă tem că nu.
- Nu contează, eşti un înger.

- Voi, italienii, sunteţi mereu fermecători?
- Avem farmecul în sânge. Falconi încercă să zâmbească. învăţăm din leagăn cum să seducem femeile.
Rachei se apropie de Halder.
Ce facem acum?
~ Vito spune că este un sat la opt mile vest de aici. Cu el în spinare ne va lua o grămadă de timp să ajungem. Ar trebui să încercăm întâi să ajungem pană la pista de aterizare. Poate persoana de legătura ne mai aşteaptă. Şi poate ne va duce şi la un

doctor. Dar până acolo avem nevoie de un mijloc de transport, aşa că va trebui să renunţăm.
- Dacă în sat sunt militari inamici?
Este şi aceasta o posibilitate. Va trebui să ne a-sumăm acest risc.
- Dar dacă suntem opriţi şi interogaţi?
- Ne ţinem de poveştile de acoperire.
Nu crezi că eşti prea optimist? De exemplu, cum o să le explicăm că ne-am prăbuşit în deşert? Halder zâmbi.
Bună întrebarea. Voi încerca să mă gândesc la ceva. între timp, hai să ne ocupăm de Vito.
Kleist şi Doring veniră cu un hamac făcut din ceea ce găsiseră în cabina din spate.
Asta-i tot ce am putut face, spuse Kleist îmbufnat.
- îl vom căra cu rândul. Cum e vremea?
- Furtuna se linişteşte.
Halder se îndreptă spre Doring:
în carlingă avem o busolă magnetică. Ne poate fi de folos dacă mai funcţionează. Vezi dacă poţi să o aduci. Dacă nu, ne vom orienta după soare.
Doring intră în carlingă, iar Halder îl chemă pe Kleist să îl ajute să-l care pe Falconi afară. Au aşezat hamacul pe nisip şi pe Falconi deasupra. Vântul se mai potolise şi vizibilitatea era bună. Halder înconjură o dată aeronava. Deşertul se întindea cât vedea cu ochii, dar i se păru că vede cam la o milă depărtare o oază cu palmieri.
îl privi pe Doring care venea cu busola.
- Ei, bine?
- Pare să funcţioneze, dar nu ştiu sigur.

O să ne încercăm norocul. Le spuse şi celor-
Z de oază. Dacă vom avea noroc, vom găsi apă de băut şi ne vom reface proviziile, apoi ne vom îndrepta în direcţia vest. Fiecare să-şi ia toate lucrurile şi să pornim.
Halder şi Kleist îl cărau pe Falconi, care îşi ţinea piciorul rănit balansat pe o parte a hamacului improvizat. Le-a trebuit aproape o oră ca să ajungă la oază. Nu găsiră acolo decât vreo cinci palmieri, câteva tufe roase de cămile şi nişte smocuri de iarbă. Era însă şi un izvor cu apă proaspătă, care nu secase încă.
- Să umplem bidoanele cu apă şi să ne odihnim câteva minute.
Au băut apă de izvor şi şi-au făcut provizii de drum. Se facea din ce în ce mai cald. Halder îşi privi ceasul: aproape 7:30. Falconi leşina din când în când şi îşi revenea tot mai greu.
Rachel îi luă temperatura:
- E rece.

-A pierdut mult sânge. Să nu mai pierdem vremea. Cu ajutorul busolei, Halder încerca să găsească vestul, apoi le spuse celorlalţi:
- Sus!
Abia au făcut douăzeci de paşi, când Doring urlă:
'Domnule maior, avem companie!
A [A]alder observă o maşină care se apropia, lăsând În urmă un nor de praf. Tresări. L-au aşezat pe Falconi şi acum vedeau mai bine jeepul englezesc care venea înspre ei în mare viteză. în faţă erau câţiva ofiţeri, unul stătea în picioare, cu pistolul scos.
- Numai asta ne mai lipsea! spuse Kleist
- Ei, domnule maior, ai vreo idee inteligentă?
373

Halder îşi şterse sudoarea de pe faţă.
Păstraţi-vă calmul. îngenunche lângă Falconi. Italianul era aproape inconştient. II lovi încet pe obraz. Vito, avem o problemă. Nişte ofiţeri englezi într-un jeep. înţelegi ce îţi spun?
Falconi clipi cu greu şi răspunse, deşi se concentra foarte greu:
-Da ...
Stai cu ochii închişi, prefa-te că eşti inconştient. Poţi să gemi dacă vrei, dar nu spune nimic.
Falconi era ud de transpiraţie şi spuse cu voce
slabă:
- Pot face asta, prietene.
- Voi, ceilalţi, lăsaţi discuţiile pe seama mea.
374

Capitolul 31

Ora 7:35
Jeepul se opri şi unul dintre pasagerii englezi cobori. Uniforma sa de căpitan era plină de praf şi în mână ţinea o armă Smith & Wesson. Halder făcu un pas spre el, dar englezul spuse:
- Stai unde eşti! Mâinile sus, toţi!
Când aceştia s-au supus, căpitanul se apropie de ei şi începu să îi studieze.
-Cine dracu' sunteţi? întrebă poruncitor.
- Mulţumim lui Dumnezeu că ne-aţi găsit! exclamă Halder. Eu sunt profesorul Paul Mallory şi ceilalţi sunt membrii echipei arheologice pe care o conduc. Avionul nostru s-a prăbuşit.
Căpitanul era încă suspicios.
~ Serios?
Aruncă o privire către camarazii săi şi apoi spuse:
- Percheziţionează-i, Hugo. Vezi dacă sunt înarmaţi.
- Ascultă-mă bine, spuse Halder. Tocmai am trecut printre experienţă groaznică ...
- Deocamdată, te rog să taci. în ceea ce mă priveşte, voi aţi putea fi agenţi inamici. Suntem încă În război, dacă ai uitat.
375

Cel care îi percheziţiona era un locotenent de vreo douăzeci de ani. Ii percheziţională pe fiecare pe rând, inclusiv pe Falconi, căruia îi confiscă arma automată de la brâu, alături de toate portmoneurile cu actele de identitate. Ajunse în cele din urmă la Rachel şi se uită întrebător spre căpitan.
- Şi femeia, Hugo. Scuzele mele, doamnă.

Locotenentul o percheziţionă corporal şi îi verifică geanta.
- Nu sunt înarmaţi, domnule, cu excepţia pilotului. Actele par a fi în ordine. Pilotul nu are nici un fel de documente.
- Adu-le aici.
- Putem măcar să lăsăm mâinile jos? întrebă Halder.
- Puteţi, dar nu faceţi nici o mişcare.
Locotenentul îi dădu actele pe care căpitanul le studie atent.
- Aşadar, tu eşti american, doi sunt sud-africani, iar doamna e evreică germană?
- Aşa este, replică Halder.
- Sunteţi o adunătură! Căpitanul îşi îndreptă privirea spre Falconi şi îi studie uniforma americană. Cu pilotul ce este? Unde-i sunt actele?
- Probabil au rămas la locul accidentului. Este grav rănit. Am avut la bord o trusă de prim-ajutor şi am făcut tot ce am putut, dar acum e inconştient.
Halder părea nerăbdător. Acum, dacă nu vă supăraţi, am dori să ne ajutaţi să-l ducem la un doctor.
- Mai sunt şi alţi răniţi?
- Copilotul a murit. Dacă aţi putea ...

-Nu te grăbi, profesore. Nu am terminat. Căpitanul continua să-i ameninţe în continuare cu revolverul. încotro vă îndreptaţi?
_ spre Cairo. Şi de acolo spre Luxor.
- Şi spuneţi că sunteţi o echipă arheologică?
- Corect.
- Şi ce vreţi să faceţi?
- Să lucrăm la săpăturile din Valea Regilor.
Căpitanul se încruntă.
Şi atunci ce dracu' căutaţi la sud-vest de Alexandria?
Halder se prefăcu a fi deranjat de interogatoriu.
- Dacă chiar vreţi să ştiţi, tocmai ne întorceam din Sicilia. Am dat de vremea rea şi motoarele ne- au făcut probleme. Am nimerit chiar în mijlocul unei furtuni de nisip.
- Şi ce anume faceaţi în Sicilia?
Am fost chemaţi să cercetăm un depozit descoperit de armata americană. Germanii au furat un mare număr de artefacte din Africa de Nord şi multe le-au luat cu ei când s-au retras. Un depozit valoros, am putea spune. Al romanilor. Din secolul al doilea după Hristos.
Căpitanul se gândi câteva momente, apoi se încruntă indecis.
~ Hi bine, actele par a fi în regulă. Dar voi verifica cele spuse de voi când ne întoarcem la bază.
- Şi unde e baza asta?
La El Amiriya, la mai puţin de douăzeci de m,le de aici. Când v-aţi prăbuşit?
~~ Aproximativ în urmă cu o oră.
~Ca să fiu sincer, am văzut avionul prăbuşit prin binoclu şi apoi v-am văzut pe voi. Atunci ne-am

hotărât să ne întoarcem din drum şi să vedem des pre ce este vorba. Căpitanul aruncă o privire spre Falconi. Omul ăsta nu pare a fi prea sănătos. Aţi reuşit să trimiteţi un semnal pentru ajutor?
Nu am avut timp. Trebuie să ajungem la Cairo şi să luăm legătura cu cei

care ne aşteaptă, să le spunem ce ni s-a întâmplat.

Putem face asta de la Amiriya, unde avem şi un doctor care se poate ocupa de pilot. Căpitanul îşi scoase cascheta şi îşi şterse fruntea. îşi puse revolverul la brâu, scăpând de suspiciuni. însă nu le dădu actele înapoi. Pe astea le mai ţin până ne lămurim cum stă treaba cu voi. Probabil că îmi spuneţi adevărul, dar, aşa cum am mai spus, încă suntem în război, bătrâne. Sunt sigur că mă înţelegeţi. Căpitanul îşi strigă locotenentul: Hugo, să-i urcăm pe oamenii ăştia la bord!

- Am înţeles, domnule!

Locotenentul îl ajută pe Kleist şi Doring să îl care pe Falconi până la jeep. Pilotul încă gemea. Halder se sperie că Falconi ar putea spune ceva în italiană. Căpitanul scoase o tabacheră.

- Fumezi, profesore?
- Mulţumesc.
- Şi dumneavoastră, domnişoară?

Rachel refuză. Când căpitanul îşi aprinse ţigara, îi spuse:

Aţi avut un ghinion groaznic să vă prăbuşiţi în halul ăsta! Şi mai ales soarta copilotului...

- Da, aşa este.

Eu i-am studiat pe clasici la Cambridge. Am fost mereu interesat de arheologie. La ce săpături lucraţi în Luxor?

_ La un mormânt aparţinând celei de-a doua dinastii.

- S-a mai lucrat acolo în timpul războiului?
- Mai mult sau mai puţin. Cu o mică pauză, când RoiTimel a amenînţat oraşul Cairo. Rachel zâmbi larg. Noi, arheologii, nu prea avem linişte.
- Se pare că nu.
- Am fost norocoşi că ne-aţi descoperit! îi întrerupse Halder. Patrulaţi prin zonă?
- Dumnezeule, nu! Ne întorceam spre bază după o partidă de poker cu nişte prieteni de arme din Hammam, dar ne-am retras când a început nenorocita de furtună. Ne-am adăpostit după nişte stânci, la vreo cinci mile de aici. Dar acum totul e în ordine, ne cunoaştem drumul spre casă. Bine, acum hai să urcăm şi să aruncăm o privire asupra avionului vostru.
- Căpitane, pilotul nostru e grav rănit...
- Sunt foarte conştient de asta, dar dacă tot suntem aici, mai bine să vă verific, ne scutim de alte probleme mai târziu. Şi apoi, ne este în drum şi ne vom grăbi. Ne vom înghesui puţin în jeep, dar ne descurcăm până la destinaţie.

înainte ca Halder să poată protesta, căpitanul aruncă ţigara şi se îndreptă spre jeep. Halder rămase pe loc şi o privi pe Rachel zâmbind.

- Te-ai descurcat de minune. Aveai puţină emoţie în glas, dar te-ai descurcat mai bine ca Marlene Dietrich pe scenă.
- Nu prea aveam de ales, spuse ea în şoaptă. Acum ce se va întâmpla?
- Dumnezeu ştie, dar va trebui să născocesc repede ceva. De îndată ce prietenii noştri vor vedea

că avionul a fost lovit de armele inamicilor, îşi Vor da seama că le suntem duşmani.

Căpitanul era deja în maşină pe bancheta din spate, alături de Falconi şi de Doring. Kleist stătea în faţă lângă şofer şi deja stăteau înghesuiţi.

- Sunteţi gata, profesore? Domnişoară? strigă căpitanul.

Halder aruncă ţigara, o luă pe Rachel de braţ şi o ajută să se urce în jeep. Urcă şi el lângă ea şi porniră.

Cairo Ora 7:00

- Eşti sigur că era un avion Dakota? întrebă Sanson.

Weaver încuviinţă.

- Am vorbit la telefon cu cei de la Comandamentul de Coastă din Alexandria. Pilotul de pe Beaufighter a confirmat acest lucru înainte cu zece minute de dispariţie, în jurul orei 4:30. Verificase la tumul de control din Alexandria dacă este înregistrat trafic în zonă, iar răspunsul a fost negativ. I s-a spus să intercepteze intrusul şi să-l aducă pe pista de aterizare. Dar nici unul dintre avioane nu a mai ajuns. La început, turnul de control nici nu a fost alarmat, având în vedere furtuna. Mai târziu însă au început să se îngrijoreze.

Sanson studia harta de pe perete. Starea lui de spirit era aceeaşi de când plecase de la restaurant. Era destul de calm.

- Altceva, Weaver?

De atunci nu se mai ştie nimic despre nici unul dintre avioane. Comandamentul Aerului susţine de obicei, aparatele Dakota nu sunt înarmate şi ca Beaufighter ar fi putut să-l doboare fără probleme. Mai spun că este posibil ca ambele avioane sâ fi fost forţate să aterizeze undeva din cauza furtunii de nisip. Nu este exlusă nici posibilitatea de a se fi ciocnit în aer.

- Şi atunci nu se caută rămăşiţele?

-Au trimis deja avioane să cerceteze zona de pe coastă şi sudul deşertului.

Sanson căzu pe gânduri.

- Furtunile de nisip sunt distructive. Avioanele le rezistă cu mare greutate. Probabil că ambele aparate au fost doborâte de furtună.

Weaver cerceta şi el harta.

-Dar asta nu ne lămureşte ce facea Dakota acolo şi la o oră atât de matinală. M-am interesat la RAF; nici englezilor şi nici americanilor nu le lipsesc nici un avion din cele din Italia, Egipt sau Sicilia.

~ Dar cele din Tunis şi Algeria? Poate le-a fost deturnat vreun avion?

Weaver dădu din cap.

~În acea dimineaţă în aer erau doar patrulele din Alexandria şi Cairo. Restul avioanelor americane SI englezeşti erau la sol, în special pentru că prognozele meteo erau îngrijorătoare.

Indică pe hartă un punct în sud-vestul Alexandriei.

În aceasta zona sunt o grămada de aerodromuri abandonate, ideale pentru ca avioanele să poată ateriza fără să fie înregistrate. Şi pare suspicios ca un avion Dakota să apară şi

să dispară la fel de repede. Poate nu ar strica să cercetăm problema mai amănunţit.

Sanson se întoarse.

- Ia din nou legătura cu Alexandria. Roagă-i să mai verifice o dată rapoartele de trafic din acea noapte şi dimineaţă, să fim siguri că nu ne lipseşte nici un avion, cu excepţia aparatului Beaufighter. Află şi alte informaţii dacă poţi şi roagă-i să ne ţină la curent cu oricare alte noutăţi care vor apărea. Dacă vor descoperi rămăşiţele vreunui avion prăbuşit, să ne anunţe imediat. La treabă, Weaver!

Capitolul 32

Ora 7:50

Halder se chinuia să evalueze situaţia. Stătea pe bancheta din spate a jeepului şi se gândea că imediat ce ofiţerii vor vedea rămăşiţele avionului, vor fi descoperiţi. Se vedea deja locul în care se prăbuşiseră. îl privi discret pe Doring. Bărbatul îi confirmă din priviri faptul că erau pierduţi. în acel moment, Falconi gemu de durere.

Halder îi luă temperatura. Italianul ardea ca focul şi ştia că nu se preface, mai ales că sângerarea pomi din nou abundentă.

-Căpitane, omul acesta trebuie dus la doctor, urgent! Dumnezeu mai ştie ce alte răni mai are! Căpitanul se aplecă deasupra lui Falconi şi îi luă pulsul.

- E cam slab. Probabil că e un şoc întârziat.
- Dacă moare, dumneavoastră veţi fi unicul vinovat!
- Linişteşte-te profesore. Eu am o slujbă ingrată.

~ Şi viaţa acestui om este în pericol.

Căpitanul era indecis.

- Ca o jumătate de oră distanţă de aici este un Sat- E mai aproape decât baza noastră şi cred că 383

vom găsi acolo şi un doctor.

Atunci, eu vă sugerez să ajungem acolo cât mai repede. Sigur. Imediat după ce examinez rămăşiţele avionului.

Halder avu de gând să protesteze din nou, dar căpitanul îşi puse o mână deasupra ochilor şi cercetă zona în care era prăbuşit avionul.

Dumnezeule, se vede prin ce aţi trecut! Aţi fost foarte norocoşi să supravieţuiţi! Locotenentul opri la mică distanţă de avion, iar căpitanul sări afară din jeep.

- Vin repede. Nu opri motorul, Hugo.
- Am înţeles, domnule.

Halder devenea din ce în ce mai încordat, pe măsură ce căpitanul se apropia de avion. Găurile din aripă nu se vedeau de acolo, dar când se mai apropie puţin, căpitanul se întoarse brusc şi spuse speriat:

- Avionul a fost lovit la ...

Se apropie mai mult, dar Kleist înşfacă rapid arma locotenentului, în timp ce Halder l-a prins de gât. Kleist îi puse pistolul la cap.

Căpitane, în locul tău m-aş opri. Aruncă arma înspre mine, urgent! 384

Ora 9:20

Avro Lancaster era un bombardier englez robust, una dintre cele mai eficiente arme ale Aliaţilor

Cel cu care zburaseră Sanson şi Weaver în acea dimineaţă era un avion de transport, cu misiunea de a duce urgent în Italia o încărcătură de muniţie. Oprise pentru puţin timp în Alexandria, dar nu era un mijloc de transport prea comod. Interiorul cabinei fusese avariat şi nu-l mai reparase nimeni, înăuntru era foarte frig, iar zgomotul făcut de motoare era asurzitor.

Weaver încerca să ignore zgomotul şi discom-fortul. Stătea cu Sanson pe nişte lăzi de muniţie de lângă carlingă. Erau la douăzeci de mile depărtare de Alexandria şi zburau la o altitudine de cinci mii de metri. Jos se vedeau clădirile albe şi plate din cartierele suburbane. Avionul se clătină din cauza unei rafale puternice, apoi se stabiliză.

- Nu puteai să găseşti un mijloc de transport cu o încărcătură mai puţin periculoasă?
- Era singurul zbor spre Alexandria din această dimineaţă. Bucură-te că l-am găsit şi pe acesta.
- Să sperăm că va merita osteneala, Weaver.

În drum spre Cairo, au fost întâmpinaţi de vreme rea. Weaver se simţea rău din cauza faptului că avionul se scutura fără oprire, dar Sanson stătea liniştit, cu privirea împietrită.

După o jumătate de oră, au contactat din nou Cartierul General al RAF din Alexandria, pentru infonnaţii proaspete. Nu se ştia mare lucru nici acum, decât că aparatul Beaufighter era în continuare dat dispărut, iar cele trei patrule Tomahawks
385

care verificaseră zona s-au întors la bază fără probleme. Totuşi, intervenise ceva. Rămăşiţele au fost localizate undeva între Mersa Matruh şi Alexandria, unul dintre avioane fumegând încă.

- Mai avem zece minute şi aterizăm, spuse pilotul, privindu-l pe Weaver căruia îi era şi acum foarte rău.
- Ce s-a întâmplat, domnule? Nu vă place să zburaţi?
- îmi place la nebunie, spuse Weaver, în timp ce avionul se mai scutură o dată. Mai ales când avionul arată ca o ruină şi e încărcat cu explozibil. Cu siguranţă că aceasta nu poate fi decât o experienţă extraordinară.

Pilotul izbucni în râs şi se pregăti de aterizare.

ora 7:55
Halder flutură revolverul, împingându-i pe cei doi ofiţeri în Dakota.

- Scoateţi-vă uniformele, amândoi! Se întoarse spre Kleist şi Doring. Când termină, legaţi-i bine în cabină cu frânghiile de la încărcătură!

Ofiţerii şi-au scos uniforma după cum li s-a cerut. Căpitanul era încremenit şi speriat.

- Voi sunteţi nemţi, nu-i aşa? îl întrebă pe Halder. îmi spuneţi şi mie ce se întâmplă?
- întrebările, căpitane, nu-şi au rostul acum. Te rog să taci.

Kleist şi Doring i-au legat pe ofiţeri în aşa fel încât să le fie foarte greu să scape.

- Ce vreţi să facem cu uniformele? întrebă Kleist.
386

- Eu o voi lua pe cea a căpitanului.
Aruncă spre Doring uniforma şi hârtiile locote
nentului.
- Vezi dacă asta ţi se potriveşte.

Doring încercă uniforma care îi venea chiar foarte bine. Neamţul rânji spre locotenent, care era aproape gol, cu excepţia lenjeriei intime şi a unei
veste.
- Ei, ce spui? Arăt a englezoil
Locotenentul era împietrit de frică.
- Lasă-1! îl atenţionă Halder pe Doring.
- E în regulă, Hugo. Nu ne vor face nici un rău. Căpitanul căută privirea lui Halder să se convingă şi el. în ceea ce priveşte Convenţia de la Geneva ...
- Cunosc regulile prea bine, aşa că nu aveţi de ce să vă temeţi. Dar cred că va trebui să vă lăsăm aici...

- Dar vom muri de sete înainte să ne găsească cineva!
-Veţi primi amândoi apă înainte să plecăm. îmi pare rău, asta e tot ce pot să fac. Dar sunt sigur că patrulele vor găsi rămăşiţele avionului cât de curând.
Halder îi chemă afară pe Doring şi Kleist.
~ *Vezi* dacă găseşti vreo hartă în jeep! îi spuse Halder lui Doring. Iar tu, Kleist, dă-le prietenilor noştri apă să bea şi lasă-le şi o ploscă sau două de rezervă. Grăbeşte-te, ca să putem pomi!
- Eşti nebun? Ai de gând să-i laşi în viaţă? strigă Kleist uimit.
- Dar tu ce propui?
~~ Să-i împuşcăm.

- Las-o baltă, Kleist. Sunt oameni nevinovaţi.
- Sunt inamicii noştri, iar tu faci o mare greşală. Ne-au văzut, aşa că le vor putea da superiorilor lor portretele noastre robot. Dacă-i lăsăm în viaţă, e ca şi cum ne semnăm noi înşine sentinţa de condamnare la moarte. Dacă vor muri, nimeni nu va şti nimic despre noi.
- Nu am de gând să omor pe nimeni cu sânge rece. Şi oricum, avem destule probleme. Acum fa ce ţi s-a spus! îl mustră Halder. Dă-le apă şi treci înapoi rapid!
Kleist vru să protesteze, nervos, dar se răzgândi. Luă apa şi se grăbi spre rămăşiţele avionului. Do-ring reveni.
- Nu am găsit nici o hartă, domnule.
- La naiba!
Halder se întoarse spre Rachel.
- Am intrat într-o mare încurcătură, nu-i aşa? Şi totuşi, este şi o parte bună a lucrurilor: măcar avem un mijloc de transport. îşi scoase cămaşa şi pantalonii şi îmbrăcă uniforma căpitanului, cureaua Sam Browne şi revolverul, apoi încercă şi cizmele. Sunt cam mici, dar asta e situaţia.
- Poate că semeni tu a căpitan, dar dacă cineva cercetează actele astea atent, nu vom trece niciodată de inspecţie!
Sunt conştient de acest lucru, dar ne vom îngrijora când va veni momentul.
- Acum ce facem? întrebă Rachel îngrijorată.
Halder îşi puse pe cap cascheta căpitanului şi
imită salutul englezesc şi, cu un accent britanic veritabil, spuse:

_Numai Dumnezeu ştie, draga mea, dar te asigur că ne vom da toată silinţa!
-Eşti nebun. Nu vom scăpa cu viaţă!
_ O, eu nu aş fi atât de sigur. Nu trebuie să ne pierdem speranţa!
În acel moment, Falconi începu să geamă. Do-ring spuse:
Cred că ar trebui să vedem cum se simte, domnule!
Halder îngenunche lângă italian. Avea pielea vânătă, iar bandajele sângerau în continuare. Halder strânse mai tare cureaua de deasupra tăieturii.
- Se simte foarte rău. În mai puţin de o oră, căldura va deveni insuportabilă şi starea lui se va a- grava. Dacă nu-l ducem la un doctor, va pierde tot sângele şi va muri. Ar trebui să ne îndreptăm spre pista de aterizare iniţială, omul nostru de legătură ar mai putea fi în zonă să ne ducă la un doctor. Se [întoarse spre Doring. Spune-i lui Kleist că pornim. În avionul Dakota se auziră brusc două împuşcături. Halder păli şi se întoarse spre rămăşiţele avionului, ştiind instinctiv ce se întâmplase.
-Kleist... Animalul dracului!

Când se apropie de avion, Kleist tocmai ieşea cu revolveail încă fumegând în mână. Halder văzu corpurile căzute ale celor doi ofiţeri, fiecare împuşcat în cap. îl prinse pe Kleist de rever, furios: -Nenorocitule! I-ai omorât cu sânge rece!

Dacă tu nu ai fost în stare, am facut-o eu! spuse Kleist fără remuşcare. Halder, poate uiţi că suntem în război...

Halder îi trase un pumn în faţă. Kleist se clătină şi scăpă revolverul din mână. Nasul începu să sângereze şi ochii scăpărau de ură.

- Eşti mort, Halder!

Kleist se aruncă asupra lui, cu braţele deschise ca un urs flămând. începu să îl lovească pe Halder cu sălbăticie. îi lovi faţa de câteva ori. Halder lovea şi el, şi reuşi să scape. Când îşi căută arma, Kleist îl prinse din nou.

De această dată era pregătit. Ridică piciorul şi îl lovi pe Kleist între picioare. Acesta urlă de durere şi se retrase. Halder profită şi începu să îl lovească pe Kleist din ce în ce mai tare. îşi încleştă mâinile în jurul gâtului. Kleist se lupta să scape şi-l prinse pe Halder de păr cu mare forţă, aproape luându-i scalpul. Halder îl strângea acum şi mai tare.

- Destul, Kleist, sau îţi rup gâtul!

Kleist urlă ca un animal sălbatic.

- Doring... Arma!

Doring ezită un moment, apoi fugi să recupereze din nisip arma lui Kleist. Rachel însă îi puse piedică. Doring căzu, Rachel ajungând prima la armă. Pe când Doring se ridică, Rachel îl ameninţa cu arma.

- Căţea! Doring se îndreptă spre ea.
- Dacă mai faci un pas, te împuşc!

Doring se opri imediat, privirea ei sugerând că l-ar împuşca fără nici o remuşcare. Rachel ţinea arma îndreptată spre Doring şi spuse:

- Kleist, dacă ţii la viaţa camaradului tău, ar fi bine să-l asculţi pe Halder!

Kleist era învins şi trebuia să o recunoască. II lăsă pe Halder, care îl împinse şi scoase revolverul. Doring spuse spăşit.

- Domnule maior, eu ...
- Tu eşti un prost! Ar trebui să te împuşc pentru insubordonare!

-Am făcut o greşeală imensă, domnule maior ... Eu nici nu m-am gândit... se bâlbâia Doring. -Taci şi treci lângă Kleist!

Doring se execută. Halder luă arma şi ţinti spre ei.

- Ar trebui să termin cu voi chiar acum. Tu, Kleist, ai depăşit orice limită. Meriţi din plin un glonţ!

Bărbatul masiv îşi şterse sângele de la nas.

- Gândeşte logic, Halder. Nu aveam de ales. A-runcă o privire spre Dakota. Dacă erau găsiţi în viaţă, eram prinşi cât ai zice peşte. Astfel mai a-vem totuşi o şansă.

Avea dreptate Kleist, şi Halder era conştient, dar sălbăticia lui Kleist îi provoca greaţă.

- Acum suntem răspunzători pentru uciderea a doi ofiţeri britanici. Şi, cu siguranţă, acest lucru îi va ambiţiona pe camarazii lor să ne prindă mult mai repede. Idiotule, pericolul este acum şi mai mare!

Kleist nu răspunse. Stătea nemişcat.

- Ai uitat şi că avem de dus la capăt o misiune, ii reaminti Halder. Operaţiunea

pe care încă o conduc până în momentul în care vom fi prinşi sau ucişi. S-a înţeles?
~ Da, domnule maior.
391

Acum treceţi amândoi în jeep. în faţă, să pot să vă şi văd.
Cei doi urcară, iar Halder se îndreptă spre Ra. chel şi îi luă arma.
Din câte am văzut, erai foarte hotărâtă să o foloseşti.
Ea îşi ridică privirea.
Cum se schimbă oamenii din cauza războiului... Crezi că ai fi fost în stare să apeşi pe trăgaci?
Nu ştiu, spuse ea zâmbind. Dar cel puţin a-meninţarea l-a speriat bine pe Doring. Totul e în regulă?
El îşi masa falca.
Au fost şi situaţii mult mai rele. Dar Kleist nu ne-a ajutat prea mult.
Halder privi spre avionul prăbuşit şi spuse furios:
îmi pare rău că s-a ajuns la aşa ceva. Aceşti oameni nu meritau să moară.
O privi pe Rachel. Poţi fi sigură că nu mai e mult până să ne caute patrulele. Dacă vom avea noroc şi dacă va funcţiona busola, am putea ajunge la pista de aterizare în mai puţin de douăzeci de minute. Sper ca omul nostru de legătură să fie încă acolo. După aceea, cum va vrea Dumnezeu...

Ora 9:35
Pe aerodrom era parcat un jeep în care îi aştepta un ofiţer britanic şi un locotenent pe bancheta din
392

spate. în faţă stătea şoferul. Când Weaver şi Sanson coborâră din avion, ofiţerul se apropie:
- Locotenent-colonel Sanson? Eu sunt locotenentul Lucas, domnule, de la securitatea terestră. Am ordin să vă pun în legătură cu căpitanul Myers de la Cartierul General din Alexandria. îşi cere scuze că nu a putut să vă întâmpine personal, dar era prins într-o şedinţă.
Sanson îi întoarse salutul.
- Acesta este locotenent-colonel Weaver, de la Serviciul American de Informaţii. Ne va însoţi.
- îmi face plăcere să vă cunosc, domnule! Loco-tenetul se întoarse spre Sanson. Căpitanul Myers spunea că sunteţi interesat de aparatul Dakota care a dispărut şi care ar putea fi un intrus inamic.
- Aţi făcut progrese în această direcţie?
- în urmă cu zece minute, am aflat că unul din avioanele noastre a localizat rămăşiţele unui avion Dakota care s-a prăbuşit în deşert, cam la douăzeci şi cinci de mile sud faţă de poziţia în care suntem acum. Pilotul crede că a găsit şi aparatul Beaufigh-ter, la cinci mile spre nord.
- Perfect. Supravieţuitori?
Locotenentul dădu din cap.
- Cei din Beaufighter nu au scăpat. Aparatul s-a făcut praf. A intrat într-o dună mare de nisip. Dakota a fost avariat la una din aripi. Fuselajul pare intact, aşa că pasagerii ar fi putut să scape.
~ Aţi trimis acolo o echipă de investigaţii? întrebă Weaver.
Locotenentul îi arătă staţia de radio de pe bancheta din spate a jeepului.
393

- O patrulă se îndreaptă acum într-acolo. Vom ţine permanent legătura. Toţi sunt în alertă, în caz că vom descoperi supravieţuitori.
- în cât timp putem ajunge acolo?
- Dacă ne grăbim, în mai puţin de o oră.

394

Capitolul 33

Abu Sammar
Ora 8:55

Achmed Famad era în curtea din spatele hotelului, curăţând parbrizul camionetei Fiat cu o bucată de piele. Sticla era acoperită cu praf şi insecte, după drumul spre aerodrom făcut în acea dimineaţă. Nu ştia ce să mai facă, toată afacerea era confuză. Aşteptase mai bine de două ore, dar nemţii nu au apărut. Furtuna de nisip fusese groaznică şi crezuse că acest fapt i-a făcut pe germani să abandoneze misiunea. Poate au fost depistaţi şi aruncaţi în aer sau poate s-au prăbuşit.
Dacă avionul s-a prăbuşit, se ruga să nu fi rămas supravieţuitori. Mai era şi riscul ca viaţa lui să fie în pericol dacă ar fi fost capturaţi şi interogaţi, iar această incertitudine îl neliniştea. Termină de curătat parbrizul, spălă bucata de piele şi aruncă apa murdară din găleată. Se îndreptă apoi spre hambar, gonind găinile din calea lui.
Călca în găleata goală din care se hrăneau caprele şi dădu la o parte covorul de frunze uscate care acoperea podeaua. Dedesubt era o trapă de lemn pe care o ridică, descoperind o ascunzătoare.

395

Deasupra era un sac murdar pe care îl dădu la 0 parte. Transmiţătorul radio era ascuns acolo, alaiuri de un pistol Luger. Transmisese un mesaj codat în urmă cu două ore, întrebând de ce nu ajunsese avionul, mesaj care fusese recepţionat, dar în acea seară nu existase posibilitatea transmiterii unui răspuns, decât după ora douăzeci şi trei. Atunci ar fi putut avea un răspuns. Acum verifica dacă bateria este încărcată. Când vru să ridice aparatul, soţia lui intră palidă în hambar, strângân-du-şi agitată şorţul.

Achmed, afară sunt nişte soldaţi! Vor să intre în hotel. Cred că l-au arestat pe Mafouz.
Achmed încremeni de spaimă. Ascunse repede radioul, puse trapa la loc şi acoperi ascunzătoarea cu frunze uscate.

Stai aici, femeie! îi spuse cu îngrijoare în glas. Prefa-te că dai de mâncare la pui. Şi încearcă să te calmezi.

*

Halder aştepta împreună cu Rachel într-o încăpere care funcţiona ca şi recepţie – un birou de lemn şi mai multe chei atârnate pe peretele din spate. Kleist şi Doring aşteptau în jeep, având grijă de Falconi. Un grup de copii nespălaţi se adunară în jurul lor, care urmăriseră jeepul din momentul în care au intrat în sat. Atât Kleist, cât şi Doring erau îngrijoraţi.

- De parcă ar fi intrat circul în sat, spuse Halder.

396

Ţot satul ştie cine suntem. Şi totuşi, nu putem face mare lucru.
Abu Sammar era un sat cu case de lemn şi de chirpici în mijlocul pustietăţii, traversat de alei întortocheate. Pui şi capre subnutrite se plimbau încolo şi încoace, şi întreaga populaţie – bărbaţi, femei şi copii – îi privea curioşi în timp

ce opriseră în faţa hotelului Seti. Era o clădire cu trei etaje şi cu o curte laterală, un interior decorat cu prost gust, pe jos cu covoare uzate şi cu pereţi daţi cu var spălăcit, fiind unicul hotel într-un sat care oricum nu avea nevoie de aşa ceva.
-Nu suntem la Ritz! îi spuse Halder lui Rachel. 0 scară veche de marmură, cu balustrade de metal, ducea la etaj, iar aerul din interior mirosea a mucegai şi a putregai. Pe birou era un clopoţel pe care Halder îl scutură cu mai multă putere de această dată, sunetul lovindu-se de pereţi. îl privi apoi pe Mafouz.
- Eşti sigur că tatăl tău nu e aici?
II găsiseră pe băiat pe pista de aterizare, având grijă de câteva capre, şi Halder intuise imediat ce se întâmplase.
- îl caut, domnule.
- Bun băiat! Halder îl mângâie pe cap, dar în acel moment apăru un bărbat slăbănog, purtând o galabiya şi un fes pe cap. Era nebărbierit şi extrem de speriat, iar în momentul în care văzu uniforma de colonel englez pe care o purta Halder frica în-Cepu să crească.
~~ Vă pot... Vă pot ajuta cu ceva, domnule?
~ II caut pe proprietar, Achmed Farnad, îi spuse Halder în arabă.

- Eu ... Eu suntAchmed.
- O cunoştinţă de-a noastră din Berlin ne-a făcut o rezervare, dar din păcate am întârziat din motive întemeiate.
Achmed auzise clar cuvintele lui Halder, dar pentru că era speriat nu înţelese nimic. Aruncă o privire spre jeep, apoi îl privi pe Halder.
- Pardon?
Halder spuse nerăbdător:
- Omule, nu înţelegi cine suntem? L-am întâlnit pe fiul tău la aerodrom.
Achmed stătu câteva momente să se adune, apoi suspină uşurat. îşi şterse sudoarea de pe faţă, fiind sigur că oamenii erau cei pe care îi aşteptă. îl lăsase pe Mafouz la aerodrom, în caz că gennanii ar fi apărut în mod miraculos.
- Când soţia mea ... a spus ... că sunteţi soldaţi, am crezut că aţi venit să mă arestaţi.
- O să-ţi explic mai târziu ce e cu uniformele. Acum avem mare nevoie de ajutorul tău.
Lin grup de copii apăru la intrare. Se hlizeau în faţa vizitatorilor, dar Achmed îi goni.
- Valea!
Se întoarse spre Mafouz şi spuse:
- Adu-le oaspeţilor noştri ceva de mâncare şi nişte răcoritoare!
- Lasă asta! spuse Halder. Avem un mare necaz.
Necaz? păli Achmed din nou, chemându-i pe Halder şi pe Rachel într-o cameră retrasă. Veniţi pe aici, ca să putem vorbi în linişte.

Camera văruită în albastru, cu câteva mese mici şi perne aruncate pe jos, funcţionase înainte ca sufragerie. Achmed îi conduse înăuntru şi îşi şterse fruntea de sudoare cu o batistă murdară, încercând să se adune.
- Ce fel de necaz? V-am aşteptat acolo mai bine de două ore. Ce s-a întâmplat?
-Avionul nostru s-a prăbuşit la cinci mile depărtare de aici.
Arabul se încruntă şi se uită din nou la uniforma lui Halder, implorând o explicaţie.
- De unde aveţi hainele şi jeepul?

-Am dat peste o problemă neplăcută. Doi ofiţeri britanici au găsit rămăşiţele avionului.
- Ofiţeri englezi? Achmed se uită repede în spate. Şi unde sunt?
- Suntmorţi.
Achmed se alarmă şi îşi puse o mână pe faţă.
- Treaba se înrăutăţeşte. Acest lucru nu e în avantajul nostru.
- Pilotul nostru e grav rănit. Nu am avut de ales decât să venim aici.
- În plină zi! Tot satul v-a văzut!
-Nu am avut încotro. Acum, dacă nu te superi, avem nevoie de ajutor medical. Există vreun doctor în sat?
- Numai la cincisprezece mile depărtare. Şi nici nu e un om de încredere, e prieten cu englezii.
" Atunci va trebui să ne mulţumim cu ce avem.
nevoie de apă fierbinte şi de prosoape curate. Achmed încuviinţă.
- Soţia mea le va aduce imediat.
399

- Ne trebuie şi o cameră în care să ne putem o cupa de camaradul nostru rănit. Mai stă cineva în hotel?
Achmed dădu din cap.
- Soţia şi fiul meu. În rest e gol.
Halder se întoarse spre Rachel.
- Spune-le celorlalţi să ducă jeepul în curte şi să-l aducă aici pe Vito – cât mai repede.
Când Rachel ieşi, Achmed îşi lăsă mâinile să cadă.
- E un dezastru! Patrulele vor începe să vă caute. Şi înainte să ne dăm seama, vor ajunge şi în sat. Nu puteţi sta aici prea mult.
- Sunt foarte conştient de acest lucru, dar deocamdată fa ce te-am rugat.
Achmed luă cu ezitare o cheie de pe perete.
- Îmi pui viaţa în pericol. Şi pe a familiei mele...
- Toţi suntem în pericol! Acum am nevoie de cameră, de apă fierbinte şi de prosoape curate. Repede!
400

Capitolul 34

Ora 11:00
Weaver transpira în jeepul acoperit. Erau la douăzeci de mile de Alexandria, rulând cu viteză mare pe drum, cu soarele necruţător deasupra. Marea de deşert care se zărea în stânga şi în dreapta drumului era întreruptă ocazional de maşini militare arse şi de tancuri avariate, rămăşiţe ruginite ale luptelor şi ale retragerilor.
Locotenetul avea pe genunchi o hartă deschisă şi o busolă.
- Ia-o la stânga, îi ordonă şoferului, iar omul pomi prin plin deşert.
Locotenentul privi în urmă.
- Conform coordonatelor primite de la pilot, avionul Dakota ar trebui să fie la trei mile spre sud. Examinaseră deja ceea ce mai rămăsese din Beaufighter. Patrula pe care o trimisese locotenentul înainte localizase avionul şi au transmis coordonatele. încă mai fumega în momentul în care Weaver şi Sanson au ajuns şi, din păcate, nu mai rămăsese mare lucru din avion.
Botul se ciocnise de o dună de nisip, iar rezervorul cu combustibil explodase în urma impactului. Avionul fusese făcut bucăţi, care puteau fi găsite pe un diametru de câteva sute de yarzi. Dâre de fum ieşeau încă din rămăşiţe. Unul

dintre soldaţi găsise un braţ de om la câteva zeci de metri de impact; atât mai rămăsese din echipaj.
- Nu au avut o moarte plăcută, dar cel puţin s-a întâmplat repede, remarcă Sanson.
Au hotărât să meargă mai departe, cealaltă patrulă având misiunea de a-i însoţi. Douăzeci de minute mai târziu, zăreau la distanţă rămăşiţele avionului Dakota. Weaver luă binoclul de la locotenent. Aparatul părea intact, în afară de o aripă. Observă imediat stelele şi dungile – însemnele în-confundabile ale americanilor.

- Ei? întrebă Sanson.
Weaver îi dădu şi lui binoclul. Pe măsură ce se apropiau, se puteau observa urme de cauciuc pe nisip, care duceau spre avionul prăbuşit.
- Uită-te şi tu. Pare linişte, nu văd deocamdată nici o mişcare.
- Mai bine să fim precauţi. Sanson scoase pistolul şi îi spuse şoferului:
- Mai mergi cincizeci de yarzi şi apoi opreşte. Restul drumului îl vom face pe jos.

*

Ora 9:00
Camera se afla la etajul al doilea al hotelului. Era murdară şi aproape goală, în afara unui pat vechi
402

metal, cu cearşafuri murdare. Pereţii care nu mai fseseră văruiţi de multă vreme erau galbeni de la nnul de ţigară. L-au adus sus pe Falconi şi s-au Uucat imediat de treabă. I-au dat jos hainele şi au îndepărtat bandajele pline de sânge. Piciorul era într_0 stare mult mai gravă decât se aşteptaseră. Osul ieşise prin came, iar Falconi pierduse o cantitate mare de sânge.
Halder îi luă pulsul italianului, apoi îi ridică ploapele şi îi examină ochii. începu să-l pălmuiască pentru a se trezi, dar fără rezultat. O privi pe Rachel care curăţa rana.
- Nu arată prea bine. A leşinat, pulsul e foarte slab...
- Chiar nu putem face nimic?
Halder îl întrebă pe Achmed, care stătea alături de Kleist şi Doring la căpătâiul patului:
-Nu este nimeni în sat care să aibă ceva cunoştinţe medicale?
Achmed dădu din umeri.
-Este o bătrână care se crede moaşă mare şi care are tupeul să spună că este asistentă medicală. Dar, după părerea mea, nu are rost să o chemăm. Şi, în plus, are o gură care funcţionează mai bine decât emiţătorul meu. Şi înainte să ne dăm seama, tot satul va şti ce s-a întâmplat cu voi.
~În cât timp ai putea să-l aduci pe doctor?
~ Câteva ore, presupunând că nu a mai fost chemat nicăieri. Dar chiar şi aşa, nu îl vom putea a- duce aici. E mult prea periculos şi probabil va dori să informeze autorităţile militare.
- Are dreptate, interveni Kleist. Şansele noastre sunt minime. De ce să le înrăutăţim?
403

- Mai bine o întrebi pe bătrână dacă ne poate ajuta, îi spuse Halder lui Achmed. Spune-i că suntem străini şi avem nevoie de ajutorul ei – în ceea ce o priveşte, prietenul nostru a avut un accident de maşină. Vorbeşte engleza?
-Nu!

- Atunci mă vei prezenta drept ofiţer britanic şi atât.
- Te avertizez! Femeia e inutilă, îl sfătui Achmed. Mai degrabă aş avea încredere în măcelarul satului.
- Nu avem de ales. Adu-o aici cât mai repede.

Ora 9:15
Bătrâna nu mai avea nici un dinte şi se îndrepta spre vârsta de optzeci de ani. Era îmbrăcată în întregime în negru şi, în ciuda faptului că era cocoşată şi se mişca ajutată de un baston, se purta de parcă era o persoană extrem de importantă. Achmed şi soţia lui o ajutară să urce scările. Când intră în cameră, îi privi cu prudenţă.
- Se numeşte Wafa, spuse Achmed în engleză. I-am spus exact ce mi-ai sugerat. Spune că va face tot posibilul să vă ajute.
Femeia aduse cu ea o geantă veche de doctor. Din spatele unui văl i se vedea faţa zbârcită de culoare maronie. Halder observă că avea unghiile murdare. Se aplecă asupra lui Falconi care zăcea

pe pat şi aranja la îndemână apa fierbinte şi prosoapele curate. îşi suflecă mânecile şi începu să se spele într-un lighean, apoi îl strigă pe Achmed în-tr-un dialect pe care Halder nu îl înţelegea.
- Ce spune?
- Nu poate lucra dacă sunt şi alţii în cameră. Vrea doar ajutorul femeilor, iar noi, bărbaţii, să părăsim camera.
- Nu, eu rămân, protestă Halder în arabă.
Moaşa arătă cu degetul spre uşă, certându-l, şi
de această dată Halder înţelese:
-Bărbaţii afară! Afară!
Achmed dădu din umeri şi spuse în engleză:
- E o căţea cam încăpăţânată de cele mai multe ori. Mai bine facem ce ne cere.
- Crezi că o vei putea ajuta? o întrebă Halder pe Rachel.
- îmi voi da toată silinţa.
- Cheamă-mă dacă este nevoie de ajutor.
Halder le făcu tuturor un semn să iasă. înainte să
plece însă, o întrebă pe babă în arabă:
- Crezi că îl poţi salva?
Femeia îşi dădu şi mai mare importanţă.
- Wafa a ajutat să aducă pe lume mulţi copii -cunoaşte la fel ca doctorul. Acum pleacă, prietenul tău e pe mâini bune.

- Tu şi fata, eu şi Doring, dădu Kleist din umeri. Sau cum doreşti tu.
Halder se gândi câteva momente.
- Şi Falconi?
- Consider şi acum că ar fi o prostie să-l luăm cu noi. Am putea să-l lăsăm în grija administratorului hotelului. Dacă italianul va fi prins, cel puţin va primi îngrijirile medicale de care are nevoie.

Halder se mai gândi câteva momente apoi dădu din cap.
- Să vedem cum se descurcă bătrâna întâi, apoi decidem. între timp, vom cerceta harta şi ne vom sfătui cu Achmed. Cunoaşte zona mai bine decât noi.
Achmed reveni cu un ghid vechi pe care îl deschise pe masă la una din hărţi.
-Noi suntem aici. La aproximativ douăzeci de mile depărtare de Alexandria. Câteva drumuri din deşert duc spre oraş, sau celelalte drumuri dinspre coastă, care ocolesc pe ţărm, dar durează mai mult. Mult mai repede ajungem dacă mergem pe şoseaua principală. în mai puţin de o oră de mers cu maşina.
Halder studie harta.
- în această zonă nu staţionează trupe inamice?
~ Nu, de când s-au terminat luptele. Cea mai a-
propiată bază este la Amiriya, la cincisprezece roile depărtare.
- Şi câţi soldaţi sunt?
- Câteva sute. E o bază militară destul de mare.
~ Vin vreodată în sat?
Achmed dădu din umeri.

- Din când în când trec pe aici cu maşinile. Dar o dată ce vor afla ce li s-a întâmplat camarazilor lor, vor cerceta zona ca şi câinii de vânătoare înfometaţi.
- De aceea trebuie să ne mişcăm rapid. Probabil deja au început să ne caute.
Achmed îşi freca barba.
- Se pare că aveţi două opţiuni. Prima: este un drum vechi al cămilelor folosit de arabi în trecut, la cinci mile depărtare de sat. Cu jeepul ar fi un drum anevoios prin deşert şi va trebui să fiţi foarte atenţi să nu rămâneţi blocaţi în nisip. Dar sunt şi câteva oaze de unde vă puteţi aproviziona cu apă. Aţi ajunge la Cairo în aproximativ zece ore.
- Şi cea de-a doua opţiune?
- Mijlocul cu care intenţionam eu să vă transport iniţial era trenul care pleacă spre Alexandria de patru ori pe zi. Mai este o linie de-a lungul coastei, înspre nord. Cea mai apropiată gară este la El Hau-riwaya, la douăzeci de mile depărtare. După părerea mea, e cea mai bună modalitate de a ajunge la Alexandria. Patrulele verifică mai degrabă drumurile şi şoselele principale. Trenurile sunt suficient de frecvente şi te duc direct în staţia din centrul oraşului, de unde poţi lua alt tren spre Cairo. Dar, după cum spuneai, patrulele probabil vă caută deja. Dacă nu, planul ar trebui să meargă. Dar dacă şi-au început căutările, numai Allah ştie ce şanse avem.
Kleist se îndoia în continuare.
- Dacă ne despărţim, eu şi Doring ar trebui să luăm calea deşertului. Compania petrolieră la care am lucrat eu opera la sud de aici, aşa că zona îmi

este cunoscută. E adevărat, drumul e anevoios, dar cu o maşină bună şi cu puţin noroc, s-ar putea să ne descurcăm.
Halder dădu din cap.
Deşertul e o zonă mult prea deschisă. Aţi putea fi văzuţi din aer.
- Poate, dar mai trebuie să luăm în considerare şi alt aspect. Tu vorbeşti englezeşte mult mai bine decât noi. Ai avea mai multe şanse să treci de un post de control. Eu şi Doring am putea avea probleme. Mai degrabă îmi încerc norocul prin deşert.
- Eşti sigur că vrei să-ţi asumi acest risc?
- Fii sincer. Numai tu şi fata aţi avea şanse mult mai mari. Doi formează un cuplu, dar patru sunt deja prea mulţi.
-Cred că ai dreptate. Ei, Doring, tu ce spui? Eşti sigur?

-Oricum ar fi, putem foarte bine să dăm de necaz. Dar, cu tot respectul, mai degrabă aş sta alături de Kleist.
-Foarte bine. Eu şi Rachel vom încerca să ajungem la Alexandria cu trenul şi, de acolo, spre Cairo.
Halder se întoarse spre Achmed.
- Se pare că ne vom despărţi în două grupuri. Vom mai avea nevoie de un mijloc de transport. Achmed înnebunea la gândul că va trebui să se despartă de Fiat-ul său mult iubit şi suspină.
- Cred ca ati putea lua Fiat-ul meu. Dacă întreabă cineva, aş putea susţine că mi-a fost furat. Nu ar fi bine să fim văzuţi noi la volan înainte de a ieşi din sat, spuse Kleist. Ar fi bine să ne duci pana la acel drum al cămilelor şi să ne îndrumi.
409

- Drumul e la cinci mile de aici. Cum ajung eu înapoi?
- Pe jos, spuse Kleist sec.
Achmed nu era deloc de acord cu această sugestie, dar cel puţin aşa scăpa de germani.
- Ei bine? întrebă Halder.
Achmed dădu din cap nemulţumit.
- Dacă nu am de ales ...
Kleist îi dădu lui Halder cheile de la jeep.

- Noi nu prea mai avem ce face aici şi cu cât întârziem mai mult, cu atât situaţia se întoarce împotriva noastră. Propun să pornim imediat.
Halder îi făcu un semn lui Doring.
- Du-te cu Achmed. Scoate lucrurile din jeep şi pregăteşte camioneta. Nu uita să iei apă suficientă pentru drum.
Cei doi plecară, iar Halder rămase singur cu Kleist.
- Dacă ajungeţi la Cairo, ştii cum să iei legătura cu omul nostru de legătură. Dacă unul dintre noi e capturat, nu va spune nimic care să compromită misiunea. Ai auzit ce spunea Schellenberg, totul depinde de noi. Mergem înainte până când murim sau suntem capturaţi. Mult noroc!
- La fel şi vouă. Niciodată nu am crezut că voi spune asta Halder. Dar se pare că vom avea nevoie de mult mai mult.
Halder rămase ferm.
- Pentru mine, eşti în continuare un animal nenorocit, Kleist!
Kleist râmji.
- Data viitoare când ne vedem, s-ar putea să fie în Iad. Voi avea grijă ca focul să fie pregătit.
410

Achmed se întoarse.
_ Fiul meu îl ajută pe camaradul vostru să pregătească maşina. Se întoarse spre Kleist. Dacă mă însoţeşti, am să-ţi dau câteva provizii de apă şi de mâncare.
- Ai transmis la Berlin că nu am ajuns la întâlnire?
Achmed dădu din cap afirmativ.
- De îndată ce m-am întors de la aerodrom.
- Le-am spus că nu aţi apărut.
- Mai trimite un semnal înainte de a pleca.
- Explică-le în mare ce s-a întâmplat şi că ne străduim să ducem misiunea la capăt. Halder îşi strecură ghidul în buzunar. îl voi păstra, dacă nu te superi.

- Cum doreşti.
în acel moment, uşa de la bucătărie se deschise larg şi Rachel apăru în prag, cu faţa întunecată.
- Ar fi bine să veniţi până sus.
411

Capitolul 35

Ora 11:10
Când văzu cele două trupuri împuşcate, lui Weaver i se făcu rău. Sanson intră în cabină în urma lui.
- Dumnezeule!
Când Weaver îşi reveni, îngenunche şi examină cadavrele.
- încă nu s-au răcit.
în cabină era dezordine, iar pe jos era plin de ţăndări. Urcă până în carlingă alături de Sanson. Copilotul era încă legat de scaun, în costumul de paraşutist. Faţa era schimonosită, iar în jurul capului său roiau muştele. Sanson îl percheziţionă şi îi găsi într-unul din buzunare actele de identitate.
- Conform acestor acte, era un locotenent american al flotei aeriene.
Weaver examină şi el actele. Păreau în regulă. Observă o dâră de sânge care ducea de la scaunul pilotului până în fuselaj. Se pare că cineva a fost grav rănit.
Au ieşit amândoi la soare. Locotenentul şi şoferul coborâseră şi se îndreptau spre ei.
- S-a întâmplat ceva, domnule?
Sanson făcu un gest spre avion:
412

_ Aruncaţi o privire înăuntru.
Când reapărură câteva minute mai târziu, locotenentul spuse solemn.

___Cei doi oameni par a fi de-ai noştri. Lenjeria este a armatei britanice.
____Sunt conştient de asta, răspunse Sanson acru. Dă o raită în jur să vezi dacă nu descoperi ceva. -Da, domnule!
în timp ce locotenentul cerceta zona din jurul avionului prăbuşit, Sanson îşi aprinse o ţigară.
- Cei care au făcut asta sunt nişte nenorociţi cu sânge rece. Vocea i se îngroşă de furie. E clar că avem de-a face cu agenţi nemţi infiltraţi. Poate că actele copilotului sunt în regulă, dar pun pariu că sunt nişte falsuri excelente. Ei bine, nu sta acolo nemişcat, Weaver. Cercetează zona. Poate găsim ceva interesant.
Sanson împrăştie cu piciorul ţăndările de pe podea, iar Weaver ieşi să cerceteze urmele de cauciuc pe care le observase mai devreme. Acestea duceau spre avion şi păreau să fi fost făcute de un singur autovehicul. Nisipul era însă prea uscat şi urmele de pantofi s-au şters aproape în întregime. Sanson veni lângă el şi Weaver îi arătă urmele.
~ Pot numai să presupun ce s-a întâmplat. Cei doi oameni morţi au găsit avionul şi au venit să vada ce s-a întâmplat. Şi din această cauză au fost ucişi iar uniformele le-au fost furate. Sanson dădu din cap.
- Ceea ce înseamnă că avem de-a face cu cel puţin doi oameni , probabil chiar mai multi. Dintre care unul e rănit- pilotul, din câte am observat.
II chemaa pe locotenent şi consultă harta.
413

- Nu sunt prea multe sate pe un diametru de douăzeci de mile, explică

locotenentul. Cel mult douăzeci.
- Există în vreunul din aceste sate un doctor sau un spital?
- Cel mai apropiat spital este în Alexandria. Dar în Amiriya este o bază militară care sigur are un doctor. Şi poate mai este vreunul în zonă, care să se ocupe de localnici.
- Cât de departe este Amiriya?
- Cam la vreo douăzeci de mile, poate mai aproape.
- Contactează-i prin radio şi explică-le care este situaţia. Află dacă cineva a avut nevoie de asistenţă medicală în ultimele ore, fie el civil sau soldat. Şi mai spune-le că avem nevoie de ajutoare pentru a putea cerceta întreaga zonă. Vreau să ştiu dacă vreun doctor local a avut grijă de un pacient rănit care purta uniformă. Căutăm o maşină furată, probabil un jeep sau o camionetă militară, cu un pasager rănit la bord. Aceştia se pare că sunt inamici infiltraţi, înarmaţi şi extrem de periculoşi.
- Da, domnule.
- Şi nu uita să întrebi dacă tot personalul militar este prezent, dacă nu lipseşte vreo patrulă.
Locotenentul fugi repede înapoi la jeep.
- Noi vom porni în cercetare spre cel mai apropiat sat, îi spuse Sanson lui Weaver. într-o zonă ca asta, nu prea au unde să se ascundă. Ar trebui să-i găsim rapid. Numai dacă nu au ajuns cumva la Alexandria, unde ar fi mai greu să-i depistăm. Cum se numea superiorul locotenentului care ne aşteaptă la Cartierul General din Alexandria?

- Căpitanul Myers.
- Unul dintre noi va trebui să supravegheze cercetările până la capăt, în caz că nu găsim nimic aici. Sanson făcu un semn înspre fuselaj. Nu ar fi rău să vezi ce e înăuntru, poate ne-a scăpat ceva.
Au intrat din nou în cabină. De această dată, Weaver observă că lipsea trusa de prim-ajutor şi că era mai mult sânge în faţa scaunului pilotului, de unde o pedală fusese scoasă. Observă pe jos şi o eşarfa albă şifonată. O ridică şi văzu că e plină de sânge.
Sanson se apropie.
- Ai găsit ceva, Weaver?
Acesta îi arătă eşarfa.

Ora 9:45

Când au ajuns sus în dormitor, Halder văzu că cearşafurile erau roşii, pline de sânge, iar bătrâna stătea aplecată peste Falconi, încercând cu disperare să oprească sângele care ţâşnea din piciorul rănit, dar nu reuşea. Femeia era disperată.
- Ce dracu' se întâmplă aici? strigă Halder.
~ Nu ştie ce face, spuse Rachel. Nu a făcut decât să agraveze sângerarea şi acum nu se mai opreşte.
- Du-te de lângă el! îi ordonă Halder femeii în limba arabă.
Nu-i vina mea, protestă ea, acuzând-o pe lachei. Ea nu a făcut ce trebuia. Ea este vinovată dacă moare!

Urcară la etaj după trupul lui Falconi, pe care l-au înfăşurat în nişte pături murdare de culoare gri, apoi Achmed îi conduse spre curtea din spate.

Când au aşezat corpul neînsufleţit în portbagaj, băiatul lui Achmed deschise porţile curţii, apoi Halder şi Rachel urcară în jeep.
Achmed urcă la volanul Fiat-ului, alături de el stând Doring şi Kleist. Lăsă geamul jos şi îl salută pe Halder.
- Allah fie cu voi, prieteni!
Halder îl salută şi el, porni jeepul, apoi ieşiră din curte.
Achmed îi urmări dispărând, în faţa unui nor de praf. „Sărmani nebuni," gândi el, „nici unul dintre voi nu scapă de Iad"
Ei, ce aşteptăi? spuse, pocnindu-l pe arab cu cotul în coaste. Mişcă!
Achmed porni Fiat-ul şi ieşi pe drum.
418

Capitolul 36

Berchtesgaden 21 noiembrie Ora 16:30
La douăzeci de mii de mile depărtare în acea după-amiază, în splendoarea Alpilor austrieci, avea loc o şedinţă la Eagle's Lair, locul de retragere montană al lui Hitler. La şedinţă participau cinci mareşali, doi amirali Kriegsmarine şi Herman Goering, şeful Luftwaffe, toţi sosiţi din Berlin cu misiunea de a transmite veştile rele.
Se aflau într-o cameră mare şi solemnă, destinată acestui fel de reuniuni. Peisajul de deasupra Ti- rolului era minunat, cerul era senin într-o zi răcoroasă de toamnă, dar nimeni nu se gândea la splendoarea peisajelor. Mareşalul Gerd Von Rundsted, comandantul-şef al armatei germane în vest, era ultimul pe lista vorbitorilor. Făcuse un rezumat al celor spuse de antevorbitori şi evitase privirea lui Hitler.
~ Pentru a scoate în evienţă punctele esenţiale, pot spune că soldaţii noştri se luptă pe frontul de est, la vest de râul Dnieper şi la sud de Roma. In dica punctele pe harta întinsă pe perete. De aseme-
419

nea, raportez despre activitatea partizanilor din Franţa, Norvegia şi Olanda, iar cei din Balcani pun probleme din ce în ce mai grave. Îl privi pe Hitler care era nemulţumit. Desigur, putem trece peste aceste probleme, adăugă repede Von Rundstedt. E o chestiune legată de oameni şi de provizii. Aliaţii ne-au distrus toate depozitele cu provizii, fie din aer, fie de pe apă. Resursele noastre sunt limitate.
- Spui că se acţionează întârziat când, de fapt, te referi la retragere. Armatele noastre se retrag.
Von Rundstedt observă privirea neiertătoare a lui Hitler şi tresări.
- Păi, cam aşa este, Führer, dar ...
Hitler ridică o mână, reducându-l la tăcere, apoi îi privi pe amirali, spunând cu o voce care acuză:
- în ultimele patru luni am pierdut şaizeci de submarine E un record, nu-i aşa?
- Repet, este o chestiune legată de oameni şi de provizii, mein Führer, răspunse cu vocea tremurân-dă unul dintre amirali. Pur şi simplu, numărul nostru scade din momentul în care au intrat americanii în război. Sunt bombardate chiar şi depozitele în care ne reparăm aparatele avariate.
Hitler stătea nemişcat, pe faţa lui citindu-se dispreţul. Îşi îndreptă privirea spre Goering:
Ce are de spus mareşalul Goering despre toate acesta? Unde sunt raidurile ameninţătoare de deasupra Marii Britanii? Aparatele de oţel care să zboare pe cerul Germaniei? Sau nici nu v-aţi obosit să zburaţi în ultimele zile?
Goering, care arăta ridicol în uniforma alba, fiind mult prea gras, îşi drese

vocea şi spuse:
420

- Facem tot posibilul, mein Führer. Dar amiralul are dreptate. Forţele opozante ne copleşesc. Resursele noastre sunt atât de puţine, încât nu avem cum să stăpânim spaţiul aerian. Goering încerca disperat să încheie cu o notă de optimism. Dar cât de curând vom intra în posesia noilor rachete V-l, care sunt convins că ne vor aduce numeroase avantaje.
- Pe mine mă preocupă prezentul, nu ceea ce va fi peste şase luni, spuse Hitler, reducându-l şi pe Goering la tăcere, cu un semn dispreţuitor. Nu am auzit decât scuze. Spuneţi că faceţi tot posibilul, dar nu este de ajuns. Vocea devenea isterică şi pronunţa cuvintele apăsat. Proştilor! Cu o asemenea incompetenţă, nu avem nici o şansă dacă Aliaţii ne invadează în vest! Data viitoare când ne vom întâlni, nu mai vreau să aud răspunsuri ca şi cele primite azi. Vreau soluţii, e clar? Acum, afară! Sunteţi liberi!
După ce îi umili pe ofiţeri şi le dădu drumul, Hitler se aruncă nemulţumit în fotoliul de piele. Câteva momente mai târziu, un militar SS intră şi, salutând, spuse:
Reichsführer Himmler şi generalul Schellenberg vor să vă vorbească urgent!
Hider se înroşi furios:
Alte veşti rele, fără îndoială. Se ridică şi se şterse la gură cu mâneca. Foarte bine. Trimite-i înăuntru.
421

Himmler intră urmat de Schellenberg. Ambii salutară, iar Hider le făcu semn să ia loc.
Văd că nu ai reuşit nici acum să scapi de rânjetul ăsta de pe faţă, Walter, comentă Hider. Nu ştiu niciodată dacă aduci veşti bune sau rele.
E intr-adevăr o nenorocire, mein Führer, spuse Schellenberg zâmbind larg. Dar e o trăsătură care place femeilor.
Hitler nu se amuză deloc, supărat şi acum. Se întoarse spre Himmler.
- Ce vreţi să-mi spuneţi?
Mein Führer, avem noutăţi în ceea ce priveşte Operaţiunea Sfinxul.
Hitler deveni interesat, iar norii negri de deasupra lui dispărură temporar.
Singura noastră speranţă în această porcărie. Veştile sunt bune, sau la fel ca şi generalii mei îmi veţi vorbi despre eşecuri? Vă avertizez, nu sunt prea bine dispus.
Himmler îşi aranjă cu grijă ochelarii pe nas.
Avionul cu agenţii noştri a fost interceptat şi atacat de Aliaţi, înainte de a se prăbuşi în această dimineaţă pe pământ egiptean.
Hitler se întunecă, dar Himmler continuă repede:
Când ne pregăteam să venim să-ţi aducem veştile, am primit un alt semnal din partea agentului nostru din Abu Sammar. Se pare că echipajul avionului inamic a fost ucis. Dar Halder şi ceilalţi au supravieţuit şi au reuşit să ajungă la omul de legătură.
Hitler se ridică brusc şi începu să se plimbe prin cameră nervos.
422
-Numai dezastre! Se vor termina vreodată?
-Nu este un dezastru, mein Führer. Halder este hotărât să ducă misiunea la bun sfârşit.
Hitler se întoarse spre el.
-Dar Aliaţii? Nu sunt proşti! O dată ce vor descoperi ce s-a întâmplat, cu

siguranţă că îi vor vâna pe ai noştri până îi vor prinde.

- Chiar şi aşa, spuse Himmler liniştit, nu vor intui intenţiile noastre reale. Am folosit un avion Dakota american, care va provoca o confuzie, cel puţin o vreme. Nu este o premieră pentru Aliaţi ca să-şi doboare propriul avion. Şi dacă Halder e hotărât să ducă misiunea la capăt, puteţi fi sigur că va face tot posibilul să ajungă la Cairo.

Hitler suspină şi se apropie de fereastră.

-Misiunea a pornit cu stângul. Nu-mi convine. Canaris a fost informat?

- A aflat că avionul s-a prăbuşit, dar nu a aflat ultimele noutăţi. Walter îl va anunţa după ce ne întoarcem la Berlin.

Pe faţa lui Hitler apăru o umbră de dispreţ.

-Nu am încredere în el. Sunt convins că mă bârfeşte pe la spate, că războiul e pierdut şi că eu am mnebunit. Dacă e aşa, va plăti scump, il privi pe Schellenberg. Totuşi, acest Halder pare un ins capabil.

- E unul dintre cei mai buni oameni din Abwehr şi o alegere excelentă pentru scopurile noastre. Dacă
cineva poate duce la capăt misiunea, acela este Halder.

Ce ştim despre evreu, despre Roosevelt?

Se pare că va ajunge la Cairo în următoarele douăzeci şi patru de ore. Agenţii noştri au raportat

că nava Iowa era ancorată pe coasta algeriană ieri dimineaţă, în jurul orei şapte.

- Şi, cu toate acestea, navele noastre nu au reuşit să o distrugă, spuse Hitler cu amărăciune. Himmler îi dăduse veştile despre acest eşec în seara precedentă.

- Navele noastre au încercat în repetate rânduri să intercepteze Iowa, mein Führer. Dar convoiul e înarmat până în dinţi, astfel că apropierea de navă era imposibilă.

Hitler stătea în faţa ferestrei mari, privind splendoarea munţilor, cu mâinile încrucişate la spate, ca şi cum ar fi studiat în minte situaţia. După câteva momente, se întoarse spre Himmler:

- Aşadar, Sfinxul rămâne unica noastră soluţie!

- De cele mai multe ori, o astfel de misiune poate întâmpina o serie de obstacole. Şi problemele apărute până acum nu ne-au ajutat prea mult. Dar sunt convins că mai avem o şansă rezonabilă ca Halder să ducă misiunea la bun sfârşit.

Hitler îşi lovi cu pumnul palma şi spuse cu o voce stridentă:

- O şansă rezonabilă nu e de ajuns. Dacă Aliaţii vor spune „da” invaziei, pentru noi războiul e pierdut. Moartea lui Roosevelt va aduce Germaniei un avantaj de mare preţ – timpul. Industria noastră ar câştiga un an întreg. Şi cu acel an am putea câştiga războiul. De aceea, misiunea nu are voie să dea greş. Vreau rapoarte complete şi la zi despre evoluţia Operaţiunii Sfinx.

- Cu tot respectul, mein Führer, îl întrerupse Schellenberg cu voce înceată, dacă Halder ne va dezamăgi, s-ar putea să avem un as în mânecă.

Hitler îşi şterse buzele şi îl privi ştiind despre ce era vorba:

- Şi roagă-te lui Dumnezeu ca acest as să funcţioneze. Sunteţi liberi!

*

EI Hauwariya

20 de mile vest de Alexandria Ora 11:25
Halder opri jeepul în faţa gării cu pereţi spălăciţi, în drumul de cincizeci de minute spre El Hauwariya nu întâlniseră nici un punct de control şi nimeni nu părea să le fi acordat prea multă atenţie. Peisajul din jur era pustiu şi nesfârşit, cu deşertul în trei părţi şi cu Marea Mediteraneană albastră la mare depărtare în faţă. Satul era mai mare şi mai aglomerat decât Abu Sammar, dar la fel de sărăcăcios, cu drumuri rău pavate şi cu câteva mici hoteluri vechi. Era zi de târg pentru cămile şi zona era şi mai aglomerată, încât abia avură loc să treacă. În gară era linişte, dar, în timp ce opri jeepul, observă o camionetă a poliţiei parcată în apropiere.

-Nu arată prea promiţător! Aşteaptă-mă aici până arunc o privire în jur.
" Nu pot veni cu tine?
- Mai bine nu, poate intervine ceva. Şi apoi, un ofiţer de armată singur nu ar trebui să atragă atenta dar cu o femeie frumoasă la braţ, oamenii ar avea la ce să se uite.
425

Zâmbi şi coborî din jeep, apoi îşi verifică arma. – încearcă să nu pari foarte îngrijorată. Dacă cineva te întreabă, spui că îl aştepţi pe prietenul tău.

în gară era aglomeraţie, zeci de oameni aşteptau pe peron, în marea lor majoritate ţărani arabi îmbrăcaţi cu galabiya. Haldeir se îndreptă spre casa de bilete, dar zări doi ofiţeri britanici înarmaţi care stăteau de fiecare parte a ghişeului. Unul dintre ei era caporal, iar sergentul de lângă el privea cu atenţie mulţimea de pasageri care treceau pe la casa de bilete. Halder se prefăcu atunci că verifică un orar lipit pe perete şi, înainte de a reuşi să se strecoare afară, sergentul se apropie şi îl salută.
- Bună dimineaţa, domnule. Pot să vă întreb unde doriţi să călătoriţi?
Halder se încruntă, îi răspunse la salut şi spuse cu un perfect accent englezsc al clasei burgheze :
- De ce, sergent? Există vreo problemă?
Bărbatul îl privi de sus până jos, ezitând să-i dea
o explicaţie.
- Ei, bine, sergent, ţi-am pus o întrebare, spuse Halder poruncitor.
- Nu departe de aici a avut loc un incident, domnule, recunoscu sergentul. Doi militari britanici au fost ucişi de agenţi inamici.
- Dumnezeule mare! Halder îl observă şi pe celălalt ofiţer de pază privindu-l, în timp ce verifica
426

actele unui cuplu de arabi care trecuseră pe la casa de bilete.
_ jyiâ tem că nici dumneavoastră, domnule, nu mi-aţi răspuns la întrebare, insistă sergentul. Călătoriţi undeva ?
Halder dădu din cap negativ.
- Nu. Aştept pe cineva. Dar am încurcat orele. Vine cu următorul tren.
- îmi cer scuze, domnule, dar va trebui să vă verific actele.
- Desigur, înţeleg. Halder începu să caute în buzunar după acte, dar, de fapt, încerca să tragă de timp, gândindu-se cum să-i împuşte pe cei doi. Nu ştii cum se numeau cei doi care au fost împuşcaţi? Poate îi cunoşteam.
-Deocamdată nu, domnule. Dar vom afla cât de curând.
Halder îi arătă actele şi, înainte ca sergentul să vadă fotografia, întinse mâna să le ia înapoi. Sergentul însă nu făcu nici un gest de a i le înapoia. îşi ridică

privirea ca să-l vadă mai bine pe Halder.
- Căpitan Jameson, nu?
- Desigur.
- E ceva în neregulă cu aceste acte.
Halder simţi că i se opreşte inima în loc.
- Ce anume?
- Nu mai sunt valabile de o săptămână, domnu-le> spuse sergentul aşteptând o explicaţie. Halder îşi luă imediat actele înapoi, examinân-du-le.
~ Aveţi perfectă dreptate. M-aţi prins. Mi-a scă-Pal că trebuia să le reînnoiesc. Ce să mai spun? Pot întreba la ce bază sunteţi înregistrat?
427

- La Amiriya. Halder era deja iritat. Uite ce este. E absolut necesar? Eu înţeleg că trebuie să îţi faci datoria şi că actele mele sunt expirate de câteva zile, dar, pentru Dumnezeu, omule, e evident că sunt englez şi nu agent inamic. Sună la Amiriya dacă nu ai altceva mai bun de făcut. Cheamă-l pe comandantul general. Dacă bătrânul e în toane bune, va garanta pentru mine. Du-te, sergent. Te aştept aici, alături de caporal.
Sergentul ezită, dar oferta lui Halder îl mulţumi.
- Nu este nevoie, domnule, dar în locul dumneavoastră mi-aş pune actele în regulă cât mai rapid.
- Desigur. Eu sunt mai neglijent. Halder strecură actele înapoi în buzunar. Păcat că cei doi au fost ucişi. Dumnezeule, noi credem că nouă nu ni se poate întâmpla aşa ceva, dar se pare că ne-am înşelat. Pare o treabă foarte serioasă.
- Şi să vedeţi cum va fi atunci când îi vom prinde, domnule.
- Sunt convins. Halder îşi privi ceasul şi suspină. Ei bine, cred că, cel mai bine ar fi să-mi găsesc ceva de făcut până vine trenul. Îţi urez succes, sergent.
- Sunt sigur că îi vom găsi, domnule. Am aflat de această chestiune abia în urmă cu zece minute, dar am auzit că sunt puncte de control pe toate drumurile care duc spre Alexandria, aşa că nu au nici o şansă să scape.
428

Halder părăsi staţia deprimat şi se îndreptă înapoi spre jeep, unde îl aştepta Rachel. îşi şterse sudoarea de pe frunte. Rachel îl întrebă:
- Avem vreo problemă?
- Se poate spune şi aşa. Se pare că deja suntem căutaţi. îi explică situaţia, apoi o luă de mână. Totul e o mare încurcătură. Chiar dacă te las să-ţi încerci norocul de una singură, tot ai fi în pericol.
- Nu sunt naivă să cred că aş avea parte de un tratament mai plăcut dacă aş fi prinsă. Eşti sigur că nu există altă posibilitate de a ajunge la Alexandria?
-Nu văd nici una. Pe drumuri sunt multe puncte de control care verifică pe fiecare cu minuţiozitate. Suntem prinşi ca şobolanii în cursă. Făcu un gest spre Marea Mediterană. Am putea încerca să mergem spre coastă şi să furăm de undeva o barcă. Dar nu cred că vom ajunge prea departe, mai ales dacă se va raporta furtul. Şi patrulele ne-ar prinde pe apă.
- Trebuie să existe măcar o modalitate de a urca în tren! Dacă aşteptăm aici, riscăm să fim prinşi.
- Am putea să urmărim trenul cu jeepul şi să încercăm să sărim, dar vom fi daţi de gol. Halder ridică din umeri. Nu am alte idei. Doar dacă scăpăm cumva de prietenii noştri de la casa de bilete.
- Ce le -ai spus că facem aici?
Halder îi povesti. Şi în acel moment auzi fluieratul unui tren care se apropia de intrarea în gară.

Eh ui vreo sugestie?
Rachel îi privi pe militarii din camionetă.
Una singură. Dar oare va funcţiona?
429

Capitolul 37
Rachel îi zări pe cei doi poliţişti de îndată ce intră în gară. Sergentul o abordă imediat:
- Scuzaţi-mă domnişoară, călătoriţi undeva?
- Da. De ce?
- Unde, domnişoară?
- La Alexandria.
- Aş putea să văd nişte acte, vă rog?
Rachel căută în geantă.
îmi pare rău, se pare că nu le am la mine. Am plecat de dimineaţă în mare grabă. Probabil că le-am uitat acasă.
- Sunteţi englezoaică, domnişoară?
- Sud-africană.
Sergentul îi spuse politicos:
- Pot să vă întreb ce anume căutaţi aici?
Am venit mai devreme cu un tren ca să mă întâlnesc cu prietenul meu, dar din păcate nu a

apărut.
- Şi cine este prietenul dumneavoastră?
Rachel se încruntă.
- Uite ce e, îmi spui şi mie despre ce e vorba?
- Nu e treaba dumneavoastră, domnişoară!
Este, de vreme ce am fost oprită, spuse Rachel cu curaj, privindu-l pe caporalul de la casa de bilete. Căutaţi pe cineva, nu-i aşa?
430

Sergentul ridică o sprânceană.
- De ce întrebaţi?
-Tatăl meu este colonel la Cairo. Am ajuns deja să îmi dau repede seama când e vreo problemă. Militarii se agită imediat. Pe cine sau ce anume căutaţi?
- E o informaţie secretă, domnişoară. Şi am nevoie de o confirmare a identităţii dumneavoastră. Altfel, nu pot să vă las să urcaţi în tren.
- Nu am cum să te ajut, numai dacă îi dai un telefon tatălui meu la Alexandria. Ascultă, am avut o dimineaţă nu prea plăcută. Am venit să mă întâlnesc cu prietenul meu care, după cum vezi, nu a venit la întâlnire. Se numeşte Jameson şi e căpitan la baza de la Amiriya. Poate ai putea tu să contactezi baza, să afli dacă nu a păţit ceva? Dacă e acolo, sunt sigur că ar confirma identitatea mea.
- Jameson, domnişoară? Sergentul se încruntă. A fost aici în urmă cu câteva minute. Credea că a încurcat trenurile. Dar a spus că se va întoarce.
- Serios? spuse Rachel cu uşurare. Mulţumesc lui Dumnezeu! Am crezut că am venit degeaba!
În spatele barierei, călătorii îşi duceau bagajele mai aproape de peron, în timp ce trenul se apropia. Rachel îl întrebă pe sergent:
- Pot să te întreb ceva? Ştiu că am stat deja destul pe capul tău, dar jeepul de afară e al tău?
~ De ce întrebi?

~ În urmă cu două minute, am văzut doi bărbaţi care se purtau foarte suspicios. Au venit spre gară cu un jeep şi când l-au văzut pe al tău au intrat în panică. Au sărit afară şi au luat o maşină a armatei Parcată în apropiere, apoi au plecat în mare grabă. Mi s~a părut destul de suspect.
431

Sergentului începură să-i lucească ochii.

- Şi cum arătau aceşti bărbaţi?

Totul s-a petrecut atât de repede! Nu am reuşit să-i văd prea bine. Unul dintre ei purta o uniformă de ofiţer, celălalt era îmbrăcat civil. Asta-i tot ce-mi amintesc.

Sergentul îşi scoase pistolul. în spatele lui, un tren vechi de culoare neagră venea paralel cu peronul, lăsând în urmă un nor de fum.

- Ai văzut în ce parte au luat-o?

Afară din oraş, înspre est. Sper că nu te superi pe mine că ţi-am spus toate astea...

Deloc, domnişoară. Mi-aţi fost de mare ajutor. Sergentul îi făcu un semn caporalului. Să mergem la jeep, Charlie, repede! Cred că am descoperit ceva!

Caporalul se repezi spre ieşire. Segentul îl urmă împreună cu Rachel.

Vă mulţumesc, domnişoară. Vă mulţumesc mult de tot!

Câteva momente mai târziu, Halder o însoţi pe Rachel la bariera dinspre peron. Ea cumpărase biletele şi au urcat în tren. Vagoanele erau vechi şi murdare, mirosind a mucegai şi a cărbuni, majoritatea umplute de familii numeroase cu multe bagaje pline de marfa cu care mergeau la bazarurile din Alexandria. Au găsit un loc abia în celălalt capăt al
432

trenului, iar Halder se aşează pe o banchetă tare de lemn, în momentul în care trenul pomi la drum. _ A fost cât pe ce! Nu credeam că vom reuşi! îi zâmbi lui Rachel. Am trecut peste un obstacol, dar câte ne mai aşteaptă? Până acum, poliţia nu ştia cum arătăm. Dar, de îndată ce prietenii noştri din gară îşi vor da seama ca au fost păcăliţi, lucrurile se vor schimba.

- în cât timp ajungem la Alexandria?

- în caz că nu apar alte probleme, cam într-o jumătate de oră. Să sperăm că cei doi vor fi ocupaţi până atunci.

- Şi dacă la staţia din Ramleh va fi un nou punct de control?

- Asta mi-a trecut şi mie prin minte. De aceea vom coborî cu o staţie înainte, de unde vom lua un taxi până în oraş. Din spusele lui Achmed, pleacă spre Cairo un tren la ora două şi un sfert, aşa că vom avea timp suficient ca să verificăm dacă sunt poliţişti în zonă.

- Şi dacă vor fi poliţişti?

-Ne vom gândi la o soluţie la faţa locului. între timp, ar trebui să scap de unifonna asta şi tu ai face bine să te schimbi. I-ai arătat actele sergentului?

-Nu!

- Foarte bine, lucrurile vor fi mai puţin complicate dacă nu au numele tău. Ai trusa de machiaj la tine?

-Da.

- încearcă să îţi schimbi înfăţişarea cât mai mult. O să mai golesc valiza mea şi voi pune câteva lu-Crun la tine. Nu trebuie să dăm impresia că suntem
433

Capitolul 38

Cairo

Ora 13:30

Harvey Deacon era în birou în momentul în care sună telefonul. Ridică receptorul nerăbdător:

- Sunt Deacon.

Ascultă, apoi îi mulţumi celui care a sunat.

- Îţi sunt recunoscător pentru ajutor, Omar. Ştiu că mă pot baza pe discreţia ta. Dacă mai afli ceva, sună-mă imediat.

Deacon puse receptorul în furcă şi aşteptă, dând din cap cu amărăciune. Îşi şterse fruntea cu batista, apoi îşi aprinse o ţigară. Observă că mâinile îi tremurau. Oamenii lui de legătură ar fi trebuit să aterizeze în urmă cu opt ore şi să ajungă până acum la Cairo.

Fusese dimineaţa la ora nouă în Grădina Faraonului din faţa gării, îmbrăcat conform planului, cu Un trandafir proaspăt la butonieră, şi a aşteptat primai tren de la Alexandria. S-a aşezat pe terasă cu Gazeta Egipteană în mână în faţa unei cești cu ca-ea> dar nu a apărut nimeni. A revenit pentru o altă cafea trei ore mai târziu, fără nici un rezultat. Următorul tren trebuia să sosească după ora patru, aşa 435

că Deacon s-a hotărât să se întoarcă înapoi la club, simţind un gol în stomac.

Se plimba prin cameră din ce în ce mai agitat. Ceva grav se întâmplase cu siguranţă şi nu era un lucru bun. Acum că aflase ce, nervii îi erau încordaţi la maximum. Îi telefonase căpitanului Omar Rahman de la Forţele Aeriene Egiptene, care avea informatori peste tot şi numai după zece minute căpitanul îl sună înapoi, de această dată de la un telefon public. Un alt telefon venit după o jumătate de oră îi aduse lui Deacon informaţiile pe care nu ar fi dorit să le afle. Armata şi poliţia căutau un bărbat şi o femeie suspectaţi a fi agenţi inamici infiltraţi, al căror avion s-a prăbuşit în deşert la sud de Alexandria. Zona era acum cercetată cu mare atenţie.

- Alexandria e păzită la toate intrările, îi spuse Omar. Atât am aflat deocamdată, prietene. Dar pare o treabă serioasă.

Deacon nu avea idee unde au putut să dispară cei doi germani, dar nici nu îndrăznea să se intereseze. Informaţia primită îi confirmase însă ceea ce nu ar fi dorit. A ştiut că cei de la Berlin au organizat operaţiunea superficial şi în mare grabă. Acum totul era dat peste cap. Omar i-a spus despre un bărbat şi o femeie. Dar el ştia că trebuiau să sosească pa-tru oameni: trei bărbaţi şi o femeie. Ce se întâmplase cu ceilalţi doi? Trebuia să poată să-i ajute cumva. Dar poate s-au despărţit şi au luat-o pe drumuri diferite, ca să simplifice lucrurile. Dar timpul era împotriva lui. Cum putea să spere că îi va găsi înaintea armatei şi a poliţiei şi să-i scoată din Ale-

436

xandria? Dacă nu vor ajunge la barca din Rashid, atunci cu siguranţă sunt prinşi.

Deacon se gândea de mai bine de câteva minute la întreaga afacere. Apoi se hotărî ce să facă. Se îndreptă spre perete şi trase de un şnur. în acel moment, apăru servitorul care întrebă:

_Effendi?

Deacon îşi luă pălăria Panama şi cheile de la maşină.

- Voi lipsi în jur de o oră, poate chiar mai puţin. Fii atent la telefon. Dacă cineva mă caută, reţine mesajul şi spune-i să revină.

*

Alexandria
Ora 12:40

- Se pare că este vorba de doi ofiţeri englezi care lipsesc de la baza militară din Amiriya. Căpitanul Jameson şi locotenetul Grey.

După ce căpitanul Myers puse receptorul în fiircă, Weaver suspină. Se afla în biroul lui Myers la Cartierul General din Alexandria, în timp ce Sanson continua cercetările în deşert.

-Am vorbit cu comandantul bazei, adăugă Myers. l-a dat dispăruţi în urmă cu o oră. Nu au apărut la aPel dimineaţa şi crede că au avut probleme din cauza furtunii de nisip.

- Altceva ai mai aflat?

Myers îşi reciti notiţele din caiet.

437

- Locotenetul avea douăzeci şi unu de ani. A fost repartizat în Egipt în urmă cu o lună. El şi căpitanul plecaseră la nişte amici din Hamman ieri seară. îşi ridică privirea. Probabil au fost prinşi de furtună, dar cumva au ajuns la avionul prăbuşit. Săracii, au intrat direct în necaz. Ezită un moment. Am înţeles că locotenetul Lucas v-a fost de ajutor, îmi pare rău că nu am putut să vă întâmpin chiar eu în această dimineaţă, dar am fost prins într-o şedinţă.

- Nu-i nimic, spuse Weaver îngândurat. Studia harta de pe perete şi focaliză Amiriya. Myers ieşi din spatele biroului şi veni lângă el. Era un bărbat scund, destul de ager şi cu un accent englezesc limpede. Spui că vrei să afli pe unde ar putea să scape din oraş aceşti indivizi. Asta dacă nu cumva au de gând să rămână prin Alexandria.

- Nu pot presupune nimic, ştiu doar că sunt înarmaţi şi deosebit de periculoşi. Dar dacă aş fi în locul lor, aş încerca să mă pierd în cel mai mare oraş din zonă. în Cairo, spre exemplu.

Myers îi indică un punct pe hartă.

Gara este chiar în centrul oraşului Ramleh. Trenurile pleacă spre Cairo de patru ori pe zi, dimineaţa, la amiază, seara şi ultimul la miezul nopţii. Mai este şi drumul principal, pe unde se ajunge la Cairo cam în trei ore cu autobuzul. Autobuzele pleacă spre Cairo de patru ori pe zi de la staţia principală, la fel ca celelalte mijloace de transport în comun, care pleacă spre Port Said, spre Rashid şi aşa mai departe.

- Mai sunt şi alte drumuri?

438

Căpitanul îşi mângâie bărbia.

- Deşertul deschis, desigur, care evită drumurile principale. Dar e mult prea periculos să te aventurezi în acest fel. Sunt multe mine îngropate care pot exploda, iar călătoria este foarte dificilă şi durează mult. îmi puteţi spune ce pun la cale aceşti gennani infiltraţi? Cele mai apropiate linii ale germanilor sunt în Italia, unde războiul a luat sfârşit. Nu ţi se pare ciudat?

-Nu ştim nici noi mare lucru, minţi Weaver. Dar e foarte important să îi găsim.

Myers dădu din umeri.

-Problema este că nu ştim cum arată şi nici câţi sunt exact. Se pare că sunt cel puţin doi, posibil chiar mai mulţi.

Weaver încuviinţă.

- Cel mai probabil sunt nemţi, dar pot fi şi egipteni sau arabi deghizaţi.
- Totul este confuz, şi asta înrăutăţeşte situaţia. Dar pot să pun patrule la

toate staţiile de tren şi autobuz şi pe toate drumurile. Voi cere şi ajutorul poliţiei locale. Să vedem ce descoperim.

- Tine minte că sunt periculoşi şi fugari. Dacă vor vedea poliţia peste tot, ar putea ieşi urât de tot. Asa că vreau patrule în civil şi nu în uniforme.

Spune-le oamenilor tăi să fie foarte atenţi. Nu Vreau să îi pierdem. Ce facem cu zona deşertului?

- Domnule?

- Cum putem să păzim şi această zonă?

E o suprafaţă mult prea mare pentru a fi păzită de patrule. Am putea însă să o acoperim cu un

avion.

- Atunci, fa-o. Câte aerodromuri sunt în Ale-xandria?

- Două principale şi încă două mai mici înspre Port Said. Myers dădu din cap în cunoştinţă de cauză. Sunt destinate numai folosului militar şi sunt foarte bine păzite. Nu au cum să ajungă la vreun avion fără să aibă toate actele în regulă şi verificate.

- Totuşi, ar fi bine să-i anunţi, pentru a fi siguri. Alte căi de ieşire din oraş?

Myers îi indică un nou punct pe hartă.

- Din port. Dar nu e cea mai bună alegere, chiar dacă ar reuşi să fure o barcă. Călătoria ar dura prea mult. Şi unde ar putea ajunge? Patrulele verifică toate vasele în această parte a Mediteranei.

- Chiar şi aşa, să ai oameni care să păzească portul.

Căpitanul îşi ridică privirea şi protestă:

- Sunt mobilizaţi foarte mulţi oameni, domnule! Va trebui să ne limităm la mai puţini pentru a acoperi toată zona.

- Fă ce ţi-am spus, căpitane. Am nevoie de un jeep şi de un şofer. Gara principală este cu siguranţă în afara oraşului şi aş vrea să o păzesc îndeaproape. Şi vreau să fie verificate toate pensiunile şi hotelurile din oraş şi toţi clienţii noi interogaţi, mai ales cei care s-au cazat în ultimele trei ore.

- Toate, domnule?

- fiecare pe rând, căpitane. Toate pensiunile, fie ele cât de mici, la fel şi hotelurile. Căpitanul începea să se enerveze.

- Dar sunt sute în Alexandria. Ar dura câteva zile să le verificăm pe toate.

Va trebui să fiţi mult mai eficienţi. Cu cât întârziem mai mult, cu atât ar putea să facă noi victime şi şansele lor de a scăpa vor creşte.

Căpitanul suspină.

- Da, domnule.

întinse mâna spre telefonul care suna în acel moment. Ridică receptorul şi ascultă câteva clipe. -Am înţeles, am şi pornit!

Puse receptorul la loc şi ridică privirea.

Se pare că avem noroc. Cei doi pe care îi căutam au fost detectaţi.
44

Capitolul 39

Ora 12:45
Faimoasa şosea Corniche, lungă de câteva mile, se întindea paralel cu coasta Alexandriei şi era plină cu hoteluri şi cluburi de noapte, cafenele şi pensiuni ieftine. Pe frontispiciul clădirilor se zărea gloria demult pierdută. Unele dintre hoteluri erau acum bordeluri destinate ambelor sexe, tineri arabi şi fete frumoase stând afară pe trepte, încercând să atragă clienţi.

Halder îşi schimbase uniforma, iar valiza şi-a abandonat-o sub o banchetă din tren. Rachel se machiase şi purta acum alte haine. Când trenul se apropiase de Alexandria, au văzut ciorchini de case albe cu acoperiş plat pe o parte a drumului, restaurante greceşti cu terase murdare, iar pe cealaltă, marea albastră şi palmieri.

Când trenul a oprit în staţia din Ramleh, nu se vedeau poliţişti sau militari pe peron, aşa că au coborât şi au luat un taxi. Halder l-a rugat pe şofer să-i lase pe şoseaua Corniche, de unde, zece minute mai târziu, au luat-o pe jos.

- Nici n-ai spune că e război, comentă Halder în timp ce îşi aprindea o ţigară. O luă pe Rachel de
442

mână.
parcă e altă lume, faţă de mizeria din Berlin.
Mai multe cupluri se plimbau agale pe esplanada însoriţă, unde o serie de chioşcuri viu colorate vindeau bomboane şi podoabe ieftine. Singurele care aminteau de război erau navele de război ancorate pe chei, precum şi marinarii şi soldaţii în permisie, care pierdeau vremea prin bordeluri.

- Alexandria era mai demult numită „Micul Paris al Orientului Mijlociu". Dar are şi ea reputaţia ei Se spune că bordelurile satisfac cele mai variate gusturi. Chiar şi romanii îi spuneau „oraşul celor mai păcătoase delicii".

Rachel zări două prostituate egiptene cu sâni mari încercând să atragă nişte marinari într-un hotel dărăpănat.

- Mi se pare că nu s-au schimbat prea multe din vremea lui Antoniu şi a Cleopatrei. Dar cum de cunoşti oraşul atât de bine?

- Când eram copil, am vizitat oraşul împreună cu părinţii mei. Tatăl meu credea că marile bogăţii şi comori ale Cleopatrei sunt îngropate undeva în port. Dar am fost aici ultima dată anul trecut, pentru
o operaţiune în spatele liniilor inamice. Nu a fost foarte periculos. Şi mult mai plăcut decât la bombardamentele englezilor din Libia.

În acel moment, două jeepuri militare au apărut AuPă o cotitură din faţă şi s-au oprit în mijlocul fumului. Cinci militari au sărit din el şi au format n zid pe drum, oprind traficul din ambele sensuri şi verificând actele şoferilor. Halder aruncă ţigara.
443

Poate fi doar o verificare de rutină, dar poate ne caută pe noi. Hai să nu ne forţăm norocul.
O luă pe Rachel de mână şi traversară spre o străduţă îngustă pe care erau şi mai multe bordeluri şi soldaţi în permisie. Mirosul era insuportabil.

Ştiu că ne asumăm un risc, dar va trebui să încercăm la staţia principală. Poate încă acolo nu au fost trimise trupe în control. De data asta vom folosi actele noastre de identitate.

- Şi ce facem dacă cineva încearcă să ne aresteze?
Fugim cât ne ţin picioarele. O văzu pe Rachel privindu-l insistent. Ce s-a întâmplat?
Ştii că eşti nebun, Jack Halder? Tu te umpli de viaţă de fiecare dată când suntem în pericol. Sau nu ţi-a spus nimeni asta până acum?
Zâmbi.
E sângele prusac din mine. Halder se opri, dar era nerăbdător. Ştii ce e ciudat? Demult nu m- am mai simţit aşa de viu. Făcu un semn spre strada din apropiere. Gara e la o distanţă de douăzeci de minute dacă mergem pe jos. E mai prudent să mergem pe străzile lăturalnice. Bine, hai să pornim. Şi să nu părem a fi nişte condamnaţi care tocmai au evadat.

Ora 13:10
- M-au trimis pe o pistă falsă, domnule. Sunt o pereche deşteaptă, nu pot nega.
444

Weaver îl privea pe sergentul care venise la Myers în birou.
- Pe loc repaus, sergent.
Sergentul luă o poziţie mai comodă, cu mâinile la spate.
Sanson îşi scoase cascheta, iar faţa îi era plină de praf.
I Ar trebui să ne spui e;xact ce s-a întâmplat. Weaver îl anunţase imediat pe Sanson de îndată ce aflase veştile de la Myers. Sanson, veni repede înapoi, lăsând patrulele să continue cercetările în sat. Weaver i-a adus la cunoştinţă şi identităţile celor doi ofiţeri morţi.
Sergentul nu era în largul lui alături de cei trei ofiţeri.
- Vorbeşte, sergent, spuse Weaver.
- Cei doi bărbaţi nu erau nicăieri. Câţiva din băieţii mei au verificat toate drumurile din zonă şi nu au văzut nici un jeep al armatei. Şi nici nu s-a raportat furtul vreunei maşini a armatei. Când am revenit la gară, am percheziţionat jeepul abandonat. Se pare că aparţinea celor doi ofiţeri ucişi.
- Cum arăta această femeie?
- Era frumoasă. Spre treizeci de ani. Era blondă cu ochi albaştri. Suplă, de înălţime medie. Şi o actriţă al naibii de bună.
- Spunea că e sud-africană?
- Da, domnule. Şi că tatăl ei e colonel în Alexandria.
- Şi totuşi, nu i-ai verificat actele? întrebă Sanson furios.
Sergentul roşi.
445

- Mi-a spus că nu le are la ea, domnule. Şi m-am gândit că nici nu aveam mare nevoie de ele, mai ales că ofiţerul putea garanta pentru ea.
Sanson încerca din răsputeri să îşi controleze furia. Vorbise cu un accent englezesc burghez. Sergentul izbucni, privindu-l pe Myers:
- îmi cer scuze, domnule, eu am vrut...
Myers îi răspunse simplu:
- Ştiu ce ai vrut, sergent. Continuă.
- Cred că el avea vreo treizeci de ani. înalt, bine făcut, brunet cu ochi negri. Arăta destul de bine. Apoi, m-am interesat la Amiriya şi mi-au spus că locotenetul Grey şi căpitanul Jameson sunt cei care au fost daţi dispăruţi. Şi am auzit că au fost...
- Ştiu ce ai auzit!
- I-ai recunoaşte dacă i-ai vedea din nou? întrebă Weaver.

- Desigur, domnule. Fără nici o îndoială.
- Dar în acte? îi întrerupse Sanson. Fotografiile erau ale lor?
Sergentul roşi din nou.
- Uneori e greu să te iei după fotografii, domnule, mai ales dacă poartă uniformă. Dar era foarte liniştit, chiar mi-a spus să-l sun pe comandantul lui când am observat că actele erau expirate. A fost foarte convingător, încât l-am crezut pe cuvânt.
- E un bărbat deştept şi nemilos, oricine ar fi, îi spuse Sanson lui Weaver, îndreptându-se spre hartă. Spui că au luat trenul care se îndrepta încoace?
- Da, domnule, răspunse sergentul. L-am întrebat pe şeful gării, l-a văzut împreună când au urcat în tren, imediat după plecarea mea. Atunci am anunţat Cartierul General.
446

Sanson se întoarse spre Myers:
_ Unde e ultima oprire?
- La Ramleh, staţia principală. Dar au ajuns I demult, e la distanţă de o jumătate de oră. Presupun că aceasta le era destinaţia. Mai sunt şi alte staţii pe drum.
_ Trimite câţiva oameni în fiecare staţie să se intereseze dacă cineva i-a văzut pe cei doi. îl privi pe sergent, stăpânindu-şi furia în faţa incompetenţei acestuia.
- Atât deocamdată. Aşteaptă afară.
Bărbatul ieşi, iar Sanson spuse:
-Au doar două opţiuni: să rămână în oraş sau să plece mai departe.
Myers îşi privi ceasul.
-Peste o oră pleacă un tren spre Cairo. Cel de la ora două şi un sfert. Şi mai pleacă unul spre Port Said o oră mai târziu. Dacă se hotărăsc să plece şi să-şi încerce norocul, poate nu ar strica să supraveghem gara din Ramleh, aşa cum a sugerat locote-nent-colonel Weaver.
Sanson se strâmbă.
- Poţi fi sigur că o vom supraveghea! în haine civile. Şi spune-le oamenilor tăi să nu umble în grup ci doar câte doi sau trei la intrări şi la ieşiri. Spune-le să fie discreţi. O scăpare cât de mică ar putea da totul peste cap.
- Da, domnule.
-Acum sa ne găseşti haine civile. Vorbeşte cu şeful gării sa fie
nevoiţi să treacă prin cel puţin doua puncte de control, pentru a stăpâni situaţia cat mai bine. Să avem aproape şi o echipa medicală pentru intervenţie, dacă va fi nevoie.
447

- îmi va fi foarte greu să organizez totul intr-un timp atât de scurt, domnule!
- Nu vreau să aud nici un fel de scuze, căpitane. Doar ocupă-te de tot.
Sanson îşi luă cascheta, scuturând-o de praf. Mai avem nevoie de ceva, Weaver?
- Cred că le-am avut în vedere pe toate. Weaver făcu un semn spre uşă. Totuşi, ar trebui să-l luăm pe sergent cu noi. I-a văzut o dată, aşa că îi va recunoaşte repede dacă îi întâlnim.

Ora 13:45
Le-a trebuit aproape o jumătate de oră pentru a ajunge la gara din Ramleh.

Ajunseră la o cafenea intimă – Micul Paris – aproape de gară. Halder şi Rachel se îndreptară spre o masă şi îi făcură ospătarului un semn.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Rachel.
- O mică investigaţie se impune, nu crezi? Hai să bem o cafea. Îţi recomand Zemeni, e cea mai bună. Şi ar trebui să şi mâncăm ceva, până mai putem.

Au comandat cafea şi prăjituri, iar Halder urmărea cu privirea intrarea în gară. Nu lipseau soldaţii obişnuit aflăţi în tranzit, cu genţi mari şi grele pe spate, iar doi poliţişti egipteni stăteau de vorbă. Nu acordau prea multă atenţie celor din jur şi, în afară de ei, Halder nu văzu alţi militari.
448

- Pare destul de linişte. Dar poate că patrulele sunt îmbrăcate civil. E un risc pe care va trebui să ni-l asumăm.

Mai studie gara preţ de zece minute, apoi îşi termină de băut cafeaua.

- Dacă se întâmplă ceva, stai aproape de mine. Ai înţeles?

Rachel dădu din cap afirmativ.

Halder îşi căută revolverul în buzunar, se ridică şi îi oferi braţul.

- E timpul să ne încercăm norocul. Eşti gata? Rachel se ridică şi îl luă de braţ.
449

Capitolul 40

Gara Ramleh Ora 14:00

Gara era o clădire haotică din piatră masivă. La intrare erau câteva gherete mizerabile, cu mâncare, pline de pasageri, în marea majoritate ţărani arabi. Se înghesuiau în staţie, desculţi şi îmbrăcaţi în ga-labiya, acompaniaţi de femei şi copii care cărau cutii de lemn pline de pui şi porumbei.

Weaver stătea în spatele casei de bilete, îmbrăcat într-un costum de pânză împrumutat de la unul din oamenii lui Myers. Aerul era îmbâcsit şi căldura înăbuşitoare. Sergentul stătea lângă el, îmbrăcat cu o flanelă şi o pălărie Panama pe cap. Trenul pornea spre Cairo peste cincisprezece minute. Era o singură barieră de care trebuiau să treacă toţi pasagerii spre peron, iar Weaver şi sergentul stăteau destul de aproape pentru a-i putea vedea bine pe călători. Weaver se uită la ceasul din gară. Era ora două.

Se formase o coadă lungă şi câţiva europeni începură să protesteze, dar nici arabii nu se lăsau mai prejos. Până acum, sergentul nu zărise cuplul pe care îl căutau. Pe peron, mai fusese instalat un punct de control, ascuns de privirile călătorilor, de
450

unde doi agenţi în civil verificau actele celor care intrau.

Weaver era sigur că în cazul în care cuplul apărea, nu avea cum să scape. Totul fusese organizat în mare grabă. Ajunsese în urmă cu cinci minute, schimbându-şi hainele în maşină. Zece oameni înarmaţi păzeau peronul, pregătiţi să blocheze ieşirile, în timp ce alţii erau ascunşi în birouri, în caz că era nevoie de ei. San-son stătea la intrarea principală, alături de alţi doi soldaţi, gata să-i oprească pe cei care ar încerca să fugă. Nu lipsea nici echipa de medici gata de intervenţie.

Gara era foarte aglomerată, ceea ce îngreuna operaţiunea de supraveghere. Weaver îl zări şi pe Myers în apropiere, verificând atent tot ce mişca, fumând şi prefăcându-se că aşteaptă pe cineva. Myers întâlni privirea lui Weaver şi dădu din cap. Nu văzuse pe nimeni deocamdată.

Brusc, sergentul îl apucă pe Weaver de braţ.
Iată un cuplu care vine spre barieră, domnule...
-Unde?
- Femeia e blondă şi are o rochie albastră. Bărbatul de lângă ea poartă o jachetă de culoare deschisă.
Weaver deveni tensionat şi privi spre şirul de oameni, încercând să nu pară prea evident. Păreau a fi europeni refugiaţi. Sergentul spuse:
- Sunt destul de departe pentru a ne putea da seama, dar cu siguranţă seamănă.
- Nu eşti sigur că sunt ei?
- Păi,... nu! De la această distanţă nu pot fi sigur. Şi femeia este machiată destul de strident.
451

Weaver ştia că dacă nu erau cei pe care îi căuta şi îi aborda, punea în pericol întreaga operaţiune. Ceilalţi vor vedea incidentul şi, dacă suspecţii ar fi în zonă, ar simţi pericolul şi ar fugi. Myers era pregătit în caz că se întâmpla aşa ceva, dar aglomeraţia era oricum prea mare. Privi din nou spre cei doi. Înaintă câţiva paşi, dar evită să-i privească direct.
- Crezi că există o asemănare?
- Da, domnule, răspunse sergentul.
- Când se vor apropia mai mult, încearcă să-i priveşti mai atent. Dar fii cât mai discret.
Ii făcu un semn lui Myers care aruncă ţigara, îi spuse ceva sergentului de lângă el apoi se pregătiră să acţioneze. Câteva minute mai târziu, cei doi cerură două bilete, iar Weaver îşi scoase pistolul din buzunar.
- Acum, îi spuse sergentului.
În timp ce cuplul era atentla cel care verifica biletele, sergentul se apropie. Le studie feţele, iar femeia ridică privirea zâmbind cuceritor. Sergentul reveni şi dădu din cap.

- îmi pare rău, domnule. Seamănă cu cei doi pe care i-am văzut, dar cu siguranţă nu sunt ei.
- Eşti foarte sigur de asta?
- Foarte.
Weaver se dezumflă. îi aruncă o privire lui Myers, dădu din cap şi îl văzu pe căpitan că se relaxează.
Privi din nou ceasul. Ora 14:05.
Alte zeci de călători, mulţi dintre ei europeni, câţiva militari, dar cei mai mulţi civili se aşezau la coada formată la barieră. Weaver era nervos şi îşi şterse sudoarea de pe frunte. Căldura deja insupor-
452

tabilă pusese stăpânire pe întreaga zonă, iar tensiunea aşteptării îl dădea gata. Se gândea că dacă nemţii sunt în zonă, vor încerca să treacă de barieră în ultimul moment.
-Ţine-ţi ochii deschişi, îi spuse sergentului. Dacă vor încerca să treacă de barieră, o vor face cât de curând.

Ora 14:00
Halder intră în gara aglomerată, cu Rachel la braţ. Privi în jur cu prudenţă. Soldaţii pe care îi vedea erau cu siguranţă în permisie şi beau bere la gheretele mizerabile în timp ce aşteptau trenul, iar alţii, cu genţile grele în spate, se

îndreptau spre peron.
- Totul pare normal, dar nu putem fi siguri. O conduse pe Rachel spre orarul lipit pe perete. Achmed avea dreptate. Pleacă la ora 2:15. Mai avem un sfert de oră. Crezi că poţi să ne cumperi două bilete?
- Ce facem dacă trenul e plin?
Halder zâmbi.
Vei constata că poţi rezolva această problemă dacă laşi ceva bacşiş. îi dădu nişte bani. Cumpără bilete dus-întors, ca să fim mai puţin suspectaţi. Şi nu-ţi face probleme. Voi fi chiar aici.
Aşteptă până ce Rachel se aşeză la rând. Observă un bărbat în civil care îi cerceta cu privirea pe călători, dar se prefăcea că citeşte un ziar. Halder îl

văzu cum o studie şi pe Rachel preţ de câteva clipe, apoi continuă să citească ziarul. Halder se neliniştì. Bărbatul putea fi de la poliţie, sau pur şi simplu putea să aştepte pe cineva, era greu de spus. Nu încercase să o abordeze pe Rachel, dar simpla lui prezenţă îl deranja pe Halder. Peronul era prea departe ca să poată vedea dacă erau poliţişti sub acoperire, dar nu dorea să o lase pe Rachel singură. Privi ceasul din gară. Era ora 2:05.

Rachel se întoarse cu biletele. Halder o întrebă:
- Probleme?
- Nu. Două bilete dus-întors, aşa cum ai cerut.
- Perfect. Asta este, pornim.

O luă din nou de braţ şi se îndreptară spre peron. Se făcuse un şir lung de oameni care aşteptau la barieră, fapt ce îl sperie pe Halder. îşi ridică privirea şi observă doi bărbaţi îmbrăcaţi civil, care stăteau într-o parte a barierei, aproape de cel care verifica biletele. în timp ce unul dintre ei îşi ridică pălăria să îşi şteargă sudoarea de pe frunte, Halder îngheţă. îi luă vreo două secunde să se reculeagă, şi îl recunoscu pe sergentul din gară cu care vorbise în acea dimineaţă.

- Să fiu al naibii!

Se pregăti să se întoarcă şi, în acel moment, văzu figura celui de-al doilea bărbat care stătea lângă sergent. „JDumnezeule, nu-mi vine să cred!"

- Ce s-a întâmplat? întrebă Rachel.

Halder nu-şi credea ochilor şi nu răspunse. în schimb, o prinse bine pe Rachel de braţ, părăsi rândul şi se pierdu în mulţime.

Capitolul 41

Halder se împingea prin mulţime încercând să-şi facă loc spre gheretele aglomerate de soldaţi australieni gălăgioşi. Cumpără două beri şi se îndreptară spre una din mese. Rachel întrebă:
- Ce s-a întâmplat? Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie!
- Nu privi acum! spuse Halder înspăimântat. Sunt doi bărbaţi îmbrăcaţi în civil aproape de barieră. Sunt militari sub acoperire care ne caută pe noi.
- De unde ştii?
- Unul dintre ei e sergentul pe care tu l-ai trimis să caute aşa-zişii agenţi intruşi.
Rachel se sperie. Halder continuă:
- Şi pregăteşte-te pentru un alt şoc. Cel de-al doilea bărbat e Harry Weaver.
Câteva momente, Rachel rămase profund uluită, apoi se întoarse rapid şi privi spre barieră. Era destul de departe, iar Halder o văzu cum se concentrează.
- Nu te mai holba aşa, vei atrage atenţia asupra noastră, o avertiză.

Dar Rachel nici nu îl auzi. II observase pe sergent aproape de arabul care controla biletele şi îl
455

recunoscu pe Harry Weaver imediat, deşi îmbătrânise puţin şi purta un costum de pânză deschis la culoare. Era prea departe ca să-i observe, preocupat cu supravegherea celor care treceau bariera.

Rachel... Vocea lui Halder o aduse cu picioarele pe pământ. Era complet uluită. Nu .... Nu îmi vine să cred!

Halder luă o gură de bere.

Ce mică e lumea! Şi plină de surprize! E destinul în care credeau vechii egipteni, credinţa că se vor revedea într-o altă viaţă.

Rachel îşi întoarse privirea din nou, dar Halder o prinse de mână.

Nu atrage atenţia asupra ta! E Harry, fără nici o îndoială.

- Dar... Dar ce caută aici?

Bună întrebare. Dar se cam leagă. Vorbeşte araba destul de bine şi nu mă mir că a fost detaşat în Egipt. Dacă stau să mă gândesc, probabil este agent al Serviciului de Informaţii. O privi pe Rachel care era confuză în continuare. E totul în regulă?

Mi se pare incredibil. Să-l revedem în astfel de circumstanţe... Nu ştiu ce să mai spun.

Nici eu. Şi sunt sigur că Harry ar fi la fel de surprins dacă ar şti că suntem aici.

Rachel era bulversată.

- Oare ştie că ne caută pe noi?

Mă îndoiesc. De unde să fi aflat? Dar oricât de mult mi-ar fi plăcut compania lui Harry, nu am de gând să stăm de vorbă chiar acum. Halder dădu din cap neliniştit. Cine ar fi crezut? Să fim în tabere opuse, mai ales acum. E un gând care mă sperie.
456

Te face să te întrebi dacă cineva acolo sus nu trage sforile şi râde de noi chiar în acest moment. Halder ştia că Rachel dorea să-l mai vadă o dată pe Harry, dar se întinse şi o prinse de mână.

- Acum vom încerca să plecăm. Dacă Harry şi sergentul poartă haine civile, cu siguranţă în zonă sunt şi alţi poliţişti sub acoperire care păzesc ieşirile, lucru care nu ne avantajează. Am văzut mai înainte un bărbat la casa de bilete care mi s-a părut suspicios. Poate fl unul din camarazii lui Harry.

Rachel nici nu se atinse de bere şi Halder observă că îi tremurau mâinile.

- Eşti sigur că vom scăpa?
- Aşa cred.

Dacă cineva încearcă să ne oprească, lasă-mă pe mine să vorbesc. Dar fii pregătită să acţionezi la nevoie.

- Nu te dai bătut uşor, nu-i aşa Jack?
- Nu văd de ce, spuse Halder încercând să zâmbească. îşi scoase jacheta şi slăbi nodul la cravată. Apoi scoase pistolul din buzunar şi îl ascunse sub jachetă.

- Ce se va întâmpla dacă Harry şi camarazii lui vor veni după noi?

Halder era foarte tensionat.

- Să nici nu ne gândim. E destul că eu şi cel mai bun prieten pe care l-am avut suntem acum duşmani. Nu vreau să ajung la o confruntare cu el. Aşa că, încet, vom încerca să fugim. Stai aproape de mine.

Intrară în mulţime şi ieşiră în Piaţa Ramleh. Cu coada ochiului, Halder observă în partea dreaptă un bărbat înalt, îmbrăcat civil, care stătea aproape de peretele gării. Avea un ochi acoperit şi o cicatrice urâtă pe faţă. Halder ştia din instinct că bărbatul supraveghea intrarea în gară şi observă că îi privea. Pulsul i se accentuă, dar continuă să meargă.
Nu făcuseră nici zece paşi, când auziră o voce în spate:
- Scuzaţi-mă, doamnă, domnule ...
Halder se întoarse. Inima îi sări din loc. Era bărbatul cu ochiul acoperit.
Ora 14:15
Weaver era din ce în ce mai nervos. Până acum, sergentul nu mai zărise pe nimeni care să semene cu cei doi pe care îi căutau. Trenul spre Cairo era gata să plece, uşile se închideau şi locomotiva fluiera. În timp ce arabul care verifica biletele îl ajuta pe ultimul pasager să urce, sergentul spuse:
- Nu prea avem noroc, nu-i aşa, domnule?
- Se pare că nu. Weaver îl chemă pe Myers. Cei doi ar putea încă să mai apară. Ţine oamenii pe poziţii. Când pleacă trenul spre Port Said?
- Peste o oră. Iar următorul pleacă spre Cairo la ora şase.
- Spune-le oamenilor tăi să ia pauze pe rând, dar să supravegheze în continuare sosirile şi plecările.
Pe măsură ce se îndepărtau, Halder o strângea de mână din ce în ce mai tare.
Imediat ce ajungem afară, pornim spre Cor-niche.
- Vrei să spui dacă reuşim să ieşim.
Mai ţii minte acel proverb arab? Ca să supravieţuieşti, trebuie să-i râzi disperării în faţă. Dacă vom părea disperaţi, suntem morţi. încearcă să îţi păstrezi calmul, chiar dacă vom fi opriţi.
Aruncă o privire peste umăr, dar nu erau urmăriţi. O conduse pe Rachel spre ieşire, facându-şi loc printre sutele de călători.
- Asta este. Ieşim.
Drumul spre ieşire părea că durează o eternitate. Oamenii îi împingeau din toate direcţiile şi se împingeau spre ieşire. Halder cerceta mulţimea pentru a preveni un eventual pericol, dar ajunseră la uşă înainte ca cineva să-i fi oprit.
Făcură o pauză înainte de a ieşi, scanând mulţimea din faţa gării, unde erau aliniate o serie de autobuze. Nu zări maşini ale armatei, dar trotuarul era prea larg şi aglomerat ca să îşi dea seama dacă erau poliţişti sub acoperire. Poliţiştii egipteni pe care îi văzuse mai înainte erau încă acolo, pălăvrăgind şi fumând, total dezinteresaţi de agitaţia din jur. Dincolo de piaţă se vedeau câteva străduţe întortocheate, care duceau spre bazar.
- Ne îndreptăm încolo, îi spuse Iui Rachel. Totul pare normal. Eşti pregătită?
-Da.
Halder strânse revolverul ascuns sub jachetă.
Ţine pumnii strânşi. Dacă cineva ne opreşte, lasă-mă pe mine să vorbesc.

Intrară în mulţime şi ieşiră în Piaţa Ramleh. Cu coada ochiului, Halder observă în partea dreaptă un bărbat înalt, îmbrăcat civil, care stătea aproape de peretele gării. Avea un ochi acoperit şi o cicatrice urâtă pe faţă. Halder ştia din instinct că bărbatul supraveghea intrarea în gară şi observă că îi privea. Pulsul i se accentuă, dar continuă să meargă.
Nu făcuseră nici zece paşi, când auziră o voce în spate:

- Scuzaţi-mă, doamnă, domnule ...

Halder se întoarse. Inima îi sări din loc. Era bărbatul cu ochiul acoperit.
Ora 14:15
Weaver era din ce în ce mai nervos. Până acum, sergentul nu mai zărise pe nimeni care să semene cu cei doi pe care îi căutau. Trenul spre Cairo era gata să plece, uşile se închideau şi locomotiva fluiera. În timp ce arabul care verifica biletele îl ajuta pe ultimul pasager să urce, sergentul spuse:
- Nu prea avem noroc, nu-i aşa, domnule?
- Se pare că nu. Weaver îl chemă pe Myers. Cei doi ar putea încă să mai apară. Ţine oamenii pe poziţii. Când pleacă trenul spre Port Said?
- Peste o oră. Iar următorul pleacă spre Cairo la ora şase.
- Spune-le oamenilor tăi să ia pauze pe rând, dar să supravegheze în continuare sosirile şi plecările.
459

- Doriţi să-l anunţ şi pe locotenent-colonel Sanson?
Weaver dădu din cap şi slăbi nodul de la cravată, total dezamăgit. în gară era foarte cald, dar nu mai era atât de aglomerat.
- Nu. Am să-l anunţ eu.
*

Halder încerca să se decidă dacă să îl împuşte pe bărbatul cu ochiul acoperit, când un altul cu o figură la fel de urâtă i se alătură. Zări şi un al treilea poziţionat la intrare care studia zona, în timp ce un băietan îi lustruia pantofii. Presupuse că erau de la Serviciul de Informaţii. Bazarul era la cincizeci de metri depărtare, dar era prea departe pentru a încerca să fugă.
- Domnule, îmi arătaţi actele vă rog? spuse ager bărbatul cu ochiul acoperit. Celălalt stătea aproape de el, cu mâna pe o armă ascunsă în jachetă, gata să acţioneze.
Halder se prefăcu insultat şi întrebă obraznic:
- Tu cine dracu' eşti?
- Locotenent-colonel Sanson, spuse scoţându-şi legitimaţia.
Halder spuse calm:
- în acest caz, cu plăcere. Halder îi înmână portofelul cu acte.
Sanson spuse:
Şi dumneavoastră doamnă, dacă nu vă supăraţi.
460

Rachel cotrobăi în geantă şi îşi scoase actele. Sanson le verifică atent, ca şi cum funcţionarii băncii verifică cecurile să nu fie false. Studie şi fotografiile, încercând să şteargă scrisul cu mâna. Când îşi ridică privirea, Halder văzu suspiciunea în ochi.
- Aveaţi de gând să luaţi trenul, domnule?
- De ce întrebi? strigă Halder iritat.
- V-am văzut mai înainte intrând în gară. Şi a-cum aţi ieşit. Mă întrebam de ce v-aţi răzgândit,
- Ascultă, amice, tocmai am coborât din tren. Prietena mea şi-a dat seama că îi lipseşte una din genţi care se pare că a şi dispărut. Şi vom avea mare noroc să o găsim. Halder încerca să pară cât mai iritat. Dar acestea sunt serviciile egiptene. Pur şi simplu inutile.
Sanson schiţă un zâmbet rece:
- în acte scrie că vă numiţi Paul Malory şi că sunteţi american.
- Şi ce-i cu asta?

Sanson avea ceva în neclar. îl studia pe Halder de sus până jos.
- Şi de ce nu v-aţi înrolat?
- Nu cred că vă priveşte.
- Totuşi, ar putea să mă privească şi pe mine.
-Dacă ţineţi neapărat să ştiţi, e o problemă de ordin medical. Am un document în portofel care să confirme acest lucru. Acum, îmi spuneţi şi mie ce se întâmplă?
Sanson descoperi documentul cu pricina pe care îi studie atent. Apoi îi privi pe amândoi din nou, suspicios în continuare,
- Cu ce scop sunteţi în Alexandria?

Eu sunt arheolog, profesor la Universitatea Americană din Cairo.
- Eu nu asta am întrebat.
Directorul Muzeului din Alexandria ne-a invitat să examinăm nişte artefacte descoperite recent la Rashid. Halder zâmbi. Dar cred că e doar un pretext pentru a ne revedea vechii prieteni. Sanson nu era nici acum convins. Cuprins de disperare, scoase ultimul as din mânecă:
De fapt, chiar l-am zărit pe unul dintre amicii noştri în gară. Harry Weaver. Văd că vă ocupaţi cam de acelaşi lucru. îl cunoaşteţi?
Sanson îşi ridică privirea.
- Sunteţi prieteni ai domnului Weaver?
- Eu şi Harry ne cunoaştem de multă vreme. Sanson părea să se relaxeze.
înţeleg. O privi pe Rachel. Suneţi evreică cetăţean german, nu-i aşa, domnişoară Taufeerieifc
- Aşa este.
- Şi ce legătură aveţi cu domnul ?
- Suntem colegi. Şi eu, sunt arheolog.
Sanson le dădu actele înapoi
Eu nu vă mai reţin. Mulţumesc, doamnă. Şi dumneavoastră, domnule: Halder strecură aotele în buzunar.
- Nu ne-aţi spus ce-i cu agitaţia asta .
Are loc o operaţiune foarte importantă, spuse Sanson. Nu v-a spus Weaver? Halder zâmbi.
Nici un cuvânt. Dar aşa este Harry. Nu dezvăluie niciodată prea multe. Zâmbetul îi dispăru brusc, văzându-l pe Harry Weaver ieşind din gară. Halder păli.

- S-a întâmplat ceva? întrebă Sanson.
-Nimic, spuse Halder forţând un zâmbet. Cred că am întârziat destul. O zi bună. Pe aici, draga mea.
0 prinse pe Rachel strâns de braţ şi porniră spre bazar, dar ştia că era deja prea târziu. Cu coada ochiului îl zărise pe Harry îngheţând un moment în timp ce venea spre Sanson. Privirea i se blocase, ca şi cum ar fi văzut o fantomă. Se holba la ei cu gura deschisă, iar ochii i se opriseră asupra lui Rachel, când păli instantaneu.
Totul se petrecu rapid. Sanson înregistra reacţiile, simţind că ceva nu era în regulă, dar în acel moment Halder scoase arma.
Sanson făcu un pas în urmă, căutându-şi arma.
Halder îl împuşcă în mână şi englezul se clătină, punând mâna pe rană. Piaţa răsună şi oamenii începură să ţipe, fugind care încotro. Camaradul lui Sanson îşi scoase şi el arma, dar Halder ţinti primul, împuşcându-l în umăr. Un alt

agent se pregăti să tragă spre Halder, dar acesta îl lipi de perete cu două gloanţe.
Weaver nici nu putea reacţiona. Era încă şocat, privindu-i pe Halder şi pe Rachel uimit. Halder ridică arma, îl fixă, dar Weaver nu se mişca nici acum. Halder o apucă pe Rachel de braţ:
- Mişcă! Şi fugiră amândoi spre bazar.
463

Capitolul 42

Fugeau prin bazarul cu străzile înguste de labirint, Halder împingând pe oricine îi ieşea în cale şi dărâmând tarabele negustorilor.

Eraum -adevărat coşmar.

în piaţa aglomerată, oamenii îi înghesuiau, iar înaintarea era dificilă. Zece minute mai târzia lăsau în urmă aleile întortocheate şi traficul uman era mai degajat. Acum nu mai fugeau, dar ritmul era totuşi susţinut. Nu mai aveau nici răsuflare iar Halder se uita constant peste umăr. Nu erau urmăriţi, dar ştia că încă nu s-a terminat.

Câteva minute mai târziu, se întâmplă tocmai de ce îi era ¡frică.

Şirul de motociclete se apropia. O trase pe Rachel pe o alee mizerabilă şi puturoasă.

- Nu te mişca. încearcă să nici nu respiriiUn motociclist tocmai se apropie, urmat imediat de un altul, Halder aşteptă până au trecut, apoi se uită pe furiş să vadă dacă mai veneau şi alţii. îşi şterse sudoarea de pe faţă.
- Cred că pentru moment i-am păcălit. Dar nu putem rămâne aici. la-mă de braţ, ca şi cum am fi ieşit la plimbare.
464

Părăsiră aleea şi într-un sfârşit au revenit pe ruta iniţială, pe străzile aglomerate care duceau spre mare, iar zece minute mai târziu ajunseră pe Corniche. Halder observă că punctul de control dispăruse şi o lăsă pe Rachel să se aşeze pe o bancă.

0 văzu îngrijorată..

- Nu putem sta aici prea multă vreme. Cu cât zăbovim mai mult ziua în amiaza mare, cu atât creşte riscul de a fi prinşi.
- Dar ce putem face?
- Pun pariu că Harry şi prietenii lui vor închide orice stradă care duce afară din oraş, mai ales după cele întâmplate, aşa că nici nu are rost să încercăm să ajungem la Rashid. O dată ce va cădea întunericul, va trebui să încercăm să ne strecurăm afară din oraş prin deşert. E unica noastră şansă.
- De ce ai amintit de Rashid?
- Am uitat. Tu nu ştiai despre asta. îi povesti despre barcă. Era pregătită ca alternativă în caz că intrăm în vreun necaz. Doar că acum nu prea ne mai este de nici un folos.
- Dar nu spuneai că e sinucidere curată să încercăm să traversăm deşertul?
- Mi-e teamă că nu avem de ales. Halder consultă harta. Dacă reuşim să furăm un vehicul mai bun, poate o camionetă, şi găsim o cale de ieşire printre barajele armatei, poate reuşim. Ei nu pot înconjura tot oraşul. Nici nu au resurse suficiente. Aşa că trebuie să fie o zonă neacoperită. Problema e să o găsim.
- Şi între timp ce facem?
- Va trebui să ne găsim un loc sigur în care să ne adăpostim până vom pune lucrurile la punct. Hal-
465

der se ridică, o privi, şi dintr-o dată îşi dădu seama că arată ca un copil vulnerabil. îmi pare rău, Ra-chel. îmi pare rău că a trebuit să te trag în mizeria asta.

- Oare ce s-a întâmplat cu Harry la gară? Nici acum nu îmi vine să cred. E ca un coşmar. Nu reuşesc nici acum să îmi revin.

îi puse mâna pe faţă cu tandreţe, dar era serios, încercând să-şi stăpânească propriile emoţii. -Nici eu. Dar să nu vorbim acum despre asta. Te rog.

Dincolo de însorita Corniche, plină de hoteluri mizerabile şi de bordeluri, se observa marea. Clădirile erau construite în stil englezesc, victorian, cu scări care duceau la intrare, dar majoritatea erau dărăpănate şi aveau mare nevoie de reparaţii.

Rachel le studia.

Armata va percheziţiona toate hotelurile şi pensiunile. Nicăieri nu este sigur.

Halder forţă un zâmbet.

- E adevărat. Dar zâmbetul dispăru imediat şi redeveni serios. Dar am o idee. E drastică, dar probabil singura scăpare. Va trebui însă să suportăm ruşinea.

*

Era greu de crezut că Gabrielle Pirou fusese odinioară una dintre cele mai dorite femei din Marseilles. Faţa îi arăta vârsta reală de şaizeci de ani, iar rujul era întins nu numai pe buze, dar

pe dinţi. Şchiopăta vizibil, şi unicul lucru care amintea de frumuseţea ei de odinioară era figura suplă şi ochii senzuali, care şi ei fuseseră marcaţi de vreme, martori ai unor practici sexuale inimaginabile.

în momentul în care Gabrielle pocni din degete, căţeluşul pe care îl strângea la piept scoase un lătrat. Le chemă la ea pe toate fetele pe care apoi le alinie în faţa grupului de bărbaţi care se adunaseră în salonul bordelului.

- Linişte, Bonny, mon chéri, il certă pe căţeluş. Nu vezi că domnii încearcă să se hotărască? Domnii în cauză erau patru ofiţeri aliaţi care ajunseseră acolo după câteva ore pertrecute prin vreun bar ,fetele erau europene şi arabe, unele îmbrăcate în costume de harem, cu sutien şi pantaloni largi sub buric, altele aveau fuste scurte şi bluziţe decoltate. Toate erau frumuşele şi voluptoase. Zâmbeau şi chicoteau, ademenindu-i pe ofiţeri cu trupurile dezgolite, sugerându-le toate minunăţiile care ar putea să se întâmple sus în cameră.

- Ei, domnilor, nu vă bucuraţi că ne-aţi vizitat? Fetele sunt très încântătoare, n ‘est ce pas? Gabrielle vorbea şi acum cu un accent evident, în propoziţii amestecând şi cuvinte franţuzeşti.

îşi scutura ţigara, scrumul căzând pe bluză şi pe căţeluş.

Ofiţerul englez care stătea lângă ea tuşi politicos:

- Da, da… într-adevăr, aşa este.

- Şi toate sânt curate, vă asigur. Doctorul le vede o dată pe lună. Gabrielle zâmbi viclean. E un om

meticulos, doctorul. E fanatic în ceea ce priveşte igiena, aşa că, domnilor, puteţi fi liniştiţi.

Ofiţerii zâmbeau nervos. Erau puţin afumaţi, dar totuşi peste limita acceptată. Gabrielle îi prefera pe ofiţeri în favoarea celorlaţi înrolaţi, mai ales pentru că

nu beau până să cadă de pe scaun, nu negociau preţul şi nici nu le bruscau pe fete. Unii soldaţi se purtau ca nişte sălbatici, aşa că acum dorea să le acorde oaspeţilor ei cea mai aleasă atenţie pentru a se asigura că vor reveni. Un ofiţer francez mai gras, de vârstă mijlocie, îşi drese vocea şi şopti:
- Ar avea doamna două fete disponibile?
Gabrielle zâmbi fermecător, fericită să îşi dubleze profitul. Orice îşi dorea clientul, ea avea grijă să i se ofere.
- Dar bineînţeles! Orice doreşte monsieur. Ma-dam Pirou îndeplineşte otice dorinţă.
Ofiţerii începură să-şi aleagă perechile, aşezân-du-se confortabil pe fotoliile de catifea împrăştiate prin salonul plăcut decorat. Gabrielle se relaxa. îşi îndeplini misiunea.
Venise la Alexandria în urmă eu douăzeci de ani, cu dorinţa de a-şi deschide propriul bordel, departe de peştele care o schilodise. Acum era. madame a unuia dintre cele mai rafinate bordeluri de lux de pe malul mării, cu o reputaţie care îi aducea mereu clienţi noi. Şi afacerea se dovedi a fi extrem de profitabilă, mai ales de când izbucnise războiul. Trupe extenuate, cu sângele clocotind, departe de soţii şi de prietene, dornice de sex şi puţină companie. Afacerea era cu siguranţă înfloritoare.
Se auzi soneria în hol. Gabrielle îşi strânse căţe-
468

Iul mai tare la piept, făcu o reverenţă şi părăsi încăperea.
- Deschid eu uşa. Suzette, serveşte-i pe domni cu răcoritoare. Cu şampanie, dacă doresc. Ai grijă să fie trataţi ca nişte regi înainte de a urca împreună cu fetele.

Când deschise poarta, rămase surprinsă. Nu deseori îi trecea pragul un cuplu, dar totuşi nu era ceva ieşit din comun. Un bărbat şi o femeie stăteau la intrare. Erau un cuplu frumos. Le zâmbi politicos: Bpitoi? Vă pot ajuta?

Bărbatul îi răspunse simplu:
- Un prieten ne-a sugerat sa vă vizităm. Gabrielle se gândi: l'amour nu este niciodată simplă. Uneori, cupluri aventuroase boeme preferau să încerce experienţe noi în trei, cu câte o fată de la ea. De obicei erau bogaţi, cu soţul plictisit sexual, sau cu soţia care avea tendinţe lesbiene, sau de multe ori toate trei laolaltă. Aceşti tineri nu păreau a fi bogaţi, dar păreau nerăbdători. Şi câtă vreme îşi plăteau distracţia şi nu le făceau rău fetelor, puteau să încerce orice-jocuri sus, în vreunul dintre dormitoare.
- Intraţi, vă rog. Suntem cam aglomeraţi în această după-amiază, aşa că va trebui să aşteptaţi puţin.
Gabrielle îi conduse într-o cameră de primire a oaspeţilor, vesel decorată cu flori şi tablouri arabe
469

cu scene erotice. O privi pe femeie. Era drăguţă, dar avea prea multe farduri pe faţă. Se mândrea cu faptul că intuia repede caracterul omului şi, de obicei, ochii îi spuneau tot ce avea nevoie, însă de a- ceastă dată nu reuşea să-şi dea seama. Femeia avea ochii misterioşi. însă bărbatul era uşor de citit: suficient de cinstit, cu figură de militar, în ciuda hainelor civile.
- Nu vă fie teamă să-i spuneţi lui madame Pirou despre dorinţele voastre! Gabrielle zâmbi prietenos, nerăbdătoare să-i facă să se simtă în largul lor. Satisfacem toate gusturile. Atâta vreme cât plătiţi;

Era o întrebare delicată, nu o afirmaţie, iar bărbatul dădu din cap afirmativ:
- Desigur.
- Şi cum poate madame să vă ajute?
Bărbatul ezita, încă jenat, dar încercând din răsputeri să se controleze.
- Am dori să ne petrecem seara cu o doamnă frumoasă. Dorim şi o cameră intimă, desigur.
- Ah, să vă condimentaţi puţin viaţa, nu? Gabrielle îşi ridică privirea. Dar aşţa presupune mai mult timp .
- Banii nu sunt o problemă.
Gabrielle se lumină gândindu-se la profitul frumuşel.
- Atunci, cu siguranţă că vom găsi ceva pentru dumneavoastră, madame şi monsieur. Una dintre cele mai plăcute fete ale mele vă va însoţi imediat. Se simte foarte bine în astfel de situaţii, este très sensibilă şi destul de frumoasă. Doar dacă nu preferaţi altă fată?
- Nu. Suntem mulţumiţi.
470

- Doamna va cere cinci lire egiptene pentru o oră de companie.
- Şi cât putem sta?
Gabrielle râse drăgălaş, făcând un semn cu mâna.
- Cât doriţi, chéri, dacă plătiţi în avans. Acum, vă rog să veniţi pe aici. Vă voi pregăti o cameră intimă şi o sticlă de şampanie. Din partea casei, desigur. Tânăra doamnă va veni imediat şi veţi putea petrece seara fără să fiţi deranjaţi.
471

Capitolul 43

Cartierul General al Armatei Britanice
Alexandria
Ora 16:00

Weaver stătea singur la fereastră în biroul lui Myers.
Se simţea amorţit, ca şi cum s-ar fi trezit după anestezie. Gura îi era uscată, iar fruntea plină de stropi de sudoare. Afară în curte, zeci de trupe urcau în camionete acoperite. Ii urmări pe Myers şi pe alţi câţiva ofiţeri dând indicaţii. Era pe punctul de a începe o căutare amănunţită şi avea să se extindă în întregul oraş.

Weaver se îndepărtă de fereastră, se aşeză la birou şi îşi sprijini capul în mâini, copleşit de nelinişte şi de confuzie. Dacă nu ar fi văzut cu ochii săi, nu ar fi crezut nici în ruptul capului. Cuplul de la gară erau Jack Halder şi Rachel Stern. Şi nu avea nici o umbră de îndoială: era aceeaşi pereche care îl dusese de nas pe sergent de dimineaţă. Nu înţelegea nimic, absolut nimic. Totul părea o nebunie. Tremura din tot corpul, fiind încă în stare de şoc.
Nu auzise de morţi care să revină, dar el totuşi văzuse o fantomă: o văzuse pe Rachel Stern. 472

473

- Ai o voce ciudată. S-a întâmplat ceva?
- Nu. Totul este în regulă.
- Am sunat doar ca să te salut. Şi să-ţi spun că mi-e dor de tine. Şi să te

întreb dacă aţi făcut progrese cu avionul Dakota...
Weaver nu răspunse, rămânând cu gândul aiurea.
- Harry, te-am deranjat cumva?
- Ascultă, Helen. Sunt foarte ocupat, spuse el scurt. Putem vorbi altă dată?
La celălalt capăt al firului era linişte. Era sigur că o jignise prin tonul sec şi acum îi părea rău. Dar Rachel trăia, şi în acel moment nu se putea gândi la altceva.
- îmi pare rău. M-ai prins într-un moment nepotrivit
- Sigur... Sigur, înţeleg. La revedere, Harry.
Apoi puse receptorul înapoi în furcă.
*

Când intră Myers, încercă să se adune.
- Oamenii sunt gata, domnule, şi i-am instruit pe toţi să ne ajute la căutări. Poliţia verifică fiecare hotel şi fiecare pensiune din oraş, şi au fost avertizaţi să fie foarte prudenţi. Cuplul nu putea să ajungă prea departe. Vom întoarce oraşul pe dos până îi vom găsi.
Căpitanul părea încrezător, dar Weaver ştia că nu avea să fie uşor. Era al doilea oraş din Egipt plin cu refugiaţi de toate naţionalităţile. Ca şi în Cairo,
474

475

Camera de urgenţă de la spitalul francez era aproape goală. Sanson era singurul pacient de care se ocupau un medic şi o asistentă. Weaver aşteptă până au terminat şi Sanson apăru din spatele unei perdele. Mâna dreaptă era bandajată, iar el era alb ca varul.
- Cum te simţi?
Sanson scoase un pachet de ţigări şi îşi aprinse una cu dificultate.
- Ca şi Boris Karloff în rolul “Mumiei”. Totuşi, degetele îmi sunt întregi, ceea ce nu-i rău deloc. II studie pe Weaver. Trebuie să vorbim undeva unde să nu fim deranjaţi.
Ii făcu un semn spre terasa spălăcită care ducea spre curtea în care erau câteva bănci de lemn. Se aşezară şi Sanson îl privi întrebător.
- îi cunoşteai pe cei de la gară, nu-i aşa, Weaver?
Acesta păli.
- Cum ţi-ai dat seama?
Sanson trase un fum.
- V-am văzut figurile. Toţi trei arătaţi de parcă l-aţi fi văzut pe Lazăr ridicându-se din mormânt. Şi apoi, bărbatul mi-a spus că te cunoaşte.

- Ce vrei să spui?
Sanson îi explică.
- Cred că ar filmai bine să-mi spui şi mie ce dracu’ se întâmplă!
îi spuse că îi cunoaşte pe Halder şi pe Rachel. îi fură necesare câteva minute pentru a explica totul, iar Sanson stătea şi asculta, fără nici o reacţie, până la sfârşit. Apoi, englezul se ridică suspinând.
476

- E o coincidenţă uluitoare. Dar prezenţa lui Halder nu este o coincidenţă pe care să o pot înţelege. Vorbeşte fluent araba şi cunoaşte Egiptul. Şi mai vorbeşte engleza ca un nativ şi nici nu i-a fost greu să se dea drept ofiţer englez. Şi sigur, accentul de american este fără cusur. Probabil face parte din

Abwehr, sau dintr-o trupă specială de comando a germanilor, aşa că implicarea sa nu mă surprinde. Dar fata e cea care m-a dat peste cap. Având în vedere cele povestite, nu are cum să fie în viaţă. -Nici eu nu înţeleg, spuse Weaver dând din cap, perplex. Nimic nu are sens.

Cum se numea nava care s-.a scufundat?

-Izmir.

- Şi eşti sigur că este vorba de aceeaşi femeie?
- Foarte sigur.
- Voi verifica ce s-a .întâmplat cu Izmir.
- La prima vedere, mi se pare imposibil ca o evreică să lucreze pentru germani, numai dacă nu cumva este obligată. Dar mai există şi o altă posibilitate.

-Care?

Să nu fi spus adevărul despre identitatea ei încă de la început. Ideea că este evreică-germană putea fi o acoperire, şi să fi lucrat pentru naziţti în tot acest timp, probabil la fel ca şi prietenul tău Halder. Weaver spuse nervos:

—Ascultă, Sanson, nu ştiu ce dracu' se întâmplă aici sau de ce sunt amândoi implicaţi. Dar un lucru ştiu sigur, Rachel Stern şi familia ei erau total anti-naziţti. Şi cunosc familia lui Halder de când m-am născut – nu au fost niciodată naziţti.

Sanson aruncă ţigara şi o strivi cu pantoful.

Dă-mi voie să-ţi spun ceva, Weaver. înainte de a începe războiul, Serviciul de Informaţii şi poliţia egipteană îi supravegheau pe toţi cei care erau suspectaţi a fi agenţi străini sau spioni. Germanii şi-au trimis aici o grămadă de agenţi care se dădeau drept turişti sau comercianţi internaţionali, sau sub acoperirea unor arheologi experţi, ca să-şi găsească simpatizanţi şi să-şi stabilească legături pentru mai târziu. Motivele sunt evidente; Ştiau că Africa de Nord ar putea lua parte la un eventual conflict -pe ruta terenurilor cu petrol din Orientul Mijlociu. Italienii au făcut acelaşi lucru. . Ştiu şi despre câţiva americani din Departamentul de Stat care operau aici sub acoperire.

Weaver negă.

Este imposibil ca Jack Halder sau Rachel Stern să fie spioni. Mi-aş pune viaţa chezăşie.

Eu aş fi mai înţelept în locul tău. Şi nu aş pune pariu pe nimic până nu aflăm dacă poliţia ştia ceva despre ei. Noi ştim să ne ţinem secretele bine ascunse, dacă este nevoie. Iar prietenul tău Halder pare a fi un bărbat capabil. Mânuieşte bine armele, vorbeşte fluent câteva limbi de circulaţie şi ucide cu uşurinţă. O combinaţie mortală. Dar cel puţin ştim cu cine avem de-a face.

Nu pot să cred că Halder i-a ucis cu sânge rece pe cei doi ofiţeri.

Cineva a făcut-o. Şi intenţionez să îi găsesc. Halder şi femeia s-ar putea să fie însoţiţi, dar deocamdată nu avem nici o dovadă în acest sens. Dar fără îndoială sunt agenţi inamici. Sanson se ridică şi întrebă curios:

Cum merg căutările?

Weaver îl puse la curent. Sanson se gândi o clipă:

- Ar trebui crecetate toate bisericile, dar şi fiecare bordel. Orice ar putea fi folosit ca adăpost. îi vom prinde, chiar dacă va trebui să întoarcem oraşul cu susul în jos.

Weaver îşi şterse fruntea de sudoare. Sanson se apropie şi îi puse mâna pe frunte, analizându-i ochii.
- Nivelul adrenalinei e foarte ridicat ar trebui să faci o injecţie ca să te calmezi,
- Mă simt bine.
- Nu-i adevărat, Weaver, eşti extrem de stresat. Sanson se întoarse să plece. Mă duc după un doctor.
- Ce se va intâmpla dacă îi prindem? Sanson îşi întoarse privirea.
- Cred că ştii deja răspunsul la aceasta întrebare. Poate că aţi fost prieteni odinioară, dar acum ne sunt duşmani şi au mâinile mânjite de sânge. Au o listă cu acuzaţii, lungă de aproape o milă. Halder s-a dat drept ofiţer englez, au omorât cinci oameni şi s-au opus arestării. Sunt convins că se mai găsesc şi alte capete de acuzare. Şi numai Dumnezeu ştie ce aveau de gând înainte să dăm de ei. Sanson dădu din cap dezaprobator.
- Hai să fim sinceri, Weaver. Chiar dacă presupunem că nu vor fi omorâţi şi vor fi capturaţi în viaţă, tot îi aşteaptă spânzurătoarea. Asta e o promisiune.
479

Capitolul 44
Alexandria Ora 15:00
Camera se afla la ultimul etaj. Un pat dublu cu cearşafuri curate de bumbac aştepta alături de luxul prosoapelor curate din baie. Ferestrele înalte dezvăluiau o curte interioară în care creşteau smochini lângă un fel de terasă şi având o poartă arcuită care ducea spre strada împânzită de bordeluri ieftine. Vizavi era o cafenea intimă cu terasă, unde câţiva arabi fumau pipe la mese. După ce Madame Pirou ieşise, Halder încuie uşa şi ridică jaluzelele de la fereastră. Nu era încă seară, dar străzile erau aglomerate, soldaţi şi civili fugind de colo-colo. Putea vedea în curtea unor clădiri mai îndepărtate ferestrele deschise ale unei camere, în care câteva fete îşi invitau clienţii la distracţie.
- Crezi că suntem în siguranţă? întrebă Rachel.
—Mai mult de atât nici că se poate. Să sperăm ca
Harry şi prietenii lui nu se vor apropia!
- Nu pot să nu mă gândesc la cele întâmplate, să-l revăd în astfel de circumstanţe ...
480

- Eu încerc să nu mă gândesc la asta. Sincer să fiu, sunt foarte confuz. Şi trebuie să ne păstrăm speranţa că va fi bine. Trase jaluzelele şi deschise sticla de şampanie egipteană ieftină şi umplu două dintre paharele pe care Madame Piron le aduse pe
o tavă. O servi pe Rachel cu un zâmbet trist:
- Nu e mare lucru, dar profită cât mai poţi. Rachel sorbi cu sete apoi se aruncă pe pat, extenuată.
- Niciodată nu m-am gândit că voi fi atât de fericită să mă aflu într-un bordel! Mă întreb cum să ne eschivăm când va veni fata?
Rachel zâmbi discret. Halder o intreba :
-Ce s-a întâmplat?
Cum ai reuşit să nu izbucneşti în râs de faţă cu madame? Tu vorbeşti despre mine, dar tu cu siguranţă ţi-ai greşit vocaţia – ar fi trebuit să te faci actor. Nu-i de mirare că prietenul tău Schellenberg te-a ales pe tine.
-Nu mi eşte prieten şi nici nu mi-a făcut vreo favoare. Dar mă bucur că vezi şi partea amuzantă. -Nu mi-ai spus cum de cunoşti zona atât de bine...

-După o lună petrecută aici sub acoperire, ajungi să afli despre reputaţia unor bordeluri. Inclusiv de cel al lui Madame Pirou. Dar hai să fim serioşi. Fata ar trebui să apară.
Dacă asta ne ajută să ne salvăm ...

Halder era şocat.
- Tu vorbeşti serios?
- Cred că sunt lucruri mult mai groaznice care ar putea să ni se întâmple, în caz că am fi prinşi. Dar

sunt convinsă că vei găsi tu o soluţie. Rachel se dădu jos din pat, îşi aranjă părul şi se îndreptă spre baie, pe lângă Halder, care era şi acum în stare de şoc. Am nevoie de o baie fierbinte şi de haine curate. Ar trebui să faci şi tu acelaşi lucru, cât mai poţi.
Se auzi o bătaie la uşă. Halder îngheţă. încă o bătaie, şi Rachel redeveni brusc serioasă.
- Cred că ar trebui să deschizi...
Halder se îndreptă spre uşa pe care o deschise. În prag apăru o domnişoară arabă mulatră, foarte simpatică. Madame avusese dreptate, era chiar frumoasă, cu păr lung negru şi ochi căprui. îi zâmbi lui Halder, apoi o privi pe Rachel.
- Monsieur. Madame. Numele meu este Safa. Halder ezită, neştiind ce să facă, dar fata intră în cameră gata de treabă şi închise uşa. Purta nişte pantaloni largi de harem şi o bluziţă decoltată, şi din privirile pe care i le arunca lui Rachel, preferinţele ei erau clare.
- Eşti sigură că nu vom fi deranjaţi? întrebă Halder.
Safa zâmbi viclean.
- Foarte sigură. Camera e a noastră cât timp vom dori. începu să îl mângâie pe umeri, dar o privea pe Rachel cu poftă.
- Madame mi-a spus că aveţi nevoi mai speciale. Sunt aici ca să vă satisfac pe amândoi.
- Nu va fi necesar, spuse Halder.
-Pardon?
- Unde e madame?
- E la ea în birou. Se odihneşte.
- Există aici vreo ieşire prin spate? În cazul în

care un client ar dori să plece neobservat?
Femeia era contrariată.
- Da, este. Dar, de ce întrebi?
Halder îşi scoase portofelul şi scoase un teanc generos de bancnote.
- Ne-am înţeles la cinci lire pe oră. îţi dau o sută ca să dispari până la miezul nopţii şi să nu spui nimic nimănui.
De această dată, Safa era uimită. Halder îi spuse:
- Prezenţa noastră aici poate fi explicată foarte uşor. încercăm să scăpăm de un ofiţer american, un bărbat nervos şi hotărât, căruia nu-i convine că soţia lui are o aventură. Am sosit de la Cairo în această după-amiază, dar a trebuit să fugim de la hotelul în care eram cazaţi pentru că ne-a urmărit. Sunt sigur că va verifica fiecare hotel din zonă, aşa că în această seară avem nevoie de un refugiu, până când vom putea fugi din oraş. Halder zâmbi fermecător. Evident că madame a înţeles greşit, dar nici noi nu i-am spus adevărul. Când este vorba

despre chestiuni atât de delicate, ne-am gândit că cel mai bine este să nu spui prea multe. Crezi că poţi să ne înţelegi?
Chiar dacă femeia i-a înţeles sau nu, era acelaşi lucru. Safa luă banii din mâna lui Halder, îi îndesă între sâni şi zâmbi.
- Cum doriţi, monsieur.
483

Cairo Ora 17:00
în ultimele zece minute, Deacon bău al treilea coniac. Tocmai se întoarse de la Grădina Faraonului, unde nu se întâlnise nici de această dată cu cei pe care îi aştepta.
- S-a terminat, aşadar? întrebă Hassan. Dacă oraşul este înconjurat, simt terminaţi.
Un dezastru, spuse Deacon cu amărăciune. Acesta poate fi ultimul cui în sicriu. Puse jos ochelarii şi luă o foaie de hârtie de pe birou. Trecuse pe la vilă şi îl luase şi pe Hassan, care era ascuns în portbagaj. Din fericire, nu fuseseră opriţi la nici un punct de control. Avea nevoie de Hassan pentru a-şi pune planul în aplicare.
- încă nu am terminat. Mai avem un lucru de făcut...
Se auzi o bătaie la uşă. Servitorul său intră neliniştit. Deacon explodă:
- Nu ţi-am spus că nu vreau să fiu deranjat?
- îmi cer scuze, effendi. Dar afară e un domn, Salter, care a venit să vă vadă. A venit cu barca, împreună cu alţi bărbaţi...
Deacon aruncă o privire afară. Se lăsase deja întunericul, dar văzu barca cu motor legată la mal şi pe câteva dintre gorilele lui Salter. Hassan se apropie.
- Ce caută aici?
- Dacă nenorocitul nu e prudent, va aduce poliţia peste noi!
în acelaşi moment, Salter intră ca vântul în cameră, alături de Costas Demiris.
484

Bună, Harvey. Salter traversă camera şi luă sticla de coniac de pe birou, examinând eticheta. Un Hennessy din '36. Văd că o duci bine. Trebuie să mor de sete înainte să mă serveşti şi pe mine cu ceva de băut?
- Lasă-ne singuri, îi spuse Deacon servitorului. Când acesta ieşi, îl privi pe Salter:
- Ce cauţi aici?
- Nu are rost să te enervezi. E vorba despre camionetele pe care le-ai comandat. Şi mai avem ceva de discutat.
-Credeam că am discutat deja.
Salter rânji. Se îndreptă spre bar, căută un pahar, apoi îşi turnă coniac fără să se zgârcească.
- Ajungem şi acolo imediat. Am trei camionete americane, aşa cum ţi-am promis, alături de documentele puse la punct. Salter bău coniacul şi îşi ridică privirea. Ce s-a întâmplat? Nu pari impresionat deloc...
- Ar fi bine să treci la subiect şi apoi să pleci. E una să joci la ruletă la mine în birou după lăsarea întunericului, dar dacă te-a văzut cineva venind, mă supui riscului de a fi vizitat şi de poliţie.
- Relaxează-te, eşti în siguranţă. Nu m-a văzut nimeni, am avut mare grijă.
Salter îşi umplu din nou paharul şi amestecă lichidul maroniu. Marfa o poţi ridica mâine după-amiază de la depozit.
- Bine, spuse Deacon sec.
- încearcă să pari puţin mai entuziasmat. Harvey, doar nu te gândeşti să renunţi?

- Am făcut afacerea şi o să-ţi plătesc.
Salter îi făcu un semn partenerului său.
- Spune-i, Costas.

- Mă îndoiesc, amice. Cred că prietenii tăi au pus ceva la cale cum ar fi jefuirea comorii nepreţuite de pe aerodrom – sau ceva mai apetisant. Şi aş vrea să aflu exact la ce te-ai gândit.
- Nu aş putea să-ţi spun nici măcar dacă aş şti despre ce este vorba.
Salter se apropie şi puse amenințător un deget pe pieptul lui Deacon.
-Nu te juca cu mine, Deacon. Nu îţi merge. Orice ai de gând să pui la cale, sunt sigur că face mai mult de trei mii de dolari. Aşa că ne vom înţelege altfel. Vreau zece procente. în schimb, îţi dau maşinile şi uniformele pe gratis.
- Ţi-am spus ... încercă Deacon să vorbească, dar fu pocnit peste faţă.
- Nu-ţi bate joc de mine. Mi-am pierdut răbdarea. Vreau să ştiu ce aveţi de gând.
într-o clipă, Hassan se ridică de pe scaun şi scoase cuţitul, însă Salter a fost mai rapid. îşi scoase arma şi o apropie de figura lui Hassan.
- încearcă, frumosule, şi te alegi cu o gaură în cap suficient de mare pentru a putea trece prin ea o cămilă! Acum aruncă cuţitul, sau şeful tău va avea nevoie de un covor nou.
Hassan nici nu se clinti.
- Nu-ţi mai spun încă o dată, îl avertiză Salter.
- Lasă cuţitul, îi spuse Deacon.
Hassan se supuse. Pumnul lui Salter îl lovi direct în faţă, şi Hassan căzu pe spate, cu nasul sângerând. Salter luă cuţitul.
- Dacă mai îndrăzneşti vreodată să mă ameninţi, te tai de nu te vezi!

Aruncă cuţitul apoi se întoarse, apropiind revolverul de nasul lui Deacon.
Discută cu prietenii tăi. Explică-le cum stau lucrurile. Fă-i să înţelegă. Pot face rost de orice pentru a duce la capăt treaba asta, de absolut orice – echipament, uniforme, oameni, orice. Până mâine vreau să ştiu cum stăm.
Salter zâmbi şi puse revolverul la o parte. Crede-mă, Harvey, ar putea să ne fie bine la toţi. Un profit care să ne aranjeze.
Deacon scoase o batistă din buzunarul de la piept şi îşi şterse sudoarea de pe faţă.
- Eşti un nenorocit viclean, Salter.
Ştii, acesta e cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva azi. Salter îşi ascunse arma în haină, rânji, apoi îl bătu prieteneşte pe obraz:
- Nu fii supărat, Harv, dar aşa se fac afacerile. Şi îţi mai dau un sfat. Convinge-i pe prietenii tăi să fie de acord şi îţi promit că totul va fi în regulă. Dar, dacă încerci să mă dai la o parte, îţi iau şi pielea de pe tine. Şi nu cred că prietenii tăi vor fi fericiţi dacă poliţia ar fi avertizată să păzească aerodromul. Ai prins ideea? Ne mai vedem.
Când Salter şi grecul ieşiră, Hassan se ridică şi îşi şterse sângele de la nas. îşi recuperă cuţitul şi îl privi pe Deacon.
- Data viitoare îl omor. Şi pe el şi pe grec.
Deacon îşi turnă un pahar de coniac pe care îl
goli repede, apoi trânti paharul pe birou.
Las-o baltă. Acum avem probleme mult mai mari. Şi ar trebui să fii mai

atent la cei pe care îi a-menin̦ţi. Salter e un mizerabil care reac̦ţionează violent când e amenin̦at. Rupse o bucată de hârtie de pe birou şi scrise o adresă.
După cum decurg
488

lucrurile, nu mai avem nevoie de camionetele lui Salter. Deşi nu-i va conveni. Chiar dacă o să-i plătesc, tot va crede că am de gând să-l duc de nas. Dar ne facem griji pentru asta altă dată. îi aruncă cheile de la Packard. Deocamdată, ia maşina mea şi du-te până la Alexandria, cât de repede poţi.
Hassan se încruntă.
- Spuneai că e plin de poliţişti?
- Nimeni nu te va căuta acolo. Şi apoi, nimeni nu te va recunoaşte deghizat, fără barbă. Şi chiar tu spuneai că nimeni nu te-a văzut bine la hotel. Deacon îi înmână bucata de hârtie. Du-te la această adresă şi întreabă de inspectorul Sadek. Şi ai grijă să nu fi urmărit de oamenii lui Salter.
Hassan îl privi pe Deacon ca şi cum acesta ar fi înnebunit.
- Un poliţist?
- Un poliţist la pensie – e un simpatizant al naziştilor. Ar trebui să ştie dacă prietenii noştri au fost capturaţi. Va trebui să-i informez pe cei din Berlin prin mesajul pe care îl voi transmite în această seară. Sadek ar trebui să poată afla ce s-a întâmplat. Dacă nu mai este nimic de făcut, mergi spre Rashid cât mai repede şi îl anunţi pe verişorul tău să scape de barcă. Nu e bine să mai piardă vremea aiurea la râu. Nu vreau să lăsăm urme care să ducă la noi, în caz că prietenii noştri vor fi prinşi şi interogaţi.
- Tu nu poţi să-i dai inspectorului un telefon?
- A renunţat la telefon când a ieşit la pensie. Dacă nu îl găseşti pe Sadek acasă, întreab-o pe soţia lui cum poţi lua legătura cu el. Dar nu te lăsa până nu îl găseşti şi spune-i că eu te-am trimis. Dacă nu

489 vrea să te ajute, spune-i să mă sune şi rezolv eu cumva.
Hassan se încruntă.
- Dar tu ce vei face?
Mai merg o dată la cafenea, în caz că prietenii noştri vor apărea.
490

Capitolul 45
Alexandria Ora 16:00
Gabrielle Pirou auzi o bătaie în uşă. Era în camera din spate pe care o folosea ca şi birou. Avea un halat vechi pe umeri şi stătea întinsă pe canapea, înfruptându-se împreună cu cătelul dintr-o cutie cu bomboane de ciocolată.
-Intră.
Safa intră.
- Unii o duc bine. îi aruncă grămada de bancnote pe masă.
Gabrielle se încruntă.
- Ce-i asta?
Safa luă şi ea o bomboană de ciocolată din cutie, pe care o îndesă în gură.
- E partea ta. Cuplul de sus nu are chef de joacă. Se pare că a fost o neînţelegere. Păcat, mai ales că femeia arăta bine. îi explică situaţia. Bărbatul mi-a dat cincizeci de lire ca să dispar până la miezul nopţii. Aşa că o să-mi iau liber să dau o raită prin magazine.
Gabrielle se ridică.
- Crezi că cei doi sunt normali?
491

- Ar trebui să ne pese?
Gabrielle se strâmbă, apoi dădu din umeri.
Nu-mi sună bine. Totuşi, cred că şi banii contează. Îşi puse banii în buzunar şi o privi pe Safa. Era sigură că târfa luase mai mult, dar o lăsa deocamdată în pace. Avea de gând să-i întrebe pe cei doi înainte de a pleca.
Telefonul de pe birou sună, iar Gabrielle spuse:
- Fii drăguţă şi ridică tu, chérie.
Safa ridică receptorul.
- Salonul Madame Pirou.
Ascultă.
- Un moment.
Acoperi receptorul cu mâna.
Cineva îl caută pe unul dintre bătrbaţii care au venit mai devreme, căpitanul Green. Spune că este urgent.
Cine este la telefon?
- Cineva de la Cartierul General.
Spune-i că îl anunţi imediat, spuse Gabrielle suspinând.
Safa vorbi, apoi lăsă receptorul pe masă.
- După ce îl chem, plec.
Ieşi afară din birou, iar Gabrielle rămase acolo gândindu-se la cuplul de sus. Avea senzaţia că ceva nu era în regulă cu ei. O anumită stare de nervozitate sugera că nu erau ceea ce păreau a fi. Câteva minute mai târziu, auzi afară câţiva paşi, apoi o bătaie în uşă. Intră un bărbat roşu la faţă, încercând să se închidă la cămaşă.
Ah, capitaine. Aveţi un telefon urgent. Cred că de la Cartierul General.
- De unde dracu' au ştiut să mă caute aici?

Gabrielle zâmbi.
- Ca şi Dumnezeu, armata are căile ei ascunse. Te las să vorbeşti în linişte.
Câteva minute mai târziu era în hol, aranjând florile într-o vază, când căpitanul ieşi iritat din birou.
- Probleme, căpitane ?
- Cred şi eu. Are loc o căutare şi este nevoie de mine la bază. Se pare că doi agenţi inamici sunt în libertate. Au rănit trei dintre oamenii noştri în gara din Ramleh. Îţi vine să crezi? Chiar când mă simţeam şi eu bine. Germanii ăştia nu au pic de respect.
Pentru moment, nu înţelese exact informaţia, apoi Gabrielle se încruntă.
- Spuneai că sunt germani?
- Un bărbat şi o femeie. O pereche destul de periculoasă, din câte am aflat.
Ora 16:15
Halder stătea întins în pat, fumând şi studiind un ghid, când Rachel ieşi de la baie. Avea părul ud şi era înfăşurată cu un prosop.
- Cel puţin apa este caldă, iar săpunul e din cel adevărat. Tu nu vrei să te speli?
Halder îi studie picioarele lungi, gâtul delicat şi sânii strânşi sub prosop.
- Ce s-a întâmplat? întrebă Rachel.
O privi în ochi.
- Nimic.

Aruncă ghidul la o parte, se dădu jos din pat, strivi ţigara şi, trecând pe lângă ea, intră în baie. Dădu drumul la apă în vană în timp ce îşi rădea barba, apoi

intră în apă. Ieşi după zece minute înfăşurat la rându-i într-un prosop. Mai scoase o ţigară din pachet, o aprinse şi se sprijini de uşa de la baie. Rachel stătea pe pat, uscându-şi părul, şi îl observă că o priveşte.
- De ce te uiţi aşa la mine?
Halder trase adânc un fum.
- Ceva e schimbat la tine. Ceva care mi-a atras atenţia în momentul în care ne-am revăzut după patru ani. Am tot încercat să-mi dau seama. Acum însă ştiu.
Se opri şi îl privi curioasă:
- Ce anume?
- O asprime pe care eu nu o cunoşteam. Acum eşti o cu totul altă femeie.
Rachel se întoarse, jenată să-l privească, îşi termină de uscat părul apoi lăsă la o parte prosopul ud.
Halder spuse:
- Dar presupun că patru ani petrecuţi în lagăr ori te distrug, ori te fac mai tare. Lăsă cuvintele să curgă. Am văzut ce figură ai făcut când l-ai zărit pe Harry. Dintre noi doi, tu pe el îl iubeai, nu-i aşa?
De această dată, Rachel îl privi în ochi.
- Eram şocată. Nimic mai mult. Şi nu contează ceea ce simţeam eu pentru Harry.
Halder suspină şi se îndreptă spre fereastră. A-runcă o privire de după perdea. Toate ferestrele de pe strada opusă erau închise, cu jaluzelele trase, dar cafeneaua de jos era încă plină.

- Cred că într-un fel ai dreptate. Vieţile umane sunt material de război. Şi dacă unul dintre noi moare sau trăieşte, nu prea contează. Dar pentru mine este important.
- De ce?
- Pentru că eu încă te iubesc. Din clipa în care te-am văzut.
Rachel nu răspunse. îşi înfăşură braţele în jurul corpului, ca şi cum i-ar fost frig.
Halder o privea în continuare.
- Pot să-ţi spun ceva? Când a murit soţia mea, singurul lucru care m-a ţinut în viaţă în lumea asta haotică a fost băiatul meu. Dar deseori m-am gândit la tine. Mă întrebam ce s-a întâmplat cu tine, dacă mai trăieşti sau ai murit. Adevărul era că speram să ne revedem şi să am curajul să-ţi spun ce simt pentru tine. Strivi ţigara şi se întristă brusc. în ceea ce-l priveşte pe fiul meu, mă îndoiesc că am să-l mai văd vreodată. Ar putea fi deja mort.
Vocea era plină de durere şi dintr-o dată toată bravada dispăruse. Privi aiurea, trist. Rachel se ridică şi îi puse o mână pe umăr.
- Nu poţi să te dai bătut acum, Jack. Pur şi simplu nu poţi.
-Nu ne dau prea multe şanse, mai ales după câte s-au întâmplat.
II luă de umeri cu ambele braţe.
- Priveşte-mă, Jack. O scoatem noi la capăt. Trebuie să fii convins de asta.
Halder respiră adânc şi încercă să se reculeagă.
- Ai dreptate. îmi pare rău.
- încă mai ţii la Harry, nu-i aşa? în ciuda faptului că suntem în tabere opuse. Când ai îndreptat ar-

ma spre el la gară, ţi-a trecut prin minte că poate ai fi fost nevoit să tragi?
- Sigur. Dar ştiu că nu aş fi făcut-o. Halder se scutură. Dar ceea ce mă

îngrijorează este situaţia în care amândoi suntem cu degetul pe trăgaci. Ar şti vreunul din noi cum să reacţioneze într-o situaţie disperată? Eu un lucru ştiu sigur. Dacă va trebui să-l omor pe Harry pentru a supravieţui, va trebui să mă gândesc de două ori. Să-ţi omori cel mai bun prieten, un om care ţi-a fost ca un frate, nu-i o situaţie în care să vrei să fii pus niciodată.
Rachel ezită, privindu-1.
- În legătură cu spusele tale despre prima noastră întâlnire... Că te-ai îndrăgostit instantaneu... Ai fost sincer?
- Foarte. Dar ţi-am spus, şi Harry te iubea. Şi ţineam mult la prietenia noastră, aşa că nu am avut curajul să fiu primul care să-ţi spună ce simte. De aceea, amândoi ţi-am mărturisit sentimentele în acea noapte pe verandă şi te-am întrebat dacă ne iubeşti pe vreunul dintre noi. Vroiam să fim cinstiţi unul faţă de celălalt, lăsându-te pe tine să decizi. Dar când ai plecat, totul s-a sfârşit. Doar că pentru mine nu s-a schimbat nimic – şi acum simt la fel. Poţi sparge vaza, dar mirosul florilor nu dispare... O privi în ochi. Dar tu? Nu iubeai pe nici unul dintre noi? Spune-mi adevărul.
Rachel ezită iară să răspundă. Era foarte confuză, gata să plângă. îşi duse degetele la gură:
- Chiar şi pentru câteva momente, mi-aş dori să fiu fericită în lumea asta nebună. Sărută-mă, Jack.
El o privi. Pe obraz îi aluneca o lacrimă. Ochii lui era plini de pasiune şi o sărută sălbatic. Ea îi
496

răspunse în timp ce el dădu la o parte prosopul pentru a-i putea examina trupul. O săruta pe u-rechi, pe gât, pe umeri, pe sâni... Ea gemea de plăcere, mângâindu-l la rândul ei.
Apoi, el nu mai rezistă . O luă în braţe şi o duse pe pat. Stăteau acolo sărutându-se cu pasiune. Când simţi că el este pregătit, Rachel îl invită să o pătrundă.
497

Capitolul 46

Ora 19:15
- Până acum am prins câţiva dezertori, un criminal arab şi doi germani. Drumul principal care lega Alexandria de Cairo era plin de şoferi furioşi. Maşini şi camionete erau oprite în ambele direcţii. Weaver îi urmărea pe soldaţii care dăduseră traficul peste cap. Nimic nu putea fi trecut cu vederea. Chiar şi maşinile care veneau erau verificate, în cazul în care Halder şi Ra-chel aveau complici care au reuşit să scape de verificările din deşert şi care încercau în continuare să ajungă la Alexandria.
Weaver ajunsese în urmă cu cinci minute la vechiul punct de control care obişnuia să verifice traficul pe vremea când trupele din Africa erau în ofensivă. Şoferilor li se spunea să coboare din maşini, care erau percheziţionate minuţios, la fel cum se întâmpla şi cu actele. Un arc luminos din spatele barierelor lumina scena percheziţiilor. Weaver se încruntă spre Myers, care stătea alături de el.
- Despre ce germani este vorba?
Căpitanul scoase un zâmbet.
498

înainte de a se preda, câţiva din oamenii lui Rommel şi-au aruncat uniformele şi au trecut dincolo de linii. Au mai rămas câţiva, domnule. Aceştia

au ori prietene arabe pe care nu doriseră să le părăsească, ori nu aveau de gând să-şi rişte viaţa în uniformă. Suntem siguri că mai sunt câţiva pe care nu i-am prins încă.
- Cine sunt cei doi pe care i-aţi prins?
Unul este foarte tânăr. Stătea ascuns într-o biserică creştină de când a dezertat în urmă cu opt luni. Al doilea era un sergent, Wehrmacht. Myers zâmbi din nou. Lucra într-un restaurant arăbesc, un loc preferat de oamenii noştri. Nenorocitul putea să-i otrăvească pe mulţi dacă ar fi dorit. Cred că sunt mulţi care ar dori să-l vadă mort.
- Eşti sigur că sunt dezertori şi nu agenţi inamici?
- Foarte sigur. Chiar eu i-am interogat. Afirmaţiile lor au acoperire.
Weaver privi strada întunecată. Traficul era oprit pe o jumătate de milă, iar claxoanele se auzeau nemulţumite în întuneric. Spre barieră se înainta greu. Motocicletele armatei se plimbau pe ambele sensuri, asigurându-se că nimeni nu încerca să fugă. În faţă, începeau să se aprindă luminile în satele de pe deal, în timp ce în spate, drumul prin deşert care ducea la Cairo era din ce în ce mai întunecos. Claxoanele urlau acum şi mai furioase.
Devin nerăbdători, nenorociţii ăştia! comentă Myers.
Aşa e, spuse Weaver pornind spre barieră. Să vedem ce fac oamenii noştri.
499

Ora 19:20
Pe drum era haos. Hassan stătea în Packard, gân-dindu-se că i-au trebuit două ore pentru a ajunge la periferia Alexandriei, deşi a condus cu mare viteză. Acum, traficul din faţă îl încetinea, şi se alătură cozii imense.
Armata verifica fiecare maşină. Ştia că asta înseamnă că nu i-au găsit încă pe germani, sau cel puţin nu pe toţi. Camioneta din faţa lui, încărcată cu pepeni, se mişca încet în faţă. încercă să o depăşească, apoi îşi reluă locul la coadă.
Punctul de control era luminat şi, dintr-o dată, se opri şocat.
Observă doi ofiţeri, unul englez şi celălalt american, care se apropiau de barieră. Americanul din faţă era cel pe care îl întâlnise la apartament. Weaver.
Hassan înjură şi lovi cu pumnul în volan. Americanul nu avea cum să-l uite pe cel care încercase să-l omoare, mai ales că-l şi văzuse la faţă. îşi frecă bărbia. Vânătaia nu trecuse complet, o altă dovadă în favoarea lui Weaver, aşa că avea toate şansele să fie descoperit, deşi îşi schimbase înfăţişarea. Hassan era înnebunit. Ştia că riscul era enorm, aşa că luă o decizie pe loc. Trebuia să fugă. încercă să iasă din rând, să întoarcă şi să pornească spre Cairo. Un poliţist înarmat pe motocicletă trecu pe lângă el şi îl atenţionă să oprească.
- Hei! Tu! încotro, amice?
Hassan dădu din umeri.
- Coada înaintează prea încet, iar eu am treburi importante de rezolvat. Trebuie să merg pe alt drum.
500

- Mă îndoiesc. Acum are loc o verificare. Rămâi la rând, ai înţeles?
- Da, domnule. Desigur.
Poliţistul îi aruncă încă o privire, apoi plecă. Hassan încerca să nu intre în panică, dar inima o luase razna. Dacă ar fi încercat să fugă, risca să fie împuşcat imediat. Nu avea de ales decât să stea la coadă. Dar dacă Weaver îl recunoştea, era terminat.
Transpira din cauza căldurii înnăbuşitoare din maşină şi, peste cinci minute, care i s-au părut nesfârşite, mai avea doar o maşină în faţă, înainte de a ajunge

la barieră. Camioneta din faţa lui era verificată, apoi unul dintre soldaţi îi făcu semn să se apropie.
El urma la verificare.
II văzu pe Weaver la barieră, cu mâinile în şolduri, urmărindu-i pe soldaţii care coborau dintr-o camionetă. Dar când Hassan se apropie, americanul îşi aţinti privirea spre Packard.
Hassan stătea ascuns în umbră, înjurând în gând, nefiind sigur dacă fusese recunoscut. Nu mai avea cale de scăpare. Deschise torpedoul şi scoase cuţitul. Tarik era mort, iar americanul trebuia să plătească. Hassan simţea cum era cuprins de furie. Dacă era nevoie, era hotărât să-l omoare pe Weaver şi să încerce să scape. Dacă reuşea să spargă bariera şi să fugă spre suburbiile Alexandriei, ştia că maşina lui era mult mai puternică decât oricare din cele din dotarea poliţiştilor.
Soldatul îl atenţionă din nou.
- Vino, amice. Mişcă, mişcă!
Hassan se apropie şi se opri. 501

Ora 19:20
Weaver era din ce în ce mai obosit. îl urmări pe caporal în timp ce examina actele unui şofer egiptean, în timp ce unul dintre oameni urcase să verifice cabina. Altul se uita dedesubt cu o lanternă, iar ceilalţi verificau încărcătura de pepeni.
Halder şi Rachel trebuiau să fie undeva în oraş, dar mai mult ca sigur că încercau să fugă. Cu atâtea puncte de control pe drum, se gândi Weaver, nu aveau cum să scape. Instinctul îi spunea că trebuiau să fie în apropiere, undeva stând la vreuna din cozile lungi care se formaseră la fiecare punct de control. încercau probabil să scape cu documente false şi de aceea dorea să fie prezent pentru a-i identifica.
Dar apoi ce va face? Weaver nu vroia să se gândească la ce ar fi urmat după ce i-ar fi prins.
Dar cel puţin ar fi avut ocazia de a-l convinge pe Halder să se predea fără probleme, înainte să rănească pe cineva. Suspina supărat, privind maşinile care aşteptau să intre în oraş.
La rând urma un Packard negru american. Un soldat îi făcu semn şoferului să se apropie şi să ia locul camionetei, dar şoferul ezită. Weaver se străduia să-l vadă pe pasager, dar acesta se ascundea în umbră.
Soldatul îi semnaliză din nou.
- Vino, amice. Mişcă, mişcă!
Packard-ul se mişcă într-un final, dar şoferul stătea ascuns. Weaver se apropie de maşină suspicios.
în acel moment, se auzi brusc un motor de maşină accelerat la maximum. 502

Weaver se întoarse şi zări un jeep venind în viteză spre barieră, din direcţia oraşului. Mergea pe marginea drumului, înclinat într-o parte. Cineva încerca să evite punctul de control.
îşi scoase pistolul şi ţinti, dar îl zări pe Sanson pe unul din scaunele din faţă. Jeepul făcu un zgomot şi se opri într-un nor de praf.
- Dumnezeule, era cât pe ce să te împuşc!
- Urcă, spuse Sanson urgent. II chemă şi pe Myers. Urmează-ne şi adu şi un operator radio.
- Ce s-a întâmplat? întrebă Weaver.
- Poate suntem norocoşi, asta s-a întâmplat. Poliţia a primit un telefon

anonim despre un cuplu suspicios care acum este la un bordel de lângă mare. Am trimis două echipe ca să înconjure zona. Nu au cum să mai scape. Dacă ne grăbim, putem ajunge acolo în zece minute.
Weaver sări pe bancheta din spate a jeepului care pomi în viteză.

*

Hassan respiră uşurat când îl văzu pe Weaver plecând. Era sigur că americanul îl zărise, dar fusese salvat de sosirea ofiţerului britanic. Acesta îi părea cunoscut şi Hassan şi-a amintit mai târziu unde îl mai văzuse. Era unul dintre oamenii care au tăbărât în apartament pentru a-l salva pe Weaver.
Dacă amândoi erau implicaţi în aceste verificări, cât de multe ştiau? Asta îl îngrijora şi mai tare pe
503

Hassan. Dar altceva îl nelămurea: plecarea lor în mare grabă. Probabil i-au găsit pe germani? Hassan îşi linse cariile şi îşi aminti de Tarik. O dorinţă puternică de a se răzbuna pe american îl rodea din ce în ce mai tare.
leşiţi din maşină, domnule, şi vă rog să-mi daţi actele, ordonă sergentul.
Hassan coborî. Sergentul examină actele minuţios, în timp ce câţiva soldaţi îi verificau maşina şi portbagajul.
- Ce faceţi la Alexandria, domnule?
- îmi vizitez tatăl. E foarte bolnav. Dacă ar fi purtat o galabiya în loc de costum şi ar fi condus un măgar în loc de Packard, ştia că soldatul nu ar fi fost atât de amabil.
- Maşina e curată, dar am găsit asta.
Un caporal îi arătă cuţitul.
- Este o armă destul de periculoasă, remarcă sergentul care îşi ridică privirea, aşteptând o explicaţie.
Hassan dădu din umeri, convins că era în siguranţă.
- Eu sunt om de afaceri. Sunt convins că ştiţi ce înseamnă asta, sergent. în Egipt, un om ca mine trebuie să se protejeze de hoţi.
Sergentul nu părea că-i pune la îndoială cele afirmate. îi dădu cuţitul înapoi.
- Pot întreba ce anume căutaţi?
- Nu, domnule. Nu aveţi ce întreba. Mergeţi mai departe.
Hassan urcă înapoi în maşină şi porni motorul. Pe drumul lung al deşertului văzu maşina lui Weaver gonind în mare viteză spre oraş. Deacon îi spu-
504

şese să-l găsească pe poliţist. Dar lui Hassan îi veni 0 idee mai bună.
505

Capitolul 47

Ora 19:30
Halder se trezi din cauza traficului de afară. Era deja întuneric, iar razele lunii pătrundeau printre crăpăturile jaluzelelor. Când întinse o mână spre Rachel, observă că nu era în pat. îşi căută revolverul sub perină, coborî din pat şi vru să aprindă lumina, dar o văzu stând pe un scaun lângă fereastră.
- M-ai speriat. Pe moment am crezut că ai plecat. Se relaxă şi observă ghidul de călătorie deschis la ea pe genunchi.
- Ce faci?
- Mă gândesc.
O sărută pe frunte.
- Am crezut că vrei să dormi.
- M-am hotărât să mă uit puţin prin acest ghid. Mai sunt câteva soluţii la

care noi nu ne-am gândit.
- Cum ar fi?
- Portul, de exemplu. De acolo am putea merge spre Rashid şi de acolo spre Cairo. îi dădu cartea. Uită-te şi tu.
Halder îşi vârî revolverul la cureaua pantalonilor şi aprinse lumina. Aruncă o privire înainte să lase cartea la o parte, apoi dădu din cap.
506

Sunt în stare să pun pariu că Harry şi prietenii lui supraveghează şi portul. Şi apoi, e o rută mult prea înceată şi nici nu am avea unde să fugim înconjuraţi de apă.
- în carte scrie că există şi un aerodrom.
De fapt, sunt două. Dar cum să trecem de gărzi?
- Tu ai legitimaţie de militar. Dacă blufam, poate obţinem un drum până la Cairo.
- Nu-i chiar aşa de simplu, Rachel. Chiar dacă am reuşi să ne apropiem de avion, mai sunt o serie de alte complicaţii. Cu siguranţă vor dori să-mi verifice legitimaţia înainte de a urca şi cu siguranţă au fost anunţaţi deja să fie cu ochii în patru.
- Dar nu putem sta aici şi să aşteptăm să fim prinşi. Trebuie să facem ceva.
Se simţea deja disperarea din vocea ei.
- Deşertul rămâne cea mai bună soluţie. Poate unica.
- Şi cum vom fura un mijloc de transport?
Lasă asta în grija mea. Halder o luă de mână şi o trase spre el, mângâind-o pe faţă. Regreţi cele întâmplate între noi doi?
Ea dădu din cap, iar Halder zări lacrimi în colţul ochilor.
- Vrei să ştii adevărul?
- Spune-mi-1.
- Nu m-am putut hotărî pe cine să aleg, pe tine sau pe Harry. Ştii, de fapt, eu vă iubeam pe amândoi.
Dar acum?
îşi muşcă buza şi părea cu gândul aiurea, gata să plângă, apoi îşi încolăci braţele de gâtul lui şi îl tra-
507

se spre ea. Se sărutară, apoi ea îşi puse capul pe pieptul lui. O ţinu aşa mai multă vreme, până când ea rupse tăcerea:
- E foarte linişte aici.
- Poate au uitat de noi.
Cu câteva minute în urmă mi se pare că am auzit pe cineva oprind. Poate ar trebui să verificăm?
- Să sperăm că prietena noastră Safa s-a ţinut de cuvânt. Nici nu vreau să mă gândesc ce se poate întâmpla dacă Safa a vorbit.
Când Halder se îndreptă spre uşă, auziră un zgomot făcut de cauciucuri. Stinse lumina din cameră şi se apropie de fereastră. Vreo cinci camionete militare opriseră pe stradă, iar zeci de soldaţi coborau cu armele în mână. Se trase de la fereastră speriat.
- Se pare să avem companie. îşi scoase pistolul, îmbracă-te repede.
Auziră o bătaie în uşă şi o voce urlând:
- Deschide! Poliţia!
Halder îngheţă şi îi trebui un moment să realizeze că zgomotul nu venea din faţa uşii lor, ci prin fereastra deschisă, dintr-o cameră din clădirea din faţă. Halder privea pe fereastră, iar Rachel veni lângă el. Soldaţi şi poliţişti soseau

din toate direcţiile. Un jeep cu Harry Weaver pe bancheta din spate opri în faţă. Acesta coborî, însoţit de un ofiţer englez, Sanson, pe care Halder îl împuşcase la gară. Mâna sa dreaptă era badajată, iar amândoi alergau acum spre clădire.
- Ce se întâmplă? întrebă Rachel.
- Ori au greşit adresa, ori nu ne caută pe noi.
Aşteptau nerăbdători. Se auzi un zgomot de
lemne sparte venind din clădirea din faţă, ca şi cum

cineva ar fi spart o uşă. Cinci minute mai târziu, Weaver şi Sanson ieşeau din clădire, urmaţi de o grămadă de soldaţi şi poliţişti, care escortau un bărbat înalt şi blond şi o femeie arabă. Aveau mâinile legate la spate şi au fost urcaţi într-o maşină care a pornit în viteză.
Weaver şi Sanson se opriseră pe scările de la intrare şi vorbiră câteva minute, apoi Sanson se îndreptă spre jeep, urcă şi plecă în viteză. îl văzură pe Weaver rămânând la urmă, frustrat. Aruncă o privire în jur, pe stradă şi spre cafenea, studiind scena. Apoi, ochii se ridicară spre ferestrele clădirilor din jur, ca şi cum i-ar fi venit vreo idee. Apoi se îndreptă spre un căpitan englez care aştepta în alt jeep. Părea că au început să se certe.
Halder se retrase de la fereastră şi o trase pe Rachel după el.
Mi-e teamă că Harry arată de parcă ar fi extrem de stresat. Şi nu-mi place expresia lui. Cred că pune ceva la cale.
- Ce a fost cu agitaţia de mai înainte?
Halder auzi motorul pornind şi privi din nou pe fereastră. Weaver urcase în jeep şi plecă, luminile farurilor dispărând după colţ.
După cum se pare, cred că au arestat pe cine nu trebuia. Harry a plecat deocamdată, dar dacă va decide să mai verifice o dată zona, cineva cu siguranţă va bate şi la uşa noastră. Se întoarse spre Rachel. E vremea să o luăm la picior.

De ce nu aţi cercetat naibii toate bordelurile? întrebă Weaver furios. Era în jeepul lui Myers, gonind spre centrul oraşului. Căpitanul roşi.
Păi, domnule, majoritatea sunt frecventate de superiorii noştri. Nu se cade să năvălim peste ei...
Weaver îl întrerupse, furios.
- Câte sunt?
Eu ... Eu nu ştiu exact, probabil nu mai mult de vreo cinci. Şi apoi, un bordel nu pare a fi un refugiu pentru un cuplu.
Weaver strângea din dinţi enervat. Sanson plecase să vadă ce s-a mai descoperit la punctele de control. Cei doi pe care îi arestaseră se dovediseră a fi el un dezertor german, care fugise dintr-un lagăr, iar ea o prostituată cu care se împrietenise. Weaver se oprise în stradă, privind clădirile dărăpănate. Cartierul cu felinare roşii era un loc ideal de refugiu, cu străduţe întunecoase şi labirintice, pe care se ascundeau şi refugiaţii europeni în drum spre hotelurile în care locuiau. De aceea, când se îndreptase spre Myers, întrebase dacă fuseseră verificate toate hotelurile şi bordelurile din zonă, pentru a fi sigur.
- Nu au fost verificate toate, recunoscu Myers.
Acum că Weaver auzise explicaţia, explodă.
- Opreşte naibii maşina! îi ordonă şoferului.
Jeepul trase pe dreapta şi Weaver se răsti la căpitan.

Află repede câte nu au fost verificate. Adu staţia de emisie. Şi nu-mi pasă pe câţi generali îi prindem cu pantalonii în vine.
510

- Da! Da, domnule. Myers dădu drumul la emiţător, luă microfonul şi puse receptorul la ureche, apoi vorbi câteva minute.
- Mai sunt doar cinci care nu au fost verificate.
- Şi unde dracu' sunt astea? întrebă Weaver.
- Unul în zona docurilor, unul lângă Comiche. Celelalte trei sunt în suburbiile San Stefano şi Sidi Bish.Cele mai multe sunt saloane de lux, cu fete europene. Myers roşi din nou. Sugerez totuşi să nu dăm buzna prin camere, domnule. Dacă dăm peste vreun superior care se află în vizită, s-ar putea să nu-i convină prea mult. Şi tot noi vom plăti pentru asta.
- Asta-i problema mea, nu a ta. Vom verifica bordelul de lângă docuri, apoi cel de lângă Comiche. Sunt mai aproape. Weaver îl lovi uşor pe umăr pe şofer. Dă-i drumul!

19:50
Hassan conducea Packard-ul pe străzile înguste, iar sudoarea îi curgea în şiroaie. îl pierduse pe Weaver pe o stradă când a intrat în oraş, apoi l-a găsit din nou la periferie. Cinci minute mai târziu îl

zărise intrând în cartierul cu felinare roşii, luân-d-o pe o stradă plină de soldaţi. Hassan căută un loc de unde să nu fie văzut, apoi opri.
Un raid era în plină desfăşurare. Zeci de soldaţi şi de poliţişti împânziseră strada, iar Weaver, îm-
511

preună cu ofiţerul cu un ochi acoperit, dispăruseră într-o clădire, dar au ieşit câteva minute mai târziu, urmaţi de un grup de soldaţi şi poliţişti care păzeau o femeie şi un bărbat. Cei doi au fost urcaţi într-o maşină care a şi plecat în viteză.
Hassan înjură. Era evident că îi prinseră pe cei doi germani.
II văzu pe Weaver îndreptându-se spre un jeep şi certându-se cu un căpitan. Hassan încerca să înţeleagă ce se întâmpla, dar un poliţist egiptean se apropie de el.
- Va trebui să mergeţi mai departe, domnule.
- Ce se întâmplă aici, domnule?
Poliţistul privi costumul lui Hassan, maşina a-mericană şi considera că are de a face cu o persoană importantă. Salută.
- Am prins un dezertor german, spuse mândru.
Hassan se încruntă.
- Cam multă agitaţie pentru un dezertor.
Poliţistul ridică din umeri.
Mă tem că va trebui să mergeţi mai departe, domnule.
Hassan îl văzuse pe Weaver urcând în jeepul său şi îndreptându-se în direcţia opusă celei în care o luase camioneta. Nu înţelegea ce se întâmplă. Dacă îi găsiseră pe cei doi germani, de ce Weaver nu i-a urmat pe prizonieri? Hassan pomi motorul şi îşi mai încercă o dată norocul cu poliţistul.
- Cine era femeia pe care aţi arestat-o?
Era iubita dezertorului. O sharmoota locală. Mergeţi mai departe, domnule.
O prostituată. Hassan rânji şi înţelese. Nu-i de mirare că Weaver era furios.

altcineva. întoarse maşina pe alee şi porni în viteză după jeepul lui Weaver.

Ora 19:50
Gabrielle Pirou îşi frângea mâinile de disperare, fiind din ce în ce mai uimită. Privea nerăbdătoare telefonul de pe birou. Bărbatul şi femeia de sus erau cu siguranţă cei pe care îi căuta armata. Ea spera ca aceştia să plece în linişte, să o scutească de neplăcerea de a suna la poliţie, dar până acum asta nu se întâmplase. Când s-a furişat până sus în faţa camerei lor şi a încerca-t-o, observă că era închisă pe dinăuntru. Un raid i-ar fi deranjat clienţii şi ar fi fost un dezastru pentru afacerea ei. Dar ultimul client plecase pe uşa din spate în urmă cu o oră, aşa că le dăduse liber celorlalte fete.
Nu mai putea aştepta ca cei doi să plece, dar nici nu dorea să se confrunte cu ei. Tremurând, ridică receptorul şi formă numărul poliţiei.
Răspunse o voce de bărbat.
- Secţia Provost. Sunt sergent-major Squiers.
-Am o informaţie care ar putea să vă intereseze, spuse Gabrielle.
Cu cine vorbesc?
Gabrielle îşi dădu numele şi adresa şi îi spuse sergentului despre cei doi de la etaj, descriindu-i pe fiecare. Sergentul de la celălalt capăt al firului
513

nu răspunse câteva momente, apoi îl auzi nerăbdător:
- îmi mai spuneţi o dată adresa?
Gabrielle îi dădu adresa exactă, apoi întrebă agitată:
- în cât timp vor sosi oamenii dumneavoastră?

- Vor ajunge în zece minute, doamnă. Să nu faceţi vreo prostie. Dacă sunt cei pe care îi căutăm, sunt înarmaţi şi foarte periculoşi. Staţi liniştită, îi spuse sergentul ca să o liniştească. Eu voi ajunge mai repede.
Căţeluşul îi lătră la picioare şi inima îi sări din loc de spaimă.
- Donny ... te rog!
- Totul este în regulă, doamnă?
- Da... Da...
Zece minute. I se părea o eternitate. Şi nici nu-i căzuse bine să audă că erau înarmaţi şi periculoşi. Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să plece în linişte şi să lase totul pe seama autorităţilor. Dori să-i mai spună sergentului ce avea de gând să facă, dar auzi uşa biroului deschizându-se.
Cei doi stăteau în prag. Bărbatul avea o armă aţintită asupra ei.
- Aţi fost o fetiţă neascultătoare, Madame. Acum pune jos receptorul şi fa exact ce ţi se va spune.
*
514

Ora 20:00 în timp ce Weaver gonea în mare viteză, auzi trans-miţătorul de pe bancheta din spate. Operatorul luă microfonul şi căştile şi ascultă câteva secunde, după care îşi ridică privirea:
- Am un mesaj pentru dumneavoastră, domnule. Cineva a dat un telefon la secţia Provost. O doamnă susţine că cei doi se află la ea în clădire.
Weaver tresări şi-i spuse şoferului să oprească.
- Care este adresa?

Operatorul i-o spuse, îl privi pe Myers şi încercă să se abţină să nu zâmbească.
- E un bordel de lux de pe Comiche, domnule, preferat chiar şi de unii dintre superiorii noştri. Cei de la Provost au trimis acolo douăzeci de oameni. Ar trebui să ajungă acolo în zece minute. Dar e numai la câteva străzi depărtare, aşa că noi am putea ajunge acolo mai repede.
Weaver spuse nerăbdător:
- Spune-le să nu facă nimic nesăbuit înainte să ajung eu acolo. Şi îi vreau pe cei doi vii. În timp ce operatorul vorbea în microfon, Weaver urlă către şofer:
- Porneşte!

515

Ore 20:05
Căţeluşul lătra le picioarele lui Halder care îi spuse lui Rachel:
Du câinele afară deocamdată şi caută un prosop şi nişte cearşafuri. Stinge toate luminile de la parter.
Rachel luă în braţe animalul protestatar şi-l scoase pe hol. Halder o privea pe Madame Pirou. Femeia era paralizată de frică, dar era totuşi evident fericită că a scăpat fără să fie împuşcată.
- Ce ai spus poliţiei?
Ea mărturisi. Halder o întrebă:
- Cine a mai rămas în clădire?
Nimeni. Toţi au plecat. Am... Am crezut că vom da de necaz.
Foarte frumos din partea ta. Ai cumva o maşină?
Femeia nu răspunse. Halder îi flutură arma în faţă şi spuse frumos:
Madame, nu-mi stă în fire să amenint o doamnă, dar crede-mă, acum nu glumesc.
- Eu ... Am un Citroen.
- Unde?
- În garajul din spate.
- Şi are acest garaj ieşire la stradă.

-D...Da.
- De unde fac rost de chei?
- Sunt în sertarul de la biroul meu.
Halder le căută şi le găsi.
- Presupun că rezervorul e plin ...
Gabrielle dădu din cap afirmativ, încă termurând din toate încheieturile. Relaţiile pe care şi le făcuse
516

până acum îi asigurau mereu rezervorul plin. Brusc, se auziră bătăi puternice în uşă. Părea că zgomotul vine de la uşa principală din hol.
- Cine-i?
Franţuzoaica era speriată.
- Probabil un client.
- Sau poate telefonul tău i-a adus pe soldaţi mai repede decât au estimat. Halder smuci firul de telefon, iar Rachel reveni cu prosopul şi cu cearşafurile.
- E cineva la intrare.
- Am auzit. Halder puse arma jos, răsuci cearşafurile şi o legă pe Madame de scaun, iar cu prosopul îi acoperi gura.
- Spre deosebire de alţi clienţi, eu nu pot spune că a fost o plăcere, madame. Sper că nu vei sta în această poziţie prea multă vreme.

Gabrielle Pirou încerca să ţipe, dar sunetele erau înnăbuşite de prosopul de la gură. Bătăile din uşă deveneau din ce în ce mai puternice. Halder îşi luă revolverul şi îi făcu un semn lui Rachel:
- Să mergem!

Ora 20:05
Weaver lovea în uşă pentru a treia oară.
îşi ridicase privirea spre cele patru etaje ale clădirii. Nu era aprinsă nici o lumină, totul fiind în întuneric. îşi scoase pistolul, iar şoferul jeepului, un
517

caporal, stătea alături de el, înarmat şi el. Myers şi operatorul aşteptau pe trotuar, cu armele pregătite. Oamenii de pe stradă se opreau privind curioşi.
Weaver îi spuse caporalului:
- Spune-le să îşi continue drumul.
Caporalul execută imediat. Weaver coborî scările şi se apropie de Myers.
- Eşti sigur că aceasta este adresa?
Da, domnule. Clădirea este cunoscută după reputaţie. Bordelul este condus de o franţuzoaică, Madame Pirou. Să merg să văd dacă nu cumva este o ieşire prin spate? Cred că s-ar putea să fie şi o ieşire laterală.
Weaver studie clădirea. Dacă cineva ar fi fost înăuntru, ar fi trebuit să audă bătăile din uşă. Dar nici o lumină nu se aprinse, iar asta îl făcea suspicios.
- Nu, lasă că merg eu. Tu stai aici şi asigură ieşirea din faţă. Dacă iese cineva, avertizează-i înainte să începi să tragi. Când sosesc ajutoarele, spune-le acelaşi lucru. Pe cât posibil, îi vreau pe cei doi în viaţă.
Weaver observă intrarea spre o alee întunecoasă.
- Pe aici o fi intrarea?
- Cred că da, domnule, spuse Myers.
Weaver scoase pistolul şi pomi spre alee.
518

Capitolul 48

Halder ieşi în curte, iar Rachel îl urma îndeaproape. Găsi garajul pe care îl observase mai devreme de la fereastră. Uşa nu era încuiată.
înăuntru era întuneric şi mirosea a benzină. Căută cu mâna pe perete un întrerupător şi aprinse lumina. Un Citroen bine lustruit, model de dinainte de război, era pregătit de drum. Pe celălalt perete al garajului erau două uşi de lemn.
- Vezi dacă sunt deschise, spuse Halder deschizând portiera maşinii şi sărind înăuntru.
Rachel trase de uşile garajului.
- Sunt încuiate.
Ii aruncă setul de chei. Rachel le încercă până o găsi pe cea potrivită, apoi vru să deschidă uşile.
- Nu le deschide încă, o vom face când vom fi gata, îi spuse Halder. Acum, dă-mi cheile înapoi. Rachel i le aruncă. încercă să pornească, dar motorul făcu un mic zgomot, apoi clacă.
- Roagă-te să pornească!
încercă din nou şi pomi totuşi la a treia încercare.
- Zeii sunt cu noi. Urcă.
Rachel urcă pe scaunul din dreapta, apoi Halder crăpă uşile de la garaj. Strada era întortocheată, lu-
519

minată de felinarele de pe margine şi de cafeneaua de vizavi. Câţiva arabi şi soldaţi în permisie treceau alene. Era pe punctul de a deschide uşile garajului, dar auzi paşii unui om care se apropia alergând şi avea un pistol în mână. Trecătorii se fereau din calea lui şi, după câteva secunde, îl recunoscu pe Harry Weaver. Halder se retrase încet şi închise uşile garajului.
- Se pare că ne-am bucurat prea repede.
- Ce s-a întâmplat? întrebă Rachel.
- Avem companie – Harry, ca să fiu mai precis -şi vine înspre noi. Telefonul lui Madame se pare că l-a adus aici.
- Tu ... Tu vorbeşti serios?
- Crede-mă, el este. Treci la volan şi opreşte motorul. Rămâi în maşină şi nu scoate nici un sunet.
Rachel făcu ce i s-a spus, opri motorul, iar garajul rămase în linişte. Halder stinse lumina şi orbecăi până la maşină. Puţin mai târziu, auziră o uşă de la alt garaj deschizându-se, apoi se făcu din nou linişte. Rachel nu mai putea îndura tensiunea şi şopti:
- Unde a dispărut?
- Cred că ne caută în continuare.
- Nu ar trebui să ieşim de aici înainte să fie prea târziu?
Halder deschise portiera să iasă.
- Schimbăm puţin planul iniţial. Stai aici şi nu scoate nici un sunet.
- Dar e o nebunie! Harry va ...
- Fă ce-ţi spun, o întrerupse Halder, scoţând revolverul. Ieşi din maşină şi dispăru în întuneric.
520

Weaver verifica toate uşile în timp ce cobora pe alee, fără să-i pese de pasagerii şocaţi care îi priveau nedumeriţi pistolul din mână. Ajunse la o poartă de fier pe care o deschise şi pătrunse într-o curte pietruită, în care creşteau câţiva smochini. Văzu şi două uşi de lemn de la un garaj, dar le ignoră şi încercă poarta principală.
Trecu prin curte şi se îndreptă spre o uşă încuiată prin care se putea intra în clădire. Încercă mânerul, uşa se deschise şi se trezi într-un hol întunecos. Pe o parte era bucătăria, iar pe cealaltă mai multe camere.
Era foarte tensionat, dar pomi spre capătul holului cu pistolul în mână, pregătit. Auzi un zgomot şi se opri. I se părea că aude lătratul unui câine din-tr-una din camerele care aveau ieşire spre hol. Se apropie de yşă şi deschise uşa, cu degetul pe trăgaci.
Un căţeluş fugi repede la picioarele lui. Aproape că-l împuşcă pe bietul animal, dar o văzu pe femeie legată de un scaun şi cu un prosop la gură. Puse jos arma şi luă prosopul de la gură, iar femeia trase aer în piept, palidă şi speriată.
- Merci! Slavă Domnului că aţi venit!
Weaver o dezlegă, iar femeia se aplecă după căţeluş, luându-l în braţe.
-Nenorociţii! L-au speriat pe petite Donny!
Femeia începu o serie de înjurături în franceză, dar Weaver o întrerupse.
521

- Madame Pirou?
- Oui.
- Unde sunt cei doi?
*

Weaver ieşi în curte. Zări garajul şi pomi într-acolo cu mare grijă. Ezită înainte să pună mâna pe mâner. înăuntru era beznă, dar vedea totuşi silueta unei

maşini. Halder şi Rachel nu luaseră maşina până la urmă. Intră. Garajul părea gol, dar mirosea puternic a benzină. Căută întrerupătorul, dar în a-cel moment simţi un pistol la gât.

Nu scoate nici un sunet, şopti Halder. Şi nu încerca să faci vreo mişcare greşită, că mă pui în situaţia de a te omorî. Acum, lasă pistolul jos.
Weaver făcu ce i se spuse, lăsând pistolul jos. O secundă mai târziu, lumina inundă garajul.
Weaver privea înainte. O văzu pe Rachel pe bancheta din faţă. Privirile li se întâlniră şi, înainte ca Weaver să poată spune ceva, Halder apăru din spatele lui, luând pistolul de jos.

Ne întâlnim din nou, prietene, dar în circumstanţe nu tocmai plăcute.
- Ce dracu ' se petrece?

Dacă nu te superi, vom lăsa discursurile de reuniune pentru mai târziu. Deocamdată, treci în faţa maşinii.
Weaver se supuse. Halder întrebă:
- E vreunul dintre oamenii tăi afară?

Când Weaver ezită, Halder spuse:

Nu mă minţi, Harry, că s-ar putea să moară oameni. Chiar şi noi.
- Sunt în faţă. Eu am venit pe aleea din spate.
- Singur?

-Da.
- Treci la volan.
- Nu veţi reuşi să scăpaţi. Zona este înconjurată.
- Poate, dar am un as în mânecă.
- Ce anume?

Halder zâmbi.

Vei afla mai târziu, Harry. Acum treci în maşină şi fă ce ţi se spune. Ieşi în stradă, goneşte spre dreapta şi apoi vom merge direct spre oraş. Şi nu te opri până nu îţi spun eu.

Eşti nebun, Jack. Nu vom merge nici o sută de metri. Tot oraşul e împânzit de soldaţi şi poliţişti care vă caută.
- Sunt conştient de asta. Treci în maşină.

Weaver urcă alături de Rachel. O privi copleşit
de emoţie.
- Rachel...
- Bună, Harry.

înainte să mai poată spune un cuvânt, Halder urcă în spate şi îi înfipse revolverul în coaste.
- Vezi dacă strada e liberă, îi ordonă lui Rachel. Dacă vezi pe cineva în uniformă sau pe altcineva care ţi se pare suspicios, anunţă-mă.
Rachel făcu ce-i spuse Halder. Privi prin crăpătura dintre uşi, apoi reveni:
- E linişte, doar câţiva trecători. Nu am văzut

nici un soldat. —

- Să fim recunoscători şi pentru atât. Se pare că oamenii lui Harry sunt mai înceţi. Deschide uşile şi treci înapoi.
Rachel împinse uşile spre alee, apoi intră în maşină. Halder spuse:
- Harry, porneşte motorul!
- Jack, pentru numele lui Dumnezeu, fii rezonabil, nu vom ajunge prea

departe...
Halder îl împunse mai tare cu pistolul.
- Aş aprecia dacă ai face ce ţi se spune. Nu vreau să fac ceva de care apoi să îmi pară rău. Şi nu aprinde farurile până nu spun eu.
Weaver răsuci cheia în contact, iar motorul, de data aceasta, pomi din prima.
- Ieşi din garaj, îi ordonă Halder. Dacă cineva încearcă să ne oprească sau să ne stea în cale, apasă acceleraţia. Şi ţine minte, nu încerca să opreşti maşina înainte de a-ţi spune eu!
Weaver tură mo torni. Aşteptă până doi trecători arabi se traseră din calea lui, apoi băgă în viteză şi pomi. Merse câţiva metri în faţă, apoi coti la dreapta.
524

Capitolul 49

Ora 20:05
Hassan trase aproape de faleză şi opri motorul. Ştia că nu putea să-l urmărească multă vreme pe Wea-ver fără să fie depistat. II văzuse pe american bătând la uşa bordelului, apoi dispărând pe alee, în timp ce oamenii lui îl aşteptau în faţă. Weaver îi căuta şi acum pe germani în cartierul cu felinare roşii, acum era sigur de acest lucru.
Hassan stătea în maşină nervos. Dacă cei doi erau în clădire, nu avea cum să-i alerteze, din cauza soldaţilor din stradă. Dar presupuse că Weaver avea de gând să pătrundă pe uşa din spate, singur, îşi vârî cuţitul în buzunar şi coborî din maşină.
Traversă strada şi ajunse pe o alee care îl ducea spre clădirile cu ieşire la mare, dar nu văzu nici urmă de american. Plimbându-se pe alee şi uitân-du-se atent în jur, observă uşile unui garaj des- chizându-se brusc şi un Citroen ieşind cu farurile stinse. Weaver stătea la volan, alături de o femeie, iar în spate, un bărbat îmbrăcat în civil. Maşina coti spre dreapta, apoi o luă la goană. Pentru moment, Hassan rămase profund uimit, apoi fugi înapoi la maşină.
525

Când ajunse aproape de faleză, văzu venind un şir de camionete ale armatei şi de jeepuri militare. Se opri din fugă pentru a nu atrage atenţia asupra lui. Soldaţii umpleau toată zona, iar o parte a şoselei Comiche era închisă. În faţa casei în care intrase Weaver, soldaţii îşi ocupau poziţiile.
Lui Hassan îi trebuiră zece minute pentru a ajunge înapoi la Packard, dar ştia că acum era oricum prea târziu. Pierduse orice şansă de a-l urmări pe Weaver. Nu putea risca să ruleze cu viteză mare şi nici nu spera să găsească Citroen-ul pe străduţele labirintice. Intră în maşină înjurând.
Drumul din faţă era blocat de soldaţi. Câţiva erau îndrumaţi pe străzile laterale de către un ofiţer. Proştii nici nu aveau habar ce se întâmplase. Doi dintre germani reuşiseră să scape, luându-l şi pe Weaver ostatec. Hassan stătea în maşină, gân-dindu-se la o soluţie.
Germanii ar putea încerca să plece spre Rashid. Era probabil unica lor şansă de scăpare. Hassan rânji viclean, pomi motorul. Ii venise o idee genială. Dacă mergea pe una din străduţele care duceau spre coastă, ar putea ajunge acolo înaintea lor. Dacă intuise bine că germanii se îndreptau spre Rashid, atunci îşi va egala scorul cu americanul.
526

Ora 20:15
Weaver continua să conducă maşina pe străzile întunecoase şi întortocheate,

până când Halder îi spuse:

- Aprinde farurile.
Farurile erau vopsite cu albastru, din cauza noilor regulamente prin care era interzisă orbirea ce- lorlalţi din trafic, dar diferenţa nu era foarte mare.
Halder se trase puţin în spate şi verifică partea stângă, apoi dreapta.
- îndreaptă-te spre mare. Menţine viteza redusă, până îţi spun eu.
-Nu crezi că ar trebui să-mi spui şi mie ce se întâmplă?
- Lasă discuţiile pentru mai târziu. Concentrea-ză-te asupra şofatului.
Weaver coti spre dreapta şi ajunse la o intersecţie cu şoseaua Comiche. Peste drum, Marea Medi- terană lucea în lumina lunii. Brusc, o camionetă militară trecu pe lângă ei, plină de soldaţi şi urmată de câteva jeepuri.
- Aşteaptă! Ia piciorul de pe pedală! îi ordonă Halder.
Maşinile opriră în faţa bordelului condus de Madame Pirou, iar soldaţii coborau ocupându-şi poziţiile.
- Se pare că am ieşit chiar la timp. Halder se uită în ambele părţi. O.K., e liber. întoarce spre dreapta.
Când Harry ezită din nou, Halder îi împinse pistolul în coaste.
- M-ai auzit, Harry! Mişcă!
Weaver întoarse spre dreapta, pe Comiche.
527

- încotro ne îndreptăm?
- Continuă să mergi spre est, afară din oraş. Atât trebuie să ştii.
Mergeau în linişte, dar tensiunea din maşină era insuportabilă. Weaver îi aruncă o privire lui Rachel, care la rândul ei îl privi şi ea.
- Privirea la drum! interveni Halder.
- Nu veţi ajunge niciodată la Alexandria în viaţă. Predă-te, Jack. E unica voastră şansă.
- Avem un as în mânecă, ai uitat?
Despre ce vorbeşti?
- Despre tine, Harry. Tu ne vei scoate din mizeria asta.
înainte, pe drum, văzură o barieră şi mai mulţi militari şi poliţişti arabi înarmaţi blocând trecerea. Pe cărarea care se formase lângă drum era parcat un jeep cu un operator radio pe bancheta din spate.
Halder era tensionat.
- Cred că acesta e testul. Când ne apropiem, ex-plică-le cine eşti şi legitimează-te. Spune-le că faci o inspecţie a punctului de control. Dacă pune cineva întrebări, spune-le că eşti extrem de grăbit. Crezi că te descurci?
- Dacă nu o fac?
- Vor avea loc împuşcături şi vom avea probleme. Dar cred că tu nu vrei să se întâmple aşa ceva. Weaver o privi repede pe Rachel. Era speriată şi îl luă de mână.
- Te rog, Harry. Fă ce-ţi spune.
Câteva momente mai târziu, Weaver reduse viteza şi opri. Un sergent se apropie şi le cercetă fi-
528

gurile cu o lanternă. Weaver lăsă geamul jos şi salută.
1 îmi pare rău, domnule, dar va trebui să verificăm maşina şi actele dumneavoastră. Se uită spre pasageri. Şi actele dumneavoastră, doamnă.
Weaver îşi scoase legitimaţia.
- Sunt locotenent-colonel Weaver. Supervizez această operaţiune. Ai ceva de

raportat?
Sergentul examină rapid la lumina lanternei actele lui Weaver, apoi i le dădu înapoi.
- Regret, domnule. Nimic nou.
Weaver făcu un semn spre Rachel şi Halder.
- Dânşii sunt cu mine, aşa că nu va fi nevoie să le verifici actele. Ne grăbim.
Sergentul îi privi pe pasageri. Ezită o secundă sau două, nesigur, apoi Weaver spuse: I Treci la barieră, sergent! Mai am de inspectat câteva puncte de control şi nu am la dispoziţie toată noaptea!
- îmi pare rău, domnule. Eu trebuie să verific actele tuturor pasagerilor...
- Normal că trebuie să faci asta. Chiar eu am dat ordin. Acum fa ce ţi-am spus.
- Da, domnule. Foarte bine, domnule. Sergentul salută şi ordonă celorlaţi să ridice bariera. Weaver trecu dincolo de barieră, apoi văzu în oglinda retrovizoare cum sergentul continuă să se uite după Citroen, scărpinându-şi bărbia şi pornind apoi spre operatorul din jeep.
Halder răsuflă uşurat.
- Te-ai descurcat bine, Harry. Să sperăm că nu ne va părăsi norocul.

- Acum ce facem? întrebă Weaver supărat.
- Ne îndreptăm spre Rashid.

*

Ora 20:10
Faleza era împânzită cu trupe, iar Sanson coborî sprinten din jeep şi se îndreptă spre un caporal înarmat.
- Sunt Sanson. Ce se întâmplă?
- Abia am ajuns şi noi. Am bătut la uşă, dar nu a deschis nimeni.
Sanson privi clădirea de sus până jos. Luminile erau stinse, de parcă ar fi fost părăsită.
- Eşti sigur că aceasta e adresa?
- Foarte sigur, domnule.
- Unde e locotenent-colonel Weaver?
- A plecat să caute o posibilitate de intrare.
- Când?
- În urmă cu vreo cinci minute.
Sanson chemă la el un ofiţer şi îşi scoase legitimaţia.
- Preiau conducerea. Ia câţiva oameni şi du-te în spate. Vreau să blocaţi toate aleile din jur.
Căpitanul Myers a plecat deja împreună cu câţiva oameni în urmă cu câteva minute, domnule, să-l caute pe locotenent-colonel Weaver.
- Au cumva un aparat de transmisie?
- Nu, domnule.

- Atunci trimite câţiva oameni după ei şi află ce dracu' se întâmplă. Asigură-te că vor fi sigilate toate aleile la ambele capete, ca să nu poată ieşi nimeni. Şi găseşte-l pe locotenent-colonel Weaver.
- Da, domnule.
Ofiţerul se întoarse să plece, când se aprise lumina în hol, iar caporalul îl strigă pe Sanson.
- Ceva se întâmplă, domnule!
- Spune-le oamenilor să-şi ocupe poziţiile. Nu trage nimeni decât la comanda

mea. Spune-le tuturor.
Ofiţerul transmise ordinul tuturor soldaţilor, care şi-au ocupat rapid poziţiile. Sanson urcă scările care duceau la intrarea principală, cu arma în mână şi cu câţiva soldaţi în spate, care se poziţionară de o parte şi de alta a uşii.
O secundă mai târziu, auzi pe cineva la uşă.
Uşa se deschidea încet şi în prag apăru o femeie mai în vârstă. Machiajul era întins dizgraţios pe faţă şi se sperie când văzu atâţia soldaţi cu armele aţintite asupra ei.
- Dumnezeule! Nu trageţi! ţipă ea.
- Mâinile sus, unde le pot vedea, şi nu încerca nimic nesăbuit! urlă Sanson.
în spatele femeii se auzi o voce de bărbat.
- Nu trage, pentru numele lui Dumnezeu.
Apăru Myers, cu mai mulţi infanteriştі în spatele

lui. Sanson, se încruntă şi lăsă arma jos. Apoi explodă:
- Ce dracu' se întâmplă? Unde-i Weaver?
- Am intrat prin spate, domnule. Se pare că a dispărut. 531

20:15
Sanson năvăli în garaj şi ieşi prin uşile duble de lemn. Aleea din spate era plină de soldaţi, care blocau zona. Reintră în garaj.
- Eşti sigur că Weaver a intrat pe aici?
Gabrielle Pirou dădu din cap afirmativ.
- Când a auzit că cei doi mi-au luat cheile, a fugit încoace.
Sanson dădu cu piciorul în uşă, furios.
- Care-i numărul de înmatriculare al maşinii?
Gabrielle le oferi informaţia, iar Sanson, furios,
se apropie de un soldat de lângă el şi spuse:
Alertează prin radio fiecare punct de control. Dă-le numărul de înmatriculare şi spune-le să caute un Citroen de culoare neagră, cu trei pasageri. Maşina trebuie să fie oprită orice ar fi.
Myers veni împiedicându-se de uşile garajului şi salută abia respirând.
- I-am chestionat pe cei din cafeneaua de peste drum, domnule, aşa cum mi-aţi spus.
- Şi? Vorbeşte odată, omule!
Patronul susţine că a văzut pe cineva ieşind cu un Citrden din curtea lui Madame Pirou cu câteva minute în urmă. Crede că erau mai mulţi înăuntru, o femeie şi doi bărbaţi. Un ofiţer în uniformă era la volan. Din cele spuse de patron, şoferul semăna cu locotenent-colonel Weaver.
532

Capitolul 50

Ora 21:00
Vechiul port din Rashid este situat la douăzeci de mile est de Alexandria. Construit pe terenurile mlăştinoase ale Deltei Nilului, dominat de turcii cotropitori în secolul al cincisprezecelea şi bombardat de francezi în timpul campaniei lui Napoleon, portul şi estuarul său larg au o importanţă strategică încă de pe vremea faraonilor: Nilul se vărsa în marea Mediterană prin Rashid, lăsând un braţ care acoperea inima Egiptului, de la Cairo până la Luxor.
Era întuneric şi Weaver conducea prin oraşul în care stilurile egiptean cu cel francez se îmbinau nu neapărat în mod plăcut, cu clădiri dărăpănate şi cu ziduri scorojite.
Mirosul de peşte putred pătrunse şi în Citroen, şi se îndreptau spre portul

întins pe drumul pietruit. Câteva fregate ruginite ale Aliaţilor zăceau ancorate şi întregul oraş era dominat de o atmosferă sumbră.
-E greu de crezut că Napoleon avea de gând să înceapă cucerirea Egiptului de aici, comentă Halder.
533

- Scuteşte-mă de lecţiile de istorie, Jack. Tu ce ai de gând?
- Nu-mi pune întrebări şi eu nu voi fi nevoit să te mint. Halder făcu un semn spre Delta Nilului i-nundată de lumina lunii, iar palmierii se aplecau tăcuţi pe malurile râului. Se va vedea imediat un drum care urcă paralel cu râul. Vom merge pe a-colo.

Ora 21:05
Hassan o apucase pe unul dintre drumurile lăturalnice, ajungând în sfârşit lângă coastă, dar nici urmă de Citroen. Se temea că nu intuise corect, că germanii nu se îndreptau spre Rashid, sau că poate au fost prinşi pe drum între timp. Oricum, trebuia să scape de barcă. Merse până la capătul drumului cu palmieri şi se opri. Era la sud de Rashid, în delta mlăştinoasă.
La dreapta se ridica o cabană veche de lemn care fusese odinioară folosită de pescari, dar în care părea că nu mai intrase nimeni de ani buni.Văzu şi o barcă cu motor ancorată la mal. Coborî din Pac-kard, luă lanterna din portbagaj şi semnaliză de trei ori. Cineva îi răspunse la semnal, apoi un bărbat scund cu barbă şi cu o şapcă unsuroasă ieşi din cabană, ţinând în mână un felinar. Văzându-l pe Hassan, se încruntă:
534

- Nu mă aşteptam să te văd pe tine! Ce s-a întâmplat, vere? Unde-i încărcătura?
- A intervenit o schimbare de plan! Trebuie să pleci imediat!
Omul respiră uşurat, dar exact în acelaşi moment auziră un zgomot de motor. Hassan întoarse privirea şi văzu farurile unei maşini venind înspre ei. După ce s-a apropiat de cabană, semnaliză cu farurile de trei ori, iar Hassan se înveseli la vederea unui Citroen negru. Semnaliză şi el cu lanterna, apoi se întoarse spre vărul lui şi rânji.
- Se pare că până la urmă ne-a sosit încărcătura! Pregăteşte barca.
- Prietenii tăi ar face bine să se grăbească, nu putem pierde vremea toată noaptea dacă nu vrem să fim descoperiţi de patrule!
Bărbatul aruncă ţigara şi pomi în fugă spre barcă. începu să dezlege frânghiile. Hassan văzu Citroenül apropiindu-se şi îl recunoscu pe Weaver la volan.
- E timpul să-mi reglez conturile cu americanul, rânji Hassan.

*

Coborâră toţi din maşină. Halder îl studie pe arabul care le ieşise în întâmpinare.
- Eu mă aşteptam la patra persoane, spuse bărbatul încântat. Unde sunt ceilalţi doi?
- Numai Dumnezeu ştie! Am avut câteva probleme care ne-au reţinut. Halder făcu un semn spre
535

Weaver. Acest bărbat este prizonierul nostru – e un ofiţer american. îl vom lua cu noi.
Am auzit despre necazurile voastre! Şi îl ştiu şi pe american! Hassan scoase un cuţit pe care-l puse la gâtul lui Weaver.
- Mă mai ţii minte, Weaver?

Halder observă ura din ochii arabului. Weaver părea nedumerit până în momentul în care îl recunoscu.
Presupun că nu ai cum să scapi de lucrurile rele!
Halder se încruntă.
Se pare că vă cunoaşteţi. îmi, explicaţi şi mie despre ce este vorba?
Mai târziu, spuse Hassan tăios. Barca este pregătită. Dacă nu plecaţi acum, riscăm să fim prinşi de patrulele de pe râu!
- Tu nu vii cu
- Eu mă întorc la Cairo cu maşina.
Halder îi spuse lui Rachel:
- Ar trebui să pleci spre barcă!
Eu... Aş vrea să vorbesc câteva momente cu Harry...
Ai auzit bine, nu? Nu mai avem timp. Am putea fi depistaţi. Barca este pregătită. Du-te acum\
Rachel îşi muşcă buzele privindu-l pe Weaver, apoi pomi spre barcă.
Adu şi felinarul la barcă. Şi caută nişte frânghie, ca să-l putem lega la mâini.
- Cu plăcere, rânji Hassan.
- Ai de gând să mă omori? întrebă Weaver.
Las-o baltă, Harry. Doar suntem prieteni de multă vreme!
536

- Dar nu mi-ai spus nici acum de ce eşti implicat în povestea asta. Dar Rachel? Eu credeam că a murit...
i Nu avem timp de asta acum, Harry. Cu ceva noroc, cineva te va găsi până dimineaţă. Dar până atunci, noi vom fi departe!
Hassan reveni cu felinarul şi cu o legătură de frânghii. Halder îi luă mâinile şi le legă la spate.

- Acum, du-l în cabană!
Hassan rânji.
- Şi apoi îl omor!
-Nimeni nu va omorî pe nimeni, se răsti Halder. Doar leagă-l bine şi pune-i un căluş la gură. Asi- gură-te că nu are cum să scape. Când eşti gata, aruncă Citroenul în apă!
Hassan era nelămurit:
- Dar ne este duşman!..Ne-a văzut feţele şi...
- Fără comentarii! Fă ce ţi-am spus! Nu-i vom face nimic! ordonă Halder, care făcu un semn cu mâna şi pomi spre barcă.
-Adio, Harry! Să fii cuminte!
*

Hassan îl îmbrânci pe Weaver până în cabană. Podeaua era murdară, mirosea a peşte stricat, iar de pe rafturi şi de pe tavan atârnau pânze de păianjen.
Arabul puse felinarul pe un raft şi îl împinse pe Weaver într-un colţ.
- Ar fi trebuit să te omor data trecută, america-nule! A fost greşeala mea.
537

Weaver auzi motorul bărcii pornind şi ştia ce urmează. Hassan aruncă frânghiile şi îşi scoase din nou cuţitul.
- Dar nu-ţi face griji. Voi termina treaba acum. încet şi dureros.
Se apropie de Weaver însetat de sânge.
- O să-ţi scot inima din piept!
Hassan flutură lama, dar Weaver făcu un pas în spate.
- Lasă-te în voia lui Allah, americane. Moartea va veni mai repede.

Weaver lovea neputincios cu picioarele şi arabul izbucni în râs.
Bine, eşti furios! în acest fel, moartea va fi mult mai dureroasă!
Lovi încă o dată cu cuţitul în aer, iar Weaver se feri din nou. Arabul se gândi să-i aplice o lovitură mortală, dar Weaver lovi cu picioarele. Hassan se aşteptase, se răsuci, iar Weaver se trase spre colţ. Era prins, nu mai avea unde să fugă.
- Şi acum, vei muri!
Hassan ridică mâna cu cuţitul. Apoi auzi un zgomot şi o voce:
- Pune cuţitul jos, băiete!
Halder stătea în prag cu pistolul în mână, privind furios.
Hassan se încruntă.
O dată a încercat să mă omoare. Acum îl omor eu!
Hassan se răsuci fulgerător spre Weaver să-l o-moare. Lama lovi aerul şi înainte de a ajunge la ţintă se auzi o pocnitură şi un glonţ străpunse ure-
538

chea lui Hassan. Cuţitul lovi podeaua, iar Hassan începu să urle de durere.
- Ar trebui să-ţi tai ambele urechi, strigă Halder. Şi ia în serios o ameninţare dacă ţi se face. Ţi- am spus, îl legi bine, nu îl omori. Acum ieşi afară şi scapă de Citroen, înainte să mă răzgândesc şi să îţi aranjez urechile.
Arabul era nu numai furios, dar şi nedumerit. Se ţinea de ureche:
- Prostule! Habar nu ai ce faci...
Halder agită pistolul furios:
- Am spus să ieşi afară! Şi grăbeşte-te, că nu am la dispoziţie toată noaptea!
Hassan îl privi pe Weaver şi scuipă în faţa lui:
-InshAllah, ne mai vedem noi, americanule!
Ieşi, privindu-l nemulţumit pe Halder, care îşi puse pistolul la loc, scoase un pachet de ţigări din buzunar şi îşi aprinse o ţigară.
- E greu să te bizui pe cineva în ultima vreme!

Weaver se zbătea pe podea.
- Stai unde eşti, Harry. Halder luă o frânghie şi îl legă bine de un stâlp de lemn.
- Aţi venit ca să-i ucideţi pe Roosevelt şi pe Churchill, nu-i aşa?
Halder îşi ridică privirea şocat:
- Dar ce te face să crezi aşa ceva?
- E adevărat, nu-i aşa?
- Ai fost mereu isteţ, Harry. Dar acum chiar mă surprinzi. Poate e o presupunere, poate nu. Dar întrebarea rămâne: ce te face să crezi aşa ceva?
- E o idee nebunească, Jack. E o misiune sinucigaşă. Dar nu trebuie să mergi până la capăt. Pre- dă-te acum şi...
539

Şi ce? Să ajung în faţa plutonului de execuţie? Halder înnodă frânghia, se ridică şi dădu din cap. Nu am de ales. Şi nici Rachel, chiar dacă ea este nevinovată în toată povestea asta. Poate sunt un prost inconştient, dar ştiu care ne sunt şansele. Dar să ne predăm nici nu intră în discuţie. Şi oricum, suntem băgaţi în toate astea până peste cap.
- Pentru că i-ai omorât pe cei doi ofiţeri?
Halder dădu din cap, dezgustat.
- Aceea nu a fost opera mea, te asigur!
Weaver rămase uimit:
- Dar nu mai înţeleg nimic. De ce tu şi Rachel? Şi cum de ea este în viaţă?

Halder îi puse degetul pe gură.
- Nu avem timp de explicaţii. Nu acum. Să sperăm că nu ne vom mai întâlni, cel puţin nu înainte de terminarea războiului. Numai gândul că suntem inamici îmi face rău la stomac şi nu aş vrea să ne stricăm prietenia. Aşa că fa-mi o favoare şi nu te a-mesteca.
- Nu pot face asta!
Halder aruncă ţigara şi o strivi cu pantoful, cu o expresie tristă pe faţă.
Atunci, dacă se va ajunge la ce e mai rău, ştiu că îmi vei pune o floare pe mormânt. Poate un crin din cei preferaţi de tatăl meu. Şi eu voi face acelaşi lucru pentru tine, dacă va fi cazul. Dar, între timp, hai să privim partea bună a lucrurilor şi să ne rugăm că totul va fi bine pentru amândoi.
Halder avea o expresie de tristeţe adâncă pe faţă:
- Te implor, Harry, nu te amesteca. E o chestiune care ne depăşeşte.
- Ţi-am spus, nu pot.
540

- Atunci, asta este. Halder îşi scoase haina şi cămaşa pe care o răsuci şi îl legă la gură. -Jack, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă!
Halder îl legă pe Weaver cu cămaşa la gură, apoi îmbrăcă jacheta pe pieptul gol.
Luă felinarul şi se îndreptă spre uşă.
- Mi-a părut bine să te văd, ţi-o spun cu sinceritate, în ciuda circumstanţelor. Şi mi-ar plăcea să mai stăm la taclale, dar mă cheamă datoria. Adio, Harry!
Weaver se zbătea, dar fără rezultat. Uşa se închise în urma lui Jack, iar cabana rămase în întuneric.
541

PARTEA AIV-A
22-23 noiembrie 1943

Capitolul 51
Cairo
Luni

22 noiembrie Ora 9:30
Avionul cargo Douglas C-54 cu emblema americană pe fuselaj ateriza pe pista bine păzită a aeroportului RAF din Cairo, cu exact două ore jumătate mai târziu decât fusese programat. După un zbor nocturn de zece ore de la Tunis, peste deşert şi fără nici o transmisiune, echipajul şi pasagerii erau extenuaţi.
Pe pistă aşteptau zeci de camionete pline cu soldaţi înarmaţi, agenţi de la Serviciile Secrete, lune- tişti, motociclete şi maşini de protocol. Când avionul se opri, lumea începu să se agite, iar două maşini i-au ieşit în întâmpinare.
Câţiva ofiţeri nerăbdători şi curioşi au coborât repede din maşini, printre ei aflându-se şi Comandantul General al Forţelor Aeriene Americane din Orientul Mijlociu, generalul Royce, şeful său de cabinet şi ambasadorul american, Alexander C. Kirk. Au aşteptat până avionul a oprit şi s-au deschis uşile. Primii care au ieşit au fost agenţii Serviciilor Secrete, bărbaţi îmbrăcaţi în costume de cu-
545

loare neagră, cu pălăriile pe ochi şi înarmaţi până în dinţi, care au înconjurat

imediat avionul.
Aparatul Douglas C-54, poreclit Vaca Sacră, fusese special modificat de producători, prin adăugarea unei uşi hidraulice la fuselaj. Câteva minute mai târziu, aceasta se deschise şi un lift electric începu să coboare. înăuntru apăru figura familiară a preşedintelui Franklin Delano Roosevelt, aşezat în scaunul cu rotile. Agenţii secreţi l-au ajutat să coboare, apoi pe scările de metal au început să apară militari şi personalul preşedintelui, cu toţii obosiţi după lunga călătorie.
Ambasadorul Kirk a fost primul care a făcut un pas în faţă, pentru a-l întâmpina pe preşedinte.
- îmi face plăcere să vă revăd, domnule preşedinte. Bine aţi venit la Cairo.
Roosevelt îi strânse mâna cu căldură şi zâmbi, în ciuda faptului că era extenuat.
- Bun găsit, Alex. E adevărat că v-am făcut să aşteptaţi, dar mai bine mai târziu decât niciodată, nu-i aşa?
Kirk şi însoţitorii săi erau vizibil uşuraţi. Din cauza planului secret de zbor al preşedintelui, pilotul nu făcuse nici o transmisiune. Două escorte de zbor fuseseră programate să se întâlnească cu avionul în câteva momente stabilite ale zborului, dar, din păcate, întâlnirile nu au avut loc şi de fiecare dată avioanele reveneau la bază fără nici o veste, lăsându-i pe ofiţeri din ce în ce mai îngrijoraţi că putea fi doborât.
Ne-aţi cam pus pe jar, domnule preşedinte, comentă unul dintre cei prezenţi. Eram pe punctul de a trimite avioane să vă caute.

Roosevelt zâmbi.
- Puteţi da vina pe pilotul meu, maiorul Bryan. El s-a gândit că singura modalitate prin care puteam evita avioanele inamice pe care le-am fi putut întâlni pe drum, întâmplător sau nu, era să alegem ruta cea mai lungă, prin sud.
Roosevelt îi salută pe toţi cei prezenţi pe rând şi spunându-le la fiecare pe nume, apoi se întoarse spre Kirk:
- Dar tu cum mai eşti, Alex?
- Sunt bine. Trebuie să vă spun că domnul prim-ministru Churchill vă transmite toate cele bune şi că aşteaptă cu nerăbdare discuţia privată preliminară de la ora 11 la hotelul Mena, conform celor stabilite. Desigur, după ce fiecare va avea ocazia să-şi salute personalul de aici.
- El a sosit ieri, din câte ştiu?
- Da, domnule. înainte ca ambasadorul Kirk să mai poată adăuga ceva, o cavalcadă motorizată pomi şi agenţi secreţi înarmaţi până în dinţi au intrat în acţiune, luându-şi poziţiile şi formând un zid viu, în timp ce preşedintele era transportat spre Packard-ul negru. Trupele prezente erau în număr foarte mare, alături de maşini militare şi arme care apărau aeroportul şi în mod special pe preşedinte.
- Securitatea e la maxim în dimineaţa asta, observă preşedintele.

Kirk îşi şterse fruntea cu o batistă şi aşteptă până ce agenţii de la Serviciile Secrete l-au aşezat pe preşedinte pe bancheta din spate.
Domnule, am ceva foarte important de discutat cu dumneavoastră. Vă deranjează dacă vă însoţesc?

- Eu chiar speram că vei veni cu mine. Dar ce s-a întâmplat? Vreo problemă?

- Se poate spune şi aşa, domnule preşedinte.

La patru sute de yarzi distanţă de aeroport, un o-fiţer al Forţelor Aeriene Egiptene era de gardă în acea dimineaţă. Stătea la fereastră, urmărind activităţile cu un binoclu performant. Când cavalcada ieşi din aeroport, puse la o parte binoclul şi luă în mână receptorul.

Maison Fleuve Ora 8:15
Halder apucase să aţipească câteva minute şi tocmai se trezise la sunetul apei şi din cauza soarelui care îi bătea drept în faţă. Luntraşul conducea barca prin faţa unei vile private cu grădina neîngrijită. Rachel dormea încă pe umărul lui, dar Halder o trezi:
- Am ajuns.
Râul era umbrit de copacii de pe margine, iar câteva scări urcau spre curtea interioară a vilei, unde erau aşezate câteva scaune şi o masă. Clădirea părea neîngrijită, cu pereţii scorojiţi şi acoperiţi de
548

plante căţărătoare. în depărtare se zărea oraşul Cairo şi piramidele Giza înspre vest. Arabul îi aştepta pe terasă, dar nu părea mulţumit că-i vede.
- Mă aşteptam la o primire mai călduroasă, comentă Halder.
Rachel studia vila.
- Unde suntem?
- La câteva mile sud de Cairo, din câte se vede. Te bucuri că ai revenit aici?
- În aceste condiţii, nu sunt foarte sigură.
- Dacă eşti îngrijorată în privinţa lui Harry, nu mai fi. E în siguranţă până îl va găsi cineva.
- Pe mine mă îngrijorează ce se va întâmpla mai târziu. Se întunecă la faţă. Nu se va opri până nu ne va găsi. Dar tu ştii asta, nu-i aşa?
- Mă aşteptam să fie aşa. Dar fie că suntem sau nu în război, nu aş putea să-l omor. Chiar dacă ceva îmi spune că voi regreta odată ...
Arabul se duse să ajute la legatul bărcii la mal, apoi făcu un semn spre curtea interioară.
Halder o luă pe Rachel de mână.
-Vino! Cineva aşteaptă să ne cunoască.
*

Din spatele unei uşi le ieşi în întâmpinare un bărbat destul de neîngrijit. îşi ţinea mâinile în buzunarele jachetei de pânză, iar părul cărunt şi unsuros era pieptănat pe spate. Venea spre ei încruntat de îngrijorare:
549

Aţi ajuns, în sfârşit! Tu trebuie să fii maiorul Halder. îi întinse mâna. Eu sunt Harvey Deacon. Besheeba, pentru prietenii mei din Berlin. Călătoria pe râu nu a fost prea neplăcută, sper?

Am evitat o patrulă care inspecta râul, a trebuit să ne ascundem cu barca între bălării, în rest, totul a decurs normal.
- Neplăcut, dar acum sunteţi aici.
Deacon se întoarse spre Rachel, zâmbind încântat şi sărutându-i mâna.

Cei de la Berlin mi-au spus că va veni şi o femeie, dar nu mă aşteptam la una atât de frumoasă. Sunt încântat să vă cunosc. Făcu un gest spre vilă. Poate aţi dori să intraţi acum şi să vă simţiţi ca acasă. Am de discutat cu maiorul o chestiune importantă.

Rachel intră, lăsându-l pe Halder cu Deacon şi cu Hassan. După ce femeia plecă, Deacon lăsă la (parte zâmbetul şi deveni din nou îngrijorat.

A fost o catastrofa că avionul vostru s-a prăbuşit. Asta ne pune numai beţe în roate.

- Cum ai aflat?

Deacon suspină.

E o poveste lungă, pe care ţi-o voi spune mai târziu. Printre altele, am transmis aseară un mesaj la Berlin. Cel care trebuia să vă aştepte la aerodrom a transmis şi el un mesaj. Deocamdată, prietenul vostru, Schellenberg, nu ştie că aţi ajuns totuşi la Cairo, dar va afla în această seară din raportul meu.

Deacon îl privi pe Hassan. Am înţeles că aseară au fost ceva probleme?

- Nu a ascultat ordinele mele, adăugă Halder.

550

- Ar fi trebuit să mă laşi să-l omor pe american, spuse Hassan cu amărăciune. Nu ne va aduce decât necazuri. Eşti prost dacă îţi imaginezi că ne va lăsa în pace.

Halder îl privi în ochi.

- Tu ar fi bine să-ţi aduci aminte cine conduce această operaţiunune!

- Domnilor, îi întrerupse Deacon, făcându-i un semn amenințător lui Hassan. Du-te şi ai grijă de femeie, apoi fa ce te-am rugat.

Când acesta plecă, Halder îşi aprinse o ţigară.

- Prietenul tău are şi el un nume?

Deacon îşi scoase şi el o ţigară, o aprinse şi a-runcă chibritul în râu.

- Hassan. Mi-a spus că îl cunoşti pe acest ofiţer american, Weaver...

-îl cunosc de dinainte de război. Halder îi explică pe scurt despre ce este vorba, dar Deacon se încruntă.

- înţeleg. O surpriză neplăcută. Dar trebuie să-l înţelegi şi pe Hassan. E încăpăţânat şi arogant şi nu iartă nimic. încearcă să-l tolerezi. Ne-a fost mereu de mare ajutor.

- De acum, va trebui să se obişnuiască cu ordinele mele, iar tu să te asiguri că va fi aşa. Avem destule probleme şi nu voi tolera insubordonarea.

Deacon spuse acru:

- Poţi vorbi despre insubordonare cât vrei, Halder, dar adevărul este că Hassan are dreptate. Trebuia să-l fi omorât pe Weaver când ai avut ocazia. A fost o mare greşeală că l-ai lăsat să trăiască. Ne va da numai bătăi de cap.

Halder îl ignoră.

551

Altceva ar trebui să te neliniştească. El ştia exact ce avem de gând.

Deacon rămase uimit.

- Dar ... Cum e posibil?

Halder dădu din umeri.

Presupuneri, sau poate mai mult decât atât. Dar nu cred că ştie despre implicarea ta, pentru că altfel ai fi fost cu siguranţă vizitat de Serviciile Secrete cu mult înainte să sosim noi.

- Dar asta nu sună bine deloc, nu-i aşa?

Şi eu simt la fel. Adevărul este că am început greşit, dar trebuie să mergem până la capăt. Şi ne aşteaptă vremuri şi mai grele de acum înainte.

- încă eşti hotărât să continui?

Halder încuviinţă.

- Dar suntem în mare pericol.

Deacon părea resemnat.

- Eu am acceptat de mult riscul, maior Halder.
Halder aruncă o privire spre barcă.
Crezi că cel care ne-a adus până aici este de încredere?
- Absolut.

Pe faţa lui Halder începeau să se vadă urmele de oboseală.
Am fost puşi la grea încercare după ce ne-am prăbuşit. Aş vrea să fac o baie. Şi nu ar strica nici ceva de mâncare.
Totul este pregătit. Vă voi duce în camere să vă instalaţi. După aceea, vom vorbi. în particular. Au intervenit câteva probleme serioase despre care ar trebui să afli.
Vrei să spui că veştile proaste nu s-au terminat?

Deacon suspină.
Mi-e teamă că avem o problemă cu mijloacele de transport. îşi aruncă ţigara neterminată. Dar vom discuta această chestiune mai târziu. Cum o cheamă pe femeie?
- Rachel Stern.
- Hassan mi-a spus că nu ştii ce s-a întâmplat cu ceilalţi doi camarazi.
Din câte ştiu, au încercat să ajungă aici prin deşert.
- După cum am spus, voi transmite în această seară la Berlin că aţi ajuns. Dar mesajul de aseară avea şi veşti bune. De fapt, am o surpriză.
Deacon privi spre Hassan care tocmai ieşea din vilă. în urma lui apărură Klesit şi Doring, îmbrăcâţiîn haine civile curate. Kleist începu să rânjească satisfăcut.
- Se pare că putem trece la treabă, Herr Major!

Capitolul 52

Hotelul Mena Ora 11:30

Camera bine păzită de la parter era magnifică şi încăpătoare, decorată cu obiecte din lemn arabe, cu pereţii zugrăviţi în albastru, dar atmosfera era încărcată cu fumul de ţigară şi cu mulţimea de uniforme. Aceasta era de fapt sufrageria hotelului, pli-| nă de ofiţeri superiori ai armatei cufundaţi în conversaţie.
Churchill sosise deja, îmbrăcat într-un costum alb de pânză, într-o formă de zile mari. Se amestecase prin mulţime, cu ţigara în mână, ca de obicei. Când apărui Rooseveltîn scaunul cu rotile, toată lumea începu să aplaude cu căldură. După ce s-au schimbat câteva vorbe, un locotenent anunţă începerea protocolului întâlnirii.
- Iar acum, domnilor, după cum ştiţi, domnul prim-ministru şi domnul preşedinte vor discuta în particular. În camera de alături, se vor servi răcoritoare, aşa că am să vă rog să mă urmaţi.
Câteva momente mai târziu, camera era aproape goală, iar uşile s-au închis, lăsându-i pe cei doi să înceapă discuţiile. Agenţii lui Roosevelt şi gărzile

de corp ale lui Churchill care i-au acompaniat peste tot aşteptau acum politicoşi afară.
în scaunul cu rotile, după o călătorie obositoare, Roosevelt era palid. Câteva momente nu spuse nici unul nimic, unicul zgomot care se auzea fiind cel făcut

de ventilatoarele de pe tavan. într-un final, Churchill începu:
- Aşadar, avem un program foarte încărcat, Franklin. Presupun că eşti hotărât să mergem până la capăt cu ce ne-am propus?
- Foarte hotărât.
Churchill zâmbi.
- Vom avea păreri diferite asupra strategiei, desigur, şi le vei afla în zilele care urmează.
- Fără îndoială.
- Dar trebuie să convenim asupra unui lucru. Ştii cât de mult îmi plac mie petrecerile reuşite – e una din slăbiciunile mele. Ei bine, în ziua în care îl vom zdrobi pe Hitler, vom da o petrecere cum nu s-a mai văzut până acum, fără să ne pese de cât va costa.
pfc- Cred că pot fi de acord cu asta, spuse Roosevelt zâmbind. Apoi, deveni serios şi spuse:
- Presupun că ai aflat despre planul pus la cale de germani?

- Am aflat câte ceva de la agenţii noştri secreţi. Trebuie să recunosc, gărzile mele stau ca pe jar. Au de gând să mă supravegheze îndeaproape. Fără îndoială, acelaşi lucru ţi s-a pregătit şi ţie. Dar dacă îşi imaginează că vor putea să mă oprească să merg la petrecerea organizată la Ambasada Britanică din Cairo de câţiva prieteni dragi mie, se înşală. Aştept această ieşire de câteva zile.
555

- Dar tu, ce părere ai despre toate astea, Win-ston?
Churchill părea amuzat.
- Cred că cei de la Berlin au un tupeu extraordinar ca să încerce să ne asasineze. Se vede cât de disperat este Hider dacă a fost de acord cu o asemenea aventură, dar intuieşti şi tu logica acesteia. Totuşi, am credinţa că aceşti oameni vor fi prinşi şi omorâţi înainte să aterizeze pe pământ egiptean. Proştii, moartea îi aşteaptă deja. Nu intenţionez să fiu cel dintâi premier din istoria Marii Britanii asasinat.
Se auzi o bătaie în uşă, iar Roosevelt spuse:
- Intră.
Unul dintre aghiotanţii preşedintelui intră în cameră. Era un colonel în vârstă, îmbrăcat în uniformă, care închise uşa discret.
- Ştiu că nu doriţi să fiţi deranjat, domnule preşedinte. Dar a venit generalul Clayton, care doreşte să vă vorbească de urgenţă. E însoţit de ambasadorul Kirk. Cred că este vorba de germanii despre care v-a mai vorbit ambasadorul.
- Vorbeam de lup. Spune-le să intre.
*

Maison Fleuve Ora 9:00,
în bucătărie, pe masă, era aşezată o farfurie cu pâine şi câteva pahare cu limonadă. După ce au mân-
556

cat, Halder îi sugerase lui Rachel să urce în cameră să se odihnească. El ieşi în curte, unde Deacon şi ceilalţi stăteau la masă şi aşteptau.
- îmi spuneţi şi mie cum dracu' aţi reuşit să traversaţi deşertul fără să fiţi prinşi? întrebă Halder, trăgându-şi un scaun.
- Nu a fost uşor, răspunse Kleist arogant. Ne-am oprit la Wadi când am auzit un avion care survola deşertul. Am aşteptat căderea întunericului înainte să

pornim din nou la drum. Apoi, maşina s-a stricat la cinci mile depărtare de satul Birqash. Am încercat să ajungem în sat pe jos şi am fost opriţi de nişte poliţişti egipteni. Le-am tăiat gâtul, i-am îngropat şi le-am furat maşina. O dată ajunşi la periferia oraşului Cairo, am părăsit-o, am luat trenul şi am ajuns la-întâlnirea cu Deacon.
Halder se strâmbă dezgustat şi îi spuse lui Deacon.
- Alţi morţi. Dumnezeule, războiul ăsta face din ce în ce mai mult rău.
Deacon dădu nepăsător din umeri.
- Războiul lasă în urmă cadavre. Asta o ştie oricine.
- Ce-au spus cei din Berlin când i-ai anunţat că cei aşteptaţi au sosit?
- Au preluat mesajul pur şi simplu. De obicei, nu prelungesc mesajul mai mult decât este necesar, ca să nu fie interceptat de englezi. Şi sunt foarte prudent de fiecare dată. Dar, cu siguranţă, în această seară vor avea ce să comenteze. Acum să trecem la treabă. Faptul că avionul vostru s-a prăbuşit ne-a redus şansele de reuşită. Nu mai putem conta pe elementul surpriză. Oricum, revenim la asta mai

târziu. în primul rând, Roosevelt a sosit la Cairo, pe aeroportul din vest, în această dimineaţă după ora nouă şi jumătate. Sursele mele m-au informat că este cazat la hotelul Mena. Churchill a sosit ieri şi este cazat în acelaşi loc.
- Sursele tale sunt de încredere?

E vorba despre un ofiţer de la Forţele Aeriene Egiptene cu relaţii sus puse, ale căror informaţii sunt exacte.
- Dar paza cum este?
Deacon strâmbă din buze.
Foarte strictă, după cum îţi poţi da seama. Şi după cele întâmplate, gărzile s-au triplat.
Schellenberg spunea că până vom ajunge noi, tu vei afla mai multe informaţii care să ne folosească.
Am făcut tot posibilul. Deacon scoase din buzunar câteva hârtii împăturite. Din raportul meu, veţi vedea că hotelul este foarte bine păzit. Nimeni nu se poate apropia fără autorizaţie. Nu am reuşit nici să fac fotografii, era mult prea riscant, dar m-am apropiat cât am putut şi am făcut nişte schiţe. Tancuri, lunetişti pe acoperişuri, patrule la intervale regulate.
Halder studie notiţele cu atenţie, apoi îşi ridică privirea.
Nu e ceea ce aş fi dorit. Am avea nevoie de informaţii mai exacte.
- Din păcate, este imposibil.
Halder dădu paginile lui Kleist şi lui Doring pentru a le studia.
- Şi care-i problema cu mijloacele de transport?
- N-o să-ţi placă.

îi spuse despre Salter.
- E un gangster periculos şi violent. Din păcate, era singurul cu care puteam trata.
Halder întrebă nelămurit:
- Şi ce crede că avem de gând?
- Prostul crede că punem la cale un jaf şi vrea şi el o parte, ca să-şi ţină gura închisă. Altfel, putem să ne luăm adio de la camionete şi de la jeep. Apoi, are de gând să ne trimită poliţia pe cap.
Halder se ridică exasperat.

- Avem din ce în ce mai multe probleme. Şi când vrea Salter un răspuns?
- Mâine seară. După aceea, ne va crea probleme.
Halder suspină.
- Eşti sigur că nu ştia care sunt intenţiile noastre reale?
- Nu cred că Salter îşi închipuie că eu aş putea fi agent german. Se pare că, de obicei, mai multe obiecte arheologice de mare valoare sunt transportate la Cairo prin aeroportul Shabramant. Salter crede că un astfel de transport este pregătit şi că noi am pus la cale un plan pentru a-l fura.
- El ştie că noi suntem aici?
Deacon dădu din cap vehement.
- Nici vorbă. Am fost foarte atent să nu fiu urmărit. Pot doar presupune că Salter crede că noi nu avem de ales şi că vom accepta propunerea lui. Deacon oftă din nou. E o mare porcărie, nu? Ai vreo sugestie? Eu le-am epuizat pe toate.
Halder dădu din cap disperat.
- în acest moment, nu ştiu ce să facem. Dar trebuie să punem mâna pe acele maşini. Totul depin-
559

de de ele. Se întoarse spre vilă. Deci, aici va fi baza noastră?

Cred că o vei găsi suficient de confortabilă şi foarte sigură.

Halder se adresă lui Kleist şi lui Doring:

Faceţi un tur al zonei. Familiarizaţi-vă cu împrejurimile şi desenaţi o hartă. Vreau un plan cu posibilităţile de ieşire din casă, în caz că va fi nevoie. Şi căutaţi câteva camere pe care să le putem folosi ca şi puncte de urmărire. Va trebui să punem la punct un observator. Nu vreau să fim luaţi prin surprindere, nici măcar de tipul acela, Salter.

- Am înţeles, domnule maior.

După ce Kleist şi Doring plecară, Halder îşi aprinse o ţigară.

Vila e aşezată destul de departe şi acest lucra nu-mi prea convine.

A fost o schimbare de plan necesară. Locaţia iniţială care era în oraş a fost descoperită de prietenul tău Weaver şi de către un camarad al acestuia, un ofiţer englez pe nume Sanson.

Halder îl privi cu uimire.

Şi de ce nu le-ai spus aceste lucruri celor de la Berlin.

Le-am spus. Deacon îi povesti despre cele în-I tâmplate. Dar ţie nu ţi s-a spus nimic? Halder dădu din cap furios.

- Se pare că aveam probleme încă de la început.

Deacon se încruntă.

- Mi se pare ciudat că nu ai fost informat.

Halder ridică o sprânceană, furios şi acum:

Schellenberg nu vrea decât să-şi ducă planul la bun sfârşit, indiferent ce s-ar întâmpla. Nu-i pasă
560

de vieţile celor implicaţi. Credea cu siguranţă că eu mă voi retrage dacă aş fi aflat că misiunea e pusă în pericol înainte de. a fi iniţiată.
Halder tăcu, apoi spuse:
' – Crezi că Aliaţii au aflat cumva despre intenţiile noastre?
- Mă îndoiesc. Nu au nici o dovadă.
- Poate că ai dreptate. Dar mă îngrijorează gândul că ar fi putut să afle. Şi să ştii că l-am cunoscut deja pe Sanson.

Deacon îl privi întrebător şi Halder îi spuse despre aventura de la gară.
- Sunt impresionat de faptul că ai reuşit să scapi. Nu ştiu prea multe despre Weaver, dar Sanson nu e persoana pe care să ţi-o faci duşman. Din câte am auzit, e un bărbat hotărât şi periculos ca o cobră.
Halder se ridică şi făcu un semn spre vilă.
- Deocamdată, sunt îngrijorat de această reşedinţă.
Se apropie de vilă şi pătrunse într-o sufragerie cu scaune din trestie şi cu covoare colorate arabe răspândite pe podea. Pereţii albi erau goi, cu excepţia unor măşti nubiene înspăimântătoare reprezentând moartea, făcute din lemn negru lustruit.
Vila a fost denumită Maison Fleuve, explică Deacon. A fost contruită de către un ofiţer francez pentru amanta lui. Nu există linii de telefon, dar majoritatea vilelor din zonă au fost construite pentru odihna de la sfârşit de săptămână. Zona nu e aglomerată, aşa că nu vom fi deranjaţi. Şoseaua principală este la o milă de aici, aşa că vom avea timp suficient să acţionăm dacă vedem pe cineva apro-piindu-se. Hotelul Mena şi Piramidele Giza sunt la
561

cinci mile depărtare. Desigur, veţi avea la dispoziţie barca cu motor. Veţi putea ajunge în oraş fără riscul de a fi opriţi şi fără a avea actele verificate la sânge – patrulele de pe râu nu operează în această zonă.
Halder examina măştile de pe perete cu real interes.
Lemnul este de cea mai bună calitate. Au cel puţin o sută de ani, nu-i aşa?
Deacon încuviinţă şi, zâmbind, luă o mască de pe perete şi o şterse de praf cu mâneca.
Sunt adunate de general în urma călătoriilor sale pe Nil. împreună cu câteva sclave nubiene de care era foarte ataşat.
- Dar cine este actualul proprietar al vilei?
Eu sunt. Deacon puse masca la loc. Spuneai ceva despre posibilităţi de ieşire din vilă în caz de pericol?

Deacon ridică felinarul de ulei ca să lumineze treptele care duceau spre pivniţă. Pereţii cu boltă aveau pe o parte sticle de vin, iar aerul era răcoros. Se îndreptară spre capătul pivniţei, unde era o uşă de metal cu balamalele ruginite. Când Deacon o împinse să se deschidă, razele soarelui inundară încăperea. Afară se vedea un mic debarcader acoperit de buruieni înalte. Nilul se desfăşura în toată splendoarea, iar la malul său era legată o barcă cu motor, acoperită cu o prelată pentru a i se proteja motorul.
562

- Interesant, remarcă Halder, observând nişte fire ieşind din nişte buruieni. Deci aici îţi ascunzi tu aparatura de transmisie?
Deacon încuviinţă şi descoperi transmiţătorul şi pistolul de lângă el, apoi le acoperi la loc.
- Pivniţa a fost contruită după modelul unei peşteri. Ştii cât de atenţi sunt francezii cu păstrarea vinurilor. Dar generalul, având o gândire foarte practică, a hotărât să spargă peretele din capăt şi să contruiască o uşă care să poată fi folosită de amantă, în caz că soţia ar fi apărut pe neaşteptate.
Deacon zâmbi, apoi închise la loc uşa de metal.
- E un as în mânecă, în caz că vom avea nevoie. Dar să sperăm că nu va fi cazul. Te las pe tine să le-o arăţi şi celorlalţi. Dar trebuie să mai fac o menţiune. La intrarea principală în vilă este o bară de metal, pe care te-aş ruga să nu o duci de acolo, în caz că cineva vrea să intre, pui bara ca să se chi- nuie

puţin, iar tu vei avea timp suficient să ajungi la ieşirea din pivniţă şi să scapi.
- Eşti un om foarte precaut, Deacon.
- De aceea am ajuns la vârsta la care sunt acum.
- Schellenberg mai spunea că există şi la aeroport o cale de scăpare, în caz că planul dă greş? Deacon dădu din cap afirmativ.
- Un prieten de-al meu este căpitan în Forţele Aeriene Egiptene. El ne-a oferit şi informaţiile despre aeroportul Shabramant. Dacă vom avea nevoie, el ne va „împrumuta" un avion şi ne va lua de pe o pistă de aterizare din deşert, la câteva mile depărtare de Sakkara, şi ne va duce pe o rută sigură.
563

Cunosc pista despre care vorbeşti. Era folosită pentru transportul obiectelor descoperite în urma săpăturilor arheologice.

Aşa cred. Prietenul meu, căpitanul, este pregătit să intervină dacă i-o cerem, la semnalul emis de noi de la sol. De îndată ce dai semnalul începerii atacului şi ştim că oamenii lui Skorzeny sunt pe drum, îl voi contacta. Asta în cazul în care totul va merge conform planului. Dacă nu, şi dacă vom fi nevoiţi să abandonăm, căpitanul va zbura spre cea mai apropiată bază germană din Creta. Dar vom intra în detalii mai târziu.

Prietenul tău, căpitanul, nu ştie ce punem noi la cale, nu?

Sigur că nu. Dar este un simpatizant fervent, dornic să-i ajute pe germani fără să stea pe gânduri.

Urcară scările afară din pivniţă, iar Deacon stinse felinarul.

Două lucruri, spuse Halder. Primul: nu vorbeşti nimic în faţa doamnei. Nu ştie nimic despre intenţiile noastre reale.

Înţeleg. Cei de la Berlin mi-au vorbit şi despre acest aspect.

Al doilea: îţi voi da o listă cu ce am nevoie pentru această după-amiază, în mare parte unelte şi echipament pentru săpături, un binoclu şi uniformele americane pe care le ai de la Salter.

Deacon observă că Halder era din ce în ce mai crispat.

îmi spui pentru ce îţi sunt necesare toate acestea?

Intenţia iniţială era să intru în zona hotelului îmbrăcat în ofiţer american, sau cumva să fur o
564

legitimaţie de intrare ca să fac un tur de recunoaştere. Dar tocmai la această strategie se aşteaptă şi Aliaţii, mai ales că ştiu că noi suntem aici. Şi este inutilă, mai ales că deja îmi cunosc identitatea. Se pare că mai avem o singură posibilitate. Lângă piramida lui Cheops există un tunel, parte a unei peşteri care se întinde pe o suprafaţă de două sute de metri de la mormântul celei de-a doua dinastii şi duce spre hotel.

Deacon se încruntă:

- De unde ştii?
- A fost descoperit cu câţiva ani în urmă de tatăl domnişoarei Stern, un arheolog respectabil. Schellenberg crede că tunelul duce până în curtea hotelului.
- Extraordinar! Deacon părea uimit şi îşi scărpina bărbia. Aşadar, de aceea cei din Berlin m-au pus să verific dacă se mai fac săpături la Giza? Mă întrebam eu despre ce-i vorba...
- Şi cel mai important este că avem o posibilitate de a pătrunde în zona hotelului, fără să fim văzuţi. Dar, la intrarea în tunel va trebui verificată şi direcţia. Ai aflat cine lucrează în zonă?

- Majoritatea sunt studenţi ai Universităţii din Cairo.
- Nu avem timp de pierdut, va trebui să explorăm zona în această după-amiază. Eu, tu şi Kleist. Studenţii vor pleca din zonă o dată cu lăsarea întunericului. Gărzi sunt?

Deacon dădu din cap afirmativ.

- Câţiva poliţişti sau gărzi în civil de la Ministerul Antichităţilor.

565

Halder îşi scoase portofelul şi îi arătă lui Deacon actele conform cărora era Paul Malory.

- Cunoşti vreun falsificator specialist? Am nevoie de un profesionist care să lucreze repede.

Deacon spuse:

- Sigur, la Cairo sunt o grămadă care pot face orice pentru o sumă frumuşică. De ce?
- Sanson mi-a verificat actele în Alexandria şi le-a văzut şi pe cele ale domnişoarei Stern. Cu siguranţă că poliţia a fost alertată despre aceste identităţi false. Dar un falsificator priceput ar trebui să refacă documentele fără prea mare bătaie de cap. Poţi aranja acest lucru, dacă îţi dau două nume false?

Deacon dădu din umeri.

- E o treabă uşoară, aşa că nu văd de ce nu aş face-o. La ce te gândeşti?
- Eu voi fi un profesor care conduce un grup de studenţi care vor lucra la Giza, aşa că vom trece uşor de poliţie, şi oricum, dacă se iveşte vreo problemă, ştiu cum să mituiesc gărzile, care sunt în majoritate corupte. Sunt plătiţi atât de prost, încât ar accepta orice.

Deacon studie actele cu atenţie.

- Arată destul de convingător. Nu o chemăm şi pe femeie?

Halder dădu din cap.

- Nu are rost să o punem şi pe ea în pericol. îmi va spune tot ce vreau să ştiu. Dar va trebui să te ocupi şi de actele ei, în caz că va trebui să părăsească vila. Ţi le aduc înainte să pleci.

Deacon îşi ridică privirea.

566

Am impresia că s-a înfiripat ceva între voi doi...

Halder evită răspunsul.

Va fi suficient să mergem doar noi trei. Şi apoi, vom avea timp să ne gândim ce-i vom răspunde lui Salter. Problema aceasta m-a dat peste cap.

- Şi ce facem dacă vom găsi tunelul şi ne va duce până unde te aştepţi?
- Eu şi Kleist vom verifica paza din curtea hotelului şi vom încerca să aflăm unde sunt cazaţi Roosevelt şi Churchill. De aceea avem nevoie de uniforme.

Deacon părea tulburat.

- Dar nu veţi avea legitimaţii de trecere. Şi apoi, sunt o grămadă de puncte de control, chiar şi în faţa hotelului. Weaver şi camarazii lui sunt hotărâţi să vă prindă. Ceea ce vă supune unui risc şi mai mare.
- Este problema mea şi eu îmi fac griji pentru asta. Oricum, nu avem altă opţiune decât tunelul. Numai dacă nu ai tu vreo idee ...
- Din păcate, nu am!
- Vom avea nevoie de mijloacele de transport. Şi de preferat ar fi şi o rută spre Giza, prin care să putem evita punctele de control.

Deacon se scărpină în cap.

- Există un drum prin deşert care duce spre satul Nazlat as-Saman, de lângă piramide. Dar cu Packard-ul nu veţi putea ajunge acolo fără probleme. Se gândi un moment. Dar am o idee mai bună. Nu ar fi înţelept să mergeţi toţi împreună. Sunt sigur că Weaver a trimis portretele voastre robot la toate secţiile de poliţie şi la bazele militare din
567

zonă. Hassan are o motocicletă. Kleist şi cu mine am putea lua maşina, iar tu ar trebui să vii cu motocicleta. Ne putem da întâlnire la capătul satului, lângă Sfinx.
Halder stinse ţigara şi zâmbi.
- Perfect. Rămâne stabilit. Şi nu-ţi face probleme în legătură cu Harry Weaver. Nu mă va găsi.
568

Capitolul 53
Cairo Ora 12:30
- Eşti idiot?
Clayton lovi puternic cu pumnul în masă.
- De ce dracu' i-ai lăsat să scape?
Weaver era în biroul generalului. Avea o privire furioasă, iar corpul îl durea de oboseală. Toată noaptea dormise doar câteva minute. Opt ore încercase să rupă frânghiile şi să scape, dar nu reuşise decât să slăbească strânsoarea. Puţin după ora şapte, doi pescari localnici l-au auzit strigând, au intrat în cabană şi l-au găsit. După ce telef onă de la secţia de poliţie din Rashid la Cartierul General, Sanson veni furios pentru că i-a lăsat pe Halder şi pe Rachel să scape. Două ore mai târziu, Sanson l-a îmbarcat pe un avion spre Cairo şi l-a dus direct în biroul lui Clayton.
- Nu am avut de ales, domnule, răspunse Weaver.
Sanson stătea lângă el, fierbând de nervi ca şi generalul.
- Dar e ridicol! spuse Clayton nemulţumit. Am scos pe străzi toată armata, am blocat toate dru-
569

murile şi tot au reuşit să scape. în ceea ce te priveşte, Weaver, să te dai pe mâna unor agenţi inamici şi să nu acţionezi... Nu poate fi vorba decât despre incompetenţă! Ce ai de spus în apărarea ta?
- Am greşit mergând după ei de unul singur, spuse Weaver patetic.
Clayton era turbat.
- Aşa este! Ai greşit! Mi se pare că te-ai lăsat influenţat de sentimente personale, în loc să-ţi faci datoria. Aşa ceva este nu numai de neiertat, este trădare curată! Se ridică nervos în picioare. Ai face bine să-mi spui tot ce ştii despre cei doi!
Generalul îl ascultă în picioare, iar când Weaver termină, se întoarse spre Sanson.
- Cu ce barcă au pleeat?
Sanson îi spuse că fiecare barcă întâlnită de patrulele de pe apă a fost atent verificată.
- Dar nu s-a descoperit nimic. Se pare că am ajuns prea târziu. Până dimineaţă, ar fi putut ajunge oriunde.
Clayton îl abordă din nou pe Weaver.
- Ai văzut numărul de înmatriculare al maşinii arabului?
Weaver îi dăduse deja toate detaliile lui Sanson.

Nu l-am văzut din cauza întunericului. Sunt sigur doar că era un model american. Weaver ştia că această informaţie era inutilă, fără a şti modelul exact şi numărul de înmatriculare. Oraşul Cairo era plin de automobile americane.

- Nu mă ajută prea mult, se strâmbă Clayton, luând de pe masă raportul făcut de Sanson, apoi îl aruncă înapoi cu zgomot. Dar cred că sunt câteva lucruri de care putem fi siguri. în primul rând, este

570 evident că avem de-a face cu mai mulţi inamici. Iar în al doilea rând, sunt convins că au ajuns în oraş.

Weaver ştia din raportul lui Sansón că doi poliţişti egipteni fuseseră daţi dispăruţi în după-amiaza trecută, nu departe de un sat numit Birqash, la douăzeci de mile nord de Cairo. Corpurile lor au fost descoperite dimineaţă. Fuseseră îngropaţi nu prea adânc şi aveau gâtul tăiat. La ora zece, dimineaţa trecută, cineva a descoperit şi maşina lor, abandonată într-o gară de la periferia oraşului. O familie de beduini care locuiau la câteva mile de Birqash fusese interogată de poliţie şi au declarat că au văzut doi bărbaţi la volanul unei camionete militare care a trecut prin zonă după-amiaza trecută, îndreptându-se spre sat.

- Bărbaţii erau mult prea departe ca să fie văzuţi bine de beduini, i-a spus Sansón lui Clayton. Dar ştim că Halder şi femeia erau în Alexandria, aşa că nu puteau fi ei. Se pare că avem de-a face cu cel puţin patru agenţi germani.

Generalul se îndreptă spre fereastră, furios.

- Dar despre maşina abandonată nu ştie nimeni nimic?

- Din câte ştim până acum, nu era înregistrată ca furată, răspunse Sansón. Am cerut de la armată lista cu maşinile care au fost furate, dar nu cred că vom găsi proprietarul.

- Şi de ce, mă rog?

- Domnule general, nu are rost să pornim un alt război. Este posibil ca maşina să fi aparţinut cuiva înainte să fie furată sau împrumutată de germani, aşa că este puţin probabil ca proprietarul să declare dispariţia.

571

Generalul reveni la birou şi se trânti în scaun.

- Toată povestea asta e o mare porcărie! Preşedintele a sosit în această dimineaţă, iar prim- ministrul Churchill ieri la prânz. Şi adevărul este că patru germani periculoşi se plimbă nestingheriţi prin oraş! Nici nu vreau să mă gândesc!

- Aş avea o sugestie, interveni Sansón. Le cerem preşedintelui şi ministrului să anuleze sau să amâne întâlnirea, până îi vom prinde pe cei patru.

Generalul dădu vehement din cap dezaprobator, apoi lovi cu pumnul în masă.

- Nici nu se pune problema! Tu ai idee cât de atent şi cu câtă bătaie de cap a fost planificată această întâlnire? Mii de oameni şi-au petrecut ore întregi în şedinţe şi consfătuiri. Oficialii au fost aduşi din mai multe părţi ale lumii, şi acesta nu-i un lucru uşor, mai ales în vreme de război. Ne-ar trebui câteva luni bune să reorganizăm totul, şi noi nu dispunem de acest timp.

- Cu tot respectul domnule, dar vorbim acum de circumstanţe excepţionale.

-Ambasadorul i-a informat deja pe preşedinte şi pe prim-ministru despre această situaţie. Ambii au refuzat să-şi schimbe planurile. Tu ştii ce fel de oameni sunt. Nu au de gând să se lase intimidaţi de nişte agenţi nazişti. În ceea ce-l priveşte pe preşedinte, domnia sa are o vorbă: să nu te temi decât de frica în sine. Cu o astfel de filosofie, nimic nu-l sperie. Şi cred că am dreptate când spun că domnul Churchill e făcut din acelaşi material; nu se sperie uşor. Gărzile lor personale au fost informate despre această situaţie şi au fost luate

măsuri excepţio-
572

nale de securitate. Dar e treaba ta să-i găseşti pe aceşti germani.
Se auzi o bătaie în uşă şi intră aghiotantul generalului.
Maşina e pregătită să vă ducă la hotelul Mena, domnule.
- Vin imediat.
Uşa se închise şi Clayton spuse aspru:
- Nu vreau să mai aud nici o scuză, vreau rezultate. Avem nevoie şi de puţin noroc, dar nu vom avea parte de el dacă nu verificăm fiecare hotel, bar, restaurant sau pensiune din oraş şi de la periferie, actele tuturor şi mai ales ale celor care se comportă suspect, indiferent cine ar fi şi ce relaţii ar avea. Dacă ai vreo bănuială, îi bagi la răcoare. Şi acelaşi tratament trebuie aplicat tuturor simpatizanţior de pe lista noastră. Cineva îi ajută pe germani să se ascundă. Şi trebuie să-i găsim, oriunde ar fi.
Generalul se ridică, privindu-l pe Weaver cu asprime.
- Foloseşte cât mai mul ţi oameni, numai găseşte-i pe nenorociţii de nazişti cât mai repede. Ii vreau morţi, şi asta urgent.

Erau în maşină, îndreptându-se spre oraş. Weaver era extenuat, copleşit de oboseală, şi nici nu mai observa traficul. încerca să se gândească la situaţia nenorocită, dar nu găsea nici o soluţie. Rachel a
573

fost moartă, iar acum trăieşte. Şi nu avea cum să o vadă, nici pe ea, dar nici pe Jack Halder.
Sanson spuse:
- Voi pregăti lista cu toate vehiculele americane înregistrate în Cairo, militare sau civile, inclusiv cele declarate furate, şi vom vedea ce apare. Am dat deja alerta în toate secţiile de poliţie să fie atenţi la identităţile false ale celor doi, Malory şi Taubert, şi să-i aresteze dacă-i prind. Deşi cred că nu vor mai folosi acele acte. Intre timp, ai patru ore să te odihneşti. Dacă intervine ceva, te sun.
- Mulţumesc.
Sanson spuse ironic:
- Nu sunt amabil cu tine, Weaver. Sunt foarte ocupat, aşa că profită de timpul pe care îl ai să te odihneşti. Ar trebui să mai ştii un lucru. Unul dintre oamenii mei au verificat rapoartele maritime de la Port Said. Se pare că nava Izmir s-a scufundat din cauza defecţiunilor de la un motor. Dar ziarele din acea vreme au uitat să menţioneze un lucru.
- Ce anume?
- Un pescar maltez a salvat patru dintre marinarii turci de pe navă. Acelaşi pescar a spus că a văzut şi o navă germană în zonă.
- Ce vrei să spui?
Faptul că nava germană se afla în zonă nu era o coincidenţă. Cei din familia Stern erau singurii pasageri la bordul lui Izmir. Vasul era turcesc şi se ştie că turcii sunt prieteni cu germanii. Din câte ştim, era planificată o întâlnire cu nava germană pentru a preda familia, dar lucrurile s-au complicat în momentul în care vasul turcesc a explodat.
- De ce să predea familia?
574

- Familia Stern nu avea de gând să meargă la Istambul, ci înapoi în

Germania. Erau spioni, unul cel puţin, sau poate toţi, lucrau pentru nazişti.
- Ei, Sanson, las-o baltă! spuse Weaver nervos. Germanii au folosit întotdeauna Marea Medite- rană. Puteau fi acolo pur şi simplu din întâmplare. Rachel şi părinţii ei nu erau spioni. E o nebunie.
Ajunseră la Garden City şi Sanson opri în faţa Cartierului General.
- 0 voi ruga pe locotenent Kane să te ducă acasă. Eu mai am ceva de făcut. Să vii înapoi pe la ora şase. Vreau să întâlneşti pe cineva care ar putea să ne ajute să clarificăm povestea asta.
- Cine?
- Vei afla mai târziu, dar îţi spun doar atât: te aşteaptă o mare supriză, Weaver. Şi sper să-i poţi face faţă.

*

Când ajunseră la Zamalek, Helen Kane luă cheia din mâna lui Weaver şi descuie uşa vilei.
- Arăţi groaznic. Îţi dau drumul la apă să faci o baie. Apoi te las să te odihneşti.
Urcară în camera lui Weaver. Ea dădu drumul la apă şi căută nişte prosoape curate. Weaver se dezbrăcă şi intră în apa fierbinte. Helen aduse două pahare cu scotch şi-i întinse unul.
- M-am gândit că ai nevoie. Te superi dacă îţi ţin companie?
575

Fusese plecat mai bine de patruzeci şi opt de ore, dar i se părea că a trecut cel puţin o săptămână. Atmosfera era oarecum tensionată.

- Nh mă supăr.
Ea zâmbi nesigură. Stătea rezemată de uşă, sorbind băutura din pahar.
- Eşti cu gândul departe. Vrei să-mi spui ce te macină?
Weaver era realmente preocupat.
- Chiar trebuie?
- Nu, dar aveam impresia că ţi-ar face bine să vorbeşti cu cineva.
Weaver se afundă şi mai tare în apă, extenuat, cu un prosop ud pe faţă. începu să-i spună întreaga poveste. Când termină, Helen nu reacţionă în nici un pipi.
- Nu eşti surprinsă?
- Trebuie să mărturisesc ceva. Sansón m-a sunat din Alexandria şi m-a rugat să-i raportez generalului Clayton despre cele întâmplate.
- înţeleg.
Helen îşi scoase ochelarii.
- Numai că eu nu înţeleg nimic. Aş putea accepta faptul că prietenul tău, Halder, să fie implicat, însă nu şi Rachel Stern. Nimic nu pare să aibă sens. Ea a fost moartă, iar acum trăieşte. Şi, conform spuselor lui Sansón, se pare că este agent nazist.
- Nu are cum să fie adevărat, Helen. în orice caz, nu ea. Chiar şi Halder mi-a spus că ea nu are nici o legătură cu toate astea. Sigur, nava germană putea să o fi ridicat. După aceea, cred că a ajuns în vreo închisoare, sau într-unul din lagărele de concentrare despre care am tot auzit.
576

Weaver ieşi din apă, iar ea îi întinse un prosop curat. Se îmbrăcă şi ieşi afară din baie. Helen stătea pe canapea, preocupată. Spuse încet:
- Pot să te întreb ceva, Harry?
- Ce anume?
- încă o mai iubeşti?

- De unde ai scos aşa ceva?
- Nu mi-ai răspuns la întrebare.
Weaver ezită.
- Nu ştiu.
Ea se simţea jignită.
- Asta înseamnă că încă o mai iubeşti.
Weaver simţi cum i se accelerează pulsul şi spuse:
- Poate adevărul este că nu am încetat nici o clipă să o iubesc.
Helen îşi muşcă buza, puse paharul pe masă şi se ridică.
- înţeleg, spuse ea supărată. Te las să te odihneşti.
El îi puse mâna pe obraz.
- îmi pare rău, Helen. Mi-ai cerut adevărul.
Ea îi îndepărtă mâna.
- Nu-ţi face probleme. Sufăr pentru mine, asta e tot.
Zâmbi, apoi se îndreptă spre ieşire. înainte de a ieşi, spuse cu lacrimi în ochi:
- Viaţa nu e niciodată simplă, nu-i aşa, Harry? Pe curând.
Weaver o auzi coborând scările, copleşit de un sentiment de vinovăţie, dar nu făcu nici un gest să o oprească.
577

Capitolul 54
Berlin Ora 12:30
Hotelul Adlon, unul dintre cele mai faimoase hoteluri din Berlin, era la cinci minute distanţă de biroul lui Canaris. Când coborî din Mercedes, simţi răcoarea de afară. îşi lăsă la garderobă haina, apoi urcă scările şi observă candelabrul odată minunat, care fusese grav deteriorat de bombardamente. Intră în sufragerie. încă nu se adunaseră toţi să mănânce. Câteva mese erau însă ocupate de nişte oameni de afaceri şi de câţiva ofiţeri.
Ospătarul-şef, urmărind totul de la uşa bucătăriei, îl recunsocu pe Canaris imediat. îl văzu obosit şi tras la faţă şi îl conduse la o masă privată de la capătul încăperii, protejată de o draperie roşie de catifea. Trase draperia şi Canaris îl văzu pe Schel-lenberg cu un pahar de coniac în faţă şi cu furculiţa în mână, mâncând.
- Ah, Wilhelm, ai sosit în sfârşit. Am început fără tine. După cum vezi. Carnea de vită este excelentă, ţi-o recomand.
- Am fost reţinut. Dar nu contează. Nu mi-e foame.
578

Dar nu refuzi un coniac, nu? rânji Schellenberg. E polonez. Coniacul franţuzesc s-a terminat, f – Nici o problemă. Canaris făcu un semn ospătarului să plece, apoi luă loc. Ce veşti urgente ai să-mi dai?
Shellenberg îşi turnă coniac în pahar.
- Cred că realizezi că nu puteam să-ţi spun prin telefon.
-Atunci spune-mi acum, la naiba! Nu am aflat nimic de ieri, de când mi-ai spus că Halder şi ceilalţi au supravieţuit. De atunci, nu am dormit, aşa că nu mă mai ţine pe jar.
Schellenberg luă o gură de mâncare, apoi bău coniacul. Puse paharul pe masă cu zgomot. -Am şi veşti bune, dar şi rele.
- Continuă, spuse Canaris, ignorând băutura din faţa lui.
- În această dimineaţă, devreme, am primit un mesaj de la Deacon. Prietenii noştri Kleist şi Döring au ajuns cu bine la Cairo. Lucru care mă bine-dispune. Să nu mai vorbim despre Himmler şi despre Führer.
Canaris stătea pe marginea scaunului.

- Ce ştii despre Halder şi despre femeie?
- Deocamdată nimic. Se pare că s-au despărţit în două echipe după ce s-au prăbuşit şi au încercat să ajungă la Cairo separat. Kleist cu Doring şi Halder cu Rachel Stern. Nu ştiu nimic în plus.
- Înţeleg. Canaris se aşează mai bine în scaun şi suspină mai degrabă uşurat decât dezamăgit. Deci, încă sunt probleme...
Schellenberg îşi umplu paharul din nou şi îl dădu pe gât.
579

- în acest caz, faptul că nu avem veşti nu înseamnă că nu sunt probleme.
- Dar tu eşti bine dispus. De ce?
Schellenberg zâmbi larg.
- Pentru că mai sunt speranţe, având în vedere că cel puţin doi din echipă au ajuns la destinaţie. Şi ar trebui să ai mai multă încredere în Haider, Wilhelm. în cele din urmă, el e unul dintre cei mai buni oameni ai tăi şi mult mai inventiv decât Kleist şi Doring la un loc. Dacă cei doi au reuşit, sunt sigur că va reuşi şi Haider. Schellenberg era nerăbdător. De fapt, eu ştiu sigur că vor duce misiunea la bun sfârşit. Simt asta cu .tot trupul. Şi oricine a reuşit o dată să se dea drept ofiţer american sau englez, cu sigumaţă o va face din nou cu succes.
- Sunt conştient de capacitatea lui Halder, spuse Canaris privind sticla de pe masă. Dar eşti sigur că nu cumva coniacul te face atât de optimist?
Schellenberg deveni serios.
- Nu fa pe deşteptul, Wilhelm.
- încearcă să fii realist. Presupunând că Halder încă trăieşte, şi chiar dacă ajunge la Cairo la întâlnirea cu Deacon, Aliaţii îl vor urmări şi îl vor prinde. Ne putem aştepta la asta, mai ales după prăbuşire. Şansele ca misiunea să aibă succes sunt din ce în ce mai puţine.
- Dar Jack e un bărbat deştept. Şi viclean ca o vulpe. Schellenberg vorbea tare. Şi sunt convins că va face tot posibilul să-şi atingă scopurile, indiferent de obstacole. Să afle unde sunt cazaţi Roose-velt şi Churchill, să asigure aeroportul de la Shab-ramant, să-i transporte pe Skorzeny şi pe oamenii lui la destinaţia stabilită şi să-i ajute să treacă de

580 gărzile Aliaţilor. E o misiune grea, ştiu, dar Halder poate face orice i se cere. Şi nu mare mi-ar fi mirarea dacă în această seară Deacon îmi va da veşti bune cu privire la sosirea lui Halder.
Canaris suspină, golind paharul dintr-o singură înghiţitură. încerca să nu-şi arate îngrijorarea.
- Aşadar, ce urmează? Aşteptăm mesajul lui Deacon?
Schellenberg încuviinţă.
- Exact. Va transmite în această seară, pe la mie
zul nopţii sau puţin după. Doar dacă nu cumva Deacon va avea veşti urgente, deşi în timpul zilei transmisiunile se fac mult mai greu. E ceva legat de atmosferă. Dar cei de la Roma şi de la Atena au primit ordin să transmită imediat ce află ceva important. Evident, şi Fiihrer-ul doreşte să afle totul în momentul în care am primit informaţiile. Este nerăbdător să afle cum decurge misiunea şi, cu fiecare oră care trece, pare mai convins că aceasta e singura şansă de a câştiga războiul.
- Altceva?
Schellenberg zâmbi din nou. - Un singur lucru. Ca un semn al credinţei mele în
Halder, deja i-am alertat pe oamenii lui Skor-zeny. Sunt pregătiţi să plece la Cairo, la primul semnal.

581

Cairo
Ora 16:30

Halder verifica uniformele şi actele refăcute pe care Deacon i le aduse în cameră. Se auzi o bătaie în uşă. Rachel deschise uşa şi intră. Se schimbase într-o pereche de pantaloni kaki şi o bluză curată. Halder spuse:

- Te simţi mai bine după ce te-ai odihnit?
- Puţin. Tu ai dormit?
- Am dormit câteva ore.

Dormitorul era destul de mic, cu o podea goală de lemn, un pat de metal, un scaun şi prevăzută cu un balcon, iar la un colţ o masă şi un lighean. începea să se însereze. Fereastra era deschisă, iar sunetul greierilor şi parfumul florilor pătrundea în cameră ameţitor. Priveliştea oferită de Nil era superbă, lumina apusului fiind reflectată în apă. Rachel ieşi pe balcon.

- îţi lipseşte vreodată acest loc după ce te întorci în Germania?

Halder veni lângă ea.

- Cea mai fericită perioadă din viaţa mea a fost cea din Sakkara. îmi plăcea să mă gândesc cum ar fi să-mi petrec toată viaţa acolo, dezgropând ruine, apoi să mă retrag la bătrâneţe într-o vilă pe malul Nilului. Zâmbi. Dar ce bine e să respiri din nou aerul din Cairo! .
- Crezi că Harry este bine?
- Precis a fost găsit deja de camarazii lui.
- Trebuia să mă laşi să-i vorbesc înainte de a ne urca în barcă.

582

- La ce folos, Rachel? Şi oricum, nu mai aveam timp.

Rachel suspină şi îşi cuprinse umerii cu braţele. Halder o întrebă:

Ce s-a întâmplat?

- Am un sentiment ciudat, că lucrurile se vor înrăutăţi. Mi-ai spus că Harry a refuzat să stea deoparte, deşi l-ai rugat. E un gând înfiorător: voi doi, unul împotriva celuilalt. Şi cu siguranţă că superiorii lui îl vor obliga să facă tot posibilul pentru a ne prinde. Sunt sigură că e la fel de agitat ca şi tine.
- încerc să nu mă las copleşit, spuse Halder. E destul de greu numai să mă gândesc că ne urmăreşte. Nu vreau să îl întâlnesc şi să fim puşi faţă în faţă, pentru că nu ştiu ce ar învinge, prietenia sau datoria.

Ca să schimbe subiectul, Rachel făcu un semn spre o uniformă de ofiţer american de pe pat.

- Asta pentru ce e pregătită? Vreo petrecere fandosită la Shepheard's?
- Ar fi o idee bună, spuse Halder intrând în cameră. Băgă uniforma într-o geantă. Am puţin de lucru, împreună cu gazda şi cu Kleist. Vom veni destul de târziu, aşa că nu are rost să ne aştepţi.

Rachel veni şi ea în cameră.

- Dar ceilalţi?
- Doring şi prietenul nostru Hassan vor asigura paza pe rând.

Rachel îşi muşcă buzele, speriată.

- Nu vreau să rămân singură cu ei. Nu mă simt în largul meu.
- Eşti în siguranţă, fii liniştită. Ţine uşa încuiată, dar în caz că te deranjează cineva ...

583

Halder îi dădu pistolul lui Falconi.

- Foloseşte-l în caz de nevoie şi nu te teme de consecinţe. Mă ocup eu de tot.

Ea îi dădu arma înapoi.

- Nu-mi plac armele. Nu mi-au plăcut niciodată.

- Nu-i nimic. îl las aici oricum. îl aruncă pe pat. Trebuie să-ţi spun ceva. E în legătură cu tatăl tău.

Rachel se întunecă la faţă.

- Ce anume... Ce vrei să spui?

am— Schellenberg mi-a povestit despre descoperirea de la Giza. Recunosc că eram şi eu curios de ce se trezeşte profesorul atât de devreme şi venea dimineaţa extenuat, ca şi cum ar ii stat treaz toată noaptea. Mă gândeam eu că era o treabă riscantă, chiar ilegală, dacă nu informase autorităţile egiptene.

Rachel roşi şi spuse demnă:

- Tatăl meu avea un motiv întemeiat să lucreze în secret.

- Explică-mi.

- Războiul plutea în aer. Egiptenii erau proger-mani. Dacă ţara ar fi căzut, ultimul lucru pe care l-am fi dorit ar fi fost ca lucrurile valoroase descoperite să încapă pe mâinile naziştilor.

- Dar ce anume a descoperit?

- Un tunel lung de aproximativ două sute de metri, în mare parte o peşteră naturală, care ducea spre mormântul unui nobil aparţinând celei de-a Doua Dinastii şi care nu fusese încă descoperit. Tatăl meu credea că tunelul fusese adăpostul celor care lucrau la construcţia piramidelor. Pasajele subterane fuseseră săpate de către ei sau de către profanatorii de morminte care aveau de gând să ajun-

gă la Piramida lui Cheops şi să fure comorile de acolo, dar se pare că au calculat greşit şi au ajuns la mormântul nobilului.

Halder se încruntă.

- Zona era foarte bine păzită în vremea faraonului. De aceea au fost îngropaţi Ia o asemenea distanţă?

Rachel încuviinţă.

- Am găsit bijuterii şi alte lucruri de mare valoare îngropate în tunel. Comoara se pare că a fost ascunsă de tâlharii care au fost prinşi de gărzile regale şi executaţi. Trupurile lor au fost lăsate în tunel, care apoi a fost închis — era o pedeapsă obişnuită în acele vremuri, evident pentru a-i avertiza pe ceilalţi. Scheletele lor erau încă acolo, sau cel puţin ceea ce a mai rămas din ele.

- Nu înţeleg, ce căuta tatăl tău la Giza? El lucra de fapt în Sakkara.

- Un profesor german pe nume Braun bănuise existenţa tunelului şi, în secret, a făcut nişte verificări preliminare cu câteva luni înainte de venirea noastră în Egipt. Braun era un fost coleg al tatălui meu, care, înainte să-şi ducă munca la bun sfârşit, a fost chemat înapoi în Germania şi înrolat. Tatăl meu a reuşit să obţină permisiunea autorităţilor să continue munca lui Braun, dar nu le-a spus nimic despre tunel, din motivele pe care ţi le-am spus deja.

Schellenberg spune că tunelul duce până la hotelul Mena. Tatăl tău credea că acolo era de fapt zona în care se adăposteau muncitorii?
Rachel dădu din cap afirmativ.
- Cam în acea zonă. De ce?
585

Nu pot să-ţi dau detalii, dar va trebui să arunc o privire în tunel. Îţi aduci aminte unde era intrarea?
- Da, sigur că da.
- E greu să pătrunzi în interior?
Nu foarte greu. Tatăl meu a sigilat intrarea, dar e bine ascunsă, aşa că nimeni nu ştie de existenţa acesteia.
Foarte bine. Vom discuta detaliile înainte să plec.
- E periculos ceea ce vrei să faci?
Nu neapărat, dar nu se ştie niciodată. Mergem în recunoaştere. Să vedem dacă putem pătrunde în tunel.
- la-mă cu tine, Jack, spuse ea nerăbdătoare.
Halder dădu din cap.
Nu-i o idee bună. Armata şi poliţia ar putea sta la pândă. Şi nu vreau să risc să fii prinsă.
- Sunt perfect capabilă să am grijă de mine.
- Am observat.
Şi am început să cred că eu sunt talismanul care îţi aduce noroc. Zâmbi şi se aplecă asupra lui, sărutându-l scurt pe buze.
Inima începu să-i bată cu putere şi îi răspunse, trăgând-o mai aproape de el. Rachel îl sărută de a-ceastă dată cu pasiune.
Halder zâmbi:
- Asta pentru ce a fost?
- Trebuie neapărat să existe un motiv?
- Nu, dar credeam că de data aceasta există.
Mă iei cu tine? Te rog! M-aş simţi mai în siguranţă cu tine decât aici. Şi te pot ajuta să găseşti pasajul mult mai repede.
586

- Cred că nu pot refuza niciodată o femeie frumoasă.
*
Abu Sammar Ora 16:00
în aceeaşi după-amiază, Achmed Famad era în hambar, transpirat. Ridicase trapa, apucă repede pistolul, apoi scoase radioul şi bateria.
Prin sat trecuseră două camionete încărcate cu soldaţi, care cercetau fiecare casă. Nu avea de ce să rişte, unica şansă fiind să îngroape radioul undeva în deşert şi să scape de armă.
Mafouz aştepta cu căruţa şi măgarul pregătite. Achmed aduse radioul la căruţă, apoi bateria, pe care le acoperi cu câteva cârpe.
- Ştii ce ai de făcut, Mafouz. Ai grijă, băiete. Repede, acum!
în timp ce băiatul îndruma măgarul spre ieşire, Achmed o zări pe soţia lui venind spre ei alergând.
- Achmed! Vin soldaţii...
Achmed îngheţă. în urma femeii veneau pe potecă un ofiţer englez împreună cu cinci soldaţi care o aduceau pe Safa, moaşa vrăjitoare.
Ofiţerul îşi scoase arma şi îl împinse în hambar. Safa ridică un deget acuzator:
- Acesta este! El este!
- Târfă trădătoare! scuipă Achmed. în panica sa, realiză că avea încă pistolul
58

în mână. înainte de a apuca să-l arunce, unul dintre soldaţi urlă:
- Nenorocitul este înarmat!
O puşcă detună, iar Achmed, lovit într-o parte, îngenunche de durere. Soţia şi băiatul începură să ţipe, dar erau ţinuţi deoparte de armele soldaţilor îndreptate spre ei.
- Chemaţi un doctor, urlă ofiţerul. Am nevoie de el viu!
Achmed era încă conştient şi observă că unul dintre soldaţi dădea la o parte cârpele din căruţă, scoţând la iveală radioul.
- Achmed Famad, eşti arestat sub suspiciunea că ai ajutat agenţi inamici!

Capitolul 55

Roma
Ora 16:30
Căpitanul Willi Neumann era nefericit.
Un bărbat scund, cu spate larg şi musculos, băiatul unui hamal din Hamburg, şi, deşi avea doar douăzeci şi şase de ani, faţa lui îl arăta mult mai în vârstă. Spre deosebire de tatăl său şi de trei generaţii de dinaintea lui, fusese atins de microbul zborului şi se înrolase în Luftwaffe la şaptesprezece ani. Cu experienţa câtorva ani petrecuţi în Rusia, având la activ zboruri pe vreme bună şi rea, şi cu piloţii sovietici care îşi dădeau toată silinţa să-l intimideze, Neumann dovedise că avea norocul dracului. Fusese rănit doar o singură dată în picior, o rană nu foarte gravă, care a necesitat vreo cinci copci.
În acea după-amiază, pe aeroportul Practica di Mare, se întreba dacă norocul avea de gând să-l lase baltă. Era şi aşa destul de rău că trebuia să zboare deasupra teritoriului inamic şi să aterizeze pe acelaşi teren, dar ultima lui problemă puse capac. Ca şi ofiţer superior de zbor, avea în subordine două echipaje, patru ofiţeri Luftwaffe, cu el inclu-

siv, la bordul a două avioane Dakota destinate transportului lui Skorzeny şi al oamenilor lui spre misiunea lor din Egipt. Lucrase şi înainte cu Skorzeny. îl duse pe el şi pe echipa sa de douăzeci de oameni la o misiune în spatele liniilor sovietice în miezul iernii şi era aproape sigur că acest colonel era nebun, chiar dacă salvarea lui Mussolini fusese considerată una dintre cele mai celebre ale băiatului bălai al Berlinului. Neumann nu ştia ce dracu' avea de gând colonelul de această dată, nu înţelegea ce făceau în Egipt îmbrăcaţi în uniforme americane. Fusese informat doar despre rută, restul nu era treaba lui. îl interesa vremea şi siguranţa echipajului.

Ţinea prognozele în mână, în faţa hangarului, alături de Skorzeny. Bătea un vânt rece dinspre marea de la un kilometru distanţă, dar soarele strălucea încă, deşi se pregătea de culcare. în hangar, | trapele de paraşutişti aşteptau neliniştite; pentru oamenii activi, minutele de inactivitate par lungi cât orele.

Se pare că avem o problemă, domnule colonel.

Skorzeny stătea în faţa lui, dominându-l pe Neumann cu masivitatea corpului său.

Prognozele indică riscul apariţiei unui front gros de ceaţă, de-a lungul coastei italiene, care va ţine douăzeci şi patra de ore şi care se apropie cu repeziciune. Dacă prognozele sunt reale, s-ar putea să fie rău de tot. Vizibilitatea va fi redusă complet, ceea ce va împiedica atât decolarea, cât şi aterizarea.

Nu îmi fac griji pentru aterizare, răspunse Skorzeny brutal. Mă interesează decolarea, Neu-

mann. Se poate face chiar dacă ceaţa e groasă, nu-i aşa?
Neumann dădu din umeri.
- Oricare din oamenii mei poate decola şi cu o-chii închişi, nu asta-i problema. Şi cunoaştem fiecare aparatele Dakota foarte bine, am fost instruiţi în trupele speciale ale Lufitwaffe din Berlin. De fapt, doi dintre oamenii mei au lucrat pentru liniile aeriene comerciale înainte de război. Dar se pune problema riscului şi a siguranţei. Dacă ceaţa va fi deasă aici pe aeroport, am putea să ne punem în pericol, în timpul sau după decolare, în cazul în care vreunul din avioane va avea probleme tehnice.
- Dar, cu siguranţă, aceste avioane pot fi pilotate şi electronic, nu?
- Cu toate acestea, nu există garanţia unei aterizări în siguranţă, dacă condiţiile meteo sunt proaste şi trebuie să revenim pe aeroport. Şi avioanele au limita lor, când e vorba despre condiţii meteo proaste. Nu vom putea vedea luminile de pe pistă şi vom fi puşi în pericol. Eu nu aş risca să aterizez în condiţii de vizibilitate redusă şi în nici un caz cu două avioane încărcate cu oameni şi cu muniţie. Ar fi nebunie curată. Şi nu avem unde ateriza altundeva. în sudul Romei, Aliaţii controlează toate aeroporturile, dar şi acolo vor fi aceleaşi condiţii meteo, dacă e să ne luăm după prognoze.
Skorzeny îşi şterse faţa cu mâna masivă şi oftă, apoi privi spre coastă, încercând să prevadă cum va fi vremea.
- Nimic nu ne poate împiedica, Neumann. Nici măcar ceaţa cea mai groasă. Mesajul pe care l- am

primit de la Berlin spunea clar că suntem în alertă. Ceea ce înseamnă că am putea primi semnalul de plecare în orice moment. Nu cred că se va întâmpla înainte de căderea întunericului, dar deocamna- dată aceasta este situaţia.
- Dar acum vorbim despre vreme, domnule colonel. Nu putem să ne opunem naturii, orice ar fi. Am putea risca viaţa băieţilor tăi şi a echipajului meu.
- Voi înfrunta orice şi pe oricine va împiedica misiunea, inclusiv natura. Vom face ce va trebui şi vom pleca atunci când vom primi semnalul. Cu ceaţă sau fără, vreau ca aceste aparate să fie în aer când va veni timpul.
- Dar siguranţa echipajului şi a pasagerilor ...
- Vei face ce ţi se ordonă, Neumann, se răsti Skorzeny, care se întoarse ţeapăn şi plecă.

Cairo
Ora 18:00
Weaver ajunse la biroul lui Sanson şi îl găsi pe acesta vorbind cu un egiptean slăbănog şi cu nasul câm. Avea o privire sinistră, iar pielea de pe faţă era plină de cicatrici vechi, lăsate de acnee. Sub braţ ţinea o servietă de piele şi era îmbrăcat într-un costum cu mâneci scurte. Bărbatul i se părea cunoscut, dar Weaver nu-şi amintea unde îl mai văzuse.

Sanson făcu prezentările:
- Ţi-l prezint pe căpitanul Yosef Arkhan de la secţia de omucideri din Cairo.
Weaver îşi aminti de acest nume. Era căpitanul care se ocupa de investigarea morţii lui Mustapha Evir.
- îmi pare bine să vă cunosc, locotenent-colonel Weaver, spuse Arkhan într-o engleză perfectă, strângându-i mâna lui Weaver.

- îmi spui şi mie despre ce este vorba? întrebă Weaver privindu-l pe Sanson.
- Eu şi Yosef ne cunoaştem de multă vreme. înainte de a intra la secţia omucideri, a lucrat pentru poliţia secretă – Muhabaret.
Weaver îl privi pe Arkhan. Cu ochii înfiorători şi cu privirea ameninţătoare, căpitanul arăta şi acum ca un poliţişti
- Nu înţeleg.
- Vei înţelege în curând. Ia loc-: Sanson făcu un gest spre scaune, apoi se îndreptă spre Arkhan. Spune-i, Yosef.
Egipteanul scoase câteva dosare din servietă şi îi spuse lui Weaver politicos;
- Ai fost membru în echipa arheologică internaţională care a lucrat la săpăturile din Sakkara din

’39.
- Şi ce-i cu asta?
Arkhan deschise un dosar şi începu să citească.
- Harold Weaver. Cetăţean american, cu diplomă de inginer. Tatăl, un îngrijitor – Thomas Weaver- angajat de o familie bogată de germani – Hal-der. Necăsătorit, dar se pare că ai avut o relaţie platonică cu Rachel Stern. Fără vicii, exceptând alco-
593

olul, dar ocazional. Domnul Weaver pare a fi un cetăţean model al acestei ţări, fără implicări în activităţi de spionaj.
Arkhan închise dosarul şi ridică privirea.
- Aş putea continua, mai avem şi alte detalii care mă tem că nu sunt foarte interesante.
Weaver îl privea furios pe egiptean.
- Am fost urmărit!
Arkhan dădu nepăsător din umeri.
- Poliţia a urmărit multe echipe de arheologi care au lucrat la noi în ţară. Sunt sigur că ai auzit expresia arabă folosită pentru a-i caracteriza pe cei din Muhabaret – Ochiul Roşu. Acel ochi nu doarme niciodată. Am ţinut sub observaţie nu numai e-chipa voastră, dar şi mulţi alţi vizitatori străini, oricine ridica suspiciuni. Aveam o listă destul de lungă – muncitori italieni şi germani, preşedinţi de companii, profesori universitari americani. Chiar şi diplomaţi.
Arkhan făcu o pauză. De fapt, drumurile noastre s-au intersectat în urmă cu patru ani, la reşedinţa ambasadorului american, la petrecerea dată în cinstea voastră înaintea plecării.
Weaver era uluit, amintindu-şi că-l văzuse pe arab.
- Eram pe terasă cu Rachel Stern, iar tu ne urmăreai.
Arkhan încuviinţă.
- Ai un bun spirit de observaţie, locotenent-co-lonel Weaver, şi o memorie excelentă. Puţini şi-ar fi adus aminte de un incident minor petrecut cu câţiva ani în urmă.
- De ce ne urmăreai?
594

- Nu vă urmăream numai pe voi. Eram interesaţi de mai multe persoane care se aflau în acea seară la petrecere.
- Nu mi-ai răspuns la întrebare.
Arkhan ezită, dar Sanson interveni:
- Spune-i, Yosef.
- Mulţi dintre cei avuţi sub observaţie în acea perioadă s-au dovedit a fi

nevinovaţi. Alţii, dimpotrivă, nu erau ceea ce pretindeau a fi. Erau spioni. Italieni, germani, chiar şi americani. Dar, dintre germanii de la Sakkara, ne interesau doar câţiva în mod special. Cum ar fi Rachel Stern şi părinţii ei.
- De ce?
- Pentru că erau suspectaţi că erau agenţi ai spionajului german. Dacă nu ar fi părăsit ţara atunci, ar fi fost cu siguranţă arestaţi.
Weaver îl privi pe Sanson şi spuse neîncrezător.
- Nu cred nimic.
- Lasă-l să termine. Continuă, Yosef.
- Tânăra a fost urmărită discret multă vreme. în ocazii diferite, a fost văzută pe lângă instalaţiile militare şi în compania unor persoane suspectate că ar lucra pentru nazişti. Tatăl ei lucra în secret la nişte săpături arheologice, o acţiune evident ilegală. Dar presupun că scopul muncii lui era unul mult mai periculos.
- Ce vrei să spui?
Arkhan îl privi pe Sanson înainte de a da un răspuns.
- Ştiam că la un moment dat germanii vor invada Africa de Nord şi că Egiptul va fi ţinta pricipa-

lă. Credeam că şi-au făcut planuri ca să ascundă arme, muniţii şi echipament de comunicaţii în locuri
595

secrete. Şi pe care să le folosească o dată cu începerea războiului. Se ştie că a existat şi există şi a- cum printre ofiţeri şi chiar printre oamenii comuni mulţi susţinători ai naziştilor. Credem că datoria profesorului Stern era de a localiza pasaje secrete în Cairo, care să fie folosite în scopurile amintite.
- Aveţi dovezi de necontestat că aşa stăteau lucrurile?
Arkhan ezită.
- Cei cu care se întâlnea Rachel Stern... interveni Weaver. Poate că totuşi aceste întâlniri erau nevinovate, sau probabil că îi cunoscuse întâmplător făcând doar simplă conversaţie... Nu ar fi posibil?
- Poate, dar nu cred ...
- O, haide căpitane! Nu pot accepta că cei din familia Stern erau spioni! De câte ori vrei să-ţi mai spun? Profesorul îi ura pe nazişti, iar soţia sa era evreică.
- Ura faţă de nazişti era acoperirea lui. Iar religia soţiei sale nu este decât un zvon pe care nu îl putem dovedi. Arkhan se opri. îl suspectam şi pe celălalt german, Halder, că ar fi spion. Totuşi, în ciuda faptului că era foarte apropiat de domnişoara Stern, nu puteam fi siguri. Dar ştim un lucru.
- Ce anume?
- Cel puţin patru oameni din grupul care lucra la Sakkara erau agenţi nazişti. Şi, cel mai important, unul dintre ei a fost arestat la câteva luni după începerea războiului. A recunoscut că unul dintre cei mai buni agenţi gennani operase în Cairo pe vremea când se făceau săpăturile şi avea numele de cod: Privighetoarea. Arkhan îl privi în ochi pe
596

Weaver. Credem că Privighetoarea nu era nimeni alta decât Rachel Stern.
Weaver aproape că izbucni în râs.
- Dar pe ce te bazezi când faci această afirmaţie?
- Pe instinct. Privighetoarea a fost cel mai operativ agent pe care l-au avut vreodată germanii. A fost imposibil să o prindem asupra faptului. Era mult prea inteligentă. Aşa că, până la urmă, nu ne puteam baza decât pe instinct.

Sanson spuse:
- Ei bine, Weaver?
- Nu cred o iotă. Nu poţi condamna pe cineva numai pe baza instinctului. Am nevoie de dovezi palpabile.
Arkhan deschise cel de-al doilea dosar.
- Poate că nu aveam dovezi de necontestat, aşa cum vrei tu. Dar, de multe ori, instinctul este cea mai mare calitate pe care o poate avea un agent de la Serviciul de Informaţii. Am ţinut evidenţa fiecărei întâlniri la care a participat domnişoara: cu cine s-a întâlnit, unde anume şi aşa mai departe. Poate ai vrea şi tu să citeşti acest dosar ... Ar putea să te ajute să ne înţelegi suspiciunile.
Weaver ignoră dosarul.
-Nu am nevoie. Ştii la fel de bine ca şi mine că, uneori, aceste dosare nu fac decât să-i conducă la concluzii greşite. Niciodată nu ţi s-a întâmplat să ai o presimţire în legătură cu ceva şi să te înşeli?
- Ba da, dar ...
- Dar nimic! De această dată, ai greşit! Te-ai înşelat chiar şi în privinţa mea!
- Pardon?
- Eu m-am născut în Boston, nu în New York.

Arkhan dădu din umeri.
Un detaliu nesemnificativ, spuse delicat. A existat o oarecare legătură romantică între tine şi domnişoara, nu-i aşa?

- Dar nu văd legătura ...
Aşa cum spunem noi egiptenii, un om îndrăgostit nu poate deosebi albul de negru. Pasiunea ne poate orbi în faţa evidenţelor.
Weaver ignoră ultima replică. Sanson îi făcu un semn lui Arkhan.
- Mulţumesc, Yosef. Poţi pleca.
Căpitanul puse dosarele la loc în servietă, apoi se aplecă politicos:
O zi bună, domnilor. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule Weaver.

După ce egipteanul plecă, Sanson îl privi pe Weaver.
Arkhan e un poliţist foarte bun. Niciodată nu am fost dezamăgit de intuiţia şi de felul său de a gândi. Simte imediat dacă ceva nu este în regulă şi trece la acţiune. Dar tu nu-l crezi, nu-i aşa?
- Nu. Nu îl cred.
Sanson suspină, pocnindu-şi degetele.
Căutările din deşert au scos la iveală câte ceva. Am primit un telefon de la Myers chiar înainte de a veni. Oamenii lui l-au arestat pe Achmed Famad, un agent german, proprietarul unui hotel din Abu Sammar, aşezat la vreo douăzeci de mile depărtare

de Alexandria. A fost rănit în timpul arestării, dar au reuşit să scoată câte ceva de la el. Se pare că el era legătura prin care cei de la Berlin au reuşit să-şi aducă agenţii în Egipt. Planul era ca ei să se întâlnească undeva lângă aerodromul părăsit şi de unde Famad trebuia să-i ajute să ajungă la Cairo. Naziştii nu au ajuns la întâlnire, dar la câteva ore după prăbuşire, germanii au ajuns la hotel cu jeepul pe care îl furaseră de la ofiţerii ucişi. E vorba de cinci oameni – pilotul, plus încă trei bărbaţi şi o femeie. Din spusele lui Famad, liderul lor este Halder. Pilotul se pare că a murit din cauza rănilor suferite în timpul prăbuşirii. Aşa că au mai rămas patru.

- Când îl putem interoga?
- E foarte important ca Famad să fie interogat cu mare atenţie, dar aceasta este deja treaba mea. Deşi nu cred că ar mai avea multe să ne spună — probabil nici nu ştie ce au de gând germanii. Dar, de a-cum înainte, pe tine nu te mai priveşte.
- Ce vrei să spui?
Sanson spuse ferm:
- Este de datoria mea să te informez că, începând din acest moment, nu te mai ocupi de acest caz. Nu mai putem avea încredere într-un om care nu mai gândeşte limpede.
- La naiba! Nu poţi face asta, Sanson!
- Am făcut-o deja, cu consimţământul generalului Clayton. De fapt, el avea de gând să te informeze în cursul şedinţei din această după-amiază. Eu am cerut să ţi se mai acorde o şansă. După aflarea noilor dovezi, credeam că te vei răzgândi. Dar tu eşti în continuare încăpăţânat şi subiectiv. Şi ca să
599

fiu sincer, nu cred că mă pot baza pe tine ca să-ţi duci îndatoririle până la capăt cu acelaşi profesionalism, Weaver.
- Ce dracu' vorbeşti acolo?
- Chiar de la început ţi-am spus că am nevoie de cineva care să fie capabil să urmeze ordinele primite, chiar să ucidă dacă i se cere. Nu sunt convins că tu ai fi în stare. Tu şi prietenii tăi sunteţi acum în tabere opuse, dar e evident că prietenia voastră este şi acum foarte strânsă. Intervine conflictul dintre loialitatea ta faţă de ţară şi cea faţă de prieteni. Poate ai fi chiar tentat să-i ajuţi să scape, în loc să-i dai pe mâna poliţiei, aşa cum ar fi normal. Şi aşa ceva nu pot să accept.
Weaver fierbea de nervi.
- Tu ignori un lucru esenţial, Sanson. Nu sunt dovezi concludente că Rachel ar fi spion. Numai zvonuri şi supoziţii. Ai omorî o femeie nevinovată.
- Fiecare cu opinia lui. în ceea ce mă priveşte, acuzaţiile lui Arkhan îmi sunt suficiente. Şi oricum, nu contează. Prietenii tăi sunt oricum condamnaţi. Dar doream să ştii şi tu informaţiile adunate de Arkhan.
Sanson se ridică în picioare, semn că întâlnirea a luat sfârşit.
- Acum, dacă nu te superi... trebuie să mă ocup de interogarea lui Famad. O zi bună, Weaver. Weaver se ridică furios.
- Nu poţi să mă tratezi aşa!
- Hotărârea a fost deja luată.
- Ascultă-mă, Sanson...
- La revedere!
600

O singură favoare îţi mai cer, îl rugă Weaver. Dacă îi găseşti pe Halder şi pe Rachel Stern, cel puţin lasă-mă să încerc să vorbesc cu ei înainte să-i omori. Lasă-mă să-i conving să se predea.

Vezi? Am avut dreptate. Şi acum le sari în ajutor. Dar dacă îţi imaginezi că îmi voi pune viaţa în pericol din cauza prietenilor tăi, te înşeli amarnic. Las-o baltă, Weaver. Nu mai are rost.
601

Capitolul 56
Ora 18:00
Halder conducea motocicleta cu o viteză destul de mică, iar Rachel îl ţinea

strâns de pe scaunul din spate. Poteca luminată insuficient de lumina lunii era plină de gropi şi de ridicături de nisip. Halder purta ochelari ca să se protejeze de aerul plin de nisip. La o jumătate de oră după ce părăsiseră vila, erau în sfârşit aproape de satul Nazlat as-Saman, lângă magnificul Sfinx.
- Ei bine, am ajuns! spuse Halder, scoţându-şi ochelarii. Hai să-i căutăm şi pe ceilalţi.
Satul era traversat de multe străduţe înguste şi întortocheate, iar tarabele cu măşti de carnaval, bărbaţi care înghiţeau foc şi vrăjitori cu şerpi erau la tot pasul. Nimeriră în mijlocul unui festival local în plină desfăşurare. În spatele Sfinxului se puteau observa Piramidele de la Giza, un fundal magnific pe cerul luminat de razele lunii.
Halder împingea motocicleta prin aglomerarea de oameni zgomotoşi şi, la un moment dat, zări două grupuri de poliţişti americani aşezaţi la câţiva paşi depărtare de ei şi care îi opreau pe trecători pentru a le verifica actele.
602

- Nu se termină niciodată... îi spuse lui Rachel. Totuşi, nu are rost să ne băgăm în gura lupului.
- Ce crezi că verifică?
Halder dădu din umeri.
- Poate fi o verificare de rutină, dar mă cam îndoiesc. Sunt sigură că Harry şi amicii lui întorc toată zona pe dos.
O luă pe o altă alee, încercând să evite verificarea, dar realiză că intrase pe un drum înfundat. Când privi în urmă, observă încă un grup de poliţişti trecând pe stradă.
- La naiba! Nu ar fi indicat să le ieşim în cale ...
- Dar nu trebuie să ne întâlnim cu ceilalţi?
- Va trebui să aşteptăm. Mai bine să fim în siguranţă decât să ne pară rău. îi spuse lui Rachel să coboare de pe motocicletă, apoi o propti de un zid. Pe partea opusă a străzii văzură o poartă deschisă, care ducea într-un hol luminat de o lampă cu ulei.
- Poate găsim o ieşire, spuse Halder, dând la o parte perdeaua de la capătul holului, şi pătrunse înăuntru, urmat de Rachel.
Intrară într-o cămăruţă care mirosea puternic a tămâie. în spatele unei mese din încăpere, o fată îmbrăcată într-o pânză şi cu cercei rotunzi şi mari răsfoia o revistă ca să treacă vremea. Zâmbi.
- Aţi venit să consultaţi oracolul Khalil?
Halder realiză că fata credea că au venit să le
ghicească norocul şi răspunse imediat:

- Aşa este!
- Veniţi pe aici.
Fata îi conduse în spatele unei alte perdele. Rachel şopti:
- Ce faci? 603

- Ne protejez. Cel puţin pentru ceva vreme. Şi apoi, nu ne strică să aflăm ce ne aşteaptă în viitor, nu?
- Doar nu crezi în bazaconiile astea?!
Halder izbuci în râs.
-Of, nu ştiu! S-ar putea să fie şi ceva adevăr. Faraonii credeau în astfel de lucruri, nu-ţi aminteşti?
Intrară în altă cameră luminată de lumânări. Un bassara – prezicător, în arabă – stătea cu picioarele încrucişate pe un covor colorat. Era un bărbat

slăbănog, cu pielea de culoarea alunei, cu un ochi alb ca laptele. În faţa lui era aşezată o tavă cu câteva ceşcuţe şi cu un ibric din care aburea cafeaua.

- Bunicule, a venit cineva să te vadă.

Fata plecă, iar bătrânul spuse:

Aşadar, aţi venit să consultaţi oracolul. Aşe-zaţi-vă.

Se aşezară pe covor cu picioarele încrucişate.

- Numai doamna doreşte să i se ghicească, sau şi dumneata?

Cred că amândoi vrem, spuse Halder zâmbind şi privind-o pe Rachel. Eu sunt primul, dacă vrei. Ii făcu un semn bătrânului. Prietene, spune-mi ce-mi rezervă viitorul!

Bărbatul turnă cafeaua turcească într-una din ceşti şi i-o dădu lui Halder.

- Bea, effendi.

Halder sorbi lichidul, apoi îi dădu ceaşca înapoi bătrânului. Prezicătorul roti ceaşca în palme şi se uită atent la zaţul de pe fund.

Effendi vine dintr-o ţară îndepărtată, dar nu este străin de acest pământ. Văd durerea şi nenorocirile din trecut, dar te aşteaptă multe şi de acum

înainte. Vei avea posibilitatea să-ţi ispăşeşti păcatele, dacă nu vei sluji pentru imperiul răului. Există o femeie pe care o doreşti din tot sufletul, dar vei fi forţat să alegi între dorinţă şi datorie.

Halder o privi pe Rachel zâmbind.

- Ei, ce mai ai de spus?

Şi mai e ceva, îl întrerupse bătrânul cu o voce gravă. O persoană mult iubită de către tine a trecut recent în nefiinţă. Ezită, apoi faţa i se întunecă. Altceva nu mai văd.

- Nimic?
- îmi pare rău.

Halder se întoarse spre Rachel.

- Acum e rândul tău.
- Mai bine nu, Jack. E o prostie.
- Hai, fa-ne pe plac.

Bărbatul o privi pe Rachel.

Oracolul nu minte. Darul lui provine din puterea mistică a piramidelor. Viitorul e aici, dacă vrei să îl afli. întinde mâna, dragă doamnă.

Rachel îi întinse mâna. Bărbatul mai umplu o ceaşcă, i-o puse în mână, iar ea bău toată cafeaua, îi dădu înapoi ceaşca goală. Khalil începu să studieze zaţul rămas, dar faţa i se întunecă brusc şi puse cana jos.

îmi pare rău. Khalil nu vede nimic despre viitorul doamnei.

Rachel rămase un moment nemişcată, apoi dădu nepăsătoare din umeri.

- Vezi, ţi-am spus eu! E o prostie.

Bărbatul îl privea pe Halder care aruncă un pumn de monede pe masă.

- Hai să
605

Ieşiră afară şi Halder aprinse o ţigară.
- Nu eşti în apele tale. Te-a supărat?
- Nu am crezut niciodată în astfel de porcării.
Tu chiar nu eşti impresionată deloc? Dar ai văzut că bărbatul a spus şi câteva lucruri adevărate.
- Crezi că se referea la moartea tatălui tău?
Halder se întristă.
Poate, dar m-a cuprins un sentiment ciudat. Am avut parcă o viziune, şi nu cu tatăl meu, ci cu Pauli...
Halder era trist şi neliniştit, dar Rachel îl prinse de braţ, încurajându-l.
Jack, nu fi prostuţ! Nu crede în astfel de prostii!
Halder încerca din răsputeri să-şi recapete buna dispoziţie.
- Poate că ai dreptate. Aşteaptă aici.
Coborî pe alee şi privi pe furiş înspre stradă, apoi veni înapoi.
Pare linişte. Hai să încercăm să ieşim. Sunt sigur că Deacon şi Kleist se întreabă ce s-o fi întâmplat cu noi.
îşi recuperă motocicleta, urcară şi porniră la drum.

Cinci minute mai târziu erau din nou în sat, pe o stradă care ducea spre piramide. Maşina lui Deacon era parcată la marginea drumului, iar Kleist
606

aştepta pe scaunul de lângă şofer. Halder şi Rachel se apropiara şi coborâră lângă maşină.
Deacon îi întâmpină încruntat, ştergându-şi fruntea cu o batistă.
- Unde dracu' aţi stat până acum?
Halder făcu un semn spre sat.
- Am avut o mică problemă cu nişte poliţişti venind încoace. Dar, din fericire, actele prietenului nostru şi-au făcut datoria.
Kleist întrebă:
- Domnule maior, sunteţi gata?
Halder dădu din cap afirmativ.
- Voi lăsa motocicleta aici şi ne vom continua drumul împreună.
împinse motocicleta spre marginea drumului şi o ascunse în spatele unor stânci. Masiva Piramidă a lui Cheops se zărea din ce în ce mai bine pe măsură ce urcau dealul. Pe marginea drumului, de o parte şi de alta tronau ruinele câtorva morminte. Drumul era însă blocat de o barieră vopsită în alb Şi roşu, iar din întuneric apăru brusc un poliţist egiptean, cu o şapcă de culoare roşie pe cap şi încălţat cu sandale în loc de bocanci. Le semnaliză cu lanterna să oprească.
Când Deacon trase pe dreapta, Halder spuse:
- Lasă totul în seama mea! Se dădu jos din maşină şi îşi scoase actul de identitate. Sunt profesor la Universitatea din Cairo.
Poliţistul cercetă documentul cu oarecare uimire, dar nu spuse nimic. Halder îşi dădu seama că Poliţistul abia ştia să citească. în spatele lui se auzi un zgomot. Un bărbat îmbrăcat în uniformă de ser-
607

gent apăru ca din senin, cu mâna pe curea, şi care, evident, era şeful.
- Ce s-a întâmplat, Aii? întrebă sergentul.

Effendi spune că este profesor la Universitatea din Cairo.
Câţiva dintre studenţii mei lucrează aici, adăugă repede Halder, oferindu-i sergentului actele. împreună cu câţiva colegi vom face o mică inspecţie. Echipajele de excavare mai sunt aici?
- Toţi au plecat acasă.
Sergentul aruncă o privire spre pasageri, apoi examină actele la lumina lanternei şi dădu din cap.
Mii de scuze, domnule profesor, dar nu e cam târziu pentru o astfel de inspecţie? Halder zâmbi.
În nici un caz, mai ales când aşteptăm o vizită din partea ministrului antichităţilor mâine la prima oră. Trebuie să ne asigurăm că totul este în ordine. Sunt sigur că mă înţelegi. Hai, fii băiat bun şi ridică bariera.
Halder scoase portofelul şi îi strecură sergentului câteva bancnote.
- Un mic dar ca să răsplătesc ajutorul dat!
Sergentul acceptă banii fără prea multă vorbărie.
Desigur, effendi. Sunt la dispoziţia dumneavoastră.
Pocni din degete.
- L-ai auzit pe profesor, Aii. Ridică bariera.
Poliţistul execută imediat ordinul.
Halder urcă înapoi în Packard şi trecură bariera. Sergentul îi salută, iar Halder începu să râdă.
- Ai văzut, Deacon? A fost foarte simplu.
608

Deacon îşi şterse sudoarea de pe frunte cu mâneca.
- Să sperăm că nu ne va părăsi norocul prea repede!
609

Capitolul 57
Berlin
Ora 19:00
Mercedesul intră în curtea închisă a cancelariei Reich-ului, iar Schellenberg coborî ţanţoş. Un miros înţepător îi pătrunse în nări şi îşi acoperi gura şi nasul cu mâinile. Nu scăpase din vedere craterele largi din curte făcute de bombele care cădeau ca ploaia, nici numeroasele dâre de fum care se ridicau din diverse locuri spre cer, şi nici zgomotul făcut de sirenele pompierilor. întregul Berlin era a-coperit de o pătură groasă de fum, în urma unui nou raid aerian devastator din acea după-amiază. Cerul era atât de întunecat, încât ai fi spus că vine sfârşitul lumii.
Două dintre gărzile de corp ale lui Hider cu uniforma neagră impecabilă şi cu mânuşi albe ca laptele îl salutară pe Schellenberg când acesta intră în buncăr, unde un adjutanţii luă haina şi îl conduse spre biroul Fuhrer-ului.
Când Schellenberg intră, Hitler era într-o stare de nelinişte, plimbându-se prin cameră şi gesticulând.
610

- Am aşteptat personal la Cartierul General semnalele toată după-amiaza şi mă voi întoarce acolo imediat, dar, din păcate, nu am aflat încă nimic, mein Führer. Totuşi, v-am mai spus, mesajul din partea lui Deacon îl aşteptăm numai după miezul nopţii.
Hitler era extrem de dezamăgit.
- Ce ştii depre Skorzeny şi despre oamenii lui?
- Sunt în alertă, aşteaptă semnalul nostru. Colonelul m-a informat că la cinci

minute după semnal se poate îmbarca spre Cairo.
- în această după-amiază, bombele Aliaţilor ne-au mai distrus încă zece fabrici, să nu mai vorbesc de liniile ferate care au fost făcute praf.
- Da, am auzit, mein Führer. O adevărată nenorocire.
-Nenorocire?! Nu, este o catastrofa!! Hitler se înroşi la faţă, cu venele de pe frunte şi de pe gât umflate. Am pierdut sute de vieţi militare şi civile, transportul de armament trimis pe frontul din Rusia a fost distrus, iar producţia fabricilor de armament a fost oprită. Şi lucrurile se înrăutăţesc, Walter. Pe zi ce trece. Dacă vom continua aşa, armatele noastre vor lupta cu beţe şi pietre.
- Sunt sigur că ministrul de producţie Speer va face tot posibilul pentru a readuce lucrurile pe făgaşul normal.
- Dacă nu, îl aşteaptă spânzurătoarea. Hitler se aruncă în fotoliul de piele, agitându-se disperat. Aşadar, crezi că Halder va duce misiunea la bun sfârşit?
- Sunt convins.
Hitler îi aruncă lui Schellenberg o privire rece.

- Ca de obicei, optimismul tău este de invidiat. Dar, dacă operaţiunea Sfinxul dă greş, fii atentla vorbele mele, vor cădea o grămadă de capete. Poate chiar şi al tău. Cu fiecare zi ce trece, devine din ce în ce mai importantă anihilarea celor doi duşmani de moarte, Roosevelt şi Churchill. În această după-amiază, două bombe au lovit cancelaria. Iţi vine să crezi? încearcă să mă omoare, Walter! Pe mine! Trebuie să-i distrugem noi mai repede, înainte ca ei să ne distrugă pe noi.
- Sunt întru totul de acord, mein Fiihrer.
- în secunda în care afli veşti din partea lui Deacon, mă suni personal. Eşti liber.
*
Cairo Ora 20:00
Weaver urcă scările pe lângă oamenii în uniformă care păzeau intrarea de la Shepheard's. Găsi un loc liber sub palmierii de pe terasa din faţă. Era vineri seara şi străzile erau aglomerate. Comandă un pahar mare de scotch, neobservând haosul traficului din faţa hotelului.
îi telefonase lui Clayton de vreo cinci ori, dar generalul nu-i accepta convorbirile. Era furios şi frustrat. Şi era conştient de un sentiment ciudat, acum că şocul revederii lui Rachel îi trecuse. Faptul că era în compania lui Jack Halder îl făcea să fie gelos, un sentiment atâta de puternic încât acum

şi-ar fi dorit să îl vadă pe Halder mort. Se simţea ca şi cum o rană urâtă îi teroriza trupul.
Un chelner trecu pe lângă el şi Weaver nu rată ocazia de a mai comanda un pahar mare de scotch, în aerul cald al serii, alcoolul i se urcă repede la cap, dar nu-i păsa.
- Bună, Harry.
Helen Kane stătea în faţa lui.
- îmi dai voie să mă aşez lângă tine?
Era susprins să o vadă şi se simţea ruşinat.
- Sigur, cum să nu. De unde ştiai că sunt aici?
Ea îşi trase un scaun.
- Nu ştiam. Te-am sunat acasă, dar nu a răspuns nimeni. Tocmai mă întorceam la birou, când te- am zărit pe terasă. îl privi cu compasiune. Am auzit

ce s-a întâmplat. Mă gândeam că poate ai nevoie de puţină companie. Şi mai doream să îţi cer scuze.
- Pentru ce?
- Pentru purtarea mea din această după-amiază. Am fost egoistă, făcând pe femeia rănită.. Eşti un om bun, Harry Weaver. Şi dacă te ajută cu ceva, să ştii că te cred când spui că Rachel Stern este nevinovată.
El îi luă mâinile în palme şi de această dată ea îi acceptă mângâierea.
- îmi pare rău de cele întâmplate, Helen. E doar...
- Nu trebuie să îmi dai nici o explicaţie.
Weaver se simţea extrem de vinovat şi schimbă repede subiectul.
- Nu ştii dacă Sanson a aflat ceva noutăţi?
Ea roşi, luându-şi mâna din mâna lui.

Nu cred că ar trebui să-ţi spun despre asta, dar un anume sergent Morris a telefonat de la biroul din Provost. Avea legătură cu verificările făcute de Sanson în legătură cu vehiculele furate. În această săptămână au avut loc patru furturi, toate în ultimele cinci zile şi toate maşini de teren ale armatei.
- Ce fel de vehicule?
Un jeep şi trei camionete. Sergentului i se părea ciudat faptul că au fost furate toate cam în acelaşi timp. Şi încă ceva. S-au furat şi trei uniforme dintr-un magazin de haine, cam în aceeaşi perioadă în care a fost furat şi jeepul, un lucru foarte suspicios.
- Uniforme?
Ale poliţiei militare. Sergentul spunea că ar mai fi şi alte informaţii în legătură cu furturile.
- Ce informaţii?
- Nu a mai spus.
Weaver începu să se agite.
- Şi Sanson ce face?
E în drum spre Alexandria. Nu cred că interogarea arabului a avut prea mare succes.
- Şi când se întoarce?
- Peste o oră, sau mai târziu.
Ochii lui Weaver începură să lucească. Helen îi spuse serioasă:
Dacă te gândeşti la ce cred eu, nici măcar nu îndrăzni, Harry. Dacă Sanson află că ai acţionat pe la spatele lui, te va da pe mâna Curţii Marţiale.
Helen se ridică.
- Eu plec. Am mult de lucru. Pot să spun ceva? Sper ca Rachel Stern să scape cu bine din toată po-

vestea asta. Sincer. Zâmbi, dar era evident tristă. Să fii cuminte, Harry.
- Helen, stai...
Dar ea coborî repede scările terasei şi dispăru în mulţime.

Deacon opri maşina lângă panta vestică a Piramidei lui Cheops. îmbăiată de lumina argintie a lunii, zona antică a ruinelor părea magnifică, silueta piramidei tronând pe cerul nopţii. în apropiere se mai găseau şi alte ruine ale unor morminte vechi, răspândite în jurul piramidei. Pietrele ruinelor erau împrăştiate peste tot, ca şi cum ar fi trecut printr-un cutremur nimicitor.
Când coborâră din maşină în umbrele întunericului, Halder se întoarse spre

Rachel.
- Tu ar trebui să ne arăţi drumul, îi privi apoi pe Kleist şi pe Doring.
- Aduceţi uneltele din maşină. Dar nu aprindeţi încă lămpile.

Scoaseră din maşină câteva lopeţi, un târnăcop, câteva lămpi cu ulei, o rangă mai mare, două ghemuri de şnur şi două bidoane cu apă şi porniră împiedicându-se pe întuneric de pietrele din cale. După ce au parcurs vreo cincizeci de metri, Rachel sparse tăcerea:
- E aici undeva. Sunt sigură.

Făcu un semn spre nişte ruine. Era un fel de groapă săpată în pământ, cu diametrul de doi-
615

sprezece metri pătraţi şi adâncă de vreo şase picioare, înconjurată de grămezi de pietre.
- Tatăl meu a lăsat un semn pe o piatră aflată la intrare.
- Ce fel de semn?
- Două linii paralele zgâriate pe o piatră.

Coborâră în groapă, iar lumina lunii nu le mai era de prea mare ajutor.
- Hai să facem puţină lumină, spuse Halder.

Aprinseră lămpile de ulei şi cercetară locul, până când Kleist spuse brusc:
- Asta căutăm, domnule maior?

Toţi s-au apropiat de el. Kleist găsise un morman de pietre ridicat la colţul din dreapta al mormântului. Deasupra era aşezată o piatră pe care se observa două linii paralele.

Asta e! spuse Rachel. Intrarea ar trebui să fie pe sub mormanul de pietre.

Halder apucă o lopată şi dădu pietrele la o parte. Dedesubt era aşezată o piatră mare rotundă, cu dia-mentrul de aproximativ un metru. Cu ajutorul lopeţii se chinui să o dea la o parte, dar piatra nici nu se clintea.
- Nu pot! E foarte grea şi înţepenită!

Halder îşi scoase cămaşa, transpiraţia acoperin-du-i tot corpul.
- Kleist, dă-mi o mână de ajutor.

Bărbatul i se alătură şi împreună încercau să ridice piatra, care însă nu se mişca nici acum. Adu şi celelalte unelete şi vino şi tu să ne ajuţi, Deacon! strigă Halder. Toţi trei încercau să ridice piatra, cu ajutorul unei lopeţi, a unui târnăcop, transpirând în întuneric şi chinuindu-se mai multă
616

vreme, până când reuşiră să mişte piatra. O ridicară într-un final şi o aruncară într-o parte cu un zgomot puternic, învăluindu-i un nor de praf.
îşi acoperiră gurile până când praful se aşează, apoi Halder ridică lampa. Piatra ridicată scoase la iveală o groapă întunecoasă, cu gura nu prea largă, prin care putea intra doar un singur om, şi acesta destul de greu.
- Se pare că am găsit ceea ce căutam!

Halder era din ce în ce mai entuziasmat. Scoase un ghem de sfoară şi legă un capăt de o lespede.
- Voi intra primul. Tu, Deacon, ar trebui să stai de pază. Dacă vine cineva, trage tare de sfoara a- ceasta de câteva ori. Ai înţeles?
- Da, domnule maior.

Halder apucă o lampă şi se aplecă în genunchi, gata să intre în groapă, apoi îi privi pe Rachel şi pe Kleist.
- A venit momentul adevărului. Dacă totul este în regulă, voi trage de sfoară,

iar voi veţi putea să mă urmaţi.

*

Se târî vreo cinci metri, dar aerul era irespirabil. Pământul era acoperit cu multe pietricele mici, care îi îngreunau înaintarea, dar la capătul acestui tunel strâmt îl aştepta o galerie. Aerul era răcoros şi plăcut. Se ridică în picioare şi se scutură de praf, apoi ridică din nou lampa.
617

Se afla într-o cameră întunecoasă şi parcă plină de fantome, care se întindea pe aproape opt picioare, cu tavanul atingându-i creştetul. În centru era aşezat un sacrofag, acoperit de un strat gros de praf. Trecu cu degetele peste sicriul vechi şi simţi hieroglifele scuptate pe lemn. Ridică lampa şi începu să se învârtă prin încăpere, pentru a o putea observa mai bine.
Pereţii erau decoraţi cu hieroglife extraordinare, iar culorile erau încă vii, în ciuda secolelor care trecuseră peste ele. Stătu câteva clipe minunându-se de splendorile pe care le descoperise, până când tresări la vederea celor două schelete sprijinite de peretele din partea dreaptă. Halder se scutură.
La capătul îndepărtat al mormântului observă o groapă în pământ, inundată de întuneric. Ingenun- che şi se târî înainte pe burtă. Groapa era adâncă de numai două picioare şi ducea spre o altă galerie. Pereţii erau înalţi de cinci picioare, iar tavanul sub formă de boltă. Galeria fusese formată natural şi extinsă cu vreo zece metri, ducând spre o boltă de piatră. Înaintă, aplecându-se spre intrarea strâmtă şi observă pasajul ducând spre întuneric.
Se târî înapoi la mormânt, trase tare de sfoară şi strigă:
- Puteţi veni! Aduceţi şi câteva unelte, bidoanele cu apă şi geanta cu uniformele!
Câteva minute mai târziu, Kleist se târî înăuntru, împingând uneltele în faţa lui, urmat de Rachel care aducea geanta şi bidoanele cu apă.

- Ai găsit pasajul? întrebă ea.
- Aici! Halder îi arătă intrarea, apoi puse lampa deasupra scheletelor.
618

- Atât a mai rămas din profanatorii de morminte despre care îţi povesteam, spuse Rachel.
Halder îi aruncă o privire lui Kleist.
- Nu sunt o companie plăcută, nu-i aşa? Să sperăm că nu ne vor purta ghinion!
Puse lampa jos şi îngenunche, pregătit să intre înapoi în galerie.
- Bine! Urmaţi-mă, să vedem unde duce acest pasaj subteran. Şi fiţi atenţi pe unde mergeţi!

*

După primii zece paşi, peştera începu să coboare pe o pantă de vreo zece metri, apoi urcă din nou. înaintau destul de uşor. Şi, în timp ce Kleist ţinea lampa, Halder întindea cu grijă sfoara, încercând să ocolească marginile tăioase ale pietrelor. îşi număra paşii şi, după ce trecuseră de două sute, ajunseră la capătul hotelului.
O piatră imensă de cinci sau şase tone le bloca înaintarea, ridicându-se până aproape de tavan. Halder ridică lampa, dar nu vedea altă cale pe unde să poată înainta.
- Dacă nu mă înşel, am ajuns la un drum înfundat, îi spuse lui Rachel, vocea lui lovindu-se de pereţii galeriei.
Ea făcu un semn în sus, spre locul în care stânca întâlnea tavanul.

- Acolo sus ar trebui să fie câteva pietre. Pe acolo este ieşirea, cel puţin aşa cred.
619

Halder ridică lampa. Intr-adevăr, erau câteva pietre aşezate între stâncă şi tavan.
- Ajută-mă să mă ridic, îi spuse lui Kleist.
Bărbatul îşi împreună degetele şi îl ajută să se ridice. Halder se balansă prudent câteva clipe, zgâriind piatra cu bocancii, apoi reuşi să se fixeze bine de stâncă.
- Acum dă-mi lopata şi încearcă să ţii lampa în aşa fel încât să pot vedea ceva.
Kleist execută ordinul, ţinând lampa înspre locul în care Halder lucra. Halder era tot transpirat, dând la o parte pietrele una câte una, până când, la un moment dat, un morman mare de sfarâmături căzu, umplând pasajul de un praf înnecăcios. Se auzi un sunet ciudat străbătând galeria şi o briză de aer proaspăt le mângâie feţele. Când praful se aşează, Halder privi în sus şi zări o deschizătură suficient de largă pentru a se putea trece prin ea.
îşi şterse sudoarea de pe faţă.
- Voi verifica unde duce. Aşteptaţi aici.
Ii aruncă lopata lui Kleist şi urcă spre deschizătură. Câteva clipe mai târziu era sus, sprijinit de marginile deschizăturii. Zări lumina lunii şi mirosi aerul parfumat, apoi se ridică afară.
Se trezi într-o gaură nu prea adâncă făcută în pământ, într-un loc umbrit şi protejat în parte de grămezi de tufe. în faţă se întindea o pajişte vastă, care ducea până la un gard ridicat la opt metri distanţă, patrulat de zeci de gărzi americane şi engleze, ajutate de câţiva câini.
în spatele gardului se ridica o clădire, la vreo o sută de paşi depărtare, cu parcele de flori şi palmieri în curte şi cu toate luminile aprinse. Recunoscu
620

hotelul Mena, pe acoperişul căruia stăteau la pândă câţiva lunetişti bine înarmaţi. în faţa hotelului erau oprite şi două tancuri Sherman, pregătite pentru intervenţie.
La un moment dat, doi soldaţi apărură din spatele palmierilor, cu armele pe umăr, vorbind încet şi venind înspre el. Halder se ascunse repede sub pământ, aşteptă până cei doi se îndepărtară, apoi coborî înapoi în galerie.
- Ei, bine? întrebă Kleist curios.
- Cred că putem trece la treburi serioase!
Ochii lui Kleist luceau entuziasmaţi. Halder îi spuse lui Rachel:
- Ia o lampă şi întoarce-te la Deacon. Aşteap-tă-ne acolo până ne întoarcem.

- Dar nu mai ai nevoie de mine?
- Nu, tu ţi-ai teminat treaba. El zâmbi şi îi atinse braţul cu tandreţe. Vin şi eu imediat. Halder observă preocuparea care o măcina.
- Orice ai de gând, te rog să ai mare grijă, Jack.
Luă o lampă şi porni înapoi prin tunel. Halder luă un bidon, îşi turnă puţină apă în mâini, se spălă pe faţă, apoi îi spuse lui Kleist:
- Dă-mi geanta cu uniformele, apoi pregăteş-te-te şi tu. Urcăm să aruncăm o privire.
- îmi spui şi mie ce ai găsit acolo sus?
Halder îi explica în timp ce se schimba în uniforma de căpitan.
- Ieşirea duce pe terenul din faţa hotelului, cam la o sută de paşi distanţă de intrarea principală. Kleist se lumină din nou.

- Sună mult prea bine ca să fie adevărat!
621

De aceea, mai bine să nu ne bucurăm încă. Sunt o grămadă de gărzi care păzesc zona şi, nu uita, trebuie să confirmăm locul exact în care sunt cazate ţintele. Şi după ce rezolvăm acest lucru, mai avem o problemă – intrarea în galerie. Va trebui să lărgim gura de intrare, ca să facem posibilă traversarea trupelor lui Skorzeny, care vor căra după ele şi o grămadă de ehipament.

Se rezolvă, spuse Kleist ferm, din ce în ce mai entuziasmat. Poţi să fii sigur!

Vom vedea. Halder îşi închidea nasturii tunicii de căpitan, în timp ce Kleist se îmbrăca şi el.

Ar fi bine să stingi lumina înainte de a urca, nu cumva să observe cineva lumina venind de aici. Dacă se întâmplă ceva şi nu reuşesc să vin înapoi, încearcă să ajungi la ceilalţi şi să dispăreţi de aici cât mai repede. Halder era îngrijorat. Şi încă ceva – să nu-i faci nici un rău femeii, orice ar fi. Ai priceput, Kleist? Dacă nu mă întorc, pur şi simplu la-s-o să plece, vreau să-mi promiţi că aşa vei face. Nu este decât un participant nevinovat în toată nebunia asta şi nu merită să moară.

Kleist rânji, continuând să-şi aranjeze uniforma.

Cum spui tu, domnule maior. Dar sunt sigur că vei veni înapoi. Ai tu un as în mânecă, nu? Halder îl privi în linişte, apoi îşi îndesă cascheta de căpitan şi spuse:

- Ajută-mă să urc.

Kleist îşi împreună din nou degetele. Halder se repezi spre ieşire, apoi îl ajută pe Kleist, care stinse lampa, lăsând galeria în întuneric. Halder ieşi încet, urmat de Kleist.
622

Capitolul 58

Halder stătea culcat pe burtă printre tufe. Aşteptă aşa câteva minute, verificând împrejurimile. Cele două santinele nu erau nicăieri, dar în spatele lui, gărzile patrulau atente perimetrul. Când se asigură că poate să se mişte, şopti spre groapă:

- Poţi urca acum, Kleist.

Un minut mai târziu, Kleist era sus.

- Stai culcat, îi ordonă Halder şi îl lăsă câteva momente să se obişnuiască cu zona. Ne vom îndrepta spre intrarea în hotel. Ne vom mişca încet, ca şi cum am fi ieşit la plimbare.

- Şi apoi?

Halder îşi scutură hainele de praf, gata de plecare.

- Ne adaptăm situaţiei. Atâta vreme cât nu ne pierdem cu firea şi nu ridicăm suspiciuni, va fi bine. Dar poţi fi sigur că santinelele au un sistem de parole pe care îl folosesc, aşa că nu ar fi rău să- ţi ţii şi arma la îndemână, în caz că va fi nevoie.
623

Se îndreptară spre hotel. Activitatea era în toi, o grămadă de maşini oprind în faţa hotelului şi apoi pornind înapoi. Câte cinci santinele stăteau de fiecare parte a intrării în hotel. înăuntru era o terasă cu un birou, la care stăteau un ofiţer şi un caporal, verificând actele tuturor celor care intrau. Pe pajiştea din faţă stăteau cele două tancuri Sherman, cu echipajele aşteptând cuminţi, vorbind şi fumând ţigară după ţigară. Halder se plimbă spre ei fără nici o grijă.

Unul dintre sergenţi îl observă şi veni să îl salute.
- Pe loc repaus, sergent. Ai un foc?
- Sigur, domnule căpitan.
Bărbatul căută în buzunar pachetul pe care i-l întinse, împreună cu o cutie de chibrituri. Halder îşi aprinse ţigara fără să se grăbească, privind spre intrarea foarte bine păzită. Nu avea nici o idee cum ar fi putut intra înăuntru fără să fie observat.
Ii dădu înapoi ţigările.
- Cum te cheamă, sergent?
- Grimes, domnule.
- Şi de unde eşti tu, Grimes?
- Din Speedwell, Tennessee, domnule.
Halder zâmbi.
- Şi cum te simţi păzindu-l pe preşedintele Statelor Unite ale Americii şi pe primul-ministru al Marii Britanii?
Tânărul era în culmea bucuriei:
- E o mare onoare, domnule căpitan.
- Aşa este. Ai grijă să fii mereu pe fază!
- Da, domnule!
Sergentul îi acordă un salut perfect, iar Halder

îi răspunse, apoi porni mai departe împreună cu Kleist, care răsuflă uşurat, rânjind în întuneric.
- Trebuie să recunosc, Halder, că eşti foarte stăpân pe tine. Şi, pe deasupra, nu-ţi lipseşte nici inteligenţa!
- Dacă eram într-adevăr inteligent, nu m-aş fi implicat îm porcăria asta! Dar nu prea putem să-l credem pe cuvânt pe sergent că Roosevelt şi Churchill sunt aici. Va trebui să ne asigurăm chiar noi.
Kleist se opri uimit.
- Adică vrei să spui că vei încerca să intri în interiorul hotelului?
- Păi, hai să fim sinceri. Cum altfel le putem confirma prezenţa?
- Dar, dacă vom fi prinşi? Am putea pune totul în pericol!
- Acesta este riscul. Şi oricum, nu avem de ales. Ţine minte, vom merge încet şi liniştit, şi nici măcar să nu-ţi treacă prin cap să scoţi pistolul înainte să-ţi spun eu!

*

Se plimbau de-a lungul unei poteci cu flori. Pe pajiştea din faţă erau aşezaţi saci cu nisip pe care erau sprijinite mitraliere, iar în spatele hotelului erau ridicate o grămadă de corturi vizibile la lumina lunii, spre care se îndreptau câţiva soldaţi.
- Au pus la punct paza mai bine decât la baza Fiihrer-ului! spuse Kleist dezamăgit.
- Continuă să mergi. Şi deschide ochii bine în

jur, poate găseşti o spărtură în apărare. Trebuie neapărat să găsim o modalitate de a intra.
Merseră mai departe, străbătând întreaga zonă, apoi au revenit. Era la fel peste tot, cu multe santinele înarmate, iar pe acoperiş observară lunetiştii şi câteva locuri amenajate pentru mitraliere. Când se apropiară de intrarea de serviciu, Halder văzu parcată o camionetă militară din care doi soldaţi obosiţi descărcau proviziile pe care le duceau în bucătărie, în timp ce un caporal

înarmat supraveghea intrarea. Înăuntru era aglomeraţie mare, bucătarii şi soldaţii lucrând de zor într-un nor de aburi şi într-o căldură înăbuşitoare.
Halder se opri, iar Kleist îi citi gândurile.
- Ei bine, ce spui?
- Hai să încercăm!
Kleist nu era foarte convins.

- Eşti sigur?
- Nu sunt sigur de nimic, aşa că fii gata să mă acoperi dacă iese prost. Altfel, ţine-ţi gura închisă şi fa exact ce-ţi spun.
Halder se îndreptă curajos spre caporalul care supraveghea descărcarea.
- Ce se întâmpă aici? întrebă poruncitor.
Caporalul salută.
- Sunt proviziile pentru bucătărie, domnule căpitan.
În timp ce unul dintre soldaţi se apropia cu câteva provizii în braţe, Halder îl prinse de braţ.
- Caporal, ai verificat actele acestui soldat?
Au fost verificate în amănunţime la poartă, domnule căpitan. Nimeni nu intră aici fără să fie verificat...
626

- Sunt foarte conştient de acest lucru, caporal, dar eu nu am întrebat asta. Eu întrebam dacă le-ai verificat tu!
Bărbatul începu să se agite.
- Păi, nu, domnule..., Nu am crezut că e necesar...
- Nu ai crezut că e necesar? explodă Halder. O astfel de neglijenţă ne poate costa războiul, caporal! Dar proviziile din camionetă?
- Au fost examinate la poartă, domnule!
- Şi pentru tine e suficient? Halder îi privea sarcastic. Să vă văd actele!
Soldaţii salutară şi prezentară imediat actele. Halder le verifică atent.
—Par a fi în ordine. Le înapoie actele, apoi se întoarse spre caporal: dar, în viitor, să-i verifici chiar şi de două ori pe toţi cei care trec pe aici. Şi ceea ce aduc! începând din acest moment! E clar, caporal?
-Da, căpitane !
în timp ce dădea actele înapoi celor doi soldaţi, Halder se îndreptă spre bucătărie şi se întoarse furios spre Kleist:
- Sergent, tu stai aici să te asiguri că maşina e verificată aşa cum se cuvine şi că nimeni nu trece de idiotul ăsta!
- Da, domnule!
- Domnule căpitan, puteţi să mă credeţi pe cuvânt. .. începu caporalul ruşinat, dar Halder îl ignoră, îndreptându-se spre bucătărie.
627

Ora 20:30
La biroul din Provost era agitaţie mare în acea seară, iar Weaver întrebă la informaţii despre sergentul Morris. Bărbatul apăru după vreo zece minute. Era un poliţist obişnuit, care evident era şi foarte tensionat.
- îmi pare rău că v-am lăsat să aşteptaţi, domnule. Cu ce vă pot ajuta?
Weaver îi arătă legitimaţia.
- E vorba despre telefonul pe care l-aţi dat la biroul domnului Sanson, cu privire la nişte maşini şi uniforme furate.
Sergentul se scărpină în cap.
- M-aţi prins într-un moment tare prost. Sunt extrem de ocupat. Este

urgent?
- Foarte.
Sergentul suspină zgomotos.
- Bine, atunci urmaţi-mă la mine în birou.
Morris îl conduse printr-un coridor lung, într-o cameră în care erau câteva birouri şi nişte maşini de scris, la care lucrau de zor alţi poliţişti. Se aşeză la unul din birouri, căută un dosar şi citi printre pagini.
- Două camionete Ford acoperite, un jeep, şi trei uniforme – toate echipamente americane şi toate furate de la unul din magazinele armatei, în urmă cu cinci zile. Dar pot să ştiu şi eu cu ce vă ajută această informaţie?
- E o problemă de securitate, spuse Weaver simplu. Presupun că aveţi şi alte informaţii în legătură cu aceste furturi?

Eu credeam că domnul locotenent-colonel Sanson ştie mai multe despre acest caz şi că am fi putut să ne ajutăm reciproc. Avem un suspect, dar nu avem nici o dovadă.
- Nu ştie. Noi căutăm oricum o limuzină americană. Dar cine e suspectul?
- Un sergent pe nume Wally Reed, de la armata britanică. „Curajosul" – aşa îi spun prietenii. E un funcţionar ataşat la biroul nostru. Noi credem că este responsabil de mai multe furturi din magazinele armatei, de la benzină până la provizii destinate cantinei ofiţerilor. Dar, din păcate, nu putem dovedi nimic.
- Dar Reed face parte din armata britanică, iar uniformele şi maşinile furate sunt americane. Sergentul rânji.
- E uşor de explicat, domnule. Reed s-a înţeles cu administratorul magazinului. Dacă vreunul dintre ei are un minus în magazie, se ajută unul pe celălalt. E o soluţie perfectă.
- Dar ce te face să crezi că Reed e cel responsabil de aceste furturi?
- Îl ţin sub supraveghere de ceva vreme. Au fost făcute investigaţii şi am aflat că a fost la magazin chiar în ziua în care jeep-ul şi uniformele au fost furate. La fel şi cu camionetele. Tot personalul a fost interogat, dar nu ,am găsit nimic – auziseră zvonuri conform cărora Reed ar fi vinovatul, dar nu aveau nici o dovadă. Nimeni nu l-a văzut furând echipamentul, probabil a pus pe altcineva să se ocupe de asta, şi i-a plătit ca să-şi ţină gura închisă. Deja intuieşti astfel de lucruri, mai ales cu experienţa pe care o am eu. Sunt aproape sigur că el este

vinovatul, dar îmi cam scapă printre degete. Va fi foarte greu să-l prind asupra faptului, sau cel puţin să facem rost de o dovadă concludentă.
- Dar ce face cu lucrurile pe care le fură?
Sergentul dădu din umeri.
- Le vinde pe piaţa neagră, aşa cred. În Cairo este mare nevoie de aşa ceva. Dar nu văd cum vă pot ajuta aceste informaţii. Spuneaţi că vă interesează o limuzină americană?
Weaver se încruntă.
- Aşa este, dar informaţiile primite de la tine sunt mult mai interesante. Ai idee cine ar fi dorit acele camionete?
Sergentul se scărpină pe creştetul capului.
- Habar nu am. Şi tocmai de aceea i-am telefonat domnului Sanson. Arabii nu ar risca cu o astfel de marfa. O maşină a armatei este ideală pentru a o deghiza. La fel şi cu jeepul. Dar asta nu-i mare lucru. Pe mine uniformele m-au pus pe gânduri. E o chestie foarte ciudată. Şi majoritatea celor de aici încearcă

să scape de astfel de lucruri, nu să le fure.
- Poate ar fi cazul să îl interoghezi pe sergentul Reed.
- Acum?! protestă sergentul. Dar nu am nici o dovadă incriminatorie. Şi legându-ne acum de Reed nu am face altceva decât să ruinăm orice şansă de a-l prinde.
Weaver era deja în picioare.
-Acum, sergent! îţi explic pe drum despre ce este vorba. S-ar putea să fie o chestiune pe viaţă şi pe moarte.
630

Halder intră nestingherit în bucătărie şi se opri în faţa unei uşi duble de la capăt. în spatele lor era o sufragerie, folosită temporar ca şi cantină, şi zeci de ofiţeri stăteau la mese serviţi de câţiva soldaţi. Uşile se deschiseră şi intră un soldat ţinând pe braţe o tavă cu vase murdare.
Halder se dădu la o parte şi căută altă ieşire. La dreapta sa era o uşă deschisă prin care se vedeau nişte scări strâmte, care duceau sus. Ieşi, urcă scările şi ajunse într-un hol la etajul întâi, apoi intră într-un fel de cameră de odihnă. Canapele de piele şi scaune comode erau răspândite prin camera decorată în stil egiptean, de pe tapetul pereţilor priveau în gol câteva capete împăiate de animale care au căzut pradă vânătorilor. Un candelabru imens atârna de pe tavan şi o scară largă ducea spre biroul de pază de la parter. Doi ofiţeri urcară agale scările, iar Halder îi salută în trecere. La capătul unui coridor, observă doi poliţişti şi alţi câţiva bărbaţi în civil agitându-se în faţa unei uşi. înainte să mai facă un pas, un general american ieşi dintr-una din camerele de pe hol, având în mână o servietă.
Halder îl salută, dar generalul se încruntă şi îi răspunse repezit:
- Cum te numeşti, căpitane?
- Kowalski, domnule.
- Nu îmi pari cunoscut! Te-am mai văzut înainte?
- M-aţi trimis aici de la Câmp Huckstep, domnule.
- Serios? Generalul îşi ridică sprânceana. Vino cu mine jos, imediat!
631

Şi înainte ca Halder să poată răspunde, generalul se îndreptă spre scări, privind înapoi când îl văzu pe Halder ezitând.
- Ei, bine?. Ce mai aştepţi, căpitane? Eşti surd?
- Nu, domnule.
Halder îi urmă, iară să ştie la ce să se aştepte, inima bătându-i puternic în piept, cu mâna pe pistol, pregătit să-l împuşte pe general dacă era nevoie. Când ajunseră jos, generalul merse direct la biroul de pază, în timp ce un ofiţer puse pe masă un telefon de teren.
- Ei, domnule maior, au venit?
- Sunt pe drum, domnule. Tocmai, au ajuns la poartă.
Generalul îi făcu un semn lui Halder.
- Urmează-mă Kowalski.
Halder îl urmă nerăbdător pe generalul care ieşi din hol şi coborî scările afară din hotel. La apariţia generalului, toată lumea începu să se agite, ca şi cum ar fi fost electrocutaţi, luându-şi poziţiile imediat.
Câteva momente mai târziu, un Packard negru şi două Ford-uri traseră pe aleea din faţa hotelului. Generalul îşi aranjă uniforma şi îi spuse lui Halder:
- Căpitane, adu' nişte oameni şi pregăteşte rampa. Şi, te rog, fii foarte atent.
Halder abia auzea vorbele căpitanului, în timp ce inima începu să-i bată şi mai tare. Cavalcada se apropia, dar nu-i venea să-şi creadă ochilor. în maşina din

mijloc era preşedintele Franklin Delano Roosevelt, îmbrăcat într-un costum de pânză de
632

culoare deschisă, cu picioarele acoperite cu o pătură. Părea fragil şi obosit.
- Căpitane Kowalski! urlă generalul pe măsură ce maşinile se apropiau. Nu ai auzit, omule? Adu rampa aceea odată şi nu mai sta ca un prost! Urgent!
Pentru moment, Halder se simţea pierdut, cuprins de panică, până când zări un fel de rampă de lemn pe care două santinele o aduceau înspre el. Halder fugi repede lângă ei, uşurat că soldaţii ştiau foarte bine ce au de făcut.
- L-aţi auzit pe general! Urgent!
- Sigur, domnule căpitan, spuse ironic unul dintre soldaţi. Avem totul sub control. Generalul îi aruncă lui Halder o privire furioasă.
- Pentru numele lui Dumnezeu, Kowalski! întotdeauna execuţi o comandă atât de greu?
Halder nu mai reuşi să răspundă. Rampa fusese tocmai aşezată la marginea scărilor, când maşinile opriră în faţa hotelului. Câţiva bărbaţi în costume negre coborâră rapid din maşini, evident agenţi ai Serviciilor Secrete, înarmaţi până în dinţi, iar câţiva ofiţeri ieşiră din maşini, aducând câteva serviete. Cu mare precizie, câţiva agenţi îşi luară poziţiile, în timp ce alţi doi îl ajutară pe preşedinte să coboare din maşină. Un alt agent deschise portbagajul şi scoase scaunul cu rotile, ajutându-l apoi pe Roosevelt să se aşeze cât mai comfortabil.
Generalul salută.
- Domnule preşedinte!
Halder îi urmărea pe agenţii de la Serviciile Secrete împingând scaunul preşedintelui înspre rampă. Când au ajuns sus, scaunul se poticni şi pătura
633

care acoperea picioarele preşedintelui căzu pe jos. Unul dintre agenţi fugi să o ridice, dar, fără să se gândească, Halder se repezi să i-o ia înainte. O dădu agentului care o aşeză înapoi cu grijă pe picioarele preşedintelui. Halder se trezi însă stând drept în faţa preşedintelui.
Sunteţi foarte amabil, căpitane, îi spuse preşedintele cu căldură.
- Cu plăcere, domnule.
- Cum te numeşti, băiete?
- Kowalski, domnule.
Căpitane Kowalski, îţi mulţumesc pentru ajutor.
Halder salută.
- Cu mare plăcere, domnule preşedinte.
Grupul preşedintelui porni spre intrarea în hotel, preşedintele fiind încadrat de patru gărzi de corp, dar Halder îi privea parcă drogat. Generalul se apropie, încă furios, şi îi şopti:
Ei, bine, Kowalski, aştept o explicaţie. De ce ţi-a trebuit aşa de mult să aduci rampa la scări? Ce dracu[1] te-a apucat?
Halder se trezi brusc din reverie.
Seu ... Scuzele mele, domnule. Dar, să fiu sincer, acum a fost prima oară când l-am văzut pe preşedinte în carne şi oase. Cred că am rămas ca trăznit. Generalului îi trecu furia, îl privi cu o figură iertătoare, apoi se întoarse să-l privească pe preşedintele care era cărat pe scări.
Aşa şi trebuie să fii. La naiba, de câte ori văd priveliştea aceasta, îmi vine să plâng. Pe acest om care îşi petrece viaţa într-o agonie constantă nu-1
634

vei auzi niciodată plângându-se. Ştii ceva Kowal-ski? Dacă măcar jumătate din oamenii mei ar fi la fel de curajoşi, am fi câştigat acest război nenorocit cu multă vreme în urmă.
- Da, domnule. Halder profită de ocazie şi îl întrebă într-o doară pe general:
- Premierul Churchill se întoarce în seara asta?
Generalul ridică o sprânceană şi izbucni în râs:
- Da‘ pe unde naiba ai umblat, căpitane? Tu nu ştiai că ministrul e pasăre de noapte? E plecat la o petrecere la Cairo. Dacă stau să mă gândesc, vom fi norocoşi dacă va veni spre dimineaţă!
- Desigur, domnule.
- Asta e tot, Kowalski. Eşti liber. Şi încearcă să fii mai stăpân pe tine în viitor!
Halder salută, urmărindu-l pe general urcând la etaj alături de grupul preşedintelui. Când ajunseră la capătul scărilor, agenţii puseră jos scaunul cu rotile, iar Halder privi spre capul preşedintelui. Sudori reci îi invadară trupul, iar Halder deveni din ce în ce mai agitat. Era la zece metri de cel care era responsabil de moartea tatălui său şi de mutilarea fiului său şi, pentru moment, se opri o clipă, cu mâna pe pistolul din buzunar.
Furia urla în capul lui, dar grupul dispăru la etaj. Fără să-i pese de siguranţa sa, Halder urcă repede, câte două scări deodată, fără să se gândească. Când ajunse sus, îl observă pe Roosevelt împins pe un coridor către uşa camerei păzite de poliţişti. în timp ce gărzile de corp îl introduceau pe Roosevelt în camera sa, preşedintele rămase neprotejat pe partea dreaptă, oferindu-i lui Halder posibilitatea să tragă.

635

Doar un glonţ şi ar fi gata! îşi spuse Halder. îşi puse mâna pe armă şi se gândi câteva clipe la absurdul situaţiei, iar raţiunea învinse.

La naiba, Halder! îşi spuse. Trebuie să fii nebun! Stătea acolo nemişcat, incapabil să ia o decizie. Nu ştia dacă pur şi simplu conştiinţa îl oprea să-l omoare pe Roosevelt sau faptul că dacă ar fi fa- cut-o, ar fi însemnat moartea şi pentru el.

Brusc, unul dintre cei care asigurau protecţia preşedintelui privi în urmă, întâlnind privirea lui Halder. Acesta salută repede, apoi începu să coboare scările spre bucătărie, trezindu-se parcă la realitate.

*

Douăzeci de minute mai târziu ieşi împreună cu Kleist la suprafaţă. Amândoi îşi scoseseră uniformele, Rachel şi Deacon bucurându-se la vederea lor.

Jack! Ce bine că te-ai întors! Rachel îi sări în braţe, iar Halder spuse:

Ar fi bine să mergem repede la maşină. Am stat mai mult decât ne-am planificat. Vin şi eu imediat. Kleist, du-o înapoi. Vom lăsa restul uneltelor aici deocamdată.

Kleist o ajută să iasă dintre ruine, apoi dispărură în întuneric.

Mi-am făcut griji că nu vei reuşi. Deacon îşi şterse sudoarea de pe frunte cu batista. Ce te-a reţinut? Aţi lipsit mai mult de o oră.
636

Halder era ocupat cu ascunderea uneltelor.
- Am avut de lucru. A trebuit să deschidem gura de ieşire din tunel.
- Dar care e verdictul? întrebă Deacon curios.
Când echipamentul era bine ascuns, Halder îi
povesti întreaga aventură, iar Deacon îl asculta cu uimire.
- Tu chiar l-ai văzut pe marele om?

- A fost atât de aproape de mine cum eşti tu acum. Şi nu doar atât. Am aflat şi în ce cameră este cazat!
- Excelent! Deacon era entuziasmat. Ai făcut o treabă foarte bună, domnule maior!
- Lasă felicitările, încă nu suntem gata, nici pe departe. Ne-am chinuit, nu glumă, să lărgim gura de ieşire din mormânt.
- Dar dacă va observa cineva gaura pe care aţi facut-o?
- E destul de protejată, dar am acoperit-o totuşi cu nişte tufe, aşa cum am putut.
- De orice alte unelte mai aveţi nevoie, vi le pot pune la dispoziţie. Deacon se întristă. E mare păcat, din cauza porcului de Churchill. Crezi că se va întoarce în noaptea aceasta?
- Generalul era sceptic că se va întoarce. Se pare că bătrânului Winston îi place să petreacă nopţile!
- Aşa am auzit şi eu, deşi n-ar fi rău să prindem doi iepuri dintr-o lovitură. Oricum, e bine că neam ochit ţintele. Şi cu Churchill plecat, va trebui să ne intensificăm eforturile pentru a-l aranja pe Roose-velt. Dar mai avem o problemă. Nu ai uitat de ultimatumul lui Salter, nu? Chiar dacă oamenii lui
637

Skorzeny vor ateriza în siguranţă, fără camionete cu care să îi transportăm suntem pierduţi. Halder zâmbi.

Ah, lasă! Am o idee. Nu strică nici câte o şmecherie, nu crezi? Dacă Salter vrea o parte din afacere, poate nu ar trebui să-l dezamăgim.

- Ce vrei să spui?

Poţi să-mi aranjezi o întâlnire cu el peste vreo două ore? Caută un loc sigur, undeva unde să nu fim deranjaţi de vreo patrulă.

Cred că da. Deacon se încruntă. Dar despre ce este vorba?

Halder îi explică, Deacon îl privi uimit, apoi începu să-şi frece mâinile râzând.

Ştii, e o idee strălucită! Simplă, dar excelentă. Mă mir că nu m-am gândit chiar eu la asta. Eşti un geniu.

Nici vorbă. Dar dacă va merge, ne-am rezolva toate problemele!

Un singur lucru mă preocupă. Cum vor trece trupele lui Skorzeny în siguranţă prin curtea hotelului? Cu siguranţă, nu aşa cum ai intrat tu, nu? Sigur, vor purta uniforme americane, dar după intrarea în perimetrul hotelului se vor pune să verifice toate actele, aşa cum chiar tu le-ai spus! Halder dădu din cap.

E adevărat. Dar în timp ce mă îndreptam înapoi spre tunel, am numărat camerele de la primul etaj. Se pare că cea în care stă Roosevelt are un balcon larg. Acesta ar putea folosi ca intrare directă, în cazul în care gărzile din zonă ar fi anihilate. După aceea, un asalt brutal în cameră ar fi suficient, iar Skorzeny excelează în astfel de acţiuni.
638

Dar acesta e un lucru pe care îl va decide colonelul, nu eu. Sunt convins că şi el va avea o grămadă de idei de îndată ce va fi informat în detaliu. Important este că am reuşit să descoperim locul exact în care este cazat preşedintele. Şi mai mult decât atât, putem intra lejer în perimetrul hotelului. Adu- nându-le pe toate, se pare că am făcut o treabă bună.
Deacon zâmbi în întuneric.
- Ştii, încep să cred că avem într-adevăr cel puţin o şansă să ducem

misiunea asta la bun sfârşit. Dacă reuşim să rezolvăm problema cu Salter, ar trebui să trimitem un mesaj spre Berlin ca să-l trimită încoace pe Skorzeny. Halder se urcă pe una din ruinele mai înalte şi privi solemn în depărtare.

- Cred că Roosevelt s-a retras în cameră, i-a fost de ajuns pentru ziua de azi. Am fi foarte norocoşi dacă ar veni şi Churchill, dar, aşa cum ai spus, avem cel puţin o ţintă stabilită şi, oricum, Roosevelt era prioritatea noastră. Şi probabil că şi Aliaţii s-au retras în corturi şi bărăci la culcare, aşa că nu ar trebui să pierdem ocazia. Ar trebui să acţionăm în noaptea aceasta, nu crezi?

Capitolul 59

Ora 9:30

„Curajosul" Reed stătea gol pe pat, privind-o cu plăcere pe tânăra arabă care se dezbrăca în faţa lui. Nu avea mai mult de optsprezece ani, cu sânii mari şi cu o siluetă plăcută, una dintre cela mai frumoase prostituate pe care le putea oferi bordelul de lângă Gara Ramses. Reed rânji, anticipând plăcerea care avea să urmeze, apoi termină de fumat şi îndesă ţigara în sticla de bere de lângă pat.

- Mişcă-te, iubito. Nu am la dispoziţie toată noaptea!

Tânăra îşi scoase toate hainele şi veni lângă el. Reed începu să o mângâie pe sâni, când se auzi o bătaie în uşă.

- Cine dracu'...?

Fata stătea uimită, iar Reed se dădu jos din pat să deschidă.

- Nu poate omul nici să-şi satisfacă plăcerile în linişte! Traversă camera să deschidă uşa, dar aceasta zbură din ţâţâni, în urma loviturilor date de doi bărbaţi în uniformă.

- Curajosule, fiule, era şi timpul! Am răscolit tot oraşul căutându-te! Morris aruncă o privire spre fată. Văd că ţii contactul cu localnicii...

Reed îl recunoscu imediat pe sergentul de poliţie, dar nu şi pe ofiţerul american.

- Imbracă-te, domnişoară, îi ordonă Weaver tinerei, făcând un gest spre uşă.

Fata îşi luă hainele şi ieşi în mare grabă.

- Ce dracu' se întâmplă? întrebă Reed furios. De când e interzisă distracţia?

Americanul îi făcu un semn.

- Imbracă-te, sergent. Avem de discutat.

Ora 9:30

Malurile de est ale Nilului arătau foarte rău, deşi era întuneric. Halder şi Deacon traversau râul în barca cu motor. Halder legă barca la mal, apoi coborâră şi văzură o ambulanţă militară parcată la celălalt capăt al malului, cu crucea roşie vopsită pe o parte.

Un bărbat vânjos stătea de pază, înarmat şi îmbrăcat într-o uniformă englezească. Alţi doi bărbaţi aşteptau lângă el, îmbrăcaţi în ofiţer, unul dintre ei ţinând un felinar, celălalt fumând un trabuc, cu privirea fioroasă, cu jacheta sub braţ.

- Cel care fumează e Salter, îl informă Deacon pe Halder. Celălalt e Costas Demiris, partenerul lui, un alt dezertor nenorocit.

— Dar care-i ideea cu uniformele şi cu ambulanţa?

E una din modalităţile prin care Salter se plimbă nestingherit. Are o grămadă de deghizări şi acte false, pe care şi le-ar dori orice serviciu secret.

— Să mergem să-l întâlnim!

Se apropiau pe potecă, iar Salter îi întâmpină rînjind.

Aşadar, tu eşti omul misterios de care mi-a vorbit Harvey. Mă numesc Reggie Salter. îi întinse mâna. Pe tine cum te cheamă?

O chestiune irelevantă, spuse Halder, şi ignoră mâna întinsă pentru salut.

— Cum vrei, spuse Salter dând din umeri. Presupun că Harvey ţi-a vorbit despre mica mea ofertă?

— Se pare că nu ne-ai lăsat altă opţiune decât să acceptăm, domnule Salter. Avem mare nevoie de acele vehicule.

Salter rânji triumfător.

— Cerere şi ofertă, nu aşa funcţionează lumea? Acum că prezentările tot au fost făcute, îmi spui şi mie ce ai de gând?

E vorba de un jaf, domnule Salter. Pur şi simplu. Există o încărcătură de mare valoare la bordul a două avioane Dakota care vor ateriza în curând pe aeroportul Shabramant.

Salter se entuziasmă.

Ce ţi-am spus, Costas? îl privi din nou pe Halder, inspirând nerăbdător din trabuc, iar figura îi trăda lăcomia.

— Şi cât valorează această încărcătură?

Nu are valoare. Este nepreţuită. Artefacte în marea lor majoritate din aur şi pietre preţioase. Dar

dacă insişti să-i facem o evaluare, considerând că aurul a fost topit şi pietrele preţioase tăiate, am a- junge cam la două milioane. De lire sterline, nu de dolari.

— Dumnezeule!

— Zece Ia sută face două sute de mii de dolari. Sunt o grămadă de bani care te aşteaptă, domnule Salter. întrebarea este, îi meriţi?

— Oh, fiule, îi merit! spuse Salter entuziasmat. Nu-ţi face griji în privinţa asta. Orice ai nevoie, doar cere şi vei primi. Şi cum intrăm — eu şi Costas — în posesia celor zece procente?

— Discutăm aceste detalii mai târziu.

— îmi spui şi cine altcineva mai este implicat?

— Doar noi cinci, cu Deacon.

— Ai lucrat cumva în armată?

— Se poate spune şi aşa.

— Mă gândeam eu. Şi care-i şmecheria?

— Acum că vei lua şi tu parte la afacere, va trebui să munceşti ca să-ţi meriţi partea. Eşti pregătit?

- Pentru două sute de mii? Acultă, domnule, oricine ai fi, poţi fi sigur că pentru afacerea asta aş face aproape orice.
- Foarte bine. Să trecem aşadar la treabă. Am nevoie ca oamenii tăi să asigure aeroportul. Salter se încruntă.
- Ce vrei să spui?
- Vreau să deţinem controlul asupra bazei aeriene, dar, în acelaşi timp, nu vreau să se afle ce se întâmplă. Totul trebuie să se întâmple fără împuşcături. Nu vreau să afle poliţia sau armata despre ceea ce vrem să facem.

- Am înţeles. Preluăm aeroportul şi furăm marfa când apare. Şi la ce vom folosi camionetele şi jeepul. La escorta de după jaf?
- Exact.
Salter zâmbi.
- îmi place.
- Cred că vreo cinci dintre oamenii tăi vor putea face treaba. Tumul de control, barăcile şi intrarea sunt ţintele principale. Va trebui să le furăm şi e-chipamentul de comunicare. Estimăm că pe aeroport nu vor fi mai mult de vreo cinci oameni ai Flotei Aeriene Egiptene, e vorba de personalul de serviciu. Repet, nu-i vreau morţi, doar încuiaţi undeva, până ce ne facem treaba în linişte. Poţi să te ocupi de asta?
- Fără probleme. Cu zece din oamenii mei, aş putea să pun stăpânire şi pe Palatul Regal. Salter se încruntă. Dar tu ce vei face în timpul în care eu şi oamenii mei ne vom juca pe aeroport?
- Trei dintre oamenii mei te vor acompania pe aeroport, ca să se asigure că totul merge conform planului. Presupunând că aşa va fi, îi voi chema pe doi dintre ei şi vom reveni mai târziu, înainte ca avioanele să aterizeze. Printre altele, va trebui să mă ocup de transmiterea unui mesaj – voi ţine legătura cu cineva care ne va anunţa în momentul în care avioanele decolează, aşa încât să putem şti cu exactitate momentul în care vor sosi. Desigur, va trebui să aducem maşinile la aeroport, ca să putem transporta marfa.
Salter căzu un moment pe gânduri, apoi încuviinţă.
- Sună bine. Când vrei s-o facem?

Halder zâmbi.
- Vreau ca aeroportul să fie asigurat în această noapte.
Salter rămase uimit.
- Atât de repede? Nu ne dai prea mult timp! Va trebui să lucrăm ca furnicile pentru a organiza totul atât de repede! Dar unde te grăbeşi aşa?
- Nu avem de ales. Am aflat chiar în această seară că marfa trebuie livrată cât mai repede. De aceea, am acceptat oferta ta. Aşa că vom avea nevoie repede de maşini. Presupun că ai vorbit serios când ai spus că poţi face rost de orice?
- Sigur. De ce?
- Am nevoie de câteva aparate de radio de teren, care să funcţioneze pe o rază de cel puţin zece mile.
Salter dădu din cap afirmativ.
- Nici o problemă. Când vor ateriza avioanele?
- Cândva între orele trei şi patru ale dimineţii. Vei primi o hartă a aeroportului şi vreau ca totul să fie gata la timp.
- încă ceva, spuse Salter privindu-l ameninţător. Dacă tu şi prietenii tăi încercaţi să mă trageţi pe sfoară, vă îngrop pe toţi. M-ai înţeles?
Halder înfruntă privirea lui Salter, apoi scoase harta din buzunar şi o desfăcu pe capota ambulanţei, apoi împrumută lampa de la Demiris.
- Bine, hai să trecem totul în revistă cu mare atenţie. Nu avem nevoie de greşeli stupide.

Duoăzeci de minute mai târziu, Halder era înapoi în barcă, gonind spre celălalt capăt al Nilului.
- Crezi că va merge? întrebă Deacon, manevrând barca.

- Avem şanse să reuşim, răspunse Halder. Dar Salter va avea un şoc când va vedea că din cele două avioane vor ieşi o sută de soldaţi sub conducerea lui Skorzeny.
Deacon zâmbi.
- Sper să fiu acolo să-i văd faţa nenorocitului!

Salter îi urmări depărtându-se pe calea apei. îşi puse haina pe umeri, apoi îşi mai aprinse un trabuc.
- Două milioane de lire în aur şi pietre preţioase e ceva. Se scărpină în creştetul capului. Să fiu al naibii!
Figura lui Costas Demiris era transpirată din cauza emoţiei.
- E o mare comoară, Reggie. Şi dacă o vindem bine, partea noastră ar putea valora şi mai mult. E exact ceea ce caută colecţonarii care şi-ar da şi un ochi pentru aşa ceva.
- Adevărat. Dar ce spui despre amicul lui Deacon?
- E un client liniştit. Dar părea priceput.
- Mie mi s-a părut mult prea liniştit. Şi s-a dat de gol chiar datorită acestui fapt. Salter pocni din degete. Ceea ce îmi provoacă suspiciuni. Şi nici nu
646

mi-a explicat ce căuta Deacon la Giza. Ceva mă intrigă.
- Crezi că are de gând să ne înşele?
Cine ştie? Oricum, sunt sigur că băieţii noştri se vor descurca. Salter se întunecă la faţă şi aruncă trabucul în apă. Amicul lui Deacon precis a lucrat pentru armată. Dar cine dracu este?
Probabil face parte din forţele speciale sau de comando, după câte am văzut eu. Şi nu cred că-i va conveni când va constata ce avem noi de gând. Nu-i va plăcea deloc.
Salter îi aruncă lui Demiris o privire vicleană şi începură amândoi să râdă:
- Nu-i va conveni, nu-i aşa?
647

Capitolul 60

Ora 21:15
- îmi spuneţi şi mie despre ce este vorba?
Camera pentru interogatoriu din secţia Provost era încinsă, iar Reed transpira îngrozitor.
Weaver stătea în picioare în faţa lui.
Credeam că tu poţi răspunde la această întrebare. îi citi bunurile furate de pe listă, iar Reed se încruntă.
- Cred că v-aţi greşit omul.
Nici vorbă, îl întrerupse sergentul Morris. Doar că nu vrea să recunoască. Un prieten de-al tău de la magazinul armatei te-a dat de gol, ne-a spus chiar şi numele tău. Spune că tu ai fost în spatele afacerii. Aşa că spune tot, “Curajosule”!
Reed îşi mușca buzele nervos, privindu-l pe Morris.
- Ori minţi, ori glumeşti...
- Nu-mi stă în fire. Ar trebui să ştii asta.
- Să mă bată Dumnezeu dacă ...
Nu el o va face, ci tribunalul militar. Eşti deja acuzat. Aşa că nu crezi că ar fi mai bine să recunoşti?
- V-am mai spus, aţi făcut o mare greşeală...
648

Weaver îşi pierdu răbdarea şi îl apucă pe Reed de umeri.

Ascultă-mă bine! Patru agenţi germani sunt liberi prin oraş, punând la cale un plan periculos. E posibil ca ei să fi avut nevoie de acest echipament pentru a-şi duce planul la îndeplinire, aşa că vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu lucrurile furate. Poţi să faci pe prostul toată noaptea, Reed, dar crede-mă, dacă minţi cumva, te dau pe mâna plutonului de execuţie sub acuzaţia de ajutor dat inamicului.

Reed clipi spre Weaver ca un nebun.

- Vor... Vorbeşti serios?
- Foarte serios. Să-ţi intre bine în cap.

Reed păli şi îşi ascunse faţa cu palmele.

- Nenorociţii, m-au obligat! Jur! M-au obligat!
- Cine?

Reggie Salter şi Costas Demiris. Spuneau că mă omoară dacă nu îi ajut!

Weaver se întoarse spre sergent.

- Despre cine dracu' vorbeşte omul ăsta?

Sunt nişte criminali ai lumii interlope, îi răspunse Morris. Dezertori care vând bunuri furate pe piaţa neagră. Salter e „mintea luminată" şi un gangster nenorocit.

Weaver i se adresă lui Reed.

- Ţi-au spus la ce aveau nevoie de marfa?

Reed dădu din cap.

Salter mi-a spus doar că are nevoie de ele cât mai urgent. Acesta e adevărul! Sincer!

- Şi ce anume ţi-a cerut?

Jeepul şi camionetele, acte pentru toţi şi trei uniforme.

- Altceva?

- Nimic. Jur. Reed era cuprins de frică. Vă rog să mă protejaţi. Dacă Salter află că am vorbit, nenorocitul mă jupoaie de viu!

Sergentul nu se putu abţine şi zâmbi.

- Asta nu-i nimic comparativ cu ce-ţi va face armata. Te-am prins în sfârşit, amice. Şi ai căzut singur în cursă.
- Ce vrei să spui?
- Nu te-a acuzat nimeni, Curajosule. Tu ai facut-o. Am blufat când am spus că unul dintre amicii tăi te-a turnat. Şi nu te gândi să îţi retragi declaraţia. A fost de faţă un ofiţer.

Reed rămase cu gura căscată şi cu faţa roşie de furie.

-Nenorociţi vicleni...

- Taci, Reed, îl întrerupse Weaver, apoi se întoarse spre sergent. îl putem aduce pe Salter ca sa schimbăm şi cu el două vorbe?

Cu tot respectul domnule, dar mai bine am încerca să căutăm acul în carul cu fân. Am mai încercat să-l prindem, de multe ori, dar nu am reuşit. Are în jur de douăzeci de iscoade prin oraş şi câteva depozite în care se ascunde, dar nu ştim exact unde se află acestea. în plus, are şi informatori sus-puşi, pe care îi plăteşte bine pentru a-l alerta de câte ori se pune la cale prinderea lui. E trist, dar asta-i viaţa.

- Dar trebuie să vorbim cu el, ca să clarificăm mizeria asta!

Sergentul se scărpină din nou în creştetul capului.

- Dar îmi spuneţi şi mie cum să facem asta?

Weaver făcu un semn către Reed.

- Nenorocitul ăsta a mai tratat cu Salter, aşa că ne poate conduce la el. II privi pe prizonierul înspăimântat. în schimb, renunţăm la acuzaţii. Ei, Reed, ce spui? Batem palma?

Shabramcmt Ora 22:00
Jeepul se opri la o sută de metri de porţile aerodromului. Salter stătea în faţă, îmbrăcat cu aceeaşi uniformă. Halder stătea în spate cu câteva radiouri lângă el, deghizat în căpitan şi înarmat cu un pistol automat M3.

Şoseaua întunecoasă din faţă era luminată foarte slab de luna în pătrar, iar gardul care înconjura perimetrul şi barăcile santinelelor erau abia vizibile. Salter îşi scuturâ scrumul de pe trabuc.

- Pare să fie linişte. Eşti mulţumit până acum?

Voi fi mulţumit când voi controla aerodromul, răspunse Halder.

Salter începu să râdă.

- Eu am avut parte de lucruri mult mai periculoase. Nu văd de ce aş avea probleme acum.

- Nu uita! Nu vreau împuşcături dacă nu este absolută nevoie. Nu vreau răniţi şi nici să ne dăm de gol!

- Tu crezi că te-aş dezamăgi? Salter pocni din degete şi se adresă şoferului:

651

Dă-i drumul, Charlie. Opreşte în faţa barăcilor santinelelor.

- Se face, şefu'!

Şoferul porni, iar Halder aruncă o privire în urmă. Cele două camionete Ford îi urmau, iar Doring şi Kleist stăteau în cabina celei din faţă, condusă de Hassan. În spate erau vreo zece dintre oamenii lui Salter, înarmaţi şi îmbrăcaţi în uniforme militare. în timp ce se apropiau de porţi, Halder văzu santinelele ieşind din barăci, în alertă.

Salter îşi aruncă trabucul şi spuse încrezător:

-Lasă-mă pe mine să vorbesc!

Jeepul se opri în faţa porţilor. Un semn îi avertiza să reducă intensitatea farurilor, şoferul conformându-se imediat. Halder văzu cum cele două santinele luaseră poziţia de tragere, destul de nedumeriţi, evident luaţi prin surprindere de sosirea cavalcadei militare.

Salter coborî din jeep şi porni spre ei înţepat, cu actele în mână.

- Sunt maiorul Caims. Du-mă la superiorul tău! Am ceva urgent de discutat!

Totul se întâmpla foarte repede. în timp ce santinelele uimite verificau actele lui Salter, cinci dintre oamenii lui Salter coborâră din camionetă şi se îndreptau repede spre intrare. Era un moment de confuzie generală, egiptenii încercând să-şi pregătească armele, dar oamenii lui Salter îi dezarmară înainte de a-şi da seama ce se întâmpla. Au început să caute cheile de la poartă, iar Salter spuse:

- Află câţi oameni sunt în total pe aerodrom şi unde stau ascunşi! Dacă nu se supun, rupeţi-le degetele de la mână!

652

Cele două santinele înspăimântate păreau să fi înţeles mesajul, pentru că nu fusese nevoie să li se mai spună o dată.

Sunt cinci oameni, spuse Salter când auzi detaliile. Nu mare lucru, ce spui? :

Să nu spunem nimic, Salter, până nu rezolvăm problema, spuse Halder.

Eşti foarte prudent, căpitane, rânji Salter care acum se simţea în largul

lui. Descuie porţile şi dădu drumul cavalcadei.

Mişcaţi-vă! Rapid! Lăsăm maşinile aici deocamdată, restul drumului îl vom face pe jos, nu vrem să ne audă nenorociţii! Să mergem în linişte spre aeroport, iar voi doi luaţi uniformele santinelelor şi treceţi în locurile lor!

Scoase o armă din jeep şi intră, în timp ce doi dintre oamenii lui se schimbau în uniformele santinelelor.

Perfect, îi spuse încântat lui Halder. Să ne ocupăm şi de ceilalţi!

*

Le trebuiră mai puţin de un sfert de oră ca să asigure aerodromul, şi mai ales fără să tragă vreun foc. Oamenii lui Halder se ocupaseră de toţi egiptenii, iar Halder urcă pe terasa de lemn a biroului principal. Era o cameră destul de mare, funcţională, cu un birou şi câteva scaune ruginite. Ridică receptorul ca să se asigure că liniile fuseseră tăiate, apoi îi privi pe soldaţii de pe aeroport, dezarmaţi şi nedu-

meriţi, neştiind încă ce li se întâplase, cu mâinile sus şi conduşi spre una dintre barăci.

Salter venea împreună cu câţiva dintre oamenii săi, extrem de mulţumit.

- Nu-ţi face griji în privinţa lor! Ii vom închide bine undeva şi îi vom păzi ca să nu cumva să dea careva alarma!

Se aşeză la birou, puse pistolul şi picioarele pe masă, apoi îl privi pe Halder.

- Exact cum mi-ai poruncit. Ei, Halder, cred că am cam rezolvat treaba! Ce spui, eşti impresionat?

- Mi-aţi depăşit aşteptările, domnule Salter. Dar înainte de a pleca, am să verific pista.

- Pentru ce?

- Ca să mă asigur că e operaţională.

- Cum doreşti.

Halder făcu un semn către Kleist şi Doring care, împreună cu Hassan, ieşiră afară, se urcară în jeep şi verificară întreaga pistă. Nu era nici pe departe perfectă, având pe alocuri gropi şi ridicături. Mer-seră până la celălalt capăt, căutând zone cu pietriş, şi după ce verificară încă o dată, Halder opri jeepul.

- Nu-i ce ne aşteptam, ce spui, Kleist?

Am văzut piste mult mai proaste. Pot să fixez câteva lanterne după care să se ghideze piloţii la aterizare. Aşa nu cred că ar fi probleme.

Foarte bine. Nu ne mai rămâne decât să le transmitem că sunt gata şi să îi aşteptăm.

Halder se uită la ceas şi le spuse celorlalţi să se sincronizeze.

Este exact ora 22:30. Dacă transmitem mesajul înainte de miezul nopţii, oamenii lui Skorzeny ar trebui să ajungă aici în aproximativ trei ore. După

fusul orar de aici, ar ajunge pe la ora 3:00. încă o oră până la Giza, ar însemna ora 4:00 apoximativ.

- O oră minunată pentru a ne pune în aplicare planul, rânji Kleist. Pe la ora aceea, chiar şi gărzile vor fi pe jumătate adormite.

- Să sperăm că ai dreptate, răspunse Halder neîncrezător. Ar fi bine să mai verificăm o dată hangarele. Va trebui să ascundem undeva avioanele cu care vin oamenii lui Skorzeny, ca să aibă şi cu ce să se întoarcă după atac.

Când opriră în faţa primului hangar, uşile erau larg deschise. Halder intră şi imediat îl lovi un miros greu de ulei şi combustibil. Două avioane Goster Gladiators destul de uzate erau oprite în faţă, iar lângă ele un avion mic de

antrenament. Halder dădu din cap nemulţumit.
- Vom avea nevoie de mult mai mult spaţiu pentru cele două Dakota. Hai să vedem şi celălalt hangar.
Cel de-al doilea era mult mai aproape de barăci, dar era gol, cu excepţia unei motociclete italiene şi a câtorva biciclete rezemate lângă uşă, evident mijloacele de transport pe care le foloseau cei care lucrau pe aeroport.
- Excelent! Acesta va fi foarte bun, spaţiul e suficient!
Halder se întoarse spre Hassan şi Doring.
- Vă las pe amândoi aici cu Salter. Va avea un şoc, desigur, când oamenii înarmaţi ai lui Skorzeny vor coborî din avioane, şi va pierde dacă va încerca să li se opună. Dar va trebui să îl convingeţi să nu încerce nimic în momentul în care va ateriza Skorzeny, şi să sperăm că va înţelege. Eu şi Kleist
655

ne vom întoarce la vilă să le dăm semnalul. Vom veni înapoi peste vreo două ore. Dar dacă apare vreo problemă, ne contactaţi pe radiourile de teren. Doring, s-a înţeles?
- Da, domnule maior.
- Se pare aşadar că totul e în ordine, spuse Halder nu foarte bine dispus. În câteva ore, nebunia va lua sfârşit. într-un fel sau altul.

Când reveniră la biroul principal, Salter, împreună cu câţiva din oamenii lui, stătea pe terasă, fumând şi discutând chestiuni importante. Halder îi spuse lui Doring să scoată din jeep un aparat de radio şi intră în birou împreună cu Hassan, în timp ce Kleist rămase la volan. Salter îşi curăţa de zor arma cu o cârpă unsă.
- Ei, putem trece la treabă?
- Aşa se pare. Făcu un semn spre Hassan şi Doring. îţi las doi oameni. Dacă ai probleme, ei mă vor contacta prin radio. Dacă apare cineva la poarta aerodromului, fa în aşa fel încât să nu observe că ceva nu e în regulă. Dar, dacă eşti nevoit, nu ai decât să-i încui împreună cu gărzile.
Salter dădu din cap, semn că a înţeles.
- Voi fi cu ochii în patru. Când te întorci?
- Peste două ore, poate chiar mai repede. Până atunci, domnule Salter, încearcă să nu-ţi pierzi speranţa.
656

Halder pomi spre ieşire, dar Salter îl apucă de braţ:
- Să ştii că nu glumesc. Dacă încerci să-ţi baţi joc de mine, o să iasă rău de tot!
- Nu este nevoie de ameninţări, Salter! Halder îşi trase braţul. Şi, crede-mă, vei fi plăcut surprins când vei vedea încărcătura!
-Abia aştept.
Halder ieşi din birou şi urcă în jeep lângă Kleist. Plecară, lăsându-i pe Doring şi pe Hassan la birou, pregătind radioul. Salter ieşi dn nou pe terasă şi îi urmări cu privirea, ieşind prin porţile pe care oamenii lui le închiseră înapoi.
- Ce spui, Reggie? Suntem gata?
Unul dintre oamenii lui se ridică, iar Salter luă arma în-mână.
- Mai lasă-i zece minute, pentru siguranţă, apoi ştii ce ai de făcut!
657

Capitolul 61
Bazarul Khan-el-Khalili Ora 23:00

Fordul intră pe alee. Weaver stătea în dreapta şoferului, iar Reed în spate, alături de sergentul Morris, toţi îmbrăcaţi în haine civile.

- E bine că suntem pregătiţi pentru ce-i mai rău, spuse Reed morocănos. Pentru că dacă Salter e aici, nu vor lipsi nici împuşcăturile şi nici cadavrele. De asta sunt foarte sigur!

Weaver privi spre depozitul de la capătul aleii. Poarta de metal era încuiată cu lacăt, iar zidul din dreapta era luminat de un felinar.

- Eşti sigur că nu putem rezolva problema în-tr-un mod paşnic?

Reed dădu din cap negativ.

- Nici vorbă. Gărzile au ordin să nu lase pe nimeni înăuntru, fără ştirea lui Salter. Dacă încearcă cineva să intre, trec la arme.

Weaver ştia că dacă lucrurile mergeau prost, îl aştepta fără îndoială Curtea Marţială, dar deja intrase în joc şi trebuia să-l joace până la capăt. II auzi pe Morris vorbind la radioul din maşină.

658

- Avem spatele acoperit, domnule. Oamenii sunt gata, aşteaptă doar un semnal.

Cu douăzeci de poliţişti înarmaţi până în dinţi, ascunşi într-o camionetă din spatele lor, plus încă vreo zece gata să atace din lateral, Weaver se gândi că o astfel de trupă ar trebui să-i dea gata pe oamenii lui Salter.

- Unde sunt ambulanţele şi medicii?
- Sunt la două străzi depărtare, ca să nu atragă atenţia. Vor veni dacă îi chemăm prin radio.
- Să sperăm totuşi că nu vom avea nevoie de ei! spuse Weaver privindu-şi nerăbdător ceasul. Bine, e timpul. Spune-le şi celorlalţi.

Morris luă radioul, transmise comanda, apoi se întoarse spre Weaver.

- Suntem gata, domnule!

Vino cu mine, sergent! Să terminăm şi cu asta odată!

Weaver luă o geantă kaki din maşină. Morris îl luă de braţ, privi spre geantă şi spuse:

- Suteţi sigur, domnule?
- Ai tu altă soluţie? Weaver coborî din maşină şi pomi pe alee alături de Morris. Când ajuse la depozit, scoase trei grenade din geantă şi le aşează în faţa uşii. Scoase apoi şi un pistol de avertizare şi spuse:
- Dă-te la o parte!

Weaver scoase repede cuiul de la fiecare grenadă şi fugi înapoi spre maşină. Se auzi o bubuitură a- surzitoare, mai ales că grenadele explodară în acelaşi timp. Deasupra aleii se ridică un nor de praf şi imediat zona se acoperi cu bucăţile de metal care formaseră odinioară poarta.

659

înainte ca praful să se aşeze, Weaver ridică pistolul de avertizare şi puse degetul pe trăgaci. O flacără roşie lumină cerul, semnal pentru toţi că se pregătea intrarea.

Aerodromul Shabramant Ora 23:30

Când Salter veni spre ei, Doring şi Hassan puseseră deja aparatul de radio pe birou.

- Prietenul vostru, căpitanul, pare un tip capabil! Doring dădu din cap aprobator:
- Da, aşa este.

- îmi spuneţi şi mie câte ceva despre el? Din ce unitate militară face parte?

Doring tăcu, iar Hassan deveni suspicios:

- De ce nu-l întrebi pe el?

- Nu vorbeam cu tine, spuse Salter, privindu-l pe arab în ochi, apoi se întoarse din nou spre Doring. Ei, dragule? Pentru început, vreau să ştiu cum îl cheamă pe el, dar şi pe voi.

Cinci dintre oamenii lui Salter îi înconjuraseră ameninţător. Hassan încercă să-şi ia cuţitul, dar simţi imediat un pistol în coaste.

- încearcă şi o să-ţi pară rău, îl avertiză Salter. Acum ridică labele sus, ca să le pot vedea.

Hassan şovăi, dar se supuse. Salter se apropie, găsi cuţitul pe care i-l luă nervos.

- Te-am avertizat înainte, nu-i aşa?

660

Dintr-o dată, Salter ridică lama cuţitului în aer şi o opri pe faţa arabului, facându-i o rană destul de urâtă. înfuriat, arabul vru să sară pe Salter, dar unul dintre oamenii acestuia îl lovi cu patul puştii peste cap. Hassan căzu pe podea, inconştient.

Salter îşi puse cizma pe capul arabului şi începu să-l apese.

- Ar trebui să iei în seamă ameninţările care ţi se fac! înfipse cuţitul în lemnul mesei şi îl lăsă acolo, apoi se îndreptă liniştit spre Doring.

- Ei, dragule, aştept!

Doring intrase în panică, dintr-o dată copleşit de un sentiment de teamă. îl pocni pe Salter drept în faţă, apoi se aplecă să-şi ia pistolul de pe masă, dar abia puse mâna pe armă când simţi un glonţ perfo-rându-i degetele. Urlă de durere, iar mâna i se umplu imediat de sânge şi, fără să-şi dea seama, simţi cum cineva îl împinge pe un scaun.

Salter se împletici până la el, ştergându-şi sângele de la nas. îl apucă pe Doring de păr cu sălbăticie:

Ai făcut o mare prostie, dragule! O prostie mult prea mare!

Doring se zbătea, dar oamenii lui Salter îl ţineau prea strâns. Mâna îi era plină de sânge şi nu putea să facă nimic. în acel moment, Salter îl pocni peste faţă. Se auzi o crăpătură şi simţi cum i se sparse un os. Doring începu să urle, simţind că leşină, în timp ce sângele îi curgea în şiroaie din nas.

- După faptă şi răsplată, aşa îmi place mie. Şi asta numai pentru încălzire.

în celălalt capăt al camerei, unul dintre oamenii lui Salter îi lua pulsul lui Hassan.

- E încă inconştient, şefu'!

661

Du-l în altă încăpere până îşi va reveni. S-ar putea să avem nevoie de el mai târziu.

Salter se întoarse spre Doring şi se aplecă deasupra lui cu o privire rece:

Acum, dragule, ce-ar fi să-mi spui cine sunt prietenii tăi şi ce pun la cale?

*

Bazarul Khan-el-Khalili Ora 23:09

Weaver abia îşi controla nervii. Se afla într-o încăpere la primul etaj care fusese înainte folosită ca şi birou. Dăduseră buzna în depozit, unde erau doar trei dintre oamenii lui Salter, care nici nu avuseseră ocazia să opună rezistenţă.

- Unde sunt prizonierii?

- Oamenii noştri îi aduc chiar acum, răspunse sergentul Morris.

- Scoate-l pe Reed din maşină!

Se auziră paşi pe scări şi trei dintre oamenii lui Salter erau împinşi înăuntru, unul dintre ei cu privire oacheşă şi cu mustaţă. Când Reed apăru în pragul uşii câteva momente mai târziu, Weaver spuse:

- îl recunoşti pe vreunul dintre aceşti bărbaţi?

Reed arătă spre bărbatul cu mustaţă.

- Acela ... Acela este Costas Demiris.

Grecul îşi încleştă dinţii, livid de furie şi zbătân-du-se să scape.

- Nenorocitule! Iuda! Reed, când Reggie va pune mâna pe tine, vei muri!

Demiris se zbătea în continuare. Weaver spuse:

- Adu-l aici! Pe ceilalţi du-i jos. Reed, treci înapoi la maşină.

Reed plecă recunoscător, în timp ce Demiris era aruncat pe un scaun. Weaver întrebă:

- Unde e Salter?

- E un lucru pe care eu îl ştiu dar pe care tu trebuie să îl descoperi, spuse Demiris sfidător, cu un rânjet larg pe faţă. Dacă îţi imaginezi că mă poţi face să ciripesc, te înşeli. Şi apoi, Reggie are o grămadă de relaţii sus-puse, aşa că nebunia aceasta va fi rezolvată cât de curând. E o arestare fără temei.

- Eşti un criminal căutat şi un dezertor, Demiris. Dacă nu vorbeşti, voi avea grijă personal să te închid într-o celulă şi să arunc cheia!

- Serios? Vrei să punem pariu? Demiris era în continuare sfidător şi Weaver nu se mai putea abţine. Se îndreptă spre el şi îl prinse de păr, trăgân-du-l din ce în ce mai tare. Demiris începu să urle de durere.

- Ce s-a întâmplat cu acele camionete pe care le-aţi rezolvat pentru Reed ... ?

Dintr-o dată, pe aleea din faţă se auzi un scârţâit de cauciucuri şi apoi zgomotul paşilor care urcau scările.

Weaver spuse:

- Vezi ce se întâmplă!

înainte ca sergentul să ajungă la uşă, Sanson năvăli înăuntru, înroşindu-se de furie la vederea scenei, apoi îşi aţinti privirea spre Weaver:

- Ce dracu' Se petrece aici?

Nu te-ai supus ordinelor cu bună ştiinţă, Weaver!

Sansón stătea în faţa lui, furios.

Weaver încercă din nou să vorbească, dar Sansón îi reteză vorba:

- Vom lămuri povestea asta mai târziu! Mi-am petrecut două ore cu un interogatoriu în Alexandria şi mi-am pierdut deja toată răbdarea. Aruncă o privire spre grec.

- Aşadar, acesta e unul dintre nenorociţii lui Salter?

- Se numeşte Costas Demiris.

- A vorbit?

- Deocamdată nu prea are chef de stat la discuţii.

- îi rezolvăm noi cheful! Sansón se îndreptă spre grec, care asistase la venirea sa cu indiferenţă.

- Sunt locotenet-colonel Sansón. Unde-i Salter?

Demiris scuipă pe podea.

- Du-te dracului!

Sansón se înroşi de furie.

- Sergent, lasă-ne!
- Domnule?
- N-auzi? Ieşi! Şi nu veni înapoi înainte să te chem!

Sergentul plecă, închizând uşa în urma lui. Sansón îşi scoase calm arma şi verifică dacă era încărcată.

Weaver îl urmărea pe Sansón, care se îndreptă calm spre grec.

Ascultă-mă, Demiris! Ascultă-mă bine! Din două motive. Unu: nu am nici timp şi nici răbdare
să aştept după tine, şi doi: dacă nu faci ce te rog, îţi vei petrece restul zilelor într-un scaun cu rotile.

Demiris deveni atent.

- Şi ca să înţelegi bine, îţi mai spun o dată. Dacă nu răspunzi la întrebări, îţi trag un glonţ în rotulă, şi dacă nici aşa nu merge, voi ţinti mai sus, ca să . rămâi fără bărbăţie. Acum, ai de gând să-mi spui, unde e Salter? Şi unde sunt camionetele?

Demiris începu să râdă nervos.

Nu împuşti tu un prizonier, Sansón. Nu ai tu atâta curaj!

Sansón ţinti şi îl împuşcă în genunchi. Demiris ţipă de durere, căzând pe podea, ţinându-se de picior. Uşa se trânti la perete şi intră sergentul alarmat de zgomot. Sansón însă urlă:

- Ţi-am spus să stai afară!

Uşa se închise la loc. Demiris stătea pe jos, gemând, sângele curgându-i în şiroaie din rană.

- Nebun tâmpit! Nenorocitule!

Sansón ţinti calm şi spre celălalt genunchi.

Şi încă nu ai aflat nimic. Aşa că începe să vorbeşti, Demiris. Repede.

*

Weaver stătea deoparte privindu-l pe palidul Demiris care era cărat la etaj pe o targă de doi medici. Se ţinea de picior şi gemea din cauza agoniei. Se întoarse spre Sansón:

- Crezi că a spus adevărul?
- Da. E logic.

Sansón se agita furios.

- Căpitanul acela pare a fi Halder. Cât despre Deacon şi prietenul lui arab, cred că sunt oamenii de legătură ai lui Halder. Din descrierea pe care ne-a făcut-o Demiris, arabul trebuie să fie nenorocitul pe care îl căutăm noi. Restul îl putem deduce uşor. Un aerodrom slab păzit, la câteva ore depărtare de Giza? E un loc ideal de aterizare şi de unde să porneşti un atac. în ceea ce priveşte încărcătura aceea valoroasă, e o farsă pusă la cale pentru a-l induce în eroare pe Salter.

Sansón îi făcu un semn lui Morris.

- Pregăteşte aparatul de radio şi adună cât mai mulţi oameni. Dă-le ordin să ne aştepte la intersecţia spre Shabramant, la o milă depărtare de aerodrom. Şi trimite câţiva oameni să verifice clubul de noapte al lui Deacon. Spune-le să-l înhaţe în caz că e acolo şi să îmi raporteze imediat.
- Da, domnule.
- Eu vin cu tine, spuse Weaver sfidător.

Sansön răspunse imediat.

- Nu, Weaver. Nu mergi nicăieri. Şi dacă speri cumva că o să te strecori şi de data asta, te înşeli amarnic. Voi încheia o dată pentru totdeauna povestea asta, fără tine. Sergent, ia-i arma şi arestea- ză-1. Pentru insubordonare.
666

Capitolul 62
Maison Fleuve Ora 23:30
Când Halder şi Kleist opriră în faţa vilei, Deacon le ieşi în întâmpinare curios.
- Ei, care-i treaba?
Halder îl puse la curent cu noutăţile, Deacon fiind din ce în ce mai entuziasmat.
- Excelent! Dacă totul va merge conform planului, vom fi decoraţi chiar de Führer însuşi!
- Hai să lăsăm medaliile deocamdată, Deacon. Ai de trimis un mesaj.
- Dar Salter ce face?
- Aşteaptă să mă întorc peste vreo două ore.
- Eşti sigur că nu suspectează nimic?
- Nu foarte, dar nu cred că e pericol. Acum, mesajul, te rog!
Halder îl urmă repede în pivniţă împreună cu Kleist. Deacon scoase aparatul de radio şi îl pomi.
Aşteptă câteva minute ca să funcţioneze optim, apoi luă pistolul ascuns şi îl puse în buzunar.
- Nu are rost să lăsăm arma aici dacă vom pleca. O voi păstra ca şi amintire.
667

Halder scrise mesajul, apoi Deacon îşi puse căştile şi începu să transmită mesajul codat. Zece minute mai târziu, scria răspunsul. îşi scoase apoi căştile şi spuse:
- Gata.
- Care e răspunsul?
Deacon îl decodă, apoi rânji şi îi dădu lui Halder hârtia.

Berlin Ora 22:40
Camera de comunicaţii din subteranul clădirii care adăpostea Cartierul General era destul de mare, cu câteva zeci de aparate de emisie şi recepţie aranjate de-a lungul pereţilor galbeni, fiecare mânuit de câte un operator priceput care lucrau zi şi noapte, trimiţând şi decodând mesaje care veneau de la agenţi ai SD Anslaud, din diverse puncte de pe glob: Brazilia, Tokyo, Washington şi Lisabona.
În acea noapte, un operator în uniformă stătea într-o cabină de comunicaţii, aşezată în afara camerei principale, într-un birou mai mic, luminat de o lampă electrică proastă. Asculta atent în căşti şi scria pe o foaie de hârtie. După ce decodă mesajul, îi dădu hârtia lui Schellenberg, care stătea în spatele lui nerăbdător, fumând ţigară după ţigară.
- Doriţi să trimiteţi un răspuns, Herr General? întrebă operatorul.
668

Schellenberg citi mesajul ca prin vis, copleşit de un sentiment de împlinire. Abia putea să mai respire, pulsul îi crescuse, iar fruntea i se umplu de sudoare. Dintr-o dată reveni cu picioarele pe pământ şi stinse ţigara într-o scrumieră.
- Da... Da, sigur! Scrie: „Mesaj recepţionat. Colonelul porneşte la miezul nopţii. Berlinul vă urează succes.”
Operatorul trimise mesajul şi aşteptă semnalul de confirmare, apoi Schellenberg, extaziat, se întoarse spre ofiţerul de serviciu.

- Fă-mi legătura cu biroul Reich-ului.
Scoase din buzunar o bucată de hârtie pe care o avea pregătită de mult.
- Asta să ajungă la colonelul Skorzeny din Roma. Transmiteţi mesajul prin radio, imediat. Orice mică întârziere, şi ajungeţi în faţa plutonului de execuţie! Mişcă!
Ofiţerul luă repede hârtia, salută şi plecă fulgerător.
- Zu Befehl, Herr General!

*

Roma Ora 23:50
Aerodromul de la Practica di Mare era acoperit în întregime de ceaţa care pătrunse chiar şi în hangare. Valul dens se apropiase dinspre mare cam în urmă cu o oră, iar Skorzeny se agita în faţa han-
669

garului ca un leu înlănţuit, căpitanul Neumann ţinându-i isonul. Ceaţa era atât de groasă, încât abia reuşeau să se vadă unul pe celălalt.
- Mein Gott, nu-mi vine să cred! spuse Skorzeny frustrat.
- E chiar mai rău decât am anticipat! completă Neumann. După părerea mea, ar fi nebunie curată să încerci să decolezi în astfel de condiţii.
- Dacă aveam nevoie de părerea ta, Neumann, ţi-aş fi cerut-o!
- Colonel Skorzeny, unde sunteţi? Un maior agitat ieşi în acel moment din ceaţă, fluturând prin aer o lanternă, aproape lovindu-se de ei.
- Am un mesaj urgent pentru dumneavoastră, domnule colonel. Tocmai l-am primit de la Berlin.
Skorzeny îi smulse hârtia din mână, apoi respiră uşurat. II privi pe Neumann zâmbind.
- Aceasta este! Plecăm imediat!
Se întoarse spre maior şi spuse:
- Presupunând că vom decola în siguranţă, în momentul în care suntem în aer, trimite un mesaj spre Berlin. Doar atât: „Colonelul e pe drum." Simplu.
Maiorul se uita la el, gândindu-se că e nebun să pornească pe o asemenea vreme, dar salută repede şi spuse:
- Cum doriţi, domnule colonel.
Când acesta dispăru în ceaţă, Skorzeny pomi repede spre hangarul în care erau adăpostiţi oamenii lui.
- Ce mai aşteptţi, Neumann? Să fiţi gata toţi în cinci minute.
670

- Dar nu putem decola pe o vreme ca asta. Şi nici măcar dacă am lumina pista nu ne-ar fi de folos. Echipajul meu consideră că ne pui vieţile în pericol...
Skorzeny se opri, se întoarse şi îşi puse mâinile în şolduri:
- S-o ia dracu' de vreme! Aţi primit un ordin. Vom fi ghidaţi, iar pista va fi luminată la putere maximă, lucru care ne va ajuta să decolăm. Treci, Neumann, la treabă! Şi verifică ultimele prognoze meteo, înainte de a te îmbarca.
- Cu tot respectul, dacă va fi nevoie să aterizăm în cazul în care cedează un motor ...
În acel moment, Skorzeny scoase pistolul şi ţinti, înfuriat la culme.
- Dacă nu te supui ordinelor mele, te împuşc! Acum, ai de ales: viaţa, sau îţi pregăteşti echipa pentru zbor. Zbori sau mori. Sper că vei fi înţelept să le spui oamenilor tăi că decolăm.

*

Shabramant Ora 23:45
La aerodrom, Doring era într-o condiţie mai bună decât Costas Demiris. Avea

faţa umflată şi plină de sânge şi stătea pe un scaun. Era pe jumătate conştient, când Salter îl apucă din nou de păr:
- Trezeşte-te, auzi?
671

Deacon scoase un geamăt. Salter îi dădu drumul, scrâşni din dinţi şi se îndreptă spre fereastră. Unul dintre oamenii lui spuse:
- Să mai încerc o dată, şefu'?
- Nu fi idiot! Dacă-l mai batem încă o dată, va trebui să-l şi îngropăm. Vrem să luăm toată marfa, nu numai zece la sută, aşa că vreau să ştiu exact ce au de gând amicii lui!
- Cam greu, dacă nu are de gând să vorbească!
- Aruncă pe el o găleată cu apă, apoi adu-mi nişte cleşti şi o frânghie din maşină.
- Ce ai de gând?
Salter rânji.
- Ii vom face manichiura. Dacă funcţionează pentru Gestapo, nu văd de ce nu ar merge şi în acest caz. II voi face pe nenorocit să vorbească, chiar dacă va trebui să-i smulg unghiile una câte una.
În spatele lor, Doring se zvârcolea în agonie, bolborosi ceva, apoi capul îi căzu pe piept. Unul dintre oamenii care stăteau lângă el se încruntă, apoi ridică privirea uimit.
Salter îi văzu reacţia şi întrebă:
- Ei, ce dracu' a spus?
Bărbatul se scărpina pe creştet.
- Cred că a spus ceva în germană, şefu'!
672

Maisort Fleuve
Ora 23:50
Halder urcă la etaj, găsind-o pe Rachel stând pe pat, lampa de pe masă luminând camera. Se ridică repede să îl întâmpine. II cuprinse de gât şi începu să îl sărute cu pasiune pe gură. Halder zâmbi şi puse arma pe pat.
- Aş putea chiar să mă obişnuiesc cu astfel de primiri! spuse el, citind îngrijorarea din ochii ei.
- Sunt fericită că te-ai întors întreg. Totul este în regulă? ,
- Deocamdată, da.
Halder oftă, se frecă la ochi şi se aruncă pe pat, oboseala acumulată în ultimele zile facându-şi simţită prezenţa. Stătea în lumina difuză şi simţea cum îl doare fiecare parte a corpului. Rachel se aşeză lângă el, mângâindu-l pe faţă cu tandreţe.
- Mai pleci?
- Din păcate, peste o oră.
- Şi apoi?
- Totul va fi gata înainte de ivirea zorilor. Dacă avem noroc şi dacă Schellenberg se ţine de cuvânt, vom zbura spre Germania şi spre libertate! Halder o trase spre el şi o privi emoţionat. Dacă scăpăm cu viaţă şi dacă crezi că poţi uita de Harry, aş vrea să rămânem împreună, Rachel. Să începem o viaţă nouă. Undeva departe de război. Dragostea mea, deja m-am săturat de atâta moarte!
- Eşti sigur că asta îţi doreşti?
- Foarte sigur.

Se apropie de el cu ochii în lacrimi. Halder îi
673

căută gura şi o sărută flămând, apoi oboseala îl copleşi din nou.
- Dragul meu Jack! Eşti extenuat. Ar trebui să încerci să dormi, cel puţin ora aceasta. Te trezesc eu când trebuie să pleci.
încercă să protesteze, dar Rachel stinse lampa. El închise ochii şi în câteva momente adormi sub mângâierile ei.

*

Roma Ora 23:55 Skorzeny ordonase oamenilor să se pregătească. Porţile hangarului se deschiseră, avioanele Dakota erau scoase afară, iar echipajele de la sol erau pregătite cu lanternele pentru a-i ghida spre pistă.
Skorzeny verifica oamenii aliniaţi. Făcea ultima inspecţie înainte de decolare.
- Ei bine, a sosit momentul. Şi este un moment glorios. Ştiţi despre ce este vorba. Misiunea în care pornim acum este vitală pentru Reich. După cum puteţi vedea, vremea nu este de partea noastră, dar am mare încredere în voi. Ţineţi minte, datoria mai presus de orice! Nu numai eu mă bazez pe voi, ci şi Fiihrerul însuşi. Mult succes!
Oamenii ieşiră aliniaţi afară din hangar şi începură să se îmbarce în avioane. Apăru şi Neumann, într-o stare jalnică şi speriat de ameninţarea lui Skorzeny. Copilotul îl ajută să scoată avionul din hangar.
674

- Ei? întrebă Skorzeny. Care sunt condiţiile pe rută?
- Nimic neplăcut, din cele aflate de oamenii noştri. Sunt prognozate vânturi puternice la nord de Sicilia şi spre coasta Africii, la o altitudine de peste şase mii de metri. Prognoza nu spune mai multe.
Skorzeny era mulţumit,
- E suficient. Asta înseamnă că vom avea vântul în spate pe tot parcursul zborului, aşa că vom putea scoate un timp excelent. Vom ajunge la destinaţie mai repede decât am prevăzut. Aşa îmi place, Neu-mann. Preia comanda avionului, suntem gata de plecare. Puse mâna pe umărul pilotului. Şi înviorează-te, băiete. Se putea şi mai rău.
Neumann nu era convins.
- Nu cu mult mai rău! Cu ceaţa asta şi cu misiunea pe care suntem pe cale să o începem... Eu cred că toată afacerea aceasta e cam periculoasă!
Skorzeny râmji.
- Ai dreptate. Dar, să fiu sincer, îţi promit o noapte pe cinste. Acum, la bord!
Colonelul urcă repede în primul Dakota urmat de Neumann, care verifică dacă uşile erau bine închise. Trecu pe lângă Skorzeny şi intră în cabină, apoi se aşeză lângă copilotul care îşi ştergea sudoarea de pe frunte. Neumann încercă să-şi ascundă neliniştea.
- Bine, Dieter, se pare că nebunia continuă până la urmă. Ar trebui să-l facem pe colonel fericit şi să ne ridicăm în aer!
- Sunt gata, domnule. Mi s-a spus că noi suntem primii.
675

- De ce nu? răspunse Neumann sarcastic.
Aruncă o privire afară. Erau înconjuraţi de ceaţă
şi nici măcar luminile de decolare ale avionului nu se puteau vedea bine. Echipajele de la sol fluturau lanternele la câţiva metri de botul avionului, deşi Neumann nu-i vedea nici pe ei prea bine. Observa doar luminile vagi. îşi luă

inima în dinţi şi pomi încet avionul.
Pornirea era îngrozitor de înceată, îi trebuiră zece minute ca să ajungă la pista de decolare şi să se alinieze cât de cât. în partea dreaptă şi în stânga luminile de pe pistă erau aprinse, dar nu erau suficient de puternice, ceaţa dominând în continuare. Skorzeny veni în cabină, nerăbdător:
- Am ajuns pe pistă?
- Tocmai acum am ajuns. Mai bine mergeţi în spate, alături de ceilalţi, domnule. Decolăm.
- Voi sta aici, spuse Skorzeny, aşezându-se pe scaunul operatorului şi legându-şi centura. Nu mai ezita, omule! Nu avem toată noaptea! Dă-i drumul!
Neumann consideră că nu are rost să se certe şi nici măcar să răspundă. Picăturile de sudoare îi cădeau pe nas şi pe obraji. Pomi motorul şi verifică aparatura de bord. Dakota începu să se mişte. Co-pilotul mări viteza, iar Neumann încerca din răsputeri să menţină avionul între luminile de pe pistă. Era foarte dificil, dar viteza creştea din ce în ce mai mult, iar ritmul era deja parcă hipnotic.

Intrară într-un zid gros de ceaţă.
- Roteşte! strigă într-un final copilotul.
Avionul însă nu ascultă comanda.
O secundă, Neumann simţi un nod în stomac, gândindu-se că ceva nu era în regulă, dar apoi a-
676

vionul pomi în aer cu toată viteza deasupra vălului de ceaţă, spre cerul clar al nopţii.
Neumann răsuflă uşurat şi îşi şterse sudoarea de pe faţă.
- Stăm bine. Să verificăm dacă şi ceilalţi au decolat în siguranţă.
Vizibilitatea de deasupra era excelentă în comparaţie cu ceaţa de jos, care acoperea totul. Neumann se aplecă spre dreapta, apoi stabiliză avionul. Cel de-al doilea avion ieşi în acel moment din pătura de ceaţă.
- Mulţumesc Domnului,, strigă Neumann. Nu am întâmpinat probleme! îi aruncă o privire lui Skorzeny. Cu excepţia celor care ne aşteaptă de acum înainte !
Skorzeny îi puse mâna pe umăr.
- Ai făcut o treabă foarte bună, Neumann. Voi avea grijă să fii decorat pentru asta.
- La înmormântarea mea, presupun.
-Nu face pe deşteptul! Mai bine măreşte viteza! Vreau să ajungem la destinaţie în timp record.
*
Shabramant Ora 23:50
Salter stătea perplex. îşi şterse sudoarea cu mâneca. în birou era o căldură înnăbuşitoare şi nu avea nici măcar un ventilator.
- Eşti sigur că a vorbit în germană?
677

- Mie aşa mi s-a părut, şefu'!
Doring se mişcă din nou, transpirat şi agonizând de durere.
- Wasser...
Auzi, începe din nou! Cred că asta a spus şi data trecută!
- Da, dar ce dracu' spune? întrebă Salter.
Eu am învăţat câteva cuvinte când am păzit nişte prizonieri în vest. Mi se

pare că cere apă.
Salter se încruntă, apoi făcu un semn spre găleată.
- Dă-i să bea, apoi întreabă-l cum îl cheamă, de această dată în limba germană.
Salter îl urmări cum îi oferă lui Doring o cană cu apă. Acesta era încă aproape inconştient, dar sorbi cu greu o gură de apă.
- Was ist ihre namel
Când Doring nu răspunse, Salter îl apucă de păr.
- Mai întreabă-l o dată!
- Ihre namel Was ist ihre namel
Germanul gemu, rotindu-şi ochii spre tavan.
- Doring.
- Asta ce dracu' înseamnă? întrebă Salter.
- Cred că numele lui este Doring. E german, şefu, nu mai încape îndoială. Dar ce treabă are el cu Deacon şi cu amicii lui?
Salter era nedumerit.
- Intreabă-l cine sunt amicii lui şi ce au de gând. Intreabă-1...
Opreşte-te, şefu', eu nu vorbesc germana prea bine.
Salter explodă exasperat.
678

-Atunci n-ai decât să-ţi-o îmbunătăţeşti, şi asta cât mai repede! Vreau să ştiu ce dracu' se petrece aici!

- Dar ştiu numai câteva cuvinte în germană ...
Furios, Salter ridică găleata şi vărsă toată apa pe Doring, udându-l leoarcă, apoi aruncă cu găleata în perete. Găleata ateriză cu zgomot şi Doring tresări. Se scutură de apă, conştient.
- Ei, ca să vezi! rânji Salter. A revenit printre cei vii. Aduceţi frânghia. Doi bărbaţi îl apucară pe Doring de mâini, legându-l de scaun. Salter se a-propie de german şi îl luă de păr. Acesta se sperie văzând cleştele din mâna lui Salter.
- Priveşte bine acest instrument, amice! Nu-i o modalitate prea plăcută de a face pe cineva să vorbească, dar mi-e teamă că nu am de ales. Acum, începem din nou. încet şi frumos. Spune-mi ce vreau să ştiu şi ai cuvântul meu că vei ieşi de aici liber. Dar dacă te opui, ai încurcat-o!

*

Ora 23:55
Weaver era din ce în ce mai furios. Stătea pe bancheta din spate a maşinii care îl ducea spre Garden City. Sergentul Morris îl acompania.
Nu avea cum să scape să o salveze pe Rachel, numai dacă reuşea cumva să ajungă la aerodrom înaintea lui Sanson, şi gândul îl tortura. Şi chiar dacă ar fi ajuns acolo primul, ce ar fi putut face?
679

Privi pe geam. Maşina mergea cu o viteză mult prea mare pentru a încerca să sară, dar pe măsură ce se apropiau de oraş, şoferul încetini la o curbă. Weaver simţi că aceasta era ocazia pe care o aştepta. Se apropie de portieră, o deschise pe jumătate, dar Morris îl prinse şi îi strigă şoferului:
- Opreşte naibii maşina!
Se opriră brusc. Weaver se clătină, căzând pe bancheta din spate, şi înainte să-şi dea bine seama, Morris îl cuprinse de gât.
- Eu nu aş mai încerca aşa ceva, domnule! Nu faceţi altceva decât să ne creaţi probleme. Weaver se zbătu să iasă afară, dar Morris scoase cătuşele

din buzunar şi le puse pe încheieturile
lui Weaver.
- Calmaţi-vă, domnule. Nu vreau să vă răniţi!
- Dar nu înţeleg ...
-Nici eu. Dar eu nu am nimic de comentat. Morris verifică dacă erau închise bine cătuşele, însă Weaver protestă.
- Pentru numele lui Dumnezeu, e chiar nevoie de aşa ceva?
- îmi pare rău, domnule. Aşa sunt ordinele. Morris închise portiera. Maşina pomi din nou şi Weaver se lăsă pe spate, neputincios.
680

Capitolul 63
Berlin Ora 00:15
Când Schellenberg era condus spre biroul privat din buncărul de la subsolul cancelariei, Fiihrer-ul îl aştepta deja. Himmler era şi el prezent, amândoi relaxaţi şi într-o formă de zile mari. Se ridicară din fotolii şi Himmler chiar zâmbi când îl salută.
- Walter! Sunt veşti excelente! Intr-adevăr, excelente!
Hitler îl luă de braţ şi spuse:
- Aceste veşti îmi dau speranţe, Walter. Mi-au ridicat moralul! Ce ştii despre Skorzeny?
- Tocmai am aflat de la sursele noastre din Roma că au decolat în urmă cu un sfert de oră, în ciuda ceţii foarte groase. Acum e pe drum!
Hitler era încântat.
- Să văd mesajul din Cairo.
Schellenberg îi dădu hârtia cu mesajul descifrat din partea lui Deacon şi spuse:
- Totul s-a petrecut mai repede decât am prevăzut. După cum vedeţi, Halder l-a localizat pe Roosevelt la hotelul Mena, a găsit tunelul care i-a ajutat să intre în zona din apropierea hotelului şi a

681 asigurat aerodromul unde vor ateriza oamenii lui Skorzeny. Acum aşteaptă sosirea colonelului ca să poată demara actul final. Şi nu putem face altceva decât să stăm şi să aşteptăm.
Hitler termină de citit mesajul şi ridică privirea.
- Aşadar, nu va mai fi nevoie să scoatem asul din mânecă!
Schellenberg zâmbi.
- Aşa se pare.
Hitler era copleşit.
- Dacă Skorzeny va duce planul la capăt cu succes, îl fac general! Nu, mai bine amiral! E un om extraordinar, capabil de orice ...
- Aşa este, mein Fiihrer!
Când Hitler îi dădu înapoi hârtia cu mesajul, a-bordă o mină serioasă.
- Dar încă nu s-a terminat! Şi sunt dezamăgit de Churchill!
- Dar cel puţin îl avem pe Roosevelt sub vizor. Şi aşa este, nu s-a terminat. Dar avem un început promiţător, nu-i aşa?
Hitler se înveseli din nou. Se aruncă înapoi în fotoliu, copleşit de fericire. Nici Himmler şi nici Schellenberg nu îl văzuse aşa de foarte multă vreme.
- Intr-adevăr! Un început promiţător!
682

Shabramant Ora 00:15
Urletul lui Doring zgudui încăperea. Părea un animal sălbatic rănit. Când muri, trupul zvânci încă o dată, iar capul îi căzu într-o parte. Una dintre gărzile lui

Salter îi puse mâna pe gât, simţind pulsul.
- E ... E mort, şeful
- Văd şi eu!
Salter aruncă cleştele pe masă. Germanul nu-i spusese nimic, nici măcar după ce-i smulse trei unghii. Salter se înfuriase şi îl lovi cu cleştele de câteva ori peste cap cu toată puterea, şi se pare că ultima lovitură i-a fost fatală. Germanul urlă, cu ochii umflaţi de durere şi cu nasul plin de sânge, apoi rămase nemişcat.
Salter îşi şterse faţa cu mâneca, apoi îşi aprinse un trabuc să se calmeze.
Ai crede că nenorocitul a jurat să ţină secretul! Altul în locul lui ar fi recunoscut înainte să ajungem aşa departe! A fost foarte rezistent, trebuie să recunosc.
Se încruntă suspicios, apoi privi spre trupul nemişcat al lui Doring.
- Am un sentiment ciudat în legătură cu povestea asta şi nu-mi place deloc. De ce colaborau oare Deacon şi celălalt căpitan cu germanul? Uită-te la el! După părerea mea, cred că era militar.
- Poate.
- Ce să facem, şefu'?
Salter se uită la ceas.
- Nu stăm prea bine, ce zici? Deacon şi ceilalţi vor veni înapoi în mai puţin de o oră.

începu să se plimbe prin încăpere, gândindu-se la o soluţie, dar era frustrat şi nedumerit. Aruncă trabucul şi îl strivi cu piciorul.
- Du-l pe german de aici. O scot eu la capăt, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care îl fac!

*

Ora 00:20
Maşina gonea pe una din străduţele întortocheate care ducea spre Cartierul General.
Mintea lui Weaver lucra, încercând să găsească o soluţie. Nu avea cum să-i fure sergentului cheile de la cătuşe. Era pierdut, dar ştia că trebuie să mai încerce măcar o dată şi cât de repede, altfel va fi închis într-o celulă din care nu avea nici măcar o şansă de scăpare. Mergeau în continuare cu viteză pe o stradă paralelă cu malul Nilului. Şoferul, un caporal tânăr, se concentra asupra drumului, în timp ce Morris privea pierdut peisajul. în momentul în care şoferul trase de volan să evite o căruţă, Weaver profită de moment. Se lăsă cu toată greutatea pe Morris.
- Ce nai....
Sergentul era sufocat de greutatea lui Weaver, care puse mâna pe mânerul portierei care se deschise. Apucă marginea portierei, împingându-l pe Morris cu umărul. Sergentul se rostogoli afară din maşină, scoţând un ţipăt speriat.

Caporalul îşi întoarse capul, îngrozit, şi puse piciorul pe frână.
- La dracu'! Puteai să-l omori...
Weaver îl pocni puternic peste faţă, ameţindu-1. Când caporalul se dezmetici, Weaver ieşise deja din maşină.

Zece minute mai târziu, intră într-un hotel de pe o stradă lăturalnică, abia respirând şi cu trupul ud de transpiraţie. Un egiptean în vârstă stătea la recepţie, jucându-se cu nişte bile.

-jgygndi?
-Am nevoie de un telefon! spuse Weaver.
- îmi pare rău, effendi, dar telefonul poate fi folosit numai de oaspeţii hotelului.
- Arată-mi odată nenorocitul acela de telefon! Bărbatul observă cătuşele şi se gândi că nu are rost să mai comenteze.
- Este ... Este pecoridorîn capăt este o cabină ...
Weaver găsi cabina şi ridică cu greu receptorul, apoi ceru centrala.

*

Auzi maşina oprindu-se pe strada din spate. Inima ii tresări, sperând că nu era poliţia. Helen Kane
685

era la uşă, îmbrăcată în uniformă. Privi speriată spre cătuşe.
- Harry, ce se întâmplă?
- Mi-ai adus ce ţi-am cerut?
- Da, dar...
O luă de braţ şi o trase afară.
- Iţi explic pe drum.

*

Ora 00:10
La intersecţia de lângă Shabramant, Sanson începea să se impacienteze. Se plimba pe lângă jeep, verificându-şi ceasul cu lanterna din minut în minut, până când unul din oamenii lui strigă:
- Cred că ei sunt, domnule!
Sanson privi spre şoseaua întunecată şi zări un şir de faruri apropiindu-se în mare grabă dinspre oraş, lăsând în urma lor nori mari de praf. Numără trei camionete pline cu soldaţi englezi, o maşină de serviciu şi un jeep, precum şi o maşină blindată cu o mitralieră fixată deasupra. Fugi să îi întâmpine. Maiorul care stătea pe bancheta din spate a maşinii de serviciu ţinea în braţe un amplificator radio. Sanson îşi scoase repede legitimaţia şi o lipi de geam, spunând:
- Sunt locotenent-colonel Sanson. Câţi oameni aţi adus?
- O sută. Dar îmi spuneţi şi mie despre ce este vorba, domnule?
686

Sanson ignoră întrebarea, deschise portiera şi urcă lângă şofer.
- Du maşina mai în faţă şi preia conducerea!
Sanson se întoarse spre maior:
- Cunoşti aerodromul de la Shabramant?

- Da, domnule.
- Atunci, ascultă-mă cu mare atenţie ...

*

Helen Kane gonea spre partea de sud a oraşului întunecat, pe un drum cu palmieri, până când Weaver spuse:
- Opreşte!
Trase de volan şi opri. Weaver coborî.
- Adu arma.
Nu faci altceva decât să-ţi îngreunezi situaţia, Harry. Crezi că e bine ce faci?
-Arma, Helen.

Scoase pistolul Colt automat de sub scaun.

N-am mai tras cu arma de pe vremea când mergeam la antrenament.

- Acum e timpul să mai exersezi puţin.

Weaver îngenunche la marginea drumului şi puse mâinile pe jos, întinzând lanţul cătuşelor.

- Fă-o!

Ea îngenunche în faţa lui, trase piedica şi aduse pistolul aproape de cătuşe.

- Trage, Helen, o încurajă Weaver.

Helen trase. Se auzi o explozie şi se ridică un nor de praf, dar lanţul se rupse. Weaver se ridică, ma-sându-şi încheieturile încă jenate de cătuşe.

- Ai adus cleştele?

Nu, dar am câteva unelte într-o geantă din portbagaj.

Mă descurc şi cu astea. Dă-mi cheile de la maşină. Te duc înapoi o bucată de drum, de unde va trebui să-ţi găseşti un taxi...

Nu mai avem timp. Şi apoi, oricum merg cu tine.

Nu este problema ta, Helen. Nu fi proastă. Şi aşa rişti să ajungi în faţa Curţii Marţiale. Nu te las să-ţi rişti viaţa...

Ea îl întrerupse însă cu o determinare de oţel:

Dacă tu îţi imaginezi că am de gând să pierd actul final, te înşeli, Harry Weaver.

Căută uneltele în portbagaj şi le aruncă pe bancheta din spate.

- Urcă. Eu conduc.

*

Shabramant Ora 00:25

Sanson ordonase convoiului să oprească la cinci sute de yarzi distanţă de aerodrom, pe drumul cu noroi care trecea prin faţa intrării. Farurile fuseseră stinse ca să nu fie văzuţi apropiindu-se. Coborî din maşină şi studie aerodromul, atâta cât se putea ve-

dea la lumina lunii. Văzu barăcile şi cele două hangare. Gardul de sârmă ghimpată avea o înălţime de doi metri.

Pe partea cealaltă a drumului se vedea deşertul, cu dunele sale şi cu palmierii răzleţi.

II strigă pe maior:

- Ia doi oameni dintre cei mai buni şi trimite-i în recunoaştere. Şi cheamă-l aici pe operatorul radio.

- Da, domnule.

Maiorul coborî din maşină şi reveni câteva minute mai târziu împreună cu operatorul şi cu doi sergenţi.

- Aceştia sunt cei mai buni oameni pe care-i am, domnule.

Sanson li se adresă:

- Vreau să verificaţi zona, vedeţi dacă ceva nu este în regulă. Fiţi cu ochii în patru după nişte camionete americane. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu cumva să fiţi descoperiţi! Asta ar strica totul! Veniţi înapoi cât mai repede.

Bărbaţii îşi acoperiră feţele cu unsoare neagră pentru roţi, apoi se pierdură în întuneric. Sanson se apropie de operator.

- încearcă să contactezi Cartierul General. Spune-le să fie atenţi dacă radarul va depista vreun avion care intră în spaţiul aerian al Cairo-ului, s-ar putea să fie inamici. Am nevoie de câţiva lunetişti să înconjoare aerodromul.

Nimic nu are voie să aterizeze!
689

Ora 00:45

- Ei, cum stăm? le întrebă Sanson pe iscoadele care tocmai reveniseră.
- E liniște, domnule, raportă primul. Poarta e păzită de două santinele.
- Ai observat ceva activitate suspectă?

Nu pot spune asta, domnule. Totul pare normal. Dar am zărit două camionete americane parcate la intrare.

Sanson tresări. Se întoarse repede spre maior:

- Intrăm. Pregătește oamenii pentru informare. Să te asiguri că au descrierile celor pe care îi căutăm, şi mă refer în special la Salter, la Halder şi la femeie.

*

Hassan fusese trezit cu o găleată de apă şi târât înapoi în birou, cu faţa plină de sânge închegat de la rana pe care i-o făcuse Salter. Era ameţit în urma loviturilor primite, dar când zări corpul lui Doring aruncat într-un colţ, se trezi imediat.

- Amicul tău ar fi trebuit să fie mai cooperant, remarcă Salter indispus. Să sperăm că tu vei avea mai multă minte. Altfel, te aşteaptă aceeaşi soartă, sau poate chiar mai rău. Făcu un semn spre cadavru. E un lucru foarte interesant. Prietenul tău era neamţ, îl chema Doring. îmi miroase a rău toată afacerea asta. Acum, trecând la lucruri serioase, ai de gând să mă pui la curent?
690

Hassan îl privea încăpăţânat, fără teamă.

- Nu îţi spun nimic.

Salter privi din nou spre cadavrul lui Doring.

- Ce-i cu voi, dragii mei? Faceţi parte din vreo organizaţie secretă, sau ce? Puneţi-l pe scaun, băieţi. Legaţi-l de mâini.

Doi bărbaţi îl legară pe Hassan cu frânghiile de scaun. Ii lăsară o mână liberă şi Salter pregăti cleştele. Luă mâna dreaptă şi lipi cleştele de una din unghii.

- Din politeţe, te mai întreb o dată.

Hassan îl scuipă pe Salter drept în faţă.

Salter se şterse cu mâneca, abia stăpânindu-şi furia.

- Faci pe durul, amice? Ei, bine, lasă! Să vedem cum vei reacţiona după ce îşi vom smulge testiculele, după ce vom termina cu unghiile de la mâini! Rânji maliţios şi luă cleştele. Ştii ceva, amice? Aş minţi dacă aş spune că nu am aşteptat acest moment cu nerăbdare!

Salter izbucni în râs şi trase tare. Unghia se desprinse de pe deget. Arabul începu să transpire de durere, dar nu scoase nici un sunet.

- Nu te-ai răzgândit?

Hassan strânse din dinţi, în timp ce începuse să-i curgă sânge din deget. închise ochii.

- Nu? Bine, mai încercăm.

Salter se pregăti să-i mai scoată o unghie, dar auzi un zgomot de mitraliere venind de afară.

- Ce naiba ...

Sări în picioare şi în acel moment una dintre gărzile sale dădu buzna înăuntru.

- Avem probleme, şefii'! Probleme mari!

691

Capitolul 64

Ora 00:50

Când Weaver ajunse la intersecţia de lângă Shabramant, luminile farurilor îi dezvăluiră urme de cauciucuri pe praful de pe drum. Era nervos şi lovi cu pumnul capota maşinii.

- La naiba! Se pare că Sanson şi-a adus şi întăriri. Au plecat deja într-acolo!
- Acum ce facem?
- Apasă acceleraţia!

Shabramant Ora 1:00

Sanson, împreună cu oamenii, se târî până spre dunele din faţa porţilor. Totul mersese foarte bine înainte de a da atacul. Observă santinelele în lumina lunii, câteva barăci şi luminile aprinse la câteva ferestre. Dar în afara a două gărzi care fumau şi

692

stăteau la taclale, pe aerodrom nu se desfăşura altă activitate.

Făcu un semn către cele două iscoade care aveau şi acum feţele înnegrite. Acestea se târâră pe burtă, dispărând în umbră ca nişte fantome. Apărură din nou dincolo de drum, câteva minute mai târziu, şi dezarmară santinelele imediat. Una dintre ele însă reuşise să scoată un ţipăt înainte de a i se acoperi gura.

- Să sperăm că nu a auzit nimeni strigătul, spuse Sanson enervat. Se întoarse spre maior. Deschide porţile şi încearcă să afli de la santinele unde e Sal-ter, apoi adu-mi amplificatorul radio.
- Da, domnule.

Sanson deschise drumul spre porţi şi, când acestea erau deschise larg, le spuse oamenilor să se împrăştie şi să înainteze.

- Nu deschideţi focul decât la comanda mea.

înaintară vreo douăzeci de paşi, când una dintre barăci se deschise, doi oameni ieşind prudenţi, verificând zona.

La pământ, ordonă Sanson.

Cei doi bărbaţi purtau uniforme englezeşti şi erau înarmaţi. Când îi zăriră pe intruşii care se apropiau începură să tragă, fugind înapoi spre baracă.

Maiorul se apropie de Sanson şi se aruncă la pământ.

- La naiba! Ce ghinion! Era cât pe ce să-i luăm prin surprindere!
- Dă-mi amplificatorul. Maiorul execută rapid, iar Sanson începu să strige în microfon:

„Sunt locotenent-colonel Sanson. Aerodromul este înconjurat. Aruncaţi armele şi ieşiţi afară cu mâinile sus!”

693

Sticla de la o fereastră se sparse şi o armă trase un foc deasupra capului lui Sanson care se aplecă, ferindu-se.

Dacă acesta este răspunsul lor, aşa să fie. Aduceţi maşina blindată. Câţiva oameni să înconjoare barăcile, în caz că vrea careva să scape.

Maiorul transmise instrucţiunile prin radioul de teren şi câteva minute mai târziu maşina blindată intră în curte, urmată de o camionetă. Şoferul întoarse maşina, care era acum un scut pentru soldaţi. Sanson îşi scoase şi el arma, în timp ce maiorul pregătea mitraliera.

Ţintiţi pe rând barăcile, ordonă Sanson. Ii scoatem noi afară!

Salter stinsese luminile din birou în momentul în care auzise primele focuri de armă. Orbecăi spre fereastră, unde unul dintre oamenii lui scoase o armă.. Auziră vocea metalică a lui Sanson, urmată de alte focuri.

E armata, şefii! Şi, după cum se vede, sunt tare supăraţi!

O maşină blindată şi o camionetă veniră în faţă, aşezându-se scut pentru soldaţi, iar mitraliera de deasupra camionetei începu să-şi facă treaba. Salter observa doar umbrele şi era nedumerit:

- De unde naiba ştiau că suntem aici?

Habar nu am. Dar am dat de dracu', asta-i sigur!
694

Un nou val de împuşcături sparse ferestrele şi omul lui Salter se repezi să riposteze, dar Salter îl opri.

- Nu fi idiot, ne dai de gol!

Se întoarse spre ceilalţi şi spuse:

- Unul dintre voi rămâne aici. Restul încercaţi să ajungeţi la ceilalţi, ieşiţi prin spate. Spune-le că ne retragem, urgent! Fiecare încearcă să se salveze cum poate!

Trei dintre oamenii lui Salter se apropiară de ieşirea din baracă, dar Salter rămase alături de cel de la fereastră, observând din ce în ce mai multe umbre apropiindu-se. în celelalte clădiri, restul trupei încerca să opună rezistenţă, răspunzând atacurilor mitralierei.

—Cam câţi oameni estimezi că sunt?

- Prea mulţi ca să le putem face faţă. Mai devreme sau mai târziu ne vor prinde, nu prea avem cale de scăpare.

Salter era furios. Una din camionetele lui parcate în faţă avea roţile sparte.

- Nenorociţii! S-au asigurat că nu avem cu ce să plecăm de aici! Ei bine, mai vedem noi! încearcă să ajungi la cel mai apropiat hangar din spate. încearcă să găseşti un mijloc de transport. Eu voi fi chiar în spatele tău. Trebuie să mă ocup întâi de târâtura asta.

- Bine, şefu'!

Bărbatul începu să se târască pe podea. Salter se apropie de Hassan şi îl ameninţă cu arma.

- Se pare că am rămas numai noi doi, amice. Ori vorbeşti, ori mori. Unde sunt Deacon şi ceilalţi?
695

Spune-mi dacă mai vrei să trăieşti. Dacă nu, glonţul e pregătit.

Un alt val de gloanţe explodă în cameră, spărgând şi celelalte ferestre. Salter îşi şterse sudoarea de pe faţă şi apăsă arma pe fruntea lui Hassan.

Nu vreau să te grăbesc, amice, dar dacă nu răspunzi repede, s-ar putea ca în curând să nu mai ai ocazia. Asta e. Ultima şansă. Unde sunt?

Sudoarea strălucea pe faţa lui Hassan.

în partea de vest. La o vilă numită Maison Fleuve.

- Unde anume în vest?

Hassan îi oferi detaliile, iar Sansón începu să râdă.

- Tu nu ai îndrăzni să mă minţi, nu-i aşa?

Acesta e adevărul. la-mă cu tine. Am să-ţi arăt drumul.

O, nu-ţi face probleme amice. Chiar tu mă vei scoate din nebunia asta!

Salter slăbi strânsoarea frânghiilor, dându-i drumul.

- Acum ieşi! Prin spate, şi lasă capul jos!

Hassan se ridică de pe scaun. Orbecăind în întuneric, se lovi de masă. Salter încerca şi el să se fe- rească de tirul mitralierei.

- Grăbeşte-te că vin peste noi!

Hassan îşi găsi cuţitul încă împlântat în masă. Se împiedică din nou, de această dată voit, şi apucă repede lama pe care o strecură sub mânecă.

- Ţi-am spus să te mişti! urlă Sansón.
696

La ieşirea din spate a barăcii, Salter intră în panică, auzind mitraliera apropiindu-se. II zări pe omul lui venind spre ei în mare grabă, transpirat,

împingând o motocicletă verde, cu motorul pornit.

- Ce-i asta?

Altceva mai bun nu am găsit în hangar, şefu'. Cu excepţia câtorva biciclete şi a motocicletei!

- E veche, dar nu-mi pasă! întrebarea e: merge?

Aşa se pare. Rezervorul e plin. Se încruntă spre Hassan. Nu-l putem lua şi pe el. E loc doar pentru două persoane.

Ai dreptate, spuse Salter care îşi scoase arma şi cu sânge rece îl execută pe bărbatul care căzu pe jos cu uimirea pe faţă.

Urcă pe motocicletă, tu conduci!

îl împinse pe Hassan spre motocicletă. Arabul se întoarse cu cuţitul în mână. Ochii lui Salter se umplură de groază, încercând disperat să-şi scoată arma. Cuţitul îi tăie gâtul, iar capul îi căzu pe spate, sângele izbucnind din rana proaspătă. Hassan îi mai aplică o lovitură mortală în piept.

Salter începu să urle şi, în timp ce se clătina, Hassan spuse:

- Du-te dracului, englezule!

Salter căzu, iar hainele i se umplură imediat de sânge. Hassan îşi recuperă cuţitul, luă şi pistolul, apoi se urcă pe motocicletă. în acel moment, văzu un jeep care gonea spre el, cu trei soldaţi la bord. Ridică pistolul şi trase, apoi întoarse şi o luă la goană.

697

Sanson îi conducea pe oameni spre biroul principal. Era ultima clădire care trebuia atacată, celelalte fiind deja cucerite. Oamenii lui Salter opuseră rezistenţă până în momentul în care au realizat că nu aveau nici o şansă. Un grup de soldaţi de la Forţele Aeriene Egiptene, confuzi şi speriaţi, fuseseră eliberaţi dintr-una din barăci, cu mâinile legate şi câţiva răniţi de ferestrele sparte, dar Salter şi Hal-der nu se aflau printre ei. Ajuns la ultima baracă, Sanson devenea din ce în ce mai agitat.

- Să le mai dăm o şansă să se predea!

Maiorul luă amplificatorul:

Aruncaţi armele şi ieşiţi afară cu mâinile sus. Dacă nu vă supuneţi ordinului, vom deschide focul! ”

Nu răspunse nimeni, şi Sanson spuse:

- Dă-mi două grenade.

Maiorul îi întinse grenadele pe care Sanson le aruncă pe rând prin fereastra spartă. Urmară două explozii, Sanson ordonându-i apoi celui care mâ-nuia mitraliera să tragă spre uşă. Restul ferestrelor se sparseră de tot, iar uşa ieşi din balamale.

Când focul se opri, Sanson înaintă, cu pistolul pregătit.

- Bine, să vedem ce găsim aici!

Cineva aprinse luminile şi Sanson văzu cadavrul lui Doring aruncat intr-un colţ.

- Adu-l pe unul dintre prizonieri. Sunt tare curios ce s-a petrecut aici!

698

Când un prizonier cu privirea oacheşă, cu nasul spart şi cu mâinile legate la spate intră în încăpere, Sansón îl întâmpină:

- Unde-i Salter? întrebă imediat.

Când bărbatul ezită, Sansón îi aplică rapid o lovitură în bărbie. Se trase înapoi, dar Sansón scoase pistolul cu o privire ucigaşă.

- Dacă trebuie să te mai întreb o dată, te vei trezi cu un ochi lipsă!

Bărbatul îşi masă bărbia, spunând:

- Era... Era aici ultima oară când l-am văzut! Sincer!

Sansón făcu un semn spre cadavru:

- Cine-i acela?

- Este unul dintre amicii lui Deacon, un german pe nume Doring. Reggie avea ceva de vorbit cu el, iar arabul...

- Ar fi bine să-mi spui tot ce s-a întâmplat aici! Repede! Şi mai vreau să ştiu cine anume a fost prezent când aţi preluat controlul aerodromului, cu descrierea lor cu tot.

Sansón îl asculta pe bărbat vorbind şi se întoarse spre doi soldaţi de-ai săi:

- încercaţi să-i găsiţi pe arab şi pe Salter, întrebaţi dacă au fost văzuţi cumva. S-ar putea să fie încă prin zonă. Dar fiţi foarte prudenţi, sunt periculoşi.

Sansón îngenunche lângă cadavrul lui Doring.
- Oare ce i-o fi spus şefului tău?
- Nu i-a spus nimic. A tăcut până în ultimul moment, săracul!
Sansón se ridică repede în picioare.
- Unul dintre prietenii lui Deacon pe care i-ai descris... Cel îmbrăcat în uniformă de căpitan...
699

Avem motive să credem că e agent german, pe nume Halder. Trebuie să îl găsesc repede. Unde e? Bărbatul era confuz.
-.La naiba! Eu habar nu aveam de toate acestea!
- Răspunde o dată la întrebare!
Era cu noi când am preluat aerodromul, dar apoi a plecat cu unul dintre oamenii săi. Numai arabul şi Doring au rămas aici. Reggie spunea că se vor întoarce înainte de aterizarea avionului. Sansón oftă nemulţumit şi examină aparatul de radio de pe masă.
L-a contactat cineva pe Doring sau pe prietenii lui înainte de sosirea noastră?
- Nu prea cred.
- La ce oră trebuie să aterizeze avionul?
Şefii' nu ştia cu exactitate. După ce Deacon şi prietenii lui veneau înapoi. în spatele lor se auzi un zgomot şi unul dintre oamenii lui Sansón năvăli în birou.
L-am detectat pe arab, domnule. Se pare că a ieşit prin spate în urmă cu câteva minute, cu o mo- tocicletă. Am trimis după el.
— Dar Salter?
- Cred că l-am găsit şi pe el! E într-o stare gravă!

îl ridicară pe Salter şi îl puseră pe birou. Respira cu greutate şi gâtul îi sângera abundent.
- Am chemat un medic. încearcă să rezişti! Sansón ştia că e în zadar. Rana de la piept era şi aceas-
700

ta foarte gravă. Pierduse foarte mult sânge, iar faţa era albă ca varul. Sansón se aplecă deasupra lui şi spuse:
— Ascultă-mă, Salter. Prietenii lui Deacon sunt intruşi germani. Trebuie să-i găsim. înţelegi ce- ţi spun?
Salter scuipa sânge şi stătea cu privirea aţintită spre tavan. Câteva secunde părea că şi-ar fi revenit, îl prinse pe Sansón de haină, cu ochii plini de ură şi spuse cu o voce horcăită:
— Arabul... Nenorocitul... El m-a...
Sansón nu mai putea să-şi stăpânească nerăbdarea:
— Dacă ştii cine sunt, spune odată, omule!
Salter se înecă şi dădu drumul hainei, respirând
cu mare dificultate.
— Mai rezistă puţin. Medicul e pe drum, îl rugă Sansón.
- Nu e bine... Nu mă ajută...
— Unde sunt, Salter? Dacă ştii, vorbeşte, pentru numele lui Dumnezeu!
Weaver zări luminile farurilor de la două sute de metri distanţă de aerodrom. Auzea exploziile grenadelor şi împuşcături, inima oprindu-i-se în loc. îi spuse lui Helen Kane să tragă pe dreapta şi coborî din maşină.
— Am ajuns prea târziu. Au început deja!

Coborî şi ea din maşină şi veni lângă el. Weaver privea spre aerodrom trist şi numărând exploziile care se succedau cu rapiditate. Helen îl luă pe Wea-wer de braţ.
— Nu puteai face nimic, Harry. îmi pare rău să spun asta, dar s-a terminat cu
70
prietenii tăi. Acum hai să plecăm de aici, înainte de a fi şi noi împuşcaţi.
El scoase pistolul din maşină şi pomi în întuneric.
Dacă nu mă întorc într-un sfert de oră, pleacă înapoi la Cairo!
- Harry, te rog ... Nu mai are nici un rost...
- Trebuie să aflu ce s-a întâmplat!
702

Capitolul 65

Hassan încerca din răsputeri să mărească viteza motocicletei şi să scape. Câteva focuri de armă ciupiră pământul din dreapta sa; aruncă o privire peste umăr şi văzu jeepul care îl urmărea, lăsând în urmă nori de parf. Hassan încerca să prindă viteză, dar motocicleta era foarte greu de controlat.
Brusc, drumul se termină şi nimeri în plin deşert. Nisipul şi dunele ridicate îi îngreunau înaintarea, scuturându-l, balansându-l în dreapta şi în stânga, întreg corpul începând să-l doară din ce în ce mai tare.
Nu vedea bine nici pe unde mergea, lumina lunii fiind mult prea slabă pentru a-i fi de folos. Zări însă gardul de sârmă ghimpată din faţă. Era prins, împuşcăturile se auzeau din ce în ce mai aproape, şi aruncă încă o privire în urmă. Jeepul se apropia în mare viteză.
Continuă să meargă în zigzag, încercând să găsească o modalitate de scăpare. La un moment dat, zări o ridicătură la vreo cincizeci de yarzi în stânga sa, aproape de gard.
împuşcăturile nu se opreau, lovind de această dată pământul din partea sa stângă. îndreptă moto-
703

cicleta spre dreapta şi apoi pomi cu toată viteza direct spre ridicătură de nisip.
Motocicleta acceleră ascuţit, străbătând ultimii douăzeci de yarzi cu viteză maximă, până când era sigur că era cât pe ce să intre direct în zidul de nisip. în ultimul moment, motorul făcu un zgomot ciudat, iar roţile atinseră o viteză halucinantă, apoi motocicleta se ridică în aer. Gardul de sârmă ghimpată îi atinse piciorul, iar imediat după aceea motocicleta căzu din nou pe pământ. Roata din faţă lovi pământul cu putere şi, în momentul în care era în întregime la sol, răsuflarea i se opri în gât.
Ameţit, privi în urmă să vadă dacă jeepul reuşise să evite coliziunea. Din cauza prafului ridicat de motocicletă, soldaţii din jeep nici nu apucară să vadă ridicătură de nisip în care intrară cu toată viteza. Jeepul se răsturnă într-o parte, făcând o tumbă prin aer. Unul dintre soldaţi căzu din jeep, aterizând lângă gardul de sârmă ghimpată, iar ceilalţi doi urlau, striviţi de jeepul care căzuse peste ei.
Hassan simţi o durere insuportabilă la picior. Motorul motocicletei funcţiona încă, dar coborî totuşi şi o împinse câţiva metri în faţă ca să estimeze pagubele. Roata din faţă fusese atinsă de gard, dar încă se învârtea. Arma îl rănise la coastă când ate-riză cu motocicleta de cealaltă parte a gardului, la picior avea o tăietură urâtă, iar bărbia începu să-i sângereze din nou.
Dintr-o dată, alte focuri de armă se auziră în urma sa şi când se întoarse să vadă ce se petrece, îl văzu pe soldatul care fusese aruncat din jeep şi care abia se ţinea pe picioare, trăgând înspre el cu încăpăţânare. îşi căută şi el arma, dar

soldatul se
704

aruncă pe burtă. Hassan profită de moment şi se urcă pe motocicletă, pornind în mare viteză.

*

Weaver se apropia de aerodrom cu paşi repezi, când deodată auzi în urma sa motorul unei motociclete apropiindu-se şi privi înapoi.

La o sută de yarzi în spatele gardului observă o motocicletă urmărită de un jeep, din care un soldat trăgea cu disperare. Spre marea uimire a lui Weaver, la un moment dat, motocicleta ajunse în faţa unei dune de nisip din faţa gardului şi sări peste a-cesta fără să ţină cont de pericole. Jeepul însă nu reuşi acrobaţia şi intră direct în nisip, apoi rostogo-lindu-se de câteva ori.

Weaver începu să fugă spre ei când un pasager al jeepului, evident rănit, deschise din nou focul spre motociclistul care, în câteva momente, se redresă şi pomi în direcţia opusă.

Când Weaver ajunse lângă gard, văzu un sergent clătinându-se şi ţinându-se de umăr. Veni spre el şi spuse:

— Sunt locotenent-colonel Weaver. Ce s-a întâmplat aici?

Sergentul căzu în genunchi. Weaver încercă să-l prindă şi îi observă figura contorsionată de durere. Avea mâna ruptă şi umărul strivit. Ceilalţi doi camarazi ai săi erau striviţi sub jeep.

— Sărmanii!
705

— Ce s-a întâmplat? Unde este locotenet-colonel Sanson?

— Este la aerodrom, domnule.

Weaver îi scoase cureaua sergentului şi îi fixă mâna de corp. Sergentul urlă de durere.

— Cine era pe motocicletă?

— Un arab care a scăpat dintr-o baracă. II urmăream.

Weaver întrebă repede:

— Dar doi germani... Un bărbat şi o femeie... Au fost prinşi?

— Nu am auzit să fi fost prinsă vreo femeie, domnule. Şi nici germani...

Weaver auzi sunetul unor motoare care se apropiau. Luminile albastre ale unor faruri se apropiau rapid de el. Disperat, privi spre drumul pe care dispăruse motocicleta şi care lăsase o urmă vizibilă în praf. Weaver se hotărî instantaneu.

— Vin ajutoarele, sergent. Te vor duce la un doctor, spuse el, apoi fugi repede spre maşina în care îl aştepta Helen Kane.

— L-am pierdut pe arab, domnule.

Sanson se înfurie şi mai tare după ce auzi despre cele întâmplate.

— Trimite pe cineva să-l caute! Ai grijă ca cei care vor pleca în căutarea arabului să aibă la ei şi un radio de campanie, ca să putem comunica!
706

— Vom face tot posibilul, domnule, dar mă tem că e cam târziu. Se pare însă că un ofiţer american a ajuns la faţa locului şi cred că a plecat acesta după el. Se numea Weaver, domnule.

— Poftiml

— Locotenent-colonel Weaver, cel puţin aşa s-a identificat, domnule. I-a

acordat sergentului primul ajutor, apoi a plecat în mare grabă în direcţia în care o luase arabul.
Sanson izbucni.
— Trimite oamenii după el! Căutaţi-l peste tot şi arestaţi-l imediat!
— Domnule?
— Ai auzit bine! Sanson scotea fum pe nări. E un prizonier care a scăpat! Acum adu-mi repede harta oraşului Cairo! Urgent!
Maiorul nedumerit transmise instrucţiunile primite unuia dintre ofiţeri, apoi veni repede cu harta, îl privi pe Salter care zăcea inconştient pe o targă, în timp ce un medic îl consulta.
— Credeţi că va scăpa, domnule?
— Nici nu-mi pasă! se răsti Sanson, apoi desfăşură harta pe masă. Vila despre care ne-a spus este situată pe malul vestic. Se numeşte Maison Fleuve. Ai auzit de ea?
— Mă tem că nu.
— Dacă stau bine să mă gândesc, poate că ar fi mai bine să-l lăsăm pe operator aici, în caz că germanii vor încerca să aterizeze aici şi va fi nevoie de întăriri. Dar mai întâi vom lua legătura cât de repede cu Ambasada Americană, să-i transmitem un mesaj generalului Clayton. Să-l punem la curent cu cele întâmplate aici.

- Dar cum rămâne cu aerodromul, domnule?
- Plasează câteva camionete pe pistă în aşa fel încât să nu se poată ateriza sub nici o formă. Am nevoie de douăzeci de oameni care să mă însoţească, restul pot rămâne aici să păzească prizonierii. Cred că arabul s-a îndreptat spre vilă. Iar dacă Sal-ter are dreptate, să sperăm că Deacon şi prietenii lui sunt tot acolo!

*

Maison Fleuve Ora 01:30
Halder se trezi strigând, transpirat din cap până în picioare. Rachel stătea la fereastră. Auzindu-l, veni repede la el şi îi puse mâna pe frunte.
- Totul e în ordine, Jack. Sunt aici.
- Dar... Ce s-a întâmplat?
- Cred că ai avut un coşmar, asta e tot. Te-ai zvârcolit în pat din momentul în care ai adormit. Se ridică transpirat. Rachel căută un prosop şi începu să îl şteargă pe faţă.
- Ce ai visat?
Halder se întunecă amintindu-şi.
- Ghicitorul acela m-a cam dat peste cap. Am avut un coşmar groaznic, în legătură cu Pauli. Erau bombe peste tot... care l-au omorât! Nu am putut să îl salvez!
- Jack, e doar un vis!

Se ridică din pat agitat şi se îndreptă spre chiuvetă. îşi aruncă apă pe faţă ca să se trezească.
- Strămoşii spuneau că visele sunt profeţiile sufletului, un fel de avertisment din partea zeilor. Uneori cred că ei ştiau mai multe decât noi.
- Acestea sunt superstiţii.
Halder luă prosopul să se usuce. Avea ochii trişti şi privirea pierdută. Rachel veni lângă el, îi cuprinse mijlocul cu braţele şi îşi puse capul pe spatele lui.
- Cu toată nebunia asta, mintea ta a luat-o razna. De aceea ai avut un

coşmar atât de urât. Ştii, deşi eşti adult, uneori te comporţi ca un copil. Te rog, Jack, încearcă să uiţi de asta.
Halder se întoarse spre ea şi o luă în braţe, privind-o în ochi.
- Ştii ceva? Tu eşti prea bună pentru mine, Rachel Stern. Gândeşti practic şi eşti mereu cu picioarele pe pământ.
Ea îi puse mâna pe gură şi zâmbi, dar nu reuşea să-şi ascundă îngrijorarea.
Ar trebui să cobori. Cu cât se termină mai repede povestea asta, cu atât va fi mai bine! îl sărută tandru pe obraz, apoi îl privi:
- Promite-mi că te întorci cu bine! Fă-o pentru noi doi!

Coborî în curte, unde îi găsi pe Deacon şi pe Kleist aşteptând nerăbdători la masă, cu radioul de teren
709

în faţa lor. Nilul era luminat de lanternele bărcilor cu pescari, iar siluetele palmierilor stăteau nemişcate în lumina lunii.
Acesta este calmul de dinaintea furtunii! spuse Halder.
Aşteptarea aceasta ne omoară, spuse Deacon nervos, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Ai putut să te odihneşti?
Nu prea bine. Pe masă era un ibric cu cafea turcească şi câteva ceşti, iar Halder se servi.
- Aţi primit vreun mesaj prin radio?
- Absolut nimic.
Halder îi făcu semn lui Kleist.
Ar trebui să-i sunăm înainte de a pomi spre ei, ca să vedem care e situaţia.
Kleist ridică aparatul şi îşi puse căştile.
Călăreţul unu către Călăreţul doi, mă auzii Terminat. Repetă mesajul de câteva ori, apoi se încruntă. Nu răspunde nimeni.
Eşti sigur că aparatul merge şi că eşti pe frecvenţa potrivită?
Kleist verifică pentru a fi sigur, apoi dădu din cap afirmativ.
- Incearcă-l şi tu, dacă vrei!
Halder îl încercă, dar cu acelaşi rezultat. Puse căştile pe masă, iar Deacon se ridică îngrijorat.
- Crezi că s-a întâmplat ceva?
Am verificat ambele aparate înainte de a pleca şi totul era în ordine. S-ar putea să fie vorba de o defecţiune tehnică, dar nu putem şti sigur. Adu jeepul, Kleist. Plecăm.
Când Kleist se îndepărtă, Halder spuse neliniştit:
- Crezi că Salter a pus ceva la cale?
710

Deacon se întunecă la faţă.
- Nu cred, mai ales că se aştepta să se îmbogăţească! Dar cum îl ştiu eu de viclean, nu pot spune cu certitudine că nu ar încerca ceva. Crezi că l-am putea aranja în caz că îşi face de cap?
— Să sperăm că nu va fi nevoie. Va trebui să-l ţinem pe loc. Salter va rămâne în zonă până după aterizarea avioanelor, asta cu siguranţă. După a-ceea, nu ne vom mai face griji în privinţa lui. Halder bătu cu degetul în aparat. Ceea ce mă îngrijorează pe mine e faptul că nu ne răspunde nimeni.
— Nu eşti singurul.
Halder spuse:
— Dacă rezolvăm problema aparatului, te sun ca să te anunţ când vor

ateriza oamenii lui Skorzeny. Dacă nu, unul dintre noi va veni cu jeepul să te informeze. Dacă vrea Dumnezeu, totul va fi gata înainte de ivirea zorilor şi ne vom întâlni pentru ultima dată! Ai grijă de domnişoară până mă întorc!
Deacon îi întinse mâna.
— Mult noroc, domnule maior.
Halder se întoarse să plece, dar realiză că îşi uitase arma automată sus în dormitor. Se îndreptă spre coridor, dar auzi un zgomot de motor venind din curte. Scoase pistolul şi se întoarse spre Deacon.
— Ce dracu-i asta?
Se îndreptară amândoi spre uşă, dar Kleist îi întâmpină cu sufletul la gură:
— Ar fi bine să ieşiţi afară!
711

Capitolul 66
Weaver merse tot drumul cu farurile stinse, pe urmele lăsate de motocicleta arabului, până când, la un moment dat, zăriră motocicleta care lăsa în urmă un nor de praf. Luna era singura care dezvăluia din când în când silueta motocicletei care înainta cu greu, de parcă şoferul ar fi fost beat.
Weaver încerca să fie atent să nu fie descoperiţi. După vreo două mile de mers, îi spuse lui Helen Kane:
- S-ar putea să mă înşel, dar conduce în aşa hal încât am impresia că este rănit. Nu-l pierde din ochi nici măcar o secundă. Nu vreau să ne scape.
La acea oră nu circula aproape nimeni şi când trecură peste Podul Englezesc,, zece minute mai târziu, ajunseră la periferia oraşului nu foarte populată de pe malul vestic. Trecuseră de câteva vile mai mari aşezate pe malul Nilului, apoi îl zăriră pe arab intrând pe un fel de potecă mai strâmtă, paralelă cu râul. După încă o milă, motocicleta dispăru în spatele unor porţi care permiteau accesul spre o vilă văruită în alb.
Weaver trase maşina pe dreapta imediat, opri motorul şi timp de câteva secunde ascultă zumzetul motocicletei care, la un moment dat, se opri
712 brusc. Coborî din maşină şi încerca să vadă ce se întâmplă, deşi era întuneric.

Helen Kane se încruntă.
- Ce crezi că face?
Weaver îşi căută arma ascunsă în haină.
Stai aici, mă duc să arunc o privire! Dacă nu mă întorc în douăzeci de minute, caută un telefon şi sună-l pe Sanson, spuse el, citind îngrijorarea din ochii ei.
Harry, nu fi nesăbuit! Ce crezi că poţi rezolva? De ce nu îl sunăm pe Sanson chiar acum? Dacă tot am ajuns până aici, am de gând să merg până la capăt. Şi, ţine minte: tu rămâi aici!

îl aşezară pe Hassan pe un scaun, apoi Deacon aduse un prosop şi un lighean cu apă. îi şterse sângele de pe faţă.
- Ce s-a întâmplat? întrebă Halder nedumerit.
Arabul strângea din dinţi de durere, cu prosopul
pe bărbie şi vorbind cu mare greutate. Când reuşi să termine ce avea de spus,
Deacon se înfurie. Nenorocitul de Salter! Ne-a tras pe sfoară! A stricat totul!
Furia nu ne va duce nicăieri, spuse Halder. Pe mine mă interesează de unde ştia armata de aerodrom? Nu cred că le-a spus Salter! Tu ce spui?
Hassan dădu din cap negativ.

Din câte ştiu eu, avioanele nu vor putea ateriza. Armata britanică are de gând să le doboare.
713

Halder oftă resemnat.
- Eşti sigur că nu ai fost urmărit?
Arabul se zvârcolea pe scaun, cu prosopul pe faţă.
- Nu mai sunt sigur de nimic, cu excepţia faptului că l-am omorât pe porcul de Salter!
- Kleist, ieşi afară şi aruncă o privire înjur. Apoi plecăm de aici!
Bărbatul ieşi în grabă, iar Deacon spuse:
- îmi spui şi mie unde plecăm?
- Oriunde vom putea, până ne vom gândi cum să procedăm mai departe. Dacă armata a aflat despre aerodrom, nu putem fi siguri că nu ştiu mai multe. Ar fi o nebunie să rămânem aici. Ar trebui să trimitem un semnal la Berlin, şi asta cât mai repede, poate reuşim să-l anunţăm pe Skorzeny să abandoneze misiunea. Te rog să te asiguri că mesajul a ajuns la destinaţie. Apoi scoate barca. Vom încerca să fugim pe râu, e mai sigur.
Pomi să o aducă pe Rachel, dar Deacon îl prinse de braţ.
Ascultă-mă, Halder. Putem termina chiar noi povestea asta. Dacă unul dintre noi reuşeşte să treacă prin tunel...
Halder îşi trase braţul.
- Fii realist, Deacon. Fără trupele lui Skorzeny, nu avem nici o şansă. Dacă te oferi voluntar pentru o misiune kamikaze, nu ai decât. Dar în ceea ce mă priveşte, totul s-a terminat. Ţi-am dat ordinele: trimite mesajul şi hai să plecăm de aici!
în spatele lor se auziră paşi.
- Totul s-a terminat pentru amândoi!
714

Se întoarseră. Weaver era la câţiva paşi. -Nimeni nu pleacă nicăieri! îi împinse în cameră, fluturându-şi arma.
- Ridicaţi mâinile sus ca să le văd! încet!
Halder se supuse, şi la fel făcură şi Hassan şi Deacon.
Acum scoate-ţi arma, Jack. încet! Pune-o pe podea şi împinge-o spre mine.
Halder execută imediat. Era şi acum şocat.
- Se pare că a sosit ziua sortită! Nu-mi doream acest lucru, Harry. Amândoi, faţă în faţă, ca într- un film western de doi bani. Tot ce era frumos între noi s-a dus naibii. Cum m-ai găsit?
Weaver flutură din nou pistolul, îndreptându-l spre Hassan.

- L-am urmărit pe amicul tău. Celălalt e Deacon, nu?
Sunt impresionat, Harry. Evident ne-ai urmărit mult mai atent decât aş fi crezut!
Hassan spuse cu dispreţ:
Ar fi trebuit să mă laşi să îl omor când am avut ocazia!
Din păcate, regretele nu ne ajută acum cu nimic, spuse Halder, cu privirea aţintită asupra lui Weaver. Şi doar ca să-mi satisfac curiozitatea, de unde ai aflat despre aerodrom?
- Am aflat despre camionetele furate de Salter.
Restul îl poţi deduce singur.
715

- înţeleg. Halder se resemnase. Următoarea mea întrebare ar fi: ce se întâmplă în continuare?
- Cred că ştii deja răspunsul, Jack. Sanson şi oamenii lui sunt pe drum. După aceea, vă aşteapă plutonul de execuţie. Numai uniformele de pe voi vă pot asigura un glonţ – nu-i frumos să vă daţi drept ofiţeri americani!
- Nu cumva minţi în legătură cu Sanson?
- Nici vorbă!
Halder îşi pierdea orice speranţă.
- Nu uita atunci de crinii de pe mormântul meu, prietene! Mie nu mi-au plăcut niciodată trandafirii!
Weaver îngenunche şi luă arma lui Halder.
- Unde este Rachel?
- Ea nu este implicată în mizeria aceasta, Harry. Halder îl privea cu ochii rugători. Noi suntem vinovaţi, dar ea a fost inocentă încă de la început. Trebuie să o laşi să plece!
- Am întrebat ceva. Unde este?
- Sunt aici!
Auzi un zgomot în spatele său şi Weaver se întoarse.
Rachel stătea în pragul uşii cu arma automată îndreptată spre el.
- Acum, Harry, lasă arma jos.

Kleist apăru şi el în spatele ei, ţinând-o pe Helen Kane de braţ şi amenințând-o cu pistolul.
716

Se zbătea să scape, dar Kleist o împinse în cameră.
- Am găsit-o afară, e prietenă cu americanul. Aştepta singură în maşina de serviciu parcată la marginea drumului. Kleist îl privi pe Weaver. Ai auzit bine. Pune arma jos.
Weaver se enervă şi ridică agitat pistolul, dar Kleist spuse cu răutate:
- Mai fa încă o mişcare de genul ăsta şi îi zbor creierii căţelei!
- Harry, cred că ar trebui să faci ce ţi se spune, spuse Halder încet. Se pare că roata se învârte. Nu ar fi mai frumos să arunci arma şi să ne faci cunoştinţă cu doamna?
Weaver o privea furios pe Rachel:
- Habar nu ai ce faci...
-Taci! îl întrerupse Kleist. Aruncă arma repede! Weaver aruncă pistolul pe jos şi Deacon îl ridică, în timp ce Halder se îndreptă spre Rachel, luându-i arma automată.
- Pentru o femeie care nu suportă armele, te-ai descurcat de minune! Acum ar fi bine să-mi dai mie arma, înainte de a răni pe cineva din greşeală.
Ea însă nu făcu nici un gest.
- Pleacă, Jack.
Halder se încruntă, nedumerit. Vru să spună ceva, dar Rachel făcu un gest cu arma:
- Treci la perete! Şi tu, Harry. îi făcu un semn lui Kleist. Du femeia jos în pivniţă. Leag-o bine şi asigură-te că nu poate fugi nicăieri!
Kleist o scoase pe Helen Kane afară din cameră. Rachel se întoarse spre Hassan.
717

Ieşi afară şi stai de pază. Dacă auzi sau vezi ceva suspect, vii repede să mă anunţi!

Arabul se trezi parcă la realitate şi uită de durere. Deacon îl repezi:
- Ai auzit ordinul! Execută! îţi explic mai târziu! Când Hassan părăsi încăperea, Rachel îi aruncă o privire lui Deacon.
Trimite mesajul la Berlin. Ştii ce trebuie să le spui.
Deacon ieşi în mare grabă şi porni spre pivniţă. Cei trei erau acum singuri.
Weaver era palid, iar Halder abia se ţinea pe picioare, şi el alb ca moartea.
Ştii, Harry, am un sentiment ciudat că amândoi am fost duşi de nas toţi aceşti ani!
- Cred că a venit timpul să vă spun adevărul!

Capitolul 67
Berlin Ora 01:45
Schellenberg tocmai terminase cina târzie pe care o luase într-una din camerele private de la Cartierul General, când primi mesajul într-un plic sigilat. Bombardamentele se opriseră şi se întoarse în biroul său de la etajul al doilea. Ploaia lovea cu putere pervazul şi se pare că norii negri invadaseră în această seară întreg cerul de noapte al Berlinului, creînd o atmosferă şi mai cenuşie. Rupse bucata de ceară roşie cu care era sigilat plicul şi citi repede mesajul. Deveni dintr-o dată tensionat, apoi ridică telefonul şi îşi chemă asistentul.
- Sună-l de îndată pe generalul Canaris. Informează-l că doresc să îl văd de urgenţă ...
- Herr General, e trecut de miezul nopţii...
- Ştiu cât este ceasul! Fă ce ţi-am spus!
O jumătate de oră mai târziu după ce Schellenberg dădu telefoanele necesare, Canaris ajunse în sfârşit, ud leoarcă, obosit şi nemulţumit. Asistentul îl conduse în birou, apoi se retrase.
- Ce doreşti?
Schellenberg îi înmână hârtia cu mesajul.

- Acestea sunt ultimele noutăţi sosite de la Cairo. Mă gândeam că ar trebui să le afli şi tu.
Când Canaris termină de citit, dădu din cap dezamăgit, apoi aruncă hârtia pe birou.
- Exact cum m-am aşteptat! Nu s-a obţinut absolut nimic. Au murit oamenii degeaba. Nici nu-i de mirare că vor fi prinşi şi împuşcaţi!
Schellenberg îşi scoase tabachera din birou, scoase o ţigară, o aprinse şi inhală încet, savurând aroma.
- Este o calamitate, fără îndoială. Şi atât de a-proape de final! Avioanele lui Skorzeny au decolat şi sunt deja pe drum. A trebuit să le ordon să se reîntoarcă la Roma, dar din păcate mesajul nu a fost recepţionat din cauza unor repetate întreruperi. Vom mai încerca, desigur, dar ca şi o măsură de prevedere le-am dat ordin avioanelor noastre care operează deasupra Cretei să încerce să-i intercepteze înainte de a fi prea târziu. Să sperăm că îl vom contacta pe colonel la timp. Fuhrer-ul este foarte dezamăgit, bineînţeles. Am vorbit cu el la telefon înainte de sosirea ta şi nu i-a plăcut ce a auzit. Dar încă nu şi-a pierdut speranţa de tot.
Canaris îl privea pe Schellenberg, de parcă se gândea că a înnebunit.
- Nu şi-a pierdut speranţa? Dar s-a terminat, pentru numele lui Dumnezeu!
- Nu încă! De fapt, partea interesantă abia acum urmează.
Canaris rămase uimit.

- Nu înţeleg.
Schellenberg se ridică în picioare.
713 – Nici nu mă aşteptam. Dar acum, dragul meu Wilhelm, e timpul să afli adevărul. Sunt convins că ai auzit de regula conform căreia trebuie să fii mereu cu un pas înaintea jocului. După cum vezi, încă nu mi-am jucat toate cărţile. Şi cred că vei fi foarte surprins.

*

Schellenberg se îndreptă spre fereastră, privind ploaia care cădea în şiroaie. Avea o mână la spate, iar cu cealaltă răsucea ţigara.
- îmi aduc aminte că ai recunoscut că ai auzit bârfe despre agentul meu, Privighetoarea?
- Am auzit anumite zvonuri, aşa este.
- Şi despre ce zvonuri era vorba?
Canaris dădu nepăsător din umeri.
- Că numai Fuhrer-ul şi încă câţiva ofiţeri de rang superiorii ştiau identitatea. Şi că el este cel mai bun agent pe care l-a avut vreodată organizaţia. Nemilos. Inteligent. Dedicat cu trup şi suflet.
Schellenberg dădu din cap aprobator.
- O descriere exactă. Privighetoarea era unul dintre cei mai buni agenţi pe care i-am recrutat vreodată. Foarte inteligent şi plin de resurse. Calm sub presiune, fără frică şi dedicat în totalitate misiunii în care era angajat. Cred că eşti de acord cu mine că toate acestea pot alcătui portretul unui asasin capabil.
Canaris avea gura uscată.
- Ce vrei să spui?
721

- Privighetoarea face parte din grupul trimis de noi la Cairo şi va încerca să ducă la bun sfârşit ceea ce Halder şi Skorzeny nu au reuşit.
Canaris îl privea cu ochii pierduţi. Schellenberg continuă:
- Ţi-am spus, Wilhelm, mai presus de orice, Ro-osevelt era prima noastră ţintă. Acum însă este unica noastră ţintă. Şi Privighetoarea este asul nostru din mânecă, ultima şansă de a duce planul la bun sfârşit.
Canaris era bulversat.
- Dar cine este el?
Schellenberg dădu din cap.
- Nu el. Ci ea, mai exact, Rachel Stern.

*

Şocul simţit de Canaris era total. Schellenberg lăsă impactul să mai dureze câteva secunde, apoi spuse.
- Nu este numele ei real, dar i se potriveşte bine deocamdată.
Cu siguranţă, aceasta este o glumă bună ...
Schellenberg se simţi jignit. Se întoarse de la fereastră şi se aşeză la birou.
- Nu cred că e cazul să îţi baţi joc de aşa ceva.
- Dar... Dar nu îmi vine să cred...
- Sunt câteva lucruri de care trebuie să fii conştient. înainte de război, ea era agentul nostru cel mai bun din Egipt, obţinând pentru noi informaţii foarte valoroase. Despre instalaţiile militare, despre grupurile naţionaliste care au dat Marea Brita-
722

nie peste cap şi multe altele. Schelîenberg ridică o sprânceană.
- Crede-mă, tu nici nu realizezi ce eficientă era atunci. Mai bună decât toţi

ceilalţi agenţi laolaltă, care pe lângă ea păreau amatori.
- Dar... Rachel Stern e pe jumătate evreică ...
Schelîenberg zâmbi larg.
- Ah, acum vine partea interesantă. Când am hotărât să o trimitem în Egipt, avea nevoie de un trecut plauzibil. Profesorul Stern şi soţia lui erau de fapt şi ei spioni. Faptul că soţia lui susţinea că este evreică şi el antinazist erau toate fabricaţii, erau acoperirea lor. Aşa că cineva s-a gândit să inventeze o fiică pentru familia Stern – iar restul ţi-l imaginezi

Canaris devenea din ce în ce mai nervos.
- Dar arestarea lor de către Gestapo când au fost retumaţi în Germania?
- E o altă şmecherie. Un vas german trebuia să-i ridice de la Istambul, dar Izmir s-a scufundat. Din fericire pentru noi, profesorul şi Privighetoarea au fost salvaţi. Dar arestarea lor aparentă fusese regizată pentru a nu-i da de gol. De fapt, ei au fost reţinuţi pentru instrucţie.
- Dar... Dar de ce a fost dusă la Ravensbrack?
Schelîenberg zâmbi din nou.
- Sunt surprins că încă nu ai înţeles raţionamentul, Wilhelm. Dar te înţeleg, încă eşti în stare de şoc. E vorba de încă o şmecherie, pur şi simplu.
- Nu înţeleg.
- Halder nu o văzuse pe Rachel Stern de când se despărţiseră la Cairo. Remarcile antinaziste ale profesorului şi religia presupusă a soţiei sale pu-

teau sugera că soarta nu fusese blândă cu familia Stern. Exact la ceea ce se aşteptase şi Halder. Iar în ceea ce priveşte lagărul de concentrare a fost foarte uşor de aranjat – o uniformă jerpelită şi un doctor care i-a administrat nirtoglicerină în doze mici, care să-i dea aspectul acela palid. Şi, mai mult decât atât, un ofiţer din lagăr juca rolul unui fost elev al tatălui său, pentru a explica de ce sănătatea ei era totuşi bună şi că de fapt el avea grijă de ea.
Canaris spuse cu jumătate de glas:
- Se pare că te-ai gândit la toate ...
Schelîenberg spuse viclean:
- Mă străduiesc şi eu, ca de obicei. Detaliile sunt mereu importante. De fapt, nu era vorba de grija lui Halder ca femeia să facă ce i se cere, ci exact invers. Putea el fi omul ideal pentru această misiune, dar Himmler avea îndoieli încă de la început în legătură cu adevărata credinţă a lui Halder, având în vedere că era pe jumătate american. Nu era sigur că va duce planul până la capăt. Femeia era acolo pentru a se asigura că Halder face tot posibilul. Şi pentru că era în joc viitorul întregului Reich, a-veam încă un plan de rezervă, în cazul în care trupele lui Skorzeny nu reuşeau să ajungă la Cairo.
- Dar de ce nu i-ai spus adevărul de la început?
- Era foarte evident că Halder încă mai ţinea la Rachel Stern. Şi că va face tot posibilul ca să ajungă la Cairo, oricare ar fi fost obstacolele. Dacă i-aş fi spus adevărul, i-aş fi spulberat toate iluziile. Şi mai era riscul ca el să nu accepte participarea la misiune. Pe de altă parte, aveam nevoie ca povestea de acoperire a Privighetorii să fie credibilă. Da-

că ea ar fi fost prinsă, ar fi fost doar o victimă folosită de noi, şi nu unul dintre cei mai valoroşi agenţi ai Germaniei, care să fie judecat şi executat de Aliaţi. O astfel de captură le-ar fi dat prilej ca să se laude şi moralului nostru nu i-ar fi făcut foarte bine.

Urmă o pauză mai lungă. Canaris era înfuriat de-a binelea.
- De ce mi-ai ascuns toate acestea?
- Nu a fost vina mea, Wilhelm. Fiihrer-ul a hotărât să ţinem secretul. Cu cât ştiai mai puţin, cu atât mai bine.
- Şi, cu siguranţă că acum se distrează pe seama mea, am ştiut eu că nu are încredere în mine, spuse Canaris fără resentimente. Acum mi se confirmă.
Schellenbreg ridică din umeri.
- E o chestiune pe care tu trebuie să o rezolvi.
Canaris întrebă cu o voce curioasă, potolit:
- Cine este ea, Walter? Care e povestea ei?
Schelîenberg îşi mai aprinse o ţigară.
- Chiar mai contează acum?
- Cineva care îşi riscă viaţa pentru o astfel de misiune nu poate fi decât fanatic ori nebun. De ce a acceptat planul?
Schellenberg spuse:
- Din cauza vremurilor disperate în care ne aflăm. Şi pentru că este patrioată.
Canaris era sceptic.
- Eu cred că este mai mult decât atât. De ce am eu sentimentul că motivul era altul?
- Tu mereu cauţi alte motive, nu-i aşa, Wilhelm? Şi ai dreptate. Schellenberg dădu fumul afară pe nas şi spuse trist. Foarte bine, îţi voi spune. Ai au-

zit de generalul Pieter Ulrich?
Canaris dădu din cap.
- După reputaţie, este unul dintre cei mai respectaţi ofiţeri germani. Un bărbat curajos şi de onoare, decorat de multe ori.
- Este şi tatăl fetei. Şi nu mai este un ofiţer respectabil, ci unul dintre acei complotanţi nebuni împotriva Fiihrer-ului. De fapt, ultima oară când l-am vizitat în celulele Gestapo-ului, era chiar foarte nebun. Singurătatea celulei cred că l-a adus la marginea prăpastiei.
- Dar... generalul a fost închis? Canaris rămase mut de uimire. Ultima dată când am auzit de el, fusese detaşat pe frontul din Rusia.
- Mă tem că e mult mai rău. împreună cu întreaga familie a fost arestat în secret în urmă cu câteva luni, sub acuzaţia de trădare. Toţi, în afara fiicei sale. Ea nu era suspectată ca luând parte la această faptă de neiertat. Totuşi, ne-am hotărât să-i facem o propunere.
Canaris se înnegri la faţă.
- Aţi făcut acelaşi gest josnic pe care i-l făcuseră şi lui Halder?
Schellenberg ridică din umeri.
- E deja rutină în afacerile noastre, după cum prea bine ştii, dar care dă rezultate întotdeauna. în cazul ei, toate acuzaţiile împotriva familiei ei vor fi retrase dacă accepta misiunea. Ea a fost de acord chiar şi cu eventualitatea în care trebuia să-şi dea viaţa pentru a duce planul la bun sfârşit. E un preţ mult prea mic dacă te gândeşti că este vorba despre
supravieţuirea Reich-ului şi eliberarea întregii ei

familii. Atât părinţii, cât şi fraţii ei sunt închişi.
- Dar pe fiii generalului Ulrich ... Eu i-am întâlnit cândva, cred că sunt doar adolescenţi, amândoi... Puteau ei fi vinovaţi de trădare?
Schellenberg ridică neputincios din umeri.

- Această întrebare ar trebui să i-o pui lui Himmler, eu nu am avut nimic de a face cu arestarea lor. Cu toate acestea, însă, i-am supravegheat personal. Şi îţi va părea bine să auzi că sunt trataţi bine, s-a terminat cu interogatoriile şi cu bătăile. Cel puţin, până când le va fi decisă soarta.

Canaris avea gura uscată, dezgustat.

- Şi ce se întâmplă dacă fata generalului dă greş?
- Să nu ne gândim încă la eşec, răspunse Schellenberg morocănos. Mi-a ajuns pentru azi. Şi adevărul este că eu cred că femeia este foarte capabilă. Halder va fi probabil devastat când va afla adevărul.

Canaris era uluit, dar în acelaşi timp şi foarte furios, încercând să pună totul cap la cap.

- Cu el ce se va întâmpla acum?

- Presupunând, desigur, că vor supravieţui, rămâne acelaşi plan pe care l-am discutat cu Deacon – şă îi scoatem de acolo când se termină, chiar şi pe Halder. Dar nu mă aştept la aşa ceva. Dar dacă Privighetoarea va încheia misiunea cu succes, va fi eroul nostru. Moartă sau vie, numele ei va dăinui în istorie.

Canaris căzu o vreme pe gânduri.

- Fără îndoială că nu a ţinut la Halder deloc. Totul este o şaradă.
- Este, într-adevăr, o actriţă desăvârşită, atunci

7T1

când este nevoie, recunoscu Schellenberg. Dar de sentimentele ei pentru Halder nu sunt foarte sigur...

- Cum adică?
- I-am citit rapoartele când s-a întors din Egipt. Se pare că, pe lângă Halder, era prietenă cu încă un bărbat, un american. Intenţionase să păstreze relaţia pur convenţională, desigur, ca să-şi protejeze acoperirea. Dar experienţa m-a învăţat să citesc minţile subordonaţilor mei...
- Ce vrei să spui?
- Aveam impresia că ea nu a părăsit Egiptul când spusese, cred că era derutată de sentimentele personale pe de o parte şi pe de alta de datorie. Când am inetrogat-o, am întrebat-o, de curiozitate, ce simţea pentru cei doi. Ea a recunoscut că nutrea sentimente puternice faţă de amândoi.
- Vrei să spui că îi iubea?
- Spun că am înţeles sentimentele ei. Era pe atunci o tânără într-un decor exotic, cu dragostea dându-i târcoale. Şi a căzut în cursă. Ştii la fel de bine ca şi mine că agenţii cei mai buni nu sunt brute, ci dimpotrivă, sunt foarte inteligenţi şi în acelaşi timp foarte sensibili. Şi, în plus, ea este femeie. Şi ştim noi bine specia lor. Totul este posibil. Avea cu siguranţă de rezolvat un conflict interior.
- La ce te referi?
- S-a schimbat mult după ce a revenit în Germania. Şi-a pierdut cheful de muncă. Era cu mintea aiurea şi după câteva misiuni eşuate în Istambul a fost rechemată la Berlin pentru instrucţie. După părerea mea, cred că era îndrăgostită de ambii bărbaţi şi nu putea să-i uite, dar nici nu recunoştea acest lucru. Totuşi, de această dată, este concentra-

tă la maxim şi ştie foarte bine ce are de făcut.

Canaris era şocat la auzul acestor dezvăluiri.

- Dar nu mi-ai spus încă ce se va întâmpla în continuare.
- Ea şi Deacon vor face tot posibilul ca să ducă planul la bun sfârşit. Ştim că

pasajul se poate folosi şi că Roosevelt este la hotel. Restul depinde de ei.
- Deacon ştie despre ea?
- A ştiut totul încă de la început. La fel şi Kleist, eu am insistat ca el să afle. Cu temperamentul lui, ar fi fost în stare să o omoare pe femeie imediat ce ar fi constatat că este inutilă. Schellenberg zâmbi. Dar nu îmi fac probleme că ar fi reuşit. Ea este capabilă să-şi poarte de grijă şi mânuieşte armele cu mare măiestrie.

Canaris nu-şi revenea din şoc. Privea ploaia de afară şi norii negri de deasupra Berlinului. Furia îi trecuse, i se părea oricum inutilă. După un timp, întrebă:
-Tu chiar crezi că va fi în stare să îl omoare pe Roosevelt?
- Crede-mă! Dacă există o şansă minimă ca cineva să îl omoare, aceea e Privighetoarea.
729

Capitolul 68

Maison Fleuve Ora 01:30
Weaver stătea împietrit. în cameră se aşternuse o linişte de mormânt. Halder nu scosese nici un cuvânt până în momentul în care Rachel Stern terminase de vorbit.
- Trebuie să recunosc, m-ai dus de nas de tot, spuse Halder cu jumătate de glas. Povestea cu lagărul, motivele pentru care Schellenberg dorea să iei parte la misiune, ostilitatea faţă de mine de la început. Dar văd că am fost indus în eroare. A fost o mare prefăcătorie.

Pe faţa ei se citeau remuşcările.
- Nu e vina mea, Jack. Ca şi tine, eram prinsă la mijloc, obligată să accept planul lui Schellenberg. Reveni încet de la fereastră. Pari şocat, Harry. Eşti chiar atât de dezamăgit?

La auzul întrebării, Harry nici nu îşi găsea cuvintele. Se simţea ca după o lovitură puternică şi spuse cu greutate:
- îmi pare rău că aşa a fost să fie ...

Halder spuse cu amărăciune:
730

- Foarte impresionant, dar ai face bine să laşi la o parte prefăcătoriile, oricum nu înseamnă nimic. Nici măcar nu ai ţinut la noi, nu-i aşa? Pentru tine, totul a fost o joacă!

Ii privea pe amândoi cu ochii trişti.
- Tu chiar aşa crezi, Jack?
- Cred că am fost un mare prost, restul nu mai contează. Doar ceea ce se întâmplă mai departe.
- Vei veni cu mine şi cu Deacon. Te-ai apropiat o dată de Roosevelt. O poţi face şi a doua oară. De această dată însă te voi însoţi. Şi dacă va mai exista un „apoi", vom pleca de aici.
- îmi spui şi mie cum?:
- Prin modalitatea pregătită de Deacon în caz de urgenţă. Prietenul lui de la Forţele Aeriene Egiptene ne va ridica de pe o pistă părăsită de lângă Sakkara şi ne va duce până pe o bază aeriană germană din Creta.
- Ascultă-mă pe mine, oricine va reuşi să urce în avion va fi aruncat în aer.
- Deacon este de altă părere. Ruta a fost aranjată. O dată ce avionul va ajunge la Port Said, avioanele germane de noapte îl vor aştepta şi îl vor proteja.
- Şi cine se va ocupa de Roosevelt?
- Eu. Acesta era planul în caz că tu eşuai sau oamenii lui Skorzeny nu

reuşeau să ajungă aici.
- Cum? Halder dădu din cap. Tu nu poţi nici măcar ajunge în preajma lui Roosevelt, darămite să îl omori şi să mai şi scapi de acolo!
- Mă tem că va trebui să îmi asum şi acest risc, dacă va fi cazul. Dar, deocamdată...

Rachel pregăti pistolul lui Deacon şi scoase ceva din buzunar. Halder recunoscu imediat forma metalică alungită. Este un nou model de amortizor de zgomot. Cel mai bun de până acum. Dacă aş trage un foc în spatele tău, nici măcar nu ai auzi.

Îndreptă arma spre Halder şi apăsă pe trăgaci. Sunetul era ca un fel de tuse silenţioasă; glonţul trecu pe lângă urechea lui Halder şi se opri în peretele din spatele lui. Mai trase o dată într-una din măştile de pe perete, glonţul oprindu-se fix între ochi.
- Sunt impresionat, spuse Halder observând rezultatul. Aşadar, te voi conduce prin pasaj ca să îţi încerci norocul?
- Crezi că am de ales?
- Ai putea să laşi naibii totul!

Îl privi cu demnitate şi dădu din cap.
- Nu pot să fac asta, Jack. Şi cunoşti şi motivele.
- Doar nu crezi în toate prostiile naziştilor? Reich-ul de o mie de ani, un singur popor, un singur Führer care conduce lumea?

Rachel ezită emoţionată.
- Ceea ce cred eu nu mai are nici o importanţă. Ceea ce contează este că familia mea putrezeşte în celulele Gestapo-ului şi nu am de gând să-i las să moară acolo. Şi mai este o ţară transformată în ruine din cauza bombardamentelor care nu contenesc. Dacă cineva nu îi opreşte cât de curând, din Germania nu va mai rămâne aproape nimic.
- Proasto! Tu chiar nu înţelegi? Te-ai băgat într-un joc mortal, dar până la urmă e doar un joc. Orice ai face tu nu va schimba nimic. Aliaţii tot vor câştiga războiul.

Rachel nu răspunse. Weaver stătea şi acum nemişcat şi ascultând-o total nedumerit, privindu-l pe Halder.

— Vorbeai despre un pasaj, spuse el cu glas răguşit. La ce te refereai?

— Mă tem că eşti cam în urmă, Harry. În apărarea preşedintelui există o spărtură periculoasă. Halder îi spuse despre tunel şi Weaver abia îşi putea controla furia. Se întoarse spre Rachel şi spuse cu o voce gâtuită de emoţie, aproape sălbatică:

— Uciderea lui Roosevelt nu va pune capăt războiului, ci dimpotrivă, îl va înrăutăţi. Toţi soldaţii americani vor fi furioşi şi vor dori răzbunare. Vor dori să vadă Germania în genunchi. Şi vor continua lupta atâta vreme cât va fi nevoie, nu vor renunţa sub nici o formă.
- Cu toate acestea, nu se schimbă nimic, Harry, spuse Rachel. Eu am o misiune de îndeplinit. În ceea ce-l priveşte pe prietenul tău, nu i se va face nici un rău, atâta vreme cât face ce i se spune. Tu vei fi legat bine şi dus undeva unde să nu poţi fi descoperit înainte de a ne atinge scopul. Şi acum, Jack, e timpul să plecăm. Harry s-ar putea să blufeze, dar dacă nu, s-ar putea să avem companie imediat.
- Avem doar o mică problemă.

- Care?
- Eu nu vin cu tine.

Rachel îi arătă arma. Halder spuse resemnat, cu o expresie calmă:

- Poţi să mă împuşti dacă vrei, dar răspunsul meu rămâne în continuare acelaşi. Eu mă opresc aici.

Mi-a ajuns. Eu mi-am jucat rolul şi am ajuns la capătul drumului.

- Dar nu te gândeşti la fiul tău?

Halder încerca din răsputeri să-şi stăpânească emoţia.

Când am acceptat să iau parte la misiune, m-am împăcat cu gândul că nu îl voi mai vedea niciodată pe Pauli. Răspunsul meu nu se schimbă nici acum.

Pe faţa lui Halder era întipărită durerea. Rachel Stern observase şi spuse înfrântă:

- Foarte bine, Jack. Fă cum vrei.

Uşa se deschise. Deacon intră urmat de Kleist.

- Mesajul a fost recepţionat.
- Femeia?

Este în pivniţă, legată bine, răspunse Kleist. Sub braţ aducea uniforma ei. M-am gândit că ar putea să-ţi fie de folos.

Spre oroarea lui Weaver, Kleist ridică şi legitimaţia lui Helen.

- N-o să-ţi vină să crezi ce am mai găsit asupra ei. O legitimaţie de intrare în hotel. În timp ce Rachel Stern studia legitimaţia, Deacon traversă ager camera, luă haina lui Weaver şi îi scoase portofelul.

Amândoi au legitimaţii speciale. Se pare că în cele din urmă norocul este de partea noastră. Weaver îi privea neputincios. Halder îl abordă pe Deacon.

- Aşadar, tu ştiai adevărul de la început?

La fel şi Kleist, evident. E destul de trist când germanii nu au încredere unul în altul, dar aceasta este situaţia.

- Nu crezi că ajung crimele săvârşite până acum, Deacon? Pentru Germania, războiul a luat sfârşit, chiar şi câinii din bazar ştiu asta. Continuând aşa, vor pieri alte şi alte vieţi.

Deacon îl ignoră, întorcându-se spre Rachel.

- Eşti gata?
- Mă tem că maiorul nu ne va însoţi. Vom merge doar noi doi.

Deacon făcu un semn spre arma din mâna ei.

- Nu poţi să-l faci să se răzgândească?
- Nu are rost. Va trebui să ne încercăm norocul doar noi doi.

Deacon îl privi pe Halder cu dispreţ.

- Păcat că te-ai dovedit a fi trădător. Ai pierdut şansa de a rămâne în istorie. O privi pe Rachel.

Ce vrei să fac cu el?

- Va urca în avion, chiar dacă noi nu vom reuşi.

Deacon nu mai comentă.

- Foarte bine. Dar celălalt?

Rachel îl privi lung pe Weaver.

Va trebui să îl ascundem, alături de femeie, într-un loc din care să nu fie eliberaţi prea curând. Cel puţin nu înainte de plecarea noastră.

Kleist avea o privire sângeroasă.

- Mai bine i-am omorî, aici şi acum!

Ea se întoarse spre el furioasă.

- Nici unul dintre ei nu va fi rănit, e un ordin. Vei face ce îţi spun. îi dădu arma automată. la- o. Foloseşte-o, dar numai dacă eşti nevoit. Dar bagă de seamă, Kleist,

Acesta luă arma şi o ascunse sub haină. Rachel le aruncă lui Halder şi lui Weaver o privire plină de înţelesuri.

735

Sper că veţi profita amândoi de şansa oferită. Dacă nu ne veţi face probleme, veţi scăpa cu viaţă.

Deacon spuse:

Având în vedere că maiorul ne-a părăsit, îţi sugerez să luăm motocicleta, ca să ajungem mai repede. O vom lua direct spre satul părăsit Nazlet as-Samar, aşa cum am făcut mai devreme.

Weaver o privea pe Rachel insistent.

— Nu vei reuşi să te apropii de Roosevelt. Vei muri înainte de a te apropia de intrarea în hotel.

Ea avea o expresie ciudată, măcinată de durere şi remuşcare, iar ochii parcă i se îmblânziseră.

— Sunt deja implicată până peste cap în povestea asta, Harry, şi e mult prea târziu ca să pot da înapoi. Dacă nu ne vom mai vedea, să te gândeşti la mine uneori. II privi pe Halder. Şi tu, Jack. Sau vă cer prea mult?

Se aşternu tăcerea pentru că nici unul dintre ei nu răspunse. Rachel se întoarse repede spre Deacon şi spuse:

- Să plecăm.

Ea părăsi camera, urmată de Deacon, care îi spuse lui Kleist.

- Ia barca împreună cu Hassan şi mergeţi spre Memphis, de acolo pe jos până la pista de aterizare. Se uită la ceas. Dă-ne timp până cel mult la ora 03:00, când va ateriza avionul căpitanului Rahman.

- Şi dacă nu veniţi până atunci?

- Plecaţi fără noi, răspunse Deacon sec. Ştii ce trebuie să faci cu Weaver şi cu prietena lui. La fel şi în privinţa lui Halder.

- Stai liniştit, sunt pe mâini bune.

736

Deacon se îndreptă spre uşă, dar îi aruncă o ultimă privire lui Kleist şi spuse încet:

— Sper totuşi că nu. Personal, cred că femeia face o mare greşeală că îi lasă să trăiască. E o chestiune sentimentală, din păcate.

Kleist rânji cu mâna pe armă.

— Tu ai fi dat alte ordine?

— Tu nu?

737

Capitolul 69

Ora 01:40

în apartamentul prezidenţial de la hotelul Mena, agentul Jim Griffith auzi telefonul sunând ca o alarmă.

Tresări şi deschise ochii. Se odihnise pe una din canapelele din camera de recepţie din apartament şi, când se apropie de telefon, îl zări pe superiorul său, Howie Anderson, întinzându-se în fotoliul din partea opusă.

La naiba, nu putem nici măcar să ne odihnim puţin...

Nu prea, mai ales dacă lucrezi pentru Serviciile Secrete. Griffith zâmbi şi ridică receptorul. Garda numărul unu, Griffith.
Ascultă ceva, apoi spuse:
Da, domnule, am înţeles. Puse receptorul la loc, în timp ce Anderson căsca, privindu-şi obosit ceasul de pe mână.
- Ce s-a întâmplat?
Avem doi vizitatori care acum urcă. Ambasadorul Kirk şi generalul George Clayton. Vor să-l vadă pe şef.
- La ora asta?

Anderson se freca la ochi, ştiind că cei doi erau pe lista specială a vizitatorilor, dar mai verifică încă o dată pentru a fi sigur.
Trebuie să fie ceva important. Vrei să-l trezesc?
Sigur. Griffith era în drum spre coridorul care ducea spre dormitorul preşedintelui, când se auziră nişte bătăi în uşă.
Se pare că oaspeţii preşedintelui sunt foarte grăbiţi, spuse Anderson luându-şi arma şi aşezân- du-se lângă uşă. Cred că au urcat câte cinci scări deodată.
Griffith ţinea şi el mâna pe pistolul său Smith & Wesson calibrul 38, bătu înapoi în uşă aşteptând ca santinela de afară să confirme parola. Când primi confirmarea, deschise uşa.
Ambasadorul Kirk şi generalul George Clayton stăteau nerăbdători pe coridor. Griffith le verifică atent legitimaţiile.
- Preşedintele, spuse Kirk direct.
- Doarme, domnule.
- Atunci trezeşte-1. Repede.

*

Maison Fleuve Ora 01:40
Hassan se întoarse. Afară se auzea zgomotul motorului motocicletei. Kleist rânjea cu arma automată în mână.

- Aşadar, ai aflat în sfârşit adevărul, Halder? Deşi sunt foarte surprins că te-ai dovedit a fi un trădător laş. Ei, ce ai de spus în apărarea ta?
- Orice aş spune, tu nu ai de gând să asculţi, aşa că du-te dracului!
Kleist se repezi spre el şi îl luă furios de păr.
- Tu şi prusacul mă dezgustaţi. Amândoi sunteţi aroganţi. Ţi-am pus o întrebare.
Halder îl ignoră şi se întoarse spre Weaver:
- Acesta este animalul responsabil de moartea celor doi ofiţeri pe care i-ai găsit la locul prăbuşirii. Tot el i-a măcelărit şi pe cei doi poliţişti egipteni.
Kleist rânjea fără nici o remuşcare.
- Tu nu ai stomacul pentru război, Halder. Mă mir cum un laş ca tine a ajuns să poarte uniformă!
- Ai fost mereu un ticălos, Kleist. Trebuia să te fi omorât când am avut ocazia.
Kleist îl pocni cu sălbăticie cu patul armei, iar Halder căzu pe spate, cu buzele pline de sânge.
- Acesta e doar preludiul a ceea ce urmează. E timpul să reglăm conturile. Kleist rânji sălbatic. Şi trebuie să recunosc, mie chiar îmi face plăcere.
Afară, motocicleta pomi şi acum se îndepărta. Kleist îl privea pe Halder cu răutate.

- Dacă îţi imaginezi că te las să ajungi la avion, te înşeli amarnic. Chiar dacă cei doi vor rezolva problema, ceva îmi spune că oricum nu vor scăpa cu viaţă. Ceea ce înseamnă că şi tu eşti mort.

Ridică piciorul şi îl lovi pe Halder sub centură, acesta căzând pe podea. Weaver se apropie să îl ajute, dar Kleist îi ridică pistolul în faţă.

740

Nu mă tenta, americanule! De altfel, cred că altcineva are ceva de rezolvat cu tine.

Hassan se apropie cu cuţitul în mână şi cu încântarea în ochi.

Ziua răzbunării a venit în sfârşit. Puteţi să vă spuneţi rugăciunile.

Kleist îi puse mâna pe braţ.

Nu aici. M-am gândit la ceva mai interesant. Adu-o pe femeie şi urc-o în barcă, repede. Lui

Hal-derîi puse pistolul la tâmplă şi spuse:

Crocodilii din Nil se vor ospăta în această noapte. Vom scăpa de maior şi de prietenii lui pe râu.

Ora 01:45

Neumann obţinuse un timp excelent, mult mai bun decât se aşteptase, fiind ajutat de vântul care bătea din spate. Erau la o înălţime de cinci mii de metri, fără prea mulţi nori. Cel de-al doilea aparat Dakota era acum înaintea lor, preluând conducerea. în cabina luminată slab doar de aparatura de bord şi de paloarea lunii, Skorzeny începea să se neliniştească.

- Cât mai avem?

- Dacă vântul ne ajută în continuare, în aproximativ un sfert de oră ajungem pe coasta egipteană, şi în mai puţin de o oră pe pista de aterizare. Asta, desigur, dacă nu cumva întâlnim vreun avion ina-

741

mic care să intre la bănuieli. Neumann aruncă o privire în jur. Faptul că ne vom menţine la o altitudine atât de scăzută când vom ajunge deasupra oraşului Cairo va fi destul de periculos, nu crezi? Skorzeny îi puse o mână pe umăr, rânjind:

- Neumann, eu am mare încredere în tine.

În exact acel moment, tresăririi toţi la vederea unei rachete a cărei ţintă era avionul Dakota din faţă. Două avioane Tomahawk cu însemnele RAF apăruseră pe neaşteptate trăgând în Dakota cu disperare.

- Dumnezeule! strigă Neumann. Avem companie!

Instinctiv, încercă să se retragă, şi la fel facea şi aparatul din faţă, dar cele două avioane Tomahawk nu conteneau cu focul, ţintind avionul Dakota din faţă, pe care îl şi loviră exact în zona rezervorului cu combustibil, care explodă imediat, resturile avionului fiind aruncate în mare.

- Dumnezeule! Vai de capul lor!

- Pentru numele lui Dumnezeu, Neumann, scoa-te-ne de aici! urlă Skorzeny acoperind zgomotul făcut de motoare.

- Nu mai are rost, răspunse Neumann înnebunit. Cele două avioane Tromahawk pot atinge o viteză mult mai mare decât noi!

- Dar fa ceva, omule!!! strigă Skorzeny. Neumann aplecă botul avionului cu o mişcare bruscă. Transpirat, Neumann spuse:

- Ţine-te bine, colonele! Ne putem aştepta la ce e mai rău!

742

Hotelul Mena Ora 01:45
Apartamentul avea un hol mic, destinat primirii oaspeţilor, mobilat cu două canapele de piele şi o măsuţă pentru cafea, iar pe pereţii albi erau expuse sculpturi în lemn tradiţionale arabe. în timp ce ambasadorul şi generalul aşteptau nerăbdători, Griffith împingea scaunul cu rotile al preşedintelui. Roose-velt purta un halat, cu părul cărunt dat pe spate, nu foarte mulţumit că fusese trezit. Cu toate acestea, nu era nervos şi îi întâmpină zâmbind:

- Sper, domnilor, că aveţi un motiv întemeiat pentru această vizită. Ştiţi bine că bătrânii au mai mare nevoie de somn...

- Avem, domnule, răspunse Kirk, spunându-i despre ce este vorba.

- Aşadar, spuse Roosevelt, cu o voce calmă, fără îngâmfare. S-a terminat. Cei din Berlin au încercat, dar nu le-a mers.

- Mă tem că încă nu s-a terminat de tot, domnule preşedinte, explică Clayton. Trei dintre germani au scăpat şi au fugit. Dar nu au nici o şansă să se apropie de hotel. Dar nu prea cred că vor încerca ei să-şi continue misiunea, mai ales acum când toată armata şi poliţia este în alertă, iar paza dublată pentru orice eventualitate.

- Asta mă linişteşte, generale. Mă gândesc că dacă peste o mie de soldaţi nu mă pot apăra, atunci cine să o facă?

- Nu există pericol, domnule preşedinte. Măsurile acestea suplimentare sunt luate doar ca să fim li-

niştiţi şi să nu fim luaţi prin surprindere. Sunt sigur că îi vor prinde pe cei trei nazişti cât ai zice peşte.

- Au fost răniţi sau pierderi omeneşti?

- Vreo cinci soldaţi au fost răniţi şi şase au murit, atâta ştim deocamdată. Doi dintre oamenii noştri şi patru inamici. Putea să fie mult mai rău.

- Tot mai multă moarte... spuse Roosevelt oftând. Cu cât se termină nenorocitul ăsta de război mai repede, cu atât va fi mai bine ...

îşi privi ceasul, semn că întâlnirea a luat sfârşit.

- Cred că nu mai avem nimic de spus. Doar că ţie şi oamenilor tăi vă rămân profund îndatorat, generale.

Clayton salută.

- Vă asigur că sunteţi pe mâini bune, domnule preşedinte.

- Sunt convins. Acum vă las să vă întoarceţi la treabă. Domnilor, vă doresc o dimineaţă cât mai bună.

*

Ora 01:49
în avionul Dakota, tensiunea era înfricoşătoare. Coborau în mare viteză, dar Neumann nici măcar nu spera că va reuşi să scape cumva de cele două avioane Tomahawk care îi urmărea, ştiind cu certitudine că totul era pierdut, că lupta contra morilor de vânt.

Cu toate că nu vedea avioanele în urma lui, observa rachetele care treceau prind dreapta şi prin stânga avionului necruţătoare. Viteza era foarte mare, vibraţiile insuportabile, iar motoarele urlau în semn de protest.
Aruncă o privire spre altimetru. Limbile se învârteau foarte repede, Dakota plonjând spre mare, iar Neumann abia putea să vadă ce se întâmpla din cauza vibraţiilor puternice.
O mie de metri.

Ar trebui să ne ridicăm, domnule! urlă copilo-tul agitat. Nu vom reuşi să ne

restabilizăm!
- Aşteaptă! strigă Neumann.
Opt sute.
Cinci sute.
- Domnule, nu vom reuşi!
Cele două avioane Tomahawk îi urmăreau încă, rachetele trecând pe lângă ei şi aterizând în mare. Neumann pândise momentul şi ridică brusc avionul, aproape înainte de a intra în apă. Spera ca măcar una sau ambele avioane Tomahawk, care erau foarte rapide, să nu reuşească să se ridice la timp şi să se prăbuşească în mare, dar se înşelase, pentru că, secunde mai târziu, Neumann observă rachetele vânându-l din nou.

Mă tem că asta a fost tot, spuse Skorzeny înfrânt. Nu avem noroc.
Neumann simţea un nod în stomac. Trei avioane veneau cu repeziciune spre ei, aruncând rachete şi Neumann vru să ridice scutul ca să se apere.

Sunt de-ai noştri! Strigă copilotul fericit. Sunt aparate 109!
745

Neumann mai privi o dată. Intr-adevăr. Erau aparate Messerschmidt 109, şi nu trăgeau în ei, ci spre avioanele Tomahawk din spate. Neumann era sigur acum că nu le va lua mult să le termine.

- Slavă Domnului! Neumann răsuflă uşurat. Era cât pe ce... Şi acum tremur!

înainte de a mai spune ceva, încă două aparate 109 apărură în dreapta şi în stânga avionului Da- kota. Aruncă o privire spre pilotul aparatului din dreapta, care îi făcea tot felul de semne cu mâinile.

- Ce vrea? întrebă Skorzeny.
- Vrea să comunicăm prin radio. Neumann dădu drumul la radio, găsi frecvenţa, ascultă, apoi îi spuse lui Skorzeny:
- Misiunea a fost anulată. Trebuie să îl urmăm înapoi pe insula Creta.
- Ce??
- Acestea sunt ordinele primite de la Berlin. Iar eu nu am nimic de comentat.
- Vreau să vorbesc eu cu el.

Neumann îi dădu căştile lui Skorzeny şi pomi microfonul. Colonelul stabili legătura cu pilotul şi urlă:

- Repetă ordinele!

Ascultă, făcu grimase dezgustat, apoi îşi scoase căştile şi microfonul pe care i le aruncă înapoi lui Neumann.

- La naiba! Să-i ia dracu'!

Neumann îi privi pe Skorzeny, care părea dezamăgit.

- Nu prea te bucuri că eşti în viaţă, colonele!
- Dar nu înţeleg! Este o catastrofă!
- Adevărat! Oamenii noştri din celălalt avion...
746

- Nu la asta mă refer! spuse Skorzeny deprimat. Mă refer la misiunea aceasta nenorocită! Abandonul înseamnă pierderea războiului!
- E chiar aşa de grav?
- Habar nu ai, Neumann.

Giza
Ora 02:15
Lui Aii îi plăcea munca de poliţist. Salariul era mizerabil, dar avea alte avantaje: o cină sănătoasă zilnic la secţie, uniforma gratuită şi respectul

invidios al prietenilor săi. Dar cea mai avantajoasă era oportunitatea bacşişului zilnic.
Avea o bancnotă de cincizeci de piaştri în buzunar, nu atât de mult cât primise sergentul, care, lacom, păstrase aproape toţi banii pe care i-i dăduse profesorul american, dar cel puţin Aii primise şi el o parte. Sergentul nu mai era acolo, plecase spre casă pentru a trage un pui de somn alături de soţia sa, lăsându-l pe Aii singur să păzească bariera.
Pe jumătate adormit, privind stelele întins pe pătura aşezată aproape de barieră, cu puşca rezemată de umăr, auzi zgomotul unui motor. Căscă şi se ridică scărpinându-se leneş, apoi luă puşca şi începu să se scuture de praf. Se întreba cine putea să umble pe acolo la o astfel de oră?
în unele nopţi, soldaţii Aliaţi îşi aduceau femei de la oraş în taxiuri sau în trăsuri trase de cai şi îl

implorau pe Aii să-i lase să viziteze piramidele la lumina lunii, şi, pentru ceva bacşiş, se îndupleca mereu. îşi lingea buzele aşteptând apropierea vizitatorilor. Cu puţin noroc, se gândea că ar mai putea adăuga ceva celor cincizeci de piaştri. în lumina lunii observă o motocicletă apropiindu-se, cu doi oameni la bord.

Când se apropiară mai mult, Aii deschise lanterna şi se încruntă, recunoscând feţele celor doi care îi însoţiseră pe profesor mai devreme.

Aii se relaxa, iar motocicleta opri lângă ei şi cei doi, o femeie şi un bărbat, coborâră. Ce mai doreau acum? Aii se înclină politicos:

- Effendi, doamnă?

Ne mai ţii minte? întrebă Deacon într-o arabă perfectă.

- Desigur.

Avem o problemă, continuă Deacon. Am uitat ceva în zona excavaţiilor şi trebuie să ne întoar
cem. Vreau să vorbesc cu sergentul.

- Sergentul nu este aici, effendi.
- Dar unde este?

Aii ezită. Sergentul dormea dus acasă la el, când de fapt ar fi trebuit să stea de pază. Nu putea să spună adevărul şi să îl dea de gol, aşa că răspunse simplu:

A plecat într-o misiune importantă. Se întoarce pe la ivirea zorilor.

Deacon dădu din cap, semn că înţelege situaţia.

- Aşadar, eşti singur aici?

Da, effendi, sunt singura persoană care asigură paza. Aii rânji, şi asta însemna că nu i-ar strica nişte bacşiş. îşi frecă degetele ca să fie mai explicit.

- Am putea aranja cumva ca să vă întoarceţi la săpături...

Deacon zâmbi şi băgă mâna în buzunar să scoată banii.

- Desigur...

Aii nici nu se uitase le femeie, o mare greşeală din partea lui. Pentru un anume motiv, ea plecase să caute ceva printre bolovanii aruncaţi de o parte a barierei şi când se întoarse îi făcu un semn bărbatului.

- Spune adevărul! Sergentul nu este aici?

Aii se încruntă uimit, simţind că ceva nu este în regulă. Se întoarse şi îl văzu pe bărbatul care, în loc să scoată potrofelul din buzunar, avea în mână un pistol. Un glonţ explodă în tâmpla lui Aii, care simţi că i se face rău, apoi nu mai văzu nimic.

749

Capitolul 70
Maison Fleuve Ora 01:35
Sanson privea atent prin binoclu, deşi putea să vadă numai cu un ochi. Vila era cufundată în întuneric.
- Nici nu-i de mirare că nu i-am găsit pe Halder şi pe femeie după ce au fugit din Rashid. Mai mult ca sigur că s-au ascuns aici. Şi pun pariu că tot de aici îşi trimitea Deacon mesajele.
- Domnule?
Sanson puse binoclul jos şi se întoarse spre maior.
- E o altă poveste, adu-mi aminte să ţi-o spun cândva.
Se opriseră pe un drum privat care ducea spre vilă, lăsară jeepul şi camioneta cu trupele în urmă şi porniră în întuneric – Sanson, maiorul şi unul din oamenii lor – până ajunseră la marginea proprietăţii de vreo cincizeci de yarzi. De data aceasta fără binoclu, Sanson privi spre vila albă şi spre grădinile cu palmieri. Luminile erau stinse, jaluzelele trase, dar observă un capăt de pod care ducea spre Nil, undeva spre capătul terenului.
750

Ar trebui să trimitem vreo zece oameni pe apă ca să o aibă sub control. S-ar putea ca Deacon şi prietenii lui să circule cu barca. Nu vreau să ne scape nimeni. Aceşti oameni trebuie prinşi, morţi sau vii.
Maiorul nu răspunse, privind atent în întuneric. Sansón întrebă:
- Ce s-a întâmplat?
E parcat un vehicul în faţă, în dreapta drumului. Dacă nu mă înşel, pare a fi o maşină de serviciu.
Maiorul făcu un semn cu mâna, indicând locul. Sansón zări silueta maşinii şi scoase pistolul.
- Hai să aruncăm o privire.
Când se apropiară, constatară imediat că maşina era goală, cu portierele din faţă deschise şi cu cheile în contact. Maiorul aprinse lanterna şi Sansón verifică interiorul. Pe banchetă era aruncată o pereche de cătuşe rupte şi, în acel moment, venele de la tâmplă i se umflară şi gura i se încleştă de furie.
- Weaver! Trebuia să mă aştept!
Brusc, din direcţia vilei auziră un motor pornind, iar Sansón ciuli urechile:
- Ce-i asta?
După zgomot, pare a fi o motocicletă, domnule!
Sansón auzi zgomotul îndepărtându-se.
Nenorociţii! Vor să plece! Atenţionează-i pe oameni! Intrăm!
751
Ora 01:40
în pivniţă, Helen Kane se chinuia să se elibereze. Era transpirată şi o dureau mâinile, din cauza legăturilor foarte strânse de la încheieturi. Era imposibil să se elibereze singură. O rază a lunii pătrundea printr-o crăpătură la marginea uşii de metal de la celălalt capăt al pivniţei, dar prin care nu vedea aproape nimic. Auzi mişcare şi vedea parcă ceva prin semiîntuneric, şi se scutură îngrozită când un şobolan trecuse peste picioarele ei.
încerca să mişte scaunul şi cu mare efort reuşi să-l întoarcă, dar aproape că se răsturnă. Privi spre sticlele de vin de pe rafturi. Dacă ar fi reuşit să spargă măcar una, poate ar fi reuşit să taie funia cu un ciob. Se aplecă în faţă, sprijinindu-se cu călcâiele de podea, fiecare mişcare fiind un efort. Ajun-se în sfârşit la cel mai apropiat raft, se aplecă şi încercă să apuce cu gura o sticlă

acoperită de pânză de păianjen. Se aplecă un centimetru, nu mai mult. încercă din nou. De această dată, sticla se mişcă puţin.

O lovi din nou cu obrazul şi o scoase. Sticla căzu pe podeaua de piatră, lichidul şi cioburile împrăş-tiindu-se în toate părţile. Ea se aplecă mai tare, împinse scaunul şi se răsturnă, aterizând dureros pe câteva cioburi, lovindu-se la braţ şi la umăr.

Strigă de durere şi, în acelaşi moment, uşa pivniţei se deschise, şi Hassan intră cu o lanternă în mână, privind-o ameninţător. Ajunse lângă ea într-o secundă.

- Căţea! urlă el, pocnind-o peste faţă. O apucă de păr şi o trase după el.

Ora 01:42

în timp ce Kleist îi împingea pe Halder şi pe Wea-ver afară, amenin ţându-i cu arma, auziră zgomotul unor motoare urmate de un scârţâit de cauciucuri. Hassan intră, împingând-o sălbatic pe Helen Ka-ne în cameră şi fugi repede spre fereastră, privind prin crăpătura jaluzelelor.

- Avem companie! 'Sunt soldaţi, şi sunt o grămadă!

Kleist o îmbrânci pe Helen Kane spre Halder şi Weaver. Fii cu ochii pe ei, îi spuse lui Hassan şi fugi spre cea mai apropiată fereastră. Prin crăpăturile jaluzelelor observă afară un ofiţer în uniformă, cu un ochi acoperit şi cu pistolul în mână. înainte ca Kleist să deschidă fereastra şi să înceapă să tragă, bărbatul se pierdu în întunericul grădinii, însă mai mulţi soldaţi înarmaţi coborau dintr-o camionetă, îndreptându-se spre vilă.

Cineva urla în întuneric, dând ordine şi dirijân-du-i pe-soldaţi, iar la un moment dat se auzi cum cineva încerca să spargă uşa. Kleist se întoarse înnebunit spre Hassan:

- în pivniţa!

îl privi pe Weaver şi pe ceilalţi.

- Cu ei ce facem?

- Lasă-i în seama mea. în timp ce Hassan se îndrepta spre ieşire, Kleist învârti arma automată.

- Cam atât le-a fost prietenilor tăi, Halder. Nu mai avem timp pentru rugăciuni, îmi pare rău. Se

comporta ca un nebun, ridică arma şi puse degetul pe trăgaci.

Trase, dar nu se întâmplă nimic. Kleist rămase încremenit cu rânjetul pe faţă, intrând în panică, dar numai pentru o secundă, apoi reîncărcă arma şi apăsă din nou pe trăgaci.

Nimic.

- Ai dreptate, spuse Halder. Aici se sfârşeşte totul.

Intr-o clipă, se aruncă în faţă şi îi sparse falca lui Kleist, care căzu pe spate. La uşă, Hassan reacţiona, repezindu-se la pistol, dar Halder i-o luă înainte. Scoase repede pistolul de la brâul lui Kleist şi trase în timp ce se rostogolea pe podea, lovindu-l pe arab în piept, aruncându-l pe spate, apoi mai trase o dată, lovindu-l mortal în gât.

Kleist se ridică ameţit de pe jos, întinzându-se după arma lui Hassan, dar Weaver îl observase şi îl împuşcă de două ori în piept. Kleist căzu din nou, iar Weaver îi dădu lovitura de graţie cu o împuşcătură în cap.

- Te-ai descurcat chiar mai bine decât mă aşteptam, prietene! spuse Halder ridicând arma automată. Ori zeii sunt azi de partea noastră, ori pe Kleist l-a părăsit norocul! Două cartuşe defecte unul după altul... Dacă cineva mi-ar fi

spus aşa ceva, nu cred că aş fi crezut. Scoase cartuşul şi îl examina. Se pare totuşi că m-am înşelat. Cineva a umblat la a-ceastă armă. O mişcare inteligentă.
Weaver păli:
- Rachel?
- Există şi această posibilitate, având în vedere că i-a dat arma lui Kleist cu bună ştiinţă.
754

Halder avea remuşcări.
- A încercat să-şi răscumpere greşelile faţă de noi. Şi asta spune ceva. Dar în ceea ce-l priveşte pe preşedinte, este o altă poveste.
Din hol, se auzea cum uşile erau sparte una câte una, în timp ce grămezi de soldaţi intrau în vilă. Se auzeau şi împuşcături din ce în ce mai aproape.
- La naiba! urlă Weaver, apucând-o de mână pe Helen Kane şi aruncându-se la podea.
Halder privea în jur.
- Prietenii tăi vor fi peste noi în câteva secunde. Deşi am blocat uşa, acest lucru îi va întârzia doar. Ei, ce facem, Harry? Ne predăm? Sau încercăm să punem capăt poveştii ăsteia înainte de a fi prea târziu?
- Ce vrei să spui?
- în ceea ce mă priveşte pe mine, sint aproape mort. Dar cu Rachel e altă poveste. Nu aş pune pariu, dar dacă te gândeşti de ce face asta, Curtea Marţială ar putea să nu fie foarte aspră. Asta doar dacă reuşim să o oprim la timp. Dacă am putea ajunge cumva la Giza, s-ar putea să mai putem face ceva. Decizia îţi aparţine.
- Dar îmi spui şi mie cum să ajungem acolo?
- Dacă ieşim în hol, de acolo putem ajunge în pivniţă, şi de acolo la barca de pe râu.
- Şi apoi?
- Deocamdată, să încercăm să ieşim de aici cu bine! Ei, ce spui?
Afară se auzeau împuşcături şi explozii. Weaver dădu din cap:
- Să mergem.
* 755

Ora 01:43
Sanson era furios. Lovi cu putere uşa de la intrare, apoi trase două focuri în lacăt, dar fără nici un rezultat. Se aruncă apoi cu toată puterea în uşă, dar aceasta nu se mişca nici acum.
Dă-mi o grenadă, îi spuse unui soldat de lângă el. Acesta scoase repede o grenadă pe care i-o întinse.
- Daţi-vă în spate!
Sanson puse grenada în faţa uşii, scoase cuiul şi se retrase. Explozia veni câteva secunde mai târziu, scoţând uşa din ţâţâni.
*
Ora 01:45
Sanson stătea în mijlocul camerei, privind camagiul. Cadavrul arabului zăcea pe podea şi încă unul sfâşiat în celălalt capăt al camerei, sângele ieşind încă din rănile din piept şi de la cap.
Maiorul năvăli şi el în cameră.
- Nimeni nu mai este în viaţă! Nicăieri.
- Eşti sigur că oamenii noştri nu au văzut pe nimeni încercând să scape pe râu? întrebă Sanson livid.

- Da, domnule. Nu am auzit nici un zgomot de motor, iar barca este încă acolo. Nu văd cum ar fi putut scăpa cineva. Numai dacă nu au plecat cumva cu motocicleta?

- Zona a fost cercetată cu mare atenţie?
- Chiar acum se face acest lucru, domnule. Maiorul făcu un semn spre cadavrul lui Kleist.
- E unul dintre germani?
- Da, dar nu este Halder. Verifică din nou fiecare cameră în parte – fiecare dulap, baie, aici şi la etaj. Apoi, verifică pivniţa.

*

Ora 01:45
Auziseră grenada explodând în timp ce coborau în viteză scările pivniţei. Halder trase uşa de metal de la capătul încăperii şi un val de aer călduţ le lovi feţele luminate de lună. Barca era şi acum acolo, ascunsă la mal şi acoperită cu o prelată.

Vom folosi vâslele, motorul ne-ar da de gol. Va trebui să mergem aproape de mal, printre plante, ca să nu fim descoperiţi. îl privi pe Weaver. Ar fi fost mai înţelept ca domnişoara să rămână aici şi să se predea. Nu are rost să îşi rişte viaţa aiurea.
înainte ca Helen să spună ceva, Halder îi luă mâna, i-o sărată şi spuse:

Ai fost o femeie curajoasă, Helen. în alte circumstanţe sunt sigur că mi-ar fi plăcut să te cunosc mai bine. Dar acum iartă-mă, eu şi Harry avem de lucru. Sint sigur că îţi va explica.
Weaver îi spuse repede despre ce este vorba şi ce trebuia să facă.

încearcă să tragi de timp atunci când apare Sanson, ca să putem pleca liniştiţi, apoi spune-i să ia legătura cu cei de la hotelul Mena cât mai repede şi să le spună ce se întâmplă. Şi ai grijă să afle şi despre avionul care îl aşteaptă pe Deacon pe pista de lângă Sakkara. Crezi că te descurci?
- Dacă aşa trebuie ...

Dă-ne câteva minute, apoi ţipă ca din gură de şarpe. Fă-i să înţeleagă că eşti de partea lor, înainte ca cineva să coboare în pivniţă şi să tragă fără să mai pună întrebări.
Halder era deja în barcă, Weaver dădu să urce, dar Helen îl prinse de braţ.

Maşina... Cred că e parcată şi acum acolo unde am lăsat-o. Poate reuşeşti să ajungi până acolo. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, Harry, ai grijă de tine.
Weaver îi citea îngrijorarea din ochi şi o sărută pe obraji.
- Eşti o femeie extraordinară, ştiai?
- Sau o mare proastă!

- Să plecăm! spuse Halder.
Weaver urcă şi el în barcă, iar Halder scoase vâslele şi porniră.

*

Ora 01:48
Sanson scotea fum pe nări furios, plimbându-se agitat într-una din camerele de la etaj, supervizând căutările, când la un moment dat auzi pe cineva

ţipând undeva la subsol. Se repezi pe scări şi o văzu pe Helen Kane adusă de doi soldaţi. Nu mai avea uniformă, purta doar lenjeria intimă, şi încerca să se

acopere cu braţele.
Sanson rămase mut de uimire:
-Helen…!
- Am găsit-o în pivniţă, domnule.
Sanson era roşu de furie, privind-o.
Tu ce dracu' faci aici? Unde-i Weaver? Dar Halder şi femeia?
Trebuie să mă asculţi! Nu avem timp de pierdut!

Ora 01:51
La mai puţin de o sută de metri depărtare de-a lungul malului, Halder vâslea printre plante şi opri la un moment dat în mal. Coborî în întuneric, iar Weaver îl ghida pe Halder spre maşina de serviciu. Se apropie rapid de maşină şi sări înăuntru.
- Chiar crezi că aşa ceva ne va duce prin deşert fără să cedeze? întrebă Halder neîncrezător.
- Va trebui să încercăm!
Cu avansul pe care îl are Deacon, să sperăm totuşi că nu facem drumul degeaba.
Weaver băgă cheile în contact, iar maşina pomi imediat.
-Nu mi-ai spus niciodată cum ai reuşit să te bagi în porcăria ast
759

- Dacă vrei ca preşedintele să mai trăiască, Harry, ar fi bine să îi dai bice! îţi explic pe drum. La depărtare, spre vilă, observară cum trupele urcă în camionetă şi în jeep, pornind ca nebunii.
- Se pare că Sanson a recepţionat mesajul. Să vedem dacă putem ajunge înaintea lui! Weaver apăsă pedala de acceleraţie şi porni, lăsând în urma sa un nor de praf.

Giza
Ora 02:30
Deacon o conducea prin pasaj, luminând calea cu una din lămpile pe care le lăsaseră înainte în mormânt. Se întoarse spre Rachel Stern.
Ar trebui să îţi iei uniforma. între timp, eu urc să văd care e situaţia.
Urcă spre stâncă, o mişcă şi câteva minute mai târziu reveni.
- Sunt două santinele cam la o sută de metri depărtare, dar sunt în mişcare şi cred că în câteva minute vor trece de noi şi vom putea să ieşim în siguranţă.
Ochii îi luceau fanatic, iar în voce se simţea nerăbdarea.
- Ei, bine, a sosit momentul adevărului! Eşti gata să îţi faci datoria, Fraulein Stern?
Rachel se schimbase deja în uniforma lui Helen şi îl privea abătută şi palidă.
- Aşa se numeşte?
- Dar cum? Deacon o lovi prietenește pe umăr, cu aceeaşi expresie. Din acest moment, viitorul
760

Reich-ului este în mâinile tale. Nu-l dezamăgi pe Führer. Şi dacă reuşeşti să te întorci, îţi promit o noapte de neuitat la Berlin – cu şampanie şi trandafiri. Mult noroc.
Deacon era gata să o salute, dar ea îi luă mâna de pe umăr şi spuse, ascunzându-şi pistolul sub haină:

- Lasă sentimentalismele naziste, Deacon. Nu acesta e motivul pentru care am acceptat misiunea!
Deacon ridică o sprânceană, rânjind.
- Motivele tale nu mă interesează, liebchen, atâta vreme cât faci ceea ce trebuie. Şi să sperăm că trădătorul acela de Halder ne-a spus cu exactitate unde se află Roosevelt. Acum, ar trebui să pleci.
O ajută să urce. Câteva secunde mai târziu, Rachel era la suprafaţă.
Deacon se întorcea înapoi. Slăbi lumina lămpii, îşi aprinse o ţigară ca să se calmeze, apoi gândi: „Nenorocita de tine, oricare ar fi şansele tale de reuşită, sunt convins că nici nu te-ai gândit că vei reuşi să scapi cu viaţă din toată povestea asta!”
761

Capitolul 71
Hotelul Mena Ora 01:55
- împinge-mă spre fereastră, băiete. Vreau să-i mai văd o dată.
- Da, domnule.
Griffith îl împinse pe Roosevelt spre fereastra dormitorului şi dădu la o parte plasa contra ţânţarilor. Se vedea curtea pietruită, zonele plantate cu flori, precum şi câteva mese şi scaune aşezate estetic. În grădini, santinelele îşi făceau datoria, iar la câteva sute de metri depărtare se observau urmele piramidelor masive care aproape acopereau cerul înstelat. Era o privelişte minunată, şi Roosevelt se bucura de ea de la geamul camerei sale.
Privelişte e superbă, nu-i aşa, Jim? Preşedintele le spunea pe nume gărzilor sale de corp, această familiaritate dându-le încredere. Griffith ştia că dintre cei care îl apărau pe preşedinte nu era nici măcar unul care să nu-şi fi dat viaţa pentru el. Asta era valabil atât pentru el, cât şi pentru Howie Anderson, pe care îl lăsase în hol răsfoind nişte reviste ca să treacă timpul, acum că generalul şi ambasadorul plecaseră.
762

- Da, domnule, aşa este.
- Ştii, toată agitaţia asta nu-i prieşte unui bătrân ca mine. Una dintre Cele Şapte Minuni ale Lumii mi se dezvăluie în faţă, iar pe de altă parte o echipă de germani stau la pândă să mă omoare. Pot spune că am avut parte de o excursie foarte interesantă.
Griffith zâmbi.
- Aveţi dreptate, domnule. Dar să fim recunoscători că generalul i-a cam terminat pe germani. Sunteţi gata de culcare, domnule preşedinte?
Roosevelt era agitat din momentul în care fusese trezit, iar căldura din cameră era insuportabilă. Pe tavan era montat un ventilator, dar nu ajuta de-loc.
-Daca tot m-am trezit, aş vrea să mă uit peste nişte dosare. Jim, îmi aduci, te rog, servieta?
- Sigur, domnule preşedinte.
Griffith trase scaunul cu rotile de la fereastră, puse la loc plasa împotriva ţânţarilor, apoi aduse servieta. Ştia din expereinţă că de fiecare dată când Roosevelt era trezit în mijlocul nopţii, îi trebuiau apoi ore întregi ca să poată adormi din nou.
- Altceva mai doriţi, domnule?
- Cam asta e tot,
- Da, domnule. Griffith se îndreptă spre uşa dormitorului şi, înainte de a ieşi, mai aruncă o privire în urmă ca să verifice dacă totul era în regulă.
- Sunteţi sigur că nu mai doriţi nimic, domnule preşedinte?

- Sunt sigur. Roosevelt făcu un semn spre clopoţelul de metal pe care îl ţinea mereu la îndemână. Dar, dacă am nevoie de ceva, te chem.
763

Luă o privire gânditoare şi deschise servieta. Oftă, îşi aranjă ochelarii pe nas şi, dintr-o dată, pe faţă i se întipări un sentiment dureros.

- Ştii, e aşa păcat! E o risipă inutilă...
- Domnule?
- Răniţii, morţii... Chiar şi germanii. Mă doare îngrozitor! Atâtea pierderi de vieţi tinere, şi toate în van.
- Cred că acesta este preţul războiului, domnule preşedinte.
- Dar este un preţ mult prea scump, băiete.

*

Ora 02:15
Weaver ţinea piciorul pe acceleraţie, maşina gonind furioasă pe calea deşertului, lăsând în urmă nori mari de praf.
- încă cinci minute şi ajungem la Nazlet as-Saman.
- Vrei să spui că vom ajunge în cazul în care nu va exploda vreun cauciuc, în toată goana asta! Weaver se concentra asupra drumului din faţă, lumina albăstrie a farurilor fiind destul de slabă.
- Din câte mi-ai spus, prietenul tău Schellenberg pare a fi un nenorocit de primă clasă.
- Pentru el, totul este un joc, Harry. Vieţile oamenilor nici măcar nu contează.
- îmi pare rău de cele întâmplate tatălui şi fiului tău, Jack. îmi pare sincer rău.
764

Halder dădu din cap, copleşit de durere şi remuşcări. Aruncă o privire pe geam. Nu se vedea nimic din cauza norului de praf din urma lor şi datorită vitezei ameţitoare. Deschise portiera şi se aplecă în afară.
- încearcă să nu sari peste ridicături de nisip, nu vreau să mă pierzi.
- Ce??
- Vreau să văd dacă suntem urmăriţi.
Sprijini uşa cu un picior şi se aplecă cât de mult se putea. în urmă, în spatele norului de praf, zări două faruri albăstrii la o distanţă destul de mică. Se retrase repede în maşină şi închise portiera. – Suntem urmăriţi. Prietenul tău - Sanson, fără îndoială – e chiar în spate, cam la o milă distanţă.
- Atunci, ţine-te bine. Acum vine partea interesantă.
Weaver apăsă şi mai tare acceleraţia. Roţile se învârteau nebuneşte, iar maşina o luă la goană.

*

Ora 02:16
-Cred că îi văd!
Sanson avea binoclul pe ochi şi urmărea din scaunul din faţă jeepul acoperit de scutul de nisip din faţă.
Deşertul era argintiu sub lumina lunii în pătrar, dar imaginea feerică era stricată de norul de praf de la o jumătate de milă în faţă.
765

Aş spune că este intr-adevăr un vehicul, domnule! spuse maiorul de pe bancheta din spate, privind atent în faţă.
Aşa este! răspunse Sanson. Şi pun pariu că sunt Weaver şi Halder!
Să sperăm că locotenent Kane va reuşi să ajungă la hotel cu mesajul la

timp.
Sanson era transpirat. O trimisese pe Helen Kane şi pe ceilalţi înapoi spre Cairo, în căutarea unui telefon.
Dacă nu reuşeşte, am sentimentul că toată povestea asta va scoate în stradă tot Berlinul pentru a sărbători victoria!
Sanson îl lovi pe şofer peste umăr.
- Accelerează, omule!

Ora 02:17
Stătea ascunsă în groapă, conştientă că inima îi bătea să sară din piept şi cu palmele transpirate. Văzu două santinele trecând pe la cincizeci de metri depărtare de ea, dar după ce se îndepărtară, se ridică, se scutură de praf şi pomi spre hotel.
Făcuse vreo douăzeci de paşi, când zări alte două santinele, patrulând cu armele pe umăr. Puse mâna pe pistol, dar bărbaţii o salutară trecând mai departe. O secundă uitase că purta uniformă de locotenent şi de aceea intrase în panică, dar îşi reveni repede şi răspunse la salut.

Una din santinele observă reacţia, se opri şi se întoarse.
— Totul este în regulă, locotenent?
— Eu.... Aveam nevoie de puţin aer. în cameră este o căldură insuportabilă. Dar, oricum, mulţumesc.
Caporalul o studie suspicios. Privind-o atent, observă că uniforma era murdară de praf. Ea se scutură repede. Caporalul se încruntă, aşteptând o explicaţie.
— Am ameţit şi a trebuit să mă aşez, din păcate. Dar acum mă simt mai bine.
— Caporalul observă pe mâneca uniformei ei însemnele Serviciului de Informaţii şi momentul de suspiciune trecuse, apoi salută din nou.
— Dacă aveţi nevoie de ceva, sau dacă doriţi să chemăm un doctor, puteţi să ne cereţi ajutorul.
— Eşti foarte amabil, caporal. Dar îmi este bine.
*
Maşina venea pe drumul îngust şi încetini în momentul în care ajunse în dreptul unei vile private cu ziduri înalte. Helen Kane strigă:
— Opreşte!
în timp ce şoferul ţinea motorul pornit, Helen sări din maşină şi un sergent înarmat o însoţi imediat. Se apropiară de o poartă de fier, în spatele căreia se vedea un iaz mic înconjurat de pietre şi palmieri în spatele grădinii. Jaluzelele erau trase, clă-

direa fiind cufundată în întuneric. La poartă era un clopoţel de care ea trăgea nebuneşte.
- Se pare că nu este nimeni acasă, locotenent!
- Trebuie să fie! răspunse Helen. Era a doua vilă de pe drum la care încercaseră în ultimele zece minute, dar ea era conştientă că cele mai multe dintre aceste vile erau construite pentru vacanţă şi pentru sfârşitul de săptămână, şi, de obicei, nu stătea nimeni în ele în timpul săptămânii, poate doar servitorii.
La prima vilă la care încercaseră, au reuşit să-l ridice din pat pe bătrânul care avea grijă de casă, dar omul, confuz, le-a spus că nu avea telefon.
Trase din nou de clopoţel cu disperare, apoi scutură poarta. Sergentul se uita atent în curte şi spre grădină, apoi îşi întoarse privirea spre drum.

- Nu cred că există vreun telefon în zonă. Nu văd firele.
- Dar trebuie neapărat să găsim un telefon! Helen Kane privea înnebunită spre drumul întunecat şi, luând pe loc o hotărâre, pomi spre maşină.
- La câteva mile în faţă ar trebui să fie o secţie de poliţie. Va trebui să-încercăm acolo.

Weaver intră în satul Nazlet as-Samar ca fulgerul. Maşina gonea nebuneşte pe străduţele înguste ale satului părăsit, cu excepţia câtorva câini vagabonzi care începură să latre nervoşi la auzul motorului. Trecu pe lângă Sfinx, îndreptându-se spre pirami-
768

de, până când, la o sută de metri în faţă, observară o barieră vopsită în roşu care bloca drumul.

Apăsă rapid pe frâne şi Halder sări afară.

- O ridic eu!

Ridică bariera, văzându-l pe poliţist legat în cabina de control, cu un căuş la gură. Se apropie şi îi luă pulsul, apoi se repezi înapoi în maşină. Weaver apăsă acceleraţia.

- Ei, bine?

- Au trecut pe aici. Gardianul era rece.

Halder făcu un semn spre dealurile dinspre ruinele mormanului.

- Mergi drept înainte, până îţi spun eu să opreşti.

Sanson gonea prin sat cu două minute în urma lor. Era linişte de mormânt, maşina lui Weaver nefiind nicăieri.

- Du-te înainte spre deal, spuse Sanson, şi urmează drumul care trece pe lângă Sfinx.

Când ajunseră la bariera ridicată, îi spuse şoferului să încetinească. îl văzu pe poliţist legat, apoi aruncă o privire spre ruinele şi piramidele din zonă, frustrat.

- Unde dracu' s-au ascuns?
- Nu ar trebui să căutăm un tunel, domnule?
- Dar nu mai avem timp! Nu acum! Femeia probabil a ajuns deja. Şi dacă mesajul nostru nu a ajuns, ar putea începe problemele!
769

Sanson scoase furios revolverul şi îl pocni pe şofer peste umăr.

- Du-ne direct la hotel, cât de repede poţi. O vreau pe Rachel Stern moartă în momentul în care e descoperită!
770

Capitolul 72

Weaver coborî din maşină şi observă motocicleta sprijinită de o piatră. Halder însă o ignoră şi pomi spre intrarea în tunel. Uneltele pe care le ascunsese acolo mai devreme erau aruncate peste tot. Aprinse o lampă şi se târâră amândoi spre intrarea în tunel. Weaver rămase o clipă uimit de frumuseşea hieroglifelor de pe pereţi, dar Halder nu mai zăbovea, îşi şterse sudoarea de pe faţă şi se pregăti.

- Ai mare grijă. Deacon ar putea fi în zonă.

Aşteptă până când santinelele se îndepărtară, apoi pomi din nou spre hotel.

Ajunse pe gazonul din faţa clădirii şi observă lunetiştii de pe acoperiş. Ochii îi fugiră instinctiv spre o fereastră luminată, cu un etaj deasupra parapetului. Camera avea un balcon pătrat, protejat de un grilaj. în partea dreaptă a balconului erau aşezate ghivece cu flori care atârnau, toată zona fiind protejată de o umbră. Ferestrele păreau închise, dar în spatele plasei pentru ţânţari lumina era aprinsă. Stătu
771

privind câteva minute, apoi trase aer în piept, în timp ce îi venea rău de la stomac. îşi făcu apoi curaj, puse mâna pe un lemn din grilajul balconului şi trase. I se păru sigur şi începu să urce.

*

Ora 02:21
Deacon devenea neliniştit. Se uită încă o dată la ceas. Trecuse un sfert de oră. Auzi un zgomot venind de undeva din pasaj, îngheţă, apoi se ascunse într-un colţ şi stinse repede lampa.
Spre oroarea lui, observă o lumină venind spre el. Frica şi uimirea îi erau din ce în ce mai accentuate, apoi îl văzu pe Halder venind, urmat de Wea-ver. Aşteptă să se apropie, apoi scoase pistolul şi spuse:
- Nu e un gest înţelept din partea ta, domnule maior, dar poate totuşi te-ai răzgândit şi nu mai eşti trădător? Treci înapoi, încet. Amândoi, scoateţi-vă armele, aruncaţi-le pe jos.
Weaver nu se mişcă, iar Halder îl privea, fără să fie măcar surprins.
- împuşcă-mă Deacon, şi gărzile vor auzi imediat zgomotul. Dar cu siguranţă că şi tu te-ai gândit deja la asta! Aşa că poţi liniştit să tragi!
Deacon avea fruntea udă de sudoare şi îşi mușca buzele nervos.
- Nu mă tenta, Halder, că s-ar putea să ajungi direct într-un coşciug!

772

Atunci, hai să vedem dacă ai curaj să o faci! Halder păşi mai aproape de el şi Deacon intră în panică. Suficient pentru ca Halder să îi ia pistolul din mână, care însă explodă, glonţul ricoşând în pereţi. Deacon se zbătea sălbatic, dar Halder îl pocni în faţă. Weaver interveni lovindu-l pe Deacon cu patul pistolului peste ceafa. Acesta scoase un sunet de durere scurt, apoi se prăbuşi.
- Scoate-i cureaua, Harry şi leagă-l de mâini.
Zgomotul făcut de glonţ parcă nu mai contenea.
Deacon era inconştient în momentul în care Weaver îi scoase cureaua şi îi legă mâinile la spate.
- Ai riscat. Putea să te omoare, Jack!
Se pare că azi e o zi în care pot face pe eroul, oricum nu mai am nimic de pierdut. Şi puteam să
mă fi înşelat în privinţa gărzilor, pereţii probabil că au amortizat zgomotul. Halder îşi şterse sudoarea de pe frunte cu mâneca. Eşti gata?
- Gata! Sper doar că Rachel nu a ajuns prea departe.
Vom afla în curând. Halder urcă spre suprafaţă şi îi întinse apoi mâna lui Weaver, trăgându-l după el.

*

Ora 02:24
În Camera Semnalelor din hotelul Mena sună telefonul. Soldatul Sparki Johnson clipi, trezindu-se
773

cu un căscat. Stătea cu picioarele pe masă, bucurându-se de un somn bun.
La acea oră, traficul informaţiilor era redus. În faţa lui era aparatul de radio şi un şir de şase telefoane care nici nu sunaseră în ultima jumătate de oră.
Căpitanul de serviciu era în cealaltă parte a camerei, dormind adânc şi sforăind, cu capul pe birou.
Sună şi al doilea telefon.
Johnson ridică primul telefon.
Cu coada ochiului, îl văzu pe căpitan trezindu-se căscând.
- Camera Semnalelor, hotel Mena, răspunse Johnson.
Cel de-al doilea telefon suna în continuare.
Johnson îl ignora, ascultându-l pe cel care sunase primul. Se încruntă, se răsuci pe scaun şi îi făcu un semn căpitanului care îşi aranja pantalonii.
- Am înţeles, domnule! răspunse Johnson în receptor, şi fără nici o secundă de pauză ridică şi receptorul celui de-al doilea telefon.
- Camera Semnalelor, hotel Mena.
Ascultă din nou şi de această dată păli.
Căpitanul veni lângă el, căscând.
- Vreo problemă, Sparky?
Johnson avea un deget ridicat în aer, semn că avea nevoie de linişte ca să poată auzi mai bine ce i se spune, iar pe frunte îi apărură stropi de sudoare.
- Da, locotenent, am auzit foarte bine ce ai spus, dar, un moment, vă rog ...
Puse mâna pe microfonul receptorului, ridică privirea şi spuse pierdut: Primul telefon era de la poartă, un ofiţer pe nume
774

Sanson tocmai a intrat şi se îndreaptă spre apartamentul preşedintelui. Spune să-i alertăm imediat pe agenţii de la Serviciile Secrete.
Căpitanul se încruntă.
- De ce dracu' să-i alertăm?
Johnson îi ridică receptorul în faţă, răspunzând disperat la un alt telefon.
- La celălalt capăt al firului este o femeie înnebunită. Pretinde că este locotenentul Kane, de la Serviciul de Informaţii. Şi, Dumnezeule, ar fi bine să asculţi ce are de spus!
*

Ora 02:25
Urca pe grilajul balconului, ferindu-se să nu o vadă nimeni, apoi trecu peste balustradă. Lumina era încă aprinsă în spatele plasei împotriva ţânţarilor şi când se uită pe furiş văzu figura familiară a lui Roosevelt, aşezat în scaunul cu rotile şi răsfoind nişte dosare.
Inima începu să îi bată cu putere. Deschise încet fereastra cu ajutorul legitimaţiei şi într-o secundă intră în dormitor.
Roosevelt ridică privirea, tresări, ochelarii aproape căzându-i de pe nas. O văzu pe tânăra din faţa lui, ameninţându-l cu un pistol.
- Nu crezi că este cam târziu pentru vizite, locotenent? întrebă liniştit.
775

în acel moment; Roosevelt vedea clar pe faţa ei nu teamă, ci mai degrabă autocompătimire, care e- vident o dezgusta şi pe ea. Ridică pistolul şi îl îndreptă spre capul preşedintelui.
- Domnule, îmi pare sincer rău că trebuie să fac asta.
Roosevelt o privi în ochi, apoi spre clopoţelul de metal de lângă pat. Era prea departe. Ezită un moment, apoi o privi din nou pe femeie şi spuse foarte calm:
- Doamnă, dacă ai de gând să tragi, ar fi bine să o faci acum.

Ora 02:25
Griffith moţăia în holul apartamentului când telefonul sună. Ridică şi, în acelaşi moment, se auzi o bătaie puternică în uşă. Anderson se ridică rapid în picioare şi porni spre uşă cu arma pregătită.
- Mă ocup eu.
Dar Griffith abia auzea ce se spune în receptor, păli şi sări în piciare. Scoase repede pistolul său Smith & Wesson şi urlă după Anderson care deschidea uşa după ce verificase parola.
- Las-o baltă, Howie! A apărut în zonă un asasin!
Toate păreau să se petreacă în acelaşi moment. Pe culoar se auzeau voci care strigau disperate. Şi agenţii Serviciilor Secrete năvăliră în cameră agi-

taţi, cu armele scoase şi ocupându-şi poziţiile instinctiv. Sanson se împinse înăuntru, abia respirând începu să urle:
- Pentru numele lui Dumnezeu, scoateţi-l pe preşedinte de acolo!
Dar vorbele lui Sanson erau deja redundante. Ceilalţi agenţi deja dăduseră aceste ordine şi Griffith alerga ca un nebun spre dormitorul preşedintelui, urmat de Anderson.

Ora 02:25
Stăteau ascunşi în groapă până când hotărâră că erau în siguranţă şi puteau să iasă. Weaver ieşi primul şi, urmat de Halder, porni spre hotel. Apropi-indu-se, constatară că agitaţia din jurul hotelului era mare, santinelele şi poliţiştii alergând ca nebunii în toate părţile. Un jeep era abandonat în faţa hotelului, iar cele două tancuri porniră motoarele, iar lunetiştii de pe acoperiş stăteau pregătiţi gata să tragă.
Un locotenent agitat trecu pe lângă ei şi Weaver îl prinse de braţ.
- Ce se:întâmplă ?
- S-a dat alarma generală! Se pare că cineva ... în exact acelaşi moment se auzi o împuşcătură, apoi încă două şi se declanşă o sirenă care inundă aerul de un vuiet neplăcut. Locotenentul năvăli în

hotel, strigând disperat către un grup de soldaţi să îl urmeze.
Halder era tensionat şi spuse:
- Am ajuns prea târziu.

Inima lui Weaver bătea cu putere, era palid dar încă stăpân pe el. Făcu un semn spre partea laterală a clădirii.
- împuşcăturile au venit din zona aceea.
Pomi într-acolo, în timp ce alţi soldaţi fugeau spre hotel.
Nu fugi, Jack. Nu vrem să atragem atenţia asupra noastră. Şi orice ar fi, stai aproape de mine.
*

Când Griffith intră în cameră, Anderson era chiar în spatele lui, cu pistolul pregătit. Sanson venea şi el împreună cu agenţii secreţi, înarmaţi şi gata să-l apere pe preşedinte.
Fereastra era larg deschisă şi o femeie îmbrăcată în uniformă de locotenent stătea în faţa lui Roosevelt cu un pistol în mână. Tresări, intră în panică şi trase spre Anderson. îl nimeri în mână, acesta scăpând arma imediat, dar Griffith îşi ridică pistolul, calibrul 38 şi o împuşcă în umăr, apoi mai trase o dată. Femeia căzu peste fereastră, în timp ce Anderson sări peste Roosevelt, acoperindu- 1.

în dormitor, lumea începu să strige. Griffith îl acoperea pe Anderson care încerca să îl scoată afară pe preşedinte, ajutat de doi agenţi secreţi. în hol era haos, dar agenţii Serviciilor Secrete restabiliră
778

imediat ordinea, scoţându-l pe preşedinte afară din apartament.
în dormitor, Sanson apucă un pistol Thompson şi sări pe fereastră după femeie, în momentul în care sirenele încetară să mai sune. Privi atent în curte, dar nu observă nici o mişcare, apoi începu să coboare de pe balcon. Când ajunse jos, văzu o umbră încercând să se îndepărteze spre întunericul din grădini.
- Opreşte sau trag!
Femeia continua să meargă, ţinându-se de umăr. Ridică pistolul şi trase spre şold, lovind-o în plin, dar femeia nu se opri nici de data aceasta. Mai trase o dată şi femeia căzu. Sanson scoase acum arma automată, ochi, intenţionând să o omoare.
Clic.
Nu mai avea gloanţe. Femeia reuşi între timp să se ridice, îndepărtându-se cu mare greutate. Sanson luă repede pistolul şi reuşi să tragă de vreo două ori, apoi începu să strige disperat:
- Opriţi-o pe femeie! După ea!

Când ajunseră în partea laterală a clădirii, îl văzură pe Sanson coborând de pe balcon, cu arma în mână.
Halder făcu un semn disperat spre grădini şi spuse:
- E acolo! Rachel!
Weaver văzu cum Sanson o nimereşte în şold şi cum abia se mai ţinea pe picioare.
779

Sanson trăgea în continuare ca un nebun, în timp ce o grămadă de soldaţi porniră după Rachel spre grădini.
Halder îl atenţionă pe Weaver şi porniră şi ei spre zona în care dispăruse Rachel.

*

Ora 02:36
Camera bine păzită din celălalt capăt al hotelului era plină de agenţi şi oameni de pază. Agitaţia se domolise. în mijlocul camerei, Roosevelt îl privea pe Griffith, care era palid şi speriat.
- Eşti bine, băiete?
- Eu... Aşa cred, domnule preşedinte. Era cât pe ce...
Să sperăm că nu vom mai avea astfel de aventuri. Unde e Howie, băiete? A fost rănit grav? întrebă Roosevelt îngrijorat.
- Se ocupă de el un doctor. Nu este nimic serios. Va fi bine, domnule.

- Slavă Domnului. Unde este locotenent-colonel Sanson? Cred că îi datorez mulţumiri.
Prin mulţimea de oameni, Sanson reuşi să îşi facă loc. Rooseveltîi întinse mâna.
- Presupun că dumneata eşti locotenent-colonel Sanson? Mi s-a spus că tu eşti cel care mi-a salvat viaţa. Şi chiar la timp.
- Cred că am reuşit acest lucru toţi împreună, domnule preşedinte, răspunse Sanson cu sinceritate.

- Dar, din câte am auzit eu, tu ţi-ai făcut datoria excepţional şi îţi sunt profund îndatorat. Roosevelt se întristă, apoi întrebă încet: Ce s-a întâmplat cu femeia?

Sanson roşi.

- Mă tem că încă încercăm să o prindem, domnule. Cred că durează mai mult decât ne-am fi aşteptat!

- Uniforma pe care o purta era destul de convingătoare. Dar cum dracu' a reuşit să treacă de pază?

Sanson îi explică. Roosevelt ridică o sprânceană:

- Să fiu al naibii! Deci aşa a reuşit!

- Credem că a reuşit să ajungă înapoi la tunel. Dar zona este apărată de peste cinci sute de oameni, iar la ieşirea din tunel am trimis câţiva poliţişti. Într-un fel sau altul, tot o vom prinde. Nu are nici o şansă să scape.

- Sunt convins de asta, spuse Roosevelt fără a fi însă mulţumit, apoi aruncă o privire nelămurită: Dar ştii, ceva mă uimeşte.

- Domnule?

- A avut toate şansele să mă omoare, dar nu a facut-o. Auzise zgomotul şi agitaţia de afară, dar nu a tras. Stătea doar acolo, privindu-mă, cu mintea aiurea, ca şi cum ar fi dorit să nu reuşească.

Preşedintele îşi scoase ochelarii şi ridică privirea:

- Se pare că ori era o femeie foarte curajoasă, dar care avea conştiinţă, sau una foarte proastă, căutând să moară.

în spate, oamenii începură să se dea la o parte şi Sanson îl văzu pe maior cu uniforma murdară, blocat de agenţii Serviciilor Secrete.

Sanson îi spuse lui Roosevelt:

Vă rog să mă scuzaţi, domnule! Trebuie să mă ocup de ceva de urgenţă.

Sigur, sigur... încă o dată, mulţumirile mele, locotenent-colonel Sanson. Ai făcut o treabă extraordinară.

Sanson salută şi porni spre uşă.

Dânsul este cu mine, le spuse celor care îl blocau pe maior. Ei? întrebă Sanson. Ai găsit-o? Am găsit tunelul, domnule. Se pare însă că Weaver a plecat după ea, împreună cu Halder.

Maiorul înghiţi în sec.

Din câte am aflat, cei doi au reuşit să ajungă la barcă înaintea oamenilor mei. Am trimis câţiva oameni în căutarea lor.

Cred că l-am găsit pe Deacon, legat şi în stare de inconştienţă. Iar în tunel sunt urme de sânge. Aţi reuşit să o răniţi pe femeie. Dar a dispărut.

Cum adică a dispăruţi Dar unde să dispară, pentru numele lui Dumnezeu?

Unul dintre oamenii mei a intrat în tunel şi spuse că a auzit zgomotul unui motor îndepărtân- du-se.

Sanson era furios.

Probabil încearcă să ajungă la pista de aterizare. Verifică dacă locotenent Kane a reuşit să transmită mesajul în legătură cu pista la Cartierul General.

Maiorul dădu din cap.

Am verificat deja. Au trimis deja un convoi. Şi pe noi ne aşteaptă afară un jeep ca să îi însoţim, domnule. Când sunteţi pregătit, putem pleca.

— Sunt gata! spuse Sanson, ieşind repede în hol. Femeia ar avea mare noroc să ajungă la pista de aterizare, mai ales dacă e rănită. Dar chiar dacă reuşeşte,

o aşteaptă o surpriză. Dar ce ştii despre Halder şi Weaver?
- Şi ei au dispărut, domnule.
783

Capitolul 73
Ora 03:25
Căpitanul Omar Rahman decolase de pe aeroportul Forţelor Aeriene Egiptene din Almaza, la nord- est de Heliopolis. Douăzeci de minute mai târziu, zbura desupra câmpiilor cu bambus din Memphis, unde delta bogată a Nilului mărginea deşertul. în întunericul argintiu, căuta luminile care să îl ghideze la aterizare.
Nu zări nimic.
Era destul de ciudat, pasagerii pe care urma să îi ridice trebuiau să fie acolo deja. El ajungea chiar la timp. începu să coboare lent. Terenul era neted, cu excepţia piramidelor Sakkarei, ale căror siluete se vedeau bine la lumina lunii. Rahman se mai uită o dată şi, în faţă, în întunericul deşertului, se aprinse o lumină. Apoi încă două succesive, aşezate în formă de L. Zâmbi şi spuse în sinea lui: „Excelent. Aţi ajuns, prieteni!”. Se pregăti pentru aterizare.
784

Sakkara
încercaseră să urmărească motocicleta lui Rachel prin deşert, ghidându-se după urma lăsată pe nisip, până când realizară că se îndrepta spre piramidele din Sakkara. Weaver ajunse la capătul drumului care ducea la zona ruinelor şi observă motocicleta aruncată pe jos. Luă repede lanterna din maşină, scoase pistolul şi, când coborâră, Halder îngenun-che şi examină motocicleta.
- Un glonţ a găurit rezervorul. Se pare că a rămas fără combustibil.
Weaver ţinea lanterna şi lumină motocicleta. Observă mai multe pete de sânge care se întindeau şi mai încolo, pe jos.
Se aplecă, întunecându-se la faţă.
- - Se pare că este foarte rănită. A pierdut mult sânge. Probabil încerca să ajungă la pista de aterizare.
în spatele piramidelor nu observară nici o mişcare. Halder făcu un semn spre intrarea între ruine.
- Hai să aruncăm o privire înăuntru.
Weaver aprinse lanterna. Intrară într-un pasaj îngust şi întunecat.
Ieşiră apoi într-un fel de curte, inundată de lumina lunii. Era o liniţte de mormânt. Piramida faraonului Zoser se ridica semeaţă şi, în faţa ei, ruinele mormintelor unor nobili. Se apropiară de unul dintre morminte şi câţiva lilieci zburară speriaţi. Când zgomotul de aripi se linişti, Halder spuse .brusc:
- Dă-mi lanterna.
- Ce s-a întâmplat?
- Cred că am văzut ceva.
785

Weaver i-o dădu repede. Halder lumină pământul din faţă.
- A fost aici.
Pe nisip, la doi metri depărtare, erau câteva pete de sânge între două morminte. Weaver se îndreptă spre nişte trepte care duceau la primul mormânt.
- Să încercăm aici.

Deasupra se auzea zgomotul făcut de motorul unui avion, dar nu se vedea

nimic. Zgomotul se auzea din ce în ce mai tare.
- Probabil este prietenul lui Deacon, spuse Halder. Crezi că Rachel a ajuns deja la locul de întâlnire?
- Ar fi bine să verificăm întâi mormântul. Aprinse lanterna şi porniră repede spre mormânt.

*

Rahman cobora, aliniind botul cu luminile de jos. Sudoarea îi curgea pe frunte, fiind conştient că aterizarea în deşert este destul de periculoasă. Era aproape beznă şi avea toate şansele să se prăbuşească. Dacă la aterizare se lovea de pietriş, putea să-şi strice avionul, sau, mai rău, să se afunde în nisipul foarte moale şi să nu mai poată decola.
„Încet şi frumos…" îşi spuse. Se ridică puţin, încet, atent la luminile în formă de L din faţă. Se afla la aproape două sute de picioare de sol, pregătit să aterizeze, când aprinse farurile de aterizare în ultimul moment. Deşetrul era foarte slab luminat, dar căută repede obstacole care ar putea să-l incomo-
786

deze. La un moment dat, rămase nemişcat, cu răsuflarea tăiată. Zeci de camionete ale armatei îl ameninţau din dreapta şi din stânga.
Era o capcană.
- Nemernicii! urlă el, şi încercă să se ridice din nou cu mare greutate. Dar un val de mitraliere se ridicară şi sute de gloanţe se îndreptau acum spre el.
Geamul din cabină se sparse în mii de bucăţi şi un glonţ îl nimeri în umăr. Nu trecură nici două secunde când un alt glonţ îl lovi în spate. Strigă de durere şi căzu peste aparatura de bord.
Era deja mort când botul avionului lovi pământul violent, apoi explodând într-o… mare portocalie de foc.

*

O găsiră pe jos, sprijinită de unul din pereţii mormântului, cu haina legată în jurul taliei ca să acopere o rană înspăimântătoare. Materialul era îmbibat cu sânge, iar ea arăta ca o copilă, pierdută şi neajutorată. Respira încet şi rar, era toată transpirată şi se îneca cu sângele. Când îi zări pe cei doi, ochii i se luminară.
Weaver îngenunche lângă ea, cu ochii uzi de emoţie.
- Nu te mişca. Stai liniştită.
Părea că are momente în care îşi pierdea cunoştinţa. Cu vocea răguşită, spuse:
787

- Eu… Cred că ar fi mai bine dacă pur şi simplu m-aţi lăsa în pace…
- Dar ai muri din cauza rănilor! Ai pierdut foarte mult sânge, pentru Dumnezeu!
Halder se apropie de ea şi îi scoase tunica. Examină rana din şold, apoi o privi şi o mângâie pe obraz.
- Arma lui Kleist… Ai stricat-o… De ce?
Pe faţa ei se putea citi durerea insuportabilă care o încerca. Tuşi cu sânge şi încercă să răspundă:
- Tu… Voi ştiţi de ce. Dar acum unul dintre voi ar trebui să-mi retumeze favoarea. Vreau să fie gata. Aici şi acum. Bărbia îi era plină de sânge. Să se sfârşească totul unde a început.
Weaver se ridică şi spuse cu o voce disperată:
- Voi chema ajutoare…
Halder îl prinse de braţ şi spuse neputincios:

- Mi-e teamă că deja este prea târziu...
Rachel scoase un urlet, ca un animal rănit, prins în capcană.
- Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu aveţi milă? Vă rog, unul dintre voi să mă împuşte ... Gemu din nou, delirând de durere, cu ochii strâns închişi.
Weaver nu mai putea suporta, scoase
pistolul şi se aşeză lângă ea. Cu mâna tremurândă, îi puse arma la tâmplă, în timp ce valuri de transpiraţie îi udau fruntea şi pieptul. Stătu aşa mai multă vreme, privind-o, fără să poată reacţiona. îi venea să plângă, lucru pe care nu îl mai făcuse din copilărie.
- Te rog...
Auzi o împuşcătură şi se întoarse. Halder stătea cu arma ridicată şi cu ochii plini de lacrimi.

Ecoul exploziei persistă cîteva secunde, lovin-du-se de pereţii mormântului.

*

îi scoaseră trupul afară şi îl aşezară pe nisip. Weaver îşi scoase haina şi o acoperi pe faţă. Mai multe minute rămaseră amândoi în linişte, nemişcaţi. La un moment dat, Halder sparse tăcerea:
- Era singura modalitate. Un act caritabil...
Weaver era palid.
- Puteam să fi adus ajutoare ...
- Dar tot nu o puteai salva. Şi tu ştii asta, Harry.
Weaver era dezolat, privi în depărtare spre deşert şi văzu flăcări ridicându-se spre cer în locul în care era pista de aterizare.
Se pare că Sanson l-a întâmpinat cum se cuvine pe prietenul lui Deacon.
Halder era trist, cu faţa întunecată. îşi scoase pistolul şi spuse:
Cred că toţi ne ducem dracului într-un fel sau altul. Acum, te rog să mă laşi în pace să pot face singurul lucru onorabil.
încă o moarte nu va conta. S-a terminat, Jack. Pune arma jos.
Din păcate, nu prea mai am de ales. Dacă mă arestezi, mă aşteaptă apoi ori un glonţ, ori ştreangul. Şi nu prea am chef să atârn de nici o funie. Halder ridică pistolul. Aşa că, nu te supăra, fă- mi o favoare şi pleacă.

Weaver puse mâna pe armă şi încercă să i-o tragă din mână:
- Am spus să pui arma jos, Jack!
- Nu faci decât să mă încurci.
- Ia maşina. Du-te spre sud, cât de repede poţi. Cu puţin noroc, până dimineaţa ai putea ajunge Ia Luxor. După aceea, numai Dumnezeu mai ştie.
Halder era redus la tăcere. Weaver continuă:
- Pleacă, acum cât mai ai o şansă, înainte ca Sanson să ajungă aici.
- Dar vor dori să afle ce s-a întâmplat cu mine.
- Mă ocup eu de asta. Du-te! Până nu va fi prea târziu!
Halder era copleşit. îngenunche lângă Rachel, ridică haina şi o atinse pe faţă, dar îi era mult prea greu.
- îmi promiţi că va avea parte de o înmormântare decentă? Privi spre deşert, cu vocea sugrumată de emoţie. Undeva acolo, unde toţi trei eram fericiţi împreună, înainte să înceapă nebunia.
Weaver dădu din cap.
- Promit. Dar acum, trebuie să pleci.
Halder era pe punctul de a ceda nervos şi spuse cu o voce plină de furie:
- Câtă nenorocire a adus acest război mizerabil! Pe toţi ne-a lovit!

Weaver nu răspunse, pentru că oricum cuvintele erau de prisos. Halder se apropie şi îi puse mâna pe umăr.
- Ai grijă de tine, Harry. Nu sunt sigur că ne vom mai vedea vreodată, dar, oricum, încearcă să reziști până la capăt.
790

Se urcă în maşina de serviciu, pomi, îl mai salută o dată, apoi porni şi dispăru în întuneric ca şi o fantomă.
Weaver îngenunche, afundându-se în nisip. I se întâmplaseră prea multe şi deja nu le mai putea duce pe toate. O luă pe Rachel în braţe, dându-i la o parte părul de pe faţă. Auzea cum maşina se îndepărta şi rămase acolo plângând.
791

Capitolul 74

Cairo

Era aproape ora trei dimineaţa când Weaver termină de vorbit. Holul hotelului era gol, toţi angajaţii de la bar plecând demult acasă. Khamsin-ul se oprise în urmă cu câteva ore şi se lăsase o ceaţă groasă, care acoperea oraşul ca un văl fantomatic, îşi scoase ochelarii.
- Ei, bine, Carney. Aceasta este povestea.
Mă uitam la el uimit.
- Este aproape incredibilă.
Aproape, sigur, dar jur pe tot ce am mai sfânt că aşa s-a întâmplat. Sper că îţi vei ţine promisiunea şi nu vei publica nimic decât după moartea mea. Asta, în cazul în care mai doreşti să scrii despre cele întâmplate...
Desigur! Aveţi cuvântul meu. Mă întreb dacă cineva ar crede aşa o poveste. Ezitam. Pot să vă întreb ceva?
- întreabă-mă.
Cum aţi aflat despre cadavrul de la morgă? Şi ce v-a făcut să credeţi că Halder putea să mai fie în viaţă după atâţia ani?
792

- Eu am un prieten avocat în Cairo – e bătrân acum – şi pe care cu ani în urmă l-am angajat să îl găsească pe Jack. Ca şi tine, a citit ziarul şi m-a contactat urgent. Numele, vârsta şi naţionalitatea bătrânului – erau mai mult decât o coincidenţă şi meritau verificate. Aşa că am luat primul avion şi am ajuns aici ieri la prânz. Dar am avut mare noroc să ajung; cu vânturile acestea puternice au închis aeroportul la zece minute după ce am aterizat.
- Dar alte dovezi mai concludente nu aveaţi?
- Aveam câteva, dar erau vechi. Le adunasem cu mult timp în urmă.
- Cât de mult?
- La câţiva ani după terminarea războiului, am aflat că proprietatea familiei lui Halder de la New York fusese vândută prin intermediul unui avocat elveţian de la o bancă din Zürich. Ambii părinţi ai lui Jack muriseră, aşa că, evident, mă întrebam cine autorizase vânzarea. Am dat telefon la banca respectivă, dar nu mi-au furnizat nici o informaţie, îi cunoşti pe elveţieni, sunt pur şi simplu paranoici când vine vorba despre protejarea intereselor clienţilor lor. întrebările mele nu şi-au aflat nici un răspuns, nici măcar la insistenţele unor relaţii sus-puse. Apoi, ca din senin, câteva luni mai târziu, am primit o vedere din Casablanca. Pe spate scria simplu: „Toate sunt bune, Jack."
- Aşadar, scăpase şi supravieţuise.
Weaver dădu din cap afirmativ.
- De-a lungul anilor, am tot încercat să îl găsesc, dar s-a dovedit a fi

imposibil. Franz Halder fusese un om foarte respectat, cu relaţii importante în Orientul Mijlociu, oameni care ar fi fost bucuroşi să îl

ajute pe fiul său. Jack putea să se mute oriunde în regiune. Şi, în plus, tatăl lui a fost foarte înstărit. Sunt sigur că i-a păstrat ceva şi fiului său în vreun cont, iar împreună cu banii luaţi pe proprietate, şi-a asigurat anominatul pentru tot restul vieţii.

- Crezi că Jack Halder a aflat vreodată adevărul despre ceea ce se întâmplase cu fiul lui?

- Sunt convins că a aflat. Am vizitat mormântul lui Pauli din Berlin în urmă cu câţiva ani. Băiatul a fost îngropat alături de mama sa. Weaver se opri. Ştii ce era ciudat? Pe ambele morminte erau aşezaţi doi crini proaspeţi. Se pare că o florărie din Berlin se ocupa de asta o dată pe lună. Crini albi, exact acelaşi soi pe care tatăl meu îi îngrijea în grădina mamei lui Halder. Am aflat ulterior că florăria
primise comanda de la aceeaşi bancă din Zurich, dar informaţia aceasta nu era mare lucru. Ultima dată când am vizitat mormântul a fost cu câţiva ani în urmă. Florile proaspete erau acolo, la fel ca înainte. Acesta fiind încă un motiv care să mă facă să cred că Jack era încă în viaţă.

Am vrut să îmi umplu paharul din nou, dar sticla de pe masă era goală. Am pus paharul la loc.

- Dar ceilalţi? Ce s-a întâmplat cu ei?

- Sunt sigur că ai aflat despre Canaris. Imediat după ce operaţiunea Sfinxul a eşuat, Abwehr-ul a fost dizolvat, toate funcţiile lor fiind preluate de Serviciul de Informaţii. A fost arestat împreună cu un grup de complotanţi împotriva lui Hitler şi spânzurat. S-a dovedit că el furniza informaţii preţioase Aliaţilor de multă vreme, prin agenţi care lucrau la Serviciul Britanic de Informaţii. Schellenberg nu s-a dezminţit, ani la rând a pus la cale

tot felul de planuri nebuneşti. La o spătămână după Sfinx, a încercat cam aceeaşi şmecherie, de această dată la Teheran, la întâlnirea dintre Roosevelt, Churchill şi Stalin. Din nou, a fost cât pe ce să reuşească, dar a eşuat în final. Schellenberg a fost capturat de Aliaţi şi judecat la Nurenberg, în 1949. A scăpat de spânzurătoare, dar a fost trimis la închisoare ca şi criminal de război, apoi eliberat doi ani mai târziu, pentru că era foarte bolnav. La scurt timp după aceea, a murit de cancer la plămâni. Himmler a fost şi el prins, încercând să scape îmbrăcat în soldat, dar, înainte de a fi judecat, s-a sinucis cu un flacon de cianură ascuns în gură. în ceea ce-i priveşte pe restul, Reggie Salter a supravieţuit rănilor, dar şase luni mai târziu a fost găsit vinovat de dezertare şi adus în faţa plutonului de execuţie. Harvey Deacon a avut aceeaşi soartă, fiind declarat vinovat de spionaj.

- Dar Sanson? Helen Kane?

- Sanson avusese dreptate în tot acest timp, desigur. Şi trebuie să recunosc, a fost un militar excepţional, în ciuda diferendelor noastre. E genul de soldat pe care să vrei să-l ai lângă tine în momente grele — stăpân pe sine, nemilos şi hotărât să câştige. A luptat până la sfârşitul războiului la Cairo, apoi s-a întors în Marea-Britanie. Surprinzător, a condus cu succes o firmă de relaţii cu publicul mulţi, ani, până când s-a retras. A trecut în nefiinţă la Londra, în urmă cu zece ani.Weaver ezită, cu ochii înceţoşaţi. Iar despre Helen Kane... Ea a aflat că prietenul ei era prizonier într-un lagăr german din Grecia. S-au reîntâlnit după eliberarea Atenei, s-au căsă

torit şi s-au stabilit în Anglia. Numai Dumnezeu ştie dacă mai trăieşte. Era o femeie remarcabilă.

- Ştii ce mă uimeşte? Cum o astfel de poveste a fost ţinută sub tăcere atâta amar de vreme. Este incredibil.

- Unele cărţi de istorie au mai dat câte un indiciu, două, despre cele întâmplate, nimic substanţial însă, şi niciodată nu s-a spus tot adevărul. Că totul a fost ţinut secret nu ar trebui să te surprindă, dacă stai să te gândeşti mai bine. Intr-o fază atât de critică a războiului, publicul american şi cel englez ar fi fost bulversat să afle că naziştii intenţionau să le omoare liderii, nemaivorbind despre efectul asupra moralului trupelor. Oficialii de la Washington şi Londra au ţinut totul secret. Nici cei din Berlin nu erau foarte nerăbdători să admită că au eşuat. La sfârşitul anului 1943, naziştii se simţeau cam încolţiţi şi aveau nevoie de victorii, nu de înfrângeri. Umilinţa aceasta nu făcea nici un bine moralului forţelor armate, aşa că Hitler a dat instrucţiuni conform cărora toate documentele operaţiunii să fie distruse şi toţi cei care au fost implicaţi să jure că vor păstra secretul. De atfel, circulau tot felul de zvonuri în acea perioadă, unele adevărate, altele inventate: că Aliaţii vroiau să îl asasineze pe Hitler, sau să îl răpească pe Rommel, că Hitler le pusese gând rău lui Roosevelt şi Churchill şi aşa mai departe. Era greu să distingi adevărul de ficţiune. Du-pă terminarea războiului, şi povestea Sfinxului s-a amestecat printre celelalte.

- Dar cu dumneavoastră ce s-a întâmplat?

Weaver zâmbi cu colţul gurii.

- Nu am ajuns niciodată în faţa Curţii Marţiale, dacă asta vroiai să afli. Un lucru de altfel foarte ciudat. Din motive ştiute numai de el, Sanson nu mi-a adus acuzaţii. Evident, problema dispariţiei lui Halder a fost adusă în discuţie, dar numai atât. Nu s-a intrat în detalii. Cred că în ciuda tuturor, Sanson ştia ce se petrecea în sufletul meu, era un conflict între datorie, dragoste şi prietenie. După aceea, am devenit expert în securitatea preşedintelui. Ce aş mai putea să spun? Viaţa lui Roosevelt a fost salvată în parte de către un agent german trimis ca să îl omoare şi eu l-am ajutat să scape? Ar fi ridicat prea multe întrebări, aşa că am lăsat totul la voia întâmplării şi nu am mai pomenit de asta.

- Dar cum aţi aflat toate datele despre adevărata identitate a lui Rachel Stern?

Unele dosare ale germanilor au căzut în mâinile Aliaţilor în ’45. Printre ele era şi dosarul ei şi am reuşit să obţin o copie. Şi am reuşit să îl interoghez pe Schellenberg pe când se afla în închisoare. El mi-a dat toate informaţiile pe care le căutam.

L-am privit pe Weaver.

- Credeţi că v-a iubit pe amândoi?

Un moment nu spuse nimic, privind în gol cu ochii trişti.

- Ştii, de fapt nu cred că am găsit niciodată răspuns la această întrebare. Mă voi întreba până la moarte. Şi poate aşa este mai bine. Unele întrebări e mai bine să fie lăsate fără răspuns. Dar, dacă vrei un răspuns sincer, cred uneori că ne-a iubit.

- Ce s-a întâmplat cu corpul ei?

- A fost îngropată într-un mormânt anonim, undeva în apropiere de Sakkara. Fără ceremonie reli-

gioasă, doar o înmormântare militară, cu un sergent care a citit câteva pasaje din Biblie... Weaver dădu din cap. Eu nu am participat, din păcate. Nu m-am şimţit în stare. Dar, mai târziu, am mers până la mormânt şi am spus o rugăciune.

- Şi familia ei?

- Himmler nu şi-a ţinut niciodată promisiunile. În ciuda rugăminţilor lui Schellenberg, tatăl ei a fost executat deodată cu un alt conspirator împotriva lui Hitler şi cu cei doi fraţi ai ei, nevinovaţi, care nu avuseseră nimic de-a face cu complotul. Mama ei a fost cruţată, dar a murit şi ea curând, sărmana.

Îl priveam pe Weaver cu atenţie.

- De ce credeţi că Halder nu a încercat niciodată să vă contacteze? Şi de ce a stat ascuns toţi aceşti ani? Aţi spus că în Statele Unite ar fi fost spânzurat ca şi trădător. Dar afară putea avea şanse, nu-i aşa? Era militar, nu criminal de război. Şi de ce atâta mister?

Respiră adânc şi oftă.

- Probabil ai dreptate. Dumnezeu mi-e martor, m-am gândit de multe ori la el, dar sunt şi câteva motive din cauza cărora să nu poată lua legătura cu mine. în primul rând, era un bărbat orgolios. Cred că într-un fel a simţit că a trădat ţara mamei lui prin faptul că a fost de partea naziştilor. Dar, de fapt, nu avusese de ales, ca şi mulţi alţi germani de bună credinţă, luaţi de val. Şi a acceptat să ia parte la planul lui Schellenberg, datorită fiului său. Erau şi chestiuni de onoare. Jack se ghida după cuvântul german „pflicht", care se traduce cu „datorie", însă am aflat că înseamnă mult mai mult. însemna să nu îi dezonorezi pe cei apropiaţi ţie. Cred că simţea că

a dezonorat într-un fel prietenia noastră şi că nu putea să mai dea vreodată ochii cu mine. Dar al doilea motiv pare mai plauzibil. După toată nenoricirea prin care trecuse Jack – pierderea soţiei şi a fiului său, moartea tatălui său şi să nu mai spun despre misiunea din Egipt – poate dorea să le lase toate în urmă, să înceapă o viaţă nouă şi să şteargă tot trecutul. Cred că se mai întâmplă, după cum ştii. Au fost mulţi oameni care au suferit traume mari şi au vrut să se rupă de trecut – şi-au dorit o nouă identitate, o nouă familie, o nouă carieră şi să şteargă toate amintirile din trecut. Un fel de curăţare a sufletului. Sunt sigur că un psiholog ar putea să-ţi explice mai detaliat, dar mi se pare logic. Şi cred că Jack a făcut acelaşi lucru. Pot spune că nu şi-a uitat niciodată soţia şi copilul, cărora le trimitea flori cu regularitate, dar presupun că atunci când pierzi pe cineva drag, nu poţi uita chiar aşa de repede...

în spatele nostru se auzi un zgomot. Doi oameni de serviciu din tura de noapte intrară. Rămaseră surprinşi că încă mai era cineva la bar, dar ne ignorară imediat şi se apucară de treabă, ştergând mesele şi aranjând scaunele.

Weaver se uită la ceas.

- Se pare că deja nu mai suntem bineveniţi. Ei, ar trebui să mai şi dorm puţin, Carney. Se ridică. Trebuie să îmi rezerv pentru mâine un bilet de avion. Mă întorc în State.

îmi întinse mâna să mă salute. L-am condus până la lift.

- Mai am doar o întrebare.

- Da? Ce anume?

- Sunteţi sigur că acel cadavru de la morgă nu era al lui Halder?

- Jack avea o cicatrice evidentă pe piciorul stâng, o lovitură veche din copilărie. Sărmanul de la morgă nu avea cicatricea. Şi cine este cel de la morgă, probabil nu vom afla niciodată.
- Dar mi se pare a fi o coincidenţă stranie. Avea aceeaşi vârstă şi acelaşi nume ca şi Halder.
- Dar mai avea un rând de acte pe numele de Hans Myer.
Am dat din cap afirmativ.
- Un cunoscut din poliţia de la Cairo mi-a spus că au găsit acele documente ascunse în apartament.
- Cred că ai auzit că foarte mulţi germani au venit în Egipt după război. Unii dintre ei erau naziști, alţii oameni de ştiinţă, angajaţi să lucreze la proiectul de contracţie a unor rachete la Helwan. încă mai trăiesc unii dintre ei. Sunt bătrâni acum, mult prea în vârstă ca să se întoarcă acasă, aşa că acum îşi trăiesc ultimele zile în anonimat, în apartamente mizere. în cele mai multe din cazuri, când au ajuns în Egipt, şi-au luat o nouă identitate, pentru a-şi pierde urmele. Cred că după ce toate dovezile se vor pune cap la cap, se va constata că cel de la morgă era unul dintre ei şi că numele de Johann Halder este fals. Nu este nimic ieşit din comun la acest nume, este unul obişnuit în Germania. La fel şi Hans Myer. Pun pariu că ambele sunt identităţi false de care s-a folosit omul de-a lungul anilor. Wea-ver făcu o pauză. Mai ai încă îndoieli, Carney?
Am ridicat din umeri.
- Cred că din pricina faptului că sunt jurnalist, dar nu îmi plac poveştile neterminate. Mi-ar fi plă-
800

cut să aflu o dată pentru totdeauna că Halder este încă în viaţă.
- Adică ai vrea să afli ce s-a întâmplat cu colecţia tatălui său?
- Destul de ciudat, ca să fiu sincer, cred că însuşi Jack Halder mă intrigă mai mult.
Weaver dădu din cap.
-Din câte ştiu eu, poate că a murit deja. Nu prea am mai rămas prea mulţi supravieţui ori. Florile de pe mormintele soţiei şi fiului său puteau fi trimise chiar şi după moartea sa. E un gest de la care m-aş fi aşteptat din partea lui Jack. Ar fi păcat dacă ar fi murit... Mi-ar fi plăcut să îl mai văd o dată. În vocea lui Weaver era o urmă sinceră de regret. Dar toate s-au întâmplat cu multă vreme în urmă. Un scriitor spunea cândva: „Cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât mă îndepărtez mai mult de ţărmurile trecutului meu, până când amintirile rămân undeva departe, într-un colţ al memoriei.” Mie aşa mi se pare acum.
- Dar vă amintiţi totul foarte clar.
Weaver ezită, apoi duse mâna la buzunar, îşi scoase portofelul şi îmi întinse o fotografie.
- Pentru că am această fotografie care îmi menţine amintirile vii.
Era o fotografie veche alb-negru, deja ştearsă, dar protejată de oînvelitoare de plastic. Trei tineri stăteau printre monnintele de lângă o piramidă, cu figurile sănătoase şi bronzate, ţinându-se cu braţele de mijloc şi zâmbind spre aparat. 11 recunoscu imediat pe tânărul Harry Weaver. Lângă el stătea o femeie uluitoare. Era foarte frumoasă, cu trăsături fine şi cu părul blond, decolorat de soare. Cel de-al
801

treilea era un bărbat chipeş, cu un zâmbet întipărit pe figură. Rachel Stern şi Jack Halder.
Am privit fotografia multă vreme, imaginile devenind parcă reale, feţele

identificându-se cu povestea, apoi i-am dat-o înapoi. Am vrut să mai spun ceva, dar nu-mi trecea nimic prin minte.
Weaver băgă fotografia la loc în portofel.
- îmi pare bine că am vorbit, Camey. Dacă treci vreodată prin State, mă bucur întotdeauna de vizitatori, aşa că poţi să mă cauţi liniştit. Eu am rămas cu puţini prieteni... Toţi trec în nefiinţă unul după altul...
- Aşa voi face.
- Atunci, noapte bună, sau poate bună dimineaţa!
Am aşteptat până a intrat în lift şi s-au închis uşile. Plecase.

Am plecat pe jos până la apartamentul meu, dar nu puteam să dorm. Din anumite motive, povestea lui Weaver se derula în mintea mea mereu. Eram agitat şi îmi beam cafeaua, privind cum răsare soarele şi gândindu-mă la cele povestite de Weaver. Mai târziu, m-am ridicat, m-am îmbrăcat şi am pornit spre podul Kasr-el-Nil. Când un taxi solitar trecu pe lângă mine, i-am tăcut semn să oprească. Şoferul era surprins că a reuşit să prindă un client la o oră atât de matinală.
- Unde mergem, domnule?

- La Sakkara.
Nu rămase deloc uimit că cineva dorea să viziteze faimosul loc în zorii zilei. Ridică din umeri şi pomi. Trecurăm pe lângă Drumul Piramidelor înainte de a ne întoarce spre sud, prin zona Nilului şi prin satele mizere parcă părăsite. Sakkara se întindea în faţă, monumentul măreţ ridicat în cinstea unui rege mort demult.
Peisajul arăta minunat în lumina zorilor, glorios, cerul îmbinându-se armonios cu pietrele care alcătuiau monumentul. Răsăritul portocaliu scălda vechile piramide ale Egiptului, unde pământul cel mai fertil, udat de apele Nilului, se termina abrupt în deşetrul fără viaţă. Un cort adăpostea câţiva poliţişti care aveau grijă de turiştii care veneau să admire zona, dar la acea oră nu era nici un vizitator. I-am spus şoferului să meargă mai departe. Când am ajuns la un loc de parcare amenajat mai depar^A te, i-am spus să oprească.
- Aşteaptă aici, te rog.
Am urcat dealul. în deşert era încă răcoare după frigul care se lăsase peste noapte. Locul era dezolat, fără grămezi de turişti, fără cămile sau ghizi insistenţi care încercau să îşi vândă serviciile. M-am plimbat printre ruine şi m-am oprit la umbra Piramidei lui Zoser. în apropiere, era un semn care a-vertiza că în zonă lucrează o echipă de arheologi. Dar nu am văzut pe nimeni, aşa că am mers mai departe.
Pe roca mâncată de vreme erau sute de iniţiale, sculptate sau zgâriate de miile de vizitatori care trecuseră pe aici de-a lungul vremii. Semne primitive lăsate de legionarii romani, cifre sculptate de

trupele lui Napoleon şi nesfârşite mesaje de dragoste lăsate de îndrăgostiţi morţi demult. Am căutat multă vreme, dând la o parte nisipul, dar era imposibil să citesc toate inscripţiile. Literele erau a- proape şterse şi le căutam cu buricul degetelor.
Dar erau acolo: RS, HW, JH1939.
M-am gândit la vara în care Weaver venise acolo pentru prima dată. M-am gândit la Jack Halder şi la Rachel Stern şi la toate numele moarte din trecut, ale căror trupuri fuseseră demult transformate în ţărână, la pasiunile lor, la

trădări şi la nenorociri şi am realizat că acum acestea nu mai contau. Şi, mai presus de orice, mă întrebam dacă Jack Halder mai trăieşte. Acum ar trebui să fie tare bătrân, dar... ce rost mai avea ...
Aşa cum spusese şi Weaver, încetul cu încetul ne îndepărtăm de ţărmurile trecutului, până când totul rîmâne undeva ascuns într-un colţ al memoriei. Ceea ce a mai rămas din toate este o fotografie veche şi iniţialele sculptate pe o piatră. Dar era suficient pentru a dovedi adevărul.
M-am ridicat, m-am scuturat de praf şi am coborât dealul.

*

Nu am aflat niciodată ce se întâmplase cu colecţia lui Franz Halder şi nici nu l-am mai văzut vreodată pe Harry Weaver. A murit patru luni mai târziu într-un spital din New York, la câteva zile după ce suferise un atac cerebral. Toate ziarele publicaseră

câte un necrolog şi a fost înmormântat într-un cimitir din oraşul său natal, unde îşi petrecuse copilăria alături de Jack Halder.
Atunci eram şi eu la New York şi m-am hotărât să merg să îmi aduc şi eu omagiile. Am închiriat o maşină. începupse o furtună necruţătoare care m-a reţinut; în momentul apariţiei mele, înmormântarea tocmai se terminase. Erau zeci de oameni prezenţi, veniţi să îl jelească. Ploaia cădea fără oprire peste cimitir şi toţi se îndreptară imediat înapoi spre maşini, să se adăpostească. Eu rămăsesem a-colo singur.
în spatele bisericii albe de lemn am zărit locul în care fusese odată casa care aparţinuse familiei lui Jack Halder. Am început să mă gândesc la doi băieţi care se jucau pe acolo şi care s-au împrietenit apoi, până când soarta şi pasiunea i-a făcut duşmani, şi pe care i-a distrus dragostea pentru o femeie.
Stăteam acolo ud până la piele, privind spre mormânt. Era acoperit cu multe buchete primite de la Pentagon sau de la Asociaţia Veteranilor, chiar şi din partea a doi foşti preşedinţi.
Dar, printre buchetele şi coroanele de flori, am zărit un crin alb solitar, aşezat la baza lespezii de marmură neagră. M-a trecut un fior. Am ridicat plicul, şi am citit:
„O promisiune respectată, Jack."

Nota autorului
Ca de fiecare dată, nici o carte nu este scrisă fără ajutor. Din mulţimea celor care m-au ajutat în documentare aş vrea să îl menţionez în mod special pe James H. Griffith, fost agent în Serviciul Secret al Preşedintelui Roosevelt, care a luat parte la Conferinţa de la Cairo din 1943 în primul rând, apoi pe arhivistul de la Serviciile Secrete, Mike Sampson, şi H. Terrence Samway, director adjunct în Biroul Guvernamental al Legăturilor şi Afacerilor Publice din Washington, pentru ajutorul acordat în adunarea materialelor şi documentaţiei. Lui Ted Allbeu-ry, autor, şi lui Steven Frank din partea Grupului din Orientul Mijlociu, pentru sfaturile valoroase în chestiunile privind Serviciile de Informaţii; lui John Hackett, un adevărat domn englez, pentru multele sale poveşti pe care orice autor ar fi bucuros să le audă; lui Samir Raafat, autor şi istoric, pentru cunoştinţele sale vaste despre oraşul Cairo din timpul războiului şi pentru ajutorul oferit mie în timpul documentaţiei adunate pentru roman. Nisipurile Sakkarei este un roman de ficţiune, temperat cu o măsură de adevăr şi cu cele câteva erori istorice intenţionate care îmi aparţin. Intenţia na-

ziştilor de a-l asasina pe preşedintele Roosevelt şi pe primul-ministru britanic Winston Churchill în timpul seriei de conferinţe ale Aliaţilor din Orientul Mijlociu de la sfârşitul anului 1943 este un fapt istoric.
Misiunea Sfinxul face parte în mare din Operaţiunea Long Jump, un plan secret foarte îndrăzneţ conceput de Heinrich Himmler şi Walter Schel-lenberg, după ce ticălosul spion nazist din Turcia, Cicero, le-a furnizat informaţia – pe care o furase de la Ambasada Marii Britanii – conform căreia preşedintele american şi primul-ministru britanic urmau să viziteze Cairo-ul, apoi oraşul Teheran pentru discuţii secrete.
Planul iniţial fusese pus la cale de către Abwehr şi de SD, care au folosit o echipă specială de agenţi care trebuiau să stabilească cu exactitate locaţia celor doi lideri de stat. Când operaţiunea ajunsese la stagiul final, Berlinul a trimis două avioane cu trupe speciale, care trebuiau să năvălească în mijlocul conferinţei şi să îi omoare pe Roosevelt şi pe Churchill, principala ţintă fiind însă preşedintele american. Deşi operaţiunea a fost aproape de reuşită, obiectivul a eşuat în ultimul moment, când un german capturat a deconspirat întreaga conspiraţie. Un aparat de radio care urma să ghideze avioanele fusese ascuns într-un mormânt, care ulterior a fost distrus. Unul dintre avioanele care transportau trupele speciale spre Cairo a fost doborât, iar cel de-al doilea a fost nevoit să se întoarcă din drum. Până când toţi germanii infiltraţi au fost capturaţi sau omorâţi, preşedintele Roosevelt a fost mutat de
808

urgenţă într-o locaţie secretă şi păzit de echipa Serviciilor Secrete.
Toate întâmplările sumbre, pline de intrigi sau incitante, petrecute în timpul celui de-al doilea război mondial sunt acoperite de norii timpului şi ai depărtării. Cei care ştiau acele secrete le-au păstrat bine de tot şi poate le-au luat cu ei în mormânt. Dacă misiunea Sfinxul fusese într-adevăr atât de aproape pentru a schimba întreg cursul istoriei, rămâne în continuare un mister.
809

Colecţia Cameleon
Colecţia care se transformă în prietenul dumneavoastră cel mai bun.
Editura Aquila ’93 vă pregăteşte o surpriză de proporţii: o colecţie minunată, care va include cei mai cunoscuţi şi mai apreciaţi autori contemporani de ficţiune.
O colecţie care vă va ţine cu sufletul la gură; suntem siguri că o veţi îndrăgi şi veţi aştepta cu plăcere următoarele apariţii. Pe lângă cele două romane care îi aparţin lui Ken Follett, Nume de cod: Sfinxul şi Numărătoare inversă, şi captivantul thriller al lui Stephen King, Culoarul Morţii, Colecţia Cameleon se îmbogăţeşte acum cu un nou titlu, Nisipurile Sakkarei, de Glenn Meade, un îndrăgit scriitor de best-seller-uri. Nu vă dezvăluim prea multe, dar vă promitem cărţi extraordinare. Vă spunem doar atât: aventură, suspans, mistere, istorie, oameni, secrete, politică, anchete, explozii, sentimente, spioni, trădare, pasiune, şi asta nu e totul.

Despre autor

Glenn Meade s-a născut în Fingías, Dublin, în anul 1957.

Pe lângă Nisipurile Sakkarei, a mai scris romane ca Snow Wolf Brandenburg şi Résurrection Day, toate fiind best-seller-uri internaţionale, traduse în peste douăzeci de limbi.

începând cu a doua jumătate a anilor ’80, Glenn a scris şi regizat câteva din propriile lui piese de teatru pentru Ştrand Theatre din Dublin, unde a început să scrie înainte de a se dedica romanelor, în 1994. Mulţi ani a lucrat ca instructor de pilotaj la Aer Lingus şi ca jurnalist pentru Irish Times. Acum se dedică în totalitate scrisului.

Criticii i-au comparat romanele – un amalgam încântător de fapte reale şi ficţiune — cu cele ale lui Frederick Forsythe, John le Carré şi Tom Clancy. Scrierile sale sunt rezultatul multor ani de cercetare în Rusia, Egipt, Europa şi SUA.

Ca şi în cazul celorlalte romane ale lui Meade, în Nisipurile Sakkarei, cercetarea este uluitoare, locurile exotice sunt descrise cu exactitate, iar scenele de acţiune sunt redate printr-o sumedenie de detalii explozive, captivând cu totul atenţia cititorului.